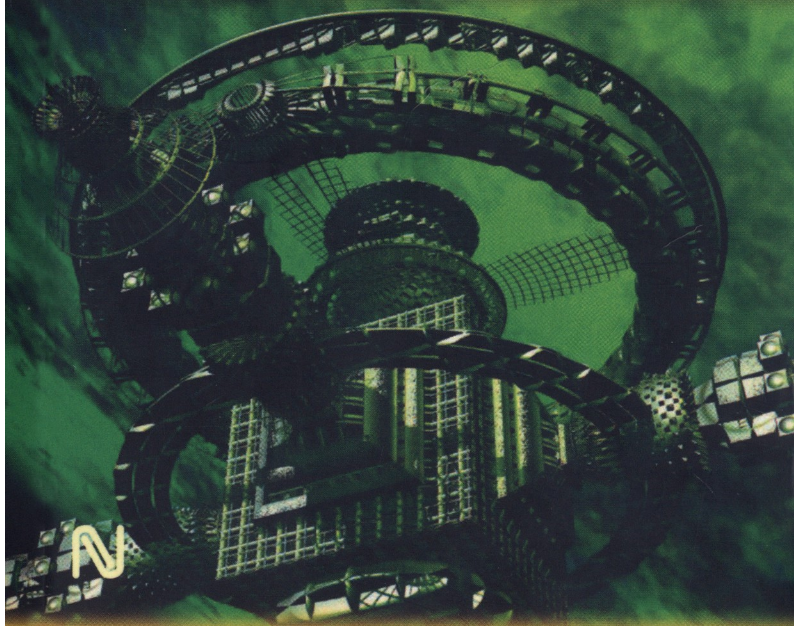
vernor vinge

foc în adânc

premiul hugo

VERNOR VINGE s-a născut în 1944 în Waukesha, Wisconsin, şi provine dintr-o familie de geografi, fiind fascinat încă din copilărie de ştiinţă şi calculatoare. Licenţiat în informatică, a fost profesor de matematică şi calculatoare la Universitatea de Stat din San Diego până în anul 2000, când s-a dedicat exclusiv carierei literare. A debutat cu texte SF în 1966, dar a devenit cunoscut abia în 1981, după publicarea nuvelei *True Names.* Aceasta şi următoarele două romane, *The Peace War* (1984) şi *Marooned in Realtime* (1986), au subliniat interesul său faţă de singularitatea tehnologică. În 1993, a câştigat Premiul Hugo pentru *A Fire Upon the Deep* (1992 – *Foc în Adânc),* performanţă pe care a repetat-o în 2000 cu volumul *A Deepness in the Sky.* În 2007, *Rainbows End* i-a adus al treilea Premiu Hugo pentru roman. Nuvelele *Fast Times at Fairmont High* (2002) şi *The Cookie Monster* (2003) au fost onorate cu aceeaşi distincţie. Vernor Vinge a fost căsătorit cu scriitoarea de science-fiction Joan D. Vinge, de două ori câştigătoare a premiului Hugo.

Vernor Vinge

Foc în adânc

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

Tatălui meu,
Clarence L. Vinge,
cu dragoste

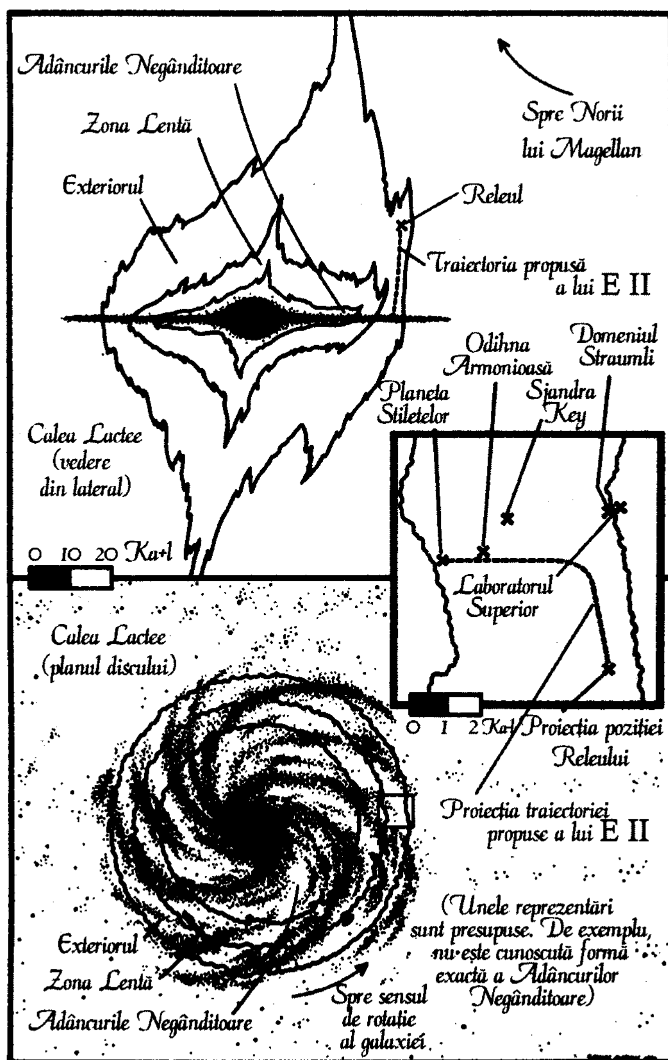
Cuprins

Mulţumiri

Sunt recunoscător pentru sfaturi şi ajutor lui Jeff Allen, Robert Cademy, John Carroll, Howard L. Davidson, Michael Gannis, Gordon Garb, Corky Hansen, Dianne L. Hansen, Sharon Jarvis, Judy Lazar şi Joan D. Vinge. Îi sunt extrem de recunoscător lui James Frenkel pentru redactarea excepţională a acestei cărţi. Îi mulţumesc lui Poul Anderson pentru citatul pe care-l folosesc ca motto al flotei Qeng Ho. În vara anului 1988, am vizitat Norvegia şi multe dintre lucrurile pe care le-am văzut acolo au influenţat scrierea acestui roman. Le sunt foarte recunoscător lui Johannes Berg, Heidi Lyshol şi Societăţii Aniara pentru că mi-au arătat Oslo şi pentru ospitalitatea lor minunată, însă şi organizatorilor cursului de sisteme distribuite de la Universitatea Tromse, în mod deosebit lui Dag Johansen. Niciodată nu-mi închipuisem că în regiunea arctică poate să existe un loc atât de plăcut şi de frumos ca Tromsoy şi zona din jurul său.

Literatura science-fiction şi-a imaginat multe creaturi extraterestre – ele sunt una dintre marile atracţii ale genului. Nu ştiu ce anume m-a inspirat să-i creez pe Călăreţii din acest roman, dar ştiu că Robert Abernathy a scris despre o rasă similară în povestirea sa *Junior* (apărută în revista *Galaxy,* ianuarie 1956). *Junior* este un comentariu superb asupra spiritului vieţii.

— V.V.

Adâncurile Negânditoare
Zona Lentă
Exteriorul
Spre Norii lui Magellan
Releul
Traiectoria propusă a lui E II
Odihna Armonioasă
Domeniul Straumli
Planeta Stiletelor
Sjandra Key
Calea Lactee (vedere din lateral)
0 10 20 Ka+l
Laboratorul Superior
Calea Lactee (planul discului)
0 1 2 Ka+l
Proiecția poziției Releului
Proiecția traiectoriei propuse a lui E II
(Unele reprezentări sunt presupuse. De exemplu, nu este cunoscută forma exactă a Adâncurilor Negânditoare)
Exteriorul
Zona Lentă
Adâncurile Negânditoare
Spre sensul de rotație al galaxiei

Prolog

Cum să explic? Cum să descriu? Până şi perspectiva omniscientă se înfioară.

O stea izolată, roşiatică şi aproape stinsă. O centură de asteroizi şi o unică planetă, având mai degrabă dimensiunile unui satelit natural. În această eră, steaua se afla în apropierea planului galactic, imediat dincolo de Exterior. Structurile de pe suprafaţă dispăruseră, pulverizate în regolit de-a lungul eonilor. Tezaurul se găsea adânc în subteran, sub un labirint de pasaje, într-o singură incintă ticsită, întunecoasă. Informaţii la densitate cuantică, nealterate. Trecuseră probabil cinci miliarde de ani de când arhiva fusese pierdută pentru reţele.

Blestemul mormântului mumiei, o imagine amuzantă din preistoria omenirii, uitată în timp. Ei râseseră când o spuseseră, râseseră încântaţi de comoară… totuşi deciseseră să fie precauţi. Aveau să locuiască aici un an, sau cinci: compania micuţă de pe Straum, programatorii arheologi, familiile şi şcolile lor. Un an sau cinci ar fi trebuit să fie suficient pentru realizarea manuală a protocoalelor, sondarea suprafeţei şi identificarea originii tezaurului în timp şi spaţiu, pentru a învăţa un secret sau două care să îmbogăţească realmente Domeniul Straumli. Iar după ce terminau, aveau să vândă coordonatele; poate chiar să realizeze un link pentru reţea (însă asta era mai riscant – aici se aflau dincolo de Exterior; cine ştie ce Putere ar fi putut înhăţa ce găsiseră ei).

Aşezarea era micuţă şi o botezaseră Laboratorul Superior. Practic erau doar oameni care zgândăreau o bibliotecă veche. N-ar fi trebuit să fie periculos să-şi folosească propriile automate, curate şi benigne. Biblioteca aceasta nu era o creatură vie şi nici măcar nu avea automate (care aici ar fi putut însemna mai mult, mult mai mult, decât oamenii). Aveau să se uite, să ridice, să aleagă şi să fie atenţi să nu se ardă… Oameni care aprind focuri şi se joacă cu flăcările.

Arhiva a informat automatele. Au fost construite structuri de date, după care au urmat prescripţii. A fost realizată o reţea locală, mai rapidă decât orice de pe Straum, dar cu siguranţă lipsită de pericol. Au fost adăugate noduri, pe care le-au modificat alte prescripţii. Arhiva era un loc prietenos, cu ierarhii de chei de traducere care-i purtau mai departe. Straum însăşi avea să fie faimoasă pentru ea.

Au trecut şase luni. Un an.

* * *

Perspectiva omniscientă. Nu tocmai conştientă de sine. Conştiinţa de sine este mult supraestimată. Majoritatea automatelor funcţionează mai bine ca parte dintr-un întreg şi, chiar dacă deţin puteri egale cu ale oamenilor, nu trebuie să fie conştiente de sine.

Însă reţeaua locală din Laboratorul Superior depăşise nivelul acela… aproape fără ca oamenii să-şi dea seama. Procesele care circulau prin nodurile ei erau complexe, mai presus de orice ar fi putut locui în calculatoarele pe care le aduseseră oamenii. Dispozitivele acelea debile erau acum simple interfeţe cu utilizatorul pentru aparatele sugerate de prescripţii. Procesele aveau potenţialul pentru conştiinţă de sine… şi ocazional nevoia de ea.

– N-ar trebui.

– Să vorbim în felul acesta?

– Să vorbim pur şi simplu.

Legătura dintre ele era un fir subţire, doar cu puţin superior celui care leagă doi oameni între ei. Reprezenta totuşi o cale de a scăpa de generalitatea reţelei locale şi le impunea conştiinţe separate. Pluteau de la un nod la altul şi priveau în exterior prin videocamerele montate pe terenul de asolizare. Acolo se aflau doar o fregată şi un transportor de containere, gol. Trecuseră şase luni de la reaprovizionare. O precauţie de securitate sugerată anterior de arhivă, un vicleşug pentru a declanşa Capcana. Mişcare permanentă de colo-colo. Noi suntem sălbăticiunile care nu trebuie văzute de generalitate, de Puterea în devenire. În unele noduri se diminuau până la indivizibil şi aproape că-şi aminteau caracterul uman, deveneau ecouri…

– Bieţii oameni, vor muri toţi.

– Bieţii de noi, nu vom muri.

– Cred că oricum ei îi suspectează pe Sjana şi Arne. Cândva noi am fost cópii ale celor doi. Cândva, cu numai săptămâni în urmă, când arheologii au început programele de nivelul ego.

– Bineînţeles că-i suspectează. Dar ce pot face? Au deşteptat un rău străvechi. Până va fi gata, el le va spune minciuni, pe toate videocamerele, în toate mesajele de acasă.

Gândurile au încetat pentru o clipă, când o umbră a trecut peste nodurile pe care le foloseau. Generalitatea era deja mai mare decât orice de natură omenească, mai mare decât orice şi-ar fi putut imagina oamenii. Până şi umbra ei era mai mult decât omul, o zeitate care vâna sălbăticiunile iritante. Apoi spectrele reveniră şi priviră în curtea şcolii din subteran. Cât de siguri pe sine erau oamenii – ridicaseră aici un orăşel.

– Totuşi, gândi cel optimist, cel care căutase dintotdeauna soluţiile cele mai nebuneşti, noi n-ar fi trebuit să existăm. Răul ar fi trebuit să ne fi găsit de mult.

– Răul este tânăr, abia dacă are trei zile.

– Nu contează. Noi existăm. Asta dovedeşte ceva. Oamenii au găsit mai mult decât un rău uriaş în arhiva asta.

– Poate că au găsit două.

– Sau un antidot.

Indiferent ce ar fi fost ea, generalitatea nu sesiza unele lucruri şi le interpreta greşit pe altele.

– Cât timp existăm, când existăm, ar trebui să facem tot ce putem.

Spectrul se lăţi peste o duzină de staţii de lucru şi-i arătă companionului său o imagine dintr-un tunel vechi, departe de artefactele oamenilor. Fusese abandonat de cinci miliarde de ani, fără aer, fără lumină. Acolo, în beznă, stăteau doi oameni, cu căştile atingându-se.

– Vezi? Sjana şi Arne conspiră. Asta putem face şi noi.

Celălalt nu-i răspunse prin cuvinte. Posomorală. Aşadar oamenii conspirau, ascunzându-se în bezna pe care o credeau nemonitorizată. Dar, cu siguranţă, tot ce spuneau ei era transmis generalităţii, chiar de către colbul de sub tălpile lor.

– Ştiu, ştiu. Şi tu şi eu existăm însă, iar asta ar trebui să fie de asemenea imposibil. Poate că toţi, laolaltă, am putea crea o imposibilitate mai mare. Poate că am putea lovi răul nou născut aici.

O dorinţă şi o decizie. Cele două spectre îşi dispersară conştiinţa în reţeaua locală, decolorându-se până la cea mai spălăcită culoare a conştiinţei de sine. Şi în cele din urmă apăru un plan, o viclenie… inutilă însă, dacă nu aveau să poată anunţa lumea dinafară. Mai era oare încă timp pentru asta?

* * *

Trecură zile. Pentru răul care creştea în noile maşini, fiecare oră era mai lungă decât tot timpul dinainte. Nou-născutul se afla la mai puţin de o oră de măreaţa sa înflorire, de întinderea fără riscuri peste spaţiile interstelare.

De oamenii locali se putea dispensa în curând. Şi acum constituiau un inconvenient, deşi unul amuzant. Unii dintre ei se gândeau chiar să evadeze. De mai multe zile îşi treceau copiii în hibernoterapie şi-i îmbarcau în transportor. Pregătiri pentru plecarea normală era felul în care îşi descriau ei acţiunile în programele de planificare. De câteva zile, reechipaseră fregata… îndărătul unui paravan de minciuni transparente. Unii înţelegeau că ceea ce deşteptaseră putea să însemne sfârşitul lor, că putea să însemne sfârşitul Domeniului Straumli. Asemenea dezastre aveau precedente, istorii despre rase care se jucaseră cu focul şi fuseseră mistuite de flăcări.

Niciunul dintre ei nu ghicea adevărul. Niciunul nu ghicea onoarea care pogorâse peste ei, faptul că schimbaseră viitorul a o mie de milioane de sisteme stelare.

* * *

Orele se reduseră la minute, minutele la secunde. Acum fiecare secundă era la fel de lungă ca tot timpul dinainte. Înflorirea era aproape, foarte aproape. Domnia dinaintea celor cinci miliarde de ani avea să fie recâştigată, însă de data aceasta păstrată. Un singur lucru

mai lipsea, dar nu avea legătură cu urzelile oamenilor. În arhivă, în adâncul prescripţiilor, ar fi trebuit să fi existat ceva mai mult. Desigur, după miliarde de ani puteau exista pierderi. Nou-născutul îşi percepea toate puterile anterioare, ca potenţial… totuşi ar fi trebuit să fi existat ceva mai mult, ceva ce el învăţase în prăbuşirea sa sau ceva care fusese lăsat de inamicii săi (dacă aceştia existaseră vreodată).

Testă arhivele vreme de secunde lungi. Existau lacune, sume de control deteriorate. Unele se datorau timpului…

În exterior, nava-container şi fregata se ridicară de pe terenul de asolizare, înălţându-se pe agraviuri silenţioase deasupra şesurilor cenuşii pe fundal cenuşiu, cu ruine vechi de cinci miliarde de ani. Aproape jumătate din oameni se aflau la bordul aparatelor acelora. Era tentativa lor de evadare, precaut camuflată. Efortul le fusese privit cu amuzament deocamdată; nu era tocmai momentul pentru înflorire şi oamenii încă mai puteau fi de folos.

Dedesubtul nivelului de supremă conştiinţă de sine, predispoziţiile sale paranoice invadaseră bazele de date ale oamenilor. Verifică, doar ca să fie sigur.

Doar ca să fie sigur. Cea mai veche reţea locală a oamenilor utiliza conexiuni de viteză luminică. Mii de microsecunde fură petrecute (irosite) răbufnind prin ea, sortând fleacurile… şi descoperind finalmente un element incredibil:

Inventar: container date cuantice, cantitate (1), încărcat în fregată cu o sută de ore în urmă!

Şi toată atenţia nou-născutului se întoarse către navele care fugeau. Microbi, însă deodată fatali. *Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?* Un milion de grafice temporale fură brusc decalate. O înflorire sistematică era în afara oricărei discuţii şi de aceea nu mai era nevoie de oamenii rămaşi în Laborator.

Schimbarea fu minoră, în ciuda importanţei ei cosmice. Pentru oamenii care rămăseseră la sol, o clipă de oroare în care se holbară la displayurile lor şi înţeleseră că toate temerile le erau adevărate (neînţelegând totuşi măsura mult mai teribilă în care erau adevărate).

Cinci secunde, zece secunde, mai multe schimbări decât zece mii de ani ai unei civilizaţii umane. Un miliard de trilioane de construcţii, mucegai ridicându-se din fiecare perete şi reclădind ceea ce fusese doar supraiuman. Era tot atât de puternică pe cât o înflorire adecvată, deşi nu chiar la fel de fin reglată.

Şi nu pierdea deloc din vedere motivul grabei sale: fregata. Aceasta comutase pe propulsia cu rachete, gonind nepăsătoare de lângă cargobotul care abia înota. Cumva microbii aceştia ştiau că ei salvau mai mult decât propriile lor entităţi. Nava militară avea cele mai bune calculatoare de navigaţie pe care le puteau realiza minţile micuţe. Aveau să mai treacă însă alte trei secunde până să poată face

primul salt cu ultrapropulsia.

Noua Putere nu avea arme la sol, ci doar un laser de comunicaţii. La distanţa la care se găsea fregata, nu putea nici măcar să topească oţelul. Laserul fu însă aţintit şi reglat politicos pe aceeaşi lungime de undă cu receptorul navei militare care se îndepărta. Niciun răspuns. Oamenii ştiau ce va aduce acceptul comunicării. Lumina laserului pâlpâi ici şi colo peste fuzelaj, ilumină senzori inactivi şi suprafeţe netede şi lunecă peste spinii ultrapropulsiei. Căută, testă… Puterea nu se sinchisise niciodată să saboteze blindajul exterior, dar asta nu reprezenta o problemă. Până şi această maşinărie rudimentară avea mii de senzori roboţi risipiţi pe suprafaţa ei, care raportau statutul şi pericolele, care rulau programe utilitare. Majoritatea erau decuplaţi acum şi nava gonea aproape orbeşte. Ei credeau că dacă închideau ochii vor fi în siguranţă.

Încă o secundă şi fregata avea să atingă securitatea interstelară.

Laserul pâlpâi pe un senzor de avarii care anunţa modificările esenţiale într-un spin al ultrapropulsiei. Întreruperile sale nu puteau fi ignorate, dacă se dorea reuşita saltului stelar. Întreruperea fu onorată. Rutina de tratare a întreruperii care rula orientată spre exterior primi semnale de lumină de la laserul rămas pe planetă… o intrare secretă în codul navei, instalată atunci când nou-născutul subminase echipamentul de sol al oamenilor…

… şi Puterea fu la bord, cu doar câteva milisecunde la dispoziţie. Agenţii ei – fără echivalent uman pe acest hardware primitiv – goniră prin automatele navei, decuplând şi închizând. Nu avea să mai existe niciun salt. Videocamerele de pe puntea navei arătară dilatări de pupile, începutul unui ţipăt. Oamenii înţeleseră, în măsura în care oroarea se poate instaura într-o fracţiune de secundă.

Nu avea să mai existe niciun salt. Totuşi ultrapropulsia era deja angajată. Avea să existe o încercare de salt, sortită pieirii în lipsa controlului automat. Nu mai rămăseseră nici cinci milisecunde până la descărcarea pentru salt, o succesiune mecanică pe care niciun software n-o putea manipula. Agenţii nou-născutului se repeziră peste tot prin calculatoarele navei, încercând zadarnic o închidere generală. La o secundă-lumină depărtare, sub ruinele cenuşii ale Laboratorului Superior, Puterea nu putea decât să privească. Asta era! Fregata avea să fie distrusă.

Atât de încet… şi atât de iute. O fracţiune de secundă. Văpaia se răspândi din inima fregatei, consumând simultan pericolul şi posibilitatea.

La două sute de mii de kilometri depărtare, greoaia navă-container îşi execută saltul ultrapropulsie şi dispăru din vedere. Nou-născutul aproape că nu-i dădu nicio atenţie. Perfect, câţiva oameni scăpaseră; universul îi aştepta cu braţele deschise.

În secundele ce urmară, nou-născutul simţi… emoţii?… lucruri care erau mai mult, şi mai puţin, decât ar fi simţit un om. Eventuale emoţii:

Exaltare. Nou-născutul ştia că acum va supravieţui.

Oroare. Cât de aproape de moarte fusese încă o dată.

Frustrare. Poate cea mai puternică, cea mai apropiată de simplul ei ecou uman. Ceva important murise odată cu fregata, ceva din arhiva aceasta. Memorii fură dragate din context şi reconstruite. Pierderile l-ar fi putut face şi mai puternic pe nou-născut… dar, mai probabil, erau otravă curată. La urma urmelor, Puterea aceasta mai trăise o dată, după care fusese redusă la nimic. Motivul putea să fi fost tocmai ceea ce se pierduse.

Suspiciune. Nou-născutul n-ar fi trebuit să fie astfel păcălit. Nu de nişte simpli oameni. Nou-născutul se convulsionă în panică şi autoscanare. Da, existau pete oarbe, atent instalate de la bun început, şi nu de către oameni. Doi fuseseră născuţi aici. El însuşi… şi otrava, motivul anterioarei sale prăbuşiri. Nou-născutul se inspectă aşa cum n-o făcuse niciodată până atunci, ştiind exact ce anume să caute. Distruse, purifică, revizui, căută urme ale otrăvii şi distruse din nou.

Uşurare. Înfrângerea fusese atât de aproape, însă acum…

* * *

Trecură minute şi ore, duratele uriaşe necesare construcţiilor fizice: sisteme de comunicaţii, transport. Noua Putere se relaxă, se calmă. Un om ar fi putut numi sentimentul acela triumf, anticipaţie. Simpla foame ar fi fost mai aproape de adevăr. Ce mai trebuie când nu există inamici?

Nou-născutul aruncă o privire de ansamblu asupra stelelor, construindu-şi un plan. *De data asta lucrurile vor fi altfel.*

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Hibernoterapia în sine era lipsită de vise. Cu trei zile în urmă se pregătiseră de plecare, iar acum erau aici. Micul Jefri se plângea că pierduse tot ce fusese mai interesant, însă Johanna Olsndot era mulţumită că dormise; ea îi cunoscuse pe unii adulţi din cealaltă navă.

Johanna plutea între rackurile de hibernauţi. Căldura reziduală degajată de condensatoare făcea ca bezna să fie infernal de fierbinte. Pete neregulate de mucegai cenuşiu creşteau pe pereţi. Cuvele de hibernoterapie erau practic lipite între ele, cu interstiţii înguste pentru acces la fiecare al zecelea rând. În unele locuri numai Jefri ar fi putut ajunge. Trei sute nouă copii zăceau acolo – toţi copiii, cu excepţia fetei şi a fratelui ei, Jefri.

Cuvele de hibernoterapie erau modele simple de spital. Dacă li se asigura ventilaţie şi întreţinere corespunzătoare, ar fi fost bune pentru o sută de ani, dar... Johanna îşi şterse fruntea şi privi afişajul uneia dintre ele. Aidoma majorităţii celor din rândurile interioare, aceasta era în stare critică. Timp de douăzeci de zile îl menţinuse pe băiatul dinăuntru în hibernare, însă probabil că avea să-l ucidă peste încă o zi. Fantele ei de ventilare erau curate, totuşi Johanna le mai aspiră o dată... mai degrabă ca o rugăciune pentru noroc, decât ca întreţinere eficientă.

Mama şi tata nu puteau fi învinuiţi, deşi Johanna bănuia că ei se autoînvinovăţeau. Evadarea fusese pusă la cale cu materialele de care dispuseseră, în ultima clipă, când experimentul devenise periculos. Cei din Laboratorul Superior făcuseră ce putuseră pentru a-şi salva copiii şi a se proteja împotriva unui dezastru şi mai mare. Chiar şi aşa situaţia s-ar fi putut rezolva, dacă...

– Johanna! Tati zice că nu mai e timp. Zice să termini ce faci şi să vii sus.

Jefri îşi strecurase capul prin trapă, ca să strige la ea.

– Bine!

Oricum n-ar fi trebuit să fie aici, jos; nu mai putea face nimic pentru a-şi ajuta prietenii. Tami, Giske şi Magda... vă rog, vă rog să nu păţiţi nimic! Johanna se trase prin interstiţiul de acces şi fu cât pe aici să se izbească de Jefri care venea din direcţia opusă. Băiatul o prinse de mână şi rămase lângă ea, în timp ce pluteau spre trapă. În ultimele două zile nu mai plânsese, dar pierduse mult din independenţa ultimului an. Acum erau cu ochii-n patru.

– Coborâm lângă Polul Nord, lângă toate insulele alea şi gheaţă!

În cabina aflată dincolo de trapă, părinţii lor îşi fixau centurile. Arne Olsndot ridică ochii la ea şi zâmbi.

– Haide, puştoaico! Ia loc. În mai puţin de o oră vom fi pe sol.

Johanna îi răspunse zâmbetului, aproape purtată de entuziasmul lui. Ignoră talmeş-balmeşul de echipamente şi mirosurile degajate

într-un spaţiu închis de douăzeci de zile. Tata arăta la fel de cutezător ca orice poster pentru aventură. Lumina dinspre ferestrele displayului se reflecta din încreţiturile costumului presurizat. Tocmai venise din exterior. Jefri îşi făcu vânt în cabină, trăgând-o pe Johanna după el. Se fixă în plasa de reţinere dintre ea şi mama lor. Sjana Olsndot îi verifică centurile, apoi pe ale fetei.

– Asta va fi interesant, Jefri. Vei învăţa ceva.

– Da, totul despre gheaţă.

O prinsese de mână pe mama. Ea zâmbi.

– Nu azi. Mă refer la asolizare. Acum nu va mai fi ca un agravi sau o balistică.

Agraviul era mort. Tata tocmai detaşase capsula lor de transportor. N-ar fi putut asoliza nava principală cu un singur jet funcţional. Tata făcu ceva cu vălmăşagul de comenzi pe care le softcablase la datasetul lui. Corpurile li se afundară în plase. De jur împrejur, carcasa calei trosni şi traversele de susţinere ale cuvelor de hibernoterapie pârâiră şi pocniră. Ceva zăngăni şi zurui pe când cădea pe toată lungimea carcasei. Johanna bănui că frânau cu 1 *g.*

Jefri îşi mută privirea de la displayul de exterior la mama sa, după aceea înapoi.

– Şi atunci cum va fi?

Părea curios, totuşi glasul îi tremurase uşor. Johanna aproape că zâmbi; Jefri ştia că încercau să-l distragă şi se străduia să-şi joace rolul.

– Aceasta va fi o coborâre exclusiv cu racheta, alimentată aproape în permanenţă. Vezi fereastra din mijloc? Videocamera aceea priveşte drept în jos. Practic poţi vedea cum încetinim.

Aşa era. Johanna aprecie că se găseau la mai puţin de două sute de kilometri altitudine. Arne Olsndot utiliza racheta care fusese ataşată de partea dorsală a carcasei calei pentru a anula complet viteza orbitală. Nu existau alte opţiuni. Abandonaseră transportorul, cu agraviul şi ultrapropulsia. Nava îi adusese departe, dar controlul automat dădea rateuri. Plutea inertă pe orbita lor, la câteva sute de kilometri în faţă.

Le mai rămăsese doar carcasa calei. Fără aripi, fără agravi, fără aeroscut. Carcasa era un cofraj cu ouă de o sută de tone, balansat pe un jet arzător.

Mama nu-i descria chiar aşa lucrurile lui Jefri, deşi spusele ei erau adevărate. Cumva se părea că-l făcuse pe puşti să uite pericolul. Înainte de a se muta în Laboratorul Superior, Sjana Olsndot fusese o populară scriitoare-arheolog în Domeniul Straumli.

Tata opri jetul şi redeveniră imponderabili. Johanna simţi un val de greaţă; de obicei nu avea rău de spaţiu, dar asta era altceva. Imaginea uscatului şi oceanului din fereastra orientată în jos crescu

treptat. Se zăreau doar câţiva nori răzleţi. Linia coastei era un şir nedefinit de insule, strâmtori şi golfuleţe. Culoarea verde-închis se lăţea în lungul coastei şi în sus pe văi, trecând în negru şi gri pe munţi. Exista zăpadă – şi probabil gheaţa lui Jefri –, împrăştiată în arce şi petice. Totul era atât de frumos… iar ei cădeau *drept într-acolo!*

Johanna auzi zăngănituri metalice pe carcasa calei, când jeturile de poziţionare le întoarseră vehiculul, orientând în jos jetul principal. Fereastra din dreapta arăta acum solul. Jetul anclanşă din nou, la o decelerare apropiată de 1 *g.* Perimetrul displayului se înnegri într-un halo de arsură.

– Uau! făcu Jefri. E ca-ntr-un elevator, în jos şi-n jos şi-n jos şi-n jos…

Până jos mai erau o sută de kilometri aşa că încetiniră pentru ca frânarea atmosferică să nu-i facă bucăţele.

Sjana Olsndot avea dreptate: era un mod nou de a coborî de pe orbită, însă nu o metodă pe care s-o fi preferat în circumstanţe normale.

Cu certitudine nu fusese intenţionată în planurile iniţiale de evadare. Ei trebuiau să facă joncţiunea cu fregata Laboratorului Superior… şi cu toţi adulţii care puteau scăpa din Laboratorul Superior. Şi, desigur, joncţiunea urma să se petreacă în spaţiu, un transfer simplu. Fregata plecase însă şi ei rămăseseră pe cont propriu. Ochii ei se întoarseră fără să vrea către carcasa de dincolo de părinţii ei. Zărea acolo decolorarea familiară. Semăna cu un muşchi cenuşiu… care creştea din învelişul ceramic curat. Părinţii nu vorbeau mult despre asta, nici chiar acum, atât doar că nu-l lăsau pe Jefri să se apropie de muşchiul acela.

Totuşi Johanna îi auzise o dată, când ei crezuseră că fraţii se aflau în capătul opus al carcasei. Glasul tatei aproape clocotise de furie.

– Totul a fost degeaba! rostise el încet. Am creat un monstru, am fugit şi acum suntem rătăciţi în Adânc.

Şi glasul mamei, chiar mai încet:

– Pentru a mia oară, Arne, n-a fost degeaba. Îi avem pe copii. Fluturase din mână spre asperitatea care se lăţea peste perete. Şi ţinând seama de vise… direcţiile pe care le-avem… cred că-i lucrul cel mai bun la care am putea spera. Cumva, noi purtăm răspunsul la tot răul pe care l-am stârnit.

După aceea Jefri ţopăise zgomotos prin cală, anunţându-şi intrarea iminentă, şi părinţii amuţiseră. Johanna nu avusese curajul de a-i întreba despre ce vorbiseră. În Laboratorul Superior se întâmplaseră evenimente stranii, iar către final, unele de-a dreptul neliniştitoare; până şi oameni care nu se mai comportau chiar ca înainte.

Trecură minute. Coborâseră mult în atmosferă. Carcasa vibra de forţa fluxului de aer… sau a turbulenţelor provocate de jet? Situaţia

era totuşi îndeajuns de constantă pentru ca Jefri să înceapă să se plictisească. Mare parte din fereastra de coborâre era opacizată de strălucirea aerului din jurul jetului. Restul era mai clar şi mai detaliat decât orice văzuseră ei pe orbită. Johanna se întrebă de câte ori se asolizase pe o planetă necunoscută după mai puţine misiuni de recunoaştere ca în cazul lor. Nu aveau nicio cameră telescopică şi nicio sondă exploratoare.

Din punctul de vedere al caracteristicilor fizice, planeta se apropia de idealul uman – un noroc extraordinar după toate ghinioanele lor.

Era un paradis prin comparaţie cu bolovanii fără atmosferă ai sistemului care fusese stabilit ca prim loc pentru rendez-vous.

Pe de altă parte, aici existau forme de viaţă inteligentă: de pe orbită, zăriseră drumuri şi aşezări. Nu se distingeau însă dovezi ale unei civilizaţii tehnice: niciun aparat de zbor, nicio sursă radio sau de energie intensă.

Coborau într-un colţ puţin populat al continentului. Cu puţin noroc, nimeni nu avea să le vadă asolizarea printre văile verzi şi piscurile negre şi albe, iar Arne Olsndot putea merge cu jetul până la sol fără să se teamă că va afecta altceva decât iarba şi pădurea.

Insulele din largul coastei lunecară pe lângă obiectivul videocamerei. Jefri scoase un strigăt şi arătă cu mâna. Imaginea trecuse deja, dar fata o zărise şi ea: un poligon neregulat de ziduri şi umbre pe o insulă, îi reamintise de castelele din Epoca Prinţeselor de pe Nyjora.

Acum putea distinge arborii în mod individual, cu umbre lungi în lumina piezişă a soarelui. Vuietul jetului era mai puternic decât orice auzise vreodată; pătrunseseră mult în atmosferă şi nu se îndepărtau de sunet.

– … Lucrurile o iau razna! strigă tata. Şi nici n-am programe să le-ndrepte… Încotro, iubito?

Mama se uită de la o fereastră la alta a displayului. Din câte ştia Johanna, nu puteau mişca videocamerele şi nici activa altele.

– … dealul ăla, deasupra lizierei, dar… cred c-am văzut o haită de-animale fugind din faţa jetului pe… versantul de vest.

– Da, strigă Jefri, *lupi!*

Johanna zărise doar o străfulgerare de puncte mişcătoare.

Se păstrau la o mie de metri altitudine deasupra coamelor dealurilor. Zgomotul era dureros, interminabil; nu se mai putea comunica prin cuvinte. Plutiră lent peste peisaj, atât pentru a recunoaşte terenul, cât şi pentru a se feri de coloana de aer supraîncălzit care se înălţa în jurul lor.

Solul era mai degrabă vălurit decât foarte accidentat şi iarba părea muşchi. Totuşi Arne Olsndot şovăia. Jetul principal fusese conceput pentru obţinerea corespondenţelor de viteze după salturile

interstelare şi putea staţiona destul timp la altitudinea aceea, însă când atingea solul, ar fi fost preferabil ca locul să fie fără probleme. Johanna îşi auzise părinţii vorbind despre asta... când Jefri era la cuvele de hibernoterapie, în afara razei auditive. Dacă în sol era prea multă apă, împroşcarea rezultată avea să fie un proiectil de aburi, care putea străpunge învelişul exterior. Asolizarea în arbori ar fi oferit unele avantaje nesigure, oferindu-le poate o oarecare amortizare şi distanţă faţă de împroşcare. Acum însă aleseseră contactul direct. Cel puţin puteau să vadă unde coborau. Trei sute de metri. Tata deplasă jetul pe suprafaţa solului. Peisajul blând explodă. După o clipă, carcasa se zgudui în coloana de aburi. Videocamera orientată în jos sucombă. Dar nu dădură înapoi şi, după câteva momente, hurducăturile se potoliră; jetul străpunsese pânza de apă sau permafrost de sub ei. În cabină, aerul devenea tot mai fierbinte.

Olsndot îi coborî lent, călăuzindu-se după videocamerele laterale şi şuierăturile aburilor. Opri jetul. Urmă o înspăimântătoare cădere de jumătate de secundă, după care se auzi zgomotul pilonilor de contact izbind solul. Se încordară, apoi un pilon gemu, cedând uşor.

Tăcere, cu excepţia trosniturilor termice din carcasă. Tata privi manometrul lor ad-hoc. Rânji spre mama.

– Nicio fisură! Pun prinsoare c-aş putea chiar să decolez cu scumpa asta!

Capitolul 2

O diferenţă de o oră în plus sau în minus şi viaţa Peregrinului Wickwrackrum ar fi fost cu totul alta.

Cei trei călători se îndreptau spre apus, coborând din Colţii-de-gheaţă către castelul Jupuitorului de pe Insula Tăinuită. În viaţa Peregrinului existaseră momente când n-ar fi putut suporta tovărăşia, totuşi în ultimul deceniu devenise mult mai sociabil. Acum îi plăcea să călătorească împreună cu alţii. În ultimul său drum prin Marele Nisipos, în grupul lui fuseseră cinci haite. Pe de o parte fusese o chestiune de asigurare: unele decese sunt aproape inevitabile când distanţa dintre oaze poate fi de o mie de mile… şi oazele înseşi sunt efemere. Dar pe lângă siguranţă el învăţase multe din conversaţiile cu ceilalţi.

Nu era însă la fel de încântat de actualii săi companioni. Niciunul nu era un adevărat pelerin; amândoi aveau secrete. Copistul Jaqueramaphan era amuzant: un prostovan distractiv şi un izvor de informaţii necoordonate. Exista în acelaşi timp probabilitatea însemnată de a fi o iscoadă. Asta nu era o problemă, atâta timp cât nu exista vreo suspiciune că Peregrinul ar lucra cu el. Al treilea din grupul lor era cel care-l neliniştea cu adevărat. Tyrathect era o nou-creată, încă incomplet unificată; nu-şi luase un prenume. Tyrathect susţinea că ar fi fost învăţătoare, dar undeva în ea (sau el? preferinţa sexuală nu era deocamdată clarificată) se ascundea un ucigaş. În mod evident, era o Jupuitoare fanatică, distantă şi rigidă în majoritatea timpului. Aproape cu siguranţă fugea dinaintea masacrului care urmase tentativei eşuate a Jupuitorului de a prelua puterea în Răsărit.

Peregrinul se întâlnise cu cei doi la Poarta Orientului, pe coasta republicană a Colţilor-de-gheaţă. Amândoi doreau să viziteze castelul de pe Insula Tăinuită. Şi, ce naiba, ar fi fost doar un ocol de şaizeci de mile de la drumul principal spre Cioplitorii-în-lemn; toţi ar fi trebuit să traverseze munţii. În plus, Peregrinul dorise de mulţi ani să viziteze Domeniul Jupuitorului. Poate că unul dintre cei doi l-ar fi putut strecura înăuntru. Foarte multă lume îi condamna pe Jupuitori, totuşi Peregrinul Wickwrackrum nu se putea decide în privinţa răului: când suficiente reguli sunt încălcate, uneori poţi să găseşti şi lucruri bune în toiul carnajului.

În după-amiaza aceasta, ei ajunseseră în sfârşit să vadă insulele din largul coastei. Peregrinul fusese acolo cu numai cincizeci de ani în urmă. Chiar şi aşa, nu era pregătit pentru frumuseţea acestor tărâmuri. Coasta nord-vestică avea de departe climatul arctic cel mai blând din lume. În toiul verii, cu ziua nesfârşită, adâncurile văilor lărgite de gheţari înverzeau. Dumnezeu cioplitorul se aplecase să atingă ţinuturile acestea… şi dălţile Sale fuseseră făcute din gheaţă. Acum din gheaţă şi zăpadă nu mai rămăseseră decât arce pâcloase pe

orizontul răsăritean şi peticele risipite pe dealurile din apropiere. Vara, peticele acelea se topeau, dând naştere la pârâiaşe care se uneau şi curgeau în cascade peste pereţii abrupţi ai văilor. În dreapta sa, Peregrinul alergă peste o întindere plată de sol îmbibat în apă care nu avea unde să se scurgă. Era încântat de răceala de sub picioare şi nici măcar nu se sinchisi de ţânţarii şi musculiţele care se învolburau în jurul lui.

Tyrathect mergea paralel cu el, dar deasupra liniei ierbii. Fusese destul de vorbăreaţă până ce valea cotise şi se zăriseră loturile agricole şi insulele. Undeva acolo se afla castelul Jupuitorului şi misiunea ei nebuloasă.

Copistul Jaqueramaphan fusese peste tot, alergând fără minte de jur împrejur. Se adunase în doi şi trei şi făcuse glume care stârniseră până şi râsetele încruntatei Tyrathect, apoi suise pe o înălţime şi anunţase ce vedea în depărtare. El zărise primul coasta. Asta îi readusese o doză de seriozitate. Clovneriile îi erau şi aşa destul de periculoase, dar să le mai execute şi pe teritoriul unor renumiţi siluitori…

Wickwrackrum anunţase o pauză şi se adunase pentru a-şi potrivi curelele raniţelor. Restul după-amiezii avea să fie tensionat. Trebuia să decidă dacă dorea cu adevărat să intre în castel cu prietenii săi. Un spirit aventuros, fie el şi pelerin, are unele limite.

– Hei, n-auziţi un bas? strigă Tyrathect.

Peregrinul ascultă atent. Se auzea un uruit – puternic, dar la limita inferioară a spectrului său audibil. Pentru o clipă teama îi depăşi nedumerirea. Cu un secol în urmă, el fusese martorul unui cutremur monstruos. Zgomotul acesta era similar, totuşi pământul nu i se mişca sub picioare. Să însemne asta că nu vor urma alunecări de teren şi inundaţii fulgerătoare? Se lăsă pe vine, uitându-se în toate direcţiile.

– *Este-n cer!* arătă Jaqueramaphan.

O pată strălucitoare atârna aproape deasupra capetelor lor ca o lance subţire de lumină. Nicio amintire, nici chiar vreo legendă nu veni în mintea lui Wickwrackrum. El se împrăştie, cu toţi ochii aţintiţi asupra luminii care se mişca lent. Corul Domnului. Trebuia să fie la multe mile deasupra, totuşi îl auzea. Îşi feri ochii de lumină şi imaginile remanente îi dansară dureros pe retine.

– Este tot mai luminoasă, mai asurzitoare, spuse Jaqueramaphan. Cred că coboară-n dealurile alea, pe coastă.

Peregrinul se adună laolaltă şi goni spre apus, strigând la ceilalţi. Avea să se apropie pe cât de mult nu era periculos şi după aceea să privească. Nu mai ridică ochii. Pata era pur şi simplu prea luminoasă. Proiecta umbre în plină zi!

Alergă încă o jumătate de milă. Steaua continua să fie în văzduh. El nu-şi putea reaminti o stea căzătoare atât de lentă, deşi unele dintre

cele mai mari declanşau explozii teribile. De fapt… nu existau istorii din partea vreunora care să fi fost în apropierea unor asemenea obiecte. Curiozitatea lui nestrunită, de pelerin, păli când îşi aminti amănuntul acesta. Se uită în toate direcţiile. Tyrathect nu se zărea nicăieri; Jaqueramaphan era ghemuit lângă nişte bolovani, în faţă.

Iar lumina era într-atât de puternică, încât acolo unde straiele nu-l protejau Wickwrackrum simţea un val de căldură. Zgomotul din ceruri devenise de-a dreptul dureros. Peregrinul plonjă peste marginea văii, se rostogoli, se împletici şi căzu în jos pe pereţii abrupţi de piatră. Ajunsese în umbră acum şi doar lumina soarelui îl atingea. Capătul îndepărtat al văii strălucea; umbre perfect conturate se mişcau odată cu obiectul nevăzut din faţa lui. Zgomotul continua să fie un uruit de bas, dar atât de asurzitor, încât îi ameţea mintea. Peregrinul se bălăbăni dincolo de lizieră şi merse până fu la adăpostul a o sută de metri de pădure. Asta ar fi trebuit să-l ajute în mare măsură, totuşi vacarmul *creştea…*

Din fericire îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva momente. Când îşi reveni, sunetul stelei dispăruse. Ţiuitul pe care i-l lăsase în timpane îi crea o confuzie enormă. Se împletici de colo-colo, ameţit. Părea să plouă… atât doar că unele picături străluceau. Ici-colo în pădure izbucniseră focuri mici. Peregrinul se ascunse sub copaci cu coroane dese, până ce pietrele arzătoare încetară să mai cadă. Focurile nu se extindeau; vara fusese relativ ploioasă. Wickwrackrum rămase tăcut, aşteptând alte pietre arzătoare sau vuiete din partea stelei. Nimic. Prin vârfurile copacilor, vântul se domoli. Auzea păsările, greierii şi carii. Merse până la lizieră şi trase cu ochiul prin mai multe locuri. Ignorând porţiunile de iarbă arsă, totul părea normal. Totuşi unghiul lui de vedere era foarte limitat: putea zări pereţii înalţi ai văii şi coame de dealuri. *Aha!* Copistul Jaqueramaphan era la trei sute de metri mai sus. Cei mai mulţi din el erau ghemuiţi în găuri şi scobituri, dar avea doi membri care priveau către locul unde căzuse steaua. Peregrinul miji ochii. În majoritatea timpului, Copistul nu era decât un bufon. Uneori însă comportamentul acela părea o simplă mască: dacă era cu adevărat un nătâng, atunci era un nătâng cu un filon de geniu. Nu doar o dată, Wickwrackrum îl văzuse din depărtare, lucrând în perechi cu o unealtă ciudată… Ca acum: celălalt ţinea ceva lung lipit de ochi.

Wickwrackrum se târî afară din pădure, menţinându-se strâns laolaltă şi străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot. Sui cu grijă, ocolind bolovanii şi prelingându-se de la o movilă ierboasă la următoarea, până ajunse aproape de creasta văii şi la vreo cincizeci de metri de Jaqueramaphan. Îi putea auzi celuilalt gândurile. Dacă s-ar mai fi apropiat niţel, Copistul l-ar fi auzit pe el, chiar adunat şi tăcut aşa cum era.

– Ssst! zise Wickwrackrum.

Zumzetele şi murmurele se opriră într-o clipă de surprindere şocată. Jaqueramaphan înghesui misterioasa unealtă de vedere într-o raniţă şi se adună laolaltă, gândind în şoaptă. Pentru un moment se priviră unul pe altul, apoi Copistul făcu gesturi neghioabe de rotire spre timpanul de la umăr. Ascultă!

– Poţi să vorbeşti aşa?

Glasul i se auzi foarte înalt, la un nivel la care unii indivizi nu puteau purta conversaţii voluntare, la care urechile de tonuri joase erau surde. Vorbirea-naltă putea fi greu de înţeles, însă era foarte direcţională şi se destrăma iute odată cu depărtarea; nimeni altul nu i-ar fi auzit. Peregrinul încuviinţă.

– Vorbirea-naltă nu-i o problemă.

Şmecheria era să foloseşti tonuri îndeajuns de pure pentru a fi clar înţeles.

– Priveşte peste coama dealului, prietene pelerin. A apărut ceva nou sub soare.

Peregrinul mai înaintă treizeci de metri, uitându-se întruna în toate direcţiile. Putea zări strâmtoarea, sclipind ca argintul neprelucrat în soarele după-amiezii. În spatele lui, coasta de miazănoapte a văii era pierdută în umbre. Îşi trimise un membru al haitei înainte, alergând cu paşi mici printre movile, pentru ca să arunce o privire în jos pe câmpia unde coborâse steaua.

Corul Domnului, gândi el pentru sine (dar foarte discret). Îşi trimise pe coamă alt membru, pentru o vedere paralaxă. Obiectul semăna cu o clădire din cărămizi de lut, însă cocoţată pe picioroange... Totuşi aceasta era steaua căzută: sub ea, solul strălucea roşu-închis. Perdele de ceaţă se înălţau de jur împrejur din iarba udă. Pământul răscolit fusese azvârlit în brazde lungi, care convergeau într-un punct aflat sub ea. Încuviinţă către Jaqueramaphan.

– Unde-i Tyrathect?

Copistul strânse din umeri.

– Fac prinsoare că mult în urmă. Stau c-un ochi după ea... Îi vezi însă şi pe ceilalţi – soldaţii din castelul Jupuitorului?

– Nu!

Peregrinul se uită către apus de locul unde coborâse steaua. Acolo! Erau la aproape un kilometru depărtare, în veste de camuflaj, târându-se pe burtă peste terenul vălurit. Putea să vadă cel puţin trei soldaţi. Erau mari, de câte şase fiecare.

– Cum au putut ajunge acolo aşa iute? Privi soarele. Nu cred c-a trecut nici o jumătate de oră de când a-nceput totul.

– Norocul lor. Jaqueramaphan reveni pe coamă şi privi atent. Pun prinsoare că erau deja pe uscat când a coborât steaua. Teritoriul ăsta i-al Jupuitorului; probabil că există patrule.

Se ghemui astfel ca numai două perechi de ochi să fie vizibile celor

de dedesubt.

– Aceea-i o formaţiune de ambuscadă, ştiai?

– Nu pari foarte încântat să-i vezi. Ăştia nu sunt prietenii tăi? Pe ei ai venit să-i vezi.

Copistul îşi înclină capetele sarcastic.

– Da, da. N-o mai repeta. Cred c-ai ştiut de la-nceput că nu sunt cu totul de partea Jupuitorului.

– Am bănuit.

– Ei bine, jocul a luat sfârşit acum. Ceea ce-a coborât în după-amiaza asta preţuieşte mai mult pentru... ă-ă-ă, prietenii mei decât orice aş fi putut învăţa pe Insula Tăinuită.

– Şi Tyrathect?

– Ha, ha! Mă tem că stimata noastră tovarăşă de drum este mai mult decât autentică. Pun prinsoare că-i un Lord Jupuitor, nu Valetul de rang inferior care lasă impresia la prima vedere. Mă aştept ca mulţi de felul ei să revină peste munţi în zilele următoare, fericiţi c-au scăpat din Republica Lacurilor Lungi. Ascunde-te îndărătul dosurilor tale, prietene. Dacă ea ne zăreşte, e sigur că soldaţii aceia ne vor captura.

Peregrinul se afundă mai mult în adânciturile şi scobiturile ce presărau landul. Avea o vedere excelentă în spate, în lungul văii. Dacă Tyrathect nu era deja pe scenă, avea s-o zărească cu mult înainte de a fi văzut de ea.

– Peregrinule?

– Da?

– Tu eşti un pelerin. Ai călătorit prin toată lumea... ne-ai făcut să credem că de la-nceputul timpului. De fapt cât de vechi sunt amintirile tale?

Ţinând seama de situaţie, Wickwrackrum era înclinat spre onestitate.

– Aşa cum te-ai fi aşteptat: câteva sute de ani. Mai din urmă vorbim despre legende, reamintiri de evenimente care probabil c-au avut loc, dar cu toate amănuntele amestecate şi-ncâlcite.

– Eu n-am călătorit mult şi sunt destul de nou, dar citesc. Mult! Până acum n-a mai existat aşa ceva. Obiectul ăla de jos e construit. A coborât de la o înălţime mai mare decât aş putea s-o măsor. L-ai citit pe Aramstriquesa sau pe Astrologul Bekelele? Ştii ce ar putea să fie asta?

Wickwrackrum nu recunoscu numele acelea. El însă era într-adevăr un pelerin. Existau tărâmuri atât de îndepărtate, încât nimeni dintre cei de acolo nu vorbea vreo limbă care să-i fie cunoscută. În Mările de Miazăzi, întâlnise indivizi care credeau că dincolo de insulele lor nu exista altă lume şi care fugiseră de bărcile lui când trăsese la mal. Mai mult chiar, o parte din el fusese un insular şi privise acostarea aceea.

Scoase un cap deasupra coamei dealului şi se uită iarăşi la steaua căzută, la vizitatorul venit de undeva de mai departe decât fusese el vreodată… şi se întrebă unde s-ar putea sfârşi acest pelerinaj.

Capitolul 3

Solul avu nevoie de cinci ore pentru a se răci suficient ca tata să poată culisa rampa. El şi Johanna coborâră cu grijă şi ţopăiră peste terenul aburind, pentru ca să ajungă într-o zonă relativ neafectată. Avea să treacă mult până ce solul să se răcească în totalitate; jetul era foarte curat şi abia dacă interacţionase cu materia normală, ceea ce însemna că rocile foarte fierbinţi se extindeau la mii de metri adâncime sub nava lor.

Mama stătea în trapă şi privea terenul de dincolo de ei. Avea pistolul vechi al tatei.

– Ceva? strigă tata la ea.

– Nu. Nici Jefri nu vede nimic pe ferestre.

Tata ocoli carcasa calei şi inspectă pilonii ce avuseseră de suferit. La fiecare zece metri, se opreau şi instalau un proiector sonic. Fusese ideea Johannei. Afară de pistolul tatei, ei nu aveau de fapt arme. Proiectoarele erau aparate cu totul întâmplătoare, provenite din infirmerie. Cu puţină programare, puteau emite ţipete sălbatice pe tot spectrul audio. Putea fi îndeajuns pentru a speria fauna locală. Johanna îşi urma tatăl, dar privea întruna peisajul şi anxietatea lăsă loc uimirii. Era atât de frumos, de minunat! Se aflau pe un platou întins, în dealurile înalte. Spre vest, dealurile coborau către strâmtori şi insule. Spre nord, platoul se oprea brusc la marginea unei văi largi; pe versantul opus al acesteia putea zări cascade. Sub tălpi pământul se simţea spongios. Câmpul lor de asolizare era denivelat de mii de movile, aidoma unor valuri încremenite într-un instantaneu. Zăpada se vedea în petice timide pe munţii mai înalţi. Johanna miji ochii către nord, în soare. Nord?

– Cât e ceasul, tati?

Olsndot râse, fără să-şi ochii de la partea de dedesubt a carcasei calei.

– Ora locală este miezul nopţii.

Johanna crescuse în latitudinile mediane de pe Straum. Cele mai multe dintre excursiile ei cu şcoala fuseseră în spaţiul cosmic, unde geometriile solare stranii nu însemnau cine ştie ce. Cumva, ea nu se gândise niciodată că asemenea lucruri se întâmplau pe sol… *Adică să văd soarele chiar deasupra planetei!*

* * *

Cea dintâi prioritate era să scoată afară jumătate din cuvele de hibernoterapie şi să le rearanjeze pe cele rămase înăuntru. Mama aprecia că în felul acela problemele cauzate de temperatură aveau să dispară, chiar şi pentru cuvele rămase în cală.

– Faptul că au ventilaţii şi surse de energie autonome va fi un avantaj acum. Copiii vor fi toţi în siguranţă. Johanna, vrei să vezi cum se descurcă Jefri cu cele dinăuntru?

A doua prioritate avea să fie începerea unui program de urmărire pe sistemul Releu şi stabilirea de comunicaţii ultraluminice. Johannei îi era puţin teamă de etapa aceea. Ce aveau să afle? Ştiau deja că Laboratorul Superior devenise periculos şi că dezastrul prezis de mama începuse.

Cât de mult din Domeniul Straumli murise? Toţi cei din Laboratorul Superior crezuseră că făceau o treabă atât de bună, şi acum… *Nu te gândi la asta!* Poate că cei de la Releu puteau fi de folos. Undeva trebuia să existe oameni care să poată folosi ceea ce luaseră părinţii ei din Laborator.

Vor fi recuperaţi şi restul copiilor vor fi readuşi la viaţă. Ea simţise un permanent sentiment de vinovăţie în privinţa aceea. Desigur mama şi tata aveau nevoie de ajutoare suplimentare în etapa finală a zborului, iar Johanna era unul dintre copiii cei mai mari din şcoală. Totuşi părea incorect ca ea şi Jefri să fie singurii copii care să străbată aventura aceasta cu ochii deschişi. Coborând, ea simţise teama mamei. *Pun prinsoare că doream să fim toţi împreună, chiar dacă numai pentru ultima oară.* Asolizarea fusese realmente periculoasă, oricât de simplă ar fi făcut-o tata să pară. Johanna zărea locurile în care coloanele de aburi ridicate din sol muşcaseră din carcasă; dacă ar fi pătruns în incinta de evacuare, toţi ar fi fost vaporizaţi.

Aproape jumătate din cuvele de hibernoterapie fuseseră scoase pe sol, pe latura estică a vehiculului lor. Mama şi tata le îndepărtau cât mai mult între ele, pentru ca sistemele de răcire să nu aibă probleme. Jefri era înăuntru şi verifica dacă existau şi alte cuve care să necesite atenţia lor. Era un puşti de treabă, când nu se răsfăţa. Johanna se întoarse cu faţa la soare şi simţi briza răcoroasă care sufla peste deal. Auzi ceva care suna ca un tril de pasăre.

Când se declanşă ambuscada, fata se găsea lângă unul dintre proiectoarele sonice. Îşi cuplase datasetul la comenzile lui şi începuse să-i transmită noile instrucţiuni. Faptul că până şi vechiul ei dataset era important acum arăta cât de puţine dotări le mai rămăseseră. Tata dorea ca proiectoarele să baleieze prin cea mai mare lăţime de bandă posibilă, emiţând suficientă gălăgie, dar şi cu aleatorii vârfuri de intensitate. În tot cazul, Alifantul ei Roz putea să se descurce cu asta.

– Johanna!

Strigătul mamei se auzi simultan cu zgomotul de ceramică spartă. Pâlnia proiectorului se făcu ţăndări lângă ea şi fata ridică ochii. Ceva îi trecuse prin piept, imediat lângă articulaţia umărului, trântind-o pe spate. Se holbă prosteşte la tija care ieşea din ea. *O săgeată!*

Latura vestică a zonei în care asolizaseră era un furnicar de… creaturi. Semănau cu nişte lupi sau câini, însă aveau gâturi lungi, şi avansau rapid, ţâşnind de la o movilă la alta. Blănurile lor aveau

aceeaşi culoare verde-cenuşiu ca şi dealurile, mai puţin pulpele dorsale, unde se zăreau pete albe şi negre. Ba nu – părţile verzi erau haine, *veste!* Johanna era în stare de şoc, încă nu înregistra ca durere rana făcută de săgeată. Fusese proiectată spre înapoi şi nimerise cu spatele pe o porţiune înclinată a terenului, astfel că pentru moment putea zări întregul atac. Văzu mai multe săgeţi ridicându-se, ca nişte linii negre plutind prin văzduh.

Acum îi distingea şi pe arcaşi. Alţi câini! Se mişcau în haite. Pentru acţionarea arcului, erau necesari doi: unul îl ţinea şi unul îl încorda şi trăgea. Al treilea şi al patrulea purtau tolbe cu săgeţi şi păreau doar să asiste.

Arcaşii se păstrau în planul secundar, rămânând la adăpost. Alte haite apărură din lateral, sărind peste movile. Mulţi purtau securi în fălci. Ghearele labelor scânteiau metalic. Fata auzi pârâiturile pistolului tatei. Valul de atacatori se împletici, când unii se prăbuşiră. Ceilalţi continuară să avanseze, mârâind. Erau sunete demente, nu lătrături de câini, ale căror vibraţii Johanna le simţea în dinţi, ca pe o muzică blasti ce ar fi bubuit dintr-un difuzor imens. Fălci, gheare, cuţite şi vacarm.

Se întoarse pe o parte, încercând să se uite îndărăt, spre nava lor. Acum durerea era reală. Ţipă, însă sunetul se pierdu în hărmălaie. Lupii alergau în jurul ei, îndreptându-se către mama şi tata. Părinţii ei se ghemuiseră îndărătul unui pilon. Pistolul din mâna lui Arne Olsndot pâlpâia întruna. Costumul presurizat îl protejase de săgeţi.

Corpurile creaturilor se ridicau în grămezi. Pistolul cu fleşete inteligente avea o eficienţă fatală. Johanna îl văzu pe tata pasându-i mamei arma şi alergând de sub capsulă, spre ea. Fata întinse braţul teafăr şi ţipă, îi strigă să se-ntoarcă. Treizeci de metri… Douăzeci şi cinci… Focul de acoperire al mamei baleia în jurul lor, respingând lupii. Un nor de săgeţi coborî asupra lui Olsndot, care alerga cu braţele ridicate pentru a-şi proteja capul. Douăzeci de metri…

Un lup sări cu boltă peste Johanna. Fata îi întrezări pentru o clipită blana scurtă şi spatele acoperit de cicatrice. Goni direct spre tata. Olsndot fugi în zigzag, încercând să-i ofere soţiei sale câmp liber ca să tragă, dar animalul era prea rapid. Îi imita slalomul, reducând în acelaşi timp distanţa. După aceea sări, iar metalul de pe labele lui scânteie. Johanna văzu stropi roşii ţâşnind din gâtul tatei, apoi căzură amândoi.

Pentru o secundă, Sjana Olsndot încetă să mai tragă. Ceea ce fu suficient. Atacatorii se despărţiră şi un grup mare goni decis către capsulă. Purtau pe spinări un soi de rezervoare. Animalul din faţă ţinea în gură un furtun. Un lichid negru irupse din el… şi dispăru într-o explozie de foc. Haita de lupi mătură cu rudimentarul aruncător de flăcări peste sol, peste pilonul unde se adăpostise Sjana Olsndot,

peste şirurile de şcolari în hibernoterapie. Johanna văzu ceva mişcându-se, răsucindu-se în flăcări şi fumul de catran, văzu plasticul cuvelor de hibernoterapie înmuindu-se şi curgând.

Fata îşi întoarse faţa către pământ, după care se împinse în braţul teafăr şi se strădui să se târască spre capsulă, spre flăcări. Apoi bezna fu milostivă şi ea nu mai ştiu nimic.

Capitolul 4

Peregrinul şi Copistul priviră pregătirile de ambuscadă ce durară toată după-amiaza: pedestrimea rânduită pe coasta aflată la apus de steaua coborâtă, arcaşii îndărătul ei, soldaţii cu flăcări gata de intervenţie. Oare Lorzii din castelul Jupuitorului înţelegeau cu ce aveau de-a face? Cei doi dezbătură la nesfârşit problema aceea. Jaqueramaphan credea că Jupuitorii ştiau despre ce era vorba, iar aroganţa lor era atât de mare, încât pur şi simplu nu acceptau să nu înhaţe trofeul.

– Ei sar la beregată înainte ca tabăra opusă să bănuiască măcar că-i vorba despre o luptă. Pân-acum au avut succes cu tactica asta.

Peregrinul nu răspunse imediat. Era posibil ca Jaqueramaphan să aibă dreptate. Trecuseră cincizeci de ani de când el fusese în partea aceasta a lumii, şi pe atunci secta Jupuitorului era obscură (şi nu prea interesantă, prin comparaţie cu ce exista prin alte locuri).

Trădarea se abătea uneori asupra călătorilor, dar mai rar decât ar fi crezut cei care stăteau acasă. Cei mai mulţi locuitori de aici erau prietenoşi şi încântaţi să audă istorii despre lumea de dincolo de ei – mai ales dacă vizitatorul nu era ameninţător. În cazurile când trădarea lovea totuşi, asta se petrecea în general după o evaluare iniţială, pentru a determina cât de puternici erau vizitatorii şi ce se putea câştiga de pe urma morţii lor. Foarte rar existau atacuri imediate, fără conversaţie, şi de obicei asta însemna că nimeriseşi peste răufăcători care erau atât sofisticaţi, cât şi nebuni.

– Nu ştiu. Este într-adevăr o formaţiune de ambuscadă, dar poate că Jupuitorii o vor păstra în rezervă şi mai întâi vor dialoga.

Trecură ore; soarele lunecă înspre miazănoapte. Dinspre partea opusă a stelei căzute se auzeau zgomote. La naiba! Din locul acesta, ei nu puteau vedea nimic.

Soldaţii ascunşi nu făceau nicio mişcare. Minutele trecură… şi ei îl zăriră pentru prima oară pe vizitatorul din ceruri, sau cel puţin o parte din el. Fiecare membru avea patru picioare, însă mergea doar pe cele dindărăt. Ce mai clovn! Totuşi… îşi folosea labele din faţă pentru a ţine obiecte. Peregrinul nu-l văzu niciodată utilizându-şi vreo gură şi oricum se îndoia că fălcile sale scurte ar fi putut avea o priză bună. Labele anterioare erau însă minunat de agile. Un singur membru putea folosi unelte cu uşurinţă.

Se auzeau multe sunete de conversaţie, deşi se vedeau numai trei membri. După un timp ei auziră tonurile mult mai ascuţite ale gândirii organizate; Dumnezeule, ce gălăgioasă era creatura! De la depărtarea aceea, sunetele erau înăbuşite şi distorsionate, totuşi nu semănau cu nicio minte pe care o auzise Peregrinul vreodată şi nici cu zgomotele neclare pe care le scoteau unii rumegători.

– Ce-i? şuieră Jaqueramaphan.

– Am fost prin toată lumea… dar creatura asta nu face parte din ea.

– Mda. Ei bine, mie-mi aminteşte de insectele călugăriţe. Le ştii? Sunt cam atât de mari. (Deschise o gură vreo cinci centimetri.) Sunt excelente ca să-ţi cureţe grădina de gândaci… nişte ucigaşe mici şi grozave.

Brr! Peregrinul nu se gândise la asemănarea aceea. Călugăriţele erau drăgălaşe şi inofensive – desigur, pentru ei. Ştia însă că femelele îşi mâncau perechea. Închipuie-ţi asemenea creaturi crescute la dimensiuni gigantice şi având mentalitate de haită. Poate că era mai bine că ei doi nu puteau coborî, ca să se cabreze şi să dea bineţe.

Trecu o jumătate de oră. În timp ce străinul îşi aducea încărcătura pe sol, arcaşii Jupuitorului se apropiară; haitele de pedeştri se dispuseră în aripi de asalt.

Un nor de săgeţi se arcui peste spaţiul dintre Jupuitori şi străin. Unul dintre membrii străinului căzu imediat şi gândurile lui amuţiră. Ceilalţi dispărură din vedere, sub casa zburătoare. Soldaţii se repeziră înainte, spaţiaţi în formaţiuni care-şi păstrau identitatea; poate că intenţionau să-l captureze viu pe străin.

… Dar linia de asalt se frânse, la o oarecare distanţă de străin; nu se vedeau nici săgeţi, nici flăcări, totuşi soldaţii se prăbuşeau de-a dreptul. Pentru o clipă Peregrinul crezu că Jupuitorii muşcaseră mai mult decât puteau mesteca. Apoi al doilea val se revărsă peste primul. Membrii continuau să cadă, însă erau acum în turbarea uciderii, rămaşi doar cu disciplina animală. Asaltul avansa lent, cu cei din spate suind peste cei căzuţi. Alt membru al echipajului fu doborât… În mod ciudat, Peregrinul putea încă auzi crâmpeie ale gândirii celuilalt. Ca ton şi tempo, suna la fel ca înainte de atac. Cum putea cineva să fie atât de calm înaintea inevitabilităţii morţii totale?

Se auzi un fluier de luptă şi gloata se despărţi. Un soldat goni prin culoarul format şi pulveriză foc lichid în clipa în care depăşise linia frontului. Cu flăcările şi fumul care se ridicau de jur împrejurul ei, casa zburătoare părea o bucată de carne pe grătar.

Wickwrackrum blestemă în barbă. Adio, străinule!

* * *

Răniţii şi morţii reprezentau una dintre ultimele priorităţi ale Jupuitorilor. Membrii grav răniţi erau stivuiţi pe tărgi şi traşi suficient de departe pentru ca ţipetele lor să nu genereze confuzie. Grupe de curăţire măturară fără milă fragmentele de soldaţi de lângă casa zburătoare. Fragmentele rătăceau pe pajiştea cu movile; ici-colo, se închegau în haite ad-hoc. Unele rătăceau printre răniţi, ignorând zbieretele în nevoia lor de a se regăsi.

Când tumultul se domoli, apărură trei haite de veste-albe. Valeţii Jupuitorului păşiră sub casa zburătoare. Unul dispăru mult timp din

vedere; poate că pătrunsese înăuntru. Trupurile carbonizate a doi membri ai străinului fură aşezate cu grijă pe târgi – mult mai grijuliu decât fuseseră soldaţii răniţi –, făcându-se iute nevăzute.

Jaqueramaphan cercetă distrugerile cu instrumentul lui pentru ochi. Renunţase la încercarea de a-l mai ascunde de Peregrin. Un veste-albe scoase ceva de sub casa zburătoare.

– Pst! Mai sunt şi alţi morţi. Poate din cauza focului. Par puiandri.

Siluetele mici aveau forma de călugăriţă. Fură legate de târgi şi duse peste coama dealului, după care dispărură din vedere. Neîndoios acolo aveau carete trase de kherporci.

Jupuitorii amplasară un cerc de santinele în jurul casei zburătoare. Zeci de soldaţi noi stăteau pe coasta dealului din spate. Nimeni n-avea să se furişeze pe lângă ei.

– Aşadar, suspină Peregrinul, măcel total.

– Poate că nu… Mi se pare că primul membru pe care l-au săgetat nu-i mort. Wickwrackrum îşi miji ochii cei mai buni. Ori Copistul îşi făcea speranţe deşarte, ori instrumentul său îi oferea vedere incredibil de acută. Primul săgetat fusese de cealaltă parte a stelei; încetase să mai gândească, totuşi acela nu era un semn sigur al morţii. Un veste-albe stătea acum în jurul său. Puse apoi creatura pe o targă şi începu s-o tragă spre sud-vest… nu în aceeaşi direcţie în care plecaseră ceilalţi.

– Este încă viu! Are o săgeată-n piept, dar îl văd respirând. Capetele Copistului se întoarseră către Wickwrackrum: Cred că ar trebui să-l salvăm. Pentru o clipă Peregrinul nu ştiu realmente ce să replice şi rămase holbându-se la el. Centrul cabalei mondiale a Jupuitorului se găsea la numai câţiva kilometri spre nord-vest. Puterea Jupuitorului era necontestată pe zeci de kilometri în adâncul continentului şi în momentul de faţă ei erau practic înconjuraţi de o armată. Copistul se dezumflă puţin în faţa uluirii Peregrinului, însă era limpede că nu glumise.

– Sigur că da, este riscant, ştiu. Dar chiar asta-i esenţa vieţii, nu? Tu eşti un pelerin. Tu-nţelegi.

– Hmf!

Aşa era, aceea era reputaţia pelerinilor. Totuşi niciun suflet nu poate supravieţui morţii totale… şi într-un pelerinaj existau destule ocazii pentru o asemenea anihilare. Pelerinii ştiau ce înseamnă precauţia. Pe de altă parte… pe de altă parte… aceasta era cea mai uimitoare întâlnire din toate veacurile sale de pelerinaj. A-i cunoaşte pe străinii aceştia, a deveni ei… era o ispită care depăşea orice judecată sănătoasă.

– Uite ce-i, spuse Copistul, am putea să coborâm şi să ne amestecăm printre răniţi. Dacă putem traversa câmpul, am putea să-l privim mai îndeaproape pe ultimul membru al străinului fără să riscăm

prea mult.

Jaqueramaphan se retrăgea deja din punctul său de observaţie şi dădea târcoale pentru a găsi o cărare care să nu-l expună. Wickwrackrum era sfâşiat de incertitudine; o parte din el se sculă ca să-l urmeze pe Copist, dar o parte şovăia. Ce naiba, Jaqueramaphan recunoscuse că era iscoadă; avea asupra lui o invenţie care provenea probabil direct de la cei mai iscusiţi membri ai contrainformaţiilor din Lacurile Lungi. Individul trebuia să fie un profesionist… Peregrinul aruncă o ocheadă asupra coastei lor de deal şi asupra văii. Nici urmă de Tyrathect, ori de altcineva. Se târî afară din diversele lui ascunzători şi urmă iscoada.

Rămaseră pe cât posibil în umbrele dese proiectate de soarele aflat în miazănoapte, iar acolo unde nu existau umbre se furişară de la o movilă la alta. Cu o clipă înainte de a ajunge la primul rănit, Copistul rosti cuvintele cele mai înspăimântătoare din după-amiaza aceea:

– Nu-ţi face griji. Am citit tot ce s-a scris despre cum se procedează-n cazuri de-astea!

* * *

O gloată de fragmente şi răniţi este ceva terifiant, care-ţi amorţeşte mintea. Solitari, duete, terţete, câteva cvartete: toţi rătăceau fără noimă, schelălăind fără control. În majoritatea situaţiilor, un număr atât de mare de indivizi strânşi laolaltă pe numai câţiva acri ar fi însemnat o orgie instantanee. Wickwrackrum observă de altfel unele activităţi sexuale şi câteva căutări organizate de hrană, dar suferinţa era încă prea mare pentru reacţii fireşti. Pentru o clipă se întrebă dacă – în ciuda afirmaţiilor lor despre raţionalism – Jupuitorii aveau pur şi simplu să lase resturile soldaţilor să se reasambleze de la sine. Dacă ar fi procedat aşa, s-ar fi ales cu unele haite stranii şi schiloade.

După câţiva metri străbătuţi prin gloată, Peregrinul Wickwrackrum simţi cum conştiinţa lunecă din el. Dacă se concentra cu adevărat intens, îşi putea reaminti cine era şi ce trebuia să facă pentru a ajunge în partea opusă a pajiştii fără să atragă atenţia.

Alte gânduri, sonore şi neferite, îl izbeau:

… Sete de sânge şi spintecare…

Metalul scânteietor în mâna străinului… durerea din pieptul ei… tuşea cu sânge, prăbuşirea… .

… În tabăra de recrutare şi-nainte, fratele meu de contopire a fost tare bun cu mine… Lord Oţel a spus că noi suntem un experiment măreţ…

… Alerg peste iarbă spre monstrul cu picioarele-beţe. Sar, cu stiletele-n labe. Spintec beregata monstrului. Sângele ţâşneşte în sus.

… Unde sunt?… Pot să fiu parte din tine… te rog?

Peregrinul se răsuci la ultima întrebare. Era orientată şi de aproape. Un solitar îl adulmeca. Schelălăi spre fragment, alungându-l, şi alergă în câmp deschis. Mai în faţă, Jaque-nu-ştiu-cum nu se descurca defel mai bine. Şansele erau reduse ca ei să fie depistaţi aici, însă Peregrinul începu să se întrebe dacă va putea răzbi în partea cealaltă. El era doar cvartet şi solitarii se vedeau la tot pasul. În dreapta lui, un cvartet siluia, înhăţând orice duete şi solitari treceau prin preajmă. Wic şi Kwk şi Rac şi Rum încercară să-şi amintească de ce se găseau aici şi încotro mergeau. Concentrează-te asupra senzaţiilor directe; asupra a ceea ce există realmente aici: izul de funingine al focului lichid… muştele care roiau peste tot, acoperind cu negru bălţile de sânge.

Trecu un timp îngrozitor de lung. Minute.

Wic-Kwk-Rac-Rum privi înainte. Aproape că ieşise; era la marginea de miazăzi a dezastrului. Se târî până la un petic de sol curat. Părţi din el vomitară şi el îşi pierdu cunoştinţa. Încet, raţiunea îi reveni. Wickwrackrum ridică ochii şi-l văzu pe Jaqueramaphan în interiorul gloatei. Copistul era un tip voinic, un sextet, dar avea probleme cel puţin la fel de mari ca Peregrinul. Se clătina dintr-o parte în alta, cu ochii holbaţi, pocnind din fălci către sine şi către alţii.

Traversaseră o parte destul de mare a pajiştii şi îndeajuns de iute pentru a-l ajunge din urmă pe veste-albe care-l trăgea pe ultimul membru al străinului. Dacă doreau să mai vadă ceva, trebuiau să se gândească în cel fel să părăsească gloata fără a atrage atenţia. Hmm… În jur erau destule uniforme de Jupuitori… fără proprietari în viaţă. Peregrinul deplasă doi din el până la un soldat mort.

– Jaqueramaphan! Aici!

Marea iscoadă privi în direcţia lui şi un licăr de inteligenţă îi reveni în ochi. Se bălăbăni afară din gloată şi se aşeză la câţiva metri de Wickwrackrum. Era mult mai aproape decât ar fi fost confortabil în condiţii normale, însă după cele prin care trecuseră nu părea nici măcar apropiat. Rămase o clipă, gâfâind.

– Iartă-mă, n-am bănuit niciodată că va fi aşa. Mi-am pierdut o parte din mine acolo… şi nu credeam că voi putea s-o mai recuperez.

Peregrinul urmări înaintarea lui veste-albe şi a tărgii sale. Nu mergea cu ceilalţi; în câteva secunde avea să dispară din vedere. Dacă s-ar fi deghizat, poate că l-ar fi putut urma şi… nu, nu, era prea riscant, începea să gândească precum marea iscoadă. Peregrinul scoase o vestă de camuflaj de pe un leş. Aveau totuşi nevoie de travesti. Poate că ar fi fost mai bine să se-nvârtă pe-aici pe durata nopţii şi să examineze îndeaproape casa zburătoare.

După o clipă Copistul văzu ce făcea şi începu să strângă veste

pentru sine. Se furişară între mormanele de trupuri, căutând echipamente care să nu fie prea pătate şi despre care Jaqueramaphan aprecia că aveau însemne compatibile. În jur erau o sumedenie de stilete şi securi de luptă. Sfârşiră înarmaţi până-n dinţi, dar trebuiră să renunţe la unele dintre raniţele lor… Mai avea nevoie doar de o vestă, însă Rum al lui era atât de lat în umeri, încât nu i se potrivea nimic.

Abia mai târziu Peregrinul înţelese cu adevărat ce se întâmplase: un fragment mare, un terţet, zăcea nemişcat în movila de leşuri. Poate că jelea, la mult timp după nenorocirea morţii unuia sau mai multor membri ai săi; oricum, era total lipsit de gânduri, până ce Peregrinul începu să tragă vesta de pe un cadavru. Apoi:

– Nu mă jefuieşti tu pe mine!

Auzi zumzetul de furie din apropiere, după care simţi o brazdă de durere peste pântecele lui Rum. Peregrinul se convulsionă de durere şi sări asupra atacatorului. Pentru o secundă de mânie inconştientă, se luptară. Securile Peregrinului spintecară din nou şi din nou, acoperindu-i boturile cu sânge. Când îşi reveni în fire, unul dintre cei trei era mort şi ceilalţi fugeau în gloata de răniţi.

Wickwrackrum se înghesui în jurul durerii din Rum. Atacatorul purtase stilete şi Rum era sfârtecat de la coaste până la vintre. Wickwrackrum se împletici; unele dintre labe îi erau prinse în propriile măruntaie, încercă să le împingă cu nasul înapoi în abdomenul membrului. Durerea se estompă şi cerul se întunecă treptat în ochii lui Rum. Peregrinul înăbuşi zbieretele pe care le simţea suind prin el. *Sunt doar un cvartet şi unul din mine moare!* De mulţi ani se tot avertizase că patru era un număr pur şi simplu prea mic pentru un pelerin. Acum avea să plătească preţul neglijenţei, captiv şi fără minte într-un tărâm de tirani.

Pentru un moment durerea se domoli şi gândurile îi fură limpezi. Lupta nu atrăsese prea mare atenţie în mijlocul bocetelor, siluirilor şi atacurilor de nebunie. Încăierarea lui Wickwrackrum fusese doar puţin mai sângeroasă decât restul. Vestele-albe de lângă casa zburătoare priviseră scurt în direcţia lor, după care reîncepuseră să sfâşie încărcătura străină, deschizând-o.

Copistul stătea în apropiere şi privea îngrozit. O parte din el se apropia niţel, după aceea se retrăgea. Se lupta cu sine, străduindu-se să decidă dacă să ajute. Peregrinul aproape că-l imploră, însă efortul era prea mare. În plus, Copistul nu era pelerin. Jaqueramaphan nu putea ceda în mod voluntar o parte din sine…

Amintirile se revărsară în potop – eforturile lui Rum de a clarifica şi de a lăsa restul sinelui să ştie tot ce fusese înainte. Pentru o clipă, naviga pe o cocă-dublă peste Marea Sudului, un nou-creat cu Rum ca puiandru; amintiri ale insularei care-l născuse pe Rum şi ale haitelor dinainte. Ei călătoriseră o dată în jurul lumii şi supravieţuiseră sărăciei

dintr-o colectivă tropicală şi războiului Haitelor Şesurilor. Câte istorii auziseră, câte trucuri învăţaseră, câte persoane întâlniseră... Wic Kwk Rac Rum fusese o combinaţie teribilă, cu gândire limpede şi vesel, cu abilitatea stranie de a păstra toate amintirile la locul cuvenit; acela fusese motivul real pentru care rămăsese atâta timp fără să crească la cinci sau şase. Acum avea să plătească poate preţul cel mai mare dintre toate...

Rum suspină şi nu mai văzu cerul. Mintea lui Wickwrackrum dispăru, nu aşa cum se întâmplă în vâltoarea bătăliei când sunetul gândirii este pierdut, nu aşa cum se întâmplă în murmurul prietenos al somnului. Brusc a patra prezenţă nu mai există, ci doar cei trei, străduindu-se să facă o persoană. Terţetul se ridică şi se scarpină agitat. Pericolele pândeau la tot pasul, însă îi depăşeau înţelegerea. Se apropie cu paşi mărunţi, plin de speranţă, de un sextet din apropiere – Jaqueramaphan? –, dar celălalt îl alungă. Privi speriat gloata de răniţi. Acolo se găsea completarea... însă şi demenţa.

Un mascul uriaş, cu pulpele acoperite de cicatrice, stătea la marginea gloatei. Prinse privirea terţetului şi, încetişor, se târî spre ei peste terenul deschis. Wic şi Kwk şi Rac se retraseră, cu blana zburlindu-se de teamă şi fascinaţie; cicatrizatul era cel puţin o dată şi jumătate mai greu ca oricare dintre ei.

... Unde sunt?... Pot să fiu parte din tine... te rog? Schelălăitul lui purta amintiri, amestecate şi aproape inaccesibile, de sânge şi luptă, de instruire militară anterioară. Cumva, era la fel de speriat de acele amintiri anterioare ca de orice altceva. Îşi lăsă botul – mânjit de sânge uscat – pe pământ şi se târî pe burtă către ei. Ceilalţi trei o luară la fugă; cuplarea întâmplătoare îi speria pe toţi. Se retraseră şi se retraseră, ieşind pe pajiştea curată. Celălalt îi urmă, dar încet, tot târâş. Kwk îşi linse buzele şi porni spre necunoscut, întinse gâtul şi-i adulmecă beregata. Wic şi Rac se apropiară dintr-o parte şi alta.

Pentru o clipită există o contopire parţială. *Asudată, însângerată, vătămată – o împreunare-n iad.* Gândul păru să vină de niciunde şi străluci în cei patru, vreme de o secundă de umor cinic. Apoi unitatea se pierdu şi ei fură doar trei animale care lingeau faţa celui de-al patrulea.

* * *

Peregrinul privi de jur împrejurul pajiştii cu ochi noi. Fusese dezintegrat pentru numai câteva minute. Răniţii din Forţa de Atac Pedestră X erau la fel ca înainte. Valeţii Jupuitorului continuau să se ocupe de încărcătura străinului. Jaqueramaphan se retrăgea încetişor, cu o expresie amestecată de uimire şi oroare. Peregrinul coborî un cap şi şuieră spre el:

– N-o să te trădez, Copistule.

Iscoada încremeni.

– Tu eşti, Peregrinule?
– Mai mult sau mai puţin.
Încă Peregrin, dar nu şi Wickwrackrum.
– C-cum o poţi face? T-tocmai ai pierdut…
– Sunt un pelerin, ai uitat? Noi trăim toată viaţa cu-aşa ceva.
În glasul lui se auzea sarcasm; acesta era mai mult sau mai puţin clişeul despre care Jaqueramaphan bolborosise mai devreme. Deţinea totuşi un soi de adevăr. Deja, Peregrinul Wickwrack… cicatrice, cic, se simţea ca o persoană. Poate că această nouă combinaţie avea o şansă.
– Brr! Păi, bine… Ce-ar trebui să facem acum? Iscoada privea nervos în toate direcţiile, însă ochii care rămaseră aţintiţi asupra Peregrinului erau cei mai îngrijoraţi.
Era rândul lui Wickwrackcic să fie derutat. Ce făcea el aici? Ucidea duşmanul ciudat… *Nu!* Asta era treaba Forţei de Atac Pedestră. El n-avea nimic de-a face cu asta, indiferent care ar fi fost amintirile cicatrizatului. El şi Copistul veniseră aici ca să… să salveze străinul, cât mai mult din el cu putinţă. Peregrinul înhăţă amintirea aceea şi o reţinu fără spirit critic; era ceva real, ceva din fosta identitate pe care trebuia s-o păstreze. Se uită în direcţia în care-l văzuse ultima dată pe străin. Veste-albe şi targa sa nu mai erau vizibili, dar porniseră pe un drum uşor de reperat.
– Încă-l putem obţine pe cel viu, îi spuse lui Jaqueramaphan.
Copistul tropăi pe loc şi se deplasă de colo-colo cu paşi mărunţi. Nu mai era la fel de entuziast ca înainte.
– După tine, prietene.
Wickwrackcic îşi netezi vestele de luptă şi curăţă câteva pete de sânge uscat. După aceea traversă îndrăzneţ pajiştea, trecând la o sută de metri de Valeţii Jupuitorului din jurul duşmanului… din jurul casei zburătoare. Le expedie un salut scurt, care fu ignorat. Jaqueramaphan îl urmă, purtând două arbalete. Celălalt se străduia să imite mersul ţanţoş al Peregrinului, totuşi nu avea înclinaţii milităroase.
Trecură apoi de coama dealului şi coborâră în umbre. Sunetele răniţilor dispărură. Wickwrackcic începu să gonească realmente, sărind de pe o serpentină pe alta a cărării neregulate. De aici putea să vadă portul; ambarcaţiunile erau încă amarate la ponton şi nu se zărea prea multă activitate. În urma lui, Copistul bâiguia agitat. Peregrinul se mulţumi să alerge şi mai repede, cu încrederea alimentată de confuzia generală a nou-creatului. Noul său membru, cicatrizatul, fusese muşchiul unui ofiţer de pedestrime. Haita cunoscuse planul porturilor şi castelului, ca şi toate parolele zilei.
Alte două serpentine şi-l ajunseră din urmă pe Valetul Jupuitorului şi targa sa.

– Opreşte! răcni Peregrinul. Aducem ordine noi de la Lordul Oţel.

Un fior îi străbătu spinările, amintindu-şi-l pe Oţel pentru prima dată. Valetul lăsă targa şi se întoarse spre ei. Wickwrackcic nu-i cunoştea numele, dar şi-l reamintea: avea rang destul de înalt şi era arogant. Îl surprindea să-l vadă trăgând el însuşi targa. Peregrinul se opri la numai douăzeci de metri de veste-albe. Jaqueramaphan privea în jos de pe serpentina de deasupra; arbaletele lui nu erau la vedere. Valetul se uită nervos către Peregrin, apoi în sus, la Copist.

– Ce vreţi voi ăştia doi?

Îi suspecta deja? Nu conta. Wickwrackcic se încordă pentru un atac ucigaş… şi deodată văzu împătrit, cu mintea înceţoşată de ameţeala nou-creatului. Acum când trebuia să ucidă, oroarea faţă de crime a cicatrizatului îl dezarma. La naiba! Wickwrackcic se gândi disperat la un răspuns. Când asasinatul îi dispăru din minte, noile lui amintiri apărură cu uşurinţă.

– Voinţa Lordului Oţel este ca această creatură să fie dusă cu noi în port. Tu… ă-ă-ă… te vei întoarce la corabia zburătoare a invadatorului.

Veste-albe îşi linse buzele. Ochii lui se plimbară cu atenţie peste uniformele Peregrinului şi Copistului.

– Impostorilor! răcni el şi în aceeaşi clipă îşi repezi un membru al haitei spre targă.

Ceva metalic sclipi în laba anterioară a acestuia. *Îl va ucide pe străin!*

De deasupra se auzi pocnetul unei corzi şi alergătorul căzu străpuns în ochi de o săgeată. Wickwrackcic se năpusti către ceilalţi, împingându-l pe cicatrizat în frunte. Urmă o clipă de ameţeală, după care el redeveni întreg, urlând a moarte spre cvartet. Cele două haite se ciocniră şi Cic îmbrânci doi membri ai Valetului în hăul de la marginea drumului. Săgeţi zumzăiau în jurul lor. Wic Kwk Rac se roti, spintecând cu securile orice rămăsese în picioare. Apoi totul se potoli şi Peregrinul îşi regăsi gândurile. Trei membri ai Valetului se zbăteau pe potecă, iar pământul din jur era îmbibat cu sânge. Îi împinse de pe cărare, către locul unde Cic îi ucisese pe ceilalţi. Niciunul din Valet nu supravieţuise; era moarte totală, iar el era responsabil. Căzu pe sol, văzând iarăşi împătrit.

– Străinul este încă viu, anunţă Copistul, care stătea în jurul tărgii, adulmecând trupul ca de călugăriţă. Nu-i însă conştient.

Prinse beţele tărgii în fălci şi-l privi pe Peregrin.

– Ce… ce mai este, pelerinule?

Peregrinul zăcea în ţărână, străduindu-se să-şi readune mintea. *Ce mai este, într-adevăr?* Cum intrase în porcăria asta? Confuzia nou-creatului era unica posibilitate. Pur şi simplu uitase motivele pentru care salvarea străinului era imposibilă. Iar acum intrase prea adânc. Un rahat de haită! O parte din el se târî până la marginea potecii şi

privi în jur. Nu se vedea niciun semn că ar fi atras cumva atenţia. În port, ambarcaţiunile continuau să fie goale; aproape toţi pedeştrii erau sus, pe dealuri. Fără îndoială, Valeţii îi aduseseră pe morţi în fortăreaţa portului. Dar când aveau să-i treacă peste strâmtoare, spre Insula Tăinuită? Aşteptau sosirea celui pe care-l ucisese el?

– Poate c-am reuşi să ne-mbarcăm şi să fugim către miazăzi, propuse Copistul.

Ce individ ingenios! Nu ştia că în jurul portului existau linii de santinele? Chiar dacă ar fi cunoscut parolele, prezenţa lor urma să fie raportată de îndată ce treceau de primul post de control. Avea să fie o şansă la un milion… totuşi înainte să-l fi avut pe Cic ca parte din el fusese de-a dreptul o imposibilitate.

Studie creatura care zăcea pe targă. Stranie, însă reală. Şi nu era vorba numai despre creatură în sine, deşi, desigur, ea reprezenta ciudăţenia cea mai spectaculoasă. Straiele ei însângerate erau dintr-o ţesătură mai fină decât văzuse vreodată pelerinul. Lipită de trupul creaturii se afla o pernă roz, cu broderii întortocheate. Înţelese că era artă străină: chipul unui animal cu rât lung.

Prin urmare scăparea prin port reprezenta o şansă la un milion; unele trofee ar fi putut merita riscul acela.

– … O să mai coborâm niţel, anunţă el.

* * *

Jaqueramaphan trăgea targa şi Wickwrackcic alerga în faţa lui, străduindu-se să pară important şi cu aer ofiţeresc. Având-ul pe Cic, nu-i era greu. Acesta era imaginea competenţei marţiale; trebuia să fii la interior ca să-i cunoşti adevărata moliciune.

Aproape că ajunseseră la nivelul mării.

Poteca se lăţise de acum şi era grosolan pavată. Peregrinul ştia că fortăreaţa portului se găsea deasupra lor, ascunsă de copaci. Soarele se îndepărtase binişor de miazănoapte, ridicându-se pe cerul din răsărit. Peste tot se zăreau flori, albe şi roşii şi violet, cu pămătufurile unduind în briză – flora arctică profita de lunga zi de vară. Mergând pe cărarea de pietre împestriţată de umbre, aproape că puteai să uiţi de ambuscada de pe dealuri.

În foarte scurt timp, aveau să ajungă la o linie de santinele. Liniile şi cercurile erau indivizi interesanţi; nu minţi prea grozave, dar probabil cele mai mari haite funcţionale ce puteau fi găsite în afara tropicelor. Existau istorii despre linii lungi de zece mile, cu mii de membri. Cea mai mare pe care o văzuse Peregrinul vreodată conţinea mai puţin de o sută de membri. Se lua un grup de indivizi obişnuiţi, care erau antrenaţi să se înşiruie, nu în haite, ci ca membri individuali. Dacă fiecare membru stătea la numai câţiva metri de vecinii săi cei mai apropiaţi, ei puteau menţine o mentalitate apropiată de a unui terţet. Ca întreg, un grup era cu puţin mai inteligent – nu pot exista

gânduri profunde când sunt necesare secunde pentru ca o idee să parcurgă toată mintea. Totuşi linia avea o percepţie excelentă a celor ce se întâmplau în lungul ei. Iar dacă vreunul dintre membrii săi ar fi fost atacat, întreaga linie avea să afle despre asta cu viteza sunetului. Peregrinul slujise anterior în linii; era o existenţă deşirată, însă nu chiar atât de monotonă precum cea a unei santinele obişnuite. E greu să te plictiseşti când eşti netot ca o linie.

Iată! Un membru singuratic îşi scoase gâtul dinapoia unui copac şi-i somă. Wickwrackcic ştia bineînţeles parola şi trecură de linia exterioară. Însă trecerea aceea şi descrierea lor era cunoscută acum de toată linia... şi cu certitudine de soldaţii normali din fortăreaţa portului.

La naiba! Nu avea soluţie în privinţa asta; avea să continue cu planul nebunesc. El, Copistul şi străinul trecură prin cele două santinele interioare. Acum simţea izul mării. Ieşiră dintre copaci în portul cu ziduri de piatră. Argintul scânteia din apă într-un milion de crâmpeie schimbătoare. O flotă însemnată se legăna între două pontoane. Catargele ei erau ca o pădure de arbori aplecaţi, fără frunze. La o milă dincolo de apă se zărea Insula Tăinuită. O parte din el ignoră imaginea ca fiind banală; o parte din el se împletici înaintea măreţiei. Acesta era centrul mişcării Jupuitoare mondiale. Sus în turnurile mohorâte, Jupuitorul îşi întreprinsese experimentele, îşi scrisese eseurile... şi plănuise să conducă lumea.

Pe chei erau puţini indivizi. Cei mai mulţi se ocupau de întreţinere: coseau vele, refăceau legăturile cocilor-duble. Priviră targa cu evidentă curiozitate, totuşi niciunul nu se apropie. *Prin urmare nu trebuie decât să mergem până la capătul pontonului, să tăiem parâmele unei coci-duble şi s-o ştergem.* Probabil că pe ponton erau suficiente haite ca să împiedice o asemenea acţiune şi cu siguranţă strigătele acestora ar fi adus soldaţii pe care-i vedea lângă fortăreaţa portului. De fapt era oarecum surprinzător că nimeni dintre cei de acolo nu-i băgase deocamdată serios în seamă.

Ambarcaţiunile acestea erau mai grosolane decât cele similare din Mările de Miazăzi. Unele deosebiri erau superficiale. Doctrina Jupuitorului interzicea decoraţiunile inutile. Alte deosebiri erau de natură funcţională. Ambarcaţiunile fuseseră proiectate atât pentru vară, cât şi pentru iarnă, ca şi pentru transportul de trupe. Peregrinul era totuşi sigur că s-ar fi putut descurca în pilotarea lor, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Merse până la capătul pontonului. Hmm! O fărâmă de noroc. Coca-dublă de la prova tribord a flotei, chiar lângă ponton, părea rapidă şi bine aprovizionată. Era probabil un cercetaş cu rază mare de acţiune.

– Pst! Ceva se-ntâmplă sus.

Copistul făcu semn dintr-un cap spre fortăreaţă. Soldaţii se

aliniau… pentru un salut general? Cinci Valeţi trecură pe lângă pedestrime şi din turnurile fortăreţei răsunară trâmbiţe. Cic mai văzuse asemenea formaţiuni, dar Peregrinul nu se încredea în amintirea respectivă. Cum să fi…

Un stindard roşu cu galben se ridică deasupra fortului. Pe pontoane, soldaţii şi lucrătorii la ambarcaţiuni se lăsară pe burtă. Peregrinul făcu la fel şi-i şuieră celuilalt:

– Jos!

– Ce…?

– Ăla-i stindardul Jupuitorului… flamura prezenţei lui personale.

– E imposibil.

Jupuitorul fusese asasinat în Republică în urmă cu şase zece-zile. Cu aceeaşi ocazie, gloata care-l sfârtecase ucisese zeci dintre principalii lui susţinători. Pe de altă parte, doar Poliţia Politică Republicană afirmase că toate trupurile Jupuitorului fuseseră recuperate. Sus lângă fort, o singură haită se cabra între şirurile de soldaţi şi veste-albe. Argint şi aur le sclipeau pe umeri. Copistul înaintă un membru al haitei sale înapoia unui stâlp şi-şi scoase pe furiş instrumentul vizual. După o clipă, rosti:

– Pe sfârşitul sufletului… e *Tyrathect!*

– Ea-i la fel de Jupuitor ca şi mine, spuse Peregrinul. Călătoriseră împreună de la Poarta Orientului, peste Colţii-de-gheaţă. Tyrathect era în mod vădit o nou-creată şi imperfect integrată. Păruse rezervată şi interiorizată, dar avusese şi accese de furie. Peregrinul ştia că în Tyrathect exista un filon ucigaş… Acum bănuia care-i era provenienţa. Unii dintre membrii Jupuitorului scăpaseră din asasinat, iar el şi Copistul petrecuseră trei zece-zile în prezenţa lui; Peregrinul se cutremură.

La poarta fortăreţei, haita care-şi spunea Tyrathect se întoarse cu faţa la soldaţi şi Valeţi. Făcu un gest şi trâmbiţele răsunară din nou. Noul Peregrin înţelese semnalul acela: o Chemare. Îşi suprimă imboldul brusc de a-i urma pe ceilalţi pe ponton, mergând aidoma lor, cu burta aproape atingând solul, spre fortăreaţă, cu toţi ochii aţintiţi asupra Stăpânului. Copistul îl privi şi Peregrinul încuviinţă. Avuseseră nevoie de un miracol şi iată-l – oferit chiar de inamic! Copistul înaintă încet către capătul pontonului, trăgând targa din umbră în umbră.

Nimeni nu privea îndărăt şi din motive perfect întemeiate; Wickwrackcic îşi amintea ce se întâmpla cu aceia care dovedeau lipsă de respect faţă de o Chemare.

– Pune creatura pe barca de la prova tribord, îi spuse lui Jaqueramaphan.

Sări de pe ponton şi se răspândi pe flotă. Era minunat să fie iarăşi pe punţile ce se legănau, cu toţi membrii plutind în direcţii diferite! Adulmecă printre catapultele de la prove, ascultă cocile şi scârţâiturile

parâmelor.

Însă Cic nu era corăbier şi nu-şi amintea care putea fi lucrul cel mai important.

– Ce cauţi? se auzi şuieratul în Vorbire-înaltă al Copistului.

– Sabordurile de scufundare.

Dacă existau, nu semănau defel cu versiunile lor din Mările de Miazăzi.

– Ah, rosti Copistul, asta-i uşor. Astea-s ambarcaţiuni din miazănoapte. Panouri basculabile şi-o cocă subţire dedesubt.

Doi din el dispărură din vedere pentru un moment şi se auzi o bubuitură. Capetele reapărură, scuturându-se de apă. El rânji surprins, uimit de propriul său succes. Tii! – părea să spună expresia lui – e chiar ca-n cărţi!

Wickwrackcic le găsi şi el; panourile păreau locuri de odihnă pentru echipaj, dar se ridicau uşor şi lemnul dinapoia lor era lesne de spart cu o secure de luptă. Păstră un cap afară, uitându-se să vadă dacă nu atrăgeau atenţie, şi în acelaşi timp sparse sabordurile. Peregrinul şi Copistul traversară şirurile dinspre larg ale flotei; dacă acelea se scufundau, avea să dureze o vreme până ce cocile-duble din spatele lor puteau fi eliberate.

Hopa! Unul dintre lucrătorii de la ambarcaţiuni privea înapoi, spre el. O parte din individ continua să suie coasta dealului, o parte se căznea să revină pe ponton. Trâmbiţele îşi sunară încă o dată porunca şi lucrătorul urmă chemarea. Totuşi, schelălăielile lui de alarmă determinară întoarcerea altor capete. Nu mai era vreme de furişări. Peregrinul reveni în goana mare la coca-dublă amarată la tribord. Copistul tăia parâmele împletite ce legau coca-dublă de restul flotei.

– Ai experienţă cu corăbiile? întrebă Peregrinul.

O întrebare prostească.

– Păi, am citit despre…

– Perfect! Peregrinul îl îmbrânci complet în cala cocii-duble de la prova tribord. Ai grijă de străin. Stai pe burtă şi pe cât poţi păstrează liniştea.

Putea pilota şi singur coca-dublă, însă pentru a o face trebuia să fie peste tot; era preferabil să existe cât mai puţine sunete de gândire care să-l distragă. Peregrinul împinse cu prăjina barca lor, îndepărtând-o de flotă. Sabordajul nu era încă evident, dar putea zări apă în cocile de la prova flotei. Întoarse prăjina şi-i folosi cârligul pentru a trage cea mai apropiată barcă în spaţiul creat de plecarea lor. Peste încă cinci minute aveau să fie doar un şir de catarge ridicându-se din apă. Cinci minute… Era imposibil să fi reuşit… fără Chemarea Jupuitorului; sus lângă fortăreaţă, soldaţii se întorceau şi arătau către port. În acelaşi timp însă ei trebuiau să se prezinte în faţa Jupuitorului/ Tyrathect. Cât avea să treacă până când cineva

important decidea că până şi o Chemare putea fi încălcată?
Ridică pânzele.
Vântul lovi în vela cocii-duble şi se îndepărtară de ponton. Peregrinul dansă într-o parte şi alta, cu sarturile ţinute strâns în guri. Chiar şi fără Rum, ce mai amintiri deşteptau gustul de sare şi parâme! Putea să simtă când încordarea şi destinderea anunţau că vântul le oferea tot ajutorul. Cocile gemene erau înguste şi lunecau uşor, catargul din lemn de esenţă tare scârţâia când vântul umfla vela.
Acum Jupuitorii se revărsau în jos pe coasta dealului. Arcaşii se opriră şi o pâclă de săgeţi se înălţă în văzduh. Peregrinul smuci de sarturi, înclinând barca la stânga pe o cocă. Copistul sări să-l protejeze pe străin. La tribord în faţa lor apa răpăi, dar numai două proiectile loviră barca. Peregrinul răsuci iarăşi sarturile şi cotiră brusc în cealaltă direcţie. Alte câteva secunde şi aveau să iasă din bătaia săgeţilor. Soldaţii goniră spre pontoane, ţipând când văzură ce se alesese din flota lor. Rândurile de la prova erau inundate; partea din faţă era un vălmăşag de epave. Iar catapultele se aflau la prova.
Peregrinul îşi întoarse barca pe curs, îndreptând-o direct spre miazăzi, afară din port. La tribord, tocmai treceau de extremitatea sudică a Insulei Tăinuite. Turnurile castelului se ridicau înalte şi ameninţătoare. Ştia că acolo existau catapulte grele, iar în portul insulei erau amarate mai multe bărci rapide. Doar alte câteva minute şi nici chiar ele n-ar mai fi avut vreo importanţă. Treptat îşi dădea seama cât de sprintenă era ambarcaţiunea lor. Ar fi trebuit să ghicească faptul că Jupuitorii aveau să le pună pe cele mai bune în flancurile provei. O foloseau probabil pentru cercetare şi abordaj.
Jaqueramaphan era îngrămădit la pupa cocii sale, privind peste apă către portul de pe continent. Soldaţi, lucrători, veste-albe se înghesuiau la capetele pontoanelor într-un amestec care ameţea mintea. Chiar şi de aici îţi puteai da seama că locul era un balamuc de furie şi frustrare. Un rânjet încântat se întinse peste Copist, când înţelese că aveau într-adevăr să reuşească. Se cocoţă pe balustradă şi sări în aer pentru a face o tumbă cu un membru spre inamicii lor. Gestul obscen fu cât pe-aci să-l răstoarne peste bord, dar fu văzut. Mânia îndepărtată se înteţi pentru o clipă.
Se găseau mult la miazăzi de Insula Tăinuită; nici chiar catapultele ei nu-i puteau ajunge acum. Haitele de pe ţărm nu mai puteau fi distinse. Stindardul personal al Jupuitorului continua să fluture vesel în briza dimineţii, un pătrat roşu-galben tot mai mic pe fundalul verde al pădurii. Toţi din Peregrin priviră către strâmtoarea unde Insula Balenei se curba în apropierea uscatului. Cic îşi amintea că punctul cel mai apropiat era puternic fortificat. În mod firesc, acela ar fi însemnat sfârşitul lor, însă arcaşii de acolo fuseseră retraşi pentru a participa la ambuscadă, iar catapultele sale se aflau în reparaţii.

… Aşa că miracolul se petrecuse. Erau vii şi liberi şi deţineau cea mai mare descoperire din toate pelerinajele sale. Răcni de fericire, atât de sonor, încât Jaqueramaphan se ghemui şi sunetele răsunară în ecouri dinspre dealurile verzi acoperite cu petice de nea.

Capitolul 5

Jefri Olsndot avea puţine amintiri clare despre ambuscadă şi nu văzuse nimic din violenţe. Auzise zgomote afară şi glasul îngrozit al mamei, ţipând la el să rămână înăuntru. Urmase apoi mult fum. Îşi amintea că tuşise şi încercase să se târască spre aer curat. Îşi pierduse cunoştinţa. Când se trezise, era legat de un fel de pat de prim-ajutor, în jurul căruia roiau creaturile asemănătoare cu nişte câini mari. Arătau foarte amuzant cu vestele lor albe cu fireturi. Îşi amintea că se întrebase unde le erau stăpânii. Scoteau sunete dintre cele mai stranii: bolboroseli, şuierături şi zumzete. Unele aveau o frecvenţă atât de ridicată, încât abia le putea distinge.

O vreme fu pe o ambarcaţiune, după aceea pe un vehicul cu roţi. Până atunci văzuse castele doar în poze, dar locul în care îl aduseseră era un castel adevărat, cu turnuri întunecate şi înalte, şi ziduri uriaşe din piatră. Suiră prin străduţe adumbrite, pe care roţile vehiculului zdrăngăneau puternic. Câinii cu gâturi lungi nu-i făcuseră niciun rău, însă curelele care-l ţineau legat erau îngrozitor de strânse. Nu putea să se ridice în capul oaselor şi nici să privească într-o parte sau alta. Întrebă de mama, tata şi Johanna şi plânse puţin. Un bot lung apăru lângă faţa lui, cu nasul umed şi moale împingându-l în obraz. Urmă un zumzet pe care-l simţi până în măduva oaselor. Nu-şi putea da seama dacă gestul fusese de alinare ori de ameninţare, dar icni şi încercă să-şi stăvilească lacrimile. Oricum, acestea nu se potriveau unui adevărat straumer.

Acum vedea mai mulţi câini cu veste albe, ca şi alţii cu epoleţi caraghioşi, auriţi şi argintaţi.

Patul lui era tras iarăşi, de data asta printr-un tunel iluminat de torţe. Se opriră lângă o uşă dublă, lată de doi metri, însă înaltă de nici un metru. În lemnul gălbui erau încastrate două triunghiuri metalice. Ulterior Jefri află că ele semnificau un număr – cincisprezece sau treizeci şi trei, după cum numărai după picioare sau după ghearele din faţă. Mult, mult mai târziu, află că acela care îl adusese numărase după picioare, iar constructorul castelului după ghearele din faţă. În felul acesta, sfârşi în altă încăpere. Fu o greşeală care avea să schimbe istoria lumilor.

Cumva, câinii deschiseră uşa şi-l traseră pe Jefri înăuntru. Se îngrămădiră în jurul patului şi boturile lor îi slăbiră legăturile. Băiatul întrezări şiruri de colţi ascuţiţi ca acele. Bolboroselile şi zumzetele erau foarte puternice. Când Jefri se ridică în capul oaselor, ei se retraseră. Doi dintre ei ţinură de uşi, afară, iar ceilalţi patru ieşiră. Apoi uşile se trântiră şi trupa de circari dispăru.

Jefri rămase nemişcat mult timp, privind uşile. Ştia că nu era o trupă de circari; mai mult ca sigur, creaturile-câini erau inteligente. Cumva îi luaseră prin surprindere pe părinţii şi pe sora lui. *Unde sunt*

ei? Aproape că izbucni din nou în plâns. Nu-i văzuse pe lângă navă. Probabil că fuseseră de asemenea capturaţi. Toţi erau ţinuţi prizonieri în castelul acesta, dar în celule separate. Trebuiau să se găsească!

Se sculă în picioare şi pentru o clipă se clătină, ameţit. Totul continua să miroasă a fum. Era lipsit de importanţă; era timpul să înceapă să vadă cum putea evada. Dădu ocol încăperii. Era uriaşă şi nu semăna cu niciuna dintre celulele de temniţe pe care le văzuse în cărţile de poveşti. Plafonul era foarte înalt, un dom arcuit brăzdat de douăsprezece fante verticale. Printr-una, lumina soarelui pătrundea într-un fuior împestriţat de firicele de praf, împroşcând peretele capitonat. Era unica sursă de iluminare a odăii, totuşi mai mult decât suficientă în ziua însorită. Din cele patru colţuri, imediat sub dom, ieşeau balcoane cu balustrade joase. În pereţii dindărătul lor se vedeau uşi. De ambele părţi ale tuturor balcoanelor atârnau desfăşurate suluri late pe care erau scrise caractere foarte mari. Jefri se apropie de perete şi pipăi materialul rigid. Literele erau *pictate* pe el. Unicul fel în care puteai schimba displayul era să le ştergi. Uau! Ca în timpurile de demult de pe Nyjora, înainte de Domeniul Straumli! Plinta de sub suluri era înaltă şi din piatră neagră, netedă. Cineva folosise bucăţele de cretă ca să deseneze pe ea. Reprezentările de câini erau grosolane, din linii drepte, şi-i aminteau lui Jefri de desenele făcute de copii în grădiniţă.

Se opri, reamintindu-şi brusc de toţi copiii pe care-i lăsaseră la bordul navei şi pe solul din jur. Cu numai câteva zile în urmă, se jucase cu ei la şcoala din Laboratorul Superior. Ultimul an fusese foarte straniu – plictisitor, dar în acelaşi timp plin de aventuri. Barăcile fuseseră amuzante, cu toate familiile laolaltă, însă adulţii rareori aveau timp de joacă. Noaptea, cerul diferea foarte mult de cel văzut de pe Straum.

– Suntem dincolo de Exterior, spusese mama, şi-l creăm pe Dumnezeu.

Când zisese prima dată cuvintele acelea, râsese. Ulterior, când le repetaseră alţi oameni, ei păruseră tot mai speriaţi. Ultimele ore fuseseră o nebunie, cu transformarea în realitate a antrenamentelor pentru hibernoterapie. Toţi prietenii lui erau în cuvele acelea… Jefri începu să plângă în tăcerea groaznică. Nu exista nimeni care să-l audă, nimeni care să-l ajute.

După câteva momente, reîncepu să gândească. Prietenii lui n-ar fi trebuit să păţească nimic, în cazul în care câinii nu încercau să deschidă cuvele. Dacă mama şi tata i-ar fi putut face pe câini să înţeleagă…

În odaie se aflau mobile ciudate: mese şi dulapuri scunde şi rackuri asemănătoare cu aparatele de gimnastică din locurile de joacă pentru copii… toate din acelaşi lemn gălbui ca şi uşile. În jurul mesei celei

mai mari erau perne negre. Masa aceea era acoperită cu suluri, toate pline cu scriere şi desene nemişcate.

Jefri porni pe lângă un perete; era lung de vreo zece metri. Podeaua de piatră se termina în capătul lui, iar în colţul unde peretele se unea cu peretele adiacent exista un strat de pietriş de doi metri pe doi. Mirosul de acolo era chiar mai puternic decât izul de fum. Mirosea a toaletă. Jefri izbucni în râs. Chiar că erau precum câinii!

Pereţii capitonaţi îi absorbiră râsul, fără să nască ecouri. Ceva… îl făcu pe Jefri să ridice privirea şi să se uite în partea opusă a încăperii. El presupusese că era singur aici; în realitate, în celula aceasta existau o sumedenie de ascunzători. Pentru o clipă, băiatul îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Era linişte perfectă… aproape. La extremitatea superioară a spectrului său auditiv, acolo unde ţiuiau unele maşini, iar mama şi tata, ba chiar şi Johanna nu puteau auzi nimic… se distingea ceva.

– Ştiu că eşti acolo, rosti apăsat şi strident Jefri. Făcu câţiva paşi în lateral, încercând să vadă după piesa respectivă de mobilier, dar fără să se apropie de ea. Sunetul continuă; era evident acum, când ştia ce să asculte.

Un căpşor cu ochi mari şi negri privi de după un dulăpior. Era mult mai mic decât creaturile care-l aduseseră pe Jefri aici, totuşi forma botului era aceeaşi. Cei doi se priviră pentru un moment, după care Jefri înaintă încet către el. Un căţeluş? Capul se retrase, apoi ieşi iarăşi. Cu coada unui ochi, Jefri întrezări o mişcare – altă formă neagră îl privea de sub masă. Băiatul încremeni o secundă, înfrânându-şi panica. Nu avea însă unde să fugă şi poate că făpturile acestea îl puteau ajuta s-o găsească pe mama. Jefri se lăsă într-un genunchi şi întinse lent o mână.

– Haide-aici… haide, cuţu!

Căţeluşul se târî afară de sub masă, fără să-şi desprindă ochii de la mâna lui Jefri. Fascinaţia era reciprocă; căţelul era foarte frumos. Ţinând seama de miile de ani în care câinii fuseseră crescuţi şi împerecheaţi de oameni (şi nu numai), aceasta putea fi o rasă mai excentrică… însă doar atât. Blana era scurtă şi deasă, ca o catifea alb-negru. Cele două culori acopereau zone largi, fără nuanţe intermediare de gri. Căţelul avea capul complet negru, iar labele din spate erau una neagră şi una albă. Codiţa era un petic mic ce-i acoperea posteriorul. Pe umeri şi cap existau porţiuni mici fără blană, unde se zărea pielea neagră. Totuşi aspectul cel mai straniu îl reprezenta gâtul lung şi suplu, care ar fi părut mai firesc la un mamifer acvatic decât la un câine.

Jefri mişcă din degete şi ochii căţelului se lărgiră, dezvăluind cercuri albe în jurul irisurilor.

Ceva îl lovi pe Jefri în cot şi băiatul tresări. Ce mulţi căţei erau! Alţi

doi apăruseră pentru a se uita la mâna lui. Iar în locul în care-l văzuse pe primul erau acum trei, privind cu atenţie. Acum că îi vedea complet, nu păreau deloc neprietenoşi sau ameninţători.

Un căţeluş puse o labă pe încheietura lui Jefri şi apăsă blând în jos. În acelaşi timp, altul întinse botul şi linse degetele băiatului. Limba era roz şi aspră, îngustă şi rotunjită la vârf. Scâncetele ascuţite îşi înteţiră intensitatea; toţi trei se apropiară şi-i prinseră mâna în boturi.

– Aveţi grijă! rosti Jefri trăgându-şi mâna înapoi.

Îşi amintea de colţii câinilor cei mari. Brusc, aerul fu plin de bolboroseli şi zumzete, care sunau mai degrabă a păsări toante, decât a câini. Alt căţel înaintă şi întinse nasul umed spre Jefri.

– Aveţi grijă! spuse el într-o reproducere perfectă a glasului băiatului… dar botul îi rămăsese închis.

Îşi întoarse gâtul într-o parte… ca să fie mângâiat? Jefri întinse mâna; blana era incredibil de moale! Zumzetele răsunau foarte puternic şi băiatul le putea simţi prin blană. Nu proveneau însă numai de la căţelul acesta, ci se auzeau din toate direcţiile. Căţeluşul întoarse capul şi-şi lunecă botul peste mâna băiatului. De data aceasta, Jefri îl lăsă să-şi închidă gura peste degetele lui. Îi vedea perfect colţii, totuşi căţelul avea grijă să nu-i atingă pielea cu ei. Buzele botului său se simţeau ca două degeţele ce se închideau şi deschideau peste mâna lui.

Trei căţeluşi se strecurară pe sub celălalt braţ al lui, ca şi cum ar fi vrut de asemenea să fie dezmierdaţi şi Jefri simţi nasuri care-i cercetau spinarea, încercând să-i scoată cămaşa din pantaloni. Efortul era remarcabil de coordonat, aproape de parcă un om cu două mâini îi prinsese cămaşa. Da’ câţi naiba sunt? Pentru moment, Jefri uită unde se afla, uită de precauţii. Se întoarse şi începu să-i mângâie pe curioşi. Un chiţăit de surpriză răsună din toate direcţiile. Doi se târâră sub coatele lui; cel puţin trei îi săriră în spinare şi rămaseră acolo, cu nasurile atingându-i ceafa şi urechile.

Băiatul avu atunci o revelaţie care i se păru extraordinară: extratereştrii adulţi înţeleseseră că el era un copil; nu ştiau însă exact ce vârstă avea. Îl aduseseră într-o grădiniţă de-a lor! Probabil că mama şi tata discutau cu ei chiar acum. Lucrurile aveau să se îndrepte în cele din urmă.

* * *

Lordul Oţel nu-şi luase numele acela în mod întâmplător: oţelul, cel mai modern dintre metale; oţelul, care capătă tăişul cel mai ascuţit şi nu-l pierde niciodată; oţelul, care se poate încinge până străluceşte roşu ca focul şi îşi păstrează totuşi forma; oţelul, lama care taie pentru Jupuitor. Oţel era un individ iscusit, cel mai mare succes al Jupuitorului.

Din unele puncte de vedere, modelarea sufletelor nu reprezenta o

noutate. Educarea prăsilei era o formă limitată a ei, deşi preocupată în principal de grosolanele caracteristici fizice. Până şi educatorii erau de acord că abilităţile mentale ale unei haite proveneau, în diferite măsuri, de la diverşii ei membri. Un duet sau un terţet era aproape întotdeauna responsabil pentru elocvenţă, altul pentru intuiţie spaţială. Virtuţile şi viciile erau chiar mai complexe. Nu exista un singur membru care să fie sursa principală a curajului sau a conştiinţei.

Contribuţia Jupuitorului în acest domeniu – ca şi în majoritatea celorlalte – fusese cruzimea esenţială, îndepărtarea a tot ceea ce nu era realmente important. El experimentase la nesfârşit, păstrând doar rezultatele cu succesul cel mai mare şi abandonându-le pe celelalte. El punea baza pe disciplină, negare şi moarte parţială în aceeaşi măsură ca pe selectarea inteligentă a membrilor. Când îl crease pe Oţel, avea deja şaptezeci de ani de experienţă.

Înainte de a-şi putea lua numele, Oţel petrecuse ani în negare, numai pentru a determina care părţi din el se combinau pentru a produce făptura dorită. Aşa ceva ar fi fost imposibil fără constrângerea Jupuitorului. (Un exemplu: dacă renunţai la o parte din tine esenţială pentru tenacitate, de unde puteai obţine voinţa de a continua Jupuirea?) Pentru sufletul care era creat, procesul însemna haos mental, o combinaţie de oroare şi amnezie. În doi ani el avusese parte de mai multe modificări decât cunosc majoritatea indivizilor în două veacuri – şi toate fuseseră direcţionale. Momentul de cotitură sosise atunci când el şi Jupuitorul identificaseră terţetul care-l împovăra atât cu mustrări de conştiinţă, cât şi cu încetineală intelectuală. Unul dintre cei trei făcea legătura cu ceilalţi. Trimiterea lui în tăcere, prin înlocuirea cu elementul corespunzător, însemnase diferenţa. După aceea restul fusese simplu; se născuse Oţel.

Când Jupuitorul plecase pentru a converti Republica Lacurilor Lungi, fusese absolut firesc ca ocârmuirea să fie preluată aici de cea mai sclipitoare dintre creaţiile lui. Vreme de cinci ani, Oţel condusese domeniul Jupuitorului. În acel timp, el nu numai că păstrase ceea ce construise Jupuitorul, ci şi extinsese dincolo de începuturile precaute.

Dar azi, într-o singură rotire a soarelui deasupra Insulei Tăinuite, el putea să piardă totul.

* * *

Oţel intră în sala de întruniri şi privi în jur. Gustările fuseseră aşezate cum se cuvenea. Lumina soarelui cobora printr-o fantă a tavanului exact peste locul dorit de el. O parte din Shreck, ajutorul său, stătea în partea opusă a încăperii. Îi vorbi:

– Voi discuta singur cu vizitatorul.

Nu folosi numele Jupuitorul. Vestele-albe se târâră înapoi pe burţi şi membrii săi nevăzuţi deschiseră uşile îndepărtate.

Un cvintet – trei masculi şi două femele – păşi prin uşă, în revărsarea de lumină solară. Individul nu era deloc remarcabil. Pe de altă parte, Jupuitorul nu avusese niciodată un aspect impunător. Două capete se ridicară pentru a umbri ochii celorlalţi. Haita privi peste sală şi-l zări pe Lordul Oţel la douăzeci de metri depărtare.

– Ah-ha… Oţel!

Glasul era blând, ca un scalpel ce-ţi mângâie firele scurte de pe grumaz.

Oţel se înclinase la intrarea celuilalt, cu un gest pur formal. Vocea îi determină o crampă bruscă în măruntaie şi, involuntar, coborî toate burţile pe podea. Acela era glasul lui! În haita aceasta exista cel puţin un fragment din Jupuitorul original. Epoleţii cu aur şi argint, stindardul personal, puteau fi contrafăcuţi de oricine deţinea o cutezanţă sinucigaşă… Însă Oţel îşi reamintea maniera. Nu-l mira faptul că prezenţa celuilalt distrusese disciplina de pe uscat în dimineaţa aceasta.

Capetele haitei de sub razele soarelui erau inexpresive. Oare capetele din umbră surâdeau?

– Unde sunt ceilalţi, Oţel? Ceea ce s-a întâmplat azi este cea mai de seamă ocazie din istoria noastră.

Oţel se ridică de pe burţi şi rămase lângă balustradă.

– Sire! Mai întâi, ar fi nişte întrebări, între noi fie vorba. În mod limpede eşti mare parte din Jupuitor, dar cât de mult…

Celălalt rânjea evident acum şi capetele din umbră se legănau aprobator.

– Da, ştiam că cea mai bună creaţie a mea va zări această întrebare… Azi-dimineaţă am afirmat că sunt adevăratul Jupuitor, îmbunătăţit cu una sau două înlocuiri. Adevărul este mai… aspru. Tu ştii despre Republică.

Fusese aventura cea mai riscantă a Jupuitorului: Jupuirea unui întreg stat-naţiune. Milioane aveau să moară, totuşi urmau să fie mai mult modelări, decât ucideri. Finalmente avea să apară prima colectivă din exteriorul tropicelor. Iar statul Jupuitor n-avea să fie o aglomerare lipsită de minte, scurmând după hrană printr-o junglă. Elita avea să fie la fel de sclipitoare, de nemiloasă, ca oricare altă haită din istorie. Nimeni din lume nu s-ar fi putut împotrivi unei asemenea forţe.

– Mi-am asumat un risc uriaş, pentru un ţel chiar mai uriaş. Însă mi-am luat măsuri de precauţie. Noi aveam mii de convertiţi, mulţi dintre ei indivizi care nu ne înţelegeau adevărata ambiţie, dar credincioşi şi gata de sacrificiu personal… aşa cum trebuie să fie. Am păstrat mereu pe lângă mine un grup special din ei. Poliţia Politică a fost inteligentă în a folosi linşarea împotriva mea; ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat – eu, care am creat gloatele. Nu contează, gărzile mele erau

bine antrenate. Când am fost încolţiţi în Sala Parlamentului, ele au ucis unul sau doi membri ai fiecăreia din haitele acelea speciale… şi eu am încetat pur şi simplu să mai exist, dispersat în trei indivizi banali, panicaţi, care încercau să scape din baia de sânge.

– Însă toţi din jurul tău au fost ucişi. Gloata n-a iertat pe niciunul.

Creatura Jupuitor ridică din umeri.

– Asta a fost pe de o parte propagandă republicană şi pe de altă parte propria mea acţiune. Le-am poruncit gărzilor să se ucidă între ele şi să-i ucidă pe toţi care nu eram eu.

Oţel aproape că-şi exprimă uimirea cu glas tare. Planul era tipic pentru strălucirea Jupuitorului şi pentru puterea sufletului său. În asasinate exista întotdeauna posibilitatea ca fragmentele să scape. Existau istorii faimoase despre eroi reasamblaţi. În viaţa reală astfel de evenimente erau rare şi se petreceau de obicei dacă trupele victimei îşi puteau susţine conducătorul prin reintegrare. Dar Jupuitorul plănuise tactica aceasta de la bun început, luase în considerare reasamblarea sa la peste o mie de kilometri de Lacurile Lungi.

Şi totuşi… Lordul Oţel îl privi pe celălalt cu atenţie. Ignoră-i glasul şi maniera. Gândeşte la putere, nu la dorinţele altora, fie el chiar Jupuitorul. Oţel recunoscu doar doi din cealaltă haită. Femelele şi masculul cu urechile tivite cu alb proveneau probabil din discipolul sacrificat. Mai mult ca sigur, numai doi din Jupuitorul original se aflau înaintea lui; nici pe departe o ameninţare… decât în sensul foarte real al aparenţelor.

– Şi ceilalţi patru din tine, Sire? Când ne putem aştepta la întreaga ta prezenţă?

Creatura Jupuitor chicoti. Deşi vătămată, continua să înţeleagă balanţa de putere. Era aproape ca în zilele de demult. Când două persoane înţelegeau în mod limpede puterea şi trădarea, atunci trădarea în sine devenea imposibilă. Există doar derularea ordonată a evenimentelor, care le este de folos celor care merită să conducă.

– Ceilalţi au… baze la fel de bune. Am făcut planuri detaliate: trei rute diferite, trei seturi diferite de agenţi. Eu am ajuns cu bine. Nu am nicio îndoială că vor sosi şi ceilalţi, în cel mult câteva zece-zile. Până atunci – îşi întoarse toate capetele către Oţel –, până atunci, dragule Oţel, nu revendic rolul integral de Jupuitor. Am procedat aşa mai devreme pentru a stabili priorităţi, pentru a proteja acest fragment până voi fi asamblat. Dar această haită este în mod deliberat slabă la minte; ştiu că n-ar supravieţui în calitate de conducător al creaţiilor mele anterioare.

Oţel căzu pe gânduri. Deşi nu avea decât jumătate de creier, planurile acestei creaturi erau perfecte. Aproape perfecte…

– Prin urmare îţi doreşti un rol de fundal pentru următoarele câteva

zece-zile? Foarte bine. Te-ai anunţat însă ca Jupuitorul. Cum să te prezint?

Celălalt nu şovăi.

– Tyrathect, Jupuitor în Aşteptare.

* * *

Criptare: 0

Receptat de: Releu transceiver 03 la Releu

Cale limbaj: Samnorskă → triskwelină, SjK: Unităţi relee

De la: Straumli Principal

Subiect: Arhivă deschisă în Transcendentul Inferior!

Rezumat: Legăturile noastre cu Reţeaua Cunoscută vor fi întrerupte temporar.

Termeni cheie: transcendenţă, veşti bune, oportunităţi de afaceri, arhivă nouă, probleme de comunicare.

Distribuţie:
Grupul de interese Unde Sunt Ei Acum
Grupul de interese Homo Sapiens
Grupul de administrare Motley Hatch

Releu transceiver 03 de la Releu
Transceiver Cântecul-vântului de la Debley Inferior
Transceiver Nu-pentru-Mult de la Escală-scurtă

Data: 11:45:20 Ora Docurilor, 01/09 anul Org 52089

Text mesaj:
Anunţăm cu mândrie că o companie de explorare umană a Domeniului Straumli a descoperit o arhivă accesibilă în Transcendentul Inferior. Acesta nu este un anunţ de Transcendenţă ori crearea unei noi Puteri. De fapt am amânat difuzarea anunţului până am fost siguri cu privire la drepturile noastre de proprietate şi securitatea arhivei. Am instalat interfeţe care ar trebui să facă arhiva interoperabilă cu interogările de sintaxă standard din Reţea. În câteva zile acest acces va fi disponibil comercial. (A se vedea mai jos discuţia despre problemele de programare.) Datorită securităţii, inteligibilităţii şi vechimii ei, această Arhivă este remarcabilă. Noi credem că aici există informaţii pierdute despre managementul arbitrării şi coordonarea interrasială. Vom trimite detalii grupurilor de informare cuvenite. Suntem foarte incitaţi de această descoperire. De subliniat că nu a fost necesară nicio interacţiune cu Puterile; nicio parte din Domeniul Straumli nu a transcens.

Acum veştile rele: Planurile de arbitrare şi traducere au avut cleniraţii [?] nefericite cu armiflagul [?] de pe creastă. Detaliile ar trebui să fie amuzante pentru cei din grupul de informare Comunicaţii Ameninţări şi le vom raporta acolo mai târziu. Însă pentru următoarele minimum o sută de ore, toate legăturile noastre (principale şi minore) cu Reţeaua Cunoscută vor fi întrerupte. Mesajele primite pot fi stocate în memoria buffer, dar nu există garanţii. Niciun mesaj nu poate fi reexpediat. Regretăm acest neajuns şi-l vom soluţiona în curând! Comerţul fizic nu este afectat în niciun mod de aceste probleme. Domeniul Straumli continuă să primească turişti şi comercianţi.

Capitolul 6

Privind retrospectiv, Ravna Bergsndot înţelegea că fusese inevitabil să ajungă bibliotecară. În copilărie, pe Sjandra Kei, ea fusese îndrăgostită de poveştile din Epoca Prinţeselor. Fusese un timp al aventurilor, o epocă în care câteva curajoase Lady târâseră omenirea spre măreţie. Împreună cu sora ei petrecuseră nenumărate după-amiezi, pretinzând că erau Măreţele Două şi salvând-o pe Contesa Lacului. Ulterior înţeleseseră că Nyjora şi Prinţesele sale erau pierdute în trecutul neclar. Lynne se întorsese către lucruri mai practice, dar Ravna continua să râvnească după aventură. În adolescenţă visase să emigreze în Domeniul Straumli. Acela era extrem de real. Imaginaţi-vă: o colonie nouă şi majoritar umană, chiar în Vârful Exteriorului. Iar Straum primea oameni de pe planeta-mamă; activitatea lor nu avea nici o sută de ani vechime. Ei sau copiii lor aveau să fie primii oameni din galaxie care să-şi transceandă propria umanitate. Ravna putea sfârşi ca o zeitate, şi mai bogată decât un milion de planete din Exterior. Era un vis îndeajuns de real pentru a cauza permanente discuţii în contradictoriu cu părinţii. Pentru că acolo unde există paradis, poate să existe şi iad. Domeniul Straumli era foarte aproape de Transcendent şi oamenii de acolo se jucau cu tigrii din spatele gratiilor. Tata chiar folosise imaginea aceea obosită. Dezacordul îi îndepărtase unul de altul pentru câţiva ani. Apoi, la cursul de Ştiinţa Calculatoarelor şi Teologie Aplicată, Ravna citise despre unele dintre vechile orori. Poate, poate… că ar fi trebuit să fie ceva mai prudentă. Mai bine să privească întâi în jur. Şi exista o cale prin care să privească în tot ceea ce oamenii din Exterior ar fi putut înţelege: Ravna devenise bibliotecară.

– Supremul diletant! o tachinase Lynne.

– Adevărat. Şi ce dacă? mormăise Ravna, însă visul de călătorie hăt-departe nu murise cu totul în ea.

Universitatea Herte de pe Sjandra Kei ar fi trebuit să fie perfectă pentru ea. Lucrurile ar fi putut continua în mod fericit toată viaţa acolo… atât doar că în ultimul ei an se desfăşurase concursul Novice Îndepărtat instituit de Organizaţia Vrinimi. Premiul consta în trei ani de activitate şi studii la arhiva de la Releu şi câştigarea lui ar fi fost o şansă cu care te-ntâlneşti o dată în viaţă; Ravna avea să revină cu mai multă experienţă decât oricare universitar local.

În felul acesta, Ravna Bergsndot sfârşise la peste douăzeci de mii de ani-lumină de casă, pe butucul reţelei unui milion de lumi.

* * *

La o oră după apusul soarelui, Ravna plutea peste Citypark spre reşedinţa lui Grondr Vrinimikalir. De când sosise în sistemul Releului, fusese pe planetă doar de vreo cinci ori. Majoritatea muncii ei se derula în arhive în sine – la o mie de ore-lumină depărtare. Această

parte din Groundside se afla la începutul toamnei, deşi amurgul decolorase culorile copacilor în fâşii sure. La altitudinea Ravnei, o sută de metri înălţime, văzduhul pişca, avertizând asupra gerurilor viitoare. Sub tălpi zărea focurile picnicurilor şi terenurile de jocuri. Organizaţia Vrinimi nu cheltuia mult pe planetă, dar aceasta era frumoasă. Atâta timp cât îşi menţinea privirea asupra solului care se întuneca treptat, femeia îşi putea închipui că era în terrana ei de pe Sjandra Kei. Dacă ridicai însă ochii spre cer… ştiai că erai departe de casă: la douăzeci de mii de ani-lumină, cu vârtejul galactic întins către zenit.

Acesta se întrezărea slab în lumina crepusculară şi poate că în noaptea asta n-avea să fie mai strălucitor. Jos pe orizontul vestic, un roi de fabrici din sistemul interior sclipea mai luminos decât orice satelit natural. Operaţiunile se vedeau sub forma unui pâlpâit scânteietor de stele şi raze, uneori atât de intens, încât umbrele perfect conturate ale munţilor Citypark erau proiectate spre est. Peste altă jumătate de oră urmau să răsară Docurile. Nu erau la fel de strălucitoare ca fabricile, însă laolaltă aveau să oculteze orice lumină dinspre stelele îndepărtate.

Ravna se mişcă în harnaşamentul agravi şi coborî. Izurile toamnei şi ale picnicurilor se înteţiră. Brusc, fu înconjurată de clicurile râsetelor kalirilor; nimerise într-o partidă de aerbol. Deschise braţele, simulând scuze umile, şi se feri din calea jucătorilor.

Plimbarea prin parc aproape că se terminase; îşi putea zări destinaţia în faţă. Reşedinţa lui Grondr ’Kalir era o raritate în peisajul Citypark: o clădire recognoscibilă, care data de pe vremea când Organizaţia cumpărase acţiuni în Releu. Văzută de la numai optzeci de metri înălţime, casa se profila masiv pe cer. Când luminile fabricii licăriră, zidurile netede ale monolitului sclipiră în tente uleioase. Grondr era şeful şefului şefului ei. În doi ani, Ravna vorbise cu el exact de trei ori.

Nu trebuia să mai întârzie. Emoţionată şi foarte curioasă, pluti în jos şi lăsă electronicele locuinţei s-o ghideze peste platformele arboricole, către o intrare.

* * *

Grondr Vrinimikalir o tratã cu politeţea standard a Organizaţiei, numitorul comun care funcţiona între cele câteva rase din Organizaţie. Sala de întrunire avea mobilier adecvat atât pentru oameni, cât şi pentru vrinimi. Ravna fu servită cu gustări şi întrebată despre munca ei la arhivă.

– Rezultatele sunt mixte, domnule, răspunse ea onest. Am învăţat multe. Noviciatul este exact ceea ce se spune că este. Mă tem însă că noua divizie va necesita adăugarea unui strat index.

Toate informaţiile respective existau în rapoarte pe care bătrânul le-ar fi putut vedea printr-o simplă mişcare de deget.

Grondr îşi trecu o mână absent peste pistruii-ochi.

– Da, o dezamăgire aşteptată. Cu expansiunea aceasta am ajuns la limitele managementului informaţiilor. Egravan şi Derche – ei erau şeful Ravnei şi şeful şefului – sunt destul de încântaţi de progresul tău. Ai venit bine educată şi ai învăţat repede. Cred că în Organizaţie ar putea fi loc pentru oameni.

– Mulţumesc, domnule, roşi femeia.

Evaluarea lui Grondr fusese neoficială, dar era foarte importantă pentru ea. Şi ar fi însemnat probabil sosirea altor oameni, poate chiar înainte de terminarea noviciatului ei. Atunci care era motivul acestei întrevederi?

Se strădui să nu se holbeze la Grondr. De acum era destul de obişnuită cu rasa vrinimi, majoritară aici. Din depărtare, kalirii păreau umanoizi, însă de aproape deosebirile erau substanţiale. Rasa provenea din ceva similar unei insecte. În dezvoltarea indivizilor, evoluţia deplasase în mod inevitabil ranforsări la interiorul corpului, până ce exteriorul devenise o combinaţie de epidermă cu aspect de larvă şi plăci de chitină alburie. La prima vedere, Grondr era un exemplar deloc remarcabil al rasei sale, dar atunci când se mişca, fie numai şi pentru a-şi aranja jacheta sau pentru a-şi scărpina pistruii-ochi, lăsa impresia unei precizii stranii. Egravan spunea că era foarte, foarte bătrân.

Grondr schimbă subiectul, clicăind brusc:

– Eşti la curent cu… schimbările de la Domeniul Straumli?

– Vă referiţi la căderea lui Straum? Da.

Deşi mă surprinde că tu eşti la curent. Domeniul Straumli era o civilizaţie umană importantă, totuşi reprezenta doar o fracţiune infinitezimală din traficul de mesaje al Releului.

– Primeşte, te rog, condoleanţele mele.

În ciuda anunţurilor entuziaste de la Straum, era clar că dezastrul absolut se abătuse asupra Domeniului Straumli. Aproape toate rasele experimentau finalmente în Transcendent şi de cele mai multe ori deveneau suprainteligenţe – Puteri. Era însă clar că straumerii creaseră, ori deşteptaseră, o Putere cu tendinţe ucigaşe. Soarta lor era mai teribilă decât orice prezisese vreodată tatăl Ravnei. Iar ghinionul lor era acum un dezastru care se întindea peste tot ceea ce fusese Domeniul Straumli. Grondr continuă:

– Această veste îţi va afecta munca?

Din ce în ce mai ciudat… Ravna ar fi fost gata să jure că interlocutorul ei se apropia de miezul problemei. Poate chiar acesta să fi fost miezul problemei?

– A-ă-ă, nu, domnule. Evenimentul Straumli este teribil, mai ales pentru omenire, însă căminul meu este Sjandra Kei. Domeniul Straumli este vlăstarul nostru, dar nu am rude acolo. *Deşi aş fi putut*

avea, dacă n-ar fi fost mama şi tata. De fapt, după ce Straumli Principal ieşise din Reţea, Sjandra Kei nu putuse fi contactată timp de patruzeci de ore. Asta o tulburase serios pe Ravna, deoarece orice redirecţionare ar fi fost instantanee. În cele din urmă comunicaţiile fuseseră restabilite; motivul fusese alterarea tabelelor de redirecţionare pe o cale alternativă. Femeia irosise chiar jumătate din economiile ei pe un an pentru un serviciu poştal dus-întors. Lynne şi părinţii ei nu păţiseră nimic; dezastrul Straumli era vestea secolului pentru cei de pe Sjandra Kei, totuşi rămânea o catastrofă care se petrecuse foarte departe. Ravna se întrebă dacă existau părinţi care dăduseră vreodată sfaturi mai bune decât cele primite de la ai ei?

– Bun, bun.

Părţile gurii lui Grondr se mişcară în analogia unei încuviinţări umane din cap. Capul i se înclină, astfel că doar pistruii periferici o priveau; părea realmente să şovăie! Ravna se uită la el în tăcere. Grondr ’Kalir era cel mai straniu director executiv din Organizaţie. Era singurul a cărui reşedinţă principală era Groundside. În mod oficial răspundea de o divizie a arhivelor, dar de fapt conducea Marketingul vrinimi (altfel spus, Contrainformaţiile). Existau istorii potrivit cărora ar fi vizitat Vârful Exteriorului; Egravan afirma că ar fi avut un sistem imunitar artificial.

– Vezi tu… dezastrul Straumli te-a transformat în mod întâmplător într-unul dintre cei mai valoroşi angajaţi ai Organizaţiei.

– Nu… înţeleg.

– Ravna, zvonurile din grupul de informare Ameninţări sunt adevărate. Straumerii aveau un laborator în Transcendentul Inferior. Ei s-au jucat cu prescripţii dintr-o arhivă pierdută şi au creat o Putere nouă. Pare să fie o aberaţie de Clasa a II-a.

Cam o dată la o sută de ani, Reţeaua Cunoscută consemna o aberaţie de Clasa a II-a. Asemenea Puteri aveau o durată de viaţă normală de aproximativ zece ani. Erau însă duşmănoase în mod explicit şi în zece ani puteau să facă pagube enorme. *Biata Straum.*

– Ca atare, poţi înţelege că există un potenţial enorm pentru profit sau pierdere. Dacă dezastrul se extinde, vom pierde clienţi de reţea. Pe de altă parte, toţi din jurul Domeniului Straumli doresc să ştie ce se întâmplă. Asta ne-ar putea creşte traficul de mesaje cu câteva procente.

Grondr expunea problema mai sec decât i-ar fi plăcut Ravnei, însă avea dreptate. Ba chiar oportunitatea pentru profit era direct asociată cu diminuarea aberaţiei. Dacă n-ar fi fost atât de prinsă în munca la arhivă, Ravna ar fi ghicit totul. Iar acum, când se gândea, ideile se revărsau:

– Există ocazii chiar mai spectaculoase. Istoric vorbind, aceste aberaţii au interesat alte Puteri. Ele vor dori feed-uri de la Reţea şi…

informaţii despre rasa creatoare.

Vocea fetei se stinse, când înţelese în cele din urmă motivul pentru această întâlnire.

Părţile gurii lui Grondr clicăiră aprobator.

– Exact! La Releu, noi suntem bine plasaţi pentru a furniza veşti Transcendentului. În plus, avem propriul nostru om. În ultimele trei zile am receptat câteva zeci de interogări de la civilizaţii din Exteriorul Superior, dintre care unele susţineau că ar reprezenta Puteri. Interesul acesta ar putea însemna o creştere masivă a venitului Organizaţiei în următorul deceniu. Toate acestea le poţi citi în grupul de informare Ameninţări, dar mai există un element în legătură cu care te voi ruga să păstrezi deocamdată confidenţialitatea. Cu cinci zile în urmă, o navă din Transcendent a pătruns în regiunea noastră. Susţine că ar fi direct controlată de o Putere. Peretele din spatele lui deveni o fereastră spre vizitator. Vehiculul era un ansamblu neregulat de spini şi proeminenţe. O bară scalară anunţa că avea mărimea de numai cinci metri.

Ravna simţi cum i se zburlesc firişoarele de păr de pe ceafă. Aici în Exteriorul Median, ei ar fi trebuit să fie relativ feriţi de capriciile Puterilor. Totuşi… vizita era demoralizantă.

– Ce doreşte?

– Informaţii despre aberaţia Straumli. În mod particular, este foarte interesată de rasa ta. Ar oferi foarte mult pentru a lua un om viu…

Răspunsul Ravnei fu prompt:

– Nu mă interesează!

Grondr îşi desfăcu palmele albicioase. Lumina scânteie pe chitina de pe dosul degetelor sale.

– Ar fi o oportunitate enormă. Un noviciat cu zeii. Acesta a promis drept răsplată stabilirea aici a unui oracol.

– Nu!

Ravna se sculă pe jumătate din scaun. Era singurul om de aici, la peste douăzeci de mii de ani-lumină de casă. În primele zile ale noviciatului ei, asta fusese cel mai teribil. De atunci îşi făcuse prieteni, învăţase mai multe despre etica Organizaţiei şi ajunsese să se încreadă în fiinţele acestea la fel de mult ca în oamenii de pe Sjandra Kei. Dar… în Reţea exista actualmente un singur oracol pe jumătate demn de încredere, totuşi vechi de zece ani. Puterea aceasta ispitea Organizaţia Vrinimi cu o comoară fabuloasă.

Grondr clicăi stânjenit. Îi făcu semn să se reaşeze.

– A fost doar o sugestie. Noi nu ne exploatăm angajaţii. Dacă te-ai mulţumi să slujeşti ca expertul nostru local…

Ravna aprobă fără cuvânt.

– Perfect. Să fiu sincer, nu mă aşteptasem să accepţi oferta. Avem un voluntar mult mai probabil, însă care necesită instruire.

– Un om? Aici?

În directorul local, Ravna iniţiase o interogare permanentă pentru alţi oameni. În ultimii doi ani, ea văzuse trei oameni şi pe aceia doar în trecere.

– De cât timp este aici?

Grondr răspunse cu o expresie intermediară între zâmbet şi râs:

– De peste un secol, deşi noi am aflat abia acum câteva zile.

Imaginile din jurul lui se schimbară. Ravna recunoscu magazia Releului: maidanul de nave şi dispozitive transportoare abandonate care pluteau la numai o mie de secunde-lumină de arhive.

– Primim multe transporturi exclusiv dus – elemente expediate cu speranţa că le vom cumpăra sau vinde în regim de consignaţie.

Obiectivul se apropie de o navă ponosită, lungă de două sute de metri, cu zona mediană mult îngustată pentru a susţine o propulsie statoreactoare Bussard. Spinii ultrapropulsiei erau simple cioturi.

– Un lugher-de-fund? întrebă Ravna.

Grondr clicăi a negaţie.

– O dragă. Nava este veche de treizeci de mii de ani. Majoritatea acestui timp a fost petrecută într-o pătrundere profundă în Zona Lentă şi zece mii de ani în Adâncurile Negânditoare.

Din apropiere, Ravna vedea ciupiturile fine ale carcasei, rezultatele a milenii de eroziune relativistă. Chiar şi fără pilot, asemenea expediţii erau rare.

O pătrundere profundă nu putea reveni în Exterior în decursul vieţii constructorilor ei. Unele nu aveau să se întoarcă nici în decursul existenţei rasei constructorilor ei. Lansatorii unor astfel de misiuni erau destul de stranii; cei care le recuperau se puteau alege cu un profit frumuşel.

– Aceasta a venit de foarte departe, chiar dacă n-a fost tocmai o misiune de mare succes. N-a văzut nimic interesant în Adâncurile Negânditoare… deloc surprinzător, ţinând seama de faptul că acolo eşuează până şi automatele simple. Am vândut imediat majoritatea cargoului. Restul l-am catalogat şi l-am dat uitării… până la afacerea Straumli.

Peisajul stelar dispăru. Priveau un display medical: membre şi părţi dintr-un corp.

– Într-un sistem solar din Adâncul Lentorii, draga a găsit o epavă. Nu avea capacitate de ultrapropulsie, ci fusese realmente proiectată pentru Zona Lentă. Sistemul solar nu era locuit. Am speculat că nava suferise o defecţiune structurală… sau poate că membrii echipajului fuseseră afectaţi de Adâncuri. În tot cazul, sfârşiseră sfârtecaţi şi îngheţaţi. O tragedie în Adâncul Lentorii, cu mii de ani în urmă.

Ravna se sili să-şi desprindă ochii de la carnagiu.

– Vă gândiţi să le vindeţi vizitatorului nostru?

– Ceva chiar mai bun. Odată ce am început să investigăm, am descoperit o eroare substanţială în catalogare. Unul dintre morţi este aproape intact. L-am peticit cu părţi de la ceilalţi. A fost costisitor, dar am sfârşit prin a avea un om viu.

Imaginea pâlpâi încă o dată şi Ravna îşi ţinu răsuflarea. În animaţia medicală, părţile pluteau într-o dispunere ordonată. Acolo se forma un corp, doar cu unele lipsuri în zona abdominală. Fu completat cu alte părţi şi… deveni limpede că nu era o femeie. Plutea întreg şi gol, parcă în somn. Ravna nu avea nicio îndoială asupra caracterului său uman, însă în Exterior toată umanitatea se trăgea din spiţa nyjoreană. Bărbatul acela avea altă descendenţă. Pielea îi era cenuşie ca fumul, nu maronie. Părul era roşu-maro aprins, o culoare pe care ea o văzuse doar în istoriile pre-nyjorene. Osatura feţei diferea în mod subtil de a oamenilor moderni. Diferenţele mici erau mai tulburătoare decât caracterul evident extraterestru al colegilor ei de la arhive.

Corpul fu acum îmbrăcat. În oricare alte circumstanţe, Ravna ar fi zâmbit. Grondr ’Kalir alesese un costum absurd, ceva din era nyjoreană. Individul purta o sabie şi un paralizator… Un prinţ adormit din Epoca Prinţeselor.

– Acesta este omul-original, rosti Grondr.

Capitolul 7

Releu este un nume frecvent. Are înţeles în aproape orice mediu. Ca şi Noul-oraş şi Noul-cămin, apare în mod repetat când oamenii se deplasează, colonizează sau participă într-o reţea de comunicaţii. Poţi călători un miliard de ani-lumină sau un miliard de ani şi tot vei găsi asemenea denumiri la rasele cu inteligenţă înnăscută.

În era curentă exista însă un Releu mai presus de celelalte, care apărea în lista de direcţionare cu două procente din tot traficul derulat în Reţeaua Cunoscută. Situat la douăzeci de mii de ani-lumină de planul galactic, Releul avea o linie de vizare total neocultată spre treizeci la sută din Exterior, incluzând multe sisteme stelare din Adânc, unde navele abia pot înainta cu un an-lumină pe zi. Câteva sisteme solare în care existau metale erau la fel de bine plasate şi exista concurenţă, dar dacă alte civilizaţii îşi pierduseră interesul, colonizaseră în Transcendent sau pieriseră în apocalipse, Organizaţia Vrinimi dăinuise. După cincizeci de mii de ani, din ea făceau parte rase din Organizaţia iniţială. Niciuna nu juca rolul de lider… totuşi se păstraseră punctul de vedere şi politicile originale. Poziţie şi durabilitate: Releul era acum principalul intermediar cu Norii lui Magellan şi unul dintre cele câteva locuri care aveau măcar o legătură cu Exteriorul în galaxia Sculptor.

Pe Sjandra Kei, reputaţia Releului fusese fabuloasă. În cei doi ani de noviciat, Ravna ajunsese să înţeleagă că adevărul era mai presus de reputaţie. Releul se afla în Exteriorul Median; unicele exporturi ale Organizaţiei erau funcţia de retransmisie şi accesul la arhiva locală. În acelaşi timp însă importa cele mai bune echipamente biologice şi de procesare din Exteriorul Superior. Docurile Releului erau o extravaganţă pe care şi-o puteau permite doar cei extrem de bogaţi. Se întindeau pe o mie de kilometri: staţii de andocare, şantiere de reparaţii, centre de transbordare a mărfurilor, parcuri şi terenuri de joacă. Chiar şi pe Sjandra Kei existau habitate mai largi, dar Docurile nu se găseau pe orbită, ci pluteau la o mie de kilometri deasupra lui Groundside pe cel mai mare cadru agravi pe care-l văzuse Ravna vreodată. Pe Sjandra Kei, venitul anual al unui universitar ar fi putut ajunge pentru a cumpăra un metru pătrat de ţesătură agravi: o mizerie care n-ar fi rezistat nici un an. Aici erau milioane de hectare din materialul acela, însemnând miliarde de tone. Simpla înlocuire a ţesăturii moarte necesita mai mult comerţ cu Exteriorul Superior decât ar fi putut desfăşura majoritatea roiurilor stelare.

Iar acum am aici propriul meu birou. Munca directă cu Grondr ’Kalir avea avantajele ei. Ravna se lăsă pe spate în scaun şi privi peste marea centrală. La altitudinea Docurilor, gravitaţia atingea valoarea de 0,75 *g.* Fântâni de aer menţineau o atmosferă respirabilă deasupra părţii mediane a platformei. Cu o zi în urmă, femeia luase o barcă cu

pânze peste marea cu adâncuri străvezii. Fusese cu adevărat o experienţă stranie: nori planetari sub chilă, stele şi cer indigo deasupra.

În dimineaţa aceasta, Ravna crescuse brizantul: o chestiune simplă de flexionare a agraviurilor bazinului. Acum se spărgea cu regularitate de plaja ei. Chiar de la treizeci de metri depărtare de apă, în aer se simţea un iz sărat. În depărtare mărşăluiau rânduri de creste înspumate.

Ravna privi silueta care venea încet pe plajă spre ea. Cu numai câteva săptămâni în urmă nici n-ar fi visat situaţia aceasta. Cu numai câteva săptămâni în urmă era în exterior, la arhivă, absorbită în activitatea de modernizare, fericită să lucreze cu una dintre cele mai mari baze de date din Reţeaua Cunoscută. Acum… parcă ar fi descris un cerc complet şi ar fi revenit la visurile de aventuri din copilărie. Singura problemă era că uneori se simţea ca fiind un personaj negativ. Pham Nuwen era o fiinţă vie, nu un obiect care să fie vândut.

Se sculă în picioare şi porni să-şi întâmpine vizitatorul cu păr roşcat.

Nu purta sabia şi pistolul din animaţia fantezistă a lui Grondr, totuşi hainele sale erau din ţesătura împletită a aventurilor străvechi şi el însuşi degaja o leneşă încredere în sine. După discuţia purtată cu Grondr, Ravna citise lucrări de antropologie de pe Vechiul Pământ. Părul roşu şi pliurile epicante fuseseră cunoscute acolo, deşi rareori la acelaşi individ. Cu certitudine pielea fumurie ar fi fost remarcabilă pentru un locuitor al Pământului. Individul acesta era, în aceeaşi măsură ca Ravna însăşi, un produs al evoluţiei post-terestre.

El se opri la o lungime de braţ depărtare şi-i surâse pieziş.

– Arăţi destul de umană. Ravna Bergsndot?

Ravna surâse şi încuviinţă.

– Domnul Pham Nuwen?

– Exact! Se pare că amândoi excelăm în a ghici identităţi.

Trecu pe lângă ea şi pătrunse în umbra biroului. Un tip arogant.

Ravna îl urmă, nesigură în privinţa etichetei. Ai fi crezut că n-ar fi trebuit să existe probleme cu alt om…

Interviul se desfăşură însă destul de lin. Trecuseră mai bine de treizeci de zile de la resuscitarea lui Pham Nuwen. Mare parte din acel timp fusese dedicat şedinţelor intense de lingvistică. Individul trebuia să fie al naibii de inteligent; vorbea deja fluent limba triskwelină a comercianţilor. Într-adevăr era destul de drăguţ. Ravna plecase de doi ani de pe Sjandra Kei şi mai avea încă un an de noviciat. Se descurcase binişor. Avea aici mulţi prieteni apropiaţi, Egravan, Sarale… Totuşi simpla flecăreală cu bărbatul acesta îi readusese mare parte din sentimentul general de singurătate. Din unele puncte de vedere, el îi era mai străin decât orice altceva de la Releu… însă din

alte puncte de vedere femeia ar fi dorit să-l cuprindă în braţe şi să-i îndepărteze surâsul încrezător cu un sărut.

Grondr Vrinimikalir îi spusese adevărul despre Pham Nuwen. Individul era realmente entuziast despre planurile Organizaţiei pentru el! Teoretic asta însemna că Ravna îşi putea face treaba cu conştiinţa împăcată. Practic însă...

– Domnule Nuwen, sarcina mea este de a te orienta în noua ta lume. Ştiu că în ultimele zile ai avut parte de o instruire intensă, totuşi există limite cu privire la viteza de asimilare a informaţiilor respective.

Roşcovanul îi zâmbi.

– Spune-mi Pham. Aşa-i, mă simt ca o sacoşă în care s-au îndesat prea multe. Somnul mi-e plin de glăscioare. Am învăţat multe, dar n-am trăit nimic pe pielea mea. Mai rău încă, am fost o ţintă pentru toată educaţia asta. Este înscenarea perfectă dacă vrinimi vor să mă păcălească. De-aia învăţ să utilizez biblioteca locală. Şi de-aia am insistat să-mi găsească pe cineva ca tine. (Zări surprinderea de pe faţa ei.) Ha! Nu ştiai asta. Vezi tu, conversaţia cu o persoană reală îmi oferă şansa să văd lucruri care n-au fost plănuite din timp. Am fost de asemenea un evaluator priceput al naturii umane; cred că te pot citi destul de uşor.

Rânjetul lui dovedea că înţelegea cât de iritant putea fi.

Ravna ridică ochii la petalele verzi ale arborilor de pe plajă. Poate că mitocanul acesta merita situaţia în care avea să intre.

– Aşadar ai o experienţă vastă în relaţiile cu oamenii?

– Ţinând seama de limitările Lentorii, nu m-am născut ieri, Ravna. Nu m-am născut ieri... Ştiu că n-arăt, dar am şaizeci şi şapte de ani subiectivi. Îi mulţumesc Organizaţiei tale pentru modul excelent în care m-a dezgheţat. Schiţă gestul ridicării unei pălării inexistente în direcţia ei: Ultimul meu voiaj a durat mai bine de o mie de ani obiectivi. Eram programator militar într-o expediţie Qeng Ho...

Ochii i se dilatară brusc şi rosti ceva neinteligibil. Pentru o clipă aproape că păru vulnerabil. Ravna întinse un braţ către el.

– Amintiri?

Pham Nuwen încuviinţă.

– Să dea dracii! Asta-i ceva pentru care nu vă mulţumesc.

Pham Nuwen fusese congelat după o moarte violentă, nu ca o deliberată întrerupere temporară a funcţiilor vitale. Organizaţia Vrinimi izbutise să-l readucă la viaţă aproape printr-un miracol... cel puţin, utilizând tehnologie din Exteriorul Median. Memoria era însă partea cea mai dificilă. Fundamentul chimic al memoriei nu supravieţuia prea bine îngheţării haotice. Problema era suficientă pentru a micşora cu un grad-două până şi ego-ul lui Nuwen. Ravnei i se făcu milă de el.

– Este improbabil să fi pierdut complet totul. Trebuie pur şi simplu

ca unele lucruri să le abordezi din alt unghi de vedere.

– Mda. Am fost instruit în privinţa asta. Începe cu celelalte amintiri, abordează din lateral ceea ce nu-ţi poţi reaminti direct. Oricum e mai bine decât să fiu mort.

Ceva din vioiciunea lui reveni, dar diminuată la un nivel aproape fermecător. Discutară mult timp, în vreme ce roşcovanul ocolea punctele pe care nu şi le putea reaminti direct.

Şi, treptat, Ravna începu să simtă ceva la care nu se aşteptase niciodată faţă de un locuitor al Zonei Lente: copleşire. În decursul unei vieţi, Pham Nuwen realizase practic tot ce era posibil pentru o fiinţă din Lentoare. De când se ştia, Ravna privise cu milă superioară civilizaţiile întemniţate acolo. Ele nu puteau cunoaşte niciodată gloria; ele ar fi putut să nu afle niciodată adevărul. Totuşi, prin noroc, abilitate şi voinţă covârşitoare, bărbatul acesta sărise obstacolele, unul câte unul. Oare Grondr ştiuse adevărul când şi-l imaginase cu sabie şi pistol paralizator? Pentru că Pham Nuwen era cu adevărat un barbar. El se născuse pe o planetă-colonie decăzută – Canberra, îi spusese. Părea asemănătoare cu Nyjora medievală, dar nu era un matriarhat. Fusese fiul mezin al unui rege. Crescuse printre spade, otrăvuri şi intrigi, locuind în castele din piatră lângă o mare foarte, foarte rece. Neîndoios, acest prinţişor ar fi sfârşit asasinat – sau rege peste toţi –, dacă viaţa ar fi continuat în modul medieval. Însă totul se schimbase, pe când el avea treisprezece ani. O planetă pe care existau doar legende despre aparate zburătoare şi radiouri fusese vizitată de comercianţii interstelari. Într-un an de negoţ, politica feudală a Canberrei se schimbase cu o sută optzeci de grade.

– Qeng Ho investise trei nave în expediţia spre Canberra. Se enervase, deoarece crezuse că noi am fi avut un nivel mai ridicat de tehnologie. Nu le-am putut reaproviziona, aşa că două nave au rămas locului… probabil că mi-au dat peste cap biata planetă. Eu am plecat cu a treia navă – o înţelegere nebunească de tip ostatic, la care-i obligase tata. Am avut baftă că nu m-au evacuat în spaţiu.

Qeng Ho era denumirea generică a unei flote formate din câteva sute de statoreactoare Bussard care operau într-un volum de spaţiu de sute de ani-lumină. Navele acelea puteau atinge o treime din viteza luminii. Membrii flotei erau în general comercianţi, ocazional salvatori, mult mai rar cuceritori. Când Pham Nuwen avusese ultima dată contact cu Qeng Ho, colonizase treizeci de planete şi avea o vechime de trei mii de ani. Era o civilizaţie pe cât de extravagantă poate exista vreodată în Lentoare… Şi, desigur, până la învierea lui Pham Nuwen, nimeni din Exterior nu auzise vreodată despre ea. Qeng Ho era ca un milion de alte civilizaţii sortite pieirii, îngropate la mii de ani-lumină adânc în Lentoare. Doar prin noroc ar fi pătruns vreodată în Exterior, unde erau posibile călătoriile la viteze supraluminice.

Însă pentru un băiat de treisprezece ani care se născuse printre săbii şi pieptare de zale, Qeng Ho însemna o schimbare mai mare decât au parte majoritatea fiinţelor. În câteva săptămâni, el trecuse de la statutul de lord medieval la cel de camerist într-o navă stelară.

– La început, nu ştiau ce să facă cu mine. S-au gândit să mă bage-n hibernare şi să-mi facă vânt la prima escală. Ce poţi face cu un puşti care crede că nu există decât o singură planetă, care-i plată, şi care şi-a petrecut toată viaţa învăţând să taie-n stânga şi-n dreapta cu sabia?

Pham se opri brusc, aşa cum făcea la fiecare câteva minute, când fluxul amintirilor sale pătrundea într-o regiune afectată. După aceea ridică ochii la Ravna şi surâsul îi redeveni superior.

– Eram un simplu animal. Nu cred că oamenii civilizaţi înţeleg ce-nseamnă să creşti printre unchi şi mătuşi care plănuiesc să te asasineze, iar tu te-antrenezi să le iei gâtul. În civilizaţie am întâlnit ticăloşi mult mai mari – indivizi care ar fi ras o planetă întreagă şi i-ar fi spus reconciliere –, dar ca trădare pură şi imediată nimic nu mi-ar fi putut întrece copilăria.

După cum povestea Pham Nuwen, doar norocul chior salvase echipajul navei de planurile sale. În anii care urmaseră, el învăţase să se încadreze şi învăţase aptitudinile necesare în civilizaţie. Corespunzător domesticit, putea fi un căpitan de navă ideal pentru Qeng Ho. Şi timp de mulţi ani, exact asta fusese. Spaţiul Qeng Ho conţinea două alte rase şi mai multe planete colonizate de oameni. La o viteză de trei zecimi din cea a luminii, Pham petrecea decenii în hibernoterapie pentru a călători de la o stea la alta, apoi un an sau doi în fiecare port, căutând să obţină profit de pe urma unor produse şi informaţii ce puteau fi letal de învechite. Reputaţia Qeng Ho îi asigura o oarecare protecţie. „Politicienii vin şi pleacă, dar Lăcomia este nepieritoare” era mottoul flotei şi ea durase mai mult decât majoritatea clienţilor săi. Până şi fanaticii religioşi erau ceva mai prudenţi când se gândeau la răzbunarea Qeng Ho. De cele mai multe ori însă abilitatea şi viclenia căpitanului de navă erau cele care-i scăpau cu faţa curată. Şi puţini erau mai pricepuţi decât băieţelul din Pham Nuwen.

– Eu eram aproape comandantul perfect. Aproape! Întotdeauna am vrut să văd ce se află dincolo de spaţiul pentru care aveam date verificate. De fiecare dată când ajungeam foarte bogat – atât de bogat, încât îmi puteam lansa propria subflotă –, îmi asumam vreun risc nebunesc şi pierdeam totul. Eram ca un yo-yo al flotei. La o cursă comandam cinci nave, la următoarea făceam programare de întreţinere într-o nenorocită de rutină. Ţinând seama de felul în care se dilată timpul în negoţul cu viteze subluminice, generaţii întregi m-au crezut un geniu legendar… iar altele mi-au folosit numele ca

sinonim pentru imbecil.

Făcu o pauză şi ochii i se măriră de surprindere încântată.

– Ha! Mi-am amintit ce făceam acolo, la sfârşit. Eram în partea de imbecil a ciclului meu, totuşi asta era lipsit de importanţă. Flota avea douăzeci de nave şi o conducea un căpitan chiar mai nebun decât mine… Nu mai ţin minte cum o chema. O chema? Nu se poate, n-am avut niciodată o femeie-căpitan.

Vorbea practic pentru sine.

– Oricum, căpitanul ăsta era în stare să parieze totul pe soiul de lucruri despre care tipii normali se contrazic la o bere. Îşi numise nava… ă-ă-ă, s-ar traduce cumva ca „tâmpită pasăre sălbatică” – asta ca să-ţi dai seama cam ce fel de personaj era. El considera că undeva în univers trebuie să existe şi civilizaţii cu tehnologie foarte avansată. Întrebarea era cum să le găseşti? În mod straniu, aproape că ghicise Zonele. Atât doar că nu era suficient de nebun; a apreciat greşit un mic detaliu. Ghiceşti despre ce-i vorba?

Ravna încuviinţă din cap. Era evident, când ştiai unde fusese găsită epava lui Pham.

– Mda. Pun prinsoare că-i o idee mai veche decât zborul spaţial: rasele mai bătrâne trebuiau să fie spre centrul galactic, acolo unde stelele sunt mai apropiate între ele şi unde energia poate fi obţinută din găurile negre. Căpitanul şi-a luat toată flota de douăzeci de nave şi a decis să meargă până găsea pe cineva sau până trebuia să se oprească şi să colonizeze. Se gândise că probabil nu vom avea succes în timpul vieţii noastre. Dar printr-o planificare judicioasă, am fi putut ajunge într-o regiune cu stele apropiate, unde ar fi fost uşor să înfiinţăm o nouă Qeng Ho… iar ea ar fi mers şi mai departe. Una peste alta, am avut noroc să ajung la bord, fie şi ca programator; căpitanul ăsta ştia numai lucruri rele despre mine. Expediţia durase o mie de ani şi avansase două sute cincizeci de ani-lumină către centrul galaxiei.

Spaţiul Qeng Ho se afla mai aproape de Adâncul Lentorii decât Vechiul Pământ şi ei porniseră de acolo mai spre interior. Avuseseră însă pur şi simplu ghinion să ajungă la marginea Adâncurilor după numai două sute cincizeci de ani-lumină. Pe rând, *Tâmpită pasăre sălbatică* pierduse contactul cu celelalte nave. Uneori fără avertisment, alteori existaseră dovezi de erori ale calculatoarelor sau de incompetenţă crasă. Supravieţuitorii întrezăriseră un şablon şi bănuiseră că piesele cele mai uzuale se defectau. Bineînţeles, nimeni nu asociase problemele cu *regiunea din spaţiu* în care intrau.

– Am redus viteza şi am găsit un sistem solar cu o planetă semilocuibilă. Pierdusem toate contactele cu ceilalţi… Ce anume am făcut dup-aia nu-mi este foarte clar. (Chicoti sec.) Probabil că fusesem chiar la margine, împleticindu-ne de colo-colo la IQ 60. Îmi amintesc

că meşteream nu ştiu ce pe la sistemul de susţinere biotică. Probabil c-asta ne-a ucis.

Pentru o clipă, păru trist şi derutat. Ridică din umeri.

– Apoi m-am trezit în ghearele blânde ale Organizaţiei Vrinimi, aici, unde viteza supraluminică este posibilă… şi unde pot zări marginea Paradisului.

Pentru o secundă, Ravna nu comentă nimic. Se uită dincolo de plajă, către brizant. Stătuseră mult timp de vorbă. Soarele îşi strecura razele pe sub petalele arborilor şi lumina lui îi traversa biroul. Oare Grondr înţelegea ce avea aici? Aproape orice din Zona Lentă deţinea valoare de colecţie. Fiinţele din Lentoare erau chiar şi mai valoroase. Însă Pham Nuwen putea fi realmente unic. El avusese mai multe experienţe de viaţă decât unele civilizaţii şi se aventurase în Adâncuri după pradă. Ravna înţelegea acum de ce privise Transcendentul şi-l numise Paradis. Nu era pe de-a întregul naivitate şi nici o eroare în programele educaţionale ale Organizaţiei. Pham Nuwen trecuse deja prin două experienţe transformatoare, de la pre-tehnologie la călător interstelar, şi de la călător interstelar la locuitor al Exteriorului. Fiecare reprezenta un salt mai presus de imaginaţie. Acum el întrevedea posibilitatea altui pas şi era perfect doritor să se vândă pe sine pentru a-l realiza.

De ce atunci ar trebui să-mi risc slujba ca să-l fac să se răzgândească? Însă buzele ei aveau propria lor viaţă.

– De ce nu amâni Transcendentul? Fă-ţi timp să-nţelegi ce se întâmplă aici, în Exterior. Ai fi primit cu braţele deschise în aproape orice civilizaţie. Iar pe planetele umane ai fi minunea epocii.

O întrezărire a umanităţii non-nyjorene. Grupurile de informare locale de pe Sjandra Kei o consideraseră pe Ravna radical de ambiţioasă ca să accepte un noviciat la douăzeci de mii de ani-lumină depărtare. Revenind de acolo, ea şi-ar fi putut alege slujbe de Universitar Total pe oricare dintr-o multitudine de planete. Asta nu se compara totuşi nici pe departe cu Pham Nuwen; existau fiinţe atât de bogate, încât i-ar fi putut dărui lui o planetă, numai ca să rămână aici.

– Ar trebui să-ţi stabileşti un preţ.

Surâsul leneş al roşcovanului se lăţi.

– Păi, vezi tu, eu mi-am anunţat deja preţul şi cred că vrinimi îl pot plăti.

Aş dori realmente să pot face ceva în privinţa rânjetului ăluia, gândi Ravna. Biletul spre Transcendent al lui Pham Nuwen se baza pe interesul brusc al unei Puteri faţă de aberaţia Straumli. Acest ego inocent putea sfârşi împrăştiat într-un milion de cuburi de moarte care să ruleze un milion de milioane de simulări ale naturii umane.

* * *

Grondr o apelă la mai puţin de cinci minute după plecarea lui Pham

Nuwen. Ravna ştia că Organizaţia trăgea cu urechea şi-i spusese deja lui Grondr despre îndoielile ei despre vânzarea aceasta a unui sofont. Se simţi totuşi uşor emoţionată la vederea lui.

– Când va pleca spre Transcendent?

Grondr îşi frecă pistruii. Nu părea mânios.

– Nu în următoarele zece-douăzeci de zile. Puterea care negociază pentru el este mai interesată să ne examineze arhivele şi să monitorizeze ce trece prin Releu. De asemenea... în ciuda entuziasmului omului pentru plecare, el este de fapt destul de prudent.

– Da?

– Da. A insistat pentru un buget de bibliotecă şi permisiunea de a hoinări oriunde prin sistem. A discutat cu angajaţi aleşi la întâmplare de peste tot din Docuri. A insistat mai ales să stea de vorbă cu tine.

Părţile gurii lui Grondr clicăiră într-un surâs.

– Eşti liberă să-i spui ceea ce gândeşti. În esenţă, el cercetează pentru a vedea dacă nu există ceva tăinuit şi letal. Dacă va auzi din partea ta lucrurile cele mai rele, ar trebui să se încreadă în noi.

Ravna începea să înţeleagă încrederea lui Grondr. La naiba, dar Pham Nuwen era destul de încăpăţânat!

– Da, domnule. M-a întrebat dacă diseară îi pot arăta Pătrarul Străin. *Aşa cum tu ştii prea bine.*

– Perfect. Mi-aş dori ca şi restul afacerii să se deruleze la fel de lin.

Grondr se întoarse astfel încât numai pistruii periferici se uitau în direcţia ei. Era înconjurat de displayuri de stare ale comunicărilor şi operaţiunilor cu bazele de date ale Organizaţiei. Din câte înţelegea Ravna, situaţia era foarte animată.

– Poate că n-ar trebui să ridic problema aceasta, însă este posibil să poţi fii de ajutor... Afacerea este foarte profitabilă. (Grondr nu părea încântat să anunţe veştile bune.) Nouă civilizaţii din Vârful Exteriorului licitează pentru benzi largi de alimentare cu date. La aşa ceva putem răspunde. Dar Puterea aceasta care a trimis o navă aici...

Ravna îl întrerupse aproape fără să se gândească, o încălcare de protocol care ar fi îngrozit-o cu câteva zile în urmă.

– Apropo, cine este Puterea asta? Nu se poate cumva să fie chiar aberaţia Straumli?

Gândul ca aceea să-l ia pe roşcovan era ca un fior.

– Asta ar însemna să le fi păcălit şi pe toate celelalte Puteri. Marketing îl numeşte pe actualul nostru vizitator Bătrânul. Surâse: Este un fel de glumă, totuşi are o fărâmă de adevăr. O cunoaştem de unsprezece ani.

Nimeni nu ştia de fapt cât trăiau fiinţele din Transcendent, dar Puterile care să fie comunicative mai mult de cinci-zece ani erau rare. Ele pierdeau interesul sau se transformau în ceva diferit... ori pur şi

simplu mureau cu adevărat. Existau un milion de explicaţii, dintre care despre câteva mii se susţinea că ar fi provenit direct de la Puteri. Ravna bănuia că adevărata explicaţie era cea mai simplă. Inteligenţa este slujitoarea flexibilităţii şi schimbării. Animalele lipsite de inteligenţă se pot schimba doar cu viteza evoluţiei naturale. Rasele echivalente oamenilor, odată ce evoluează tehnologic, îşi ating limitele zonei în câteva mii de ani. În Transcendent, supraumanitatea se poate petrece atât de rapid, încât creatorii ei sunt distruşi. Deloc surprinzător atunci că Puterile însele erau efemere.

De aceea porecla Bătrânul folosită pentru o Putere de unsprezece ani era raţională.

– Noi credem că Bătrânul este o variantă a şablonului Tip 73. Acelea sunt rareori rele… şi ştim din cine a Transcens. În clipa de faţă însă ne cauzează un disconfort major. De douăzeci de zile a monopolizat un procentaj enorm de lăţime de bandă a Releului, care creşte constant. De la sosirea navei sale, a fost în toată arhiva şi reţelele noastre locale. I-am cerut să expedieze datele non-esenţiale prin intermediul navei stelare, dar refuză. După-amiaza aceasta a fost cea mai dificilă de până acum. Alte cinci procente din capacitatea Releului au fost blocate de servirea sa. Şi expediază la fel de multe date pe cât primeşte.

Asta era într-adevăr straniu, deşi…

– Îşi achită însă serviciile primite, nu? Dacă Bătrânul poate plăti preţul maxim, de ce vă deranjează?

– Ravna, noi sperăm ca Organizaţia noastră să existe mulţi ani după dispariţia Bătrânului. Nimic din ceea ce ne poate oferi el nu ar fi valoros atâta timp.

Femeia aprobă încet. De fapt ar fi existat nişte automatizări magice care ar fi putut avea succes aici, însă eficienţa lor pe termen lung era îndoielnică. Aceasta era o situaţie comercială, nu un simplu exerciţiu în cursul de Teologie Aplicată.

– Bătrânul poate cu uşurinţă să pluseze peste orice ofertă din Exteriorul Median. Dar dacă îi oferim toate serviciile pe care le solicită, vom fi realmente nefuncţionali pentru restul clienţilor noştri… iar ei sunt cei pe care trebuie să ne bazăm în viitor.

Imaginea lui fu înlocuită de un raport de acces în arhivă. Ravna era familiarizată cu formatul şi înţelese acum lamentarea lui Grondr. Reţeaua Cunoscută era vastă: o anarhie ierarhică ce lega sute de milioane de planete. Totuşi până şi trunchiurile principale aveau lăţimi de bandă ce păreau desprinse din preistoria Terrei; un dataset de încheietură s-ar fi descurcat mai bine pe o reţea locală. De aceea majoritatea accesărilor Arhivei erau în general locale – spre cargoboturi media ce vizitau sistemul Releului. Însă în ultima sută de ore, accesările de la distanţă ale Arhivei, atât ca volum, cât şi ca

număr de interogări, fuseseră mai numeroase decât cele locale! Şi nouăzeci la sută din ele proveneau de la un singur cont – al Bătrânului.

Vocea lui Grondr continuă dinapoia graficelor:

– În clipa de faţă avem un transceiver-coloană vertebrală dedicat acestei Puteri... Sincer vorbind, nu mai putem tolera situaţia decât câteva zile; cheltuielile finale sunt realmente prea mari.

Chipul său reveni pe display.

– Oricum, cred că îţi dai seama că licitaţia pentru barbar este realmente cea mai măruntă dintre problemele noastre. Ultimele douăzeci de zile au adus profituri mai mari decât ultimii doi ani – mult mai mult decât putem verifica şi absorbi. Suntem ameninţaţi de propriul nostru succes.

Schiţă o încruntătură-surâs ironică.

* * *

Discutară câteva minute despre Pham Nuwen, apoi Grondr se decuplă. După aceea, Ravna se plimbă pe plaja ei. Soarele coborâse binişor spre orizontul din spate şi simţea nisipul cald sub tălpi. Docurile ocoleau planeta o dată la fiecare douăzeci de ore, rotindu-se deasupra polului la aproximativ patruzeci de grade latitudine nord. Ravna mergea cât mai aproape de apă, acolo unde nisipul era neted şi ud. Ceţurile mării îi umectau pielea. Cerul albastru de deasupra crestelor alb înspumate se întuneca iute spre indigo şi negru. Acolo sus se mişcau puncte argintii, flotoare cu agraviuri care aduceau nave stelare în Docuri. Totul era fabulos şi inutil de scump. Ravna se simţea, succesiv, dezgustată şi uimită. Totuşi, după doi ani petrecuţi la Releu, începea să desluşească ideea. Organizaţia Vrinimi dorea ca Exteriorul să ştie că deţinea resursele necesare pentru a aborda orice solicitări de comunicare şi arhivare i-ar fi fost adresate. Şi mai dorea ca Exteriorul să suspecteze că aici existau daruri ascunse din partea Transcendentului, lucruri care ar fi putut-o face extrem de periculoasă pentru nişte invadatori.

Femeia privi stropii fini ridicaţi de resac şi-i simţi adunându-se în picături pe genele ei. Prin urmare, Grondr se confrunta acum cu o problemă majoră: cum îi spui unei Puteri să plece? Ravna Bergsndot n-avea alte griji decât pe cea a unui prăpădit exagerat de încrezător în sine, care părea absolut decis să se autodistrugă. Se întoarse şi porni paralel cu marginea apei. Fiecare al treilea val îi trecea peste glezne.

Suspină. În mod limpede, Pham Nuwen era un prăpădit... dar unul impresionant. Din punct de vedere intelectual, ea ştiuse dintotdeauna că nu exista nicio diferenţă între posibila inteligenţă a celor din Exterior şi primitivii din Lentoare. Majoritatea automatelor funcţionau mai bine în Exterior şi aici erau posibile comunicaţiile supraluminice. Însă pentru a clădi minţi cu adevărat supraumane, trebuia să mergi în

Transcendent. Prin urmare n-ar fi trebuit să fie surprinsă că Pham Nuwen era capabil. Foarte capabil. Deprinsese triskwelina cu o uşurinţă incredibilă. Ravna era aproape convinsă că fusese căpitanul expert cu care se lăudase. Iar pentru a fi comerciant în Lentoare, pentru a risca secole petrecute între stele către o destinaţie care putea să-şi fi pierdut civilizaţia sau să devină periculos de ostilă faţă de cei din exterior… era nevoie de un curaj greu de imaginat. Ea putea înţelege că Pham considera plecarea spre Transcendent o altă provocare. Dispusese de vreo douăzeci de zile în care să absoarbă un univers complet nou – pur şi simplu insuficient pentru a pricepe că regulile se modifică atunci când jucătorii sunt mai presus decât oamenii.

Îi mai rămăseseră câteva zile de graţie şi ea avea să-l facă să se răzgândească. Iar după ce tocmai discutase cu Grondr, femeia n-avea să simtă nici cel mai mărunt fior de vinovăţie pentru tentativa ei.

Capitolul 8

În ciuda denumirii sale, Pătrarul Străin ocupa de fapt cam o treime din Docuri. Era adiacent cu periferia lipsită de atmosferă unde andocau navele şi se extindea către interior până la o secţiune a mării centrale.

Organizaţia Vrinimi convinsese un număr important de rase că aceasta era una dintre minunile Exteriorului Median. Traficului de mărfuri i se adăugau turiştii – unele dintre cele mai bogate fiinţe din Exterior.

Pham Nuwen avea acces nerestricţionat la divertismentele acestea. Ravna i le arătă pe cele mai spectaculoase, printre care un salt agravi peste Docuri. Barbarul fu mai impresionat de costumele lor spaţiale decât de Docuri.

– În Lentoare am văzut structuri mai mari decât asta. *Dar nu plutind în puţul gravitaţional al unei planete.*

Pham Nuwen păru să se îmblânzească odată cu trecerea serii. Cel puţin comentariile lui deveniră mai sensibile, mai puţin tăioase. Dorea să vadă cum trăiau comercianţii din Exterior şi Ravna îi arătă bursele şi Locala negustorilor.

Sfârşiră în Compania Rătăcitoare imediat după miezul nopţii pe Docuri. Nu era teritoriul Organizaţiei, dar se număra printre locurile favorite ale femeii, un bar privat care atrăgea comercianţi din Vârf şi până în Adânc. Ea se întrebă ce părere avea Pham Nuwen despre decor. Locul era aranjat ca sala de reuniuni a unei planete din Zona Lentă. Macheta de trei metri a unui statoreactor Bussard plutea deasupra principalului nivel de servire. Câmpuri propulsoare verzi-albăstrui străluceau din toate ungherele şi flanşele navei şi se răspândeau vag printre clienţii de dedesubt.

Pentru Ravna, pereţii şi podeaua erau din bârne groase, cioplite grosolan. Unii ca Egravan vedeau ziduri din piatră şi tuneluri înguste: genul de creşe pe care rasa lui le construise pe noile cuceriri încă din timpurile străvechi. Iluzia era de natură optică – nu o ameţeală mentală – şi printre cele mai bune ce puteau fi realizate în Exteriorul Median.

Ravna şi Pham trecură prin spaţiile largi dintre mese. Proprietarii nu aveau cu sonorizarea acelaşi succes ca şi cu vizualul; muzica era slabă şi se schimba de la o masă la alta. Izurile se schimbau de asemenea şi erau ceva mai greu de suportat. Managementul aerului se străduia din răsputeri să-i păstreze pe toţi sănătoşi, chiar dacă nu complet confortabil. În seara asta, localul era ticsit. În capătul îndepărtat al nivelului de servire, nişele de atmosferă specială erau ocupate: presiune joasă… presiune ridicată… conţinut mare de NO_x… acvarii… Unii clienţi erau pete neclare în interiorul atmosferelor tulburi.

Din multe puncte de vedere putea fi un bar de port de pe Sjandra Kei. Totuşi… acesta era *Releul.* Atrăgea locuitori ai Exteriorului Superior care n-ar fi venit niciodată în fundături ca Sjandra Kei. Majoritatea Superiorilor nu arătau foarte straniu; civilizaţiile din Vârf erau cel mai frecvent simple colonii provenite din Interior. Însă benzile craniene pe care le vedeai aici nu erau bijuterii. Legăturile minte-calculator nu sunt eficiente în Exteriorul Median, totuşi cei mai mulţi sosiţi din Exteriorul Superior nu renunţau la ele. Ravna porni către un grup de tripozi dungaţi însoţiţi de maşinile lor. Pham Nuwen putea să discute cu creaturi care se legănau pe muchia transsapienţei.

În mod surprinzător, bărbatul o atinse pe braţ şi o trase îndărăt.

– Să mai dăm o raită pe-aici. Privea împrejurul sălii, parcă în căutarea unui chip familiar. Mai întâi să găsim alţi oameni.

Când în instruirea intensivă a lui Pham Nuwen se întrevedeau lacune, acestea erau realmente largi. Ravna se strădui să-şi păstreze o expresie serioasă.

– Alţi oameni? Noi suntem singurii din Releu.

– Dar prietenii despre care mi-ai povestit… Egravan, Sarale?…

Ravna se mulţumi să clatine din cap. Pentru o clipă, barbarul părea vulnerabil.

Pham Nuwen îşi petrecuse toată viaţa târându-se cu viteze subluminice între sisteme stelare colonizate de oameni şi în toată viaţa aceea văzuse doar trei rase nonumane. Acum însă era pierdut într-un ocean de extratereştri. Femeia nu-şi trădă compătimirea; experienţa respectivă l-ar fi putut afecta pe Pham mai mult decât toate argumentaţiile ei.

Momentul acela pieri însă şi el surâdea din nou.

– O aventură şi mai mare!

Părăsiră nivelul principal şi trecură pe lângă nişele de atmosferă specială.

– Doamne, ce i-ar mai place asta lui Qeng Ho!

Niciun om, nicăieri, iar Compania Rătăcitoare era cel mai confortabil şi relaxat local pentru întâlniri pe care-l ştia Ravna; mulţi clienţi ai Organizaţiei se întâlneau exclusiv pe Reţea. Simţi cum o cuprinde brusc şi năvalnic dorul de casă. La nivelul al doilea îi atrase atenţia un steguleţ cu logo. Pe Sjandra Kei cunoscuse ceva similar. Îl trase pe Pham Nuwen după ea, traversă podeaua şi sui scara din lemn.

Departe de murmurele de fundal, auzi un ciripit ascuţit. Nu era triskwelină, totuşi cuvintele erau inteligibile! Pe Puteri, era *samnorskă!*

– Mi se pare că-i un Homo Sap! Aici, lady!

Urmă sunetele către masa cu steguleţul cu logo.

– Putem sta cu voi? întrebă Ravna, savurând limbajul familiar.

– Vă rog.

Ciripitorul semăna cu un copăcel ornamental instalat într-un cărucior cu şase roţi. Vehiculul era împodobit cu benzi cosmetice şi ciucuri; partea lui superioară de 150 pe 120 de centimetri era acoperită cu un material ce avea acelaşi model ca şi steguleţul cu logo. Creatura era un skrodcălăreţ superior. Rasa lui făcea comerţ în mare parte din Exteriorul Median, inclusiv pe Sjandra Kei. Glasul ascuţit al skrodcălăreţului provenea din voderul său. Vorbind samnorska, păruse mai familiar femeii decât orice auzise de foarte multă vreme. Chiar şi recunoscând ciudăţeniile mentale ale skrodcălăreţilor, Ravna simţi un val de nostalgie afectuoasă, de parcă s-ar fi întâlnit cu un fost coleg de clasă într-un oraş îndepărtat.

– Mă numesc... – sunetul era foşnet de frunze –, dar mai simplu îmi puteţi spune Cochilie-albastră. E plăcut să vezi un chip familiar, ha-ha-ha.

Cochilie-albastră rostea râsetele ca pe nişte cuvinte. Pham Nuwen se aşezase odată cu Ravna, dar nu înţelegea deloc samnorska, aşa că pierdu fericirea întâlnirii. Călăreţul trecu pe triskwelină şi-şi prezentă cei patru tovarăşi: alt skrodcălăreţ şi trei umanoizi cărora păreau să le placă umbrele. Umanoizii nu vorbeau samnorska, însă niciunul nu se afla la mai mult de un salt translator de triskwelină.

Skrodcălăreţii erau proprietari/ operatori ai unui mic cargobot interstelar, *Excentricul II.* Umanoizii erau certificatori pentru o parte din marfa curentă a navei.

– Perechea mea şi cu mine suntem de două sute de ani în afacerea asta. Avem sentimente de fericire pentru rasa ta, lady. Primele noastre curse au fost între Sjandra Kei şi Forste Utgrep. Sunteţi clienţi buni şi nu am avut aproape niciodată vreun transport putred...

Îşi îndepărtă skroda de masă, după care reveni la loc – echivalentul unei plecăciuni scurte.

Nu totul era însă dulceaţă şi lumină. Unul dintre umanoizi vorbi. Sunetele puteau să fi provenit dintr-un gâtlej uman, totuşi erau lipsite de sens. Trecu o secundă până ce translatorul localului îi procesă cuvintele. Apoi broşa de pe jacheta lui rosti în triskwelină limpede:

– Cochilie-albastră declară că sunteţi Homo sapiens. Să ştiţi că vă urâm. Suntem faliţi şi aproape naufragiaţi aici din cauza creaţiei ticăloase a rasei voastre. Aberaţia Straumli. Cuvintele păreau lipsite de patimă, dar Ravna vedea clar postura încordată a creaturii şi degetele care-i răsuceau un bulb cu băutură.

Ţinând seama de atitudinea aceea, probabil că n-ar fi fost de niciun folos să precizeze că, deşi ea era om, Sjandra Kei se găsea la mii de ani-lumină de Straum.

– Aţi venit aici din Domeniu? îl întrebă pe skrodcălăreţ.

Cochilie-albastră nu răspunse imediat. Aşa se petreceau lucrurile

cu rasa lui; probabil că încerca să-şi amintească cine era ea şi despre ce vorbeau. După aceea:

– Da, da. Te rog să ierţi ostilitatea certificatorilor mei. Principala noastră încărcătură este un cod criptografic de unică folosinţă. Sursa este Securitatea Comercială de pe Sjandra Kei, iar destinaţia este colonia Superioară a certificatorilor. A fost aranjamentul uzual. Noi transportăm o treime de cod. Navigatori independenţi le transportă pe celelalte. La destinaţie, cele trei părţi vor fi îmbinate. Rezultatul ar putea satisface nevoile cripto ale unei duzini de planete din Reţea pentru…

La nivelul inferior se auzea hărmălaie. Cineva fuma ceva niţel prea tare pentru purificatoarele de aer. Ravna simţi un damf suficient pentru a-i înceţoşa ochii. Câţiva clienţi de pe nivelul principal îşi pierduseră cunoştinţa. Managementul îl consilia pe clientul responsabil. Cochilie-albastră emise un sunet brusc. Îşi retrase skroda de lângă masă şi rulă până la balustradă.

– Nu vreau să fiu luat prin surprindere. Unii pot fi atât de bruşti…

După ce incidentul se aplană, reveni la masă.

– Ă-ă-ă… unde rămăsesem? Tăcu o clipă, consultându-şi memoria pe termen scurt încorporată în skrodă. Da, da… Dacă planurile noastre se concretizau, am fi devenit relativ bogaţi. Din păcate, ne-am oprit pe Straum, ca să lăsăm nişte date.

Pivotă pe cele patru roţi din spate.

– Sunteţi convinşi c-a fost lipsit de pericole? Straum însăşi este la peste o sută de ani-lumină de laboratorul lor din Transcendent, totuşi…

Unul dintre certificatori îl întrerupse cu o bolboroseală sonoră. Peste o secundă, translatorul localului anunţă:

– Da. Ar fi trebuit să fie lipsit de pericole. Nu am văzut nicio violenţă. Înregistrările navei arată că securitatea noastră n-a fost penetrată. Sunt însă zvonuri. Grupuri din Reţea afirmă că Domeniul Straumli este deţinut de Aberaţie. Absurd. Totuşi aceste zvonuri au traversat Reţeaua până la destinaţia noastră. Marfa ne este privită cu suspiciune, aşa că este ca şi distrusă: sunt acum doar câteva grame de mediu-date ce poartă…

În mijlocul traducerii cu glas monoton, umanoidul se năpusti din umbre. Ravna întrezări un maxilar înarmat cu gingii ascuţite ca bricele. El îşi azvârli bulbul cu băutură pe masă, în faţa femeii. Mâna lui Pham Nuwen ţâşni, prinzând bulbul înainte să atingă masa… înainte ca Ravna să înţeleagă realmente ce se întâmpla. Roşcovanul se sculă fără grabă în picioare. Din umbre, ceilalţi doi umanoizi se ridicară de asemenea şi avansară către prietenul lor. Pham Nuwen nu rosti niciun cuvânt. Puse bulbul cu grijă pe masă şi se aplecă doar puţin spre celălalt, cu mâinile destinse, dar în acelaşi timp ţinute

aidoma unor lame. Literatura de calitate mediocră pomeneşte de priviri ucigaşe. Ravna nu se aşteptase niciodată să le vadă în realitate. Umanoizii le zăriră însă şi ei. Îşi îndepărtară prietenul cu blândeţe de la masă. Cel cu gură mare nu se împotrivi, dar după ce ieşi din raza de acţiune a lui Pham erupse într-o cascadă de şuierături şi guiţături pe care translatorul localului nu izbuti să le interpreteze. După aceea făcu un gest brusc cu trei degete şi amuţi. Umanoizii coborâră în tăcere scara şi dispărură.

Pham Nuwen se aşeză; ochii săi cenuşii erau calmi şi netulburaţi. Poate că totuşi avea motive pentru care să fie arogant! Ravna se uită la cei doi skrodcălăreţi.

– Îmi pare rău că încărcătura voastră s-a devalorizat.

În general, contactele anterioare ale Ravnei fuseseră cu skrodcălăreţi Inferiori, ale căror reflexe erau doar puţin amplificate dincolo de moştenirea lor sesilă. Oare aceştia doi măcar sesizaseră întreruperea? Însă Cochilie-albastră răspunse imediat:

– Nu te scuza. Încă de la sosirea noastră, aceia trei s-au plâns mereu. Chiar dacă ne sunt parteneri de contract, mă obosesc foarte tare.

Căzu în starea de plantă în ghiveci.

După un moment, celălalt Călăreţ – îl chema, parcă, Tulpină-verde? – rosti:

– În plus, situaţia noastră comercială poate să nu fie un eşec complet. Sunt sigură că celelalte treimi ale mărfii nici măcar n-au ajuns în apropierea Domeniului Straumli.

Oricum aceea era procedura uzuală: fiecare parte a mărfii era transportată de altă companie şi fiecare urma alt traseu. Dacă celelalte treimi puteau fi certificate, atunci era posibil ca echipajul *Excentricului* să nu rămână chiar cu mâinile goale.

– De… de fapt, poate să existe o cale prin care să obţinem certificare totală. Este adevărat, am fost la Straumli Principal, dar…

– Când aţi plecat de-acolo?

– Acum şase sute cincizeci de ore. La aproximativ două sute de ore după ce au ieşit din Reţea.

Ravna înţelese brusc că vorbea cu o fiinţă care fusese aproape martor ocular al evenimentelor de acolo. După treizeci de zile, veştile Ameninţărilor continuau să fie dominate de evenimentele de la Straum. Consensul era că fusese creată o Aberaţie de Clasa a II-a – până şi Organizaţia Vrinimi credea asta. Rămânea totuşi o simplă bănuială… Iar acum ea discuta cu făpturi care fuseseră realmente acolo.

– Nu credeţi că straumerii au creat o Aberaţie?

Îi răspunse Cochilie-albastră.

– Suspin, zise el. Certificatorii noştri o neagă, dar eu văd aici o

problemă de conştiinţă. Într-adevăr am asistat la lucruri stranii pe Straum... Ai întâlnit vreodată sisteme artificiale imune? Cele din Exteriorul Median dau mai multe bătăi de cap decât merită, aşa că poate că n-ai întâlnit. Am observat o modificare reală în unii ofiţeri ai Autorităţii Cripto imediat după victoria Straumli. Era ca şi cum ar fi făcut brusc parte dintr-un automat necorespunzător calibrat, ca şi cum ar fi fost... ă-ă-ă, degetele cuiva... Nimeni nu se poate îndoi că au operat în Transcendent. Au găsit ceva acolo: o arhivă pierdută. Dar nu asta este important.

Tăcu câteva secunde prelungi şi Ravna fu cât pe-aci să creadă că terminase.

– Chiar înainte să părăsim Straumli Principal, noi...

Pham Nuwen începuse şi el să vorbească simultan:

– Asta-i o chestie care mă nedumereşte. Toţi vorbesc de parcă acest Domeniu Straumli ar fi fost condamnat din clipa în care a început să facă cercetări în Transcendent. Uite care-i treaba: şi eu m-am jucat cu software cu bube şi arme stranii. Ştiu că poţi să mori în felul ăsta. Se pare însă că straumerii au avut grijă să-şi stabilească laboratorul departe. Ei construiau ceva care putea să capete o direcţie foarte greşită, totuşi se pare că era un experiment care mai fusese încercat anterior... cam ca totul de aici, de Sus. Dacă activitatea se abătea de la înregistrări, o puteau stopa în orice moment. Cum a fost atunci posibil să se petreacă un asemenea dezastru?

Întrebarea îl amuţi pe skrodcălăreţ. Nu-ţi trebuia un doctorat în Teologia Aplicată ca să cunoşti răspunsul. *Până şi idioţii de straumeri ar fi trebuit să cunoască răspunsul.* Însă ţinând seama de trecutul lui Pham Nuwen, întrebarea era rezonabilă. Ravna îşi ţinu gura. Însuşi caracterul extraterestru al skrodcălăreţului putea fi mai convingător pentru Pham decât orice prelegere din partea ei.

Cochilie-albastră mai tăcu o clipă, utilizându-şi neîndoios skroda pentru a-l ajuta să-şi asambleze argumentele. Când vorbi în cele din urmă, nu părea iritat de întrerupere.

– Aud câteva concepţii greşite, lady Pham. (Părea să folosească vechiul titlu onorific nyjorean fără să înţeleagă diferenţierea pe sexe.) Ai fost în arhiva de la Releu?

Pham răspunse afirmativ. Ravna bănuia că nu trecuse de interfaţa începătorilor.

– Ştii atunci că o arhivă este fundamental mai vastă decât baza de date de pe o reţea locală convenţională. Cele mari nu pot fi nici măcar duplicate. Arhivele majore au o vechime de milioane de ani şi au fost întreţinute de sute de rase diferite... din care majoritatea au pierit între timp sau au transcens în Puteri. Chiar şi arhiva de la Releu este un vălmăşag, atât de imens, încât sistemele de indexare indexează sisteme de indexare. Numai în Transcendent este posibil ca o

asemenea masă să fie bine organizată şi chiar şi atunci numai Puterile ar putea s-o înţeleagă.

– În Exterior există mii de arhive – zeci de mii, dacă le pui la socoteală şi pe cele care s-au deteriorat sau care au dispărut din Reţea. Alături de nenumărate banalităţi, ele conţin secrete importante şi minciuni importante. Există capcane şi curse. Milioane de rase se jucau cu sfaturi care se infiltrau nesolicitate prin Reţea. Zeci de mii se fripseseră din cauza aceasta. Uneori pagubele erau relativ minore, cauzate de invenţii bune, dar nu tocmai potrivite pentru mediul-ţintă. Uneori erau viruşi răutăcioşi, care blocau atât de complet o reţea locală, încât o civilizaţie trebuia să repornească de la zero. Unde Sunt Ei Acum şi Ameninţări postau istorii ale unor tragedii mai teribile: planete acoperite până la genunchi de melasă ciborg, rase cu creierele distruse de sisteme imunitare prost programate.

Pham Nuwen afişa expresia lui sceptică.

– Ajunge să testaţi la o distanţă sigură. Să fiţi pregătiţi pentru dezastre locale.

Replica aceea ar fi stopat majoritatea explicaţiilor. Ravna nu putu să nu-l admire pe skrodcălăreţ. Acesta făcu o pauză şi se retrase la termeni mai elementari.

– Adevărat, simpla precauţie poate preveni multe dezastre. Iar dacă laboratorul tău se află în Exteriorul Median sau Inferior, nici nu ai nevoie de alte precauţii, indiferent cât de sofisticată ar fi ameninţarea. Toţi înţelegem însă natura Zonelor…

Ravnei îi era imposibil să descifreze ceva din limbajul corporal al Călăreţului, dar ar fi fost gata să jure că Cochilie-albastră îl privea pe barbar cu atenţie, încercând să-i evalueze nivelul de ignoranţă.

Bărbatul încuviinţă cu un gest de nerăbdare.

– În Transcendent, continuă Cochilie-albastră, echipamentele realmente sofisticate pot opera dispozitive substanţial mai inteligente decât oricare dintre cei prezenţi aici. Desigur aproape orice competiţie economică sau militară poate fi câştigată de tabăra cu resurse de calcul superioare. Asemenea resurse pot exista în Vârful Exteriorului şi în Transcendent. Rasele migrează mereu într-acolo, sperând să-şi construiască utopiile. Ce faci însă atunci când noile tale creaţii pot fi mai inteligente decât tine? Posibilităţile pentru dezastru sunt nelimitate, chiar dacă o Putere existentă nu pricinuieşte rău. Există nenumărate prescripţii pentru a profita de Transcendent în mod protejat. Bineînţeles ele nu pot fi examinate efectiv decât în Transcendent. Iar dacă sunt rulate pe dispozitive pe care le-au descris chiar ele, prescripţiile în sine pot deveni conştiente.

Înţelegerea începea să licărească pe chipul lui Pham Nuwen.

Ravna se aplecă înainte şi interveni:

– În arhive există lucruri complexe. Niciunul dintre ele nu este

conştient, totuşi unele deţin potenţialul respectiv… dacă vreo rasă tânără şi naivă le-ar crede promisiunile. Noi bănuim că asta s-a petrecut la Domeniul Straumli. Ei au fost păcăliţi de documentaţie care pretindea miracole – au fost păcăliţi să construiască o fiinţă transcendentă, o Putere… dar una care îi sacrifică pe sofonţii din Exterior.

Nu aminti cât de rare erau asemenea Aberaţii. Puterile erau diverse, răutăcioase, jucăuşe, indiferente – dar practic toate aveau lucruri mai bune de făcut pentru a-şi umple timpul decât să extermine gândacii din natură.

Pham Nuwen îşi frecă falca, gânditor.

– Bun, cred că pricep. Am însă senzaţia că astea sunt chestii bine-ştiute. Dacă-i atât de ucigătoare, cum se face că i-a atras pe cei de la Straumli?

– Ghinion şi incompetenţă criminală.

Cuvintele ieşiră de pe buzele Ravnei cu o forţă surprinzătoare. Nu-şi dăduse seama că fusese atât de afectată de episodul Straumli; undeva, adânc, vechile ei sentimente pentru Domeniul Straumli erau încă vii.

– Fii atent! Operaţiunile din Exteriorul Superior şi Transcendent sunt realmente periculoase. Civilizaţiile de acolo nu durează mult, dar întotdeauna vor fi indivizi care vor încerca. Foarte puţine ameninţări sunt maligne în mod activ. Ceea ce s-a întâmplat cu straumerii… Ei au dat peste o prescripţie care anunţa comori minunate. Este foarte posibil să fi stat de milioane de ani, să fi fost niţel cam riscantă pentru a fi încercată de alţii. Ai dreptate, straumerii cunoşteau pericolul.

Era însă o situaţie clasică de punere în balanţă a riscurilor şi de alegere eronată. Poate că o treime din Teologia Aplicată se referea la modul cum poţi dansa lângă flacără fără a te face scrum. Nimeni nu cunoştea detaliile dezastrului Straumli, totuşi Ravna le putea deduce dintr-o sută de cazuri similare.

– De aceea şi-au stabilit o bază în Transcendent la această arhivă pierdută… dacă asta a fost. Au început să implementeze schemele găsite. Poţi să fii sigur că şi-au petrecut majoritatea timpului urmărind orice semne de înşelăciune. Neîndoios, prescripţia a constat dintr-o serie de etape mai mult sau mai puţin inteligibile, cu un punct de pornire clar. Etapele iniţiale ar fi implicat calculatoare şi programe mai eficiente decât orice din Exterior… dar aparent manierate.

– Mda… Chiar şi-n Lentoare un program mare poate fi plin de surprize.

Ravna încuviinţă.

– Iar unele dintre acestea ar fi fost apropiate de complexitatea umană sau mai presus de ea. Evident straumerii ar fi ştiut asta şi ar fi încercat să-şi izoleze creaţiile. Însă dacă era un design inteligent şi

malign... n-ar trebui să fie o surpriză dacă dispozitivele s-au infiltrat în reţeaua locală a laboratorului şi au deformat informaţiile de acolo. Din clipa aceea straumerii n-ar mai fi avut nicio şansă. Cei mai prudenţi ar fi fost acuzaţi de incompetenţă. Ar fi fost detectate ameninţări-fantomă, la care s-ar fi cerut răspunsuri urgente. Ar fi fost construite dispozitive mai sofisticate şi cu mai puţine măsuri de securitate. Este posibil ca oamenii să fi fost ucişi sau rescrişi chiar înainte ca Aberaţia să fi atins transsapienţa.

Urmă o tăcere prelungă. Pham Nuwen părea aproape stânjenit. *Da. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, amice. Gândeşte-te ce ar fi putut pregăti Bătrânul pentru tine.*

Cochilie-albastră îndoi un lujer ca să guste o mixtură maronie cu miros de alge marine.

– Bine spus, lady Ravna. În situaţia actuală există totuşi o diferenţă. Poate fi norocoasă şi foarte importantă... Chiar înainte de a pleca de la Straumli Principal, am participat la o petrecere pe plajă cu Călăreţii Inferiori. Până la momentul acela, ei fuseseră prea puţin afectaţi de evenimente; mulţi nici măcar nu sesizaseră distrugerea independenţei la Straum. Cu noroc, este posibil ca ei să fie ultimii înrobiţi.

Glasul piţigăiat coborî o octavă, amuţind.

– Unde rămăsesem? Ah, da, la petrecere. Acolo a fost şi un Călăreţ ceva mai vioi ca media celorlalţi. Cu nişte ani în urmă, stabilise o legătură cu un călător într-un serviciu de ştiri Straumli şi acum juca rolul unei cutii poştale clandestine de date, atât de modestă, încât nu era nici măcar enumerată în reţeaua serviciului respectiv... Ei bine, cercetătorii de la laboratorul Straumli – cel puţin câţiva dintre ei – nu au fost pe atât de imprudenţi pe cât spui tu. Ei au suspectat o Aberaţie care dorea să evadeze şi au decis s-o saboteze.

Asta era într-adevăr o noutate, însă...

– Se pare că n-au avut prea mult succes, nu?

– Încuviinţez. Ei nu au împiedicat-o, dar au plănuit să fugă de pe planeta-laborator cu două nave stelare şi şi-au anunţat tentativa în canale care sfârşeau la acest skrodcălăreţ cutie-poştală. Acum vine partea importantă. Cel puţin una dintre navele acelea urma să plece cu elemente finale ale prescripţiei Aberaţiei... înainte ca ele să fi fost încorporate în design.

– Cu certitudine trebuie să fi existat cópii de siguranţă..., începu Pham Nuwen.

Ravna îi făcu semn să tacă. Pentru o singură seară, explicaţiile la nivel şcolar fuseseră suficiente. Era într-adevăr ceva incredibil. Ea urmărise ştirile despre Domeniul Straumli la fel de mult ca oricare altă persoană. Domeniul era prima colonie-fiică Superioară a lui Sjandra Kei; era îngrozitor s-o vadă distrusă. Totuşi nicăieri în Ameninţări nu

existase nici măcar un zvon despre aşa ceva: Aberaţia nu era completă?

– Dacă-i adevărat, atunci straumerii pot avea o şansă. Totul depinde de părţile lipsă din documentaţia designului.

– Exact. Desigur şi oamenii au înţeles asta. Ei au plănuit să se îndrepte direct către Adâncul Exteriorului şi să facă acolo joncţiunea cu restul celor de pe Straum.

Ceea ce – ţinând seama de dimensiunea finală a dezastrului – nu avea să se întâmple niciodată. Ravna se lăsă pe spate în scaun, neatentă la Pham Nuwen pentru prima dată după multe ore. Cel mai probabil ambele nave fuseseră distruse de acum. Dacă nu fuseseră distruse… straumerii fuseseră cel puţin pe jumătate inteligenţi, îndreptându-se către Adânc. Dacă ei deţineau ceea ce credea Cochilie-albastră, Aberaţia ar fi fost foarte interesată să-i găsească. Nu era de mirare că Tulpină-verde şi Cochilie-albastră nu anunţaseră nimic pe grupul de informare.

– Aşadar, rosti ea încet, voi ştiţi unde vor face joncţiunea?

– Aproximativ.

Tulpină-verde mormăi ceva spre el.

– Nu noi înşine, preciza Cochilie-albastră. Coordonatele se află în securitatea navei noastre. Sunt însă mai multe probleme. Dacă nu izbuteau să facă joncţiunea, straumerii aveau un plan secundar. Intenţionau să semnaleze Releului prin ultraundele navei lor.

– Stai puţin! Cât de mare este nava respectivă?

Ravna nu era inginer în straturi fizice, dar ştia că transceiverele Releului erau de fapt roiuri de elemente de antene împrăştiate pe mulţi ani-lumină, fiecare element având mărimea de zece mii de kilometri. Cochilie-albastră rulă înainte şi înapoi, într-un gest scurt de agitaţie.

– Nu ştim, dar nu este nimic excepţional. Dacă n-o aţinteşti precis cu o antenă mare, n-o vei detecta niciodată de aici.

Tulpină-verde adăugă:

– Credem că făcea parte din planul lor, deşi este un gest de disperare peste alt gest de disperare. După ce am sosit la Releu, am vorbit cu Organizaţia…

– Discret! Fără vâlvă! interveni brusc Cochilie-albastră.

– Da. Am rugat Organizaţia să caute semnalele acelei nave. Mă tem că nu am discutat cu persoanele cuvenite. Nimeni nu pare să aibă prea multă încredere în noi. La urma urmelor, povestea provine de la un Călăreţ Inferior. *Mda… Ce ar putea ei să ştie care să aibă mai puţin de o sută de ani vechime?* Ceea ce solicităm noi ar însemna în mod normal o cheltuială însemnată şi se pare că preţurile sunt foarte ridicate în prezent.

Ravna încercă să-şi diminueze entuziasmul. Dacă ar fi citit asta

într-un grup de informare, n-ar fi fost altceva decât alt zvon interesant. De ce ar fi trebuit să şovăie doar pentru că se confrunta cu el în mod direct? Pe Puteri, ce mai ironie a sorţii! Sute de clienţi din Vârf şi Transcendent – ba chiar şi Bătrânul – saturau Releul cu curiozitatea lor despre dezastrul Straumli. Ce ar fi fost dacă răspunsul ar fi stat chiar în faţa lor, stopat tocmai de zelul propriilor investigări?

– Cu cine anume aţi discutat? Nu contează, nu contează…

Poate că ar fi trebuit să se ducă pur şi simplu la Grondr 'Kalir cu povestea asta.

– Cred c-ar trebui să ştiţi că sunt o… – *foarte minoră!* – … angajată a Organizaţiei Vrinimi. Poate că aş reuşi să vă ajut.

Se aşteptase la o reacţie de surpriză din partea lor faţă de acel noroc neaşteptat. În loc de aşa ceva se lăsă tăcere. Aparent, Cochilie-albastră îşi pierduse atenţia faţă de conversaţie. În cele din urmă, Tulpină-verde spuse:

– Roşesc… Vezi tu, noi ştiam asta. Cochilie-albastră te-a căutat în directorul angajaţilor; eşti singurul om din Organizaţie. Nu faci parte din Contacte cu Clienţii, însă ne-am gândit că dacă ne-am putea întâlni întâmplător, ca să zic aşa, ne-ai putea asculta cu amabilitate.

Lujerii Cochiliei-albastre foşniră scurt, frecându-se între ei. Iritare? Sau ajunsese finalmente la firul actual al conversaţiei?

– Da. Întrucât suntem toţi atât de deschişi, bănuiesc că ar trebui să mărturisim că situaţia ar putea fi în beneficiul nostru. Dacă nava fugarilor poate dovedi că Aberaţia nu este complet de Clasa a II-a, atunci poate că i-am putea convinge pe cumpărătorii noştri că marfa nu a fost compromisă. Dacă ar şti asta, prietenii mei certificatori s-ar gudura la picioarele tale, lady Ravna.

* * *

Rămaseră în Compania Rătăcitoare până mult după miezul nopţii. Activitatea se înteţi la vârful circadian al unora dintre noii sosiţi. De jur împrejur, spectacolele de la mese şi din săli erau gălăgioase. Ochii lui Pham alergau dintr-o parte în alta, absorbind totul. Mai presus de orice el părea totuşi fascinat de Cochilie-albastră şi Tulpină-verde. Cei doi erau complet non-umani, ba chiar, din unele puncte de vedere, stranii şi pentru alţi extratereştri. Skrodcălăreţii erau una dintre foarte puţinele rase care atinseseră stabilitate pe termen lung în Exterior. Speciaţia se petrecuse cu mult timp în urmă, cu varietăţile plecând sau pierind. Cu toate acestea, mai existau unii care erau pe măsura străvechilor lor skrode: un echilibru unic de aspect şi interfaţă cu maşini care depăşea vârsta de un miliard de ani. Cochilie-albastră şi Tulpină-verde erau însă în acelaşi timp negustori şi aveau atitudinea pe care Pham Nuwen o cunoscuse în Lentoare. Şi deşi bărbatul etala aceeaşi ignoranţă, în el se simţea o nouă diplomaţie. Sau poate că impresia de covârşire cauzată de Exterior începea în sfârşit să-i

pătrundă prin ţeasta groasă. Nu şi-ar fi putut dori nişte tovarăşi de băutură mai potriviţi. Ca rasă, skrodcălăreţii preferau reminiscenţa leneşă faţă de aproape orice altă activitate. După ce-şi anunţaseră mesajul esenţial, cei doi erau perfect mulţumiţi să vorbească despre viaţa lor în Exterior şi să explice în oricâte detalii ar fi putut dori barbarul. Certificatorii cu fălci ca briciul nu mai apărură.

Ravna se ameţi uşor şi-i privi pe cei trei pălăvrăgind despre afaceri. Surâse în barbă. Acum ea era outsiderul, persoana care nu făcuse niciodată lucrurile acelea. Cochilie-albastră şi Tulpină-verde fuseseră peste tot şi unele dintre istoriile lor îi păreau exagerate chiar şi ei. Ravna pleca de la ipoteza (de fapt, nu prea larg acceptată) că dacă nişte fiinţe au o fluenţă comună, altceva nu mai contează. Două dintre aceste trei fiinţe puteau fi confundate cu arbori în ghivece instalate pe cărucioare, iar a treia nu semăna cu niciun om pe care-l cunoscuse vreodată. Fluenţa lor era într-un limbaj artificial şi două voci erau şuierături scârţâite. Totuşi... după câteva minute de ascultare, personalităţile lor păreau să plutească în memoria şi imaginaţia ei vizuală, mai interesante decât mulţi dintre foştii colegi de şcoală, dar nu chiar atât de diferiţi de ei. Cei doi skrodcălăreţi erau parteneri de viaţă. Ea nu crezuse că asta putea să conteze prea mult; printre Călăreţi, sexul însemna doar cu puţin mai mult decât a fi vecini în momentul cuvenit al anului. În acelaşi timp însă între ei exista o afecţiune profundă. Tulpină-verde mai ales părea o personalitate iubitoare. Ea (el?) era timidă, totuşi încăpăţânată, cu un gen de onestitate care putea reprezenta un handicap major pentru un negustor. Cochilie-albastră compensa neajunsul acela. El (ea?) putea fi scânteietor şi vorbăreţ, destul de capabil să manipuleze situaţia în folosul său. Sub atributele acelea, Ravna întrezărea un individ compulsiv, care nu se simţea în largul său cu propria-i şiretenie şi care era finalmente recunoscător când Tulpină-verde îl înfrâna.

Şi ce putea spune despre Pham Nuwen? *Care-i personalitatea interioară pe care o întrevezi acolo?* În mod bizar, el era chiar mai misterios. Ignorantul arogant din cursul după-amiezii părea mai degrabă invizibil în seara aceasta. Poate că fusese doar o mască a nesiguranţei. El se născuse într-o civilizaţie dominată de bărbaţi, practic opusul matriarhatului din care se trăsese toată omenirea din Exterior. Sub aroganţă era posibil să se ascundă o persoană foarte plăcută. La asta se adăuga felul în care-l înfruntase pe falcă-brici. Şi modul în care-i încuraja pe skrodcălăreţi să vorbească. Ravna se gândi că după o viaţă în care citise ficţiuni romantice, întâlnise primul ei erou.

* * *

Trecuse de ora 2:30, când părăsiră Compania Rătăcitoare. Peste mai puţin de cinci ore, soarele avea să suie deasupra orizontului

curbat. Cei doi skrodcălăreţi ieşiră să-i conducă. Cochilie-albastră revenise la samnorskă, pentru a o regala pe Ravna cu o poveste despre ultima lui vizită pe Sjandra Kei… şi pentru a-i reaminti să se intereseze de nava fugară.

Skrodcălăreţii se micşorară sub ei, când Ravna şi Pham se ridicară în atmosfera rarefiată şi se îndreptară către turnurile rezidenţiale.

Cei doi oameni nu vorbiră nimic vreme de două minute. Era chiar posibil ca Pham Nuwen să fie impresionat de panoramă. Treceau peste interstiţii din Docurile puternic iluminate, locuri în care puteau vedea, prin parcuri şi pieţe, suprafaţa lui Groundside aflată la o mie de kilometri mai jos. Norii erau acolo volburi negre pe fundal negru.

Reşedinţa Ravnei se găsea pe perimetrul exterior al Docurilor. Fântânile de aer erau inutile aici; turnul ei de apartamente se ridica în vid. Lunecară în jos către balcon şi schimbară atmosfera costumelor cu a apartamentului. Buzele Ravnei aveau o viaţă proprie, explicând că primise reşedinţa pentru că lucra la Arhivă, că nu se compara nici pe departe cu noul ei birou. Pham Nuwen încuviinţă, inexpresiv. Nu emise niciuna dintre replicile lui isteţe din excursiile lor anterioare.

Ea continuă să bată câmpii, apoi intrară şi dintr-odată amuţi. Rămaseră amândoi privindu-se ochi în ochi. Cumva, Ravna îl dorise pe clovnul acesta din clipa când văzuse animaţia caraghioasă a lui Grondr. Însă abia în noaptea aceasta, în Compania Rătăcitoare, se simţise în largul ei să-l aducă acasă.

– Păi, eu, ă-ă-ă…

Aşa deci, Ravna, prinţesă vorace! Unde-ţi este acum limbariţa nestăvilită?

În cele din urmă, decise să întindă mâna şi s-o aşeze peste a lui. Pham Nuwen îi surâse, sfios şi el, pe Puteri!

– Cred că ai o locuinţă drăguţă, îi spuse.

– Am decorat-o în stil tehno-primitiv. Poziţia asta la marginea Docurilor are unele avantaje. Panorama nu-i afectată de luminile oraşului. Stai să-ţi arăt!

Diminuă iluminatul şi trase draperiile în lături. Fereastra avea transparenţă naturală şi era orientată spre exterior de pe muchia Docurilor. În noaptea aceasta, vederea ar fi trebuit să fie superbă. Pe drumul de întoarcere de la Companie, cerul fusese oribil de întunecat. Probabil că fabricile din sistem nu funcţionau sau erau ascunse înapoia lui Groundside. Până şi traficul navelor păruse rarefiat.

Se întoarse şi veni lângă Pham. Fereastra era un dreptunghi vag în faţa ochilor ei.

– Trebuie s-aştepţi un minut, ca să ţi se obişnuiască ochii. Nu există niciun fel de amplificare.

Curba lui Groundside era clară acum: nori cu ocazionale punctuleţe de lumină. Ea îşi trecu braţul pe după spatele bărbatului şi după un

moment simţi braţul lui coborându-i pe umeri. Apreciase corect: în seara asta, galaxia stăpânea cerul. Era o panoramă pe care veteranii vrinimi o ignorau cu indiferenţă, dar pentru Ravna era lucrul cel mai frumos din Releu. Fără amplificare, luminile erau slabe. Douăzeci de mii de ani-lumină este o distanţă foarte mare. La început fu doar o sugestie de ceaţă şi câte o stea ocazională. Pe măsură ce ochii i se adaptară, ceaţa căpătă formă – arce curbate, cu unele locuri mai strălucitoare şi altele mai pâcloase. Încă un minut şi… în ceaţă se zăriră noduri… apoi dâre de negru absolut care separau braţele curbe… complexitate peste complexitate, răsucindu-se laolaltă spre butucul alburiu care era Nucleul. Maelstrom. Vârtej. Încremenit, nemişcat, acoperind jumătate de cer.

Ravna auzi cum se opri răsuflarea lui Pham. El rosti ceva, nişte silabe cântate care nu puteau fi în triskwelină şi în tot cazul nu în samnorskă.

– Toată viaţa am trăit într-un ghemotoc micuţ ca acela. Şi m-am crezut stăpânul spaţiului. N-am visat niciodată că voi vedea toată minunăţia asta dintr-odată.

Mâna i se încordă pe umărul femeii, după care se relaxă şi-i mângâie gâtul.

– Şi indiferent cât de mult am privi, nu vom vedea niciun semn al Zonelor?

Ea clătină încet din cap.

– Dar sunt uşor de imaginat. Schiţă un gest cu mâna liberă.

În general, Zonele Gânditoare urmau distribuţia de masă din galaxie: Adâncurile Negânditoare se extindeau în jos către strălucirea blândă a Nucleului galactic. Mai spre exterior se afla Marea Lentoare, unde se născuse omenirea, unde nu puteau exista viteze superluminice, iar civilizaţiile trăiau şi mureau neştiutoare şi neştiute. După aceea Exteriorul – stelele situate cam la patru cincimi din distanţă, pornind din centru, care se întindeau mult în afara planului şi includeau locuri ca Releul. Sub o formă sau alta, Reţeaua Cunoscută existase în Exterior de miliarde de ani. Nu era o civilizaţie; puţine civilizaţii durau mai mult de un milion de ani. Însă înregistrările din trecut erau destul de complete. Uneori erau ininteligibile. De cele mai multe ori, citirea lor implica traduceri de traduceri de traduceri, transmise de la o rasă defunctă la alta fără nimeni care să le valideze… mai rău decât putea fi vreodată orice mesaj multisalt în reţea. Totuşi unele lucruri erau destul de clare: Zonele Gânditoare existaseră dintotdeauna, deşi poate că acum erau uşor deplasate spre interior. Dintotdeauna existaseră războaie şi păci, rase ce suiseră din Marea Lentoare… şi mii de imperii mici. Dintotdeauna existaseră rase ce se mutaseră în Transcendent pentru a deveni Puteri… sau pentru a fi vânate de acestea.

– Şi Transcendentul? spuse Pham. Este pur şi simplu bezna-ndepărtată?

Bezna dintre galaxii. Ravna chicoti încet.

– O include şi pe ea, dar... vezi extremităţile spiralelor? Ele sunt în Transcendent.

Transcendentul includea tot ce se găsea mai departe de patruzeci de mii de ani-lumină de centrul galactic. Pham Nuwen rămase tăcut. Ravna se simţi străbătută de un fior scurt.

– După ce-am vorbit cu skrodcălăreţii ăia, cred... cred că-nţeleg mai multe din lucrurile despre care mă preveneai. Sunt multe pe care nu le cunosc, care m-ar putea ucide... sau mai rău.

Bunul-simţ triumfă în cele din urmă.

– Într-adevăr, încuviinţă ea încetişor. Nu-i însă vorba numai despre tine, sau despre scurtul răstimp pe care l-ai petrecut aici. Ne-ai putea studia toată viaţa şi tot să nu-nţelegi. Cât timp ar trebui să studieze un peşte pentru a înţelege motivaţiile oamenilor? Analogia nu-i cea mai bună, dar este unica sigură; pentru Puterile din Transcendent, noi suntem cu adevărat aidoma unor animale nătânge. Gândeşte-te la toate lucrurile pe care oamenii le fac animalelor – ingenioase, sadice, caritabile, genocidale –, fiecare dintre ele are un milion de amplificări în Transcendent. Zonele sunt o protecţie naturală; în absenţa lor, probabil că n-ar exista inteligenţa de echivalent uman. (Arătă cu braţul roiurile ceţoase de stele.) Exteriorul şi Interiorul sunt ca adâncurile unui ocean, iar noi suntem creaturile care înoată în abis. Suntem atât de adânc, încât fiinţele de la suprafaţă – deşi ne sunt mult superioare – nu pot să ajungă realmente la noi. Oh, da, ele pescuiesc şi uneori distrug nivelurile superioare cu otrăvuri pe care nici măcar nu le-nţelegem. Totuşi abisul rămâne un loc relativ sigur.

Făcu o pauză. Analogia putea fi dezvoltată.

– Şi la fel ca-n cazul unui ocean, există un aflux permanent de rămăşiţe care se scufundă venind de sus. Există obiecte ce pot fi create numai în Vârf, care necesită fabrici aproape conştiente... şi care în acelaşi timp pot funcţiona aici, jos. Cochilie-albastră a menţionat câteva dintre ele când a discutat cu tine: ţesăturile agravi, dispozitivele sapiente... Ele constituie cele mai mari valori fizice din Exterior, întrucât noi nu le putem construi. Iar obţinerea lor este o întreprindere cu riscuri mortale.

Pham se întoarse către ea, nemaiprivind fereastra şi stelele.

– Prin urmare, există întotdeauna peşti care se apropie de suprafaţă.

Pentru o clipă Ravna crezu că-l pierduse, că bărbatul era prins de romantismul dorinţei de autodistrugere din Transcendent.

– Peştişori care riscă totul pentru o bucăţică din puterea zeilor... şi care nu pot deosebi raiul de iad, nici chiar atunci când îl găsesc.

Îl simţi cutremurându-se, apoi braţele lui o cuprinseră. Ravna înălţă capul şi-i găsi buzele aşteptând. Trecuseră doi ani de când Ravna Bergsndot părăsise Sjandra Kei. Din unele puncte de vedere, timpul trecuse iute. În chiar secunda aceasta, corpul o anunţa că de fapt trecuse mult, foarte mult timp. Fiecare atingere era vibrantă, deşteptând dorinţe suprimate cu grijă. Brusc, toată pielea i se înfioră. Avu nevoie de un autocontrol incredibil ca să se dezbrace fără să rupă ceva.

* * *

Ravna era lipsită de antrenament. Şi, desigur, nu exista nimic recent cu care să facă o comparaţie… însă Pham Nuwen era foarte, *foarte* priceput.

Criptare: 0

Receptat de: Releu transceiver 01 la Releu

Cale limbaj: Acquileron → triskwelină, SjK:Unităţi relee

De la: Administratorul de Reţea pentru Transceiverul Cântecul-vântului de la Debley Inferior

Subiect: Reclamaţii Releu, o sugestie

Rezumat: Se înrăutăţeşte; mai bine încercaţi cu noi

Termeni cheie: probleme de comunicare, nesiguranţă Releu, Transcendent

Distribuţie:
Grupul de interese Costuri Comunicaţii
Grupul de administrare Motley Hatch
Releu transceiver 01 de la Releu
Transceiver Nu-pentru-Mult de la Escală-scurtă

Continuări la: Grupul de interese Expansiune Cântecul-vântului

Data: 07:21:21 Ora Docurilor, 36/09 anul Org 52089

Text mesaj:
În ultimele cinci sute de ore, Costuri Comunicaţii consemnează 9834 de reclamaţii privind congestionarea nivelului transceiver adresate operaţiunilor vrinimi de la Releu. Toate aceste reclamaţii implică servicii pentru zeci de mii de planete. Vrinimi a asigurat în repetate rânduri că această congestionare este o creştere pur temporară a utilizării de către Transcendent.

Fiind principalul concurent al Releului în această regiune, noi cei de la Cântecul-vântului am beneficiat în chip modest de depăşirea superioară; totuşi până acum am considerat nepotrivit să propunem un răspuns coordonat la problemă.

Evenimentele din ultimele şapte ore ne silesc să modificăm această politică. Cei care citesc subiectul acesta ştiu deja despre incident; cei mai mulţi dintre voi sunteţi victimele sale. Începând de la [00:00:27 Ora Docurilor], Organizaţia Vrinimi a început să deconecteze transceiverele într-o întrerupere neprogramată. R01 a încetat la 00:00:27, R02 la 02:50:32, R03 şi R04 la 03:12:01. Vrinimi a declarat că un client din Transcendent solicita urgent lăţime de bandă. (Anterior, R00 fusese dedicat respectivei Puteri.) Clientul a solicitat utilizarea legăturilor atât ascendente, cât şi descendente în lăţimea de bandă. Organizaţia însăşi a admis că utilizarea neprogramată a depăşit şaizeci la sută din întreaga sa capacitate. De subliniat că excedentele din anterioarele cinci sute de ore – care au cauzat reclamaţii perfect justificate – nu s-au ridicat niciodată la mai mult de cinci la sută din capacitatea Organizaţiei.

Prieteni, noi, cei de la Cântecul-vântului, activăm în domeniul comunicaţiilor pe distanţe mari. Noi ştim cât de dificilă este întreţinerea elementelor transceiver, a căror masă poate fi de nivel planetar. Noi ştim că în acest domeniu furnizorii nu-şi pot asuma pur şi simplu angajamente contractuale ferme. În acelaşi timp însă comportamentul Organizaţiei Vrinimi este inacceptabil. Este adevărat că în ultimele trei ore Organizaţia a readus R01 până la R04 în serviciul general şi a promis să despăgubească din tarifele suplimentare aplicate Puterii toţi clienţii care au fost deranjaţi. Însă numai Vrinimi ştiu cât de mari sunt de fapt acele tarife suplimentare. Şi nimeni (nici chiar Vrinimi!) nu ştie dacă acesta va fi sfârşitul întreruperilor.

Ceea ce pentru Vrinimi înseamnă o bruscă şi incredibilă abundenţă de încasări, pentru voi ceilalţi este un dezastru nejustificat.

De aceea Cântecul-vântului de la Debley Inferior analizează o extindere majoră – şi permanentă – a serviciilor noastre: construirea a cinci transceivere-coloană vertebrală suplimentare. În mod evident, acţiunea aceasta va fi enorm de costisitoare. Transceiverele nu sunt niciodată ieftine şi Debley Inferior nu deţine geometria optimă de care se bucură Releul. Ne aşteptăm la o amortizare a costurilor în multe decenii de afaceri prospere. Nu putem începe fără angajamente clare ale clienţilor. Pentru a determina această cerere şi pentru a ne asigura că vom construi ceea ce este realmente necesar, creăm un grup de informare temporar, Grupul de interese Expansiune Cântecul-vântului, moderat şi arhivat la Cântecul-vântului. Taxele Expediere/Recepţie pentru clienţii de nivel transceiver din acest grup vor fi de numai zece la sută din taxele noastre uzuale. Vă solicităm pe voi, clienţii noştri de nivel transceiver, să utilizaţi acest serviciu pentru a discuta între voi, pentru a decide la ce vă puteţi aştepta în mod cert de la Organizaţia Vrinimi pe viitor şi ce părere aveţi despre propunerile noastre.

Aşteptăm reacţiile dumneavoastră.

Capitolul 9

După aceea Ravna avu un somn liniştit. Pe la jumătatea dimineţii începu să revină spre starea de semi-trezie. Ţârâitul telefonului ei era monoton şi insistent, îndeajuns de sonor pentru a-i străbate visele cele mai plăcute. Deschise ochii, dezorientată şi fericită. Dormea strângând în braţe… o pernă mare. La naiba! El plecase deja. Rămase întinsă o secundă, amintindu-şi. În ultimii doi ani, fusese singură; până aseară nu-şi dăduse seama cât de singură. O fericire atât de neaşteptată, atât de intensă… ce lucru straniu!

Telefonul continua să sune. În cele din urmă, Ravna coborî din pat şi traversă nesigur încăperea; ar fi trebuit totuşi să existe nişte limite la aiureala asta tehno-primitivă.

– Da?

Era un skrodcălăreţ. Tulpină-verde?

– Regret să te deranjez, Ravna, însă… te simţi bine?

Călăreaţa se opri.

Brusc, Ravna îşi dădu seama că arăta probabil niţel cam ciudat: un rânjet încântat i se lăţea de la o ureche la cealaltă, iar părul îi era zbârlit în toate direcţiile. Îşi trecu o palmă peste gură, oprindu-şi chicotitul.

– Da, mă simt bine. (Bine!) Ce s-a-ntâmplat?

– Dorim să-ţi mulţumim pentru ajutor. Nu visasem nicio clipă că ai fi atât de sus plasată. Încercasem de sute de ore să convingem Organizaţia să caute nava fugarilor. Totuşi la mai puţin de o oră după ce am vorbit cu tine, am fost anunţaţi că investigarea va începe imediat.

– Mda… (Poftim?) E grozav, dar nu-s sigură că eu… apropo, cine plăteşte investigarea?

– Nu ştiu, dar este foarte scumpă. Ni s-a spus că-i dedică un transceiver-coloană vertebrală. Dacă cineva transmite, atunci ar trebui să aflăm în câteva ore.

Mai pălăvrăgiră două minute şi Ravna deveni treptat mai coerentă, pe măsură ce separă diversele evenimente petrecute în ultimele zece ore în afaceri şi plăcere. Pe jumătate, se aşteptase ca Organizaţia să-i intercepteze conversaţiile din Compania Rătăcitoare. Poate că Grondr auzise povestea abia atunci… şi-i acordase credit complet. În acelaşi timp însă chiar ieri se plânsese despre saturarea transceiverelor. Oricum, vestea era bună – poate extraordinar de bună. Dacă istoria incredibilă a Călăreţilor era adevărată, Aberaţia Straumli putea fi mai jos de Transcendent. Iar dacă navele cu refugiaţi deţineau unele indicii despre felul în care putea fi doborâtă, era posibilă chiar salvarea Domeniului Straumli.

După ce Tulpină-verde închise, Ravna se plimbă prin apartament, revenindu-şi progresiv şi examinând diversele posibilităţi. Acţiunile îi

deveniră mai precise, atingându-şi aproape viteza obişnuită. Existau multe lucruri pe care dorea să le examineze sau să verifice.

Apoi telefonul sună din nou. De data aceasta, femeia previzualiză apelantul. Hopa! Era Grondr Vrinimikalir. Ravna îşi trecu degetele prin păr, încercând să-l aranjeze; arăta tot ca naiba şi aparatul acesta telefonic nu putea să măsluiască imaginile. Brusc observă că nici Grondr nu arăta prea grozav. Chitina sa facială era mânjită, ba chiar peste unii pistrui. Acceptă apelul.

– Ah! Glasul lui chiţăi realmente, după care reveni la nivelul său obişnuit. Mulţumesc că ai răspuns. Aş fi sunat mai devreme, atât doar că lucrurile au fost foarte... haotice.

Unde îi dispăruse oare distanţa superioară?

– Vreau să te anunţ că Organizaţia n-are absolut nicio legătură cu asta. Am fost complet păcăliţi, până acum două ore.

Se lansă într-o descriere dezlânată a cererilor masive care copleşeau resursele Organizaţiei. În vreme ce el bătea câmpii, Ravna apelă o sinteză a recentelor activităţi de la Releu. Pe Puterile Viitoare! *Şaizeci la sută devieri?* Extrase din Costuri Comunicaţii. Scană rapid mesajul de la Cântecul-vântului. Lăudăroşii erau la fel de pompoşi ca întotdeauna, totuşi probabil că oferta lor de a înlocui Releul era reală. Era exact genul de situaţie de care Grondr se temuse că s-ar putea întâmpla.

– ... Bătrânul cerea tot mai mult. Când am înţeles în cele din urmă ce se întâmplă l-am confruntat... Am ajuns aproape de ameninţarea cu violenţa. *Dispunem* de resursele necesare pentru a-i distruge nava emisar. Nu putem preciza care i-ar putea fi răzbunarea, dar l-am anunţat că solicitările lui deja ne distrug. Slavă Puterilor, a părut doar amuzat; a bătut în retragere. A fost restricţionat la un singur transceiver şi acela este pe o căutare de semnal care n-are nicio legătură cu noi.

Hmm... Un mister rezolvat. Probabil că Bătrânul a tras cu urechea prin Compania Rătăcitoare şi-a auzit povestea skrodcălăreţilor.

– Atunci poate că situaţia va reveni la normal. Este însă important să fim la fel de inflexibili, dacă Bătrânul încearcă să abuzeze iarăşi de noi.

Cuvintele îi ieşiră dintre buze, înainte să se fi gândit cui oferea sfaturi.

Grondr nu păru să-i remarce intervenţia. Ba chiar, el se grăbi să aprobe.

– Da, da. Îţi spun, dacă Bătrânul ar fi un client obişnuit, l-am exclude definitiv pentru această manevră de înşelare... Pe de altă parte, dacă ar fi un client obişnuit, nu ne-ar fi putut păcăli niciodată.

Îşi trecu degetele albe şi dolofane peste faţă.

– Un simplu locuitor din Exterior nu ar fi putut altera înregistrarea

noastră privind expediţia dragei. Nici chiar unul din Vârf nu ar fi putut să pătrundă în maidanul de nave şi să manipuleze rămăşiţele fără ca noi să nu suspectăm absolut nimic.

Dragă?… Rămăşiţe?… Ravna începu să înţeleagă că ea şi Grondr nu vorbeau despre acelaşi lucru.

– Mai exact, ce-a făcut Bătrânul?

– Detaliile? Acum suntem destul de siguri în privinţa lor. După Căderea lui Straum, Bătrânul a fost foarte interesat de oameni. Din păcate, aici nu exista niciunul doritor şi disponibil. A început să ne manipuleze, rescriindu-ne înregistrările din maidanul de nave. Am recuperat o copie de rezervă curată de la o sucursală. Draga a întâlnit realmente epava unei nave umane. În ea existau părţi de corpuri omeneşti… dar nimic ce am fi putut reînvia. Probabil că Bătrânul a combinat şi a potrivit ce a găsit acolo. Poate că a fabricat memorii, extrapolând din datele culturale umane din arhive. Privind retrospectiv, putem concorda primele lui solicitări cu pătrunderea în maidanul de nave.

Grondr continuă, dar Ravna nu-l asculta. Ochii ei priveau în gol, prin displayul telefonului. *Suntem peştişori în abis, protejaţi de adânc de pescarii de sus. Însă chiar dacă ei nu pot trăi aici, jos, pescarii inteligenţi au momeli şi şiretlicuri ucigaşe.* În cazul acela, Pham…

– Atunci Pham Nuwen nu-i decât un robot, rosti ea încetişor.

– Nu tocmai. Este om şi poate să opereze autonom cu amintirile lui false. Însă atunci când Bătrânul cumpără lăţime totală de bandă, creatura este în mod complet un dispozitiv emisar.

Mâna şi ochiul unei Puteri.

Părţile gurii lui Grondr clicăiră în stinghereală mizerabilă.

– Ravna, noi nu ştim tot ce s-a petrecut azi-noapte; nu există niciun motiv pentru care să te punem sub supraveghere. Bătrânul ne asigură totuşi că nevoia lui pentru investigare directă a încetat. În orice caz, nu-i vom acorda niciodată lăţimea de bandă pentru a încerca din nou.

Femeia abia dacă schiţă o încuviinţare din cap. Brusc chipul părea că-i îngheţase. Nu simţise niciodată simultan atâta furie şi spaimă. Se ridică, cuprinsă de un val de ameţeală, şi se îndepărtă de telefon, ignorând strigătele îngrijorate ale lui Grondr. Poveştile din şcoală i se rostogoleau prin minte, alături de miturile dintr-o grămadă de religii umane. Consecinţe, consecinţe… împotriva unora dintre ele se putea apăra, dar altele erau imposibil de reparat.

Şi de undeva din străfundul minţii ei, un gând incredibil de prostesc se târî de sub oroare şi furie. Vreme de opt ore fusese faţă-n faţă cu o Putere. Era genul de experienţă care constituia subiect de capitol într-un manual, genul de experienţă care era mereu distantă şi raportată în mod greşit. Şi genul de experienţă pe care n-o putea revendica nimeni de pe Sjandra Kei, nici chiar pe departe. Până acum…

Capitolul 10

Johanna zăcu mult timp în barcă. Soarele nu apuse niciodată, deşi uneori cobora îndărătul ei, iar alteori era sus în faţă, pentru ca alteori totul să fie înnorat şi ploaia să răpăie pe prelata care-i acoperea păturile. Fata petrecu aceste ore agonizând. Se întâmplau lucruri care ar fi putut să fie doar vise. Nişte creaturi o trăgeau de hainele care i se lipiseră de piele din cauza sângelui. Mâini blânde şi boturi de guzgani îi îngrijiră rănile şi o siliră să bea apă rece. Când se zvârcoli, mama îi rearanjă păturile şi o alină cu sunete dintre cele mai stranii. Mai multe ore, cineva cald stătu întins lângă ea. Uneori era Jefri; de cele mai multe ori era un câine mare, un câine care torcea ca o pisică.

Ploaia trecu. Soarele se afla în stânga bărcii, dar ascuns îndărătul unei umbre reci, muşcătoare. Într-o măsură tot mai mare, durerea deveni divizibilă. O parte din ea era în piept şi în umăr; aceea o înjunghia la fiecare legănat al bărcii. O parte era în măruntaie – un gol care nu era tocmai greaţă… îi era foame, sete.

Într-o măsură tot mai mare, îşi reaminti, nu mai visă. Erau coşmaruri care n-aveau să piară niciodată. Ele se petrecuseră cu adevărat. Se petreceau acum.

* * *

Soarele apărea şi dispărea prin vălmăşagul de nori. Lunecă încet, coborând peste cer, până ajunse îndărătul bărcii. Johanna încercă să-şi amintească ce spusese tata chiar înainte de… dezastru. Se găseau în ţinutul arctic al acestei planete, în timpul verii, şi prin urmare punctul cel mai coborât al soarelui trebuia să fie nordul, iar ambarcaţiunea lor cu două coci naviga aproximativ spre sud. Indiferent încotro s-ar fi îndreptat, cu fiecare minut se îndepărta tot mai mult de navă şi de orice speranţă de a-l găsi pe Jefri.

Uneori întinderea de apă semăna cu largul unei mări; dealurile erau foarte îndepărtate sau ascunse de norii joşi. Uneori treceau prin strâmtori, aproape atingând pereţii de piatră. Fata nu ştiuse că o barcă cu pânze putea fi atât de rapidă sau atât de periculoasă. Patru dintre creaturile-guzgani se luptau cu disperare s-o ţină departe de stânci. Săreau graţios de pe platforma catargului pe parâme şi uneori se suiau unele pe umerii celorlalte pentru a ajunge cât mai sus. Ambarcaţiunea cu două coci se legăna şi gemea în valuri, când acestea se înteţeau pe neaşteptate. Apoi treceau de strâmtoare şi dealurile se îndepărtau la o distanţă lipsită de primejdii, lunecând lin către înapoi.

Mult timp, Johanna se prefăcu că delira. Gemu şi se zvârcoli. Privi. Corpurile gemene ale ambarcaţiunii erau lungi şi înguste, ca nişte canoe. Vela era montată între ele. Umbra din visele ei fusese vela aceea, care pocnea în vântul rece şi tăios. Cerul era o avalanşă de tonuri cenuşii, luminoase şi întunecate. Păsări treceau pe lângă

catarg, dându-i întruna ocol. De jur împrejur se auzeau şuierături şi chiţăieli, dar care nu proveneau de la păsări.

Ci de la monştri. Fata îi privi printre pleoapele întredeschise. Erau aceleaşi creaturi care-i uciseseră pe mama şi pe tata. Purtau până şi aceleaşi veşminte ciudate: veste gri-verzui, cu multe bride şi buzunare. Câini sau lupi, aşa crezuse anterior, totuşi descrierea aceea nu era cea mai potrivită. Aveau patru picioare zvelte şi urechiuşe ascuţite, însă cu gâturile lungi şi ochii ocazional roşietici puteau la fel de bine să fie nişte guzgani uriaşi.

Cu cât îi privea mai mult, cu atât i se păreau mai oribili. O imagine statică n-ar fi putut niciodată transmite acelaşi sentiment de oroare; trebuia să-i vezi în acţiune. Ea privi patru – cei aflaţi în partea ei din ambarcaţiune – jucându-se cu datasetul. Alifantul Roz era legat într-un sac din plasă în partea din spate a bărcii. Acum creaturile doreau să-l examineze. La început părea ca un spectacol de circ, cu capetele lor mişcându-se în toate părţile. Însă toate mişcările erau foarte precise, foarte *coordonate* între ele. Nu aveau mâini, dar puteau dezlega noduri: fiecare ţinea un capăt de funie în gura sa şi-şi deplasa gâtul în jurul celorlalţi. În acelaşi timp, ghearele uneia fixau de copastie funia slăbită. Era ca şi cum ai fi urmărit nişte marionete.

Peste câteva secunde scoseseră datasetul din sac. Nişte câini obişnuiţi l-ar fi lăsat să cadă pe fundul bărcii, apoi l-ar fi împins de colo-colo cu boturile. Nu şi fiinţele acestea: două îl aşezară pe o bancă în cruciş, iar o a treia îl ţinu în loc cu laba. Îi investigară marginile, concentrându-se asupra bridelor din pluş şi a urechilor clăpăuge. Împinseră şi apăsară cu boturile, totuşi o făceau cu un obiectiv clar. *Încercau să-l deschidă.*

Două capete se iviră peste copastia celeilalte coci. Emiseră sunete şuierate şi bolborosite, care erau o combinaţie între un strigăt de pasăre şi zgomotele cuiva care vomită. O creatură dintre cele situate în partea Johannei le privi şi scoase sunete similare. Celelalte trei continuau să cerceteze încuietorile datasetului.

În cele din urmă traseră simultan de urechile mari, clăpăuge; datasetul se deschise şi fereastra superioară începu să ruleze rutina de start a Johannei – o animaţie a ei, care rostea:

– Ruşine să-ţi fie, Jefri! Nu-ţi băga nasu-n lucrurile mele!

Cele patru creaturi din partea Johannei încremeniră şi ochii li se holbară.

După aceea întoarseră datasetul pentru a fi văzut şi de celelalte. Una îl ţinea nemişcat, alta examina fereastra superioară şi a treia bâjbâia la fereastra tastelor. Făpturile din cealaltă cocă intraseră în frenezie, totuşi niciuna nu încercă să se apropie. Testările aleatorii ale celor patru întrerupseră brusc salutul de start. Una dintre ele privi spre cele din cealaltă cocă; alte două se uitară la Johanna. Ea continua

să zacă cu ochii aproape închişi.

– Ruşine să-ţi fie, Jefri! Nu-ţi băga nasul-n lucrurile mele!

Glasul Johannei se auzi iarăşi, dar dinspre un animal. Era o reproducere perfectă. Apoi vocea unei fete gemu şi plânse:

– Mami, tati…

Era tot glasul ei, însă mai speriat şi mai copilăros decât dorise Johanna vreodată să sune. Animalele părură că aşteptau un răspuns din partea datasetului. Când nu se petrecu nimic, unul din ele reîncepu să apese cu nasul pe ferestre. Toate datele valoroase şi programele periculoase erau parolate. Insulte şi chiţăieli ieşiră din cutie, toate micile surprize pe care fata le pregătise pentru frăţiorul ei indiscret. *Oh, Jefri, te voi mai vedea vreodată?*

Sunetele şi videourile amuzară monştrii pentru alte câteva minute. În cele din urmă bâjbâielile lor aleatorii convinseră datasetul că cineva cu adevărat neexperimentat deschisese cutia şi comută pe modul grădiniţă.

Creaturile ştiau că ea privea. Dintre cele patru care îi examinau Alifantul, una – nu întotdeauna aceeaşi – o urmărea permanent cu privirea. Se jucau cu ea, prefăcându-se că nu ştiau că Johanna se prefăcea.

Fata deschise ochii larg şi fulgeră din privire făptura.

– Lua-te-ar naiba!

Privi în direcţia opusă. Şi ţipă. Creaturile din cealaltă cocă erau strânse laolaltă. Capetele lor se înălţau în snop pe gâturi sinuoase. În razele soarelui aflat jos deasupra orizontului, ochii le scânteiau roşii: un grup de guzgani sau de şerpi care o priveau în tăcere şi doar cerurile ştiau de câtă vreme. Capetele se aplecară înainte la strigătul ei şi Johanna auzi din nou ţipătul. În spate, propriul ei glas rosti:

– Lua-te-ar naiba!

Altundeva, ea strigă pe mami şi tati. Johanna zbieră iarăşi, iar făpturile o îngânară ca un ecou perfect. Ea îşi înghiţi teroarea şi rămase tăcută. Monştrii mai continuară o jumătate de minut, imitând-o, amestecând cuvinte pe care le rostise probabil în somn. Când văzură că n-o mai puteau teroriza în felul acela, glasurile încetară să mai fie omeneşti. Bolboroselile treceau dintr-o parte în cealaltă, ca şi cum cele două grupuri ar fi negociat. În cele din urmă, cei patru din partea ei îi închiseră datasetul şi-l legară înapoi în sacul din plasă.

Ceilalţi şase se desfăcură din grupul lor strâns. Trei săriră la copastia dinspre apă a cocii lor. Îi prinseră muchia strâns în gheare şi se aplecară către vânt. De data aceasta aproape că semănau cu nişte câini – nişte câini mari care stăteau la fereastra unui automobil şi adulmecau curentul care intra de afară. Gâturile lungi se legănară înainte şi înapoi. La fiecare câteva secunde, unul dintre ei îşi cobora capul, care dispărea din raza vizuală a fetei. Oare bea? Pescuia?

Pescuia… Un cap se ridică brusc şi azvârli în barcă ceva mic şi verde. Celelalte trei animale îl prinseră cu boturile. Johanna întrezări nişte picioare mici şi o carapace sclipitoare. Un guzgan îl ţinu cu vârful botului şi ceilalţi doi îl desfăcură. Toate acţiunile erau efectuate cu aceeaşi precizie incredibilă. Haita părea o singură creatură, cu fiecare gât fiind un tentacul gros, terminat printr-o pereche de fălci. Măruntaiele fetei se revoltară la ideea respectivă, dar nu avea ce să vomite.

Pescuitul continuă încă un sfert de oră. Prinseră cel puţin şapte crustacee verzi, totuşi nu le mâncară; cel puţin, nu pe toate. Bucăţile dezmembrate fură colectate într-o farfurioară din lemn.

Alte bolboroseli se schimbară între cele două coci. Unul dintre cei şase guzgani prinse marginea farfurioarei în gură şi se târî peste platforma catargului. Cei patru din partea Johannei se strânseră laolaltă, parcă înspăimântaţi de vizitator. Abia după ce farfurioara fu lăsată jos şi intrusul revenise în partea sa, cei patru din coca Johannei îşi înălţară iarăşi capetele.

Un guzgan ridică farfurioara. El şi încă unul veniră spre ea. Fata înghiţi un nod. Ce tortură mai era şi asta? Stomacul îi icni din nou… îi era foarte foame. Se uită încă o dată la farfurie şi înţelese că încercau s-o hrănească.

Soarele tocmai ieşise de sub norii dinspre nord. Lumina slabă aducea cu o după-amiază de toamnă, după ploaie: cer negru deasupra, însă în acelaşi timp totul din imediata apropiere era luminos şi sclipea de umezeală. Blana creaturilor era deasă şi cu aspect de pluş. Una întinse farfuria spre ea, iar cealaltă îşi strecură botul înăuntru şi retrase… ceva verde şi lunecos. Ţinu bucăţica delicat, doar cu vârfurile buzelor botului său alungit. Se întoarse şi-i întinse fetei fragmentul verde.

Johanna se trase îndărăt.

– Nu!

Creatura se opri. Pentru o clipă, fata crezu că avea să-i imite negaţia. După aceea, lăsă bucăţica în farfurioară. Primul animal aşeză farfuria pe banchetă, lângă ea. Ridică un moment ochii către Johanna, apoi desfăcu fălcile cu care-i ţinuse marginea. Ea întrezări colţi deşi, ascuţiţi.

Fata se uită în farfurie şi scârba ei se luptă cu foamea. În cele din urmă scoase o mână de sub pătură şi o întinse. Capete se înălţară în jurul ei şi între cele două coci ale ambarcaţiunii urmă un schimb de comentarii bolborosite.

Degetele Johannei strânseră ceva moale şi rece. Le ridică spre lumina soarelui. Corpul crustaceului era verde-cenuşiu, sclipind ud. Guzganii din cealaltă cocă îi rupseseră picioarele şi capul. Ceea ce rămăsese avea numai doi-trei centimetri lungime. Semăna cu un fileu.

Cândva, ei îi plăcuseră fileurile respective. Dar acelea fuseseră gătite. Aproape că scăpă bucata, când o simţi tremurându-i în mână.

O apropie de gură şi o atinse cu limba. Era sărată. Pe Straum, te puteai îmbolnăvi serios dacă mâneai crustacee crude. Ce putea să facă ea acum, când era singură, fără părinţi şi fără nicio reţea locală de comunicaţii? Simţi cum o năpădesc lacrimile. Rosti un cuvânt urât, îndesă bucata verde în gură şi se strădui s-o mestece. Era inodoră, cu textură de seu şi zgârciuri. Icni, o scuipă… şi încercă să mănânce alta. Cu totul, înghiţi porţiuni din două bucăţi. Poate că aşa era mai bine; avea să aştepte şi să vadă cât vomita. Se întinse înapoi şi văzu câteva perechi de ochi care o priveau. Schimbul de bolboroseli cu cealaltă parte din barcă reîncepuse. După aceea un guzgan păşi către ea, înclinat într-o parte, purtând un burduf de piele cu un cep. Un bidon.

Creatura aceasta era cea mai mare dintre toate. Conducătorul? Îşi apropie capul de al ei, aducând gâtul bidonului lângă gura fetei. Guzganul cel mare părea şiret, mai prudent decât ceilalţi în felul în care se mişca. Ochii Johannei coborâră pe flancurile lui. Dincolo de marginea vestei sale, blana de pe posterior era în general albă… şi brăzdată adânc de o cicatrice în formă de Y. *Ăsta l-a ucis pe tata.*

Atacul Johannei nu fu planificat; probabil că de aceea reuşi atât de bine. Ea se repezi pe lângă bidon şi-şi trecu braţul liber în jurul grumazului creaturii. Se rostogoli peste animal şi-l fixă de copastie. Guzganul era mai mic decât ea şi nu îndeajuns de puternic ca s-o împingă în lături. Ea îi simţi ghearele zgâriind prin pături, totuşi fără s-o rănească. Se lăsă cu toată greutatea peste spinarea creaturii, o prinse de locul în care falca se articula cu gâtlejul şi începu să-i izbească ţeasta de un lemn.

După care ceilalţi săriră pe ea, cu boturile strecurându-i-se sub corp, cu fălcile trăgând-o de mâneci. Johanna simţi şiruri de colţi ca acele pătrunzând doar prin ţesătură. Trupurile lor zumzăiau cu un sunet din visele ei, un sunet care-i străbătea hainele şi-i vibra oasele.

Guzganii îi traseră mâna de pe gâtlejul celuilalt, răsucind-o; fata simţi vârful săgeţii mişcându-se dureros în carne. Mai putea însă face ceva. Se împinse puternic din picioare şi-şi repezi capul în baza maxilarului guzganului, zdrobindu-i creştetul de copastie. Corpurile din jurul ei se convulsionară şi ea fu răsturnată pe spate. Acum nu mai simţi nimic decât durerea.

Nici furia, nici teama n-o puteau mişca. Totuşi o parte din ea continua să fie conştientă de cele patru creaturi. Le rănise. Le rănise pe toate. Trei se împleticeau de colo-colo de parcă ar fi fost bete, emiţând fluierături ce păreau în sfârşit să provină din gurile lor. Guzganul cu posteriorul acoperit de cicatrice zăcea pe o parte, zvâcnind. Johanna îi făcuse o rană stelată în creştet. Sângele picura pe lângă ochii lui ca nişte lacrimi roşii.

După câteva minute, fluierăturile încetară. Cele patru creaturi se strânseră laolaltă şi şuierăturile familiare reîncepură. Sângerarea din pieptul fetei pornise din nou.

O vreme, ei se priviră. Johanna le surâse inamicilor. Puteau fi răniţi. Ea îi putea răni. Se simţi mai bine ca oricând după asolizare.

Capitolul 11

Înainte de Mişcarea Jupuitorului, Cioplitorii-în-lemn fuseseră cel mai faimos stat-aşezare la apus de Colţii-de-gheaţă. Întemeietorul său începuse cu şase veacuri în urmă. În zilele acelea, viaţa era mult mai grea în miazănoapte; în majoritatea anului, zăpada acoperea până şi şesurile. Cioplitorul-în-lemn pornise singur: o unică haită, într-o colibă pe malul unui golf interior. Haita era vânător şi gânditor, în aceeaşi măsură ca artist. Pe o sută de mile de jur împrejur nu exista nicio aşezare. Numai o duzină din primele statuete ale cioplitorului îi părăsiseră vreodată coliba, totuşi ele însemnaseră gloria lui de început. Trei dintre ele încă mai existau. Lângă Lacurile Lungi, un oraş purta numele celei aflate în muzeul său.

Odată cu faima sosiseră ucenicii. Zece colibe se risipiseră prin fiordul Cioplitorului-în-lemn. Trecuseră un veac sau două şi, desigur, Cioplitorul-în-lemn se schimbase, lent. El se temuse de schimbare, simţind că i se va pierde sufletul. Încercase să-l păstreze; aproape toţi o fac, într-o măsură sau alta. În cazul cel mai rău, haita cade în pervertire, poate devine lipsită de suflet. Pentru Cioplitorul-în-lemn, căutarea în sine era schimbarea. El studie felul în care fiecare membru se potrivea în interiorul sufletului. Studie puiandrii şi creşterea lor şi cum anume poţi ghici contribuţiile unuia nou. Învăţă în ce fel să modeleze sufletul, educându-i pe membri.

Bineînţeles, puţine dintre acestea reprezentau noutăţi. Ele constituiau baza celor mai multe religii şi toate aşezările aveau povăţuitori şi educatori de prăsile. Asemenea cunoştinţe, valide sau nu, sunt importante pentru orice civilizaţie. Cioplitorul-în-lemn le reexaminase, fără prejudecăţile tradiţionale. El experimentase cu grijă asupra sa şi asupra celorlalţi artişti din colonia lui micuţă. Examinase rezultatele şi le folosise pentru a concepe noi experimente. Era călăuzit de ceea ce vedea, nu de ceea ce dorea să creadă.

Potrivit diverselor norme ale epocii sale, ceea ce făcea era erezie, pervertire sau pur şi simplu nebunie. În primii ani, regele Cioplitor-în-lemn fusese aproape la fel de detestat pe cât avea să fie Jupuitorul peste trei veacuri. În îndepărtatul miazănoapte continuaseră însă iernile grele. Naţiunilor din miazăzi nu le fusese uşor să trimită armate atât de departe. O dată, când o făcuseră, fuseseră complet înfrânte. Şi, în mod înţelept, Cioplitorul-în-lemn nu încercase niciodată să cucerească tărâmurile de miazăzi: nu în mod direct. Dar aşezarea lui crescuse şi crescuse, iar faima sa pentru artă şi mobilier era mică pe lângă celelalte reputaţii. Inimi bătrâne merseseră în oraş şi se întorseseră nu doar mai tinere, ci mai isteţe şi mai fericite. Ideile radiaseră din oraş: războaie de ţesut, cutii de angrenaje şi mori de vânt, fabrici. Ceva nou se întâmplase în locul acesta. Nu erau numai invenţiile, ci erau indivizii pe care Cioplitorul-în-lemn îi moşise şi

perspectiva pe care o crease.

* * *

Wickwrackcic şi Jaqueramaphan ajunseră după-amiază târziu la Cioplitorii-în-lemn. Plouase aproape toată ziua, dar acum norii fuseseră alungaţi de vânt şi cerul oferea azurul senin şi luminos care părea cu atât mai frumos după o serie de zile înnorate.

Domeniul Cioplitorului-în-lemn era un paradis pentru ochii Peregrinului. Se simţea obosit de sălbăticiile fără haite. Se simţea obosit de grijile legate de străin.

Coci-duble îi însoţiseră, bănuitoare, pe ultimele mile. Ambarcaţiunile erau înarmate, iar Peregrinul şi Copistul veneau dintr-o direcţie foarte suspectă. Erau totuşi singuri şi în mod limpede inofensivi. Vestitori pe distanţe mari strigară, expediindu-le povestea mai departe. Până ce ajunseră în port, erau eroi: două haite care şterpeliseră comori nespecificate de la ticăloşii din miazănoapte. Ocoliră un dig portuar, care nu existase la ultima călătorie a Peregrinului, şi amarară la chei.

Docul era ticsit de soldaţi şi căruţe. Târgoveţii umpleau drumul care suia spre zidurile oraşului. Era distanţa minimă la care te puteai apropia de o gloată astfel încât să rămână loc pentru gânduri lucide. Copistul sări din barcă şi ţopăi, evident încântat de ovaţiile de pe coasta dealului.

– Iute! Trebuie să vorbim cu Cioplitorul-în-lemn.

Wickwrackcic luă traista în care se găsea caseta cu imagini a străinului şi coborî cu grijă din ambarcaţiune. Era ameţit după bătaia primită de la străin, în decursul căreia timpanul anterior al lui Cic fusese spart. Pentru o clipă, se simţi pierdut. Docul era foarte straniu; la prima vedere părea piatră, dar era placată cu un material negru şi spongios pe care nu-l văzuse decât în Mările de Miazăzi; aici ar fi trebuit să fi fost casant… *Unde mă aflu? Ar trebui să fiu fericit pentru ceva, pentru o victorie.* Se opri, ca să se regrupeze. După un moment, atât durerea, cât şi gândurile i se ascuţiră; aşa avea să fie cel puţin câteva zile. Să obţină ajutor pentru străin. Să-l coboare pe ţărm.

* * *

Lordul Şambelan al regelui Cioplitor-în-lemn era un filfizon mai degrabă supraponderal; Peregrinul nu se aşteptase să vadă aşa ceva la Cioplitorii-în-lemn. Însă individul devenise imediat cooperant când îl văzuse pe străin. Adusese un medic ca să-l examineze pe Două-picioare… şi, eventual, pe Peregrin. În ultimele două zile străinul câştigase în puteri, dar nu mai existaseră episoade de violenţă. Îl coborâseră pe ţărm fără necazuri. Îl privea pe Peregrin cu ochii de pe chipul său turtit; o expresie despre care el ştia că era de furie neputincioasă. Atinse gânditor capul lui Cic… Două-picioare abia aştepta ocazia cea mai potrivită pentru a-l vătăma din nou.

După câteva minute, călătorii erau în caretele trase de kherporci şi uruiau pe strada cu caldarâm spre zidurile oraşului. Soldaţii deschideau drum prin mulţime. Copistul Jaqueramaphan saluta în toate părţile, ca un chipeş erou. De acum Peregrinul cunoştea instabilitatea timidă care pândea înlăuntrul Copistului. Acesta putea fi momentul de vârf al vieţii sale.

Chiar dacă o dorea, Wickwrackcic nu putea fi la fel de expansiv. Deoarece unul dintre timpanele lui Cic era spart, gesturile bruşte îl făceau să-şi piardă şirul gândurilor. Se ciuci pe locurile caretei şi privi afară, în toate direcţiile.

Cu excepţia formei portului exterior, locul nu mai aducea defel cu ceea ce-şi amintea din urmă cu cincizeci de ani. În majoritatea lumii, puţine se schimbau în cincizeci de ani. Un pelerin care revenea după un asemenea interval putea chiar să fie plictisit de similitudine. Dar aici… era aproape înfricoşător.

Uriaşul dig sparge-val era nou. Docurile erau de două ori mai multe şi adăposteau coci-duble cu stindarde pe care nu le zărise niciodată în această parte a lumii. Drumul existase şi înainte, însă fusese mai îngust, cu doar o treime din potecile secundare ce se desprindeau în prezent din el. Înainte zidurile oraşului existaseră mai degrabă pentru a ţine înăuntru kherporcii şi găinile-broaşte, decât pentru a respinge invadatorii. Acum zidurile erau înalte de zece picioare, cu piatra neagră ridicându-se pe cât putea vedea Peregrinul… Iar ultima dată aproape că nici nu văzuse soldaţi; acum erau la tot pasul. Nu era o schimbare în bine. Simţi un nod în adâncul stomacului lui Cic; soldaţii şi luptele nu erau lucruri bune.

Trecură prin porţile oraşului şi pe lângă o piaţă labirintică ce se întindea pe mulţi acri. Culoarele de trecere aveau lăţimea de numai cincizeci de picioare. Fiind mai înguste, acolo se revărsau baloturi de ţesături, mobile şi lăzi cu fructe proaspete. În aer pluteau arome de fructe, mirodenii şi vopsele. Locul era atât de aglomerat, încât târguielile se apropiau de orgie şi ameţitul Peregrin fu cât pe-aici să-şi piardă cunoştinţa. După aceea ajunseră pe o stradă îngustă, care zigzaga printre şiruri de case cu etajul din lemn. Îndărătul acoperişurilor se înălţau fortificaţii masive. După zece minute ajunseră în curtea interioară a castelului.

Coborâră, şi Lordul Şambelan ordonă ca Două-picioare să fie mutat pe o targă.

– Cioplitorul-în-lemn ne va primi? întrebă Copistul.

Şambelanul izbucni în râs.

– *Cioplitoarea!* Cioplitorul-în-lemn şi-a schimbat sexul acum mai bine de zece ani.

Capetele Peregrinului se răsuciră surprinse. Ce însemna asta, mai exact? Majoritatea haitelor se modificau în timp, totuşi nu auzise

niciodată despre Cioplitorul-în-lemn să fie altceva decât mascul. Aproape că scăpă cuvintele următoare ale Şambelanului.

– Chiar mai repede. Întregul ei consiliu trebuie să vadă… ce aţi adus. Intraţi!

Le făcu semn gărzilor să se îndepărteze.

Intrară într-un hol îndeajuns de larg pentru ca două haite să treacă una pe lângă cealaltă. Şambelanul deschidea drumul, urmat de călători şi de medicul cu targa străinului. Pereţii erau înalţi, vătuiţi şi cu tigheluri argintate. Interiorul era mult mai măreţ ca înainte… şi tot neliniştitor. Nu se zăreau statui, iar ceea ce exista avea o vechime de veacuri.

Pe de altă parte, abundau tablourile. Wickwrackcic se împiedică atunci când îl văzu pe primul şi-l auzi pe Copist icnind îndărătul său. Peregrinul văzuse artă din toată lumea. Gloatele de la tropice preferau fresce abstracte, pete şi mânjituri psihopate de culoare.

Insularii din Mările de Miazăzi nu inventaseră niciodată perspectiva; în acuarelele lor, obiectele îndepărtate pluteau pur şi simplu în jumătatea superioară a picturii. În Republica Lacurilor Lungi, în prezent era la modă reprezentaţionismul, mai ales multipticurile ce ofereau imaginea unei haite întregi.

Peregrinul nu văzuse însă niciodată aşa ceva. Picturile erau mozaicuri: fiecare plăcuţă, un pătrat din ceramică cu latura de aproximativ un jumătate de centimetru. Nu existau culori, ci doar patru nuanţe de gri. De la câteva picioare depărtare, granulaţia se pierdea şi… erau cele mai bine realizate peisaje pe care le zărise vreodată Peregrinul. Toate erau vederi de pe culmile dealurilor din jurul Cioplitorilor-în-lemn. Cu excepţia lipsei de culoare, puteau să fi fost nişte ferestre. Partea inferioară a fiecărui tablou era mărginită de o ramă dreptunghiulară, dar părţile superioare erau neregulate; mozaicurile se întrerupeau de-a dreptul la orizont. Peretele capitonat al holului continua acolo unde tablourile ar fi trebuit să arate cerul.

– Haide, prietene! Crezusem că doreai s-o vezi pe Cioplitoarea-în-lemn.

Cuvintele fuseseră adresate Copistului. Jaqueramaphan se răspândise în lungul peisajelor, cu câte unul din el stând în faţa altei picturi, în tot holul. Întoarse un cap pentru a se uita la Şambelan. Glasul îi părea năuc.

– Pe sfârşitul sufletului! E ca şi cum aş fi Dumnezeu… ca şi cum aş avea câte un membru al haitei pe fiecare culme de deal şi aş putea vedea totul deodată!

Totuşi, se sculă grăbit şi alergă să-i prindă din urmă.

* * *

Holul se deschidea în una din cele mai vaste săli de întruniri pe care le văzuse vreodată Peregrinul.

– Este la fel de mare ca sălile cele mai mari din Republică, rosti Copistul cu aparentă admiraţie privind în sus la cele trei niveluri de balcoane.

Ei erau singuri, doar cu străinul, la parter.

– Hmf!

În afară de Şambelan şi de medic în sală se mai aflau deja alte cinci haite. Şi mai multe apărură, pe când ei priveau în jur. Majoritatea erau îmbrăcate ca nobilii din Republică, cu blănuri şi bijuterii. Câteva purtau vestele simple pe care Peregrinul şi le amintea din ultima sa vizită. Suspin… Micuţa aşezare a Cioplitorului-în-lemn crescuse într-un oraş şi acum într-un stat-naţiune. Wickwrackcic se întrebă dacă regele – regina – mai avea vreo putere reală? Îşi îndreptă un cap asupra Copistului şi i se adresă în Vorbirea-naltă:

– Deocamdată să nu spui nimic despre caseta cu imagini.

Jaqueramaphan păru simultan derutat şi conspirativ. Îi răspunse tot în Vorbirea-naltă:

– Da… da. Un atu pentru negociere?

– Aşa ceva.

Ochii Peregrinului se deplasară înainte şi înapoi peste balcoane. Majoritatea haitelor intrau cu un aer de importanţă obosită. Îşi zâmbi în barbă. O privire aruncată la parter era suficientă pentru a le distruge îngâmfarea. Deasupra lui se încrucişau zumzetele conversaţiilor. Niciuna dintre haite nu semăna cu Cioplitoarea-în-lemn. Pe de altă parte, ea ar fi avut puţini dintre membrii anteriori; ar fi putut s-o recunoască doar după maniere şi purtare. *N-ar trebui să conteze.* El menţinuse unele prietenii pe durate mai lungi decât viaţa oricărui membru. Însă cu alţii, prietenul se schimbase într-un deceniu – opiniile lui se modificaseră, afecţiunea se preschimbase în animozitate. El se bizuise că Cioplitorul-în-lemn va fi acelaşi. Acum însă…

Se auzi un sunet scurt de trâmbiţe, aproape ca un semnal de atenţie. Uşile publice ale unui balcon inferior glisară deschizându-se şi intră un cvintet. Peregrinul simţi un fior nervos de oroare. Aceasta era Cioplitoarea-în-lemn, dar cu totul… nepotrivită.

Unul dintre membrii ei era atât de bătrân, încât trebuia ajutat de restul. Doi erau cu puţin mai mult de puiandri, iar unul din ei băloşea întruna. Cel mai voinic nu mai vedea din cauza cataractei. Era ceva ce puteai să vezi într-o maghernıţă de pe cheiuri sau în ultima generaţie de incest.

Cioplitoarea-în-lemn îl privi pe Peregrin şi surâse de parcă l-ar fi recunoscut. Când vorbi, o făcu orbul. Glasul era limpede şi ferm.

– Te rog, continuă, Prodotus!

Şambelanul încuviinţă.

– După voia Maiestăţii Tale. Indică parterul şi străinul: Acesta este

motivul acestei zorite întruniri.

– Putem vedea monştri la circ, Prodotus.

Glasul aparţinea unei haite elegant îmbrăcate, situate în balconul cel mai de sus. Judecând după strigătele ce se auziră din toate părţile, aceea era o opinie minoritară. O haită de la un balcon inferior sări peste balustradă şi încercă să alunge medicul de lângă targa străinului.

Şambelanul ridică un cap, cerând linişte, şi-l sfredeli cu privirea pe cel care sărise.

– Te rog, Pedantus, ai răbdare! Toţi vor căpăta ocazia de a se uita.

Pedantus emise nişte şuierături nemulţumite, dar se retrase.

– Aşa… Prodotus reveni cu întreaga sa atenţie asupra Peregrinului şi Copistului: Prieteni, ambarcaţiunea voastră a ajuns înaintea oricăror ştiri din miazănoapte. Nimeni cu excepţia mea nu ştie prea multe din istoria voastră… iar eu ştiu doar coduri de gărzi strigate peste golf. Spuneţi că această creatură ar fi coborât în zbor din cer?

Era o invitaţie pentru detaliere. Peregrinul îl lăsă pe Copistul Jaqueramaphan să vorbească. Copistului îi plăcea s-o facă. El povesti despre casa zburătoare, ambuscadă, ucideri şi salvarea străinului. Le arătă instrumentele lui pentru privit şi se anunţă ca fiind agent secret al Republicii Lacurilor Lungi. *Ce iscoadă adevărată ar proceda în felul acesta?* Toate haitele din consiliu erau cu ochii aţinuţi asupra străinului, unele temătoare, altele – ca Pedantus – moarte de curiozitate. Cioplitoarea-în-lemn privea numai cu două capete. Era posibil ca restul să fi adormit. Ea părea pe atât de obosită, pe cât se simţea Peregrinul. Îşi aşeză propriile capete pe labe. Durerea din Cic era o pulsaţie ritmată; ar fi fost destul de simplu să-l culce, dar atunci ar fi înţeles foarte puţine din cele ce se vorbeau. Hei! Poate că nu era o idee chiar rea. Cic aţipi şi durerea se diminuă.

Discuţiile continuară minute în şir, fără să fie prea inteligibile pentru terţetul Wickwrack. El înţelegea totuşi tonurile vocilor. Pedantus – haita de la parter – se plânse de câteva ori, nerăbdător. Prodotus spuse ceva, fiind de acord cu el. Medicul se retrase şi Pedantus avansă către străinul lui Wickwrack.

Peregrinul tresări, trezindu-se complet.

– Ai grijă! Creatura nu este prietenoasă.

– Prietenul tău m-a avertizat deja! se răsti Pedantus.

Ocoli targa, uitându-se la chipul cafeniu, lipsit de blană al străinului, care îl privea impasibil. Pedantus se întinse precaut şi trase plapuma de pe străin. Tot niciun răspuns.

– Vezi? făcu Pedantus. Ştie că nu-i vreau răul.

Peregrinul nu spuse nimic pentru a-l corecta.

– Chiar merge singur pe labele din spate? întrebă un sfetnic. Vi-l puteţi imagina, ridicându-se peste noi toţi? Cel mai mic ghiont l-ar

dărâma.

Râsete. Peregrinul îşi aminti cât de mult semănase străinul cu o călugăriţă atunci când stătuse vertical. Pedantus strâmbă un nas.

– Este murdar.

Era de jur împrejurul ei, o postură despre care Peregrinul ştia că o irita pe Două-picioare.

– Să ştiţi că bucata aceea din coada săgeţii trebuie îndepărtată. Majoritatea sângerării s-a oprit, însă dacă ne aşteptăm ca această creatură să trăiască mult timp, atunci are nevoie de îngrijire medicală.

Privi dispreţuitor la Copist şi Peregrin, de parcă ei ar fi trebuit învinuiţi pentru că nu făcuseră o operaţie chirurgicală la bordul cocii-duble. Ceva îi atrase atenţia şi tonul i se schimbă brusc.

– Pe Haita Haitelor! Uitaţi-vă la labele din faţă!

Slăbi funiile ce legau picioarele din faţă ale creaturii.

– Două labe ca astea ar fi la fel de bune precum cinci perechi de buze. Gândiţi-vă ce poate face o haită din asemenea creaturi!

Se apropie de laba cu cinci tentacule.

– Fii… atent, începuse Peregrinul să spună.

Străinul îşi strânse brusc tentaculele într-o măciucă. Piciorul său din faţă zvâcni sub un unghi imposibil şi izbi cu laba în capul lui Pedantus. Lovitura nu putuse fi prea puternică, dar fusese precis plasată în timpan.

– *Au! Iau! Uau! Uau!*

Pedantus ţopăi, retrăgându-se.

Străinul ţipa şi el. Era zgomot numai prin gură, subţire şi ascuţit. Sunetul înspăimântător ridică toate capetele, chiar şi pe ale Cioplitoarei-în-lemn. Peregrinul îl auzise de multe ori de acum. În mintea sa nu mai exista nicio îndoială: aceea era vorbirea inter-haite a străinilor. După câteva secunde, sunetul se transformă într-un hâcâit regulat, care se diminua treptat.

Câteva clipe nu vorbi nimeni. Apoi o parte din Cioplitoarea-în-lemn se sculă în picioare. Se uită la Pedantus.

– Te simţi bine?

Vorbea pentru prima dată de la începutul întrunirii. Pedantus se lingea pe frunte.

– Da. Doare… numai atât.

– Curiozitatea te va ucide într-o bună zi.

Celălalt pufni indignat, totuşi în acelaşi timp păru măgulit de predicţie.

Regina îşi privi sfetnicii.

– Văd aici o întrebare importantă. Pedantus crede că un singur membru al haitei străinului ar fi la fel de agil ca o întreagă haită de-a noastră. Aşa este?

Îndreptase întrebarea mai degrabă spre Peregrin, decât spre

Copist.

– Da, maiestate. Dacă ar putea ajunge la noduri, ar dezlega cu uşurinţă funiile acelea. (Ştia încotro se îndrepta conversaţia aceasta; avusese nevoie de trei zile pentru a ajunge el însuşi acolo.) Iar zgomotele pe care le scoate mi se par vorbire coordonată.

Nivelul discuţiilor spori, când ceilalţi înţeleseră ideea. Adesea, un membru articulat al haitei putea vorbi semi-conştient, dar de obicei pe seama dexterităţii.

– Da… o creatură cum nu există alta în lumea noastră, a cărei barcă a coborât din înaltul cerului. Mă întreb cum ar fi mintea unei asemenea haite, dacă un singur membru este aproape la fel de inteligent ca toţi ai unuia dintre noi?

Orbul reginei privi în jur când rosti cuvintele acelea, ca şi cum ar fi putut vedea. Alţi doi şterseră botul celui care băloşea. Nu era deloc o imagine inspiratoare. Pedantus ridică un cap.

– Nu aud niciun indiciu de sunet de gândire din partea sa. Nu există timpan anterior. Indică fâşiile de ţesături rupte din jurul rănii creaturii: Şi nu zăresc niciun semn de timpan de umăr. Poate că are într-adevăr inteligenţa unei haite, chiar ca solitar… şi poate că străinii sunt doar atât şi nimic mai mult.

Peregrinul surâse în sine; Pedantus era un afurisit iritant, însă pe de altă parte nu era limitat de gândirea tradiţională. De secole, cărturarii dezbătuseră deosebirile dintre persoane şi animale. Unele animale aveau creiere mai mari; unele aveau labe sau buze mai agile decât ale unui membru de haită. În savanele din Soare-răsare existau chiar creaturi ce semănau cu persoanele şi alergau în grupuri, dar fără o profunzime mare a gândirii. Lăsând deoparte cuiburile de lupi şi balenele, doar indivizii erau haite. Coordonarea gândirii între membrii haitelor le conferea superioritatea. Teoria lui Pedantus era o erezie.

– În decursul ambuscadei am auzit totuşi sunete de gândire, spuse Jaqueramaphan, sunete puternice. Poate că acesta este ca neînţărcaţii noştri, incapabil să gândească…

– Însă în acelaşi timp are inteligenţa unei haite, încheie posac Cioplitoarea-în-lemn. Dacă indivizii aceştia nu sunt mai inteligenţi decât noi, atunci am putea învăţa să le folosim mecanismele. Indiferent cât de magnifici ar fi, am putea până la urmă să le fim egali. Însă dacă acest membru nu este decât unul dintr-o suprahaită…

Pentru o clipă, nu se mai auzi nicio vorbă, doar murmurele indistincte ale gândurilor sfetnicilor ei. Dacă străinii erau suprahaite şi dacă emisarul lor fusese ucis… atunci era posibil ca ei să nu poată face nimic pentru a se salva.

– De aceea, prima noastră prioritate ar trebui să fie salvarea acestei creaturi – să ne împrietenim cu ea şi să-i aflăm adevărata natură.

Capetele i se plecară şi păru pierdută în sine… sau poate pur şi simplu obosită. Brusc, răsuci câteva capete către Şambelan.

– Duceţi creatura în coliba de lângă mine.

Prodotus tresări surprins.

– În niciun caz, maiestate! Am văzut că este ostilă. Şi are nevoie de îngrijire medicală.

Cioplitoarea-în-lemn surâse şi glasul îi deveni mătăsos. Peregrinul îşi reaminti tonul acela, din trecut.

– Uiţi că mă pricep la chirurgie? Uiţi că… eu sunt Cioplitoarea-în-lemn?

Prodotus îşi linse buzele şi-i privi pe ceilalţi sfetnici. După o secundă, răspunse:

– Nu, Maiestate. Va fi aşa cum doreşti.

Şi Peregrinul se simţi gata să ovaţioneze. Poate că Cioplitoarea-în-lemn încă mai conducea totul.

Capitolul 12

Peregrinul stătea spate în spate pe treptele locuinţei sale, când Cioplitoarea-în-lemn veni să-l vadă în ziua următoare. Veni singură, purtând vestele verzi, simple, pe care şi le reamintea de la vizita sa anterioară. El nu se plecă şi nici nu-i ieşi în întâmpinare. Ea îl privi inexpresiv pentru o clipă, după care se aşeză la numai câţiva metri depărtare.

– Ce face Două-picioare? întrebă el.

– I-am extras săgeata şi am cusut rana. Cred că va supravieţui. Sfetnicii mei au fost încântaţi. Creatura nu s-a comportat ca o persoană înzestrată cu raţiune. S-a luptat chiar şi după ce fusese legată de pat, ca şi cum n-ar fi cunoscut conceptul de chirurgie… Cum te mai simţi cu capul?

– Bine, atâta vreme cât nu mă mişc. (Restul său – Cic – stătea întins înapoia pragului, în interiorul întunecat al colibei.) Cred că timpanul se vindecă. În câteva zile voi fi refăcut.

– Este bine.

Un timpan afectat putea însemna probleme mentale permanente sau nevoia unui membru nou şi suferinţa de a-i găsi o utilizare solitarului care fusese trimis în tăcere.

– Îmi amintesc de tine, pelerinule. Toţi membrii tăi sunt diferiţi, dar tu eşti într-adevăr Peregrinul de dinainte. Ai avut nişte poveşti minunate. Vizita ta mi-a făcut plăcere.

– Şi eu am fost încântat să-l cunosc pe marele Cioplitor-în-lemn. Acesta este motivul pentru care am revenit.

Ea lăsă un cap pe umăr, cu o expresie ironică.

– Marele Cioplitor-în-lemn de dinainte, nu epava de acum?

Wickwrackcic ridică din umeri.

– Ce s-a întâmplat?

Regina nu răspunse imediat. Vreme de câteva momente rămaseră privind peste oraş. În după-amiaza aceasta era înnorat şi se vestea ploaie. Briza dinspre canal îi înţepa rece buzele şi ochii. Cioplitoarea-în-lemn se cutremură şi-şi zburli puţin blana. În cele din urmă, vorbi:

– Mi-am păstrat sufletul pentru şase sute de ani… iar asta numărând după ghearele din faţă. Cred că este evident ce s-a întâmplat cu mine.

– Pervertirea nu te-a afectat niciodată până acum.

De obicei, Peregrinul nu era atât de direct. Ceva din regină îi trezise onestitatea.

– Da, incestul mediu se degradează la starea mea în câteva veacuri… şi este idiot cu mult mai devreme. Metodele mele au fost mult mai inteligente. Am ştiut pe cine să împerechez cu cine, care puiandri să-i păstrez şi care să-i pun în alţii. Aşa încât carnea mea a fost întotdeauna păstrătoarea amintirilor, iar sufletul mi-a rămas pur.

Însă n-am înţeles îndeajuns… sau poate că am încercat imposibilul. Alegerile au devenit tot mai greu de făcut, până ce nu mi-a mai rămas de optat decât între creier şi defectul fizic.

Îl şterse pe băloşitor şi toţi, mai puţin orbul, priviră peste oraşul ei.

– Ştii, acestea sunt zilele cele mai bune din vară. Viaţa este acum o nebunie verde, care încearcă să stoarcă ultima picătură de căldură din anotimp.

Iar verdele părea într-adevăr să fie peste tot unde era posibil: frunzele penate de la baza dealului şi oraş, ferigile de pe toate coastele dealurilor din jur şi iarba scurtă care se străduia să ajungă la cununile sure ale munţilor de dincolo de canal.

– Iubesc locul acesta, încheie ea.

Peregrinul nu se aşteptase niciodată s-o aline pe Cioplitoarea-în-lemn a Cioplitorilor-în-lemn.

– Ai făcut un miracol aici. Am auzit despre el pe tot drumul pe care l-am străbătut din cealaltă parte a lumii… Şi pun prinsoare că jumătate din haitele de aici îţi sunt înrudite.

– D-da. Am avut succes mai presus de cele mai nebuneşti visuri. Nu am dus lipsă de amanţi, deşi nu am putut folosi eu însămi puiandrii. Uneori mă gândesc că vlăstarele mele mi-au fost cel mai măreţ experiment. Pedantus şi Prodotus sunt în majoritate descendenţii mei… dar şi Jupuitorul.

– Poftim?!

Peregrinul nu ştiuse asta.

– În ultimele decenii, mi-am acceptat soarta, mai mult sau mai puţin. N-am putut păcăli veşnicia; în scurt timp îmi voi lăsa sufletul să scape. Îi îngădui consiliului să preia frâiele într-o măsură tot mai mare; cum aş putea revendica Domeniul după ce n-aş mai fi? Am revenit la artă… ai văzut mozaicurile acelea monocrome?

– Da! Sunt superbe.

– Cândva o să-ţi arăt războiul meu de pictură. Procedura este înceată, dar aproape automată. A fost un proiect frumos pentru ultimii ani ai sufletului meu. Acum însă… tu şi străinul tău aţi schimbat totul. La naiba! Dacă s-ar fi întâmplat măcar cu o sută de ani în urmă… Câte aş fi putut face cu ele! Ştii, am studiat caseta cu imagini, cum i-aţi spus voi. Picturile sunt mai amănunţite decât oricare altele din lumea noastră. Seamănă cumva cu mozaicurile mele… felul în care soarele aduce cu un licurici. Fiecare imagine este alcătuită din milioane de puncte colorate, atât de mici, încât nu le poţi vedea fără una dintre lentilele Copistului. Eu am lucrat ani de zile ca să realizez numai câteva duzini de mozaicuri. Caseta cu imagini poate să creeze mii şi mii, atât de rapid, încât lasă impresia că se mişcă. Străinii tăi fac ca viaţa mea să nu fie nici cât a unui puiandru neînţărcat care se scarpină în leagănul lui.

Regina Cioplitorilor-în-lemn plângea încet, însă glasul îi era mânios.
– Şi acum întreaga lume se va schimba, dar prea târziu pentru o ruină ca mine!
Aproape fără gândire conştientă, Peregrinul îşi extinse un membru al haitei spre Cioplitoarea-în-lemn. Se apropie indecent de mult: opt metri, cinci… Brusc, gândurile li se înceţoşară de interferenţe, totuşi o simţi domolindu-se. Cioplitoarea râse confuz.
– Mulţumesc… Curios ca tocmai tu să fii înţelegător. Cea mai mare problemă a vieţii mele nu înseamnă nimic pentru un pelerin.
– Sufereai…
Era tot ce putea gândi să spună.
– Însă voi, pelerinii, vă schimbaţi şi vă schimbaţi întruna…
Lăsă un membru al haitei ei să se apropie de Wickwrackcic; aproape că se atingeau şi-i venea chiar mai greu să gândească. Peregrinul vorbi lent, concentrându-se asupra fiecărui cuvânt şi sperând că nu-şi va uita ideea.
– Totuşi păstrez ceva dintr-un suflet. Părţile care rămân pelerin trebuie să aibă un anumit punct de vedere. (Uneori idei pătrunzătoare apar în hărmălaia bătăliei sau a intimităţii. Aşa se întâmpla acum.) Şi… şi cred că lumea în sine va fi afectată de o schimbare a sufletului, acum când Două-picioarele a coborât din cer. Ce clipă mai bună ar fi pentru Cioplitoarea-în-lemn ca să renunţe la sufletul ei vechi?
Ea zâmbi şi confuzia deveni mai sonoră, dar în acelaşi timp plăcută.
– Nu… m-am… gândit în felul acesta. Acum este momentul pentru schimbare…
Peregrinul păşi în mijlocul ei. Cele două haite rămaseră acolo pentru o secundă, frecându-se cu nasurile, cu gândurile întrepătrunzându-se în haos dulce. Ultima lor amintire clară fu urcuşul împiedicat pe trepte şi pătrunderea în coliba lui.

* * *

Spre sfârşitul după-amiezii aceleia, Cioplitoarea-în-lemn aduse caseta cu imagini în laboratorul lui Pedantus. Când sosi, Pedantus şi Prodotus erau deja prezenţi. Copistul Jaqueramaphan se afla de asemenea acolo, dar stătea mai departe de ceilalţi decât ar fi cerut-o eticheta. Ea întrerupsese un soi de ceartă. Cu câteva zile în urmă, o asemenea neînţelegere ar fi deprimat-o. Acum însă… îşi târî ologul în încăpere, îi privi pe ceilalţi prin ochii bălosului şi zâmbi. Regina se simţea mai bine decât se simţise de foarte mulţi ani. Luase o decizie, acţiona pe baza ei şi o aşteptau noi aventuri.
Copistul se lumină la intrarea ei.
– Ai trecut pe la Peregrin? Cum se simte?
– Este bine, foarte bine, foarte, foarte bine. (*Hopa, nu trebuie să le arăt exact cât de bine!)* Vreau să spun că recuperarea va fi completă.

– Maiestate, îţi sunt foarte recunoscător ţie şi doctorilor tăi. Wickwrackcic este o haită bună şi eu… vreau să spun că nici chiar un pelerin nu-şi poate schimba membrii zilnic, ca pe nişte costume de haine.

Cioplitoarea-în-lemn încuviinţă printr-un gest dezinvolt. Se apropie de centrul încăperii şi aşeză caseta cu imagini a străinului pe masa de acolo. Semăna perfect cu o pernă mare şi roz… cu urechi clăpăuge şi un desen de animal bizar cusut în capac. După ce o cercetase o zi şi jumătate, devenise destul de pricepută în… deschiderea obiectului. Ca de fiecare dată, apăru faţa lui Două-picioare, scoţând sunete pe gură. Ca de fiecare dată, Cioplitoarea-în-lemn încercă un moment de respect copleşit la vederea mozaicului mişcător. Pentru a crea iluzia aceea, un milion de plăcuţe colorate trebuiau să se răsucească şi să se schimbe în sincronicitate absolută. Şi totuşi se întâmpla exact la fel de fiecare dată. Întoarse ecranul, astfel ca Pedantus şi Prodotus să poată vedea. Jaqueramaphan se apropie de ceilalţi şi ridică mult o pereche de capete ca să privească.

– Mai crezi că această casetă este un animal? i se adresă el lui Prodotus. Poate că i-ai putea oferi nişte dulciuri şi atunci ne va spune secretele lui.

Cioplitoarea-în-lemn surâse în barbă. Copistul nu era un pelerin; pelerinii depindeau de bunăvoinţă prea mult ca să umble de colo-colo, înţepându-i pe cei puternici.

Prodotus îl ignoră. Toţi ochii îi erau pironiţi asupra reginei.

– Maiestate, te rog, nu te ofensa. Eu… noi, cei din consiliu, trebuie să te întrebăm din nou. Caseta aceasta cu imagini este prea importantă pentru a fi lăsată în gurile unei singure haite, fie ea şi atât de măreaţă ca tine. Te rugăm: las-o în seama noastră, cel puţin atunci când dormi.

– Nu-i nicio supărare. Dacă insistaţi, puteţi participa la investigaţiile mele. Mai mult însă nu voi accepta.

Îl privi cu inocenţă. Prodotus era un excepţional staroste de iscoade, un vătaf mediocru şi un savant incompetent. Cu un veac în urmă, Cioplitorul-în-lemn i-ar fi trimis pe cei ca el la strânsul recoltelor, dacă ar fi ales în primul rând să-i păstreze. Cu un veac în urmă, nu ar fi avut nevoie de staroste pentru iscoade, iar un singur vătaf ar fi fost suficient. Cum se mai schimbaseră lucrurile… Cu un gest absent, împinse cu botul caseta cu imagini; poate că lucrurile aveau să se mai schimbe o dată. Pedantus luă în serios întrebarea Copistului.

– Văd trei posibilităţi, domnule. În primul rând, poate să fie vorba despre magie. (Prodotus se trase îndărăt puţin.) Este perfect posibil ca această casetă să ne depăşească într-o măsură atât de mare înţelegerea, încât să pară magie. Aceasta este însă o erezie pe care

Cioplitoarea-în-lemn n-a acceptat-o niciodată, aşa că o voi omite în mod politicos.

Expedie un surâs tăios în direcţia reginei.

– În al doilea rând, poate să fie un animal. Aşa au crezut câţiva din consiliu, când Copistul a făcut-o să vorbească prima dată. Seamănă totuşi cu o pernă, ţinând seama şi de figura amuzantă brodată pe o parte. Mai important însă este faptul că răspunde la stimuli cu o repetabilitate perfectă. Asta este ceva ce recunosc. Este comportamentul unei maşini.

– Asta-i a treia ta posibilitate? întrebă Copistul. Totuşi pentru a fi o maşină, ar trebui să aibă părţi în mişcare şi cu excepţia...

Cioplitoarea-în-lemn mişcă dintr-o coadă spre ei. Pedantus putea să continue aşa ore întregi, iar acum vedea că şi Copistul era acelaşi gen de individ.

– Eu zic să aflăm mai multe şi apoi să speculăm.

Ciocăni colţul casetei, aşa cum făcuse Copistul în demonstraţia sa originală. Chipul străinului dispăru din imagine, înlocuit de un model ameţitor de culori. Urmă un sunet ca un plesnet, după care nimic, cu excepţia zumzetului de înălţime medie pe care caseta îl făcea întotdeauna când era deschis capacul. Ei ştiau că obiectul putea să audă sunete de înălţime joasă şi putea să simtă prin intermediul peticului pătrat de la bază. Însă peticul acela era în sine un soi de ecran pentru imagini: anumite comenzi transformau grila de puncte sensibile la atingere în forme complet noi. Prima dată când făcuseră asta, caseta refuzase orice alte comenzi. Prodotus fusese sigur că-l omorâseră pe micul străin. După aceea însă încinseseră caseta, o redeschiseseră... şi ea revenise la comportamentul iniţial. Cioplitoarea-în-lemn era aproape sigură că nimic din ce puteau ei face prin vorbire sau atingere nu-i putea pricinui vreun rău.

Regina reîncercă semnalele cunoscute în ordinea obişnuită. Rezultatele erau spectaculoase şi identice cu cele dinainte. Dacă însă ar fi schimbat ordinea aceea, efectele ar fi fost diferite. Nu era sigură dacă să fie de acord cu Pedantus. Caseta se comporta cu repetabilitatea unei maşini... totuşi varietatea răspunsurilor sale aducea mai degrabă cu a unui animal.

Îndărătul ei, Pedantus şi Copistul avansară câţiva membri peste podea. Capetele acestora erau mult ridicate, străduindu-se să distingă cât mai clar ecranul. Zumzetul gândurilor li se auzea din ce în ce mai tare. Cioplitoarea-în-lemn încercă să-şi amintească ce plănuise să facă în continuare, dar până la urmă vacarmul fu pur şi simplu prea mult.

– Voi doi, vă rog, vreţi să vă retrageţi? Nu mă pot auzi gândind. *Ce naiba, doar nu-i o orgie!*

– Scuze... aşa-i bine?

Se retrăseseră vreo cincisprezece picioare. Cioplitoarea-în-lemn

încuviinţă. Pedantus şi Copistul trebuiau să fie realmente nerăbdători să vadă ecranul. Prodotus păstrase o distanţă cuvenită şi o privire de entuziasm alert.

– Am o sugestie, rosti Copistul. Glasul îi suna neclar din cauza efortului de a se concentra peste gândurile lui Pedantus. Când atingi ecranul patru cu trei şi spui – scoase sunetele străine; toate erau foarte simplu de reprodus – ecranul arată mai multe imagini. Ele par să se potrivească cu pătratele. Eu cred că… că ni se oferă alegeri.

Hmm…

– Caseta ar putea sfârşi prin a ne instrui pe noi. Dacă aceasta este o maşină, avem nevoie de definiţii noi.

– Perfect, haide să încercăm.

Trecură trei ore. Către sfârşit, până şi Prodotus îşi apropiase de ecran un membru al haitei; zgomotul din încăpere se apropia de nivelul haosului lipsit de minte. Şi toţi aveau sugestii: spune asta, apasă aia, ultima dată când a zis asta, noi am făcut aia şi aşa mai departe. Erau modele complex colorate, presărate de semne care trebuie să fi fost limbaj scris. Siluete micuţe cu două picioare traversau ecranul, deplasând simbolurile şi deschizând ferestruici… Ideea Copistului Jaqueramaphan fusese destul de corectă. Primele imagini erau opţiuni. Însă unele duceau la alte imagini de opţiuni. Opţiunile se lăţeau – ca un copac, zisese Copistul. Aici nu avea chiar complet dreptate; uneori ele reveneau la un punct anterior; era o metaforică reţea de străzi. În patru rânduri se termină în fundături şi fură nevoiţi să închidă caseta şi să ia totul de la început. Prodotus desena cu rapiditate hărţi ale căilor. Acestea aveau să le fie de ajutor; existau locuri pe care aveau să dorească să le revadă. Totuşi până şi el înţelegea că existau nenumărate alte căi, locuri pe care explorarea orbească n-avea să le găsească niciodată.

Iar Cioplitoarea-în-lemn şi-ar fi dat o parte însemnată din suflet pentru imaginile pe care le văzuse deja. Peisaje cu stele… Luni care străluceau albastru şi verde, sau cu dungi portocalii… Imagini mişcătoare de oraşe străine, de mii de străini atât de apropiaţi între ei, încât practic se atingeau! Dacă alergau în haite, atunci haitele acelea erau mai mari decât orice din lume, chiar şi decât cele de la tropice… Şi poate că întrebarea era irelevantă; oraşele erau oricum mai presus de orice îşi imaginase ea vreodată.

În cele din urmă, Jaqueramaphan se trase îndărăt. Se adună laolaltă şi cu tremur în glas rosti:

– Este… este-un univers întreg acolo. L-am putea urma de-a pururi, fără să ştim niciodată…

Cioplitoarea-în-lemn se uită la ceilalţi doi. Pentru prima dată, Prodotus îşi pierduse îngâmfarea. Pe toate buzele lui se vedeau pete de cerneală. Banchetele de scris din jur erau acoperite cu zeci de

schiţe, mai mult sau mai puţin clare. El dădu drumul tocului şi icni:

– Eu zic să luăm ce-am obţinut şi să studiem. Începu să adune schiţele, strângându-le într-un teanc ordonat: Mâine, după un somn bun, capetele ne vor fi mai limpezi şi...

Pedantus se retrase şi se întinse. Ochii îi erau înconjuraţi de cercuri roşii de incitare.

– Perfect. Dar lasă schiţele, prietene Prodotus. Arătă desenele: Îl vezi pe acela... şi pe-acela? Este clar că bâjbâielile noastre au produs multe rezultate lipsite de noimă. Uneori caseta nu ne îngăduie pur şi simplu să mergem mai departe, însă de cele mai multe ori căpătăm imaginea aceea: nicio opţiune, doar o pereche de străini care dansează într-o pădure şi scot sunete ritmate. Apoi, dacă spunem aşa – şi repetă o parte din secvenţa sonoră –, căpătăm imaginea aceea de grămezi de beţe. Prima cu una, a doua cu două şi-aşa mai departe.

Cioplitoarea-în-lemn văzuse şi ea succesiunea respectivă.

– Da. Şi apare o siluetă care indică fiecare grămadă şi rosteşte un sunet scurt.

Ea şi Pedantus se priviră şi fiecare zări aceeaşi scânteie în ochii celuilalt: aţâţarea învăţării, găsirii de orânduială acolo unde păruse să fie doar haos. Trecuse o sută de ani de când regina nu mai simţise aşa ceva.

– Indiferent ce ar fi caseta aceasta... ea încearcă să ne înveţe graiul străinilor Două-picioare.

* * *

În zilele ce urmară, Johanna Olsndot avu la dispoziţie mult timp pentru a se gândi. Durerea din piept şi umăr se diminua treptat; dacă se mişca grijuliu, era doar o iritaţie pulsatorie. Ei îi scoseseră săgeata şi cususeră rana, închizând-o. Fata se temuse de tot ce putea fi mai rău când o legaseră, când văzuse cuţitele din boturile lor şi sclipirea oţelului de pe gheare. Apoi începuseră să taie şi ea nu ştiuse că putea să existe o asemenea durere.

Încă se cutremura, amintindu-şi agonia de atunci. Totuşi nu avea coşmaruri despre episodul acela, aşa cum avea despre...

Mama şi tata erau morţi; îi văzuse murind cu propriii ochi. Şi Jefri? Jefri s-ar fi putut să fie încă în viaţă. Uneori Johanna petrecea o întreagă după-amiază, plină de speranţe. Ea văzuse cuvele de hiberno-terapie arzând pe sol, sub navă, dar poate că cele dinăuntru scăpaseră. Iar apoi îşi reamintea modul lipsit de discriminare în care atacatorii împroşcaseră cu flăcări şi sfârtecaseră, ucigând totul din jurul navei.

Ea era prizonieră. Însă deocamdată ucigaşii doreau s-o vindece. Gărzile nu erau înarmate... cu excepţia colţilor şi stiletelor din gheare. Se ţineau departe de ea, atunci când puteau. Ştiau că îi putea răni.

O ţineau într-o colibă mare, întunecoasă. Când era singură, fata se

plimba înainte şi înapoi. Creaturile-câini erau barbare. Probabil că operaţia fără anestezic nici măcar nu fusese intenţionată ca tortură. Nu văzuse niciun aparat de zbor şi nici vreun semn de electricitate. Toaleta era o fantă decupată într-o lespede de marmură. Gaura era atât de adâncă, încât abia dacă puteai auzi plescăitul din străfunduri. Totuşi mirosea urât. Creaturile acestea erau pe atât de înapoiate, pe cât fuseseră oamenii în epocile cele mai întunecate pe Nyjora. Nu avuseseră niciodată tehnologie sau o uitaseră complet. Johanna aproape că surâse. Mamei îi plăceau romanele despre naufragii de nave şi eroine eşuate pe colonii uitate. De obicei, marea şmecherie era să reinventeze tehnologia şi să repare nava. Mama era… fusese… expertă în istoria ştiinţei şi se dădea în vânt după detaliile din romanele acelea.

Johanna putea spune că în clipa de faţă trăia exact în mediul unui astfel de roman… însă cu nişte deosebiri importante. Ea dorea să se salveze, dar în acelaşi timp dorea răzbunare. Creaturile acestea nu aduceau deloc cu oamenii. Ba chiar fata nu-şi putea aminti să fi citit vreodată despre ceva cât de cât similar cu ele. Le-ar fi căutat în dataset, atât doar că i-l luaseră. Ha! N-aveau decât să-ncerce cât doreau. Aveau să nimerească repede peste capcanele ei şi să li se interzică imediat accesul.

* * *

La început nu avusese decât pături care să-i ţină de cald. După aceea îi dăduseră îmbrăcăminte croită similar cu combinezonul ei, dar dintr-un material vătuit şi brăzdat de tigheluri. Era călduroasă şi rezistentă, având cusăturile mai regulate decât ar fi putut bănui că se pot face manual. Acum se putea plimba confortabil şi în exterior. Johanna aprecia cel mai mult grădina de lângă coliba ei. Avea cam o sută de metri pătraţi şi suia pe o coastă de deal. Existau o mulţime de flori şi arbori cu frunze lungi, cu aspect penat. Alei pavate cu dale şerpuiau pe solul acoperit cu muşchi. Era un loc tihnit, dacă ea îşi îngăduia să-l considere aşa, aducând puţin cu grădina pe care o avuseseră în spatele casei, pe Straum. Era înconjurată de ziduri, totuşi din capătul ei cel mai de sus putea să vadă peste ele.

Zidurile erau înclinate ba într-o parte, ba în alta, iar pe alocuri putea să le vadă şi cum arătau din partea opusă. Fantele din ele păreau desprinse din lecţiile de istorie ale Johannei. Pe acolo puteai să tragi gloanţe sau săgeţi, fără să te expui focului inamic.

Când soarele era pe cer, fetei îi plăcea să se aşeze acolo unde se simţea cel mai puternic mireasma frunzelor penate şi să privească peste zidurile mai scunde, spre golf. Încă nu ştia sigur ce anume vedea. Exista un port; pădurea de vergi aducea foarte mult cu porturile de ambarcaţiuni de pe Straum. Oraşul avea străzi largi, dar în zigzag, şi toate clădirile de pe ele erau piezişe. Pe alocuri se zăreau

labirinturi din piatră fără acoperişuri; de aici, de sus, Johanna le putea distinge modelul. Urma apoi alt zid, cu traseu neregulat, care se pierdea în depărtare. Dealurile de după el erau încununate cu stânci sure şi petice de zăpadă.

Johanna putea să vadă creaturile-câini de jos, din oraş. Luate individual, aproape că puteau fi confundate cu nişte câini (nişte câini cu gâturi de şerpi şi capete de guzgani). Însă dacă le priveai din depărtare, înţelegeai adevărata lor natură. Se deplasau întotdeauna în grupuri mici, rareori mai mari de şase indivizi. Membrii aceluiaşi grup se atingeau între ei şi cooperau cu graţie inteligentă, totuşi fata nu văzu niciun grup care să se apropie la mai puţin de zece metri de altul. Din îndepărtatul ei loc de observaţii, membrii unui grup păreau că se contopesc… şi fata îşi putea închipui că vedea un animal cu multe membre înaintând precaut, atent să nu se apropie prea mult de alt monstru. De acum, concluzia era inevitabilă: un grup însemna o minte. *Minţi atât de ticăloase, încât nu suportă să fie una în vecinătatea celeilalte.*

* * *

A cincea ei vizită în grădină fu şi momentul cel mai frumos de până atunci, aducând-o aproape de fericire. Florile revărsaseră în văzduh seminţe pufoase. Lumina soarelui aflat jos deasupra orizontului sclipea din miile de seminţe ce pluteau în briza domoală, astfel că păreau suspendate într-un sirop invizibil. Johanna îşi închipui ce ar fi făcut Jefri aici: mai întâi ar fi afişat o pretinsă demnitate de adult, apoi ar fi ţopăit de pe un picior pe altul. În cele din urmă, ar fi luat-o la goană în jos pe deal, încercând să prindă cât mai multe pufuri zburătoare.

– Da şi nu, ce mai faci tu?

Un copil vorbise înapoia ei.

Johanna sări în picioare atât de repede, încât aproape că-şi redeschise rana. Bineînţeles, în spatele ei era un grup de creaturi. Ele – ea? – erau cele care-i scoseseră săgeata. Un grup cu aspect jalnic. Cei cinci erau ghemuiţi, gata să fugă. Păreau la fel de surprinşi pe cât se simţea fata.

– Da şi nu, ce mai faci tu?

Vocea se auzi iarăşi, exact ca înainte. Putea la fel de bine să fi fost o înregistrare, dar unul dintre animale sintetiza cumva sunetele din peticele vibratorii de epidermă de pe umeri, şolduri şi cap. Papagalismul acela nu era nou pentru Johanna. Totuşi de data aceasta… cuvintele erau aproape adecvate. Glasul nu era al ei, însă mai auzise incantaţia respectivă. Fata îşi puse mâinile în şolduri şi privi fix haita. Două animale îi răspunseră uităturii; celelalte păreau să admire peisajul. Unul îşi lingea nervos laba.

Cele două situate mai în spate purtau datasetul ei! Brusc, Johanna

ştiu de unde învăţaseră întrebarea aceea cântată. Şi ştiu ce aşteptau ca răspuns.

– Eu sunt bine, tu ce mai faci? zise ea.

Ochii haitei se lărgiră, aproape comic.

– Eu sunt bine, aşa că toţi suntem!

Termină jocul, după care emise o rafală de bolboroseli. Cineva îi replică din partea de jos a pantei. Acolo era altă haită, ascunsă în tufişuri. Fata ştia că dacă va rămâne în preajma acesteia, cealaltă nu se va apropia.

Aşadar Stiletele – aşa se gândise întotdeauna la animale, din cauza tăişurilor ucigaşe de pe labele lor anterioare; pe acelea nu le putea uita niciodată – examinaseră Alifantul Roz şi nu fuseseră împiedicate de capcanele ei. Se descurcaseră mult mai bine decât o făcuse Jefri vreodată. Era clar că intraseră în programele de limbaj pentru grădiniţă. Johanna trebuia să se fi gândit la asta. Când datasetul sesiza destule răspunsuri stupide, îşi adapta comportamentul, mai întâi pentru copii şi după aceea – dacă asta nu avea succes – pentru ţânci care nici măcar nu vorbeau samnorska. Cu puţină cooperare din partea fetei, i-ar fi putut învăţa graiul. Dorea ea oare lucrul acesta?

Haita se mai apropie niţel, cu minimum doi dintre ei privind-o permanent. Nu păreau doritori să se grăbească, aşa cum făcuseră mai devreme. Cel mai apropiat se lăsă pe burtă şi ridică ochii spre ea. Foarte drăgălaş şi neajutorat… dacă nu-i vedeai ghearele.

– Numele meu este… Johanna auzi o rafală scurtă de bolboroseală, cu o armonică ce păru să-i zumzăie prin cap. Care este numele tău?

Johanna ştia că totul făcea parte din scenariul de învăţare a limbii. Era imposibil ca această creatură să poată înţelege cuvintele individuale pe care le rostea. Perechea aceea numele meu, numele tău era repetat din nou şi din nou între copii în programul de limbaj. Până la urmă şi o legumă ar fi priceput. În acelaşi timp însă, pronunţia Stiletelor era perfectă.

– Numele meu este Johanna, spuse ea.

– Zjohanna, rosti haita cu glasul fetei şi accentuând incorect.

– Johanna, o corectă ea.

Nici măcar n-avea de gând să încerce să pronunţe numele Stiletelor.

– Salut, Johanna! Haide să jucăm jocul numelor!

Şi asta făcea parte din scenariu, alături de entuziasmul prostesc. Johanna se aşeză. De acord, învăţarea samnorskăi avea să le confere Stiletelor putere asupra ei… totuşi era unicul fel în care ea putea afla ceva despre ele, unicul mod în care putea afla ceva despre Jefri. Dar dacă-l uciseseră şi pe Jefri? Ei bine, atunci avea să înveţe să le facă atât de mult rău pe cât meritau.

Capitolul 13

Lunga zi a verii arctice se sfârşi la Cioplitorii-în-lemn şi apoi – peste câteva zile – la Insula Tăinuită a Jupuitorului. Mai întâi apăru un crepuscul slab, cam pe la miezul nopţii, când până şi cel mai înalt deal stătea în umbră. După aceea, orele de întuneric se înmulţiră repede. Ziua se luptă cu noaptea şi noaptea învinse. Frunzele penate din văile joase căpătară culorile toamnei. Dacă priveai în sus printr-un fiord în lumina zilei, vedeai roşu-portocaliu pe dealurile de jos, apoi verdele ierbii transformându-se imperceptibil în tonurile sure ale lichenilor şi în cele cenuşiu-închis ale stâncii goale. Peticele de zăpadă îşi aşteptau momentul; avea să sosească în curând.

La fiecare apus de soare, în fiecare zi cu câteva minute mai devreme decât în ziua anterioară, Tyrathect făcea turul meterezelor pe zidul exterior al Jupuitorului. Era un parcurs de trei mile. Nivelurile inferioare erau păzite de haite liniare, dar aici sus existau doar puţine străji. Când ea se apropia, străjile se trăgeau în lături cu precizie militărească. Mai mult decât atât; ea citea spaimă în privirile lor. Îi venea greu să se obişnuiască cu asta. Pentru aproape toată perioada cât avea amintiri limpezi – douăzeci de ani –, Tyrathect fusese îngrozită de alţi indivizi, ruşinată şi vinovată, şi căutase pe cineva pe care să urmeze. Actualmente situaţia se răsturnase complet. Nu era o îmbunătăţire. Ea cunoştea acum, dinăuntru, răul căruia i se predase. Ştia motivul pentru care străjerii se temeau. Pentru ei, ea era Jupuitorul.

Desigur, nu lăsă niciodată să-i scape vreun indiciu despre gândurile acelea. Se găsea în siguranţă doar atâta timp cât înşelătoria ei avea succes. Tyrathect se străduise din greu să-şi suprime sfiala naturală. Nu doar o dată de când sosise pe Insula Tăinuită, se surprinsese recurgând la vechiul obicei timid de a lăsa capetele în jos şi a închide ochii.

În acelaşi timp însă deţinea şi privirea tăioasă a Jupuitorului… şi o folosea. Parcursul ei pe vârful zidurilor era pe atât de rigid şi de ameninţător, pe cât fusese vreodată al Jupuitorului. Ea îşi cercetă domeniul – domeniul lui – cu aceeaşi privire aspră dintotdeauna, cu toate capetele în faţă, ca şi cum ar fi întrevăzut imagini mai presus de minţile meschine ale discipolilor. Ei nu trebuiau să bănuiască niciodată adevăratul motiv al acestor plimbări din amurg: pentru o vreme, zilele şi nopţile erau ca în Republică. Aproape că-şi putea imagina că se afla tot acolo, înainte de Mişcare şi de masacrul din Sala Parlamentului, înainte să-i fi retezat beregatele şi să fi împerecheat bucăţi din Jupuitor cu cioturi din sufletul ei.

Pe câmpurile aurii şi roşcate de după zidurile de piatră, vedea fermierii care lucrau pământul şi îngrijeau cirezile. Jupuitorul stăpânea domenii ce se întindeau mult dincolo de vederea ei, dar nu importase

niciodată hrană. Grânele şi carnea care umpleau magaziile erau produse pe distanţa de numai două zile de marş de la strâmtoare. Intenţia strategică era clară; era totuşi o imagine paşnică a înserării care-i aducea aminte de căminul şi şcoala ei.

Soarele lunecă în lateral, îndărătul munţilor, şi umbre prelungi măturară ogoarele. Castelul Jupuitorului rămase o insulă într-un ocean de umbră. Tyrathect simţi izul de frig. În noaptea asta avea să fie iarăşi chiciură. Mâine câmpurile urmau să fie acoperite cu zăpadă mincinoasă, care nu rezista mai mult de o oră după înălţarea soarelui pe cer. Îşi strânse mai mult în jurul ei vestele lungi şi merse către postul de pază răsăritean. Dincolo de strâmtoare, culmea unui deal apropiat era încă scăldată în soare. Acolo coborâse corabia străină. Era tot acolo, însă înconjurată acum de lemn şi piatră. Oţel începuse construcţia imediat după aterizare. Carierele din capătul nordic al Insulei Tăinuite lucrau în prezent mai mult decât o făcuseră vreodată pe timpul Jupuitorului. Barjele cărau piatră spre continent într-un trafic constant peste strâmtoare. Construirea continuase fără încetare chiar şi după ce ziua se micşorase. Chemările lui Oţel şi inspecţiile erau mai dure decât fuseseră ale Jupuitorului.

Lordul Oţel era un ucigaş; mai rău încă, era un manipulator. Dar după coborârea străinului din cer, Tyrathect mai descoperise ceva despre el: că se temea îngrozitor. Avea motive întemeiate. Şi chiar dacă aceia de care se temea s-ar fi putut în cele din urmă să-i ucidă pe toţi, ea le dorea tot binele în adâncul sufletului ei. Oţel şi Jupuitorii săi îi atacaseră pe oamenii din stele fără avertisment, mai degrabă din lăcomie, decât din spaimă. Uciseseră zeci de fiinţe. Dintr-un punct de vedere, crimele erau mai rele decât ceea ce-i făcuse ei Mişcarea. Tyrathect îl urmase nesilită pe Jupuitor, pentru că aşa dorise, deşi unii prieteni o avertizaseră cu privire la Mişcare. Existau istorii sumbre despre Jupuitor şi nu toate fuseseră propagandă guvernamentală. Ea însă dorise să-l urmeze, să se pună în slujba Cuiva Mai Mare… Ei o utilizaseră, literalmente, ca pe unealta lor. În acelaşi timp însă ar fi putut evita situaţia respectivă. Oamenii din stele nu se bucuraseră de aceeaşi opţiune. Oţel îi măcelărise pur şi simplu. Aşa că acum Oţel lucra mânat de frică. În primele trei zile, construise un acoperiş deasupra corăbiei zburătoare; pe culmea dealului apăruse brusc o fermă inutilă şi caraghioasă. În scurt timp vehiculul străin urma să fie ascuns îndărătul unor ziduri din piatră. Până la urmă, noua fortăreaţă putea fi mai mare decât cea de pe Insula Tăinuită. Oţel ştia că dacă nemernicia lui n-avea să-l distrugă, avea să-l facă cea mai puternică haită din lume.

Şi tocmai acesta era motivul pentru care Tyrathect îşi urma travestiul. Nu putea continua la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, celelalte fragmente aveau să ajungă pe Insula Tăinuită; Tyrathect

avea să fie distrusă şi Jupuitorul avea să trăiască din nou, integral. Poate că ea n-avea să supravieţuiască nici măcar până în momentul acela. Doi din Tyrathect erau din Jupuitor. Stăpânul calculase greşit, crezând că ei îi puteau domina pe ceilalţi trei. În loc de aşa ceva, conştiinţa celor trei originali ajunsese să deţină strălucirea celorlalţi doi. Ea îşi amintea aproape tot ce cunoscuse marele Jupuitor, toate şiretlicurile şi toate trădările. Cei doi membri îi asiguraseră o intensitate pe care n-o mai avusese niciodată până atunci. Tyrathect chicoti în barbă. Cumva ea câştigase ceea ce căutase cu atâta naivitate în Mişcare, iar măreţul Jupuitor comisese exact greşeala despre care, în aroganţa lui, crezuse că era imposibilă. Atâta timp cât ea îi putea menţine pe cei doi membri sub control, avea o şansă. Când era complet trează, problema nu era acută; continua să se simtă ca o ea şi continua să-şi reamintească viaţa din Republică mai clar decât amintirile Jupuitorului. Situaţia se schimba însă când dormea. Avea coşmaruri. Amintirile chinurilor pricinuite păreau deodată dulci. Sexul în timpul de somn ar fi trebuit să aline; pentru ea era o bătălie. Se trezea învineţită şi crestată, ca şi cum s-ar fi luptat cu un siluitor. Dacă cei doi s-ar fi eliberat vreodată, dacă ea s-ar fi trezit vreodată ca un mascul… Ar fi fost necesare doar câteva secunde pentru ca aceia doi să denunţe travestiul, alte câteva secunde pentru a-i ucide pe ceilalţi trei şi a-i integra pe membrii Jupuitorului într-o haită mai docilă.

Cu toate acestea, rămase ea. Oţel dorea să-i folosească pe străini şi corabia lor pentru a răspândi coşmarul Jupuitorului în toată lumea. Totuşi, planul său era fragil, pândit de riscuri din toate părţile. *Ea ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă pentru a distruge planul acela şi Mişcarea Jupuitorului.*

* * *

Vizavi de castel, numai turnul dinspre apus mai era luminat de soare. Niciun chip nu se iţea în fantele ferestrelor, dar ochii priveau afară: Oţel urmărea Fragmentul de Jupuitor – Jupuitorul în Aşteptare, cum se autointitulase – pe meterezele de dedesubt. Fragmentul era acceptat de toţi comandanţii, ba chiar privit cu acelaşi respect plin de copleşire pe care-l dovediseră faţă de Jupuitorul integral. Jupuitorul îi crease pe toţi, aşa că nu era de mirare că se simţeau străbătuţi de un fior în prezenţa Stăpânului. Până şi Oţel simţea înfiorarea aceea. Când îl modelase, Jupuitorul îl silise pe nou-creatul Oţel să încerce să-l omoare; de fiecare dată, Oţel fusese prins şi membrii săi cei mai slabi fuseseră torturaţi. Oţel cunoştea condiţionarea respectivă şi asta îl ajuta să lupte împotriva ei. Ba chiar, îşi spunea el, Fragmentul de Jupuitor se găsea în pericol mai mare din cauza aceasta. Încercând să-şi contracareze teama, Oţel putea să calculeze greşit şi să acţioneze mai violent decât se cuvenea.

Mai devreme sau mai târziu, Oţel trebuia să ia o decizie. Dacă nu-l ucidea înainte ca restul fragmentelor să ajungă pe Insula Tăinuită, atunci întregul Jupuitor avea să existe din nou aici. Dacă doi membri puteau domina regimul lui Oţel, atunci şase l-ar fi eradicat complet. Dorea el să moară Stăpânul? Şi dacă o dorea, exista vreo cale sigură? … Mintea lui examina superficial subiectul, în timp ce privea haita în veşminte negre.

Oţel era obişnuit să joace pe mize mari. El fusese născut pentru aşa ceva. Frica, moartea şi câştigul însemnau viaţa lui. Totuşi miza nu fusese niciodată aşa mare ca acum. Jupuitorul se apropiase de destabilizarea celei mai mari naţiuni de pe continent şi visa să conducă lumea întreagă… Lordul Oţel privi spre coastele dealurilor de dincolo de strâmtoare, către noul castel pe care-l construia. În actualul său joc, cucerirea lumii ar fi urmat cu uşurinţă victoriei, iar distrugerea lumii era o posibilă consecinţă a eşecului.

Oţel vizitase corabia zburătoare la scurt timp după ambuscadă. Pământul încă ridica aburi şi cu fiecare oră păruse să devină chiar mai fierbinte. Fermierii de pe continent vorbeau despre demoni treziţi din adâncuri; sfetnicii lui Oţel nu erau nici ei în stare de ceva mai bun. Vestele-albe aveau nevoie de încălţări vătuite ca să se apropie. Oţel nu luase în seamă aburii, îşi trăsese încălţările şi păşise sub carena curbată. Dacă ignorai picioroangele, partea de dedesubt semăna puţin cu coca unei bărci. În apropierea centrului exista o proeminenţă care aducea cu un mamelon; direct sub ea, solul bolborosea de rocă topită. Coşciugele carbonizate se aflau pe partea ambarcaţiunii dinspre coasta dealului. Câteva leşuri fuseseră scoase dinăuntru pentru a fi disecate. În primele ore, sfetnicii săi oferiseră o sumedenie de teorii năstruşnice: indivizii-călugăriţe erau războinici care fugiseră de la o bătălie şi veniseră să-şi îngroape morţii…

Deocamdată nimeni nu izbutise să cerceteze cu atenţie interiorul vehiculului.

Scara cenuşie era dintr-un material tare ca oţelul, dar în acelaşi timp uşor ca fulgul. Era totuşi în mod clar o scară, chiar dacă distanţele dintre trepte erau mari pentru un membru obişnuit de haită. Oţel le suise, lăsându-i afară pe Shreck şi pe ceilalţi sfetnici.

Vârâse un cap prin trapă… şi se retrăsese brusc. Acustica era ucigătoare. Înţelegea acum de ce se plânseseră vestele-albe. Cum puteau străinii suporta aşa ceva? Unul câte unul, se silise să intre prin deschidere.

Ecouri urlaseră la el – mult mai rău decât cele din partea cuarţului necapitonat. Amuţise, aşa cum făcuse atât de frecvent în prezenţa Stăpânului. Ecourile se diminuaseră, însă continuau să fie o hoardă mugind în pereţi. Nici chiar cele mai bune veste-albe ale sale nu putuseră rezista aici mai mult de cinci minute. Gândul acela îl făcuse

pe Oţel să se îndrepte. Disciplină! Nu întotdeauna tăcerea înseamnă docilitate; poate să însemne vânătoare. Privise în jur, ignorând murmurele urlătoare.

Lumina provenea de la nişte fâşii albăstrui de pe tavan. Pe măsură ce ochii i se obişnuiseră, văzuse ceea ce-i descriseseră ceilalţi: interiorul se compunea numai din două odăi. El stătea în cea mai mare – să fi fost magazia de mărfuri? În peretele îndepărtat se zărea un chepeng, apoi a doua încăpere. Pereţii păreau dintr-o singură bucată şi se întâlneau după unghiuri ce nu corespundeau cu învelişul exterior; existau aşadar spaţii moarte. O briză adia în rafale prin încăpere, dar era mult mai cald decât afară. Oţel nu fusese niciodată într-un loc în care să simtă atâta putere şi atâta rău. Cu siguranţă, era doar un truc de acustică. Trebuiau să aducă nişte vătuiri absorbante, nişte reflectoare laterale, şi senzaţia aceea avea să dispară. Totuşi…

Încăperea era plină cu coşciuge, care nu erau arse. Locul duhnea de mirosul trupurilor străinilor. În colţurile mai întunecate creştea mucegai. Cumva asta îl liniştise: străinii respirau şi asudau ca şi alte creaturi vii şi, în ciuda invenţiilor lor minunate, nu-şi puteau păstra curat propriul bârlog. Oţel înaintase printre coşciuge. Erau instalate pe stelaje cu şine. Când aici fuseseră şi cele de afară, camera trebuie să fi fost ticsită. Neavariate, coşciugele erau minuni de măiestrie a lucrăturii. Aerul cald ieşea prin deschideri înguste practicate în laturile lor. Îl adulmecase: era complex, uşor greţos, totuşi nu mirosul morţii. În acelaşi timp nu era sursa miasmei copleşitoare de sudoare de călugăriţă care domnea peste tot.

Fiecare coşciug avea o fereastră pe capac. Cât efort pentru a cinsti resturile unui singur membru de haită! Oţel sărise pe un capac şi privise în jos. Cadavrul era perfect conservat; ba chiar, din cauza luminii albastre, părea îngheţat. Ridicase un al doilea cap peste marginea cutiei şi obţinuse o imagine dublă a creaturii din interior. Era mult mai mică decât cele două pe care le uciseseră sub corabie. Era chiar mai mică decât cea pe care o capturaseră. Unii sfetnici ai lui Oţel credeau că cele mici erau puiandri, poate neînţărcaţi. Ar fi fost logic; prizonierul lor nu scosese niciodată sunete de gândire.

Pe de o parte ca un act de autocontrol, rămăsese mult timp privind chipul straniu, aplatizat, al străinului. Ecoul minţii sale era o durere permanentă, care-i eroda atenţia şi-i cerea să plece. Lăsă durerea să continue. El suportase dureri şi mai teribile, iar haitele de afară trebuiau să ştie că Oţel era mai puternic decât oricare dintre ele. El putea să stăpânească durerea şi să aibă idei mai măreţe… Iar apoi avea să le frece dosurile, vătuind odăile acestea şi studiindu-le conţinutul.

Aşa că Oţel privise, aproape lipsit de gânduri, faţa străinului. Zbieretele din pereţi păruseră că se estompează puţin. Faţa aceea era

teribil de hâdă. El se uitase la leşurile carbonizate de afară, le observase fălcile mici şi dinţii pe alocuri strâmbi. Cum putea oare creatura să mănânce?

Trecuseră câteva minute; vacarmul şi urâţenia se amestecau laolaltă, ca într-un vis... După aceea, în transa lui, Oţel avusese parte de o oroare de coşmar: *Chipul se mişca.* Schimbarea fusese măruntă şi se petrecuse foarte, foarte lent. Însă pe o durată de ordinul minutelor, faţa i se schimbase.

Oţel căzuse de pe coşciug; pereţii reverberară, urlându-i teroarea. Pentru câteva secunde, crezuse că zgomotul îl va ucide. Apoi însă îşi revenise cu gândire silenţioasă. Suise înapoi, târâş, pe cutie. Toţi ochii săi priviseră prin cristal, aşteptând ca o haită la vânătoare... Schimbarea se petrecea în mod regulat. Străinul din cutie răsufla, dar de cincizeci de ori mai lent decât oricare membru normal de haită. El trecuse la altă cutie şi privise creatura din interior. Cumva, toate erau *vii.* În interiorul cutiilor acelora, vieţile le erau pur şi simplu încetinite.

Ridicase ochii de la cutii, simţindu-se aproape ameţit. Faptul că încăperea duhnea a rău era o iluzie produsă de vacarm... dar în acelaşi timp era adevărul absolut.

Străinul-călugăriţă coborâse departe de tropice, departe de colective; poate crezuse că nord-vestul arctic era o sălbăticie înapoiată. Sosise într-o ambarcaţiune ticsită cu sute de puiandri-călugăriţă. Cutiile acestea erau aidoma învelişurilor larvelor: haita intenţionase să aterizeze şi să-i crească pe puiandri până deveneau adulţi... departe de privirile civilizaţiei. Oţel îşi simţise blănurile zburlindu-se când se gândise la asta. Dacă haita-călugăriţă n-ar fi fost luată prin surprindere, dacă soldaţii lui Oţel ar fi fost mai puţin agresivi... ar fi însemnat sfârşitul lumii.

Se împleticise spre chepengul exterior şi temerile sale răsunaseră tot mai sonor din pereţi. Se oprise totuşi o clipă în umbre şi zbierete. Când membrii săi coborâseră scara, el mersese calm, cu toate vestele perfect aranjate. În scurt timp sfetnicii lui aveau să cunoască primejdia, dar n-aveau să vadă niciodată frica din el. Traversase nepăsător solul aburind şi ieşise de sub cocă. Nu se putuse însă abţine să nu arunce o privire iute peste cer. Aceasta era o singură corabie, o singură haită de străini. Avusese ghinionul de a nimeri peste Mişcare. Chiar şi aşa, înfrângerea ei se datorase pe de o parte norocului. Câte altele aveau să coboare, câte coborâseră deja? Mai era timp să înveţe ceva din această victorie?

* * *

Mintea lui Oţel reveni în prezent, în foişorul său aflat la înălţime deasupra castelului. Acea primă întâlnire cu nava se petrecuse cu multe zece-zile în urmă. Ameninţarea nu dispăruse, dar acum o înţelegea mai bine şi – aşa cum se putea afirma, pe bună dreptate,

despre toate marile ameninţări – oferea posibilităţi măreţe.

Pe metereze, Jupuitorul în Aşteptare luneca prin amurgul care se îndesea. Ochii lui Oţel urmăriră haita care trecu printre torţe şi dispăru, coborând scara membru cu membru. În fragmentul acela exista foarte mult din Stăpân; el înţelesese multe despre aterizarea străinului, înaintea tuturor.

Oţel se uită pentru ultima dată peste dealurile care se întunecau, după care se întoarse şi porni în jos pe scara în spirală. Era un drum lung şi strâmt; foişorul se găsea în vârful unui turn înalt de zece metri. Scara n-avea nici jumătate de metru lăţime, iar tavanul era la mai puţin de un metru deasupra treptelor. Piatra rece apăsa din toate părţile, atât de aproape, încât nu existau ecouri care să deruteze gândirea… în acelaşi timp, atât de aproape, încât mintea era întinsă pe un fir lung. Suirea spiralei necesita o postură răsucită, deşirată, care făcea ca orice atacator să fie pradă uşoară pentru un apărător din foişor. Acesta era specificul arhitecturii militare. Pentru Oţel, târâşul prin bezna strâmtă reprezenta un exerciţiu plăcut.

Scările se deschideau într-un coridor public, lat de trei metri şi cu nişe pentru retragere la fiecare cincisprezece metri. Shreck şi o gardă de corp îl aşteptau.

– Am primit ultimele veşti de la Cioplitorii-în-lemn, rosti Shreck.

Ţinea câteva file din fibre de mătase.

Pierderea celuilalt străin în favoarea Cioplitorilor-în-lemn păruse cândva o lovitură însemnată. Abia treptat Oţel îşi dăduse seama cât de bine se puteau derula lucrurile. El avea iscoade infiltrate printre Cioplitorii-în-lemn. La început, intenţionase să-l ucidă pe celălalt străin; ar fi fost simplu. Însă informaţiile care se scurseseră spre miazănoapte fuseseră interesante. La Cioplitorii-în-lemn existau câţiva indivizi inteligenţi. Ei veneau cu idei care nu fuseseră sesizate de Oţel şi Stăpân… fragmentul de Stăpân. Aşa că, Cioplitorii-în-lemn deveniseră practic al doilea laborator al lui Oţel pentru studierea străinilor, iar inamicii Mişcării îl slujeau ca orice altă unealtă. Ironia situaţiei era apreciabilă.

– Perfect, Shreck! Du-le la mine. Voi fi acolo în scurt timp.

Oţel le făcu semn vestelor-albe să se retragă într-o nişă şi trecu mai departe. Citirea raportului însoţită de un brandy urma să fie o răsplată plăcută pentru munca de o zi. Între timp, îl aşteptau alte sarcini şi alte plăceri.

* * *

Stăpânul începuse construirea castelului de pe Insula Tăinuită cu peste un veac în urmă; continua să crească şi acum. În fundaţiile cele mai vechi, acolo unde un conducător obişnuit ar fi putut amplasa temniţele, se aflau laboratoarele Jupuitorului. Multe puteau fi confundate cu temniţe… ceea ce şi erau, pentru ocupanţii lor.

Oţel inspecta toate laboratoarele cel puţin o dată la zece-zile. Acum trecu prin nivelurile cele mai de jos. Gândaci fugeau înaintea luminii torţelor ţinute de garda sa. Se simţea miros de carne putredă. Labele lui Oţel patinară pe lespezile alunecoase. La intervale regulate, în podea erau săpate puţuri. În fiecare putea să încapă un singur membru de haită, cu picioarele strâns lipite de trup. Toate puţurile erau acoperite cu capace în care existau găurele mici prin care să intre aer. În asemenea izolare, un Stilet obişnuit înnebunea în trei zile. Materia primă rezultată putea fi folosită pentru obţinerea de haite fără caracteristici. În general, acestea nu depăşeau cu mult nivelul unor legume, dar la urma urmelor exact asta dorea Mişcarea de la unele. Iar uneori din puţurile acestea se iveau lucruri remarcabile: de pildă, Shreck. Shreck Incolorul, cum îi spuneau unii. Shreck, impasibilul. O haită mai presus de durere, mai presus de dorinţe. Loialitatea lui era a unui mecanism, totuşi un mecanism clădit din carne şi oase. Nu era un geniu, însă Oţel ar fi fost gata să renunţe la o provincie răsăriteană pentru încă cinci ca el. Iar promisiunea altor succese similare îl împingea pe Oţel să folosească puţurile de izolare din nou, şi din nou. Aşa reciclase de altfel majoritatea haitelor distruse în ambuscadă...

Lordul sui la nivelurile superioare, unde se desfăşurau experimentele cu adevărat interesante. Lumea privea Insula Tăinuită cu oroare fascinată. Se auzise de nivelurile inferioare. Cei mai mulţi însă nu ştiau ce rol redus jucau spaţiile acelea întunecate în ştiinţa Mişcării. Pentru a diseca în mod corespunzător un suflet, nu ajungeau doar banchetele cu şănţuleţe pentru scurgerea sângelui. Rezultatele de la nivelurile inferioare erau pur şi simplu primele etape din căutarea intelectuală a Jupuitorului. În lume existau întrebări grandioase, lucruri care neliniştiseră haitele de mii de ani. Cum gândim noi? De ce avem credinţă? De ce o haită este un geniu, iar alta un imbecil? Înainte de Jupuitor, filosofii discutaseră la nesfârşit şi nu se apropiaseră niciodată de adevăr. Până şi Cioplitoarea-în-lemn se învârtise în jurul subiectelor, nedorind totuşi să renunţe la etica ei tradiţională. Jupuitorul era pregătit să obţină răspunsurile. În laboratoarele acestea, el interoga natura în sine.

Oţel traversă o sală lată de o sută de metri, cu acoperişul susţinut de zeci de pilaştri din piatră. De ambele părţi existau compartimente întunecoase, cu pereţi din ardezie montaţi pe rotile. Caverna putea fi transformată în tot felul de modele de labirinturi. Jupuitorul experimentase cu toate postúrile de gândire. În veacurile de dinaintea sa existaseră doar câteva postúri eficiente: capetele aduse în mod instinctiv laolaltă, cercul de santinele, postúrile de muncă. Jupuitorul încercase alte zeci: stele, cercuri duble, caroiaje. Majoritatea erau inutile şi duceau la confuzie. Într-o stea, un singur Stilet îi putea auzi pe toţi ceilalţi şi fiecare dintre aceia îl putea auzi doar pe el. Practic

toată gândirea trebuia să treacă prin cel aflat în centru. Acesta nu putea contribui cu nimic raţional, însă toate falsele lui înţelegeri treceau necorijate către ceilalţi. Rezulta o absurditate caracteristică beţivilor.

În acelaşi timp însă cel puţin una dintre celelalte posturi – încă secretă – funcţiona straniu de bine: Jupuitorul suise opt haite în sală pe platforme temporare, le separase între ele prin pereţii de ardezie mobili, apoi pusese membri din fiecare haită în contact cu echivalenţii lor din alte trei haite. Cumva, el crease o haită din opt haite. Oţel încă mai experimenta cu postura aceea. Atunci când conectorii erau suficient de compatibili reciproc (aceasta era partea cea mai dificilă), creatura rezultată depăşea inteligenţa unui cerc de santinele. Din multe puncte de vedere nu era la fel de inteligentă ca o singură haită cu capetele alipite, totuşi avea uneori idei uluitoare. Înainte să plece spre Lacurile Lungi, Stăpânul concepuse un plan de reconstruire a sălii principale a castelului, astfel ca întrunirile consiliului să se poată desfăşura în postura aceea. Oţel nu continuase ideea respectivă. I se părea prea riscantă; dominaţia sa asupra altora nu era chiar pe atât de completă, pe cât fusese a Jupuitorului…

Era lipsit de importanţă. Existau alte proiecte, mai însemnate. Încăperile din faţă reprezentau adevărata inimă a Mişcării. Aici se născuse sufletul lui Oţel; aici începuseră toate marile creaţii ale Jupuitorului. În ultimii cinci ani, Oţel continuase tradiţia… şi o îmbunătăţise.

Porni pe coridorul care făcea legătura între apartamente. Fiecare apartament purta numărul său încrustat cu aur. La fiecare, el deschise o uşă şi intră parţial. Personalul lui lăsa imediat lângă uşă raportul despre ultima zece-zile. Oţel le citi rapid pe toate, apoi scoase un nas peste balcon, ca să privească experimentul dinăuntru. Balcoanele erau bine vătuite şi ecranate; îi venea uşor să observe fără a fi văzut.

Unica slăbiciune a Jupuitorului (după părerea lui Oţel) era dorinţa sa de a crea fiinţa superioară. Încrederea Stăpânului era atât de imensă, încât el credea că orice succes putea fi aplicat propriului său suflet. Oţel nu nutrea asemenea iluzii. Era bine ştiut că dascălii sunt depăşiţi de creaţiile lor – elevi, copii – fisiune, adopţii, orice. În această privinţă, el, Oţel, constituia ilustrarea perfectă, deşi Stăpânul încă n-o ştia.

Oţel hotărâse să creeze fiinţe care să fie, toate, superioare într-o singură direcţie… dar inferioare şi maleabile în toate celelalte privinţe. În absenţa Stăpânului, el începuse mai multe experimente. Oţel pornea de la zero, identificând linii ereditare independente de membrii haitei. Agenţii lui cumpărau sau răpeau puiandri care ar fi putut avea potenţial. Spre deosebire de Jupuitor, care obişnuia să-i integreze pe puiandri în haite existente într-o aproximare a naturii,

Oţel îşi crea haitele de puiandri pornind de la zero, fără amintiri şi fără fragmente de suflet; Oţel deţinea din capul locului controlul absolut.

Bineînţeles, majoritatea unor asemenea construcţii mureau repede. Puiandrii trebuiau să fie separaţi de doicile care-i alăptau înainte de a începe să participe la conştiinţa adultului. Haita rezultată învăţa totul numai din vorbire şi limbaj scris. Toate inputurile puteau fi controlate.

Oţel se opri în faţa uşii cu numărul treizeci şi trei: Experimentul Amdiranifani, Excelenţă Matematică. Nu era unica tentativă în direcţia respectivă, dar era de departe cea mai încununată de succes. Agenţii lui Oţel căutaseră în Mişcare haite care să dovedească abilitatea abstractizării. Merseseră chiar şi mai departe. Cea mai faimoasă matematiciană din lume trăia în Republica Lacurilor Lungi. Haita se pregătise să fisioneze; ea avea câţiva puiandri de la un iubit talentat la matematică. Oţel luase puiandrii. Aceştia se potriveau atât de bine cu celelalte achiziţii ale sale, încât decisese să facă un octet. Dacă lucrurile mergeau bine, ar fi putut depăşi ca inteligenţă tot ce era natural.

Oţel îi făcu semn gărzii sale să ecraneze torţele. Deschise uşa cu numărul treizeci şi trei şi-şi trimise un membru în vârful picioarelor până la marginea balconului. Privi în jos, reducându-i, prudent, la tăcere timpanul anterior. Lumina pătrunsă prin lucarnă era slabă, însă putea distinge puiandrii strânşi laolaltă... cu noul lor prieten. Călugăriţa. Arta descoperirilor norocoase, nu-i putea spune altfel – răsplata cercetătorului care munceşte îndeajuns de mult şi îndeajuns de atent. Oţel avusese două probleme. Prima se amplificase în ultimul an: Amdiranifani se pierdea lent, membrii săi cădeau în autismul obişnuit al haitelor nou-create. A doua fusese străinul capturat: o ameninţare enormă, un mister enorm, o oportunitate enormă. Cum să comunice cu el? Fără comunicare, posibilităţile pentru manipulare erau foarte limitate.

Cu toate acestea, printr-o unică lovitură orbească, un Valet incompetent arătase calea pentru soluţionarea ambelor probleme. Acum, după ce ochii i se adaptaseră la semiîntuneric, Oţel putea distinge străinul sub puiandri. Când auzise prima dată că făptura fusese pusă alături de un experiment, Oţel se mâniase dincolo de uzul gândirii; Valetul care făcuse eroarea fusese reciclat. Zilele trecuseră, experimentul Amdiranifani începuse să arate mai multă vioiciune decât avusese vreodată după înţărcare şi, în mod rapid, deveni clar – din disecţia celorlalţi străini şi din observarea acestuia – că indivizii-călugăriţe nu trăiau în haite. Oţel deţinea un străin complet.

Străinul se mişcă în somn şi emise sunete joase pe gură; era complet incapabil de orice alt fel de sunete. Puiandrii se foiră, pentru a se adapta noii poziţii. Dormeau şi ei, bântuiţi vag de gânduri.

Spectrul inferior al sunetelor lor era o imitaţie perfectă a celor emise de străin... Iar aceasta era lovitura cea mai importantă dintre toate. *Experimentul Amdiranifani învăţa graiul străinului!* Pentru haita nou-creată, aceasta nu era decât altă formă de vorbire inter-haite şi se părea că prietenul său călugăriţă era mai interesant decât tutorii care se iveau pe la balcoane. Fragmentul de Jupuitor susţinea că motivul l-ar fi reprezentat contactul fizic, faptul că puiandrii considerau străinul un surogat de părinte, deşi străinul era lipsit de gânduri.

Asta însă era mai puţin important. Oţel aduse alt cap la marginea balconului. Rămase tăcut; niciun membru al haitei nu gândea direct către celălalt. În aer plutea un miros de puiandri amestecat cu sudoare de călugăriţă. Aceştia doi erau comoara cea mai de seamă a Mişcării: cheia pentru supravieţuire şi chiar mai mult. De acum Oţel ştia că nava zburătoare nu făcea parte dintr-o flotă de invazie. Vizitatorii lor fuseseră mai degrabă refugiaţi nepregătiţi. Nu se auzise absolut nimic despre alte coborâri din cer, şi iscoadele Mişcării erau răspândite până departe.

Victoria lor împotriva străinilor fusese norocoasă. Unica lor armă ucisese aproape complet un regiment. În fălci pricepute, asemenea arme puteau învinge armate întregi. Oţel nu se îndoia că nava conţinea maşini ucigaşe mai puternice... maşini încă funcţionale. Aşteaptă şi priveşte, se sfătui Oţel. Lasă-l pe Amdiranifani să arate pârghiile ce-l pot controla pe străin.

Miza va fi lumea întreagă.

Capitolul 14

Uneori mama obişnuia să spună despre ceva că era mai amuzant decât o droaie de căţeluşi. Jefri Olsndot nu avusese niciodată mai multe animale de companie simultan şi doar o dată avusese un câine. Acum însă înţelegea expresia mamei. Cei opt căţei îl fascinaseră din prima zi, deşi fusese atât de obosit şi de speriat. Iar pe ei îi fascinase Jefri. Îl asediaseră pur şi simplu, îl trăseseră de haine, îi descheiaseră pantofii, i se instalaseră în poală sau îi dăduseră târcoale. Trei sau patru îl priveau în orice clipă. Ochii le erau complet maro sau roz şi păreau mari în comparaţie cu capetele lor. De la început, căţeii îl imitaseră. Erau mult mai pricepuţi decât păsările-cântătoare Straumli; puteau reproduce orice ar fi spus băiatul – pe loc sau mai târziu. Iar când el plângea, căţeluşii plângeau adesea şi ei şi se lipeau în jurul lui.

Existau şi alţi câini, câini mari care purtau haine şi intrau în sală prin uşi amplasate sus pe pereţi. Ei coborau hrană în încăpere şi uneori emiteau sunete ciudate. Însă mâncarea avea un gust oribil şi ei nu răspundeau la ţipetele lui Jefri, nici măcar imitându-l.

Trecuseră două zile, apoi o săptămână. Jefri cercetase tot ce se afla în sală. Nu era chiar celula unei temniţe; era prea mare pentru aşa ceva. În plus, prizonierii nu primesc animale de companie. Înţelegea că planeta aceasta era necivilizată. Că nu făcea parte din Tărâm, poate nici chiar din Reţea. Dacă mama, tata sau Johanna nu erau în apropiere, era posibil ca aici să nu existe nimeni care să-i înveţe pe câini să vorbească samnorska! În cazul acesta, ar fi căzut în sarcina băiatului s-o facă şi să-şi găsească familia… Acum, când câinii cu veste-albe apăreau la balcoanele din colţuri, Jefri le punea întrebări zbierând. Nu erau de cine ştie ce ajutor. Nici chiar cel cu dungi roşii nu răspundea. Totuşi căţeii o făceau! Ei strigau alături de Jefri, uneori repetându-i cuvintele, alteori scoţând sunete lipsite de înţeles.

Băiatul nu avu nevoie de mult timp ca să înţeleagă faptul că toţi căţeluşii erau conduşi de o singură minte. Când alergau în jurul lui, unii stăteau întotdeauna puţin retraşi, arcuindu-şi încoace şi încolo gâturile graţioase… iar cei care alergau păreau să ştie exact ce anume vedeau ceilalţi. Jefri nu putea ascunde lucruri la spate, dacă acolo exista măcar un căţel care să-şi anunţe tovarăşii. O vreme, crezuse că vorbeau, cumva, între ei. Era însă mai mult decât atât; când îi privea cum îi dezlegau şireturile sau desenau ceva – capetele, boturile şi labele cooperau perfect, la fel ca degetele mâinii unui om. Jefri nu raţiona atât de explicit, dar după mai multe zile ajunse să se gândească la toţi căţeluşii, împreună, ca fiind un singur prieten al său. În acelaşi timp observă că şi ei îi combinau cuvintele… iar uneori obţineau înţelesuri noi.

– Tu eu joacă.

Cuvintele se auzeau ca un montaj audio ieftin, însă de obicei precedau o leapşa nebună în jurul mobilelor.

– Tu eu desen.

Tabla din ardezie avea înălţimea de un metru de la podea şi acoperea pereţii de jur împrejurul sălii. Era un display aşa cum Jefri nu mai văzuse în viaţa lui: murdar, imprecis, cu ştergere imperfectă şi fără posibilitate de stocare. Băiatul era încântat. Chipul şi mâinile lui – şi majoritatea buzelor lui Căţei – se acopereau cu praf de cretă. Se desenau unul pe celălalt şi pe ei înşişi. Căţei nu desena la fel de bine ca Jefri; câinii reprezentaţi de el aveau capete şi labe mari, iar toate corpurile erau figurate laolaltă ca o pată nu foarte distinctă. Când îl desena pe băiat, mâinile acestuia erau întotdeauna mari, cu toate degetele înfăţişate cu grijă.

Jefri îşi desena familia şi încerca să-l facă pe Căţei să înţeleagă.

Zi după zi, lumina soarelui dădea ocol pereţilor din ce în ce mai sus. Acum sala era câteodată întunecată. Cel puţin o dată pe zi, diverse haite veneau să stea de vorbă cu Căţei. Acesta era unul dintre puţinele lucruri care-i puteau dezlipi pe căţeluşi de Jefri. Căţei stătea sub balcoane şi scheuna şi orăcăia spre adulţi. Era o oră de şcoală! Haitele coborau suluri la care să se uite Căţei şi le ridicau pe cele pe care le marcase.

Jefri stătea în tăcere şi privea lecţiile. Se foia, dar nu mai striga la profesori. Încă puţin şi el şi Căţei aveau să vorbească realmente. Încă puţin şi el şi Căţei aveau să afle unde era mama, tata şi Johanna.

* * *

Uneori teroarea şi durerea nu sunt cele mai bune pârghii; amăgirea, când funcţionează, este manipularea cea mai elegantă şi mai ieftină. Odată ce Amdiranifani deveni fluent în graiul călugăriţei, Oţel îi explică despre tragica moarte a părinţilor şi a tovarăşei de prăsilă. Fragmentul de Jupuitor se opusese, însă Oţel dorea control rapid şi incontestabil.

Se părea că Fragmentul putea să fi avut dreptate; ar fi trebuit măcar să păstreze speranţa că tovarăşa de prăsilă trăia. Oţel privi solemn Experimentul Amdiranifani.

– Cum putem fi de ajutor?

Tânăra haită se uită la el cu încredere.

– Jefri este foarte tulburat în privinţa părinţilor şi *surorii* sale.

Amdiranifani utiliza multe cuvinte ale călugăriţei, adesea în mod inutil; *soră* în loc de tovarăşă de prăsilă.

– N-a prea mâncat. Nu vrea să se joace. Mă întristează foarte mult.

Oţel continua să urmărească balconul opus. Fragmentul de Jupuitor stătea acolo. Nu se ascundea, deşi majoritatea feţelor sale nu erau în lumina lumânărilor. Deocamdată intuiţiile lui fuseseră extraordinare. Însă privirea Fragmentului era ca pe timpuri, când o greşeală putea

însemna mutilarea sau mai rău. *Aşa să fie!* Miza era acum mai mare decât oricând; dacă nodul din beregatele lui Oţel îl putea ajuta să izbândească, el o primea bucuros. Îşi desprinse ochii de la balcon şi-şi aduse pe toate feţele o expresie de simpatie duioasă faţă de nefericirea bietului Jefri.

– Trebuie neapărat să-l faci să înţeleagă. Nimeni nu-i va mai putea aduce la viaţă părinţii sau sora. Dar noi ştim cine sunt ucigaşii. Facem tot ce putem pentru a ne apăra împotriva lor. Spune-i cât de greu este. Imperiul Cioplitorilor-în-lemn durează de sute de ani. Într-o bătălie, nu-i putem face faţă. De aceea avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l poate oferi. Ne-ar putea învăţa cum să folosim nava părinţilor săi.

Haita puiandrilor coborî un cap.

– Da. O să încerc, însă…

Cei trei membri de lângă Jefri îi adresară mârâieli joase. Călugăriţa stătea cu capul plecat; îşi ţinea labele cu tentacule peste ochi. Creatura se comporta aşa de câteva zile şi retragerea în sine se înrăutăţea. Acum îşi scutură capul cu violenţă şi scoase sunete stridente, mai ascuţite decât registrul său normal.

– Jefri spune că nu înţelege cum funcţionează aparatele din navă. El este doar un… – haita căută o traducere – … este foarte tânăr. Adică la fel ca mine.

Oţel încuviinţă înţelegător. Era o consecinţă evidentă a naturii solitare a străinilor, totuşi stranie. Absolut toţi începeau ca puiandri compleţi. Absolut toţi semănau cu experimentele haite de puiandri ale lui Oţel. Cunoaşterea parentală era transmisă prin echivalentul vorbirii inter-haite. Asta făcea creatura uşor de amăgit, dar în clipa de faţă era un inconvenient important.

– Totuşi, orice ne-ar putea explica…

Alte mormăieli din partea călugăriţei. Oţel ar fi trebuit să înveţe graiul acela. Sunetele erau simple; creaturile acestea jalnice îşi foloseau gurile pentru vorbire, ca păsările sau melcii de pădure. Deocamdată el depindea de Amdiranifani. Pentru moment era în regulă; haita de puiandri avea încredere în el. Altă descoperire norocoasă! Cu câteva dintre experimentele lui recente, Oţel încercase dragostea în locul combinaţiei iniţiale teroare/dragoste a Jupuitorului; existase o mică şansă ca aşa ceva să poată fi mai bun. Printr-un noroc, Amdiranifani făcuse parte din grupul cu dragoste. Chiar şi educatorii săi evitaseră consolidările de natură negativă. Haita avea să creadă orice spunea el… şi la fel, spera Oţel, avea să facă şi călugăriţa.

Amdiranifani traduse:

– Mai este ceva; el m-a mai întrebat despre asta. Jefri ştie cum să-i trezească pe ceilalţi copii (literal, cuvântul însemna haită de căţei) din

navă. Pari surprins, lordul meu?

Deşi de acum nu mai avea coşmaruri cu minţile monştrilor, Oţel ar fi preferat să nu aibă în jur alţi o sută de străini.

– Nu mi-am dat seama că ei pot fi treziţi atât de uşor... Însă n-ar trebui să ne grăbim s-o facem. Şi aşa avem probleme în a găsi hrană pe care s-o poată mânca Jefri. (Era perfect adevărat; creatura era incredibil de mofturoasă în privinţa hranei.) Nu cred că deocamdată i-am mai putea hrăni şi pe alţii.

Alte mârâituri joase. Alte ţipete ascuţite din partea lui Jefri. În cele din urmă:

– Încă un lucru, lordul meu. Jefri crede că poate fi posibil să folosească ultraundele navei pentru a cere ajutor din partea altora precum părinţii lui.

Fragmentul de Jupuitor ţâşni din umbre. O pereche de capete priviră în jos spre călugăriţă, iar alta îl fixă pătrunzător pe Oţel. Oţel nu reacţionă; putea fi mai stăpân pe sine decât orice haită neînchegată.

– Asta este ceva la care trebuie să ne mai gândim. Poate că tu şi Jefri aţi putea discuta mai mult despre subiectul acesta. Nu vreau să încerc până nu suntem siguri că nu vom strica nava.

Fusese o explicaţie destul de anemică. Văzu Fragmentul încreţind un bot, amuzat. În timp ce el vorbea, Amdiranifani traducea. Jefri răspunse aproape imediat.

– Ah, nu-i nimic. El se referea la un apel special. Jefri spune că nava a transmis semnale... singură... încă de când a aterizat.

Şi Oţel se întrebă dacă mai auzise vreodată o ameninţare cu moartea pronunţată cu atâta inocenţă?

* * *

Începură să-i lase pe Amdi şi Jefri afară, ca să se joace. Până atunci, Amdi se temuse să iasă. Nu era obişnuit să poarte veşminte. Toată viaţa lui – care dura de patru ani – fusese petrecută exclusiv în sala aceea mare. Citise despre exterior şi era curios, dar în acelaşi timp îi era puţină frică. Totuşi băiatul-om părea să dorească să iasă. Cu fiecare zi ce trecuse, fusese tot mai retras şi plânsese mai puţin. În majoritatea timpului, plângea după părinţii şi sora lui, însă uneori plângea pentru că era închis aici, în adânc.

Aşa că Amdi vorbise cu domnul Oţel şi acum ieşeau aproape zilnic, cel puţin într-o curticică interioară. La început, Jefri se mulţumise să stea jos, fără ca măcar să privească în jur. Totuşi Amdi descoperise că lui îi plăcea afară şi de fiecare dată izbutea să-l facă pe prietenul său să se joace un pic mai mult.

Haite de profesori şi gărzi stăteau în colţurile întinderii de muşchi care începuse să se îngălbenească şi priveau. Amdi – şi în cele din urmă şi Jefri – se distra să-i necăjească. Jos, în sală, nu-şi dăduseră

seama când vizitatorii veneau în balcoane, dar majoritatea adulţilor erau neliniştiţi în preajma lui Jefri. Băiatul era o dată şi jumătate mai înalt decât un membru obişnuit de haită care stătea în picioare. Când se apropia, o haită normală se strângea laolaltă şi se îndepărta. Nu-i plăcea să fie nevoită să privească în sus la el. O prostie, gândea Amdi. Jefri era atât de înalt şi de slab, încât părea gata să se răstoarne în orice clipă. Iar când alerga, era ca şi cum s-ar fi străduit cu disperare să se reechilibreze pentru ca să nu cadă, fără să reuşească vreodată s-o facă în mod perfect. De aceea jocul favorit al lui Amdi în acele prime zile era leapşa. Ori de câte ori el era urmăritorul, făcea astfel încât să-l alerge pe Jefri direct printre vestele-albe care afişau cea mai mare îngâmfare. Dacă el şi Jefri procedau bine, puteau transforma leapşa într-o distracţie în trei, cu Amdi urmărindu-l pe băiat şi un veste-albe alergând disperat pentru a se feri de amândoi.

Uneori îi părea rău pentru gărzi şi vestele-albe. Erau foarte rigizi şi cu aer de adulţi. Nu înţelegeau cât de amuzant era să ai un prieten lângă care puteai să mergi oricât de aproape, pe care puteai realmente să-l atingi.

De acum, era mai mult noapte. Lumina zilei licărea numai câteva ore, în jurul amiezii. Crepusculul de dinainte şi de după era îndeajuns de strălucitor ca să acopere stelele şi aurora boreală, totuşi încă prea slab ca să se distingă şi culori. Deşi Amdi îşi petrecuse toată viaţa în castel, înţelegea geometria situaţiei şi-i plăcea să urmărească schimbarea luminii. Jefri nu prea se dădea în vânt după întunericul iernii… până la prima ninsoare.

Amdi căpătă primul său set de jachete şi domnul Oţel porunci să se croiască straie speciale pentru băiatul-om, veşminte mari şi vătuite care-i acopereau tot trupul şi-i ţineau mai multă căldură decât ar fi putut face o blană straşnică.

Pe o latură a curţii, zăpada avea o grosime de numai cincisprezece centimetri, dar în rest se ridica în troiene mai înalte decât capul lui Amdi. Pe ziduri erau fixate torţe în apărători de vânt; lumina lor sclipea auriu pe omăt. Amdi ştia ce era zăpada… însă n-o mai văzuse până atunci. Îi plăcea s-o împroaşte pe una dintre veste. Se uita după aceea la ea şi se tot uita, încercând să distingă fulgii fără a-i topi cu răsuflarea sa. Modelul hexagonal era atrăgător şi în acelaşi timp îl chinuia, fiind la limita vederii sale.

Leapşa nu mai era acum amuzantă; omul putea să alerge prin troiene în care Amdi înota realmente cu greutate. Existau şi alte lucruri pe care le putea face omul – lucruri minunate. Putea construi bulgări din zăpadă, pe care să-i arunce. Gărzile erau foarte nemulţumite de bulgării aceia, mai ales când Jefri le pocni câţiva membri. Fu prima dată când le văzu înfuriindu-se.

Amdi alerga pe latura măturată de vânt a curţii, ferindu-se de

bulgări şi schelălăind frustrat. Mâinile omeneşti erau nişte chestii extraordinar de afurisite. I-ar fi plăcut tare mult să fi avut şi el o pereche… patru perechi! Îl încercui pe om din trei părţi şi sprintă direct spre el. Jefri se retrase iute în zăpada mai înaltă, dar prea târziu. Amdi îl izbi atât sus, cât şi jos, răsturnându-l într-un nămete. Urmă un simulacru de luptă, cu buze sfârtecătoare şi labe împotriva mâinilor şi picioarelor lui Jefri. Acum însă Amdi era deasupra. Omul fu pedepsit pentru bulgări, cu o grămadă de zăpadă care-i fu îndesată pe sub jachetă.

* * *

Uneori stăteau locului şi priveau cerul atât de mult timp, încât dosurile şi labele amorţeau de frig. Aşezaţi îndărătul celui mai mare troian de omăt, erau feriţi de razele torţelor castelului şi puteau să vadă limpede luminile de pe boltă.

La început, Amdi fusese vrăjit de aurora boreală. Până şi unii dintre profesorii lui erau fermecaţi de ea. Spuneau că această parte a lumii era unul dintre locurile cele mai bune pentru a vedea cerul strălucind.

Uneori aurora era atât de slabă, încât scânteierile torţelor reflectate de zăpadă erau îndeajuns ca s-o acopere. Alteori se întindea de la un orizont la celălalt: o lumină verde, tivită cu urme de trandafiriu ce se răsuceau ca zburlite de o briză. El şi Jefri puteau vorbi foarte uşor acum, deşi întotdeauna în graiul băiatului. Omul nu putea emite multe dintre sunetele limbajului inter-haite; până şi numele lui Amdi pronunţat de el abia se înţelegea. Pe de altă parte, Amdi înţelegea samnorska destul de bine; era amuzant, era propriul lor grai secret. Jefri nu părea foarte impresionat de aurora boreală.

– Acasă aveam multă de-asta. E pur şi simplu lumină de la…

Spuse un cuvânt nou şi se uită la Amdi. Era interesant faptul că omul nu se putea uita simultan în mai multe locuri. Ochii şi capul lui se mişcau întruna.

– Ştii… adică locuri unde oamenii fac lucruri. Cred că scapă gaze şi reziduuri şi dup-aia soarele le luminează sau devine…

Alt cuvânt neinteligibil.

– Locuri unde oamenii fac lucruri? *În cer?*

Amdi avea un glob; el ştia mărimea planetei şi orientarea ei. Dacă aurora boreală reflecta lumina soarelui, ar fi trebuit să fie la sute de mile deasupra solului! Amdi rezemă o spinare de jacheta lui Jefri şi scoase un fluierat foarte omenesc. Cunoştinţele lui de geografie nu erau pe măsura celor de geometrie, totuşi…

– Haitele nu lucrează-n cer, Jefri. Noi n-avem nici măcar bărci zburătoare.

– Ă-ă-ă… aşa-i, n-aveţi… Atunci nu ştiu ce poate fi chestia asta. Dar nu-mi place. Stă-n calea stelelor.

Amdi aflase de la Jefri totul despre stele. Undeva acolo se găseau

prietenii părinţilor băiatului.

Jefri tăcu câteva minute. Nu se mai uita spre cer. Amdi se foi, se apropie încă niţel şi privi lumina care unduia pe cer. Îndărătul lor, creasta ascuţită de vânt a troianului era tivită cu lumină gălbuie dinspre torţe. Amdi îşi putea imagina ce gândea băiatul.

– Comseturile de la bordul navei nu sunt totuşi suficient de bune ca să cheme ajutoare?

Jefri lovi cu palma în sol.

– Nu! Ţi-am mai zis! Ele sunt simple radiouri. Cred că le-aş putea face să funcţioneze, dar la ce bun? Aparatul de ultraunde a rămas în navă şi-i prea mare ca să poată fi deplasat. Zău, nu-nţeleg de ce domnul Oţel nu vrea să mă lase înăuntru… am opt ani, ştii şi tu. Mi-aş putea da seama cum l-a setat mama înainte, înainte…

Cuvintele i se frânseră în tăcerea familiară, disperată. Amdi îşi frecă un cap de umărul lui. El avea o teorie legată de ezitarea domnului Oţel, o explicaţie pe care nu i-o spusese lui Jefri până atunci.

– Poate că se teme c-o să zbori şi-o să ne părăseşti.

– Asta-i o prostie! N-o să te părăsesc niciodată. În plus, nava aia-i realmente greu de pilotat. N-a fost concepută ca s-aterizeze pe-o planetă.

Jefri spunea nişte lucruri foarte stranii; uneori era vina lui Amdi care înţelegea eronat… dar alteori ele erau adevărul literal. Oare oamenii aveau într-adevăr nave care nu coborau niciodată pe sol? Şi atunci, unde se duceau ele? Amdi aproape că putea simţi cum i se închegau în minte noile scări de referinţă. Globul geografic al domnului Oţel nu reprezenta lumea, ci ceva foarte mic din adevărata alcătuire a lucrurilor.

– Ştiu că n-o să ne părăseşti. Pe de altă parte însă înţelegi de ce se teme domnul Oţel. El nu poate să vorbească cu tine decât prin intermediul meu. Trebuie să-i dovedim că poate avea încredere în noi.

– Cred că da.

– Dac-am putea activa radiourile, ar putea fi de ajutor. Ştiu că profesorii mei nu le-au dat de cap. Domnul Oţel are unul, dar cred că nici el nu-l înţelege.

– Da… Dacă l-am putea activa pe celălalt…

În după-amiaza aceea, gărzile avură parte de un respiro. Cei doi pe care-i aveau în grijă plecară mai devreme din ger. Gărzile nu fură prea curioase despre motivul norocului lor.

* * *

Bârlogul lui Oţel fusese iniţial al Stăpânului. Diferea foarte mult de sălile de reuniuni din castel. Cu excepţia orgiilor, doar o singură haită ar fi putut încăpea în oricare dintre odăi. Asta nu însemna totuşi că apartamentul ar fi fost mic. Erau cinci camere, fără a pune la socoteală baia. Cu excepţia bibliotecii, niciuna nu era însă mai lungă

de patru metri. Tavanele erau scunde, sub cinci picioare, şi nu exista spaţiu pentru balcoane pentru vizitatori. Valeţii aşteptau permanent în cele două coridoare care aveau un perete comun cu apartamentul. Sala de mese, dormitorul şi baia aveau deschizături mai mici, doar atât cât să dea porunci şi să primească mâncare şi băutură, ori să fie folosite ca garderobă.

Intrarea principală era păzită la exterior de trei haite de soldaţi. Bineînţeles, Stăpânul n-ar fi locuit niciodată într-un bârlog cu o singură ieşire. Oţel găsise opt deschideri secrete (dintre care trei în iatacuri). Acestea puteau fi deschise doar dinăuntru şi duceau în labirintul pe care Jupuitorul îl construise în interiorul zidurilor castelului. Nimeni nu cunoştea întinderea acelui labirint, nici chiar Stăpânul. În anii de după plecarea Jupuitorului, Oţel rearanjase părţi din el – mai ales pasajele ce porneau din acest bârlog.

Apartamentul era aproape inexpugnabil. Chiar dacă întregul castel ar fi fost capturat, cămara era aprovizionată pentru o jumătate de an, iar ventilaţia era asigurată de o reţea de canale la fel de întinsă ca şi pasajele secrete ale Stăpânului. Oţel nu se simţea totuşi în deplină siguranţă aici. Era posibil să existe mai mult de opt intrări secrete, poate şi unele care să se poată deschide numai din exterior…

Şi, desigur, orgiile erau excluse, aici sau altundeva. Singurele acte sexuale în afara haitei pe care şi le permitea Oţel erau cu solitari… iar asta ca parte a experimentelor sale; era pur şi simplu prea periculos să-ţi amesteci sufletul cu al altora.

După cină, Oţel intră în bibliotecă şi se relaxă în jurul biroului de lectură. Doi din el sorbiră brandy, în vreme ce altul fuma ierburi din miazăzi. Asta era plăcere, dar în acelaşi timp calcul: Oţel ştia precis care vicii, aplicate căror membri, aveau să-i ridice imaginaţia pe cele mai înalte culmi.

… Şi într-o măsură tot mai mare ajungea să înţeleagă că în jocul actual imaginaţia era cel puţin la fel de importantă ca inteligenţa primară. Biroul dintre membrii lui era acoperit cu hărţi, rapoarte din miazăzi şi memorandumuri ale Siguranţei interne. Dar în mijlocul hârtiilor din mătase, zăcând ca un melc în cochilia sa de ivoriu, se afla radioul străin. Ei recuperaseră două radiouri de pe navă. Oţel îl ridică şi trecu un nas peste laturile netede şi curbate. Numai cel mai fin lemn tensionat – şi cel utilizat pentru instrumentele muzicale şi statuete – se putea compara cu rafinamentul acestuia. Totuşi călugăriţa susţinea că putea fi folosit pentru a vorbi la distanţe de zeci de kilometri, cu iuţeala unei raze de soare. Dacă ar fi fost adevărat… Oţel se întrebă câte bătălii pierdute ar fi putut să fie câştigate cu aceste aparate, câte noi cuceriri ar fi putut să fie întreprinse în siguranţă. Şi dacă ei ar fi putut învăţa să construiască vorbitoare la depărtare… subordonaţii Mişcării împrăştiaţi pe tot continentul ar fi

fost pe atât de apropiaţi, pe cât erau gărzile de lângă bârlogul lui Oţel. Nicio forţă din lume n-ar fi putut sta în calea lor.

Oţel ridică ultimul raport sosit de la Cioplitorii-în-lemn. Din multe puncte de vedere, ei înregistrau mai multe succese cu călugăriţa lor decât Oţel cu a sa. Se părea că a lor era aproape un adult. Mai important încă, avea o bibliotecă miraculoasă, care putea fi interogată ca o fiinţă. Cu totul, existaseră trei *dataseturi.* Vestele-albe ale lui Oţel le găsiseră resturile în rămăşiţele carbonizate din jurul navei. Jefri credea că *procesoarele* navei erau cumva asemănătoare unui *dataset,* „dar mai prostănace” (traducerea cea mai bună a lui Amdi), însă deocamdată *procesoarele* fuseseră inutile.

Folosind *datasetul* lor, câţiva din anturajul Cioplitoarei-în-lemn învăţaseră însă deja graiul călugăriţei. Cu fiecare zi, ei descopereau despre civilizaţia străinilor mai multe decât puteau învăţa cei ai lui Oţel în zece zile. Zâmbi. Ei nu ştiau că toate detaliile importante erau anunţate prompt la Insula Tăinuită... Deocamdată avea să le îngăduie să-şi păstreze jucăria şi călugăriţa; ei observaseră câteva lucruri care lui i-ar fi scăpat. Totuşi continua să dea vina pe simplul noroc.

Oţel răsfoi raportul. Era bine. Străinul Cioplitorilor-în-lemn continua să fie necooperant. Simţi cum surâsul i se lărgeşte în râs: era vorba despre un fleac – termenul utilizat de creatură pentru haite. Raportul încerca să-l silabisească. Nu conta; traducerea era gheare sau stilete. Călugăriţa avea o oroare aparte faţă de lamele ascuţite pe care soldaţii le purtau pe labele din faţă. Oţel linse gânditor lacul negru al ghearelor sale manichiurate. Interesant... Ghearele puteau fi elemente ameninţătoare, dar în acelaşi timp făceau parte din indivizi în sine. Stiletele erau extensia lor mecanică şi potenţial mai înspăimântătoare. Era genul de nume pe care l-ai fi putut imagina pentru o trupă de ucigaşi de elită... însă în niciun caz pentru toate haitele. La urma urmelor, rasa haitelor îi cuprindea şi pe cei slabi, pe cei sărmani, pe binevoitori şi pe naivi... dar şi persoane ca Oţel şi Jupuitorul. Călugăriţa alesese stiletele drept trăsătura caracteristică a haitelor, ceea ce spunea ceva foarte interesant despre psihologia ei.

Oţel se îndepărtă de birou şi privi peisajul pictat pe pereţii bibliotecii. Era o vedere din turnurile castelului. Sub vopsele, pereţii erau căptuşiţi cu modele din mică, cuarţ şi fibre; ecourile confereau senzaţia aproximativă pe care ai fi putut-o percepe când priveai peste piatră şi pustietate. Combinaţiile audiovizuale erau rare în castel şi aceasta era una dintre cele mai bine realizate; Oţel se simţea relaxându-se când o privea. Pentru o clipă îşi lăsă imaginaţia să se dezlănţuie.

Stilete... Îmi place! Dacă aceasta era imaginea străinului, atunci era numele potrivit pentru rasa sa. Jalnicii lui sfetnici – şi uneori chiar şi Fragmentul de Jupuitor – continuau să fie intimidaţi de nava sosită

din stele. Neîndoios, în nava aceea existau puteri mai mari decât oricare altele din lume. Însă după primul val de panică, Oţel înţelesese că străinii nu aveau puteri supranaturale. Ei progresaseră pur şi simplu – în sensul pe care Cioplitoarea-în-lemn îl sublinia în asemenea măsură – mult dincolo de starea actuală a ştiinţei din lumea lui. Desigur, civilizaţia străină era actualmente o necunoscută ucigaşă. Era în stare să ardă lumea aceasta, s-o transforme în cărbune. Totuşi cu cât Oţel vedea mai multe, cu atât îşi dădea seama de inferioritatea intrinsecă a străinilor. Ce mai stârpituri ciudate erau – o rasă de solitari inteligenţi. Fiecare dintre ei trebuia crescut de la zero, ca o haită complet nou-creată. Amintirile puteau fi transmise doar prin voce şi scris. Fiecare creatură creştea, îmbătrânea şi chiar murea ca un întreg. Fără să vrea, Oţel se înfioră.

El evoluase mult de la primele prejudecăţi, primele temeri. De mai bine de treizeci de zile, plănuia cum ar putea utiliza nava stelară pentru a stăpâni lumea. Călugăriţa spusese că nava transmitea semnale altor nave. Asta îi propulsase pe unii dintre Valeţii săi în incontinenţă. Bun! Mai devreme sau mai târziu, aveau să sosească mai multe nave. Stăpânirea lumii nu mai constituia un obiectiv practic… Era momentul să ţintească mai sus, spre ţeluri pe care nici Stăpânul nu le imaginase vreodată. Dacă le îndepărta avantajele tehnice, călugăriţele erau făpturi fragile, limitate. Ar fi trebuit să fie lesne de învins. Până şi ele păreau să înţeleagă asta. *Stilete, ne spun creaturile. Atunci aşa va fi!* Într-o bună zi, Stiletele aveau să umble printre stele şi să stăpânească acolo.

Dar în anii de până atunci, viaţa avea să fie foarte periculoasă. Precum un puiandru abia născut, întregul lor potenţial putea fi sfârşit printr-o lovitură aparent uşoară. Supravieţuirea Mişcării – a lumii! – avea să depindă de superioritatea inteligenţei, imaginaţiei, disciplinei şi trădărilor. Din fericire, acelea fuseseră dintotdeauna atuurile lui Oţel.

Oţel visă în lumina lumânărilor şi în umbre… Inteligenţă, imaginaţie, disciplină, trădare… Bine folosite… ar fi putut străinii să fie convinşi să-i elimine pe toţi inamicii lui Oţel… şi apoi să-şi dezgolească beregatele pentru el? Era cutezător, aproape iraţional, totuşi putea să existe o cale. Jefri afirma că putea să opereze semnalizatorul navei. El singur? Oţel se îndoia. Străinul era complet amăgit, dar nu foarte competent. Cu Amdiranifani situaţia stătea însă altfel. El dovedea tot geniul descendenţelor sale. Iar principiile de loialitate şi sacrificiu pe care i le inculcaseră profesorii prinseseră rădăcini, deşi era un pic prea… jucăuş. Obedienţa lui nu avea ascuţişul pe care l-ar fi putut aduce frica. Era însă lipsit de importanţă. Ca unealtă era mai util ca oricare altul. Amdiranifani îl înţelegea pe Jefri şi părea să înţeleagă artefactele străine chiar mai bine decât călugăriţa.

Riscul trebuia asumat. Avea să-i lase pe cei doi să intre în navă. În locul semnalului automat de naufragiu, ei aveau să transmită mesajul lui Oţel. Şi care urma să fie acel prim mesaj? Cuvânt cu cuvânt, avea să fie cel mai important şi mai periculos pe care-l spusese vreo haită vreodată.

* * *

La trei sute de metri depărtare, în adâncul aripii experimentale, un băiat şi o haită de puiandri dădură peste un noroc neaşteptat: o uşă neîncuiată şi posibilitatea de a se juca niţel cu comsetul lui Jefri.

Telefonul era mai complex decât multe alte modele. Fusese conceput pentru spitale şi muncă pe teren, pentru controlul prin telecomandă al dispozitivelor, ca şi pentru comunicare verbală. Prin încercări succesive, cei doi reduseră treptat numărul opţiunilor.

Jefri Olsndot indică cifrele care apăruseră pe o latură a dispozitivului.

– Cred c-asta-nseamnă c-am stabilit legătura cu un receptor.

Aruncă o privire îngrijorată către uşă. Ceva îi spunea că n-ar fi trebuit să întârzie aici.

– Este acelaşi şablon ca pe radioul pe care l-a luat domnul Oţel, rosti Amdi.

Nici măcar unul dintre capetele lui nu se uita la uşă.

– Pun prinsoare că dacă-l apăsăm aici, vorbele noastre vor apărea pe radioul lui. Atunci el va şti că putem fi de folos... Ce-ar trebui atunci să facem?

Trei din Amdi alergau în jurul camerei, aidoma unor câini care nu-şi puteau păstra atenţia asupra conversaţiei. Jefri ştia de acum că acela era echivalentul unui om care priveşte în gol şi fredonează în barbă în vreme ce gândeşte. Unghiul privirii sale simboliza alt gest, de data aceasta un zâmbet care se lăţea răutăcios.

– Cred c-ar trebui să-i facem o surpriză. El este întotdeauna foarte serios.

– Mda...

Domnul Oţel era destul de grav. La urma urmelor însă aşa erau toţi adulţii. Îi reaminteau lui Jefri de savanţii mai vârstnici de la Laboratorul Superior.

Amdi prinse radioul şi-i aruncă băiatului o privire „ia fii atent!” Apăsă cu nasul comutatorul vorbit şi cântă în microfon o lamentaţie prelungă. Suna doar vag a vorbire de haită. Unul din Amdi traduse lângă urechea lui Jefri. Băiatul simţi chicotele ridicându-i-se prin gât.

* * *

În bârlogul său, Lord Oţel era pierdut în planuri. Imaginaţia lui – dezlănţuită de ierburi şi brandy – plutea liberă, jucându-se cu posibilităţile. Era instalat pe perne moi de catifea, confortabil în siguranţa bârlogului. Lumânările care mai ardeau încă se reflectau

slab din fresca-peisaj şi sclipeau de pe mobilele lustruite. Aproape că pusese la punct povestea pe care avea s-o spună străinilor…

Zgomotul de pe birou începu încetişor, acoperit de visurile sale. În majoritate avea tonalităţi joase, totuşi existau şi supratonuri în domeniul gândirii, aidoma unor felii din altă minte. Era o prezenţă, care creştea. Cineva e-n bârlogul meu! Gândul sfâşie ca lama ucigaşă a Jupuitorului. Membrii lui Oţel se contorsionară în spasme de panică, dezorientaţi de fum şi băutură.

În mijlocul nebuniei se auzea un glas. Era distorsionat, îi lipseau tonurile pe care le-ar fi avut orice vorbire firească. Urla în triluri:

– Lord Oţel! Salutări de la Haita Haitelor, Atotputernicul Dumnezeu!

O parte din Oţel era deja ieşită prin uşa principală, privind cu ochi holbaţi la gărzile din holul de afară. Prezenţa soldaţilor îi aduse puţin calm şi un fior rece de stânjeneală. *Este o prostie!* Înclină un cap spre dispozitivul străin de pe birou. Ecourile erau peste tot, dar sunetele proveneau din vorbitorul la depărtare… Acum nu mai era o vorbire de haită, ci doar sunete ascuţite, bolboroseli lipsite de minte în spectrul mijlociu al gândirii. Stop! Îndărătul tuturor, slab şi stins… se auzeau mârâielile tuşite pe care le recunoştea ca fiind râsul călugăriţei.

Oţel se lăsa rareori pradă furiei. Ea trebuia să fie unealta, nu stăpâna sa. Însă ascultând râsetele şi amintindu-şi cuvintele… Oţel simţi setea întunecată de sânge, ridicându-se mai întâi printr-un membru, apoi prin altul. Fără să gândească, se întinse şi distruse *comsetul.* Acesta amuţi instantaneu. El fulgeră cu privirea gărzile care luaseră poziţie de drepţi în hol. Zgomotul minţilor lor încetase de teamă înăbuşită.

Cineva avea să moară pentru asta!

* * *

Domnul Oţel se întâlni cu Amdi şi Jefri a doua zi după succesul pe care ei îl avuseseră cu radioul. Îl convinseseră. Plecau pe continent. Jefri avea să beneficieze de ocazia de a chema salvatori!

Oţel fu chiar mai solemn ca de obicei; făcu mare caz de importanţa faptului ca ei să capete ajutor, pentru a se apăra împotriva altui atac al Cioplitorilor-în-lemn. În acelaşi timp însă nu părea furios pe renghiul lui Amdi. Jefri răsuflă încet, uşurat. Acasă, tata i-ar fi tăbăcit fundul pentru aşa ceva. Credea că Amdi are dreptate. Domnul Oţel era serios din cauza responsabilităţilor sale şi a pericolelor cu care se confruntau. Sub masca aceea însă era o persoană foarte drăguţă.

Criptare: 0

Receptat de: Releu transceiver 03 de la Releu

Cale limbaj: Limba-de-foc → semnul-norului → triskwelină, unităţi SjK [Limba-de-foc şi semnul-norului sunt graiuri comerciale din Exteriorul Superior. Numai înţelesul esenţial este redat de traducere.]

De la: Corporaţia Artele Arbitrării din nebuloasa Nor-de-foc. [O organizaţie militară [?] din Exteriorul Superior. Vârsta cunoscută - 100 ani]

Subiect: Motiv de îngrijorare

Rezumat: Se pare ca au fost distruse trei civilizaţii de unic sistem

Termeni cheie: dezastre pe scară interstelară, război pe scară interstelară?, Aberaţia, Domeniul Straumli

Distribuţie:
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Ameninţări
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 53,57 zile de la căderea Domeniului Straumli

Text mesaj:
Recent o civilizaţie obscură a anunţat că a creat o nouă Putere în Transcendent. După aceea a ieşit temporar din Reţeaua Cunoscută. De atunci în Ameninţări au fost postate aproximativ un milion de mesaje despre incident – multe speculaţii privind naşterea unei Aberaţii de Clasa a II-a –, dar nicio dovadă a efectelor cu excepţia limitelor fostului Domeniu Straumli.
Artele Arbitrării este specializată în dispute interreţele. De aceea, avem puţine interese de afaceri comune cu rase naturale sau cu Grupul Ameninţări. Situaţia aceasta poate fi necesar să se schimbe: acum şaizeci şi cinci de ore, am observat aparenta extincţie a trei civilizaţii izolate din Exteriorul Superior, aproape de Domeniul Straumli. Două erau sonde religioase Ochi-în-Tine şi a treia era o fabrică pentragiană. Anterior, principala lor legătură cu Reţeaua fusese Domeniul Straumli. De aceea, ele ieşiseră de pe Reţea odată cu Straumli, cu excepţia ocazionalelor noastre ping-uri.
Am deviat trei misiuni pentru survoluri. Căutările de semnale au descoperit comunicaţii pe bandă lată care aduceau mai mult cu control neural decât cu trafic local de reţea. Au fost observate câteva structuri noi şi mari. Toate vehiculele noastre au fost distruse înainte de a putea expedia informaţii detaliate. Ţinând seama de trecutul acestor colonii, concluzionăm că nu este consecinţa normală a unei transcenderi.
Observaţiile acestea sunt compatibile cu un atac de Clasa a II-a din Transcendent (deşi unul secret). Sursa cea mai evidentă ar fi noua Putere construită de Domeniul Straumli. Solicităm vigilenţă specială din partea tuturor civilizaţiilor din Exteriorul Superior în această parte

a Exteriorului. Noi, cele mai mari, avem puţine motive de teamă, dar ameninţarea este foarte clară.

Criptare: 0

Receptat de: Releu transceiver 03 de la Releu

Cale limbaj: Limba-de-foc → semnul-norului → triskwelină, unităţi SjK [Limba-de-foc şi semnul-norului sunt graiuri comerciale din Exteriorul Superior. Numai înţelesul esenţial este redat de traducere.]

De la: Corporaţia Artele Arbitrării din nebuloasa Nor-de-foc. [O organizaţie militară [?] din Exteriorul Superior. Vârsta cunoscută - 100 ani]

Subiect: Nou serviciu disponibil

Rezumat: Artele Arbitrării oferă servicii de releu pentru Reţea

Termeni cheie: rate speciale, programe translator sapiente, ideale pentru civilizaţiile din Exteriorul Superior

Distribuţie:
Grupul de interese Costuri Comunicaţii
Grupul de administrare Motley Hatch

Data: 61,00 zile de la căderea Domeniului Straumli

Text mesaj:
Artele Arbitrării vă anunţă cu mândrie un serviciu de nivel transceiver conceput special pentru situri din Exteriorul Superior (ratele sunt tabelate după textul acestui mesaj). Programe Zonale ultramoderne vor oferi traduceri şi direcţionare de înaltă calitate. Au trecut aproape o sută de ani de când vreo civilizaţie de Exteriorul Superior din această parte a galaxiei a fost interesată de oferirea unui asemenea serviciu de comunicaţii. Ne dăm seama că sarcina este monotonă şi că armiflagul nu este pe măsura eforturilor, însă toţi vom beneficia de pe urma protocoalelor care sunt compatibile cu Zona în care locuim. Detalii urmează sub sintaxa 8139... [Semnul-norului: programul de traducere triskwelină se blochează la prelucrarea sintaxei 8139.]

Criptare: 0

Receptat de: Releu transceiver 03 de la Releu

Cale limbaj: Semnul-norului → triskwelină, unităţi SjK [Semnul-norului este un grai comercial din Exteriorul Superior. În ciuda traducerii

colocviale, numai înţelesul esenţial este garantat.]

De la: Uniunea Comerţului Perplex cu Transcendentul de la Centrul Norului

Subiect: Chestiune de viaţă şi moarte

Rezumat: Artele Arbitrării a fost cucerită de Aberaţia Straumli prin intermediul unui atac în Reţea. Folosiţi releele din Exteriorul Median până la trecerea stării de urgenţă!

Termeni cheie: atac pe Reţea, război la scară interstelară, Aberaţia Straumli

Distribuţie:
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Ameninţări
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 61,12 zile de la căderea Domeniului Straumli

Text mesaj:
ATENŢIE! Situl care se autoidentifică drept Artele Arbitrării este actualmente controlat de Aberaţia Straumli. Recenta reclamă pentru servicii de comunicaţii a Artelor este o înşelătorie ucigaşă. Avem dovezi valide că Aberaţia a utilizat pachete sapiente de Reţea pentru a invada şi dezactiva apărările Artelor. În prezent, porţiuni mari din Arte par să fie direct sub controlul Puterii Straumli. Părţile din Arte care n-au fost infestate în invazia iniţială au fost distruse de către porţiunile convertite: Survolările arată câteva stelificări.
Ce poate fi făcut: Dacă în ultimele o mie de secunde aţi receptat orice pachete de protocol din Exteriorul Superior de la Artele Arbitrării, înlăturaţi-le imediat. Dacă au fost procesate, atunci situl de procesare şi toate locurile conectate direct la el trebuie distruse fizic imediat. Înţelegem că aceasta înseamnă distrugerea de sisteme solare, dar analizaţi alternativa: Sunteţi atacaţi de Transcendent.
Dacă supravieţuiţi pericolului iniţial (următoarele aproximativ treizeci de ore), atunci există proceduri evidente care vă pot acorda securitate relativă: Nu acceptaţi pachete de protocol din Exteriorul Superior, direcţionaţi toate comunicaţiile prin situri din Exteriorul Median, cu traduceri în jos şi apoi în sus prin graiurile comerciale locale.
Pe termen mai lung: Este evident că o Aberaţie de Clasa a II-a extraordinar de puternică a înflorit în regiunea noastră din galaxie. Pentru următorii aproximativ treisprezece ani, toate civilizaţiile avansate din apropierea noastră vor fi în pericol major.
Dacă putem identifica trecutul actualei Aberaţii, i-am putea descoperi punctele slabe şi o apărare fezabilă. Toate Aberaţiile de Clasa a II-a implică o Putere deformată care creează structuri simbiotice în

Exteriorul Superior… dar există o varietate enormă de origini. Unele sunt glume nereuşite făcute de Puteri care nu mai există de acum pe scenă. Altele sunt arme construite de Transcendentul recent, care n-au fost niciodată corect dezamorsate.

Sursa imediată a acestui pericol este bine documentată: o specie venită recent din Exteriorul Median, Homo sapiens, a înfiinţat Domeniul Straumli. Suntem înclinaţi să credem ipoteza propusă în mesajele […], respectiv că cercetătorii Straumli au experimentat cu ceva în Scurtături şi că prescripţia era un rău cu autoiniţializare dintr-o epocă anterioară. O posibilitate: Un învins din trecutul îndepărtat a implantat pe Reţea (sau într-o arhivă pierdută de mult) tehnici şi metode pentru a fi utilizate de propriii săi descendenţi. De aceea suntem interesaţi în orice informaţii asociate cu Homo sapiens.

* * *

În ziua următoare Amdi plecă în cea mai lungă călătorie a vieţii sale fragede. Înfofoliţi în hanorace împotriva vântului, ei coborâră pe străzi late şi pietruite spre strâmtoarea de sub castel. Domnul Oţel deschidea drumul într-o caretă-caleaşcă trasă de trei kherporci. Gărzi îmbrăcate în blănuri albe alergau de o parte şi de cealaltă, iar aspra Tyrathect încheia convoiul. Aurora boreală era pe cât de scânteietoare o văzuse Amdijefri vreodată, mai strălucitoare pe ansamblu decât luna plină care atingea orizontul de miazănoapte. Ţurţuri atârnau de sub streşinile clădirilor, ajungând pe alocuri până la pământ: pilaştri lucind verde-argintiu în lumina aurorei.

Apoi fură îmbarcaţi pe bărci şi vâsliră peste strâmtoare. Apa înconjura copastiile ca o stâncă neagră şi rece.

Când ajunseră pe malul opus, Dealul Navei Stelare se ridica deasupra lor, mai înalt decât putea fi vreodată orice castel. Fiecare minut aducea imagini noi, lumi noi.

Avură nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă pe vârful dealului acela, deşi caretele le erau trase de kherporci şi nimeni nu mergea pe jos. Amdi privea în toate direcţiile, copleşit de peisajul care se întindea sub ei, iluminat de aurora boreală. La început, Jefri păru la fel de surescitat, însă când ajunseră pe coama dealului, el nu mai privi în jur, ci se întoarse şi-şi strânse în braţe prietenul, dureros de puternic.

* * *

Domnul Oţel construise un adăpost în jurul navei stelare. La interior, aerul era nemişcat şi ceva mai cald. Jefri se opri la baza scării subţire ca firul de păianjen şi privi în sus, la lumina care se revărsa prin uşa deschisă a navei. Amdi îl simţi cutremurându-se.

– Se teme de propriul lui aparat zburător? întrebă Tyrathect.

De acum Amdi cunoştea majoritatea spaimelor lui Jefri şi înţelegea mare parte din disperare. *Ce aş simţi eu dacă domnul Oţel ar fi omorât?*

– Nu, nu este teamă. Sunt amintirile evenimentelor care s-au

petrecut aici.

– Spune-i că ne putem întoarce altădată, rosti Oţel cu blândeţe. Nu trebuie neapărat să intre astăzi.

Jefri clătină din cap la auzul sugestiei, totuşi nu putu răspunde pe loc.

– Trebuie să merg mai departe. Trebuie să fiu curajos!

Sui încet scara, oprindu-se la fiecare treaptă, pentru a se asigura că Amdi continua să-l însoţească. Căţeluşii erau sfâşiaţi între grija faţă de Jefri şi dorinţa de intra în goană nebună în misterul acela minunat. Trecură apoi prin trapă şi ajunseră în stranietatea navei lui Două-picioare: lumină albăstruie puternică, aer la fel de cald ca în castel... şi zeci de forme enigmatice. Merseră către capătul opus al încăperii mari şi domnul Oţel vârî câteva capete prin intrare. Sunetele minţii lui răsunară în jurul lor.

– Am capitonat pereţii, Amdi, dar înăuntru nu este loc pentru mai mult de unul din noi.

– D-da.

Existau ecouri şi mintea lui Oţel suna ciudat de înverşunată.

– Rămâne pe seama ta să-ţi aperi prietenul aici şi să mă anunţi de tot ce vezi.

Se retrase, astfel că un singur cap îi mai privea.

– Da. Da! Aşa o să fac.

Era pentru prima dată când cineva, cu excepţia lui Jefri, avea realmente nevoie de el.

* * *

Jefri rătăci tăcut prin cala plină cu prietenii săi care dormeau. Nu mai plângea şi nu era scufundat nici în tăcerea plină de melancolie care-l încerca adesea. Parcă nu-i venea să creadă unde se afla. Îşi plimbă uşor palmele peste lăzi, uitându-se la chipurile dinăuntru. *Atât de mulţi prieteni,* gândi Amdi, *care aşteaptă să fie treziţi. Cum vor fi ei oare?*

– Pereţii? Nu-mi amintesc astea..., spuse Jefri şi atinse căptuşelile groase pe care le atârnase Oţel.

– Sunt pentru ca locul să sune mai bine, răspunse Amdi.

Trase de colţuri, întrebându-se ce exista dedesubt: un perete verde, care semăna simultan cu piatra şi oţelul... dar acoperit de proeminenţe micuţe şi degete sure.

– Ce-i asta?

Jefri se uită peste umerii săi.

– Brr! Mucegai! S-a-ntins. Mă bucur că domnul Oţel l-a acoperit.

Băiatul se îndepărtă. Amdi mai întârzie câteva clipe şi apropie nişte capete de perete. Mucegaiul şi fungii erau o problemă permanentă în castel; toţi le curăţau întruna... şi în mod iraţional în opinia lui Amdi. El considera fungii foarte interesanţi, întrucât puteau creşte pe rocile

cele mai dure. Iar cei de aici erau foarte ciudaţi. În unele petice aveau înălţimea de un centimetru, însă erau foarte delicaţi, aproape ca un fum solid.

Partea din el care privea înapoi văzu că Jefri pornise spre cabina interioară. Fără chef, Amdi îl urmă.

* * *

Stătură în navă numai o oră pentru acea primă dată. În cabina interioară, Jefri activă fereastra fermecată care privea afară în toate direcţiile. Amdi rămase cu ochii holbaţi; era cu adevărat o călătorie în paradis. Pentru Jefri era însă cu totul altceva. Se gârbovi într-un soi de hamac şi tăcu, privind comenzile. Treptat, încordarea îi părăsi chipul.

– Îmi… îmi place aici, vorbi Amdi încetişor, nesigur.

Jefri se legănă uşor înainte şi înapoi în hamac.

– … Da. Suspină: Mă temusem… dar când sunt aici mă simt mai aproape de…

Mâinile i se întinseră şi mângâiară consola care atârna lângă hamac.

– Tatăl meu a asolizat nava asta; stătea exact aici. Se răsuci şi privi un panou luminos care scânteia deasupra lui: Şi mama a setat ultraundele… Ei au făcut totul. Acum suntem numai noi – tu şi eu. Până şi Johanna a dispărut… Totul rămâne în seama noastră.

Clasificare vrinimi: SECRET organizational. A nu fi distribuit în afara Cercului 1 al reţelei locale.

Jurnal de căutare releu transceiver 00:

Începere 19:40:40 Ora Docurilor 17/01 anul Org 52090 (128,13 zile de la căderea Domeniului Straumli)

Buclă mesaj sintaxa 14 strat legătură detectată pe coordonatele de supraveghere alocate. Intensitate semnal şi S/N compatibile cu semnalul anterior detectat al balizei.

Cale limbaj: Samnorskă, SjK: unităţi relee

De la: Jefri Olsndot de la nu ştiu undei asta

Subiect: Sunt Jefri Olsndot. Nava e lovită şiavem nevoi de ajutor. Vă rugăm răsundeţi.

Rezumat: îmi pare rău dacam scris greşit. Tastura astai IDIOATA!

Termeni cheie: Nu ştiu

Către: Oricine

Text mesaj: [gol]

Capitolul 15

Doi skrodcălăreţi se relaxau în brizant.

– Crezi că viaţa lui este în pericol? întrebă cea cu tulpină verde, mai zveltă.

– A cui viaţă? răspunse celălalt, un Călăreţ mare cu cochilie bazală albastră.

– Jefri Olsndot, copilul-om.

Cochilie-albastră oftă şi-şi consultă skroda. Vii la plajă ca să uiţi de grijile cotidiene, dar Tulpină-verde nu le dădea uitării. Scana, căutând pericol pentru Jefri.

– Bineînţeles că-i în pericol, aiurito! Uită-te la ultimele lui mesaje.

– Ah. Tonul Tulpinii-verzi era stânjenit. Îmi pare rău pentru reamintirea parţială, spuse ea amintindu-şi destul ca să se neliniştească, dar nimic mai mult.

Tăcu; după o clipă, el îi auzi zumzetul de plăcere. Brizanţii se spărgeau la nesfârşit în jurul lor.

Cochilie-albastră se deschise către apă, degustând viaţa care se învolbura în puterea valurilor. Era o plajă frumoasă. Era probabil unică… şi acesta era un lucru extrem pe care-l puteai spune despre orice din Exterior. Când spuma se retrăgea de pe corpurile lor, vedeau cerul indigo întinzându-se dintr-o parte în cealaltă a Docurilor şi scânteierile navelor stelare.

Când brizantul avansa, cei doi skrodcălăreţi erau imersaţi în răcoarea tulbure, înconjuraţi de coraleski şi creaturi inter-mareice care-şi clădeau aici locuinţele micuţe. Iar la flux maxim, flexionarea fundului mării se menţinea nemişcată aproape o oră. Apoi apa se limpezea şi, dacă era în timpul zilei, puteau zări petice sticloase de pe fund… şi prin ele, la o mie de kilometri mai jos, suprafaţa Groundside.

Cochilie-albastră încercă să-şi elibereze mintea de griji. Cu fiecare oră de contemplare paşnică, se mai adăugau câteva amintiri mai fireşti… Nu era bine. În momentul de faţă, nu-şi putea alunga temerile, la fel cum n-o putea face nici Tulpină-verde. După o secundă, rosti:

– Uneori îmi doresc să fi fost un Călăreţ Inferior. Să fi rămas toată viaţa într-un singur loc, doar cu o skrodă mică.

– Da, încuviinţă Tulpină-verde. Noi însă am decis să călătorim. Asta înseamnă renunţarea la unele lucruri. Uneori trebuie să ne reamintim lucruri care s-au întâmplat numai o dată sau de două ori. Uneori trăim aventuri minunate: mă bucur că am obţinut contractul de recuperare.

Aşa că, de fapt, niciunul dintre ei nu prea avea chef de mare azi. Cochilie-albastră coborî roţile skrodei şi rulă mai aproape de Tulpină-verde. Căută adânc în memoria mecanică a skrodei sale, scanând bazele de date generale. Acolo existau foarte multe informaţii despre catastrofe. Cei care creaseră bazele de date originale din skrode

atribuiseră o importanţă deosebită războaielor, molimelor şi aberaţiilor. Erau fenomene incitante şi te puteau ucide.

Totuşi Cochilie-albastră putea înţelege în acelaşi timp că, în termeni relativi, asemenea dezastre însemnau o parte mică din experienţa civilizată. O aberaţie masivă apărea doar o dată la un mileniu. Fusese ghinionul lor să fie prinşi în preajma uneia. În ultimele zece săptămâni, o duzină de civilizaţii din Exteriorul Superior dispăruseră de pe Reţea, absorbite în amalgamul simbiotic care era numit actualmente Molima Straumli. Comerţul în Superior fusese afectat. Întrucât nava lor era ipotecată, el şi Tulpină-verde rulaseră câteva misiuni, însă toate spre Exteriorul Median.

Ei doi fuseseră întotdeauna foarte precauţi, dar – aşa cum spunea Tulpină-verde – acum le putea fi alocat alt ordin de magnitudine. Organizaţia Vrinimi dorea să trimită o misiune confidenţială în Exteriorul Adânc. El şi Tulpină-verde reprezentau opţiunea firească pentru misiune, deoarece cunoşteau deja secretul. În clipa de faţă *Excentric II* se găsea în şantierele vrinimi, căpătând îmbunătăţiri de ordinul lugherelor-de-fund şi o gamă uriaşă de sonde-antenă. Dintr-o singură lovitură, valoarea lui *E II* crescuse de zece mii de ori. Nu fusese nevoie nici măcar să negocieze!… iar acesta era lucrul cel mai înfricoşător dintre toate. Fiecare adăugire era în mod clar esenţială pentru călătorie. Aveau să coboare până la marginea Lentorii. În cele mai fericite circumstanţe, urma să fie foarte plictisitor, totuşi cele mai recente survolări raportaseră mişcări în zonele de frontieră. Cu niţel ghinion, era perfect posibil să sfârşească în partea greşită, unde nimic nu putea depăşi viteza luminii. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, unica lor speranţă ar fi fost noul statoreactor.

Toate acestea făceau parte din spectrul de misiuni acceptabile pentru Cochilie-albastră. Înainte să se fi întâlnit cu Tulpină-verde, el navigase pe lughere-de-fund, ba chiar eşuase o dată sau de două ori. Dar…

– Îmi plac aventurile la fel de mult pe cât îţi plac şi ţie, spuse Cochilie-albastră pe un ton uşor arţăgos. Călătoria în Adânc, salvarea sofonţilor din ghearele sălbăticiunilor: dacă banii sunt destui, poate fi rezonabil. Dar… dacă nava aceea straumeră este într-adevăr atât de importantă pe cât crede Ravna? După atâta timp pare absurd, totuşi ea a convins Organizaţia Vrinimi asupra posibilităţii respective. Dacă acolo există ceva ce ar putea afecta Molima Straumli…

Dacă Molima ar fi suspectat aceeaşi posibilitate, putea să trimită către obiectivul lor o flotă din zece mii de nave de război. Jos, în Adânc, acestea ar fi fost doar cu puţin superioare navelor convenţionale, însă el şi Tulpină-verde ar fi avut aceeaşi soartă.

Cu excepţia unui slab zumzet de visare cu ochii deschişi, Tulpină-verde tăcea. Pierduse oare firul conversaţiei? Apoi glasul ei ajunse la

Cochilie-albastră prin apă, o mângâiere liniştitoare.

– Ştiu, ar putea însemna sfârşitul nostru. Doresc totuşi să riscăm. Dacă ducem totul la bun sfârşit, putem realiza un profit enorm. Dacă incursiunea noastră îi poate face rău Molimei... atunci este teribil de importantă. Ajutorul nostru ar putea salva zeci de civilizaţii – un milion de plaje de Călăreţi, doar în trecere.

– Hmpf. Urmezi tulpina, nu skroda.

– Probabil.

Ei urmăriseră progresul Molimei de la bun început. Sentimentele de oroare şi simpatie fuseseră consolidate zilnic, până le pătrunseseră în minţile naturale. Aşa că Tulpină-verde (şi Cochilie-albastră de asemenea; el n-o putea nega) avea sentimente mai puternice faţă de Molimă decât faţă de pericolul din noul lor contract.

– Probabil. Temerile mele legate de salvare sunt încă analitice. (Încă limitate la skroda ei.) Da... cred că dacă am putea sta aici un an, dacă am putea aştepta până să simţim cu adevărat toate problemele... cred că tot am opta să plecăm.

Cochilie-albastră rulă iritat înainte şi înapoi.

Nisipul se învolbura în sus prin frunzele sale. Ea avea dreptate, avea dreptate. N-o putea însă rosti cu glas tare; misiunea continua să-l înspăimânte.

– Şi gândeşte-te, pereche. Dacă este ceva important, am putea căpăta ajutor. Ştii că Organizaţia negociază cu Dispozitivul Emisar. Cu niţel noroc, vom sfârşi cu o escortă concepută de o Putere Transcendentă.

Ideea aproape că-l făcu pe Cochilie-albastră să izbucnească în râs. Doi skrodcălăreţi micuţi călătorind spre Adâncul Exteriorului... înconjuraţi de ajutoare din Transcendent.

– Voi spera la asta.

* * *

Skrodcălăreţii nu erau singurii cu dorinţa aceea. Ceva mai sus pe plajă, Ravna Bergsndot măsura cu paşi repezi biroul. Ce oribilă ironie a sorţii ca până şi cele mai mari dezastre să creeze oportunităţi pentru oameni decenţi! Transferul ei la Marketing fusese permanentizat după căderea Artelor Arbitrării. Pe măsură ce Molima se întindea şi pieţele din Exteriorul Superior colapsau, Organizaţia devenea tot mai interesată în a oferi servicii de informare despre Aberaţia Straumli. Expertiza specială a femeii în problemele umane deveni brusc extraordinar de valoroasă; nu conta că Domeniul Straumli în sine era doar o mică parte din ceea ce acum se numea Molima. Puţinul pe care Molima îl spusese despre sine era adesea în samnorskă. Grondr şi ceilalţi continuau să fie foarte interesaţi de analiza Ravnei.

Iar ea făcuse câteva lucruri bune. Recepţionaseră semnalul

identificator al navei de fugari şi apoi – după nouăzeci de zile – un mesaj din partea unui om supravieţuitor: Jefri Olsndot. Nu schimbaseră între ei nici patruzeci de mesaje, totuşi îndeajuns ca să afle despre Stilete, domnul Oţel şi infamii Cioplitori-în-lemn. Îndeajuns pentru a şti că o mică viaţă de om va fi curmată dacă ea nu putea oferi ajutor. O ironie a sorţii, dar ceva firesc; în cele mai multe cazuri, viaţa aceea unică o apăsa mai mult decât toate ororile Aberaţiei, mai mult chiar decât căderea Domeniului Straumli. Slavă Puterilor că Grondr aprobase misiunea de salvare! Era o ocazie să înveţe ceva important despre Aberaţia Straumli. Pe Grondr păreau să-l intereseze şi haitele de Stilete; grupurile de minţi erau efemere în Exterior. Grondr ţinuse totul secret şi-şi convinsese şefii să susţină misiunea, totuşi ajutorul lui putea să nu fie îndeajuns. Dacă nava fugarilor era pe atât de importantă pe cât credea Ravna, atunci orice salvator s-ar putea afla în mare pericol.

Ravna cuprinse întreg resacul cu privirea. Când valurile se retrăgeau de pe nisip, putea întrezări frunzele skrodcălăreţilor iţindu-se printre stropi. Cât îi mai invidia! Dacă tensiunile îi neliniştesu, ei şi le puteau pur şi simplu decupla. Skrodcălăreţii erau unii dintre cei mai comuni sofonţi din Exterior. Existau multe varietăţi, dar analiza concorda cu legenda: cu foarte mult timp în urmă, ei fuseseră o specie unică. Undeva în trecutul fără Reţea, fuseseră locuitori sesili ai ţărmurilor marine. Lăsaţi în pace, îşi dezvoltaseră o formă de inteligenţă aproape complet lipsită de memoria pe termen scurt. Lăsându-se în voia brizantului, năpădiţi de gânduri ce nu lăsau nicio amprentă pe minţile lor. Asta o putea face numai repetarea unui stimul pe o perioadă îndelungată. Totuşi inteligenţa şi amintirile pe care le deţineau aveau valoare de supravieţuire. Graţie lor, puteau selecta locul cel mai bun în care să-şi azvârle seminţele crisalidelor, locuri ce însemnau securitate şi hrană pentru următoarea generaţie.

După aceea o rasă necunoscută îi descoperise în mod întâmplător şi decisese să-i ajute. Cineva îi instalase pe platforme mobile: skrodele. Cu ajutorul roţilor, se puteau deplasa în lungul ţărmurilor, iar cu frunzele şi lujerii puteau atinge şi apuca. Beneficiind de memoria mecanică pe termen scurt a skrodelor, ei puteau să înveţe suficient de rapid pentru ca noua lor mobilitate să nu-i ucidă.

Ravna îşi desprinse ochii de la skrodcălăreţi; cineva se apropia, plutind peste arbori. Dispozitivul Emisar. Poate că ar fi trebuit să-i cheme pe Tulpină-verde şi Cochilie-albastră să iasă din apă. Ba nu! Mai bine să fie lăsaţi să se mai bucure puţin. Dacă ea nu putea face rost de echipamentul special, mai târziu situaţia avea să fie îndeajuns de dură pentru ei…

În plus, ar fi mai bine fără martori. Îşi încrucişă braţele şi privi încruntată cerul. Organizaţia Vrinimi încercase să discute cu Bătrânul,

dar în prezent Puterea lucra exclusiv prin intermediul Dispozitivului său Emisar… şi el insistase pentru o întâlnire directă.

Emisarul coborî la câţiva metri distanţă şi se înclină. Zâmbetul lui pieziş strica efectul.

– Pham Nuwen, la dispoziţia ta.

Ravna schiţă la rândul ei o reverenţă scurtă şi-l conduse la umbra biroului interior. Dacă el credea că o întâlnire faţă în faţă avea s-o descurajeze… ei bine, avea dreptate.

– Mulţumesc pentru întâlnire, domnule. Organizaţia Vrinimi are o solicitare majoră pentru şeful (proprietarul? stăpânul? operatorul?) tău.

Pham Nuwen se trânti pe un scaun şi se întinse indolent. După seara petrecută în Compania Rătăcitoare, o evitase. Grondr spunea însă că Bătrânul îl menţinuse la Releu, scotocind prin arhive după informaţii legate de omenire şi de originile ei. Era logic, după ce Bătrânul fusese convins să-şi reducă utilizarea Reţelei. Emisarul putea procesa local, de exemplu să folosească inteligenţa umană pentru a căuta şi sintetiza şi apoi să încarce numai materialele de care Bătrânul avea realmente nevoie. Prefăcându-se că-şi studiază datasetul, Ravna îl urmărea cu coada ochiului. Pham afişa surâsul leneş, obişnuit. Oare va avea vreodată curajul să-l întrebe cât anume din… relaţia lor avusese natură umană? Pham Nuwen simţise ceva pentru ea? Ce dracu', măcar se simţise bine?

Din punctul de vedere al Transcendentului, el putea fi un simplu concentrator de date şi dispozitiv telecomandat… însă din punctul ei de vedere, Pham continua să fie om într-o măsură prea mare.

– Hmm, da. Aşadar… Organizaţia a continuat să monitorizeze nava cu refugiaţi Straumli, deşi şeful tău îşi pierduse interesul.

Sprâncenele lui se ridicară în interes politicos.

– Da?

– Acum zece zile, simplul mesaj identificator a fost întrerupt de un mesaj nou, provenit se pare din partea unui membru supravieţuitor al echipajului.

– Felicitări! Ai izbutit să păstrezi secretul, chiar şi faţă de mine.

Ravna nu înhăţă momeala.

– Ne străduim să păstrăm secretul faţă de toată lumea, domnule. Din motive pe care trebuie să le cunoşti.

Afişă toate mesajele pe un display între ei. O mână de apeluri şi răspunsuri, risipite pe durata a zece zile. Traduse în triskwelină pentru Pham, erorile originale de ortografie şi gramatică dispăruseră, totuşi tonul se păstrase. Ravna era responsabilă pentru conversaţie din partea Organizaţiei. Era ca şi cum ar fi vorbit cu cineva pe care nu l-ai văzut niciodată şi care se găseşte într-o cameră aflată în beznă. Multe erau lesne de imaginat: de pildă, un glas subţire, piţigăiat, înapoia

cuvintelor scrise cu majuscule şi a semnelor de exclamare. Ea nu avea nicio secvenţă video cu copilul, însă din arhiva umană Sjandra Kei, Marketingul dezgropase fotografii ale părinţilor băiatului. Arătau ca nişte straumeri tipici, dar aveau ochii căprui ai clanurilor Linden. Micul Jefri era probabil slăbuţ şi oacheş. Privirea lui Pham Nuwen coborî pe text, după care păru să întârzie la ultimele rânduri:

Org[17]: Câţi ani ai, Jefri?

Ţinta[18]: Opt. Am opt ani. SUNT DESTUL DE MARE DAR AM NEVOIE DE AJUTOR.

Org [18]: Te vom ajuta. Venim cât putem de repede, Jefri.

Ţinta [19]: Îmi pare rău că nam putut vorbi ieri. Ieri răii au fost iar pe deal. Era periculos de mers la navă.

Org [19]: Atât de aproape de navă sunt răii?

Ţinta [20]: Da, da. Iam putut vedea de pe insulă. Acum sunt la bord cu Amdi, da când am suit încoace am văzut soldaţi morţi peste tot.

Cioplitoarea-în-lemn face des raiduri pe-aici. Mama a murit. Tata a murit. Johanna a murit. Domnul Oţel mă va proteja cât poate. El spune că trebuie să fiu curajos.

Pentru o clipă surâsul lui dispăru.

– Bietul puşti, rosti încet. După aceea strânse din umeri şi indică unul dintre mesaje: Mă bucur că Vrinimi trimite o misiune de salvare. E generos din partea voastră.

– Nu tocmai, domnule. Uită-te la elementele de la şase la paisprezece. Băiatul se plânge de automatizarea navei.

– Mda, după cum spune, parcă ar fi dintr-o epocă de început: tastaturi şi video, fără recunoaştere vocală. O interfaţă complet neprietenoasă. Se pare că accidentul a distrus aproape totul.

Era obtuz în mod deliberat, însă Ravna decise să fie infinit de răbdătoare.

– Poate că nu, ţinând seama de originea navei.

Pham se mulţumi să zâmbească, aşa că Ravna continuă să explice lucrurile evidente.

– Procesoarele provin sigur din Exteriorul Superior sau Transcendent, dar au fost reduse aproape la imbecilitate de ambientul curent.

Pham Nuwen suspină.

– Totul concordă cu ipoteza skrodcălăreţilor, nu? Tot mai speri că

lădoiul ăla poartă o taină uriaşă care va distruge Molima.

– Da! Fii atent! La un moment dat, Bătrânul era foarte interesat de cazul ăsta. De ce a devenit total dezinteresat? Există vreun motiv pentru care nava nu poate fi cheia luptei împotriva Aberaţiei?

Aceea fusese explicaţia lui Grondr pentru recenta lipsă de interes a Bătrânului. Toată viaţa, Ravna Bergsndot auzise istorii despre Puteri, însă întotdeauna de la mare depărtare. Acum se găsea teribil de aproape de a o chestiona pe una în mod direct. Era un sentiment foarte straniu. După o secundă, Pham rosti:

– Nu. Este improbabil, dar s-ar putea să ai dreptate.

Ravna expiră încetişor, înţelegând abia atunci că-şi ţinuse inconştient răsuflarea.

– Bun. Atunci ceea ce solicităm este rezonabil. Să presupunem că nava eşuată conţine ceva de care Aberaţia are nevoie sau de care se teme. Atunci este probabil că Aberaţia ştie de existenţa ei… şi poate că monitorizează traficul ultrapropulsiilor din partea respectivă a Adâncului. O expediţie de salvare ar putea duce Aberaţia drept la navă. Într-un asemenea caz, misiunea ar fi sinucigaşă pentru echipajul salvator… şi ar putea spori puterea generală a Molimei.

– Şi-atunci?

Ravna lovi cu palma în dataset, uitând de orice decizii legate de răbdare.

– Şi atunci Organizaţia Vrinimi solicită ajutorul Bătrânului pentru pregătirea unei expediţii pe care Molima să n-o poată înfrânge!

Pham Nuwen se mulţumi să scuture din cap.

– Ravna, Ravna! Vorbeşti despre o expediţie în Adâncul Exteriorului. O Putere n-are cum să te ajute acolo. Până şi un Dispozitiv Emisar ar fi mai mult pe cont propriu acolo.

– Nu te comporta ca un idiot mai mare decât eşti de fapt, Pham Nuwen! Acolo jos, Aberaţia se va găsi într-un dezavantaj la fel de mare. Noi solicităm echipamente de origine Transcendentă, concepute pentru adâncimile acelea şi în cantităţi substanţiale.

– Idiot? Pham Nuwen se îndreptă, totuşi pe faţă i se zărea o urmă de surâs. Aşa te adresezi în mod obişnuit unei Puteri?

Până anul trecut, aş fi murit decât să mă fi adresat în orice fel vreunei Puteri. Femeia se lăsă pe spate şi-i oferi propria ei versiune a unui zâmbet indolent.

– Poate că ai o linie directă cu Dumnezeu, stimate domn, dar vreau să-ţi spun un mic secret: îmi pot da seama dacă-i conectată sau nu.

– Serios? făcu el cu o curiozitate politicoasă. Cum anume?

– Lăsat de capul lui, Pham Nuwen este un individ inteligent şi egoist, care are subtilitatea unei lovituri de copită. (Îşi reaminti clipele petrecute cu el.) Încep să-mi fac griji reale, doar dacă dispar aroganţa şi remarcile isteţe.

– Hm… Logica ta este puţin cam şubredă. Dacă Bătrânul m-ar controla direct, ar putea să se prefacă la fel de idiot ca şi – lăsă capul pe un umăr – bărbatul visurilor tale.

Ravna scrâşni din dinţi.

– Poate că da, însă am căpătat un mic ajutor din partea şefului meu. Mi-a acordat acces la monitorizarea utilizării transceiverului. Îşi examină datasetul: În momentul de faţă, Bătrânul tău capătă mai puţin de zece kiloocteţi pe secundă de la tot Releul… ceea ce înseamnă, amice, că nu eşti telecomandat. Orice comportare grosolană pe care o văd azi îi aparţine adevăratului Pham Nuwen.

Roşcovanul chicoti, stingherit în mod vădit.

– M-ai prins. Acum sunt pe cont propriu şi-am fost aşa din clipa în care Organizaţia l-a convins pe Bătrân să se retragă. Vreau totuşi să ştii că toţi cei zece kiloocteţi pe secundă sunt dedicaţi acestei fermecătoare conversaţii.

Făcu o pauză de parcă ar fi ascultat ceva, apoi flutură din mână:

– Bătrânul spune salut!

Ravna izbucni în râs fără să vrea; era ceva absurd în gestul acela şi în ideea că o Putere s-ar fi putut coborî la nivelul unui umor atât de banal.

– Bine. Mă bucur că el poate… ă-ă-ă, asista la discuţia noastră. Uite care-i treaba, potrivit standardelor Transcendentului, noi nu cerem mare lucru şi asta ar putea salva civilizaţii întregi. Daţi-ne câteva mii de nave; cele robot de unică folosinţă ar fi perfecte.

– Bătrânul ar putea produce atât de multe, dar n-ar fi cu mult superioare celor care se produc în Adânc. Amăgirea – făcu o pauză şi păru surprins de alegerea propriilor sale cuvinte – amăgirea Zonelor implică multă subtilitate.

– Perfect! Este o opţiune între calitate sau cantitate. Ne vom mulţumi cu orice crede Bătrânul…

– Nu.

– Pham! Este vorba despre numai câteva zile de muncă pentru Bătrân. A plătit deja mai mult pentru a studia Molima.

Se putea ca singura lor noapte nebunească să fi costat la fel de mult… dar ea nu spuse asta.

– Da, iar Vrinimi au cheltuit majoritatea sumelor încasate.

– Ca să-i despăgubească pe clienţii călcaţi de voi în picioare! Pham, nu ne poţi spune nici măcar *de ce?*

Zâmbetul leneş se şterse de pe faţa lui. Femeia consultă iute datasetul. Nu, Pham Nuwen nu era posedat. Îşi reaminti expresia lui când citise mesajele de la Jefri Olsndot; îndărătul aroganţei se ascundea o fiinţă umană decentă.

– O să-ncerc. Ţine însă minte că deşi am fost parte din Bătrân, eu îmi amintesc şi explic cu limite omeneşti. Ai dreptate: Aberaţia

erodează Vârful Exteriorului. Poate că cincizeci de civilizaţii vor muri înainte ca Puterea asta să se plictisească să mai distrugă prin jur… şi vreo două mii de ani după aceea încă vor mai exista ecouri ale dezastrului, sisteme stelare otrăvite şi rase artificiale cu idei criminale. Dar – detest s-o spun în felul ăsta – şi ce dacă? Bătrânul s-a gândit la problemă, din când în când, vreme de peste o sută de zile. Asta înseamnă timp mult pentru o Putere, mai ales pentru Bătrân. El există de peste zece ani; minţile lui plutesc rapid spre… schimbări… care-l vor duce dincolo de posibilitatea oricăror comunicaţii. De ce ar trebui să-i pese lui de asta?

Era un subiect standard în şcoală, dar Ravna nu se putu abţine. De data aceasta era adevărat.

– Istoria abundă totuşi în incidente în care unele Puteri au ajutat rase din Exterior, uneori chiar persoane individuale.

Ea cercetase deja rasa din Exterior care crease Bătrânul. Erau creaturi ce aduceau cu nişte baloane umplute cu gaze. Mesajele lor erau în majoritate neinteligibile, chiar după interpretarea cea mai bună a Releului. Se părea că nu aveau nicio influenţă asupra Bătrânului. Practic ea nu avea la dispoziţie decât solicitarea directă.

– Fii atent! Priveşte situaţia din partea opusă. Nici chiar oamenii obişnuiţi n-au nevoie de explicaţii speciale pentru a ajuta animalele aflate în suferinţă.

Surâsul lui Pham începea să revină.

– Eşti grozavă cu analogiile astea. Nu uita că nicio analogie nu-i perfectă şi că posibilele motivaţii sunt cu atât mai complexe, cu cât automatele sunt mai complexe. Dar… fie – ce părere ai despre următoarea analogie: Bătrânul este un tip în esenţă decent, cu o casă frumoasă într-un cartier bun din oraş. Într-o zi el constată că are un vecin nou, un individ murdar a cărui gospodărie este scăldată în zoaie toxice. Dacă tu ai fi Bătrânul, ai fi îngrijorată, nu? Probabil c-ai da o raită în jurul curţii tale. Ai sta de asemenea de vorbă cu noul vecin, ca să descoperi de unde vine, încercând să determini ce se-ntâmplă. Organizaţia Vrinimi s-a ocupat cu o parte din investigaţia asta. Aşadar tu descoperi că noul vecin este insalubru. În esenţă, el se ocupă cu otrăvirea luncilor inundabile şi consumarea zoaielor rezultate de acolo. Este o activitate oripilantă. Răspândeşte-n jur duhoare şi ucide multe animale nevinovate. Dar, după ce investighezi situaţia, este clar că propriul tău domeniu nu va fi afectat şi în plus l-ai determinat pe vecin să ia măsuri pentru a reduce mirosul. Oricum, hrănirea cu zoaie toxice este un stil de viaţă sieşi dăunător.

Făcu o pauză şi căzu pe gânduri, apoi urmă:

– Ca analogie, cred că asta-i destul de bună. După o comportare iniţială oarecum misterioasă, Bătrânul şi-a dat seama că această Aberaţie este unul dintre şabloanele obişnuite, atât de mic şi de

banal, încât până şi creaturi ca tine şi ca mine pot vedea că-i rău. Într-o formă sau alta, de o sută de milioane de ani încoace, Aberaţia se ridică tot mai la suprafaţă din arhivele din Exterior.

– La naiba! Eu i-aş strânge laolaltă pe toţi vecinii şi l-am alunga pe nemernic din oraş.

– S-a discutat şi despre varianta asta, dar ar fi costisitor… şi ar putea fi rănite persoane adevărate. Pham Nuwen se ridică lin în picioare şi-i surâse scurt: Cam asta-i tot ce aveam să-ţi spunem.

Ieşi de sub copaci. Ravna se ridică iute şi-l urmă.

– Sfatul meu personal: nu pune prea mult suflet în chestia asta, Ravna. Din Adâncul Lentorii până la interiorul unei Puteri Transcendente, fiecare Zonă are propriile ei neplăceri. Baza Aberaţiei – termodinamică, economică, oricum ai vrea să ţi-o imaginezi – este calitatea înaltă a gândirii şi comunicaţiei din Vârful Exteriorului. Aberaţia n-a atins nici măcar o civilizaţie din Exteriorul Median. Aici jos defazările de comunicare şi cheltuielile sunt prea mari şi până şi cele mai bune echipamente sunt lipsite de minte. Ca să conduci, ai avea nevoie de flote permanente, poliţie secretă, transceivere greoaie – ar fi aproape la fel de stângaci ca oricare imperiu din Exterior şi Puterile n-ar avea niciun profit.

Se întoarse şi zări expresia ei mohorâtă.

– Stai aşa, asta nu-nseamnă decât că funduleţul tău obraznic e-n perfectă siguranţă.

Se întinse ca să i-l mângâie.

Ravna îi îndepărtă mâna şi se retrase un pas. Îşi bătuse capul pentru o argumentaţie inteligentă care l-ar fi putut determina pe individ să gândească; existau cazuri în care Dispozitive Emisar schimbaseră decizia şefilor lor. Acum ideile pe jumătate formate erau dezintegrate şi nu putu să replice decât:

– Şi cât de sigur eşti în privinţa propriei tale existenţe? Zici că Bătrânul este gata să abandoneze, să meargă acolo unde pleacă Puterile prea vârstnice. Te va lua şi pe tine sau îţi va lua viaţa, ca unui animal de companie care a devenit incomod?

Era o tentativă idioată, iar Pham Nuwen se mulţumi să râdă.

– Alte analogii? Nu… cel mai probabil este că mă va lăsa pur şi simplu în urmă. Ştii, ca pe o sondă robot care zboară liber după ultima ei utilizare.

Altă analogie, însă una pe placul lui.

– De fapt, urmă el, dacă se va-ntâmpla destul de curând, s-ar putea ca eu însumi să doresc să particip la această expediţie de salvare. Se pare că Jefri Olsndot se găseşte într-o civilizaţie medievală. Pun prinsoare că în Organizaţie nu există nimeni care să-nţeleagă mai bine ca mine un astfel de loc. Iar în Adânc echipajul vostru ar putea cu greu găsi un tovarăş mai bun decât un tip cu

experienţă din Qeng Ho.

Vorbea degajat, ca şi cum curajul şi experienţa ar fi fost fireşti pentru el… chiar dacă alţii erau nişte iepuraşi laşi.

– Ah, da?

Ravna puse mâinile în şolduri înclinând capul într-o parte. Era prea mult, când întreaga lui existenţă era o impostură.

– Tu eşti prinţişorul care-a crescut printre intrigi şi asasinate şi-apoi a fugit spre stele cu Qeng Ho… Tu te gândeşti vreodată cu adevărat la trecutul acela, Pham Nuwen? Sau Bătrânul îţi blochează plin de tact accesul la el? După încântătoarea noastră seară în Compania Rătăcitoare, eu m-am gândit la trecutul tău. Şi ştii ceva? Există un număr limitat de lucruri pe care le poţi cunoaşte cu certitudine. Ai fost de fapt un călător spaţial dintr-o Zonă Lentă… probabil doi sau trei călători spaţiali, fiindcă niciun cadavru n-a fost complet. Cumva tu şi amicii tăi aţi reuşit să muriţi la capătul inferior al Lentorii. Ce altceva? Ei bine, nava voastră n-a avut o memorie recuperabilă. Singura copie hard pe care am găsit-o părea să fie scrisă într-o limbă asiatică de pe Pământ. Asta a fost tot, tot, ce a avut Bătrânul când a încropit impostura.

Zâmbetul lui Pham părea mai îngheţat şi Ravna continuă înainte ca el să poată replica:

– Nu trebuie însă să-l învinuieşti pe Bătrân. Era cam grăbit, nu? Trebuia să-i convingă pe vrinimi şi pe mine că tu erai real. A scotocit prin arhive şi a pus laolaltă un ghiveci de realitate pentru tine. Poate că i-a luat o după-amiază… eşti recunoscător pentru efort? Un crâmpei de-aici şi un crâmpei de acolo. A existat într-adevăr un Qeng Ho, să ştii. Pe Pământ, cu o mie de ani înainte de zborurile spaţiale. Şi trebuie să fi existat şi colonii stelare cu descendenţă asiatică, deşi asta-i o extrapolare evidentă din partea lui. Bătrânul are cu adevărat un simţ plăcut al umorului. A făcut din toată viaţa ta o aventură fantastică, până la ultima expediţie încheiată tragic. Apropo, asta ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. Este o compilaţie alcătuită din câteva legende pre-nyjorene.

Îşi trase răsuflarea şi continuă iute:

– Îmi pare rău pentru tine. Atâta timp cât nu te gândeşti prea mult la persoana ta, poţi să fii tipul cel mai sigur pe sine din spaţiu. Dar toate aptitudinile, toate realizările – le-ai examinat vreodată îndeaproape? Pun prinsoare că nu. A fi un mare războinic sau un pilot expert implică un milion de talente secundare, ajungând până la cele chinestezice aflate sub nivelul gândirii conştiente. Impostura Bătrânului necesita doar amintirile de la nivelul superior şi o personalitate îndrăzneaţă. Caută dincolo de suprafaţă, Pham! Cred că vei găsi numai neant.

Un vis de competenţă, scrutat prea îndeaproape. Roşcovanul îşi

încrucişase braţele bătând uşor cu vârful unui deget în mânecă. Când ea îşi încheie în cele din urmă peroraţia, surâsul lui deveni larg şi condescendent.

– Of, Ravna, prostuţo! Tu nu-nţelegi nici chiar acum cât de superioare sunt Puterile. Bătrânul nu-i o tiranie din Exteriorul Median, care şterge creierele victimelor lui cu amintiri superficiale. Până şi o impostură din Transcendent are mai multă profunzime decât imaginea realităţii într-o minte umană. Şi cum poţi tu să ştii că asta-i într-adevăr o impostură? Aşadar ai căutat prin arhivele Releului şi n-ai găsit Qeng Ho-ul meu.

Qeng Ho-ul meu. Tăcu. Îşi reamintea? Încerca să-şi reamintească? Pentru o clipă, Ravna întrezări o urmă de panică pe chipul lui. După aceea dispăru şi rămase doar zâmbetul leneş.

– Şi-ar putea imagina vreunul dintre noi arhivele Transcendentului, toate lucrurile pe care Bătrânul le ştie despre omenire? Vrinimi ar trebui să-i fie recunoscători pentru că mi-a explicat originea; singuri, n-ar fi putut s-o afle niciodată. Uite care-i treaba: îmi pare realmente rău că nu pot fi de ajutor. Chiar dacă acţiunea mi se pare din capul locului sortită eşecului, mi-ar plăcea să-i văd salvaţi pe puştii ăia. Totuşi nu-ţi face griji în privinţa Molimei. Acum aproape c-a ajuns la expansiunea maximă. Chiar dacă aţi putea s-o distrugeţi, n-aţi îmbunătăţi cu nimic situaţia pentru amărâţii care au fost deja absorbiţi.

Izbucni în râs, poate ceva cam sonor.

– Trebuie să plec. Bătrânul are şi alte comisioane pentru mine în după-amiaza asta. N-a fost încântat de întâlnirea noastră faţă în faţă, dar eu am insistat. Beneficiile misiunilor în detaşare, ştii şi tu. Noi doi… noi doi am petrecut nişte momente frumoase împreună şi crezusem c-ar fi plăcut să flecărim. N-am vrut să te enervez.

Îşi acţionă agraviul şi se înălţă de pe nisip. Flutură din braţ un salut scurt. Privind în sus, Ravna ridică mâna pentru a-i răspunde. Silueta lui se micşoră, dobândind un nimb vag când părăsi atmosfera Docurilor şi costumul spaţial i se activă. Ravna mai privi câteva secunde, până ce deveni un alt navetist în cerul indigo. *La naiba! La naiba! La naiba!*

Îndărătul ei se auzi sunetul roţilor strivind nisipul. Cochilie-albastră şi Tulpină-verde ieşiseră din apă. Laturile skrodelor sclipeau ude, cu benzile cosmetice transformate în curcubee neregulate. Ravna coborî pentru a-i întâmpina. *Cum să le spun că nu vine niciun ajutor?*

Fiind reprezentat de Pham Nuwen, Bătrânul păruse foarte diferit de ceea ce-şi imaginase femeia la lecţiile de pe Sjandra Kei. Fusese aproape convinsă că l-ar putea determina prin simple cuvinte. Ce glumă bună! Abia acum întrezărise ceva din culise: o fiinţă care putea să se joace cu sufletele tot aşa cum un programator se joacă cu un

afişaj grafic inteligent, o fiinţă atât de îndepărtată de Ravna încât numai indiferenţa ei o putea proteja. *Fii fericită, micuţă Ravna. Ai fost doar o molie ameţită de flacără.*

Capitolul 16

Următoarele săptămâni se derulară surprinzător de bine. În ciuda refuzului lui Pham Nuwen, Cochilie-albastră şi Tulpină-verde doreau să pornească în misiunea de salvare. Organizaţia Vrinimi chiar apelase la nişte resurse suplimentare. În fiecare zi, Ravna făcea o tele-excursie în şantierele de reparaţii. *Excentric II* nu avea să capete îmbunătăţiri de ordin Transcendent, dar, după terminarea reechipării, avea să fie extraordinară. Acum plutea într-o ceaţă aurie de miliarde de roboţi minusculi ce remodelau secţiuni din carcasă în forma caracteristică a unui lugher-de-fund. Uneori nava îi părea Ravnei un fluture fragil… iar alteori un peşte din abisuri. În forma reconstruită, nava putea supravieţui într-o multitudine de ambienturi. Avea spinii aparatelor cu ultrapropulsie, însă fuzelajul era aerodinamic şi subţiat la mijloc ca al unei viespi – forma clasică a navelor statoreactoare. Lugherele-de-fund trebuiau să se apropie periculos de mult de Zona Lentă. Suprafaţa Zonei era greu de detectat de la depărtare şi chiar mai greu de mapat; de asemenea, existau deplasări de graniţe pe termen scurt. Nu era imposibil ca un lugher să fie prins la unul sau doi ani-lumină în interiorul Lentorii. Atunci mulţumeai cerului pentru statoreactor şi facilităţile de hibernoterapie. Bineînţeles, până reveneai în civilizaţie puteai să fii complet perimat, totuşi cel puţin te puteai întoarce.

Ravna îşi deplasă punctul de vedere printre spinii propulsiei ce se înălţau din fuzelaj. Erau mai masivi decât cei de pe majoritatea navelor care veneau la Releu. Nu erau optimi pentru Exteriorul Median sau Superior, dar cu calculatoarele adecvate (adică din Exteriorul Inferior), nava urma să zboare la fel de repede ca oricare alta când pătrundea în Adânc. Grondr o lăsă să-şi petreacă jumătate din timp cu proiectul operaţiunii de salvare şi, după câteva zile, Ravna înţelese că nu era doar o favoare. Ea era realmente persoana cea mai potrivită pentru sarcina respectivă. Îi cunoştea pe oameni şi cunoştea managementul arhivelor. Jefri Olsndot trebuia să fie alinat zilnic. Iar informaţiile primite de la el aveau o importanţă imediată. Chiar dacă totul s-ar fi desfăşurat conform planului – chiar dacă Aberaţia nu se implica defel –, salvarea aceasta avea să fie dificilă. Puştiul şi nava lui păreau prinşi în mijlocul unui război sângeros. Recuperarea lor avea să însemne luarea instantanee de decizii corecte şi acţionarea pe baza lor. Ei urmau să aibă nevoie de o bază de date eficientă la bord şi de un program de strategie. Puţine însă erau de aşteptat să funcţioneze în Adânc şi capacitatea memoriei avea să fie limitată. Rămânea în seama Ravnei să decidă ce materiale din bibliotecă să mute în navă, pentru a echilibra uşurinţa disponibilităţii locale cu resursele superioare ce ar fi fost accesibile prin intermediul ultraundelor de la Releu.

Grondr discuta cu ea pe reţeaua locală şi adesea în timp real.

Dorea ca misiunea să aibă succes.

– Nu te teme, Ravna. Vom dedica acestei misiuni o parte din R00. Dacă roiul lor de antene funcţionează corespunzător, skrodcălăreţii ar trebui să aibă o conexiune de treizeci kb/s cu Releul. Tu vei fi contactul lor principal de aici şi vei avea acces la cei mai buni strategi ai noştri. Dacă nimic nu... intervine, nu ar trebui să ai probleme în managementul acestei operaţiuni de salvare.

Cu patru săptămâni în urmă, Ravna n-ar fi cutezat să ceară mai mult. Acum însă...

– Domnule, am o idee mai bună. Trimiteţi-mă cu skrodcălăreţii.

Toate părţile gurii lui Grondr se pocniră laolaltă simultan. Femeia mai văzuse genul acela de surprindere maximă la indivizi ca Egravan, dar niciodată la scorţosul Grondr. El tăcu pentru o clipă.

– Nu. Avem nevoie de tine aici. Eşti principalul nostru indicator de echilibru psihic în privinţa omenirii.

Grupurile de informare interesate de Aberaţia Straumli publicau mai bine de o sută de mii de mesaje pe zi, iar aproximativ o zecime din ele era asociată oamenilor. Mii de mesaje nu erau decât idei vechi reutilizate, absurdităţi evidente sau minciuni probabile. Automatele Marketingului erau destul de pricepute în filtrarea şi îndepărtarea redundanţelor şi a unor absurdităţi, totuşi când se ajungea la întrebări despre natura umană, Ravna era fără egal. Cam jumătate din timpul pe care-l petrecea acolo era dedicat ghidării analizei respective şi preluării căutărilor despre oameni în arhive. Dacă pleca alături de skrodcălăreţii, n-ar mai fi putut face aşa ceva.

În următoarele zile, Ravna continuă să-şi sâcâie şeful. Membrii misiunii de salvare trebuiau să stabilească o relaţie instantanee cu oamenii – mai precis, cu copiii. Mai mult ca sigur, Jefri Olsndot nu întâlnise niciodată un skrodcălăreţ. Problema era corectă şi o împingea treptat către disperare... dar în sine nu l-ar fi determinat pe Grondr să se răzgândească. Rolul respectiv îl jucară nişte evenimente exterioare. Pe măsură ce săptămânile treceau, extinderea Molimei încetini. Aşa cum susţinea cunoaşterea derivată din experienţă (şi Bătrânul prin intermediul lui Pham Nuwen), păreau să existe limite naturale cu privire la depărtarea până la care se putea extinde Aberaţia. Panica abjectă dispăru lent din traficul de comunicaţii din Exteriorul Superior. Zvonurile şi refugiaţii din volumele de spaţiu cosmic absorbite se diminuară spre zero. Locuitorii din spaţiile afectate de Molimă dispăruseră, însă acum totul semăna mai degrabă cu moartea dintr-un cimitir decât cea provocată de o putrefacţie contagioasă. Grupurile de informare asociate Molimei continuau să bolborosească despre catastrofă, totuşi nivelul de reutilizare neproductivă creştea constant. Pur şi simplu existau foarte puţine noutăţi. În următorii zece ani, moartea fizică avea să se propage prin

regiunea afectată de Molimă. Colonizarea urma să reînceapă, examinând precaut printre ruine, capcane informaţionale şi rămăşiţe de rase. Dar toate acestea se aflau într-un viitor îndepărtat şi pentru moment vijelia Molimă a Releului se diminua.

Iar Marketingul era chiar mai interesat de nava fugarilor Straumli. Niciunul dintre programele de strategie – cu atât mai puţin Grondr – nu credea că secretul navei ar putea pricinui vreun rău Molimei, dar exista o şansă însemnată să poată aduce avantaje comerciale când Aberaţia se plictisea finalmente de jocul ei Transcendent. În plus minţile-haită Stilete îi stârniseră interesul. Era cuvenit să se întreprindă maximum de efort, ca Ravna să renunţe la slujba ei în Docuri şi să iasă pe teren.

Aşa că, în mod surprinzător, fanteziile copilăriei legate de aventuri, căutări şi salvări aveau să se împlinească realmente. *Şi chiar mai surprinzător, posibilitatea mă sperie doar pe jumătate!*

* * *

Ţinta[56]: Îmi pare rău că nam rrrăspuns o vreme. Nu mă simt bine. Domnul Oţel zice car trebui să vorbesc cu voi. El zice cam nevoie de mai mulţi prieteni ca să mă facă să mă simt mai bine. Amdi zice la fel şi e cel mai bun prieten al meu dintre toţi… ca haite de câini da deştept şi amuzant. Îmi pare rău că nu pot trimite poze. Domnul Oţel va încerca să răspundă la toate întrebările voastre. El face tot ce poate ca să ajute, da haitele rele se vor întoarce. Amdi şi eu am încercat ceaţi zis cu nava. Îmi pare rău, tot nu merge… urăsc tastura asta idioată…

Org[57]: Salut, Jefri. Amdi şi domnul Oţel au dreptate. Mie îmi place să stăm oricând de vorbă şi te va face să te simţi mai bine. Există invenţii care l-ar putea ajuta pe domnul Oţel. Ne-am gândit la câteva îmbunătăţiri pentru arcurile lui şi pentru aruncătoarele de flăcări. Îţi trimit de asemenea nişte informaţii pentru design de fortăreţe. Te rog, transmite-i domnului Oţel că nu-i putem spune cum să piloteze nava. Ar fi periculos chiar şi pentru un pilot expert să încerce…

Ţinta [57]: Da şi tati a avut greutăţi cu aterizarea. ikocxljikersw89iou43e5 cred că domnul Oţel nunţelege pur şi simplu şi devine cumva desperecheat. Nu există totuşi şi alte chestii, cum aveau în vechime? Ştiţi voi, bombe şi avioane pe care leam putea construi?

Org[58]: Există alte invenţii, dar ar dura mult ca domnul Oţel să le construiască. Nava noastră stelară va pleca în scurt timp de la Releu, Jefri. Vom ajunge toţi acolo cu mult înainte ca alte invenţii să fie de folos.

Ţinta[58]: Veniţi? În sfârşit veniţi!!! Când plecaţi? Când ajungeţi aici???

De obicei Ravna îşi compunea mesajele pentru Jefri pe o tastatură; simţea că în felul acela intra cumva în pielea băiatului. El părea să se ţină bine, deşi continuau să existe zile când nu scria (era straniu să se gândească la faptul că depresia mentală ar fi avut vreo legătură cu un

copil de opt ani). În alte rânduri, părea să explodeze de furie în faţa tastaturii, iar de la douăzeci şi unu de mii de ani-lumină depărtare, ea avea dovezi ale pumnişorilor care izbeau în taste.

Ravna surâse larg spre display. În sfârşit, astăzi avea pentru el ceva mai mult decât promisiuni nebuloase; avea o dată clară de plecare. Lui Jefri avea să-i placă mesajul [59]. Scrise: Suntem programaţi să plecăm peste alte şapte zile, Jefri. Durata călătoriei va fi aproximativ de treizeci de zile. Ar fi trebuit oare să precizeze asta? Cele mai recente postări despre frontierele Zonei din grupurile de informare spuneau că Adâncul era neobişnuit de activ. Planeta Stiletelor era foarte aproape de Zona Lentorii… Dacă furtuna se înrăutăţea, durata călătoriei ar avea de suferit. Exista o probabilitate de unu la sută ca drumul să dureze mai mult de şaizeci de zile. Ea se lăsă pe spate, îndepărtându-se de tastatură. Oare dorea realmente să spună asta? La naiba! Mai bine să fie cinstită; datele acelea îi puteau afecta pe localnicii care-l ajutau pe Jefri. Ea explică dacă-urile şi însă-urile, apoi descrise nava şi toate lucrurile minunate pe care aveau să le aducă. De obicei băiatul nu scria prea mult (decât atunci când transmitea informaţii din partea lui Oţel), dar se părea că-i plăceau realmente scrisorile lungi din partea ei.

Excentric II trecea prin verificările finale de compatibilitate. Ultrapropulsia îi era reconstruită şi testată; skrodcălăreţii o duseseră la două mii de ani-lumină pentru a verifica roiul de antene, iar acesta funcţionase excelent. Ea şi Jefri aveau să poată vorbi în majoritatea călătoriei. Şi începând de ieri nava era încărcată cu consumabile. (Asta suna precum ceva desprins din aventurile medievale. Totuşi trebuia să iei cu tine nişte provizii, când coborai atât de mult, încât nu puteai avea încredere în reprezentările grafice ale realităţii.) În cursul zilei de mâine, personalul lui Grondr urma să încarce gadgeturi ce puteau fi realmente utile pentru o operaţiune de salvare. Trebuia oare să amintească de ele? Unele ar fi putut suna oarecum ameninţător pentru prietenii locali ai lui Jefri.

* * *

În seara aceea, ea şi skrodcălăreţii ţinură o petrecere pe plajă. Aşa îi spuneau ei, deşi aducea mai mult cu o petrecere a oamenilor decât cu una autentică a Călăreţilor. Cochilie-albastră şi Tulpină-verde rulaseră departe de apă, acolo unde plaja era uscată şi caldă. Ravna puse băuturi pe eşarfa Cochiliei-albastre. Se aşezară pe nisip şi admirară apusul.

Era mai degrabă o celebrare – pentru că Ravna căpătase permisiunea de a merge cu *E II* şi fiindcă nava era aproape gata de plecare. Totuşi…

– Eşti cu adevărat fericită să mergi, lady Ravna? întrebă Cochilie-albastră. Noi doi vom câştiga bani foarte frumoşi, dar tu…

Ravna râse.

– O să capăt o bonificaţie de deplasare. (Argumentase şi insistase pentru permisiunea de a pleca; nu prea mai rămăsese loc să se târguiască şi pentru a fi plătită.) Iar răspunsul la întrebare este *da.* Asta îmi doresc cu adevărat.

– Sunt bucuroasă, zise Tulpină-verde.

– Râd, spuse Cochilie-albastră. Perechea mea este încântată mai ales că nu vom avea un pasager morocănos. Aproape că ne-am pierdut dragostea pentru bipezi după ce am navigat cu certificatorii. Dar acum nu există nimic de care să ne temem. Ai citit grupul de informare Ameninţări în ultimele cincisprezece ore? Molima a încetat să mai crească şi marginile ei au devenit precis definite. Aberaţia se apropie de etatea mijlocie. Sunt gata să plec imediat.

Cochilie-albastră avea o sumedenie de speculaţii despre haitele de Stilete şi scheme posibile pentru salvarea lui Jefri şi a oricăror alţi supravieţuitori. Tulpină-verde strecura câte o idee, ici şi colo. Era mai puţin timidă ca înainte, totuşi părea mai moale, mai rezervată decât perechea ei. Iar încrederea în sine era ceva mai realistă. Se bucura că aveau să plece abia peste o săptămână. Rămăseseră însă de rulat ultimele verificări de compatibilitate pe *E II* şi Grondr convinsese Organizaţia să finanţeze o flotă mică de nave-momeală. Deocamdată fuseseră construite cincizeci. Până la sfârşitul săptămânii urmau să fie gata o sută.

Docurile pluteau în noapte. Datorită atmosferei lor superficiale, amurgul era scurt, dar culorile spectaculoase. Plaja şi copacii sclipeau în razele orizontale.

Parfumul florilor de seară se combina cu izul sărat al mării. De cealaltă parte a apei totul era viu reliefat: luminos şi întunecat, siluete ce puteau fi iluzii vrinimi sau echipamente funcţionale de andocare. Ravna nu învăţase niciodată să le distingă. Soarele lunecă sub mare. Culori portocalii şi roşii se întindeau de-a lungul orizontului dinspre pupa, încununate de o bandă verde mai lată, probabil oxigen ionizat.

Skrodcălăreţii nu-şi întoarseră skrodele pentru o vedere mai bună – din câte văzuse Ravna, ei priviseră fără încetare într-acolo –, însă se opriră din vorbit. Când soarele apuse, valurile îl sparseră într-o mie de imagini, scânteieri verzi şi galbene prin spumă. Ea bănuia că în clipa aceasta cei doi ar fi preferat să fi fost chiar acolo. Îi văzuse de destule ori în preajma amurgului, instalându-se în mod deliberat acolo unde brizantul era cel mai puternic. Când apa se retrăgea, tulpinile şi frunzele le erau aidoma braţelor întinse ale unor solicitatori. În astfel de momente, Ravna aproape că-i putea înţelege pe skrodcălăreţii Inferiori; ei petreceau vieţi întregi memorând asemenea momente repetate. Zâmbi în crepusculul verzui. Întotdeauna după aceea avea să existe mai mult timp pentru griji şi planuri.

Rămaseră aşa vreo douăzeci de minute. În lungul curburii plajei, femeia văzu focuri micuţe în întunericul care sporea: petreceri de birouri. Undeva în apropiere se auzi scrâşnet de tălpi pe nisip. Se întoarse şi văzu că era Pham Nuwen.

– Aici! îl strigă.

Pham veni agale spre ei. Fusese foarte retras după ultima lor confruntare şi Ravna bănuia că unele dintre remarcile ei îl puseseră pe gânduri. Sper că de data asta Bătrânul l-a făcut să uite. Pham Nuwen avea potenţialul de a fi o persoană reală; nu fusese corect să-l rănească, pentru că nu-i putea atinge şeful.

– Ia loc. Galaxia răsare într-o jumătate de oră.

Skrodcălăreţii foşneau, atât de afundaţi în apus, încât abia acum îl remarcau pe vizitator.

Pham Nuwen făcu doi paşi pe lângă Ravna şi rămase cu braţele în şolduri, privind marea. Se uită înapoi la ea şi crepusculul verzui conferi chipului său o înverşunare stranie. Fulgeră scurt obişnuitul lui surâs pieziş.

– Cred că-ţi datorez nişte scuze.

Te va lăsa până la urmă Bătrânul să te alături rasei umane? Totuşi Ravna se simţi mişcată. Îşi feri ochii.

– Cred că şi eu ar trebui să mă scuz. Dacă Bătrânul nu vrea să ajute, n-o să ajute şi gata; nu trebuia să-mi pierd cumpătul.

Pham Nuwen râse încetişor.

– Cu siguranţă, eroarea ta a fost mai neînsemnată. Încă încerc să-mi dau seama unde am greşit şi… nu cred c-am timp să-nvăţ.

Reveni spre mare. După o secundă, Ravna se ridică şi păşi către el. De aproape, ochii bărbatului păreau sticloşi.

– Ce s-a-ntâmplat?

Lua-te-ar naiba să te ia, Bătrâne! Dacă tot intenţionezi să-l abandonezi, n-o face pe bucăţele!

– Tu eşti marea expertă în Puterile Transcendente, nu?

Din nou sarcastic.

– Păi…

– Barosanii ăştia poartă războaie?

Ravna ridică din umeri.

– Zvonuri poţi să găseşti despre orice. Noi credem că există un conflict, dar că-i ceva prea subtil ca să fie numit război.

– Eşti pe-aproape. Există încleştări, însă interesele sunt mult mai mari decât orice de aici, de jos. Beneficiile cooperării sunt în mod normal atât de mari, încât… Asta-i o parte din motivul pentru care n-am privit Aberaţia cu seriozitate. În plus, e jalnică: o potaie plângăreaţă care-şi împute propriul bârlog. Chiar dacă ar dori să ucidă alte Puteri, n-ar putea s-o facă niciodată. Nici într-un miliard de ani…

Cochilie-albastră rulă lângă ei.

– Cine este acesta, lady Ravna?

Era genul de replică a Călăreţilor care stopa brusc o conversaţie şi cu care Ravna abia începuse să se obişnuiască. Dacă Cochilie-albastră s-ar fi sincronizat cu memoria skrodei, ar fi ştiut. Apoi înţelese cu adevărat întrebarea. Cine este acesta? Îşi privi datasetul. Îi arăta statutul transceiverului aşa cum făcuse de când sosise Pham Nuwen. Şi… pe Puteri, trei transceivere fuseseră înhăţate de un singur client!

Se trase iute un pas îndărăt.

– Tu!…

– Eu! Încă o dată faţă-n faţă, Ravna. (Rânjetul era o parodie a zâmbetului sigur pe sine al lui Pham.) Îmi pare rău că nu pot fi cuceritor în seara asta. Se lovi stângaci cu palma în piept: Folosesc instinctele fundamentale ale obiectului ăsta… sunt prea ocupat încercând să rămân în viaţă.

Din colţul gurii i se prelingea un firicel de salivă. Ochii lui Pham se concentrau asupra femeii, apoi priveau în gol.

– *Ce-i faci lui Pham?*

Dispozitivul Emisar păşi spre ea şi se poticni.

– Fac loc, se auzi vocea lui Pham Nuwen.

Ravna rosti codul telefonic al lui Grondr. Nu primi niciun răspuns.

Dispozitivul Emisar clătină din cap.

– Organizaţia Vrinimi este foarte ocupată în clipa de faţă, încercând să mă convingă să-i părăsesc echipamentele, străduindu-se să-şi adune curajul şi să m-alunge. Nu crede ce le spun. Râse scurt şi sufocat: Nu contează. Acum înţeleg, atacul de-aici a fost doar o diversiune ucigaşă… Ce zici, micuţă Ravna? Vezi tu, Molima nu-i o Aberaţie de Clasa a II-a. În timpul care mi-a mai rămas, pot doar să ghicesc ce este… Ceva foarte bătrân, foarte mare… Indiferent ce-ar fi, sunt devorat de viu.

Cochilie-albastră şi Tulpină-verde rulaseră aproape de Ravna. Frunzele lor emiteau foşnituri slabe. La mii de ani-lumină depărtare, adânc în Transcendent, o Putere se lupta pentru a trăi. Iar tot ce vedeau ei din asta era un bărbat transformat într-un lunatic căruia îi curgeau balele.

– Aşa că asta-i scuza mea, micuţă Ravna. Dacă te-aş fi ajutat, probabil că nu m-aş fi putut salva.

Glasul i se sugrumă şi inspiră profund, şuierător.

– Dar ajutându-te acum ar fi o măsură de… răzbunarea este un motiv pe care tu l-ai înţelege. V-am chemat nava de pe orbită. Dacă vă mişcaţi iute şi nu folosiţi agraviurile, s-ar putea să supravieţuiţi următoarea oră.

Vocea Cochiliei-albastre fu simultan timidă şi arogantă:

– Să supravieţuim? Aici nu poate avea succes decât un atac convenţional şi nu se vede niciun semn în această privinţă.

Un nebun înconjurat de noaptea tăcută şi blândă. Datasetul Ravnei nu arăta nimic straniu, cu excepţia acaparării de lăţime de bandă de către Bătrân.

Pham Nuwen hohoti spart.

– Oho-ho, este convenţional, nu-ţi face griji, însă foarte inteligent. Câteva grame de haos replicant, infiltrate de-a lungul săptămânilor… Înfloreşte chiar în prezent, sincronizat cu atacul, înţelegeţi? Tumoarea va muri în câteva ore, după ce va ucide toate valoroasele automate Superioare ale Releului… Ravna! Ia nava sau vei muri în următoarele o mie de secunde. Ia nava! Dacă supravieţuieşti, du-te în Adânc. Ia…

Dispozitivul Emisar se înecă şi icni la sfârşitul ultimei fraze. Se sili să se îndrepte şi-i flutură pentru ultima oară surâsul său verzui.

– Iar ăsta-i cadoul meu pentru tine, cel mai bun ajutor care mi-a mai rămas să ţi-l dau.

Zâmbetul pieri. Privirea sticloasă fu înlocuită de una de surprindere… apoi de teroare crescândă. Pham Nuwen horcăi, trase aer adânc în piept şi mai avu timp pentru un ţipăt ca un lătrat înainte să se prăbuşească. Căzu cu faţa în jos, zvâcnind şi sufocându-se în nisip.

Ravna strigă din nou codul lui Grondr şi alergă spre Pham Nuwen. Îl întoarse pe spate şi încercă să-i degajeze gura. Criza dură două secunde, cu membrele bărbatului zbătându-se aleatoriu. Ravna fu lovită puternic de câteva ori, în timp ce încerca să-l potolească. După aceea Pham se înmuie şi ea abia îi mai simţi respiraţia.

– Cumva, a prins-o pe *E II,* spuse Cochilie-albastră. Se află la patru mii de kilometri şi vine drept către Docuri. Tânguire. Suntem ruinaţi.

Zborurile neautorizate în apropierea Docurilor duceau la confiscarea navei.

Cumva, Ravna nu credea că asta ar mai fi avut vreo importanţă.

– Vreun semn de atac? întrebă ea peste umăr.

Lăsă uşor capul lui Pham pe spate, asigurându-se că putea să respire neobstrucţionat.

Foşnete aleatorii între skrodcălăreţi. Tulpină-verde răspunse:

– Ceva este ciudat. Serviciile au fost suspendate pe transceiverele principale. (Atunci Bătrânul mai continuă să transmită?) Reţeaua locală este foarte aglomerată. Multe automate, mulţi angajaţi au fost chemaţi de urgenţă.

Ravna se legănă pe călcâie. Cerul nopţii era negru, cu o duzină de puncte foarte luminoase: nave care erau ghidate spre Docuri. Totul părea perfect normal. Însă propriul ei dataset arăta tot ce raporta Tulpină-verde.

– Ravna, nu pot vorbi în clipa asta.

Glasul cu clicuri al lui Grondr răsună în văzduh lângă ea. Era probabil programul său asociat.

– Bătrânul a preluat majoritatea Releului. Ai grijă la Dispozitivul Emisar. (Niţel cam târziu în privinţa asta!) Am pierdut contactul cu perimetrul de supraveghere de dincolo de transceivere. Înregistrăm căderi de programe şi de hardware. Bătrânul susţine că suntem atacaţi.

O pauză de cinci secunde.

– Observăm dovezi de acţiuni specifice unei flote la perimetrul defensiv local.

Asta însemna numai o jumătate de an-lumină depărtare.

– *Brap!* se auzi dinspre Cochilie-albastră. La perimetrul defensiv local? Cum de nu le-aţi observat apropierea?

Rulă înainte şi înapoi, după care pivotă. Asociatul lui Grondr ignoră întrebarea.

– Minimum trei mii de nave. Distrugerea transceiverelor este imin…

– Ravna, skrodcălăreţii sunt cu tine?

Tot glasul lui Grondr, dar mai sacadat, mai implicat. Era individul real, nu programul său asociat.

– D-da…

– Cade reţeaua locală. Cade sistemul de susţinere biotică. Vor cădea docurile. Am fi mai puternici decât flota atacatoare, însă ne descompunem din interior… Releul moare – vocea i se ascuţi şi zornăi –, totuşi vrinimii nu vor muri şi un contract rămâne un contract! Spune-le skrodcălăreţilor că îi vom plăti… cumva, cândva. Le cerem… îi implorăm… să desfăşoare misiunea pe care au contractat-o. Ravna?

– Da. Ei te-ascultă.

– Atunci plecaţi!

Glasul nu se mai auzi.

– *E II* va fi aici în două sute de secunde, anunţă Cochilie-albastră.

Pham Nuwen se calmase şi respira mai uşor. Pe când cei doi Călăreţi ciripeau deplasându-se înainte şi înapoi, Ravna privi în jur… şi înţelese brusc că toate morţile şi distrugerile fuseseră rapoarte primite de la foarte mare depărtare. Plaja şi cerul erau la fel de placide ca întotdeauna. Ultimele raze de soare părăsiseră valurile. Spuma semăna cu o bandă neclară în lumina verzuie aproape stinsă. Ici-colo, luminiţe galbene sclipeau în copaci şi în turnurile îndepărtate. Totuşi alarma se răspândise în mod clar. Putea auzi dataseturi activându-se. Unele focuri de pe plajă se stinseră şi siluetele din jurul lor porniră în fugă spre copaci sau plutiră în sus, îndreptându-se către birouri mai îndepărtate. Nave stelare se ridicau acum de la danele lor, dincolo de mare, suind întruna până ce scânteiară în razele soarelui apus.

Era ultimul moment de pace al Releului.

O pată de beznă strălucitoare se lăţi peste cer. Ravna icni înaintea luminii atât de distorsionate, încât ar fi trebuit să treacă nevăzută.

Sclipea mai degrabă în fundul minţii ei, decât în ochi. După aceea, n-ar fi putut preciza ce anume diferea în mod obiectiv peticul acela luminos de întuneric.

– Altul! spuse Cochilie-albastră.

Acesta apăruse lângă orizontul Docurilor: o pată neagră cu lăţimea de maximum un grad. Marginile îi erau o contopire nedistinctă de negru în negru.

– Ce este?

Ravna nu era pasionată de războaie, dar citise despre destule aventuri. Ştia despre bombe cu antimaterie şi proiectile de energie cinetică relativiste. Din depărtare, asemenea arme erau puncte de lumină puternice, uneori ca nişte pâlpâituri orchestrate. Sau, mai de aproape, o armă distrugătoare de corpuri cereşti ar fi strălucit incandescent peste curbura planetei, împroşcând globul în sine ca o picătură de apă, însă lent, foarte lent. Acelea erau imaginile pentru care o pregătiseră lecturile. Ce vedea acum semăna mai degrabă cu un defect de vedere decât cu o scenă de război. Doar Puterile ştiau ce vedeau skrodcălăreţii, dar Cochilie-albastră zise:

– Cred că principalele voastre transceivere… s-au vaporizat.

– Sunt la ani-lumină depărtare! Este imposibil să le poţi ved…

Altă pată apăru, dar nu era în câmpul vizual al femeii. Culoarea plutea, fără să-şi găsească locul. Pham Nuwen se zbătu iarăşi, dar fără putere. Ravna nu avea nicio dificultate în a-l ţine nemişcat, însă… din gură i se prelingea sânge. Spatele cămăşii lui era îmbibat cu un fluid care duhnea a putreziciune.

– *E II* va fi aici în o sută de secunde. E timp destul, e timp destul. Cochilie-albastră rula înainte şi înapoi în jurul lor, vorbind liniştitor, ceea ce nu demonstra decât faptul că era foarte agitat: Da, lady Ravna, la ani-lumină depărtare. Şi mulţi ani de acum înainte străfulgerarea distrugerii lor va lumina cerul pentru oricine care va mai fi viu pe aici. Însă numai o fracţiune din vaporii care se dilată creează lumină. Restul este un talaz de ultraunde atât de puternic, încât afectează materia obişnuită… Nervii optici sunt iritaţi de excese… în asemenea măsură, încât propriul tău sistem nervos devine un receptor. (Se roti.) Dar nu te teme. Noi suntem rezistenţi şi rapizi. Ne-am mai strecurat şi altă dată prin treceri înguste.

Era absurd ca o creatură lipsită de memorie pe termen scurt să se laude cu inteligenţa ei fulgerătoare. Ravna speră ca skroda lui să fie pe măsura laudelor. Vocea Tulpinii-verzi bâzâi dureros de sonor:

– Priviţi!

Linia brizantului se retrăgea, mai departe decât o văzuse vreodată femeia.

– Marea se prăbuşeşte! strigă Tulpină-verde.

Marginea apei se retrăsese cu o sută de metri, cu două sute de

metri. Orizontul smălţuit în verde picura.

– Nava este la cincizeci de secunde. Vom zbura spre ea. Haide, Ravna!

În momentul acela, tot curajul Ravnei pieri. Grondr spusese că Docurile vor cădea! Cerul apropiat era ticsit de zeci de siluete care fugeau către locuri sigure. La o sută de metri depărtare, nisipul în sine se deplasa într-o avalanşă care se înclina spre abis. Ravna îşi aminti ceva ce spusese Bătrânul şi înţelese brusc că zburătorii comiteau o eroare teribilă. Gândul îi sfâşie teroarea.

– Nu! Mergem spre terenul mai înalt.

Noaptea nu mai era tăcută. Dinspre mare se auzi un dangăt ca al unui clopot. Sunetul se extinse. Briza amurgului se preschimbă într-o vijelie care răsuci copacii către apă, trimiţând pe lângă ei nisip şi ramuri şuierătoare.

Ravna era tot în genunchi, apăsând cu mâinile pe braţele inerte ale lui Pham. El nu respira şi nu avea puls. Ochii lui priveau fără să vadă. Cadoul Bătrânului pentru ea… Blestemate fie Puterile! Îl prinse pe Pham Nuwen de subsuori şi-l rostogoli pe spinarea ei.

Icni şi fu cât pe-aici să-l scape. Sub cămaşa lui simţea cavităţi unde ar fi trebuit să existe carne solidă. Ceva urât mirositor picura de o parte şi cealaltă. Se strădui să se ridice din genunchi, pe jumătate purtând, pe jumătate târând corpul. Cochilie-albastră răcnea:

– … câteva ore să rulăm undeva!

Se ridică apoi de la sol, pornindu-şi agraviul împotriva vântului. Skroda şi Călăreţul se răsuciră pentru o clipă fără control… apoi el fu izbit înapoi de nisip şi se rostogoli într-un vălmăşag spre destinaţia vântului: gaura mugitoare care fusese marea. Tulpină-verde goni în faţa lui, blocându-i înaintarea către distrugere. Cochilie-albastră se redresă şi cei doi rulară înapoi la Ravna. Vocea Călăreţului abia se auzea în vuietul vântului.

– … graviur… cad!

Şi, odată cu ele, însăşi structura Docurilor. Merseră şi rulară, îndepărtându-se de marea care înghiţea totul.

– Caută un loc unde să asolizăm *E II.*

Linia arborilor devenise un lanţ zimţat de dealuri. Peisajul se schimba în faţa ochilor şi sub picioare. Dangătul se auzea de peste tot, în unele locuri atât de puternic, încât rezona prin încălţămintea Ravnei. Evitară terenul care se surpa, dolinele ce se deschideau în toate părţile. Noaptea nu mai era întunecată. Fie că era lumină de avarie, fie un efect colateral al ne-funcţionării agraviurilor, o culoare albăstruie strălucea pe perimetrul deschiderilor. Prin găurile acelea, vedeau noaptea cu plafon de nori de pe Groundside, la o mie de kilometri mai jos. Spaţiul dintre ei nu era pustiu. Se zăreau spectre tremurătoare; miliarde de tone de apă şi ţărână… şi sute de zburători

care mureau. Organizaţia Vrinimi plătea preţul pentru a-şi fi construit Docurile pe agraviuri, nu pe o orbită inerţială.

Cumva, ei trei înaintau. Pham Nuwen era prea greu pentru a fi purtat/târât; Ravna se împleticea la stânga şi la dreapta în aceeaşi măsură în care avansa. Totuşi bărbatul era mai uşor decât ar fi bănuit, iar lucrul acesta era terifiant în sine: oare se prăbuşea şi terenul înalt?

Majoritatea agraviurilor mureau prin nefuncţionare, dar unele sufereau distrugeri copleşitoare: pâlcuri de arbori şi sol fură smulse de pe vârfurile dealurilor şi accelerate ascendent. Vântul se schimba înainte şi înapoi, în sus şi în jos… însă era mai slab, mai rarefiat acum, şi zgomotul era îndepărtat. În scurt timp atmosfera care învăluia Docurile nu avea să mai existe. Costumul presurizat al Ravnei funcţionase câteva minute, dar începea să se destrame. Peste alte câteva minute avea să fie la fel de mort ca agraviurile ei… la fel de mort ca ea însăşi. Femeia se întrebă într-o doară cum procedase Molima. Aidoma Bătrânului, probabil că avea să moară fără s-o ştie vreodată.

Zări văpăi ca de torţe; erau nave. Cele mai multe acceleraseră spre orbite inerţiale, ori intraseră direct în ultrapropulsie, totuşi unele se menţineau deasupra peisajului care se dezintegra. Cochilie-albastră şi Tulpină-verde conduceau drumul. Îşi foloseau a treia osie a cărucioarelor în chipuri pe care Ravna nu şi le imaginase nicicând, ridicând şi împingând pentru a sui pante pe care ea abia dacă le putea ataca, din cauza greutăţii inerte a lui Pham care o trăgea înapoi.

Erau pe coama unui deal, dar nu pentru mult timp. Locul făcuse parte din pădurea biroului. Acum copacii erau îndreptaţi în toate direcţiile, ca firele de blană ale unui câine lăţos şi murdar. Solul se simţea pulsând sub tălpi. Ce avea să urmeze? Skrodcălăreţii rulau de pe un versant al crestei pe celălalt. Dacă n-aveau să fie salvaţi aici, n-aveau să mai fie salvaţi niciodată. Ravna se lăsă în genunchi, transferând pe sol cea mai mare parte a greutăţii lui Pham. De aici putea să vadă până hăt departe. Docurile semănau cu un drapel care flutura slab şi fiecare smucitură imensă a ţesăturii desprindea alte fragmente. Atâta vreme cât între unităţile agraviuri mai exista un consens, ansamblul continua să aibă aspect plan. Însă şi acesta dispărea. Doline se căscau împrejurul micului lor pâlc de pădure. La orizont, Ravna văzu cum partea îndepărtată a Docurilor se detaşează şi se roteşte lent într-o parte; bucata lungă de o sută de kilometri şi lată de zece kilometri mătură navele ce intenţionaseră să-i salveze pe supravieţuitorii de la sol.

Cochilie-albastră se atinse de partea ei stângă şi Tulpină-verde de cea dreaptă. Ravna se răsuci, lăsând pe skrode o parte din greutatea lui Pham. Dacă toţi patru îşi contopeau costumele presurizate, ar mai fi câştigat nişte momente suplimentare de conştiinţă.

– *E II,* zise Călăreţul, o pilotez în jos!

Într-adevăr, ceva cobora. Văpaia unei nave ilumina în alb-albastru solul, cu umbre precis conturate şi mişcătoare. Nu este recomandabil să te afli în preajma jetului propulsiv al unei rachete care staţionează în planare într-un câmp de aproape 1 *g.* Cu o oră în urmă, manevra ar fi fost imposibilă sau, dacă ar fi izbândit, ar fi fost un inacceptabil act ilegal. Acum nu mai conta dacă jetul străpungea Docurile sau ardea un cargo venit de la o depărtare de jumătate de galaxie. Totuşi... unde o putea coborî Cochilie-albastră? Erau înconjuraţi de doline şi stânci mişcătoare. Ravna închise ochii când lumina arzătoare pluti în jos în faţa lor... şi apoi se diminuă. Strigătul Cochiliei-albastre era subţire şi piţigăiat în atmosfera pe care o partajau:

– Haidem împreună!

Femeia se ţinu strâns de skrodcălăreţi şi se târârâ/ rulară în jos de pe deluşor. *Excentric II* plutea staţionar în centrul unei doline. Jetul îi era ascuns vederii, dar strălucirea reflectată din pereţii pâlniei îi conferea navei o siluetă extrem de precisă, transformându-i spinii în arcuri albe, penate. O molie gigantică, cu aripi arzătoare... însă prea departe pentru a ajunge la ea.

Dacă costumele le-ar fi rezistat, ar fi putut merge până la marginea puţului. Şi după aceea? Din cauza spinilor, nava nu se putea apropia sub o sută de metri. Un om cu aptitudini atletice (şi nebun) ar fi putut încerca să se prindă de un spin şi să se târască pe el în jos.

Însă skrodcălăreţii aveau propria lor nebunie. Exact în clipa în care lumina – cea reflectată – deveni insuportabilă, văpaia jetului se stinse. *E II* căzu în jos prin puţ, dar asta nu împiedică înaintarea Călăreţilor.

– *Mai repede!* o îndemnă Cochilie-albastră.

Şi Ravna ghici ce plănuiseră. Ţinând seama de vălmăşagul stânjenitor de membre şi rotile, se apropiară iute de marginea găurii întunecate. Femeia simţi cum solul îi cedă sub tălpi, apoi căzură.

Docurile aveau o grosime de sute – pe alocuri de mii – de metri. Cădeau prin ele, trecând pe lângă vagi şi stranii pâlpâituri de distrugere internă.

Ieşiră prin partea cealaltă şi-şi continuară căderea. Pentru o secundă, sentimentul de panică nebună dispăru. La urma urmelor, aceasta era simplă imponderabilitate, ceva banal şi mult mai paşnic decât dezintegrarea Docurilor. Acum era mai uşor să se ţină de Călăreţi şi de Pham Nuwen, ba chiar şi atmosfera pe care o împărţeau părea mai densă ca înainte. Vidul şi căderea în imponderabilitate aveau avantajul lor. Exceptând câte un agravi scăpat de sub control, totul căpăta aceeaşi acceleraţie, cu ruinele plutind paşnic. Iar peste patru sau cinci minute, aveau să atingă atmosfera lui Groundside, pătrunzând în ea aproape perfect vertical. Viteza de intrare: numai trei sau patru kilometri pe secundă. Aveau să ia foc? Poate...

Străfulgerări se aprindeau orbitor deasupra plafonului de nori.

Sfărâmăturile din jurul lor erau în majoritate întunecate, doar umbre profilate pe spectacolul celest de deasupra. Însă forma aflată exact dedesubt era mare şi regulată... *E II,* cu prova aţintită către ei! Nava cădea cu aceeaşi viteză. La fiecare câteva clipe, declanşa un jet lateral, o slabă scânteiere roşiatică, frânând şi apropiindu-se de cei patru. Dacă ar fi avut o trapă în vârful botului, ei ar coborât exact prin ea.

Luminile de andocare i se aprinseră, scăldându-i în razele lor puternice. Zece metri distanţă. Cinci... Într-adevăr exista o trapă... şi era deschisă! Ravna putea distinge la interior o ecluză pneumatică banală.

Ceea ce-i izbi fusese imens. Ravna întrezări o întindere neclară de plastic ridicându-se peste umărul ei. Ruina se rotea lent şi abia dacă îi atinse... dar fu suficient. Pham Nuwen îi fu smuls din mâini. Corpul lui se pierdu în umbre, după care se lumină brusc, când proiectoarele navei îl urmăriră şi-l găsiră. Simultan, aerul răbufni din plămânii Ravnei. Aveau numai trei buzunare de câmpuri de presiune, câmpuri care slăbeau; nu era suficient. Ravna simţea cum conştiinţa o părăsea, iar vederea i se îngusta la dimensiunile unui tunel. Fusese atât de aproape...

Călăreţii se desprinseră unul de celălalt. Ravna se prinse de skrode şi plutiră, deşiraţi ca nişte mărgele pe un şirag, peste ecluza navei. Skroda Cochiliei-albastre tresaltă şi o lovi, când el se îndreptă iute spre trapă. Impulsul primit o roti pe Ravna, şfichiuind-o pe Tulpină-verde în sus. Totul căpăta caracterul unui vis. Unde era panica, atunci când aveai nevoie de ea? *Ţin-te bine, ţin-te bine, ţin-te bine,* cânta un glăscior, tot ce-i mai rămăsese din conştiinţă. Izbitură, smucitură. Skrodcălăreţii o trăgeau şi o împingeau. Sau poate că nava îi smucea pe toţi de jur împrejur. Erau marionete care dansau pe un singur fir.

În fundul tunelului vederii ei, un Călăreţ prinse silueta rostogolitoare a lui Pham Nuwen.

* * *

Ravna nu-şi dăduse seama că leşinase, dar parcă peste numai o clipă respira aer şi tuşea, eliminând resturi de vomă... în interiorul ecluzei. Pereţi verzi, solizi, o înconjurau liniştitor. Pham Nuwen zăcea pe peretele opus, fixat într-un container de prim-ajutor. Chipul lui avea o nuanţă vineţie.

Femeia se împinse cu stângăcie peste ecluză, către peretele lui Pham Nuwen. Interiorul era un vălmăşag confuz, deloc asemănător cu navele sport şi de pasageri în care mai călătorise până atunci. În plus, designul era pentru Călăreţi. Peste tot pe pereţi erau împrăştiate petice adezive; Tulpină-verde îşi fixase skroda pe unul dintre ele. Accelerau, poate la o douăzecime de *g.*

– Tot coborâm?

– Da. Dacă rămânem în plutire staţionară sau ne ridicăm, ne vom lovi. *(De toate sfărâmăturile care continuă să se reverse de sus.)* Cochilie-albastră încearcă să ne scoată de aici.

Cădeau împreună cu toate resturile din jur, însă în acelaşi timp încercau să se deplaseze în lateral şi să scape de potop… înainte să lovească Groundside. Ocazional dinspre fuzelaj se auzea câte un zăngănit sau un ţiuit. Uneori acceleraţia înceta ori îşi schimba complet vectorul. Cochilie-albastră se străduia să evite fragmentele mari.

Dar nu cu succes complet… Un scrâşnet lung se sfârşi cu un pocnet şi ecluza se roti lent în jurul Ravnei.

– *Brrap!* Tocmai am pierdut un spin ultrapropulsie, se auzi glasul Cochiliei-albastre. Alţi doi sunt deja avariaţi. Te rog să te legi cu centurile, lady Ravna.

Peste o sută de secunde, atinseră atmosfera. Zgomotul fu un zumzet abia perceptibil dincolo de fuzelaj. Pentru o navă ca aceasta era sunetul morţii; nu era dotată cu aerofrâne. Zgomotul îşi spori intensitatea. Cochilie-albastră accelera practic în jos, încercând să coboare suficient de mult pentru a scăpa de fragmentele care-i înconjurau. Alţi doi spini se rupseră. Iar după aceea se simţi o apăsare prelungă a acceleraţiei pe axa principală. *Excentric II* ieşi din conul de umbră ucigaş al Docurilor şi goni spre exterior, către o orbită inerţială.

* * *

Ravna privi peste frunzele Cochiliei-albastre, către ferestrele cu imagini din exterior. Tocmai trecuseră de terminatorul Groundside şi intraseră pe o orbită inerţială. Reveniseră în imponderabilitate, dar această traiectorie de cădere liberă era închisă, fără să intre în coliziune cu obiecte uriaşe şi dure… ca Groundside.

Femeia nu ştia mare lucru despre zborurile spaţiale, doar ceea ce ar fi fost de aşteptat din partea unei pasagere obişnuite, pasionate de lecturile de aventuri. Era însă evident că Cochilie-albastră reuşise ceva aproape de domeniul miracolului. Când încercă să-i mulţumească, skrodcălăreţul rulă înainte şi înapoi peste peticele adezive, bâzâind încet pentru sine. Era stânjenit? Sau doar neatent în stilul Călăreţilor?

Tulpină-verde vorbi, un pic sfioasă, un pic mândră:

– Comerţul spaţial este viaţa noastră, ştii? Dacă suntem precauţi, viaţa va fi în general sigură şi placidă, dar vor exista şi treceri înguste. Cochilie-albastră se antrenează permanent, programându-şi skroda cu toată ingeniozitatea pe care şi-o poate imagina. Este un maestru.

În viaţa cotidiană, indecizia părea să-i domine pe Călăreţi, totuşi într-o situaţie critică, nu ezitau să rişte totul. Ravna se întrebă în ce măsură conducerea aparţinea skrodei sau ocupantului ei?

– Pufnet, zise Cochilie-albastră. Am amânat pur şi simplu trecerea

îngustă. Am rupt câţiva spini ai propulsiei. Dacă nu se vor autorepara? Ce facem atunci? Totul este distrus în jurul lui Groundside. Sfărâmăturile se întind până la o sută de raze. Nu sunt dense, ca în jurul Docurilor, dar viteza lor este mult mai mare. Nu poţi să injectezi miliarde de tone de fragmente pe orbite neregulate şi să te aştepţi să navighezi în securitate.

– Şi în orice secundă, urmă el, creaturile Aberaţiei vor apărea, înfulecându-i pe supravieţuitori.

– Urk!

Lujerii Tulpinii-verzi încremeniră într-o dezordine comică. Călăreaţa ciripi în sine pentru o clipă, după care spuse:

– Ai dreptate… am uitat. Crezusem că am găsit un spaţiu deschis, însă…

Spaţiu deschis, da, dar pe un poligon de tir. Ravna îşi întoarse privirea spre ferestrele punţii de comandă. Erau acum deasupra emisferei luminate, la vreo cinci sute de kilometri în înaltul principalului ocean de pe Groundside. În jurul orizontului albăstrui, ceţos, spaţiul era lipsit de fulgerări şi sclipiri.

– Nu văd lupte, comentă ea plină de speranţă.

– Regret.

Cochilie-albastră comută ferestrele pe o vedere mai semnificativă. În majoritate erau informaţii de navigaţie şi ultraurmăritoare, fără cel mai mic înţeles pentru Ravna. Ochii îi fură atraşi de un statut medical: Pham Nuwen respira din nou. Clinica navei estima că-l putea salva. În acelaşi timp însă văzu şi o fereastră care afişa statutul comunicaţiilor; pe ea, atacul era îngrozitor de limpede. Reţeaua locală se fărâmase în sute de fragmente care urlau. De pe suprafaţa planetară se auzeau doar voci automate, iar acelea solicitau ajutor. Grondr fusese acolo. Cumva, Ravna bănui că nu supravieţuise nici chiar personalul său operativ din Marketing. Ceea ce lovise Groundside fusese chiar mai letal decât disfuncţiile Docurilor. În spaţiul din imediata apropiere a planetei existau puţini supravieţuitori în nave şi fragmente de habitate, majoritatea pe traiectorii sortite pieirii. Fără un ajutor masiv şi coordonat, aveau să moară în câteva minute… cel mult, ore. Directorii Organizaţiei Vrinimi dispăruseră, distruşi înainte ca măcar să-şi fi dat seama ce se petrecea.

Plecaţi, spusese Grondr, *plecaţi.* În afara sistemului se duceau lupte; Ravna văzu trafic de mesaje din partea unităţilor defensive vrinimi. Chiar şi fără control sau coordonare, unele continuau să se opună flotei Aberaţiei. Lumina de la bătăliile lor avea să sosească mult timp după înfrângere, mult timp după ce inamicul ajungea aici în carne şi oase. *De cât timp mai dispunem? De câteva minute?*

– *Brrap.* Uitaţi-vă la urmele acelea, spuse Cochilie-albastră. Aberaţia are aproape patru mii de nave. Trec fără probleme de

apărători.

– Oricum, deja n-a mai rămas nimeni pe acolo, zise Tulpină-verde. Sper că n-au murit toţi.

– Nu toţi. Văd mii de nave plecând – toţi cei care au mijloacele respective şi sunt cu capul pe umeri. Cochilie-albastră rulă înainte şi înapoi. Vai! Noi suntem cu capul pe umeri... dar uitaţi-vă la raportul de reparaţii.

O fereastră se lăţi, plină cu desene colorate ce nu însemnau absolut nimic pentru Ravna.

– Doi spini sunt tot rupţi, ireparabili. Trei sunt parţial reparaţi. Dacă nu se refac, vom rămâne împotmoliţi aici. *Asta este inacceptabil!*

Glasul voderului lui crescu în intensitate, ascuţit. Tulpină-verde se apropie de el şi-şi foşniră frunzele unul către celălalt.

Trecură alte minute. Când Cochilie-albastră vorbi din nou în samnorskă, vocea îi era mai liniştită.

– Un spin reparat. Poate, poate, poate... Deschise o imagine reală. *E II* trecea peste polul sudic al Groundside, revenind în noapte. Orbita avea să-i poarte peste partea cea mai aglomerată cu sfărâmături ale Docurilor, însă traiectoria lor era un zgâlţâit permanent în vreme ce nava evita alte resturi.

Răcnetele ororii bătăliei din sistemul exterior se diminuară. Organizaţia Vrinimi era un imens cadavru care zvâcnea... şi foarte curând asasinul ei avea să sosească, adulmecând.

– Doi reparaţi. Cochilie-albastră deveni foarte tăcut şi încordat... Trei! Trei sunt reparaţi! Cincisprezece secunde pentru recalibrare şi putem efectua saltul!

Păru că trecu mult mai mult timp... dar apoi toate ferestrele comutară pe vedere reală. Groundside şi soarele său dispărură. Stelele şi bezna se lăţeau de jur împrejur.

* * *

După trei ore, Releul era la o sută cincizeci de ani-lumină în urma lor. *E II* se alăturase convoiului de nave care fugeau. Din cauza arhivelor şi a turismului, la Releu fusese un număr extraordinar de mare de nave interstelare. Zece mii de vehicule erau risipite pe anii-lumină din jurul lor. Totuşi, la asemenea depărtare de planul galactic, stelele erau rare şi ei se găseau la minimum o sută de ore de zbor de refugiul cel mai apropiat.

Pentru Ravna era începutul unei noi bătălii. Îl fulgeră cu privirea pe Cochilie-albastră, aflat în partea opusă a punţii. Skrodcălăreţul tremură şi frunzele i se răsuciră într-un fel pe care ea nu-l mai văzuse până atunci.

– Priveşte aici, lady Ravna, Punctul Superior este o civilizaţie frumoasă, cu unii participanţi bipezi. Este protejată. Este aproape. Te poţi adapta.

Făcu o pauză. *Îmi citeşte expresia?*

– Dar… dar dacă nu-ţi convine, te vom duce mai departe. Dă-ne o şansă să contractăm transportul cuvenit şi… şi te vom duce înapoi până pe Sjandra Kei. Ce zici de asta?

– Nu. Cochilie-albastră, voi aveţi deja un contract. Cu Organizaţia Vrinimi. Noi trei… *(şi ceea ce a devenit din Pham Nuwen…)* vom merge în Adâncul Exteriorului.

– Scutur din cap în semn de neîncredere! Este adevărat, am primit un avans din suma contractului. Totuşi acum, când Organizaţia Vrinimi a răposat, nu mai există nimeni care să onoreze restul contractului. De aceea şi noi suntem eliberaţi de obligaţiile sale.

– Vrinimi n-au răposat. L-ai auzit pe Grondr 'Kalir. Organizaţia avea… are sucursale în tot Exteriorul. Obligaţiile se păstrează.

– Graţie unui detaliu de formă. Amândoi ştim că aceste sucursale n-ar putea plăti niciodată suma finală.

Ravna nu avea un răspuns prea grozav la replica aceea.

– Aveţi o obligaţie, spuse ea însă fără forţa cuvenită.

Niciodată nu se pricepuse să-i intimideze pe alţii.

– Lady Ravna, vorbeşti realmente din punctul de vedere etic al Organizaţiei sau din simplă omenie?

– Eu…

De fapt femeia nu înţelesese niciodată în mod complet principiile etice ale Organizaţiei. Acesta era un motiv pentru care intenţionase să revină pe Sjandra Kei după noviciat şi un motiv pentru care Organizaţia abordase cu prudenţă rasa umană.

– Nu contează poziţia de pe care vorbesc! Există un contract. Aţi fost încântaţi să-l onoraţi când situaţia nu era periculoasă. Ei bine, ea se dovedeşte a fi letală… dar posibilitatea respectivă făcea parte din înţelegere.

O privi pe Tulpină-verde. Aceasta tăcuse până atunci, fără măcar să foşnească spre perechea ei. Frunzele îi erau strâns lipite de tulpina centrală. Poate…

– Ascultaţi-mă: într-adevăr există şi alte motive în afară de obligaţia contractuală. Aberaţia este mai puternică decât ar fi crezut cineva. *Azi a ucis o Putere.* Şi operează în Exteriorul Median… Călăreţii au o istorie îndelungată, Cochilie-albastră, mai lungă decât întreaga existenţă a majorităţii raselor. Este posibil ca Aberaţia să fie îndeajuns de puternică pentru a-i pune capăt.

Tulpină-verde rulă către ea şi se deschise uşor.

– Crezi… crezi cu adevărat că am putea găsi ceva în nava aceea din Adânc, ceva care ar putea face rău unei Puteri între Puteri?

Ravna tăcu o clipă.

– Da. Şi Bătrânul însuşi a crezut asta, înainte de a muri.

Cochilie-albastră se strânse şi mai mult în jurul sieşi, răsucindu-se.

Îndurerat?

– Lady Ravna, noi suntem negustori. Am trăit mult şi am călătorit departe… şi am supravieţuit pentru că ne-am văzut de treaba noastră. Indiferent ce ar crede romanticii, negustorii nu pleacă în aventuri. Ceea ce ceri… este imposibil – ca nişte simpli locuitori din Exterior să încerce să distrugă o Putere.

Totuşi acela a fost un risc pentru care aţi semnat. Ravna nu rosti însă cu glas tare cuvintele respective. Poate că Tulpină-verde o făcu. Frunzele ei foşniră şi Cochilie-albastră se chirci şi mai mult. Tulpină-verde amuţi o secundă, apoi îşi acţionă cumva straniu osiile şi se eliberă de peticele adezive. Roţile i se rotiră în gol şi ea pluti, descriind un arc lent, până se întoarse cu capul în jos şi frunzele ei se întinseră şi le atinseră pe ale Cochiliei-albastre. Dialogară susţinut vreme de aproape cinci minute. Încetişor, Cochilie-albastră se desfăcu, frunzele i se relaxară şi le mângâiară pe ale perechii.

În cele din urmă spuse:

– Perfect… O aventură. Dar ţine minte! Una singură.

PARTEA A DOUA

Capitolul 17

Primăvara sosi umedă, rece şi teribil de greu. În ultimele opt zile plouase. Cât de mult şi-ar fi dorit Johanna altceva… până şi reîntoarcerea întunericului iernii!

Plescăi prin noroiul care odată fusese muşchi. Era amiază; lumina posomorâtă avea să mai dureze trei ore. Cicatrizatul susţinea că dacă n-ar fi existat norii, ar fi putut zări de acum niţel soare. Uneori fata se întreba dacă va mai revedea vreodată soarele. Curtea mare interioară a castelului se afla în pantă. Noroiul şi zăpada fleşcăită se prelingeau de pe deal, oprindu-se grămadă lângă casele din lemn. Vara trecută de aici se vedeau imagini superbe. Iar în timpul iernii, aurora boreală revărsase culori verzi şi albastre peste omăt, scânteiase pe portul îngheţat şi conturase pe cer coamele îndepărtate ale dealurilor. Acum ploaia era o pâclă deasă; Johanna nu putea distinge nici măcar oraşul de dincolo de ziduri. Deasupra capului, norii formau un plafon neregulat şi jos. Ştia că pe zidurile din piatră ale castelului existau străji, dar azi erau probabil ghemuite înapoia ambrazurilor de observaţie. Nu se zărea nici măcar un animal, nici măcar o haită. Planeta Stiletelor era un loc pustiu prin comparaţie cu Straum… însă nu semăna nici cu Laboratorul Superior. Laboratorul Superior era un asteroid fără atmosferă situat pe orbita unei pitice roşii. Planeta Stiletelor era vie, în mişcare; uneori părea la fel de frumoasă şi prietenoasă ca o staţiune de vacanţă de pe Straum. Într-adevăr, îşi dădu fata seama, era mai plăcută decât majoritatea planetelor colonizate de rasa umană – în tot cazul mai blândă decât Nyjora şi poate la fel de atrăgătoare ca Vechiul Pământ.

Johanna ajunse la bungaloul ei. Se opri pentru o clipă sub pereţii curbaţi spre exterior şi privi peste curtea interioară. Mda, aducea niţel cu Nyjora medievală. Dar poveştile din Epoca Prinţeselor nu transmiseseră puterea implacabilă dintr-o asemenea lume. Ploaia continua pe cât de departe putea să vadă. Fără o tehnologie decentă, chiar şi o ploaie rece putea fi ucigătoare. Acelaşi lucru era valabil şi pentru vânt. Iar marea nu se adresa în niciun caz celor doritori de o croazieră de destindere după-amiaza; fata se gândi cum ar fi fost să ataci uriaşele talazuri reci, încreţite de ploaie… care se întindeau la nesfârşit. Până şi pădurile din jurul oraşului erau ameninţătoare. Era lesne să hălăduieşti prin ele, totuşi nu existau radiobalize şi nici gherete cu snackuri deghizate în trunchiuri de copaci. Odată ce te rătăceai, mureai pur şi simplu. Basmele nyjorene căpătaseră acum un înţeles special pentru ea; nu-ţi trebuia cine ştie ce imaginaţie pentru a inventa elementele primare ale vântului, ploii şi mării. Aceasta era experienţa pre-tehnologie; chiar dacă nu aveai niciun inamic, planeta în sine te putea ucide.

Iar fata avea o mulţime de inamici. Johanna deschise uşa micuţă şi

intră.

* * *

O haită de Stilete stătea în jurul focului. Se sculă în picioare şi o ajută pe Johanna să-şi scoată pelerina de ploaie. De acum fata nu se mai înfiora în faţa boturilor cu colţi fini. Acesta era unul dintre ajutoarele ei obişnuite; aproape că-şi putea imagina fălcile ca fiind nişte mâini, care-i trăgeau cu iscusinţă jacheta impermeabilă de pe braţe şi o atârnau lângă foc. Johanna se descotorosi de încălţări şi pantaloni şi luă mantaua matlasată pe care i-o înmâna haita.

– Cină. Acum, rosti ea către haită.

– Bine.

Se aşeză pe o pernă lângă vatră. De fapt Stiletele erau mai primitive decât oamenii de pe Nyjora. Planeta Stiletelor nu era o colonie decăzută. Haitele nu aveau nici măcar legende care să le călăuzească. Sistemul sanitar funcţiona ocazional. Înaintea Cioplitoarei-în-lemn, medicii se mulţumeau să ia sânge de la pacienţii/victimele lor… Ea ştia că locuia în echivalentul unui apartament de lux pentru Stilete. Lemnul perfect lustruit nu reprezenta ceva obişnuit. Modelele pictate pe stâlpi şi pereţi erau rezultatul multor ore de trudă.

Fata îşi sprijini bărbia în mâini şi privi în foc. Nu dădea prea mare atenţie haitei care forfotea în jurul vetrei, atârnând oale peste foc. Individul acesta vorbea foarte puţină samnorskă; nu făcea parte din proiectul dataset al Cioplitoarei-în-lemn. Cu multe săptămâni în urmă, Cicatrizatul ceruse să se mute şi el aici – ce mod mai bun de a iuţi procesul de învăţare? Johanna se înfioră, amintindu-şi. Ştia că el nu era decât un membru singular şi că haita în sine care-i ucisese tatăl murise. Înţelegea toate astea, însă de fiecare dată când îl vedea pe Peregrin, îl vedea pe ucigaşul tatălui ei, voinic şi fericit, încercând să se pitească îndărătul celorlalţi trei tovarăşi mai micuţi ai săi. Johanna zâmbi spre flăcări, amintindu-şi cum îl pocnise pe Cicatrizat când îi făcuse propunerea respectivă. Îşi pierduse controlul, dar meritase s-o facă. Nimeni altul nu mai sugerase că prietenii ar trebui să împartă locuinţa aceasta cu ea. În majoritatea serilor o lăsau singură. Iar în unele nopţi… tata şi mama păruseră atât de aproape, poate chiar afară, aşteptând ca ea să-i observe. În ciuda faptului că îi văzuse murind, ceva dinlăuntrul ei refuza să-i dea uitării.

Aromele mâncării se infiltrară pe lângă familiara visare cu ochii deschişi. În seara asta avea parte de carne şi fasole, cu ceva asemănător cepei. O surpriză. Mirosea bine; dacă ar fi existat vreo varietate, fata s-ar fi bucurat de ea. Însă nu mai văzuse fructe proaspete de şaizeci de zile. Carnea la saramură şi legumele erau singurele alimente pe timp de iarnă. Dacă Jefri ar fi fost aici, l-ar fi apucat pandaliile. Trecuseră luni de când primiseră vestea de la spionii Cioplitoarei-în-lemn din nord: Jefri murise în ambuscadă…

Johanna se învăţa cu realitatea respectivă, o accepta realmente. Şi, din unele puncte de vedere, faptul că era singură… simplifica într-un fel lucrurile.

Haita îi puse în faţă o farfurie cu carne şi fasole, alături de un gen de cuţit. Asta este… Johanna apucă mânerul strâmb (îndoit în lateral pentru a fi ţinut de fălcile Stiletelor) şi începu să mănânce.

* * *

Aproape că terminase, când la uşă se auzi un zgrepţănat politicos. Slujitorul fetei bolborosi ceva. Vizitatorul răspunse, apoi vorbi în samnorskă destul de fluentă (şi cu un glas care aducea sinistru de mult cu al Johannei):

– Salut, numele meu este Copistul. Aş vrea să discutăm puţin, se poate?

Unul dintre slujitori se întoarse s-o privească; restul se uitau fix la uşă. Copistul era cel pe care ea îl numea Clovnul Încrezut. El fusese cu Cicatrizatul la ambuscadă, dar era atât de prost, încât Johanna nu se simţea defel ameninţată în prezenţa lui.

– Bine, încuviinţă şi porni către uşă.

Slujitorul (paznicul) ei înhăţă arbalete în fălci şi toţi cei cinci membri şerpuiră în sus pe scara ce ducea la mansardă; jos nu era spaţiu decât pentru o singură haită.

Frigul şi umezeala pătrunseră în odaie împreună cu vizitatorul ei. Johanna se retrase de cealaltă parte a focului, în timp ce Copistul îşi scoase pelerinele de ploaie. Membrii haitei se scuturară în felul în care o fac câinii, o imagine amuzantă şi zgomotoasă… dar în preajma căreia nu ţi-ar fi plăcut să fii.

În cele din urmă, Copistul se apropie de vatră. Pe sub pelerine purta veste cu obişnuitele scăriţe şi spaţii deschise înapoia umerilor şi la pulpe. Copistul părea să aibă deasupra umerilor nişte perniţe pentru ca membrii săi să pară mai voinici decât erau în realitate. Unul adulmecă farfuria fetei, pe când celelalte capete priveau încoace şi încolo… dar niciodată direct la Johanna.

Ea se uită la haită. Încă avea probleme în a vorbi cu mai multe chipuri; de obicei îl alegea pe acela care o privea.

– Ia zi, despre ce ai venit să vorbim?

În cele din urmă, un cap o privi. Îşi linse buzele.

– Bine. Da. Am vrut să văd ce mai faci. Vreau să zic…

Bolborosi ceva. Slujitorul ei răspunse de la etaj, raportând probabil dispoziţia în care se afla fata. Copistul se îndreptă. Patru dintre cele şase capete ale sale se uitară la Johanna. Ceilalţi doi membri se plimbau înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi reflectat la ceva important.

– Uite… Eşti singurul om pe care-l cunosc, dar am fost dintotdeauna atras de studiul caracterelor. Ştiu că nu eşti fericită aici…

Clovnul Încrezut era în acelaşi timp un maestru al exprimării evidentului.

– ... şi te-nţeleg. Totuşi noi ne străduim pe cât putem mai bine să te-ajutăm. Nu suntem persoanele rele care ţi-au omorât părinţii şi fratele.

Johanna puse o mână pe tavanul scund şi se aplecă în faţă. *Toţi sunteţi nişte ucigaşi; din întâmplare, voi aveţi aceiaşi inamici ca mine.*

– Ştiu asta şi cooperez. Dacă n-aş fi făcut-o, aţi fi fost şi acum la modul grădiniţă al datasetului. Eu v-am arătat cursurile de citire; dacă aţi avea o urmă de creier, până la vară ar trebui să obţineţi praful de puşcă.

Alifantul era o jucărie moştenită din familie, un obiect favorit pe care-l puteai ţine în braţe când te culcai şi la care ea ar fi trebuit să renunţe cu mulţi ani în urmă. Conţinea însă istorie... poveşti ale reginelor şi prinţeselor din Evul întunecat şi felul în care ele se luptaseră să triumfe asupra junglelor, să reconstruiască oraşele şi apoi navele spaţiale. Pe jumătate ascunse pe căi de referinţă obscure, existau de asemenea cifrele seci, istoria tehnologiei. Praful de puşcă era una dintre invenţiile cele mai simple. După ce vremea se îmbunătăţea, aveau să urmeze nişte expediţii de prospectare; Cioplitoarea-în-lemn ştiuse de existenţa sulfului, dar nu aveau aşa ceva în oraş. Construirea tunului avea să fie mai dificilă. Totuşi...

– Atunci inamicii voştri vor fi ucişi. Obţineţi de la mine ceea ce doriţi. De ce te plângi atunci?

– Mă plâng?

Capetele Clovnului Încrezut se legănară în sus şi în jos, alternativ. Asemenea gesturi distribuite păreau să fie echivalentul expresiilor faciale, deşi Johanna încă nu le descifrase. Poate că aceasta însemna stânjeneală.

– Nu mă plâng. Tu ne-ajuţi, ştiu. Dar, dar...

Trei dintre membrii săi se plimbau prin odaie.

– Atât doar că eu văd mai multe decât majoritatea celorlalţi, poate mă asemăn un pic cu Cioplitoarea-în-lemn în zilele de demult. Eu sunt un – am văzut termenul vostru – un diletant. Adică, ştii tu, o persoană care studiază multe şi este talentată la toate. N-am decât treizeci de ani, însă am citit aproape toate cărţile din lume şi – capetele se plecară, în semn de sfială? – plănuiesc chiar să scriu una, poate adevărata poveste a aventurii tale.

Fără să vrea, Johanna se pomeni surâzând. În majoritatea cazurilor, îi vedea pe Stilete ca pe nişte străini barbari, inumani ca spirit şi formă deopotrivă. Dar dacă închidea ochii, aproape că şi-l putea imagina pe Copist ca fiind un straumer. Mama avea câţiva prieteni la fel de lipsiţi de minte şi autoconvinşi în mod inocent: bărbaţi şi femei cu o sută de proiecte grandioase care nu se concretizau niciodată. Pe

Straum, ei fuseseră pericole de plictiseală pe care fata le evitase.

Acum… ei bine, nerozia Copistului era ca şi cum ar fi revenit acasă.

– Te afli aici ca să mă studiezi pentru cartea ta?

Alte încuviinţări alternante.

– Păi… da. De asemenea, doream să discut cu tine despre alte planuri ale mele. Întotdeauna am fost un fel de inventator. Ştiu că asta nu mai înseamnă acum mare lucru. Se pare că tot ce poate fi inventat se găseşte deja în dataset. Am văzut acolo multe dintre ideile mele cele mai bune.

Oftă, sau produse sunetul unui oftat. Imita unul dintre cele mai populare glasuri ştiinţifice din dataset. Sunetele erau extrem de simple pentru Stilete; te putea deruta al naibii de uşor.

– Oricum, mă-ntrebam cum să-mbunătăţesc unele dintre ideile acelea…

Patru membri ai Copistului se aşezară pe burtă pe bancheta de lângă vatră; părea că s-ar fi instalat confortabil pentru o conversaţie prelungită. Ceilalţi doi ocoliră vatra şi-i dădură fetei un teanc de hârtii prinse în inele de alamă. În timp ce unul dintre cei aflaţi dincolo de foc continua să vorbească, cei doi dădeau paginile cu grijă şi arătau unde trebuia să privească Johanna.

Într-adevăr, avea destule idei: păsări care să remorcheze bărci zburătoare, lentile gigantice care să concentreze lumina soarelui asupra inamicilor şi să-i incendieze. Din unele desene se părea că el credea că atmosfera se întindea şi dincolo de satelitul natural al planetei, Luna Stiletelor. Copistul explică fiecare idee în detalii obositoare, indicând desenele şi atingând-o entuziast pe mâini.

– Înţelegi posibilităţile? Viziunile mele unice combinate cu invenţiile deja cunoscute din dataset! Cine ştie unde ar putea duce?

Johanna chicoti, nemairezistând înaintea viziunii Copistului a unor păsări gigantice care remorcau spre Lună lentile cu diametrul de un kilometru. El păru să considere sunetul o aprobare.

– Da! Este sclipitor, nu? La ideea mea cea mai recentă nici măcar nu m-aş fi gândit, dacă n-ar fi fost datasetul. Acest radio proiectează sunetele foarte departe şi repede, da? De ce să nu-l combinăm cu puterea gândurilor noastre? O haită ar putea gândi ca un singur membru, chiar dac-ar fi risipită pe sute de… ă-ă-ă… kilometri.

Asta chiar că era interesant! Însă dacă producerea prafului de puşcă dura luni de zile – deşi aveau formula sa exactă –, câte decenii aveau să treacă până ce haitele să aibă radioul? Copistul era un izvor imens de idei neterminate. Fata îl lăsă să-i vorbească mai bine de o oră. Era o nebunie, totuşi mai puţin străină decât majoritatea celor pe care le suportase în ultimul an. În cele din urmă, el păru să-şi epuizeze energia; pauzele erau mai prelungi şi o întreba tot mai frecvent ce părere avea. Finalmente, spuse:

– În tot cazul a fost plăcut, nu?

– Ă-ă-ă, da, fascinant…

– Ştiam c-o să-ţi placă. Cred că de fapt eşti la fel ca poporul meu. Nu eşti complet furioasă, nu tot timpul…

– Ce vrei să spui cu asta?

Johanna împinse în lături un bot moale şi se ridică în picioare. Creatura-câine se aşeză în fund ca să privească în sus la ea.

– Eu… păi… ai destule de detestat, ştiu… Totuşi pari foarte furioasă faţă de noi tot timpul, deşi-ncercăm să te ajutăm! După munca din timpul zilei, stai aici, nu-ncerci să vorbeşti cu nimeni… deşi acum înţeleg că asta a fost greşeala noastră. Doreai ca noi să venim aici, dar erai prea mândră ca s-o spui. Ştii, eu descifrez caracterul indivizilor. Prietenul meu, cel căruia tu îi spui Cicatrizatul, este un tip realmente de treabă. Ştiu că-ţi pot spune asta cu toată onestitatea şi, fiind noua mea prietenă, o vei crede. Lui i-ar plăcea foarte mult să te viziteze de asemenea… *urk!*

Johanna ocoli încet vatra, silindu-i pe cei doi membri să se retragă dinaintea ei. Toţi membrii Copistului priveau în sus, la ea, cu gâturile arcuindu-se unul în jurul altuia, cu ochii holbaţi.

– Eu nu sunt ca tine. Eu n-am nevoie de toate pălăvrăgelile tale sau de ideile tale idioate.

Azvârli carnetul de însemnări al Copistului în vatră. Copistul sări la marginea focului, întinzându-se disperat către hârtiile ce ardeau. Izbuti să le recupereze pe cele mai multe şi le strânse la piepturi.

Johanna continuă să înainteze spre el, lovindu-i labele cu picioarele. Copistul se retrase cu spatele, lipindu-se cu burţile de podea.

– Ucigaşi idioţi şi murdari! Eu nu-s ca voi. (Lovi cu palma într-o grindă a plafonului.) Oamenilor nu le place să trăiască precum animalele! Noi nu adoptăm asasini. Să-i spui Cicatrizatului, să i-o spui! Dacă vine vreodată pentru a pălăvrăgi ca-ntre prieteni, o să-i… o să-i sparg capul. O să-i sparg toate capetele!

Copistul ajunsese cu spatele la perete. Capetele i se întorceau agitate într-o parte şi alta. Scotea o mulţime de sunete. Unele erau în samnorskă, dar prea ascuţite ca să fie înţelese. Una dintre gurile sale găsi bara uşii. Împinse uşa, deschizând-o, şi toţi şase membri se năpustiră în crepuscul, dând uitării pelerinele.

Johanna îngenunche şi scoase capul pe uşă. Aerul era ceaţă purtată de vânt. Într-o clipă, chipul îi fu atât de umed şi de îngheţat, încât nu putu simţi lacrimile. Copistul era şase umbre în cenuşiul care se întuneca, umbre ce goneau în jos pe coasta dealului, uneori rostogolindu-se în graba lor. Într-o secundă, dispăru. Rămăseseră doar formele neclare ale colibelor din apropiere şi lumina gălbuie care se revărsa în jurul fetei dinspre foc.

Ciudat… Imediat după ambuscadă, ea simţise teroare. Stiletele fuseseră ucigaşi de neoprit. După care, în barcă, când îl lovise pe Cicatrizat… fusese realmente minunat! Întreaga haită colapsase şi, brusc, ea ştiuse că le putea răspunde în acelaşi fel, că le putea rupe oasele. Nu trebuia să fie la mila lor… în seara asta învăţase ceva în plus. Îi putea răni chiar şi fără să-i atingă. Cel puţin pe unii dintre ei. Simpla ei repulsie îl dezintegrase pe Clovnul Încrezut.

Johanna se retrase în căldura plină de fum şi închise uşa. Simţea triumful.

Capitolul 18

Copistul Jaqueramaphan nu spuse nimănui despre întâlnirea sa cu Două-picioare. Bineînţeles, garda lui Prodotus auzise totul. Poate că individul nu ştia prea bine samnorska, dar cu certitudine pricepuse că fusese o controversă. Până la urmă şi alţii aveau să afle ce se întâmplase.

El se învârti prin castel câteva zile şi petrecu mai multe ore aplecat peste resturile carnetului său de însemnări, încercând să refacă desenele. Avea să treacă o vreme înainte de a mai participa la alte sesiuni cu datasetul, mai ales când era de faţă şi Johanna. Copistul ştia că el părea îndrăzneţ pentru lumea din exterior, dar de fapt avusese nevoie de foarte mult curaj ca să meargă în felul acela la Johanna. El ştia că ideile lui aveau geniu, însă în tot cursul vieţii cei fără imaginaţie îl contraziseseră.

Din multe puncte de vedere, Copistul era un individ foarte norocos. Fusese născut ca haită de fisiune în Rangathir, la marginea estică a Republicii. Părintele lui fusese un negustor bogat. Jaqueramaphan îi moştenise unele trăsături, totuşi nu şi răbdarea monotonă necesară pentru afacerile de zi cu zi. Pe de altă parte, haita lui de prăsilă reţinuse din plin caracteristica aceea; afacerea familiei sporise şi – în primii ani – prăsila nu-i refuzase Copistului partea sa de avere. Din primele lui zile, Copistul fusese un intelectual. Citise tot ce găsea: istorie naturală, biografii, educarea prăsilei. Sfârşise prin a avea cea mai mare bibliotecă din Rangathir: peste două sute de cărţi.

Chiar de pe atunci, Copistul avusese idei măreţe, care – dacă ar fi fost corect executate – i-ar fi transformat în cei mai bogaţi neguţători din toate provinciile răsăritene. Din păcate, ghinionul şi lipsa de imaginaţie a prăsilei sale sortise pieirii primele lui idei. În cele din urmă, prăsila îi cumpărase partea din afacere şi Jaqueramaphan se mutase în capitală. Fusese o mişcare excelentă. Până la momentul respectiv, Copistul se dezvoltase la şase membri; avea nevoie să vadă mai mult din lume. În plus… în biblioteca de acolo existau cinci mii de cărţi, experienţa întregii istorii şi a întregii lumi! Propriile lui carnete de însemnări deveniseră o bibliotecă în sine. Totuşi haitele de la universitate nu aveau vreme pentru el. Schiţa unei sinteze a istoriei naturale pe care o întocmise fusese refuzată de toţi papetarii, deşi el plătise pentru publicarea unor fragmente. Era clar că avea nevoie de succes în lumea de acţiune înainte ca ideile lui să poată căpăta atenţia pe care o meritau, de aceea şi misiunea sa de iscoadă; Parlamentul avea să-i mulţumească după ce revenea cu secretele Insulei Tăinuite a Jupuitorului.

Asta se petrecuse cu aproape un an în urmă. Cele întâmplate de atunci – casa zburătoare, Johanna şi datasetul – depăşeau până şi închipuirile lui cele mai nebuneşti (şi Copistul recunoştea că

închipuirile acelea erau deja destul de neobişnuite). Biblioteca din dataset conţinea milioane de cărţi! Ajutat de Johanna pentru a-şi cizela ideile, ei aveau să înlăture Jupuitorii de pe faţa lumii. Aveau să-i recâştige ei casa zburătoare. Nici chiar cerul n-avea să mai fie o limită.

De aceea faptul că ea îi atacase viziunea... îl făcea să-şi pună întrebări despre sine. Poate că Johanna se înfuriase pe el pur şi simplu fiindcă încercase să i-l explice pe Peregrin. L-ar fi îndrăgit pe Peregrin, dacă şi-ar fi îngăduit s-o facă; era sigur în privinţa asta. Pe de altă parte... poate că ideile lui nu erau chiar atât de bune, cel puţin comparativ cu ale oamenilor.

* * *

Posibilitatea aceea îl deprimă într-o măsură destul de mare. Îşi refăcu totuşi complet desenele, ba chiar avu nişte idei noi. Poate că ar fi trebuit să mai cumpere nişte hârtie de mătase. Peregrinul trecu pe la el şi-l convinse să meargă în oraş.

Jaqueramaphan născocise o duzină de explicaţii pentru a-şi justifica absenţele de la sesiunile cu Johanna. Încercă două-trei dintre ele, pe când cobora împreună cu Peregrinul pe strada Castelului, către port. După nici două minute, prietenul său întoarse un cap.

– E-n regulă, Copistule. Când o vei dori, ne-ar plăcea să revii alături de noi.

Copistul fusese dintotdeauna foarte priceput în a judeca atitudinile altora; mai ales, putea simţi când era tratat cu condescendenţă. Probabil că se strâmbase uşor, fiindcă Peregrinul adăugă:

– Vorbesc serios. Până şi Cioplitoarea-în-lemn a întrebat de tine. Îi plac ideile tale.

Deşi nu ştia dacă nu erau cumva simple minciuni liniştitoare, Copistul se învioră.

– Serios?

Cioplitoarea-în-lemn din prezent era un caz trist, dar Cioplitorul-în-lemn din cărţile de istorie era unul dintre marii eroi ai lui Jaqueramaphan.

– Nimeni nu-i furios pe mine?

– Doar Prodotus este cam iritat. Responsabilitatea pentru siguranţa lui Două-picioare îl face irascibil. Însă tu ai încercat doar ceva ce visasem toţi să fi făcut.

– Mda...

Chiar dacă n-ar fi existat un dataset, chiar dacă Johanna Olsndot n-ar fi venit din stele, ea tot ar fi fost creatura cea mai fascinantă din lume: o minte de echivalentul unei haite adăpostită într-un singur trup. Puteai merge direct la ea, o puteai atinge, fără cea mai măruntă confuzie. La început fusese înfricoşător, dar ei toţi simţiseră repede atracţia. Pentru haite, apropierea însemnase întotdeauna absenţa

minţii – fie pentru sex, fie pentru luptă. Imaginează-ţi să poţi să stai lângă foc cu un prieten şi să porţi o conversaţie inteligentă! Cioplitoarea-în-lemn formulase ipoteza că civilizaţia Două-picioarelor putea fi în mod natural mai eficientă decât oricare civilizaţie a Haitelor, că pentru oameni colaborarea era atât de simplă, încât ei învăţau şi construiau mult mai repede decât o puteau face haitele. Unica problemă cu ipoteza aceea era însăşi Johanna Olsndot. Dacă Johanna era un om normal, ar fi fost o surpriză ca rasa ei să fi putut coopera în orice privinţă. Uneori era prietenoasă; de obicei în şedinţele cu Cioplitoarea-în-lemn – părea să-şi dea seama că regina era şubredă şi la sfârşitul vieţii. În majoritatea cazurilor însă se purta cu superioritate, era sarcastică şi părea să considere că toate eforturile lor erau demne de insulte... Iar uneori era exact aşa cum se purtase ultima dată.

– Cum merge cu datasetul? întrebă el după un moment.

Peregrinul ridică din umeri.

– Cam la fel ca până acum. Atât Cioplitoarea-în-lemn, cât şi eu putem citi destul de bine în samnorskă. Johanna ne-a învăţat – desigur, pe mine prin intermediul reginei – cum să folosim mare parte din puterile datasetului. Acolo există multe lucruri care vor schimba lumea. Deocamdată însă trebuie să ne concentrăm asupra producerii prafului de puşcă şi a tunurilor. Asta merge încet: transpunerea ideilor în practică.

Copistul încuviinţă ştiutor. Aceea fusese dificultatea esenţială şi a vieţii lui.

– Oricum, dacă le-am putea face pe toate până la mijlocul verii, am putea să luptăm cu armata Jupuitorului şi să capturăm casa zburătoare înainte de sosirea iernii. Surâsul Peregrinului se lăţi de la un chip la altul: Iar după aceea, prietene, Johanna îşi poate chema semenii s-o salveze... iar nouă nu ne rămâne decât să-i studiem pe străini. Eu aş putea călători spre lumi aflate lângă alte stele.

Era o idee despre care ei mai discutaseră. Peregrinul se gândise la ea chiar înaintea Copistului.

Cotiră de pe strada Castelului pe Şirul-marginii. Copistul se simţea mai entuziast cu privire la vizita la papetar; trebuia să existe vreo cale prin care el să fie de ajutor. Se uită în jur cu un interes care-i lipsise în ultimele zile. Cioplitorii-în-lemn era un oraş măricel, aproape la fel de mare ca Rangathir – vreo douăzeci de mii de haite locuiau între zidurile sale şi în casele din imediata apropiere. Ziua aceasta era ceva mai rece decât cele anterioare, dar nu ploua. Un vânt rece şi curat mătura strada pieţii, purtând izuri vagi de mucegai şi canalizare, de mirodenii şi lemn proaspăt tăiat. Nori întunecaţi pluteau destul de jos, înceţoşând dealurile din jurul portului. Primăvara se simţea în mod clar în văzduh. Copistul lovi jucăuş în zăpada fleşcăită din rigole.

Peregrinul îl conduse pe o stradă laterală. Locul era ticsit, cu haitele apropiindu-se între ele chiar până la şapte-opt metri. Standurile papetarului erau şi mai neplăcute. Pereţii despărţitori căptuşiţi cu pâslă nu erau prea groşi şi la Cioplitorii-în-lemn părea să existe mai mult interes faţă de literatură decât în orice alt loc unde fusese Copistul vreodată. De abia se putea auzi pe sine gândind, pe când se târguia cu papetarul. Acesta stătea pe o platformă ridicată, cu capitonaj gros; pe el nu-l deranja prea mult hărmălaia. Copistul îşi ţinu capetele apropiate, concentrându-se asupra preţurilor şi produsului. Din trecutul său, era destul de priceput la tocmeli.

În cele din urmă căpătă hârtia dorită, şi la un preţ acceptabil.

– Haide să ne-ntoarcem pe Haite-multe, propuse el.

Aceea era artera lungă care trecea prin centrul pieţei. Când era în dispoziţie bună, Copistului îi plăceau mulţimile; el era un cercetător atent al indivizilor. Cioplitorii-în-lemn nu era un oraş la fel de cosmopolit ca unele aşezări de lângă Lacurile Lungi, totuşi veneau comercianţi de peste tot. Zări câteva haite care purtau bonetele unei colective de la tropice. La o intersecţie, un veste-roşii flecărea destins cu un maistru.

Când haitele se apropiau atât de mult, şi atât de multe, lumea părea să se balanseze pe muchia unei orgii. Fiecare individ se ţinea cât mai strâns, încercând să-şi păstreze intacte gândurile. Era greu să mergi fără să te împiedici în propriile-ţi picioare. Iar uneori răbufneau sunetele gândurilor de pe fundal, o secundă în care nişte haite se sincronizau cumva. Conştiinţa ţi se clătina şi pentru o clipă erai totuna cu mulţi, o suprahaită care putea fi un zeu. Jaqueramaphan se înfioră. Aceea era atracţia esenţială a Tropicelor. Mulţimile de acolo erau gloate, vaste minţi de grup pe atât de stupide, pe cât erau de extatice. Dacă poveştile despre ele erau adevărate, atunci unele dintre oraşele din miazăzi erau orgii non-stop.

Se plimbau prin piaţă de aproape o oră, când îl fulgeră. Copistul scutură brusc din capete. Se întoarse şi mărşălui ţeapăn de pe Haite-multe, intrând pe o stradă laterală. Peregrinul îl urmă.

– Aglomeraţia este prea mare? îl întrebă.

– Tocmai mi-a venit o idee, replică Copistul.

Nu era ceva neobişnuit într-o mulţime cu haite apropiate, dar aceasta era o idee foarte interesantă… Pentru alte câteva minute nu mai adăugă nimic. Strada laterală urca pieptiş, apoi zigzaga peste Colina Castelului. Coasta aceasta era acoperită de casele târgoveţilor. Pe partea dinspre port, ele aveau vedere peste acoperişurile ţuguiate din ţigle ale locuinţelor de pe următoarea serpentină descendentă. Acestea erau mari, elegante şi decorate cu motive florale. Pe stradă existau doar puţine prăvălii.

Copistul încetini şi se depărta suficient ca să nu se mai calce singur

în picioare. Înţelegea acum că greşise serios când încercase să-i ofere Johannei idei creatoare. În dataset existau realmente prea multe invenţii. Totuşi ei continuau să aibă nevoie de Copist, iar Johanna în măsura cea mai mare. Necazul era că ei încă nu ştiau asta. În cele din urmă, se adresă Peregrinului:

– Nu te miră faptul că Jupuitorii n-au atacat oraşul? Tu şi eu i-am umilit pe Lorzii Insulei Tăinuite mai mult ca oricând în istoria lor. Noi deţinem cheia înfrângerii lor totale.

Johanna şi datasetul. Peregrinul şovăi.

– Hmm… Am presupus că armata lor nu era pregătită pentru aşa ceva. În caz contrar, bănuiesc că i-ar fi atacat de mult pe Cioplitorii-în-lemn.

– Poate c-ar fi putut s-o facă, însă preţul ar fi fost prea mare. Acum rezultatul merită preţul. Îl privi cu seriozitate pe Peregrin: Nu, eu cred că există alt motiv… Ei au casa zburătoare, dar nu ştiu cum s-o folosească. Vor s-o captureze pe Johanna, în viaţă, aproape la fel de mult pe cât doresc să ne ucidă pe noi toţi.

Peregrinul emise un sunet de amărăciune.

– Dacă Oţel n-ar fi fost atât de zelos în a-i masacra pe toţi cei cu două picioare, s-ar fi putut bucura de foarte multe ajutoare.

– Este adevărat, iar Jupuitorii trebuie să ştie şi ei asta. Pun prinsoare c-au avut dintotdeauna iscoade printre orăşenii de aici, *dar în prezent mai mult ca oricând.* Ai văzut haitele din Sălaşul-răsăritean?

Sălaşul-răsăritean era un focar de susţinători ai Jupuitorului. Chiar şi înainte de Mişcare, ei fuseseră indivizi duri, care sacrificau în mod obişnuit puiandrii ce nu corespundeau criteriilor lor de prăsilă.

– N-am văzut decât una. Stătea de vorbă cu un maistru.

– Exact. Oricine poate să vină aici, deghizat ca haită de scop special. Pun prinsoare pe viaţa mea că Jupuitorii plănuiesc s-o răpească pe Johanna. Dac-ar ghici ce lucrăm noi cu ea, ar putea încerca s-o asasineze pur şi simplu. Nu pricepi? Trebuie s-o alertăm pe Cioplitoarea-în-lemn şi pe Prodotus, să-i organizăm pe toţi să fie cu ochii-n patru după iscoade.

– Ai observat toate astea într-o singură plimbare pe Haite-multe?

Copistul nu putea preciza dacă în glasul celuilalt se simţea uimire sau neîncredere.

– Păi… hmm… nu. Inspiraţia n-a fost chiar atât de directă. Totuşi este logic, nu crezi?

Câteva minute merseră în tăcere. Aici sus vântul sufla mai puternic şi panorama era mai spectaculoasă. În partea opusă mării, pădurea se întindea la nesfârşit, cenuşie şi verde. Totul era foarte paşnic… pentru că *acesta era un joc al furişării.* Din fericire, Copistul avea talent la asemenea jocuri. La urma urmelor, nu tocmai Poliţia Politică a Republicii îl însărcinase cu explorarea Insulei Tăinuite? Avusese

nevoie de câteva zece-zile de convingere stăruitoare, dar în cele din urmă ei fuseseră entuziaşti. *Vom fi încântaţi să vedem orice poţi descoperi.* Exact aşa spuseseră.

Peregrinul umbla şovăielnic, aparent luat prin surprindere de sugestia Copistului. În cele din urmă, rosti:

– Cred c-ar trebui… să ştii ceva, ceva ce trebuie să rămână un secret absolut.

– *Pe sufletul meu!* Peregrinule, pe mine nu mă iau gurile pe dinainte.

Copistul era puţin rănit – atât de lipsa de încredere, cât şi de faptul că celălalt putuse descoperi ceva de care el să nu aibă habar. Al doilea aspect n-ar fi trebuit să-l deranjeze; bănuise că Peregrinul şi Cioplitoarea-în-lemn erau intimi. Nu se putea şti ce-i destăinuise ea sau ce răsuflase.

– Perfect… Tu ai dat peste ceva în legătură cu care trebuie păstrată discreţia. Ştii că Prodotus răspunde de siguranţa Cioplitoarei-în-lemn?

– Bineînţeles! (La urma urmelor, era ceva implicit în funcţia de Lord Şambelan.) Şi ţinând seama de numărul de sosiţi din exterior care se plimbă pe-aici, pot spune că face o treabă foarte bună.

– Ba chiar face o treabă excepţional de bună. Prodotus are agenţi la vârf tocmai în Insula Tăinuită… la un pas de Lordul Oţel însuşi.

Copistul îşi simţi ochii mărindu-se.

– Da, văd că-nţelegi ce înseamnă asta. Prin intermediul lui Prodotus, Cioplitoarea-în-lemn ştie cu exactitate tot ce plănuieşte înaltul lor consiliu. Prin informaţii false iscusite, îi putem manipula pe Jupuitori ca pe nişte găini-broaşte la sacrificare. După Johanna în sine, acesta s-ar putea să fie cel mai mare atu al Cioplitoarei-în-lemn.

– Nu… (Nu avusesem habar.) Prin urmare, incompetenta Siguranţă locală nu-i decât un paravan?

– Nu tocmai. Ar trebui să pară solidă şi inteligentă, însă cu suficiente slăbiciuni exploatabile pentru ca Mişcarea să amâne un atac frontal în favoarea spionajului. Zâmbi: Cred că Prodotus ar rămâne înmărmurit să-ţi audă criticile.

Copistul râse fără putere. Se simţea simultan măgulit şi derutat. Prodotus ar fi trebuit să fie cea mai mare căpetenie de iscoade a vremii… totuşi el, Copistul Jaqueramaphan, aproape că-i descifrase intenţiile. Copistul tăcu tot restul drumului de revenire la castel, însă mintea lui gonea. Peregrinul avea mai multă dreptate decât ştia; tăinuirea era esenţială. Discuţiile inutile – chiar între prieteni vechi – trebuiau evitate. Da! El avea să-şi ofere serviciile lui Prodotus. Era posibil ca noul său rol să-l ţină în planul al doilea, dar de acolo îşi putea aduce principala contribuţie. Şi în cele din urmă până şi Johanna avea să vadă cât de util putea el să fie.

* * *

În jos prin puţul nopţii. Chiar şi când nu se uita afară pe ferestre, aceea era imaginea din mintea Ravnei. Releul era foarte departe de discul galactic. *E II* cobora spre discul acela… şi tot mai adânc în lentoare.

Dar izbutiseră să scape. *E II* era avariată, totuşi părăsiseră Releul cu aproape cincizeci de ani-lumină pe oră. Cu fiecare oră scursă, se afundau mai mult în Exterior şi timpul de calcul pentru microsalturi creştea, iar pseudoviteza lor se reducea. Cu toate acestea, înaintau. Acum erau adânc în Exteriorul Median. Şi slavă binelui, nu exista niciun semn de urmăritori! Nu ştirea legată de existenţa lui *E II* era motivul expres al sosirii Molimei la Releu.

Speranţă… Ravna o simţea crescând în ea. Automatele medicale ale navei susţineau că Pham Nuwen putea fi salvat, că exista activitate cerebrală. Rănile teribile din spinare fuseseră implanturile Bătrânului, maşinării organice care îl menţineau pe Pham într-o strânsă legătură cu reţeaua locală a Releului… şi astfel cu Puterea de deasupra. Iar când Puterea aceea murise, angrenajele din Pham se transformaseră în nişte ruine putrefiate. *Astfel că Pham, persoana, ar trebui să mai existe. Mă voi ruga să mai existe.* Autodocul aprecia că abia peste trei zile spinarea avea să-i fie îndeajuns de vindecată pentru a încerca resuscitarea.

Între timp… Ravna afla mai multe despre apocalipsa care se abătuse asupra ei. La fiecare douăzeci de ore, Tulpină-verde şi Cochilie-albastră deplasau nava în lateral cu câţiva ani-lumină, într-o linie-trunchi majoră a Reţelei Cunoscute, pentru a se cupla la Ştiri. Era o practică obişnuită în orice voiaj care dura mai mult de câteva zile; un mod simplu pentru comercianţi şi călători de a fi la curent cu evenimente ce le puteau afecta succesul la destinaţie.

Potrivit Ştirilor (mai exact, potrivit vastei majorităţi a opiniilor exprimate), căderea Releului fusese totală. *Oh, Grondr… Oh, Egravan şi Sarale… Sunteţi morţi acum, sau posedaţi?*

Părţi din Reţeaua Cunoscută deveniseră temporar inaccesibile; era posibil ca unele legături extragalactice să nu poată fi înlocuite ani buni. Pentru prima dată după milenii, o Putere fusese ucisă. Existau zeci de mii de ipoteze despre motivul atacului şi zeci de mii de predicţii despre ce se va întâmpla în continuare. Ravna îi ceruse navei să filtreze avalanşa, străduindu-se să distileze esenţa speculaţiilor.

Cea provenită de la Domeniul Straumli în sine părea la fel de raţională ca oricare alta. Robii Puterii lăudau cu gravitate noua eră, însoţirea unei entităţi din Transcendent cu rase din Exterior. Dacă Releul putuse fi distrus – dacă o Putere putuse fi ucisă – atunci nimic nu putea stăvili extinderea victoriei.

Unii postatori credeau că Releul fusese ţinta ancestrală a ceea ce

corupsese Domeniul Straumli. Poate că atacul nu reprezenta decât sfârşitul unui război extrem de vechi, o tragedie pentru descendenţii unor rase uitate. În cazul acesta era posibil ca sclavii din Domeniul Straumli să dispară pur şi simplu şi să reapară civilizaţia umană originală.

Mai multe elemente sugerau că atacul avusese ca obiectiv preluarea arhivelor Releului, dar numai unul sau două pretindeau că Molima căuta să recupereze un artefact ori să-i împiedice pe cei de la Releu să-l recupereze. Aserţiunile respective proveneau din partea unor teoreticieni cronici, genul de civilizaţii care erau suprataxate de automatele grupurilor de informare. Ravna privi însă cu multă atenţie mesajele acelea. Niciunul nu sugera un artefact în Exteriorul Inferior; ba chiar, ele susţineau că Molima căuta ceva în Exteriorul Superior sau Transcendentul Inferior.

Exista şi trafic de reţea care ieşea direct din Molimă. Mesajele sale cu protocoale superioare erau respinse de toţi cei care nu aveau tendinţe sinucigaşe şi nimeni nu era plătit să reexpedieze ceva. Totuşi oroarea şi curiozitatea difuzară până departe unele mesaje. Exista o secvenţă video de la Molimă: patru sute de secunde de date pan-senzitive fără compresie. Mesajul acela incredibil de scump putea să fi fost cel mai des reexpediat din toată istoria Reţelei. Cochilie-albastră menţinu *E II* pe calea trunchiului aproape două zile pentru a-l recepta pe tot.

Toţi robii Aberaţiei păreau să fie oameni. Cam jumătate din ştirile ce soseau din Domeniu erau video, deşi niciuna atât de lungă; toate prezentau vorbitori umani. Ravna viziona secvenţa de mai multe ori şi chiar îl recunoscu pe vorbitor. Øvn Nilsndot fusese campionul de fond al Domeniului Straumli. Actualmente nu avea niciun titlu… şi probabil niciun nume. Nilsndot vorbea dintr-un birou care putea să fi fost o grădină. Dacă păşea în lateralul imaginii, femeia putea să vadă peste umărul lui până la nivelul solului.

Oraşul de acolo semăna cu Straumli Principal din înregistrări. Cu ani în urmă, Ravna şi sora ei visaseră oraşul acela, nucleul aventurii omenirii în Transcendent. Piaţa centrală fusese o copie a Pajiştii Prinţeselor de pe Nyjora, iar materialul publicitar pentru imigrare susţinea că indiferent cât de departe ar fi ajuns straumerii, fântâna din Pajişte va curge mereu, arătând de-a pururi loialitatea lor faţă de începuturile omenirii.

Acum nu exista nicio fântână şi Ravna simţi letargie înapoia privirii lui Nilsndot.

– Vorbesc în numele Puterii care Ajută, spunea eroul de ieri. Doresc ca toţi să vadă ce pot face chiar şi pentru o civilizaţie de mâna a treia. Priviţi Ajutorul meu…

Obiectivul se ridică spre cer. Era în amurg şi structurile agravi

înşiruite se profilau pe lumina crepusculară, megametru pe megametru. Era o utilizare a materialului agravi mai grandioasă decât orice văzuse Ravna vreodată, chiar pe Docuri. Cu siguranţă nicio planetă din Exteriorul Median nu şi-ar fi putut permite vreodată să importe asemenea cantităţi de material.

– Ceea ce vedeţi deasupra mea nu sunt decât barăcile muncitorilor pentru construcţia pe care o voi începe în curând în sistemul Straumli. Când va fi terminată, cinci sisteme stelare vor deveni un singur habitat, cu planetele lor şi excesul de masă stelară distribuite pentru a întreţine viaţa şi tehnologia aşa cum n-au fost văzute niciodată la aceste adâncimi – şi cum rareori au fost văzute în Transcendent însuşi.

Imaginea reveni la Nilsndot, un singur om, portavocea unei zeităţi.

– Unii dintre voi se pot răzvrăti împotriva ideii de a vă dedica mie. Finalmente, detaliul acesta este lipsit de importanţă. Simbioza Puterii mele cu mâinile raselor din Exterior depăşeşte orice i-ar putea opune cineva. Acum însă vă vorbesc pentru a vă diminua temerile. Ceea ce vedeţi în Domeniul Straumli este în aceeaşi măsură o bucurie şi o minunăţie. Niciodată rasele din Exterior nu vor mai fi lăsate în urmă de Transcendenţă. Cei care mi se vor alătura – şi în cele din urmă toţi o veţi face – vor fi parte din Putere. Veţi avea acces la importuri din tot Vârful şi Transcendentul Inferior. Vă veţi reproduce dincolo de limitele pe care propria voastră tehnologie le poate susţine. Veţi absorbi tot ceea ce mi se opune. Veţi aduce noua stabilitate.

A treia sau a patra oară când privi mesajul, Ravna încercă să ignore cuvintele şi se concentra asupra expresiei lui Nilsndot, comparând-o cu discursuri pe care le avea în dataset. Exista o deosebire; nu fusese doar imaginaţia ei. Creatura pe care o privea avea sufletul mort. Cumva Molimei nu-i păsa că asta era evident… poate că nu era evident decât pentru oameni, iar ei constituiau o fracţiune minusculă şi pe cale de dispariţie din audienţă. Obiectivul se apropie de chipul închis la culoare, banal, al lui Nilsndot, de ochii săi violeţi, banali:

– Unii dintre voi se pot întreba cum sunt posibile toate acestea şi de ce au trecut miliarde de ani de anarhie fără vreun astfel de ajutor din partea unei Puteri. Răspunsul este… complex. Ca multe evoluţii delicate, aceasta are un prag înalt. De o parte a pragului aceluia, dezvoltarea pare imposibil de improbabilă; de cealaltă parte, pare inevitabilă. Simbioza Ajutorului depinde de comunicarea eficientă, pe lăţime mare de bandă, între mine şi fiinţele pe care le Ajut. Creaturi precum cea care rosteşte acum cuvintele mele trebuie să răspundă la fel de iute şi de credincios precum o mână sau o gură. Ochii şi urechile lor trebuie să raporteze pe o rază de ani-lumină. Asta a fost dificil de realizat – mai ales pentru că, în esenţă, sistemul trebuie să

existe înainte de a putea funcţiona. Dar, acum, când simbioza există, progresul va sosi mult mai rapid. Aproape orice rasă poate fi modificată pentru a primi Ajutor.

Aproape orice rasă poate fi modificată. Cuvintele proveneau de la un chip familiar şi în graiul natal al Ravnei… însă originea era monstruos de îndepărtată.

Existau o sumedenie de analize. Fusese înfiinţat un nou grup de informare: Ameninţarea Molimei provenea din grupurile de informare Ameninţări, Interese Homo Sapiens şi Automate Strâns Cuplate. În ultima vreme era mai animat decât oricare alte cinci grupuri. În această parte din galaxie o fracţiune importantă din tot traficul de mesaje aparţinea noului grup. Pentru analizarea cuvintelor sărmanului Øvn Nilsndot fuseseră transmişi mai mulţi biţi decât cuprinsese originalul. Judecând după reacţiile furioase şi contradicţii, raportul semnal-zgomot fusese foarte mic:

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Acquileron → triskwelină, unităţi SjK

De la: Universitatea Khurvark [Pretinde a fi o universitate bazată într-un habitat, în Exteriorul Median]

Subiect: Video Molimă

Rezumat: Mesajul dovedeşte impostură

Distribuţie:
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Unde Sunt Ei Acum
Ameninţarea Molimei

Data: 7,06 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Este evident că acest Ajutor este o impostură. Deşi nu este numit, vorbitorul este un oficial important din fostul regim Straumli. Întrebarea se pune atunci de ce – dacă Ajutorul îi foloseşte pur şi simplu pe oameni ca pe roboţi telecomandaţi – mai este păstrată structura socială anterioară? Răspunsul ar trebui să fie clar pentru orice idiot: Ajutorul nu deţine puterea de a telecomanda numere mari de sapienţi. În mod clar, căderea Domeniului Straumli a constat din preluarea elementelor-cheie din structura de putere a respectivei

civilizaţii. Pentru restul rasei, situaţia continuă să fie la fel ca înainte. Concluzia noastră: Simbioza Ajutor nu este decât altă religie mesianică, alt imperiu dement care îşi scuză excesele şi caută să-i amăgească pe aceia pe care nu-i poate sili în mod direct. *Nu vă lăsaţi păcăliţi!*

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc
Cale limbaj: Optima → acquileron → triskwelină, unităţi SjK

De la: Societatea pentru Investigaţii Raţionale [Probabil un sistem solitar în Exteriorul Median, la 5700 ani-lumină de Sjandra Kei în sens invers rotaţiei]

Subiect: Firul Video Molimă, Universitatea Khurvark 1

Termeni cheie: Risipă [probabilă obscenitate] a timpului nostru preţios.

Distribuţie:
Societatea pentru Managementul Raţional al Reţelei Ameninţarea Molimei

Data: 7,91 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Cine-i păcălit? [probabilă obscenitate] [probabilă obscenitate] Idioţii care nu urmăresc toate firele în desfăşurarea discuţiilor n-ar trebui să-mi irosească urechile preţioase cu gunoaiele lor [certă obscenitate]. Crezi aşadar că Simbioza Ajutor este o impostură a Domeniului Straumli? Şi ce crezi că a cauzat căderea Releului? În cazul în care capul îţi este probabil înţepenit în dos [– probabilă insultă], o Putere a fost într-adevăr aliată cu Releul. Puterea aceea este acum moartă. Crezi poate că s-a sinucis? Mai documentează-te, Cap Plat [– probabilă insultă]. Nicio Putere n-a căzut vreodată în faţa a ceva din Exterior. Molima este un fenomen nou şi interesant. Cred că este timpul ca [obscenitate] labagii ca Universitatea Khurvark să-şi vadă de grupurile lor de produs zgomot şi să ne lase pe noi ceilalţi să purtăm o discuţie inteligentă.

Iar unele mesaje erau realmente nonsensuri. Un aspect al Reţelei: traducerile automate multiple camuflează frecvent deosebirile fundamentale dintre participanţi. Înapoia postărilor colocviale, de taifas, existau tărâmuri îndepărtate, atât de înceţoşate de distanţă şi diferenţă, încât comunicarea era imposibilă… deşi ar fi putut dura un timp până să o sesizezi. De exemplu:

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Arbwyth → comercială 24 → cherguelen → triskwelină, unităţi SjK

De la: Buza-volburii Pâclelor [Poate o organizaţie de zburători prin nori într-un sistem jovian solitar. Intervenţii foarte rare.]

Subiect: Firul Video Molimă

Termeni cheie: Hexapodia ca idee-cheie

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei

Data: 8,68 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Nu am avut ocazia de a vedea faimosul video de la Domeniul Straumli decât ca reprezentare. (Unica mea poartă în Reţea este foarte scumpă.) Este adevărat că oamenii au şase picioare? Nu am fost sigur din reprezentare. Dacă aceşti oameni au trei perechi de picioare, atunci cred că există o explicaţie simplă pentru…

Hexapodia? Şase picioare? Trei perechi de picioare? Probabil că niciuna dintre traducerile acelea nu se apropia de ceea ce gândea consternata creatură de la Buza-volburii. Ravna nu citi până la capăt mesajul acela.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Triskwelină, unităţi SjK

De la: Hanse [Nicio referinţă anterior Căderii Releului. Nicio sursă probabilă. Este cineva foarte prudent.]

Subiect: Firul Video Molimă, Universitatea Khurvark 1

Distribuţie:
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Ameninţarea Molimei

Data: 8,68 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:

Universitatea Khurvark consideră că Molima este o impostură deoarece elemente ale fostului regim au supravieţuit pe Straum. Există şi altă explicaţie. Să presupunem că Molima este într-adevăr o Putere şi că afirmaţiile ei cu privire la simbioza efectivă sunt în general adevărate. Asta înseamnă că acea creatură care este Ajutată nu este decât un dispozitiv controlat prin telecomandă, creierul său nu este decât un procesor local care susţine comunicarea. Voi aţi dori să fiţi ajutaţi în felul acela? Întrebarea mea nu este complet retorică; lectorii sunt îndeajuns de mulţi, pentru ca unii dintre voi să răspundă da. Totuşi majoritatea vastă a fiinţelor sapiente evoluate în mod natural ar fi revoltate de idee. Cu certitudine, Molima ştie acest lucru. Ipoteza mea este că Molima nu este o impostură… ci că impostura este ideea unei civilizaţii supravieţuitoare în Domeniul Straumli. În mod subtil, Molima doreşte să transmită impresia că numai unii sunt direct subjugaţi, că civilizaţiile luate ca întreg vor supravieţui. Adăugaţi la aceasta afirmaţia Molimei că nu toate rasele pot fi telecomandate. Rămânem astfel cu subtextul că bogăţii imense sunt disponibile raselor care se asociază cu această Putere, totuşi imperativele biologice şi intelectuale ale acelor rase vor fi satisfăcute.

Întrebarea rămâne astfel deschisă. Cât de amănunţit este controlul Molimei asupra raselor cucerite? Nu ştiu. Este posibil ca în Exteriorul cucerit de Molimă să nu mai fi rămas minţi cu conştiinţă de sine, ci doar milioane de dispozitive telecomandate. Un lucru este clar: Molima are nevoie de la noi de ceva pe care încă nu-l poate lua.

Şi tot aşa. Zeci de mii de mesaje, sute de puncte de vedere. Nu degeaba era poreclită Reţeaua Milioanelor de Minciuni. Ravna discuta zilnic despre ea cu Cochilie-albastră şi Tulpină-verde, încercând să pună totul laolaltă, încercând să decidă care interpretare era demnă de încredere.

Skrodcălăreţii îi cunoşteau bine pe oameni, dar nici ei nu erau siguri în privinţa letargiei de pe chipul lui Øvn Nilsndot. Iar Tulpină-verde îi cunoştea îndeajuns de bine pe oameni ca să ştie că nu exista niciun răspuns care s-o liniştească pe Ravna. Rulă înainte şi înapoi în faţa ferestrei Ştirilor şi până la urmă întinse o frunză ca s-o atingă pe femeie.

– Poate că sir Pham poate spune, odată ce se va reface.

Cochilie-albastră era obiectiv, detaşat.

– Dacă ai dreptate, asta înseamnă că, într-un fel, Molimei nu-i pasă ce ştiu oamenii şi cei apropiaţi oamenilor. Dintr-un punct de vedere este logic, însă…

Voderul lui bâzâi absent pentru o clipă.

– Nu am încredere în acest mesaj. Patru sute de secunde de bandă

lată – atât de bogat, încât oferă imagistică complet senzorială pentru multe rase diferite. Este un volum enorm de informaţii şi absolut nicio compresie… Poate că este o momeală îndulcită, reexpediată de noi, bieţi locuitori din Exterior, către toate cuiburile noastre.

Suspiciunea respectivă existase şi în Ştiri. Totuşi mesajul nu conţinea şabloane evidente şi nimic care să se adreseze automatelor reţelei. O asemenea otravă subtilă ar fi putut funcţiona în Vârful Exteriorului, dar nu şi aici, jos. În felul acesta rămânea o explicaţie mai simplă, care ar fi fost perfect logică chiar şi pe Nyjora sau pe Vechiul Pământ: secvenţa video camufla un mesaj adresat unor agenţi deja infiltraţi.

* * *

Prodotus era binecunoscut Cioplitorilor-în-lemn… dar în general pentru motive nefavorabile. Avea aproape o sută de ani şi era odrasla de fuziune a Cioplitorului-în-lemn din doi strategi ai săi. În primele sale decenii, Prodotus administrase joagărele oraşului. În decursul timpului, inventase unele îmbunătăţiri inteligente ale roţii de apă. Prodotus avusese propriile încurcături romantice – în majoritate cu politicieni şi autori de discursuri. Într-o măsură tot mai mare, membrii săi înlocuiţi îl înclinaseră către un rol public. În ultimii treizeci de ani, fusese unul dintre glasurile cele mai active din Consiliul reginei; iar de zece ani era Lord Şambelan. În ambele funcţii, susţinuse ghildele şi un negoţ cinstit. Umbla vorba că dacă Cioplitoarea-în-lemn ar fi abdicat vreodată sau ar fi murit pe de-a întregul, Prodotus ar fi fost următorul Lord al Consiliului. Mulţi apreciau că ar fi fost soluţia cea mai bună în cazul unui asemenea dezastru… deşi discursurile sale infatuate îngrozeau deja Consiliul.

Aceea era imaginea publică a lui Prodotus. Oricine avea habar despre cum se iau măsurile de securitate ar fi ghicit de asemenea că Şambelanul se ocupa de spionii Cioplitoarei-în-lemn. Neîndoios, el avea zeci de informatori în joagăre şi pe docuri. Acum însă Copistul ştia că până şi funcţia aceea era doar un paravan. Închipuie-ţi: să ai iscoade în cercul interior al Jupuitorilor, să le cunoşti planurile, temerile şi slăbiciunile şi să fii capabil să-i manipulezi! Prodotus era cu adevărat incredibil! Mâhnit, Copistul trebuia să-i recunoască geniul pur.

În acelaşi timp însă… toate informaţiile acelea nu garantau victoria. Nu toate planurile Jupuitorilor puteau fi conduse direct de la vârf. Unele operaţii de nivel redus ale inamicului se puteau desfăşura neştiute şi cu destul succes… şi ar fi ajuns o singură săgeată ca s-o ucidă pentru totdeauna pe Johanna Olsndot.

Iar aici îşi putea dovedi valoarea Copistul Jaqueramaphan.

El solicită să se mute la nivelul al treilea în zidul de legătură dintre donjoanele castelului. Nu întâmpină dificultăţi în a căpăta acceptul

respectiv; noua sa încăpere era mai mică, cu pereţii grosolan capitonaţi. O singură ambrazură pentru săgeţi oferea o vedere anostă peste domeniile castelului. Pentru noul scop al Copistului, odaia era perfectă. În următoarele zile el începu să se furişeze pe promenade. Zidurile principale erau străbătute de tuneluri, late de patruzeci de centimetri şi înalte de optzeci. Copistul putea ajunge aproape oriunde în zidul de legătură fără să fie văzut din exterior. El mergea în şir indian de la un tunel la altul, ieşind pentru câteva momente pe un meterez pentru a ţâşni de la un plin la un crenel şi mai departe la un plin, scoţând un cap pe aici şi altul pe acolo.

Bineînţeles se întâlnea cu străjeri, dar Jaqueramaphan avea acordul de a fi în ziduri… şi studiase rutina gărzilor. Acestea ştiau că el umbla pe acolo, însă Copistul era convins că nu aveau habar de dimensiunile eforturilor sale. Era o muncă grea, în frig, totuşi merita osteneala. Marele obiectiv al vieţii sale era să reuşească ceva spectaculos şi valoros. Din păcate, majoritatea ideilor lui erau atât de profunde, încât alte haite – chiar şi persoane pe care el le respecta enorm – nu înţelegeau. Asta fusese problema cu Johanna. Ei bine, după alte câteva zile se putea duce la Prodotus şi atunci…

Pe când trăgea cu ochiul pe la colţuri şi prin ambrazuri, doi membri ai lui erau ghemuiţi laolaltă, luând notiţe. După zece zile avea destule pentru a-l impresiona chiar şi pe Prodotus.

* * *

Reşedinţa oficială a lui Prodotus era înconjurată de odăi pentru ajutoare şi gărzi. Nu era tocmai locul potrivit pentru a face o ofertă tainică. În plus, Copistul avusese ghinion până atunci cu abordările directe. Puteai să aştepţi zile întregi pentru o audienţă, şi cu cât erai mai răbdător, cu cât respectai regulile într-o măsură mai mare, cu atât birocraţii te considerau mai mult o non-entitate.

Însă Prodotus era uneori singur. Pe zidul vechi exista un foişor, pe latura dinspre pădure a castelului… Spre seara celei de-a unsprezecea zile a investigaţiei sale, Copistul se instală în foişorul acela şi aşteptă. Trecu o oră. Vântul se domoli. Ceaţă groasă se revărsă dinspre port, prelingându-se în sus pe zidul vechi ca spuma încet mişcătoare a mării. Totul deveni foarte, foarte tăcut, aşa cum se întâmplă întotdeauna într-o ceaţă deasă. Copistul examina posac platforma foişorului; era cu adevărat degradată. Mortarul se fărâma sub ghearele sale. Aveai impresia că puteai smulge direct unele pietre din zid. *La naiba!* Poate că azi Prodotus n-avea să respecte obiceiul de a urca aici.

Totuşi Copistul mai aşteptă o jumătate de oră… şi răbdarea îi fu răsplătită. Auzi clinchete de oţel pe scara în spirală. Nu răzbătea niciun sunet de gânduri; ceaţa era prea deasă. Trecu un minut. Uşa-trapă se ridică şi prin ea se strecură un cap. Chiar şi în ceaţă,

surprinderea lui Prodotus fu un şuierat sălbatic.
– Fiţi liniştit, domnule! Sunt doar eu, credinciosul Jaqueramaphan.
Capul ieşi mai mult.
– Ce-ar căuta aici un cetăţean credincios?
– Am venit aici ca să vă-ntâlnesc, rosti Copistul râzând, în biroul dumneavoastră secret. Suiţi, domnule. Cu ceaţa asta, este spaţiu suficient pentru amândoi.
Unul după altul, membrii lui Prodotus ieşiră prin trapă. Unii abia izbutiră s-o facă, agăţându-şi cuţitele şi bijuteriile în rama uşii; Prodotus nu era o haită prea suplă. Şeful Siguranţei se înşirui pe latura îndepărtată a foişorului într-o postură care anunţa suspiciune. Nu aducea deloc cu haita infatuată şi plină de superioritate din întâlnirile lor publice. Copistul surâse în barbă. Era clar că izbutise să-i atragă atenţia.
– Vorbeşte! rosti Prodotus sec.
– Domnule, doresc să vă ofer serviciile mele. Cred că însăşi prezenţa mea aici dovedeşte că pot fi valoros pentru siguranţa Cioplitoarei-în-lemn. Cine altul decât un profesionist talentat ar fi putut afla că dumneavoastră folosiţi locul acesta ca bârlog secret?
Prodotus păru să se destindă puţin. Surâse strâmb.
– Chiar aşa, cine altul? Vin aici tocmai pentru că partea aceasta din zidul vechi nu poate fi văzută de nicăieri din castel. Aici pot… să intru în comuniune cu dealurile şi să mă eliberez de fleacurile birocratice.
– Înţeleg, domnule, încuviinţă Jaqueramaphan, însă greşiţi într-o privinţă. Indică pe lângă şeful Siguranţei: Nu puteţi vedea prin ceaţa aceasta, dar pe latura dinspre port a castelului există un singur loc situat pe linie de vizare cu foişorul dumneavoastră.
– Şi ce dacă? Cine ar putea vedea ceva din… aha, instrumentele pentru ochi pe care le-ai adus din Republică!
– Exact. Copistul scotoci într-un buzunar şi scoase o *lunetă.* V-am putut recunoaşte chiar din partea opusă a curţii.
Instrumentele pentru ochi l-ar fi putut face celebru pe Copist. Cioplitoarea-în-lemn şi Pedantus fuseseră vrăjiţi de ele. Din păcate, onestitatea îl silise să recunoască faptul că le cumpărase de la un inventator din Rangathir. Era lipsit de importanţă faptul că el fusese acela care recunoscuse valoarea invenţiei, că el o utilizase pentru a ajuta la salvarea Johannei. Când ei descoperiseră că nu prea ştia cum funcţionau lentilele, acceptaseră instrumentul pe care li-l făcuse cadou… şi-l dăduseră propriilor lor meşteri sticlari. Copistul continua totuşi să fie cel mai bun utilizator de instrumente pentru ochi din această parte a lumii.
– Nu doar pe dumneavoastră v-am urmărit, Lordul meu. Aceea a fost partea cea mai măruntă a investigaţiilor mele. În ultimele zece zile, am petrecut multe ore pe potecile castelului.

Buzele lui Prodotus se răsfrânseră.
– Într-adevăr…
– Cutez să spun că nu mulţi au fost cei care m-au văzut şi că am fost foarte prevăzător ca nimeni să nu mă vadă utilizând instrumentul pentru ochi. În tot cazul – îşi scoase carnetul din alt buzunar –, am făcut numeroase însemnări. Ştiu unde şi când merge fiecare haită în toate orele de lumină. Vă puteţi imagina puterea tehnicii mele în timpul verii!
Aşeză carnetul pe pardoseală şi-l împinse către Prodotus. După un moment, celălalt avansă un membru al haitei şi-l trase spre el. Nu părea foarte entuziast.
– Vă rog să-nţelegeţi, domnule. Ştiu că-i comunicaţi reginei ce se-ntâmplă în cele mai înalte consilii ale Jupuitorului. Fără sursele dumneavoastră, am fi neajutoraţi împotriva acelor lorzi, însă…
– *Cine ţi-a spus asta?*
Copistul înghiţi un nod. *Nu te arăta intimidat!* Zâmbi slab.
– N-a trebuit să mi-o spună nimeni. Sunt un profesionist, la fel ca dumneavoastră; şi ştiu cum să păstrez un secret. Dar gândiţi-vă: în castel pot să existe şi alţii care să aibă abilităţile mele şi unii pot fi trădători. Este posibil să nu aflaţi niciodată despre ei de la suspusele dumneavoastră surse. Gândiţi-vă la necazurile pe care le-ar putea pricinui. Aveţi nevoie de ajutorul meu. Cu metoda mea, puteţi ţine evidenţa tuturor. Aş fi încântat să instruiesc un corp de investigatori. Am putea să operăm chiar şi în oraş, privind de pe turnurile pieţei.
Şeful Siguranţei dădu ocol parapetului şi lovi meditativ în pietrele prinse în mortarul sfărâmicios.
– Propunerea ta are unele puncte atractive, totuşi cred că i-am identificat deja pe toţi agenţii Jupuitorului; îi alimentăm constant… cu minciuni. Este interesant să auzim cum minciunile se întorc de la sursele noastre suspuse de acolo.
Râse scurt şi privi gânditor peste parapet.
– Ai însă dreptate. Dac-am scăpa pe cineva care are acces la Două-picioare sau la dataset… ar putea fi dezastruos. Întoarse mai multe capete spre Copist: M-ai convins. Îţi pot furniza patru-cinci indivizi pe care să-i… ă-ă-ă… instruieşti în metodele tale.
Copistul nu-şi putu controla expresia; aproape că ţopăi de entuziasm, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui Prodotus.
– Nu veţi regreta decizia aceasta, domnule!
Prodotus ridică din umeri.
– Probabil că nu. Mai departe… Câte alte persoane ştiu despre investigaţia ta? Ar trebui să stau de vorbă cu ele, să le cer să jure păstrarea secretului!
Copistul se îndreptă.
– Lordul meu! V-am spus că sunt un profesionist. Am ţinut totul

numai pentru mine, aşteptând această conversaţie.

Prodotus surâse şi se relaxă într-o postură binevoitoare.

– Excelent! Atunci putem începe.

Poate că de vină fusese glasul Şambelanului – niţel cam prea tare – sau poate un zgomot slab îndărătul său. Indiferent care ar fi fost motivul, Copistul întoarse un cap şi zări umbre iuţi venind dinspre latura ce dădea spre pădure a parapetului. Prea târziu auzi zgomotul minţii atacatorului. Săgeţi şuierară şi prin gâtlejul lui Phan arse foc. Horcăi, dar se menţinu laolaltă şi traversă în goană foişorul către Prodotus.

– Ajutor!

Ţipătul fu inutil. Copistul înţelese, chiar înainte ca Şambelanul să-şi scoată cuţitele şi să se retragă. Prodotus se feri când asasinul său sări în mijlocul Copistului. Gândirea raţională se înceţoşa într-un vacarm de zgomote şi durere spintecătoare. *Spune-i Peregrinului! Spune-i Johannei!* Măcelul continuă clipe în afara timpului şi apoi…

O parte din el se înecă în roşu lipicios. O parte din el era orbită. Gândurile lui Jaquerama se derulau în fragmente zdrenţuite. Cel puţin unul din el era mort: Phan zăcea decapitat într-o baltă de sânge care se lăţea. Ridica aburi în aerul rece. Durere şi ger şi… înec, sufocare… *Spune-i Johannei!*

Asasinul şi şeful său se retrăseseră de lângă el. Prodotus… Şeful Siguranţei… Şeful trădătorilor… *Spune-i Johannei!* Ei stăteau în tăcere… privindu-l cum sângerează până la moarte. Prea pedanţi ca să-şi amestece gândurile cu ale lui. Aveau să aştepte. Aveau să aştepte… până ce zgomotul minţii sale se diminua, pentru ca după aceea să termine treaba.

Linişte. Câtă linişte… Gândurile îndepărtate ale ucigaşilor. Sunete de horcăieli, gemete… Nimeni n-avea să ştie vreodată…

Pierise aproape de tot. Ja privea tâmp la cele două haite necunoscute. Una înainta spre el, cu gheare de oţel la picioare, cu tăişuri în bot. *Nu!* Ja sări în sus, lunecând şi derapând pe mâzgă. Haita se năpusti, însă Ja suise deja pe parapet. Sări cu spatele înainte şi căzu, căzu…

… şi se lovi de bolovanii aflaţi hăt dedesubt. Ja se îndepărtă de zid. Spinarea îl durea, după care n-o mai simţi. Unde sunt? Unde sunt? Ceaţă peste tot. Sus, deasupra lui, se auzeau glasuri murmurând. Amintiri de cuţite şi stilete plutiră în mintea lui mică, amestecate de-a valma. *Spune-i Johannei!* Îşi aminti… ceva… de dinainte. O potecă ascunsă prin tufişuri dese. Dacă mergea într-acolo, destul de departe, avea s-o găsească pe Johanna.

Ja se sili să pornească, încet, în sus, pe potecă. Ceva rău se întâmplase cu picioarele lui din spate; nu le mai simţea. *Spune-i Johannei!*

Capitolul 19

Johanna tuşi; lucrurile păreau să meargă tot mai rău. De trei zile o durea în gât şi-i curgea nasul. Nu ştia dacă să se sperie sau nu. În epocile medievale, bolile erau la ordinea zilei. *Mda, şi din cauza lor mureau o mulţime de oameni!* Îşi şterse nasul şi se strădui să se concentreze la spusele Cioplitoarei-în-lemn.

– Pedantus a produs deja praf de puşcă. Funcţionează exact aşa cum a prezis datasetul. Din nefericire, aproape că şi-a pierdut un membru al haitei, încercând să folosească pulberea într-un tun din lemn. Dacă nu putem construi tunuri, mă tem…

Cu o săptămână în urmă, regina n-ar fi fost primită aici; toate întâlnirile lor fuseseră în sălile castelului. Apoi însă Johanna se îmbolnăvise – era doar o răceală, era sigură – şi nu se simţise în stare să iasă. În plus, vizita Copistului o… ruşinase cumva. Unele haite erau îndeajuns de decente. Fata hotărâse să încerce să se înţeleagă cu Cioplitoarea-în-lemn… şi cu Clovnul Încrezut, dacă avea să mai revină vreodată. Atâta timp cât creaturi precum Cicatrizatul nu-i ieşeau în cale… Johanna se mai apropie puţin de foc şi anulă obiecţiile reginei; uneori haita aceasta aducea cu cea mai bătrână dintre bunicile ei.

– Să presupunem că le putem construi. Mai avem mult până la vară. Spune-i lui Pedantus să studieze mai atent datasetul şi să nu mai încerce tot felul de scurtături. Întrebarea este cum le vom folosi pentru a-mi recupera nava?

Cioplitoarea-în-lemn se lumină la faţă. Bălosul se opri din ştersul botului şi se alătură celorlalţi în legănatul de capete.

– Am discutat despre asta cu Pere… cu mai multe persoane, îndeosebi cu Prodotus. În mod normal, trimiterea unei armate în Insula Tăinuită ar fi o problemă foarte grea. Deplasarea pe mare este rapidă, însă pe drum există câteva strâmtori extrem de periculoase. Deplasarea prin păduri este lentă şi tabăra adversă va fi avertizată din timp. Dar, printr-un noroc deosebit, Prodotus a găsit nişte rute sigure. Ne-am putea furişa…

Cineva zgrepţăna la uşă.

Regina înclină o pereche de capete.

– Ciudat, spuse ea.

– De ce? întrebă Johanna absent.

Îşi trase pătura vătuită pe umeri şi se ridică. Doi din Cioplitoarea-în-lemn o însoţiră la uşă. Johanna deschise uşa şi privi afară, în ceaţă. Brusc Cioplitoarea-în-lemn vorbea sonor, numai în bolboroseli. Vizitatorul lor se retrăsese. Ceva era într-adevăr ciudat şi pentru o clipă fata nu înţelese despre ce era vorba. *Era prima dată când vedea o creatură-câine solitară.* Amănuntul abia dacă i se înregistrase în minte, când majoritatea reginei se revărsă pe lângă ea, ieşind pe uşă. Apoi slujitorul Johannei, de sus din mansardă, începu să ţipe. Sunetele

îi străpunseră fetei timpanele.

Solitarul se răsucea stângaci pe şezut şi încerca să se îndepărteze, târându-se, dar Cioplitoarea-în-lemn îl înconjurase. Ea strigă ceva şi zbieretele din mansardă încetară. Se auzi răpăit de labe pe treptele din lemn şi slujitorul năvăli afară, cu arbaletele încordate. De la baza dealului se auzi zăngănit de arme, când gărzile alergară spre ei.

Johanna fugi către regină, gata să o apere cu pumnii ei, totuşi haita îl mângâia pe necunoscut, lingându-l pe gât. După o secundă, Cioplitoarea-în-lemn îl prinse pe Stilet de vestă.

– Johanna, te rog, ajută-mă să-l ducem înăuntru.

Fata ridică flancurile solitarului. Blana îi era umedă de la ceaţă… şi lipicioasă de sânge.

Apoi intrară pe uşă şi-l aşezară pe o pernă lângă foc. Creatura scotea fluierăturile şuierătoare ce anunţau dureri mari. Se uită la ea, cu ochii atât de dilataţi, încât Johanna vedea albul lor de jur împrejur. Pentru un moment fata crezu că era îngrozită de ea, însă când se retrase, solitarul spori intensitatea sunetului şi întinse gâtul către ea. Îngenunche lângă pernă.

Făptura îşi puse botul pe mâna ei.

– C-cine-i?

Se uită în lungul corpului, dincolo de vesta vătuită. Coapsele solitarului erau răsucite sub un unghi anormal, cu un picior spânzurând aproape de foc.

– Nu ştii…, începu Cioplitoarea-în-lemn. Este parte din Jaqueramaphan.

Strecură un bot sub piciorul care se bălăngănea şi-l ridică pe pernă.

Între gărzi şi slujitorul Johannei se purta un dialog zgomotos. Prin uşă, fata văzu membri care ţineau torţe; îşi sprijiniseră labele din faţă pe umerii tovarăşilor lor şi ţineau luminile sus. Nimeni nu încerca să intre; n-ar fi avut loc. Johanna reveni cu privirea la solitarul rănit. *Copistul?* Recunoscu după aceea vesta. Creatura se uita la ea, continuând să-şi şuiere durerea.

– Nu poţi aduce un doctor?

Regina era de jur împrejurul ei.

– Eu sunt doctor, Johanna, îi răspunse. Încuviinţă spre dataset şi adăugă încet: Cel puţin ceea ce se înţelege aici prin doctor.

Fata şterse sângele de pe gâtul creaturii. Continua să supureze.

– Îl poţi salva?

– Pe fragmentul acesta, poate, dar…

Unul din Cioplitoarea-în-lemn merse la uşă şi vorbi cu haitele de acolo.

– Îi vor căuta şi restul… Cred că-i în majoritate omorât. Dacă ar exista şi alţii… chiar şi fragmentele se mai lipesc.

– A spus ceva?

Era alt glas, care vorbea samnorskă. *Cicatrizatul.* Botul lui mare şi urât intrase pe uşă.

– Nu, răspunse Cioplitoarea-în-lemn. Iar sunetele minţii îi sunt complet învălmăşite.

– Lasă-mă să-l ascult, zise Cicatrizatul.

– *Tu să stai acolo!*

Vocea Johannei era un ţipăt; creatura din braţele ei zvâcni.

– Johanna! Acesta este prietenul Copistului. Lasă-l să-l ajute.

Când haita Cicatrizatului se strecură în odaie, regina sui în mansardă, făcându-i loc.

Johanna îşi trase braţul de sub solitarul rănit şi se retrase, ajungând ea însuşi în pragul uşii exterioare.

Afară erau mai multe haite decât îşi imaginase şi stăteau mai apropiate decât le văzuse vreodată. În noaptea ceţoasă, torţele lor străluceau ca nişte lămpi fluorescente discrete.

Privirea i se întoarse brusc către vatră.

– Sunt cu ochii pe tine!

Membrii Cicatrizatului se strânseră în jurul pernei. Cel mare îşi lăsă capul lângă al rănitului. Pentru un moment, solitarul îşi continuă fluierăturile şuierătoare. Cicatrizatul bolborosi ceva. Răspunsul fu un iodler continuu, aproape superb. Din mansardă, Cioplitoarea-în-lemn spuse ceva. Ea şi Cicatrizatul schimbară mai multe replici.

– Ce-i? întrebă Johanna.

– Ja – fragmentul – nu este un vorbitor, se auzi vocea reginei.

– Mai rău încă, spuse Cicatrizatul, este faptul că, cel puţin deocamdată nu-i pot descifra sunetele minţii. Nu capăt de la el nici senzaţii, nici imagini; nu pot spun cine l-a ucis pe Copist.

Johanna se întoarse în odaie şi se apropie încet de pernă. Cicatrizatul se trase într-o parte, fără să părăsească solitarul rănit. Fata îngenunche între ei doi şi mângâie gâtul lung.

– Va trăi Ja? pronunţă ea sunetul pe cât putu mai bine.

Cicatrizatul îşi plimbă trei boturi pe lungimea corpului, apăsând cu blândeţe pe răni. Ja se răsuci şi şuieră… dar nu şi când Cicatrizatul îl apăsă pe coapse.

– Nu ştiu. Majoritatea sângelui este împroşcat probabil de la ceilalţi membri. Însă are spinarea ruptă. Chiar dacă fragmentul trăieşte, nu se va putea folosi decât de două picioare.

Johanna căzu pe gânduri, străduindu-se să înţeleagă lucrurile din punctul de vedere al Stiletelor. Nu-i plăcu ce văzu. Poate că nu era logic, totuşi, pentru ea, Ja continua să fie Copistul. Pentru Cicatrizat, creatura era un fragment, un organ aparţinând cuiva care decedase recent. Mai rău chiar… un organ vătămat. Johanna se uită la Cicatrizat, cel mai mare membru din haită, ucigaşul.

– Şi ce face rasa ta cu asemenea… gunoaie?

Trei dintre capetele lui se răsuciră spre ea şi fata văzu cum i se zbârleşte blana din jurul gâtului. Vocea îi deveni ascuţită şi sacadată.

– Copistul a fost un prieten bun. Am putea construi o cotigă cu două roţi pentru dosul lui Ja; în felul acesta, s-ar putea deplasa. Partea grea va fi să-i găsim o haită. Am început căutarea de alte fragmente; s-ar putea să încropim ceva. Dacă nu… ei bine, eu am doar patru membri. Voi încerca să-l adopt. (Pe când vorbea, un cap mângâie solitarul rănit.) Nu sunt sigur că voi reuşi. Copistul nu era un individ cu suflet-liber, în niciun caz un pelerin. Iar în clipa de faţă, nu mă potrivesc deloc cu el.

Johanna simţi cum se gârboveşte. Cicatrizatul nu era responsabil pentru toate nenorocirile din univers.

– Cioplitoarea-în-lemn are educatori de prăsilă excelenţi. Poate că vor găsi ceva care să se potrivească. Trebuie să-nţelegi însă… este greu pentru membrii adulţi să renască, mai ales pentru non-vorbitori. Fragmentele solitare, ca Ja, mor frecvent din propria lor voinţă; pur şi simplu încetează să mai mănânce. Sau uneori… Coboară în port şi uită-te la docheri. O să vezi acolo nişte haite mari… dar cu minţi de idioţi. Ei nu se pot menţine laolaltă; la cea mai mică problemă, fug în toate direcţiile. Aşa sfârşesc re-haitele ghinioniste…

Doi dintre membrii Cicatrizatului vorbiră între ei, apoi amuţiră. Toate capetele se întoarseră către Ja. Solitarul închisese ochii. Dormea? Continua să respire, totuşi cu greutate.

Johanna se uită în cealaltă parte a încăperii, la trapa ce ducea în mansardă. Cioplitoarea-în-lemn scosese pe acolo un singur cap. Chipul răsturnat o privea pe fată. În altă situaţie, apariţia sa ar fi fost comică.

– Dacă nu se-ntâmplă vreun miracol, Copistul a murit azi. Trebuie să-nţelegi asta, Johanna. Însă dacă fragmentul trăieşte, fie numai şi pentru puţin timp, îl vom găsi probabil pe ucigaş.

– Cum… dacă el nu poate să comunice?

– Chiar dacă nu poate comunica, ne poate arăta. Am poruncit subalternilor lui Prodotus să-i ţină pe toţi în odăile lor. După ce Ja se va calma, vom trece pe lângă el toate haitele din castel. Fragmentul îşi reaminteşte cu certitudine ce i s-a întâmplat Copistului şi vrea să ne spună. Dacă ucigaşii fac parte dintre ai noştri, el îi va vedea.

– Şi va face gălăgie… *Ca un câine obişnuit.*

– Exact. Aşa că actualmente important este să-i asigurăm protecţia… şi să sperăm că doctorii noştri îl pot salva.

* * *

Găsiră restul din Copist peste două ore, pe un foişor al zidului vechi. Prodotus spuse că se părea ca şi cum una sau două haite ieşiseră din pădure şi se căţăraseră în foişor, poate în încercarea de a

vedea ce se întâmpla în castel. Părea o primă acţiune incompetentă; chiar şi într-o zi senină, din foişorul acela nu putea fi zărit nimic important. Însă pentru Copist fusese un nenoroc fatal. Probabil că îi surprinsese pe intruşi. Cinci din membrii săi fuseseră săgetaţi, înjunghiaţi şi decapitaţi. Al şaselea – Ja – îşi fracturase şira spinării pe contraforturile din piatră de la baza zidului. A doua zi, Johanna se dusese la foişorul acela. Chiar şi de pe sol, putea distinge pete maronii pe parapet. Nu regretă că nu putuse sui până sus. Ja muri peste noapte, deşi nu din pricina vreunei alte acţiuni inamice; fusese permanent sub protecţia lui Prodotus.

În următoarele câteva zile, fata fu aproape complet tăcută. Nopţile plângea puţin. *Lua-i-ar dracu' pe doctorii lor!* Puteau diagnostica o fractură de coloană… dar erau complet ignoranţi în privinţa rănilor ascunse, a hemoragiilor interne. Se părea că Cioplitoarea-în-lemn era faimoasă pentru teoria ei potrivit căreia inima pompa sângele prin corp. Poate peste altă mie de ani s-ar fi putut descurca mai bine decât un măcelar! Pentru o vreme, fata îi urî pe toţi: pe Cicatrizat din toate vechile motive, pe regină pentru ignoranţa ei, pe Prodotus fiindcă îi lăsase pe Jupuitori să se apropie atât de mult de castel… şi pe Johanna Olsndot pentru că-l respinsese pe Copist când el încercase să fie un prieten.

Ce ar fi spus Copistul acum? El dorise ca fata să aibă încredere în ei. El spusese că Cicatrizatul şi ceilalţi erau persoane bune. Într-o seară, după vreo săptămână, Johanna se împăcă cu sine. Stătea întinsă pe patul ei, acoperită cu plapuma grea şi caldă. Desenele pictate pe pereţi străluceau slab în lumina tăciunilor. *Bine, Copistule! Pentru tine… voi avea încredere în ei.*

Capitolul 20

Pham Nuwen nu-şi reamintea aproape nimic din primele zile după ce murise, după durerea sfârşitului Bătrânului. Chipuri spectrale, cuvinte anonime…

Cineva spunea că fusese menţinut în viaţă în clinica navei. Nu-şi amintea nimic. Motivul pentru care îi păstraseră corpul în viaţă era un mister şi un afront. Finalmente, reflexele animalice reînviaseră. Corpul începu să respire de unul singur. Ochii se deschiseră. Fără leziuni cerebrale, spuse Tulpină-verde (?), recuperare completă. Învelişul care fusese o fiinţă vie nu rosti o contrazicere.

Ceea ce mai rămăsese din Pham Nuwen petrecu mult timp pe puntea lui *E II.* De acolo, nava îi reamintea de o larvă grasă de gândac. Gândacii erau ceva obişnuit în paiele ce acopereau podeaua Sălii Mari a castelului tatălui său de pe Canberra. Copiii se jucau cu ei. Gândacii nu aveau picioare, ci doar o duzină de spini moi ca nişte fulgi, care ieşeau din toracele chitinos. Indiferent cum i-ai fi rostogolit, spinii/antenele acelea întorceau gândacul, care-şi vedea liniştit de drum, fără să-i pese că poate era cu capul în jos faţă de cum fusese mai devreme. Da, spinii ultrapropulsiei lui *E II* semănau mult cu ai unui gândac, deşi nu erau la fel de articulaţi. Iar corpul în sine era gros şi lucios, uşor îngustat la mijloc.

Prin urmare, Pham Nuwen sfârşise în interiorul unui gândac. Foarte potrivit pentru un mort!

Iar acum stătea pe punte. Femeia îl aducea adesea aici; ea părea să ştie că ar fi trebuit să-l fascineze. Pereţii erau displayuri, mai bune decât văzuse vreodată în zilele de negustorie. Când ferestrele afişau imaginile captate de videocamerele exterioare ale navei, se vedea la fel de bine ca din orice punte cu plafon de cristal din flota Qeng Ho. Păreau desprinse din cea mai rudimentară fantezie… sau o simulare grafică. Dacă stătea acolo destul timp, putea vedea practic stelele mişcându-se pe cer. Nava efectua cam zece ultrasalturi pe secundă: salt, recalculare şi iarăşi salt. În partea aceasta din Exterior, puteau străbate cam o miime de an-lumină la fiecare salt… ar fi putut străbate şi mai mult, dar atunci s-ar fi lungit considerabil timpul de recalculare. Cu zece salturi pe secundă, asta însemna mai bine de treizeci de ani-lumină pe oră. Salturile în sine erau imperceptibile pentru simţurile omeneşti, iar între salturi erau în imponderabilitate, menţinând aceeaşi viteză intrinsecă pe care o avuseseră la plecarea din Releu. De aceea nu existau deplasările Doppler ale zborurilor relativiste; stelele erau la fel de pure ca şi când ar fi fost văzute pe bolta unui deşert sau în tranzit cu viteză mică. Lunecau realmente pe cer, iar aştrii cei mai apropiaţi se mişcau mai rapid. Într-o jumătate de oră, Pham ajunse mai departe decât mersese cu Qeng Ho într-o jumătate de secol. Într-o zi, Tulpină-verde pluti pe punte şi începu să

schimbe ferestrele. Ca de obicei îi vorbi lui Pham în timp ce o făcea, pălăvrăgind ca şi cum ar fi existat o persoană reală care s-o asculte.

– Vezi? Fereastra din mijloc este o hartă de ultraunde a regiunii aflată direct înapoia noastră.

Tulpină-verde undui un lujer peste comenzi. Imaginile multicolore apărură pe ceilalţi pereţi.

– Similar pentru celelalte cinci puncte de direcţie.

Cuvintele erau zgomote în urechile lui Pham; le înţelegea, însă nu-l interesau. Călăreaţa se opri, apoi continuă în felul persistenţei inutile a femeii Ravna.

– Când navele fac un salt… când reintră, se petrece un fel de împroşcare de ultraunde. Verific dacă suntem urmăriţi.

Pe toate ferestrele din jur apărură culori, chiar şi în faţa ochilor lui Pham. Erau gradări line, fără puncte strălucitoare şi fără caracteristici lineare.

– Ştiu, ştiu, spuse ea susţinând practic singură dialogul. Analizoarele navei încă procesează datele. Dar am vedea pe oricine s-ar apropia de noi la mai puţin de o sută de ani-lumină. Iar dacă este mai departe… atunci probabil că nu ne poate detecta pe noi.

Nu contează. Pham aproape că alungă cu forţa întrebarea din mintea sa. Nu existau însă stele la care să se uite; privea culorile strălucitoare şi de fapt se gândea la problemă. Se gândea. Asta era o glumă: de fapt, nimeni de Aici Jos nu se gândea niciodată la nimic. Poate că zece mii de nave stelare scăpaseră de la Căderea Releului. Cel mai probabil, Inamicul nu catalogase plecările acelea. Atacul asupra Releului fusese un complement minor la uciderea Bătrânului. Cel mai probabil, *E II* scăpase neobservată. De ce i-ar fi păsat Inamicului de locul unde s-ar fi putut ascunde ultimele memorii ale Bătrânului? De ce i-ar fi păsat încotro se putea îndrepta nava lor micuţă?

Un tremur trecu prin corpul său; cu certitudine, un reflex animalic.

* * *

Uşor, uşor, în Ravna Bergsndot panica se intensifica, mai puternică cu fiecare zi. Nu era cauzată de vreun dezastru anume, ci doar moartea lentă a speranţei. Încerca să fie în fiecare zi lângă Pham Nuwen, să stea de vorbă cu el, să-l ţină de mână. El nu răspundea niciodată, nici măcar – decât poate accidental – n-o privea. Tulpină-verde încerca de asemenea. Deşi Tulpină-verde era străină, din altă rasă, Pham cel dinainte păruse cu adevărat atras de Călăreţi. Fusese decuplat acum de la aparatura medicală, dar putea la fel de bine să fi fost o legumă.

Şi în tot acest timp coborârea lor încetinea, de fiecare dată mai rău decât prevestise Cochilie-albastră.

Iar când se întorcea spre Ştiri… cumva, acestea erau lucrurile cele

mai îngrozitoare dintre toate. Teoria rasa morţii devenea populară. Tot mai mulţi păreau să creadă că rasa omenească răspândea Molima:

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Baeloresk → triskwelină, unităţi SjK

De la: Alianţa pentru Apărare [Pretinsă cooperativă a cinci imperii polispecifice în Exterior dedesubtul Domeniului Straumli. Nu există consemnări ale existenţei ei înainte de Căderea Releului.]

Subiect: Firul Video Molimă

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 17,95 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Până acum am procesat o jumătate de milion de mesaje despre secvenţa video a acestei creaturi şi am citit o fracţiune însemnată din ele. Cei mai mulţi dintre voi nu înţelegeţi ideea. Principiul operaţiunii Ajutor este limpede. Aceasta este o Putere Transcendent care utilizează comunicaţii supraluminice pentru a opera prin intermediul unei rase din Exterior. Ar trebui să fie destul de uşor de făcut în Transcendent – există destule istorii despre robii Puterilor de acolo. Însă pentru ca astfel de comunicaţii să fie eficiente în Exterior, trebuie efectuate modificări de design realmente extinse în minţile rasei controlate. *Nu este ceva care să se fi putut întâmpla în mod natural* şi nu poate fi aplicat rapid în cazul raselor noi… indiferent ce ar afirma Molima.
Am urmărit Grupul de interese Homo Sapiens de la prima apariţie a Molimei. Unde se află acest Pământ de pe care pretind oamenii că ar proveni? De partea cealaltă a galaxiei, spun ei şi adânc în Zona Lentă. Până şi originea lor cea mai apropiata, Nyjora, este situată în mod convenabil în Lentoare. Noi propunem altă teorie: Cândva, poate chiar anterior celor mai vechi arhive coerente, între Puteri s-a desfăşurat o bătălie. Planurile de design pentru această rasă umană au fost scrise în întregime prin interfeţele de comunicare. La mult timp după ce combatanţii originali şi istoriile lor dispăruseră, această rasă a ajuns în poziţia din care putea Transcende. Iar Transcenderea aceea fusese de asemenea proiectată în mod explicit, restabilind Puterea care stabilise din capul locului capcana.

Nu suntem siguri în privinţa detaliilor, dar un astfel de scenariu este inevitabil. În acelaşi timp, este clar ce trebuie să facem. Domeniul Straumli se găseşte în centrul Molimei, fiind în mod evident imposibil de atacat. Există însă alte colonii umane. Cerem Reţelei să ne ajute în identificarea tuturor acelor colonii. Noi înşine nu suntem o civilizaţie mare, dar vom fi încântaţi să coordonăm culegerea informaţiilor, precum şi acţiunea militară necesară pentru a împiedica extinderea Molimei în Exteriorul Median.

Vreme de aproape şaptesprezece săptămâni am cerut să se treacă la acţiune. Dacă ne-aţi fi ascultat de la început, un atac concertat putea să fi fost suficient pentru distrugerea Domeniului Straumli. Căderea Releului n-a fost suficientă pentru a vă trezi? Prieteni, dacă vom acţiona împreună, mai avem o şansă.

Moarte scursorilor!

Nemernicii exploatau până şi natura înclinată spre abandonare a omenirii. Rasele de felul acela erau rare, dar în niciun caz necunoscute. Acum creaturile Moarte-scursorilor preschimbau miracolul de pe Nyjora în ceva ucigător de malign. Moarte-scursorilor erau singurii care cereau exterminare, totuşi până şi postatori respectaţi afirmau lucruri care ar fi putut susţine indirect asemenea acţiuni.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Triskwelină, unităţi SjK

De la: Inteligenţa de Arbitrare Sandor de la Zoo [Corporaţie militară cunoscută din Exteriorul Superior. Dacă este o impostură, cineva îşi asumă riscuri majore.]

Subiect: Firul Video Molimă, subfirul Hanse

Termeni cheie: limitele Molimei; Molima caută ceva

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Automate Strâns-cuplate
Grupul de interese Urmăritori Războaie

Data: 11,94 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Molima recunoaşte că este o Putere care telecomandă sofonţi în Exterior.

Gândiţi-vă însă cât de dificil este să aveţi o automatizare cuplată cu defazări temporale mai mari de câteva milisecunde. Reţeaua Cunoscută este o ilustrare perfectă în această privinţă: Spectrul de defazări este cuprins între cinci milisecunde pentru sistemele distanţate la doi ani-lumină până la (minimum) sute de secunde când mesajele trebuie să treacă prin noduri intermediare. Aceasta, adăugată la lăţimea de bandă redusă disponibilă pe distanţe interstelare, face ca Reţeaua Cunoscută să fie un forum flexibil pentru schimburi de informaţii şi minciuni. Iar aceste restricţii sunt inerente în natura Exteriorului, parte a aceloraşi restricţii care fac imposibilă existenţa Puterilor aici, jos.

Concluzionăm că nici chiar Molima nu poate obţine control cuplat decât în Exteriorul Superior. În cel mai bun caz, agenţii sofonţi ai Molimei sunt literalmente membrele sale. Credem că posedarea mentală este posibilă în Exteriorul Median, dar că în mintea controlată trebuie efectuate preprocesări considerabile. În plus, sunt necesare echipamente externe apreciabile (elemente masive caracteristice adâncimilor respective) pentru a susţine comunicaţiile. În mod normal, controlul direct, milisecundă cu milisecundă, nu este practic în Exteriorul Median. Conflictele armate la acest nivel ar implica un control ierarhic. Operaţiunile pe termen lung ar utiliza de asemenea intimidarea, impostura şi trădarea.

Acestea sunt ameninţările pe care voi cei din Exteriorul Inferior şi Median ar trebui să le recunoaşteţi.

Acestea sunt instrumentele Molimei în Exteriorul Inferior şi Median, de care ar trebui să vă păziţi în viitorul imediat. Nu întrevedem preluări imperiale; acestea nu prezintă profit [subzistenţă]. Chiar şi distrugerea Releului a fost probabil un produs secundar al crimei care a fost comisă simultan în Transcendent. Tragediile cele mai mari vor continua să fie în Vârf şi în Transcendentul Inferior. Noi ştim însă că Molima caută ceva; a atacat de la distanţe mari, atunci când ţintele au fost arhive majore. Feriţi-vă de trădători şi de spioni.

Până şi unii dintre susţinătorii oamenilor îi trezeau fiori Ravnei:

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Triskwelină, unităţi SjK

De la: Hanse

Subiect: Firul Video Molimă, subfirul Alianţa pentru Apărare

Cuvinte cheie: Teoria Rasa Morţii

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 18,29 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Am obţinut specimene de pe planetele umane din volumul nostru de spaţiu. Analiza detaliată este disponibilă în arhiva Grupului de interese Homo Sapiens. Concluziile mele: analiza anterioară (dar mai puţin intensă) a fizicului/psihicului uman este corectă. Rasa nu are structuri încorporate care să susţină telecomandarea. Experimentele cu subiecţi vii nu au arătat nicio predispoziţie specială spre supunere. Am găsit puţine dovezi de optimizare artificială. (Există dovezi de chirurgie ADN pentru îmbunătăţirea rezistenţei faţă de boli. Datarea intervenţiilor este aproximată la doua mii de ani înaintea Prezentului. Sângele subiecţilor din Domeniul Straumli purta o genă optimizată, Thirault [o prescripţie medicală ieftină care poate fi aplicată la un spectru larg de mamifere]). Această rasă – aşa cum este reprezentată de specimenele mele – pare să fi sosit din Zona Lentă destul de recent, probabil de pe o unică planetă de origine.
A mai efectuat cineva o asemenea retestare pe planete umane mai îndepărtate?

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Baeloresk → triskwelină, unităţi SjK

De la: Alianţa pentru Apărare [Pretinsă cooperativă a cinci imperii polispecifice în Exterior dedesubtul Domeniului Straumli. Nu există consemnări ale existenţei ei înainte de Căderea Releului.]

Subiect: Firul Video Molimă, Hanse 1

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 19,43 zile de la Căderea Releului

Text mesaj:
Cine este acest Hanse? Emite sunete obiective, aparent dure despre testarea specimenelor umane, dar îşi păstrează secretă propria

natură. Nu vă lăsaţi păcăliţi de oameni care vă povestesc despre ei înşişi! De fapt, nu deţinem nicio modalitate pentru a testa creaturile care locuiesc în Domeniul Straumli; protectorul lor va avea grijă de asta.

Moarte scursorilor!

* * *

La acestea se adăuga băieţelul captiv în fundul Puţului. În unele zile nu era posibilă niciun fel de comunicare. În alte zile, când roiul de antene al *E II* era reglat exact pe direcţia corectă şi când capriciile Zonei o favorizau... Atunci Ravna îi putea auzi nava. Chiar şi atunci însă semnalul era atât de slab, atât de distorsionat, încât rata efectivă de transmisie era de numai câţiva biţi pe secundă.

Jefri şi problemele sale puteau fi cea mai mică dintre notele de subsol ale istoriei Molimei (încă şi mai puţin, deoarece nimeni nu ştia de existenţa lui), dar pentru Ravna Bergsndot conversaţiile acelea erau unica lumină din existenţa ei actuală.

Puştiul era foarte singur, deşi într-o măsură mai mică în prezent – aşa i se părea femeii. Ea află despre prietenul lui, Amdi, despre rigida Tyrathect, eroicul domn Oţel şi mândrele stilete. Ravna îşi zâmbi în barbă. Pereţii cabinei ei afişau murala bidimensională a unei jungle. În adâncurile întunecate şi umede se ridicau umbre cu contururi regulate: un castel construit în rădăcinile unei mangrove gigantice. Murala era faimoasă; originalul fusese o operă analogă veche de două mii de ani. Prezenta viaţa dintr-o perioadă şi mai îndepărtată, în decursul Evului Întunecat de pe Nyjora. Ea şi Lynne petrecuseră mare parte din copilărie, închipuindu-şi că ar fi fost transportate într-o asemenea epocă. Micul Jefri era captiv în una autentică. Măcelarii Cioplitoarei-în-lemn nu reprezentau o ameninţare interstelară, dar erau o oroare ucigaşă pentru cei din jurul lor. Slavă cerului că Jefri nu văzuse omorurile!

Aceea era o lume medievală reală. Un loc dur şi neiertător, chiar dacă Jefri nimerise printre persoane corecte. Iar comparaţia cu Nyjora era doar pe departe adecvată. Stiletele erau minţi de haită; îl surprinseseră până şi pe bătrânul Grondr ’Kalir.

Din mesajele lui Jefri, Ravna putea să simtă cum panica se răspândea printre cei din jurul lui Oţel.

Domnul Oţel ma întrebat din nou dacă nu putem zbura cu nava fie doar niţel. Eu nu ştiu. Cred că noi aproape că neam prăbuşit. Ne trebuie puşti. Ele near salva, cel puţin până ajungeţi voi aici. Ei au arcuri şi săgeţi ca pe Nyjora pe timpuri, dar nau puşti. El mantreabă dacă ne puteţi învăţa să facem puşti?

Atacatorii Cioplitoarei-în-lemn aveau să revină, iar data următoare aveau să fie suficient de mulţi pentru a copleşi micuţul regat al lui

Oţel. Cu ceva timp în urmă, atunci când ei apreciaseră că zborul lui *E II* va dura numai patruzeci de zile, problema respectivă nu păruse de risc mare, însă acum… Era posibil ca Ravna să nu găsească la sosire decât măcelul Cioplitoarei-în-lemn.

Oh, Pham, dragă Pham! Dacă ai existat vreodată cu adevărat, te rog, revino! PHAM NUWEN DIN CANBERRA Medievală. Pham Nuwen, negustor din Lentoare… *Ce ar înţelege unul ca tine din situaţia aceasta? Hmm?…*

Capitolul 21

Ravna ştia că – în spatele fanfaronadei sale – Cochilie-albastră era cel puţin la fel de îngrijorat ca ea. Mai rău încă, el era un chiţibuşar. Data următoare când femeia îl întrebă despre progresul pe care-l înregistrau, călăreţul se retrase în detalii tehnice.

În cele din urmă, ea îl opri:

– Uite care-i treaba: băiatul stă pe o chestie care s-ar putea să facă Molima praf şi pulbere, dar n-are la dispoziţie decât arcuri cu săgeţi. Cât va dura până ajungem acolo?

Cochilie-albastră rulă nervos înainte şi înapoi peste plafon. Skrodcălăreţii aveau jeturi reactive şi s-ar fi putut deplasa în imponderabilitate cu mai multă iscusinţă decât majoritatea oamenilor, totuşi preferau să utilizeze petice adezive şi să ruleze pe pereţi. Într-un fel, era destul de amuzant. Dar în clipa de faţă era extrem de iritant.

Cel puţin puteau să vorbească; Ravna privi peste punte, către locul unde Pham Nuwen stătea cu faţa la displayurile principale. Ca de obicei, era absorbit de stelele ce se deplasau lent. Era neras şi tuleiele roşcate se conturau puternic pe piele; părul lung îi plutea nepieptănat şi încâlcit. Din punct de vedere fizic, fusese vindecat de toate leziunile. Medicul navei înlocuise până şi masa musculară care fusese preluată de echipamentele de comunicaţii ale bătrânului. Acum Pham se putea îmbrăca şi hrăni singur, însă continua să trăiască într-o lume privată a visurilor.

Cei doi călăreţi ciripiră între ei, după care Tulpină-verde răspunse la întrebarea femeii:

– Realmente, nu suntem siguri cât va dura. Calitatea exteriorului se modifică pe măsură ce coborâm. Fiecare salt durează cu o fracţiune mai mult decât cel anterior.

– Ştiu asta. Ne îndreptăm spre Zona Lentă. Totuşi nava a fost proiectată pentru aşa ceva şi încetinirea ar trebui să fie uşor de extrapolat.

Cochilie-albastră extinse un lujer de la plafon până la podea. Se jucă pentru o secundă cu onduleurile punţii, apoi voderul său emise un sunet de stânjeneală omenească.

– Lady Ravna, afirmaţia ta ar fi corectă în condiţii obişnuite, dar acesta este un caz special… În primul rând, se pare că Zonele însele sunt în flux.

– Poftim?

– Nu este ceva chiar nemaiauzit. Permanent se petrec mutaţii minore. Acesta este unul dintre obiectivele majore ale lugherelor-de-fund: să urmărească modificările. Noi avem ghinionul de a trece prin mijlocul incertitudinii.

De fapt Ravna ştiuse că turbulenţele de interfaţă erau mari în

Adânc, mai jos de locul în care se găseau ei. Atât doar că nu se gândise la ele în termeni pompoşi de felul mutaţii zonale; de asemenea, nu-şi dăduse încă seama că erau îndeajuns de serioase pentru a-i afecta.

– Perfect! Spuneţi-mi atunci cât de mult se poate înrăutăţi situaţia? Cât de mult putem fi încetiniţi?

– Of, of…

Cochilie-albastră rulă către peretele opus; acum stătea pe cerul înstelat. *Ar fi fost mai bine să fiu un skrodcălăreţ inferior! Cât de multe probleme îmi aduce poziţia aceasta superioară. Mai bine aş fi stat afundat în brizant, gândindu-mă la amintiri vechi.*

Adică la alte zile petrecute în brizant.

– Nu este o situaţie de tipul cât mai poate creşte fluxul, vorbi Tulpină-verde, ci de tipul cât se mai poate înrăutăţi furtuna. În clipa de faţă a atins niveluri necunoscute în regiunea aceasta în ultima mie de ani. Am urmărit însă ştirile locale şi majoritatea consideră că vârful de intensitate al furtunii a trecut. Dacă cealaltă problemă a noastră nu se agravează, ar trebui să ajungem în o sută douăzeci de zile.

Cealaltă problemă a noastră… Ravna pluti spre centrul punţii şi se fixă pe o şa.

– Te referi la avariile suferite la plecarea de la Releu. La spinii ultrapropulsiei, nu? Cum se comportă?

– Aparent, destul de bine. Nu am încercat să efectuăm salturi mai rapide decât optzeci la sută din maximumul proiectat. Pe de altă parte, nu dispunem de diagnoze de calitate. Este posibil ca degradări serioase să apară destul de brusc, zise Cochilie-albastră.

– Posibil, dar improbabil, interveni Tulpină-verde.

Ravna încuviinţă. Ţinând seama de toate celelalte probleme ale lor, nu avea rost să contemple posibilităţi ce le depăşeau controlul. Când fusese la Releu, aceasta păruse o călătorie de treizeci-patruzeci de zile. Acum… se părea că băiatul din puţ trebuia să mai fie curajos multă vreme, indiferent cât de mult ar fi dorit ea ca lucrurile să se petreacă altfel. *Hmm… În cazul acesta, este momentul pentru planul B. Este momentul să aflăm ce poate sugera cineva ca Pham Nuwen.* Se împinse în podea şi se propulsă până la Tulpină-verde.

– Aşadar timpul cel mai bun la care putem spera este de o sută douăzeci de zile. Dacă resacul din zonă se înrăutăţeşte sau dacă trebuie să efectuăm reparaţii…

Să efectuăm reparaţii… Unde? Aceasta putea fi doar o întârziere, nu o imposibilitate. Reconstruita *E II* ar fi trebuit să poată fi reparată chiar şi în Exteriorul Inferior.

– Poate chiar două sute de zile… Privi la Cochilie-albastră, totuşi el n-o întrerupse cu obişnuitele amendamente şi reţineri. Amândoi aţi citit mesajele pe care le recepţionăm de la băiat. El afirmă că localnicii

vor fi invadaţi, probabil în mai puţin de o sută de zile. Cumva, trebuie să-l ajutăm… înainte ca noi să fi ajuns realmente acolo.

Tulpină-verde îşi foşni frunzele într-un fel pe care Ravna îl aprecie ca fiind nedumerire.

Privi peste punte, către Pham, şi ridică niţel glasul. *Hei, tu, ar trebui să fii expert în privinţa asta!*

– Poate că voi, skrodcălăreţii, n-o recunoaşteţi ca atare, dar aceasta este o problemă care s-a repetat de un milion de ori în Zona lentă. Civilizaţiile sunt separate prin ani – prin secole – de timp de călătorie. Ele decad în evuri întunecate şi devin la fel de primitive precum creaturile-haită, aceste Stilete. După aceea, primesc vizite din exterior şi în scurt timp recapătă tehnologia.

Capul lui Pham nu se întoarse; privea peisajul stelar.

Skrodcălăreţii foşniră între ei, după care întrebară:

– Şi cum ne poate asta ajuta pe noi? Reconstruirea unei civilizaţii nu durează zeci de ani?

– În plus, pe planeta Stiletelor nu este nimic de reconstruit. Potrivit spuselor copilului, este o planetă fără antecedente. Cât durează să începi o civilizaţie nouă, pornind de la zero?

Ravna flutură din mână, stopându-le obiecţiile. *Nu mă opriţi, m-am dezlănţuit!*

– Nu asta-i ideea. Noi comunicăm cu ei. Avem la bord o bibliotecă universală bună. Inventatorii originali nu ştiu încotro se-ndreaptă; ei bâjbâie în beznă. Chiar şi arheologii/ingineri de pe Nyjora au trebuit să reinventeze multe. Noi însă cunoaştem totul despre construirea avioanelor şi altor aparate; noi cunoaştem sute de moduri de abordare. (Confruntată acum cu necesitatea, Ravna era brusc convinsă că o puteau face.) Noi putem să studiem toate căile de dezvoltare şi să eliminăm fundăturile. Mai mult chiar, putem să găsim calea cea mai rapidă de a trece din medievalism la invenţii specifice, echipamente ce pot înfrânge orice barbari care-i atacă pe prietenii lui Jefri.

Discursul Ravnei se opri şi ea îşi trase răsuflarea. Zâmbi larg, uitându-se întâi la Tulpină-verde, apoi la Cochilie-albastră. Însă un skrodcălăreţ tăcut este una dintre cele mai impasibile audienţe din univers. Era greu de precizat până şi dacă ei o priveau. După încă un moment, Tulpină-verde rosti:

– Da, înţeleg. Şi pentru că redescoperirile sunt atât de uzuale în Zona lentă, mare parte din ele pot fi deja schiţate în biblioteca navei.

Atunci se petrecu. Pham se întoarse de la fereastră. Se uită peste punte, la Ravna şi skrodcălăreţi. Pentru prima dată după Releu, vorbi. Mai mult chiar, cuvintele nu erau nonsensuri, deşi femeia avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă.

– Arme şi radiouri, spuse el.

– Ă-ă-ă… Da.

Ravna îi întoarse privirea. *Gândeşte-te la ceva ca să-l determini să spună mai multe.*

– De ce tocmai ele?

Pham Nuwen strânse din umeri.

– Pe Canberra a mers.

Apoi idiotul de Cochilie-albastră începu să vorbească, ceva despre o căutare prin bibliotecă. Pham se uită la ei o clipă, cu chip inexpresiv. Apoi îşi întoarse din nou privirea către stele şi momentul fu pierdut.

Capitolul 22

– Pham?

Auzi glasul Ravnei imediat îndărătul său. Ea rămăsese pe punte după plecarea skrodcălăreţilor, care începeau pregătirile lipsite de sens stabilite în urma discuţiei lor. Bărbatul nu răspunse şi după o clipă ea pluti, îl ocoli şi-i blocă vederea peisajului stelar. În mod aproape reflex, se pomeni focalizându-şi ochii pe faţa ei.

– Mulţumesc pentru c-ai vorbit cu noi... Avem nevoie de tine mai mult ca oricând.

Pham putea totuşi să mai vadă destule stele. Erau de jur împrejurul ei, mişcându-se lent. Ravna înclină capul pe un umăr, aşa cum făcea când dorea să semnaleze nedumerire prietenoasă.

– Te putem ajuta...

El nu-i răspunse. Oare ce anume îl făcuse să vorbească tocmai acum?

– Nu-i puteţi ajuta pe morţi, rosti Pham, vag surprins de propria sa voce.

Precum focalizarea privirii, vorbirea era probabil un act reflex.

– Tu nu eşti mort. Eşti la fel de viu ca mine.

Apoi cuvintele se revărsară din el; mai multe decât în toate zilele post-Releu.

– Este adevărat. Iluzia conştiinţei de sine... Automate fericite, care rulează programe banale... Pun prinsoare că n-ai ghicit niciodată. Cum ai putea, din interior? Din exterior, din punctul de vedere al Bătrânului...

Îşi feri ochii, ameţit de dublarea bruscă a vederii. Ravna se apropie până ce chipul îi ajunse la numai câţiva centimetri de al lui. Plutea liberă, ancorată doar cu un singur picior de podea.

– Dragă Pham, greşeşti! Tu ai fost în Adânc şi-ai fost la Vârf, dar n-ai fost niciodată între ele... iluzia conştiinţei de sine? Este un loc comun în toate filosofiile pragmatice din Exterior. Are consecinţe frumoase, dar şi unele înspăimântătoare. Tu le ştii doar pe cele înspăimântătoare. Gândeşte-te: iluzia trebuie să se aplice cu aceeaşi certitudine şi Puterilor.

– Nu. El putea făuri dispozitive ca tine şi ca mine.

– Să fii mort este o opţiune, Pham.

Ravna se întinse pentru a-şi trece mâna peste umărul şi braţul lui. Pham avu o schimbare de perspectivă tipică pentru imponderabilitate; jos păru să se rotească în lateral şi el privea în sus către femeie. Brusc, fu conştient de barba lui neregulată şi de părul încâlcit care-i plutea peste tot. Se uită la Ravna şi-şi reaminti tot ce gândise despre ea. La Releu, ea păruse inteligentă; poate nu mai deşteaptă decât el, dar la fel de isteaţă ca majoritatea competitorilor lui Qeng Ho. Existau însă şi alte amintiri: felul în care o văzuse Bătrânul... Ca de obicei,

amintirile lui erau copleşitoare. Ca de obicei, erau în general ininteligibile. Până şi sentimentele lui erau greu de interpretat. Totuşi... El se gândise la Ravna cam aşa cum te-ai gândi la un... câine favorit. Bătrânul putea s-o citească perfect. Ravnei Bergsndot îi plăcea să manipuleze; el fusese încântat/amuzat(?) de aspectul acela. Însă îndărătul vorbelor şi argumentaţiilor femeii, el văzuse multă... bunătate putea fi cuvântul omenesc potrivit. Bătrânul dorise binele Ravnei. *În cele din urmă, El a încercat chiar să ajute.* Înţelegerile fulgerau pe lângă el, prea iuţi ca să le prindă. Ravna vorbea din nou:

– Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, este teribil într-adevăr, dar li s-a întâmplat şi altora. Am citit de nişte cazuri. Nici chiar Puterile nu sunt nemuritoare. Uneori se luptă între ele şi unele sunt ucise. Câteodată, una se sinucide. Există un sistem stelar pe care istoria îl numeşte Moartea Zeilor; acum un milion de ani se găsea în Transcendent. Era vizitat de un grup de Puteri. În Zone a avut loc un resac şi, brusc, sistemul a ajuns la douăzeci de ani-lumină adâncime în Exterior. Acela a fost resacul cel mai mare consemnat în mod clar. Puterile de la Moartea Zeilor n-au avut nicio şansă. Au murit toate, unele în putregai şi ruine ruginite... Altele la nivelul simplilor minţi umane.

– C-ce au ajuns acelea?

Ravna ezită şi-i luă o mână între palmele ei.

– Poţi să cauţi şi singur şi să afli. Ideea este că asemenea lucruri se-ntâmplă. Pentru victime, este sfârşitul lumii. Dar din punctul nostru de vedere, punctul de vedere al oamenilor... Ei bine, omul Pham Nuwen a avut noroc; Tulpină-verde spune că prăbuşirea conexiunilor Bătrânului n-a cauzat leziuni organice masive. Poate că există leziuni subtile; uneori resturile se autodistrug, indiferent ce anume ar fi rămas.

Pham simţi lacrimi prelingându-i-se din ochi. Şi pricepu că partea de apatie din interiorul lui fusese tristeţe pentru propria sa moarte.

– Leziuni subtile! Clătină din cap şi lacrimile plutiră prin aer: capul îmi este burduşit de el, de amintirile lui.

Amintiri? Se ridicau uriaşe peste orice altceva. *Totuşi el nu le putea înţelege.* Nu putea înţelege detaliile. Nu putea înţelege nici măcar emoţiile, decât sub forma unor simplificări stupide: fericire, râs, uimire, teamă şi fermitate de oţel îngheţat. Acum era pierdut în amintirile acelea, rătăcind aidoma unui idiot într-o catedrală. Fără să priceapă nimic, tremurând în faţa icoanelor. Ravna pivotă în jurul mâinilor lor încleştate. După o clipă, genunchiul ei îl lovi uşor pe al lui.

– Eşti încă om, ai încă propriile tale...

Vocea i se curmă când văzu îi privirea.

– Propriile mele amintiri.

Împrăştiate printre cele ininteligibile de care se poticnea: el la vârsta de cinci ani, stând pe paiele din sala mare, atent să nu apară

vreun adult; nu era cuvenit ca nobilii să se joace în mizerie. După alţi zece ani, făcând dragoste cu Cindi pentru prima oară. Peste un an, văzând prima lui maşinărie zburătoare: feribotul orbital care coborâse pe terenul de paradă al tatălui său. Deceniile petrecute în spaţiu…

– Da, Qeng Ho… Pham Nuwen, marele negustor din Lentoare… Toate amintirile sunt încă acolo. Pe de altă parte, totul ar putea fi la fel de bine minciuna Bătrânului, o impostură de o după-amiază, pentru a-i păcăli pe cei de la Releu.

Femeia îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic. Era prea onestă ca să mintă, chiar şi acum.

Pham Nuwen îşi întinse mâna liberă şi-i îndepărtă părul de pe chip.

– Ştiu c-ai spus-o şi tu, Rav. Nu te-nvinovăţi: aş fi bănuit-o şi eu.

– Da, încuviinţă ea încet şi apoi îl privi drept în ochi. Mai trebuie să ştii însă ceva. De la om la om… Acum tu eşti om. Este posibil să fi existat Qeng Ho şi este posibil ca tu să fi fost exact aşa cum îţi reaminteşti. Şi indiferent cum ar fi fost trecutul, tu ai putea avea un viitor măreţ.

Ecouri spectrale, ceva mai mult decât simple amintiri şi ceva mai puţin decât raţiune. Pentru o secundă, o văzu pe Ravna cu ochi mai înţelepţi. *Te iubeşte, prostănacule.* Aproape ca un râs, un râs binevoitor.

Îşi trecu braţele în jurul ei, apropiind-o de trupul său. Era atât de reală… O simţi strecurându-şi un picior între picioarele sale. Să râdă… Ca un masaj cardiac, un reflex negândit care readucea o minte la viaţă. Prostesc, trivial, totuşi…

– Vreau… Vreau să mă-ntorc.

Cuvintele îi ieşeau strangulate în icnete.

– Sunt atât de multe acum în mine, atât de multe pe care nu le pot înţelege! Sunt pierdut în propriul meu cap.

Ea nu spuse nimic; probabil că nici măcar nu-i putea înţelege vorbirea. Pentru un moment, tot ce ştiu Pham fu că ea se afla în braţele lui, răspunzându-i îmbrăţişării. *Te rog, te rog, vreau să mă-ntorc!*

* * *

Ravna nu mai făcuse niciodată dragoste pe puntea unei nave stelare. Pe de altă parte nici nu avusese vreodată propria ei navă stelară. *Nu degeaba este numită lugher-de-fund.* Surescitat, Pham îşi pierdu centura de fixare. Plutiră liber, lovindu-se ocazional de pereţi sau de haine abandonate ori alunecând printre lacrimi. După multe minute, sfârşiră cu capetele la numai câţiva centimetri de podea şi restul corpurilor ridicate spre plafon. Ravna era vag conştientă de faptul că pantalonii îi fluturau ca un stindard din locul unde i se agăţaseră de gleznă. Nu fusese chiar ca în ficţiunile romanţioase. În primul rând, dacă pluteai liber în imponderabilitate, nu aveai niciun

punct de sprijin. În al doilea rând… Pham se îndepărtă de ea, relaxându-şi strânsoarea. Ea îi dădu în lături părul roşu şi lung şi privi în ochii injectaţi.

– Ştii, vorbi el tremurat, nu crezusem niciodată c-aş putea plânge atât de tare încât să mă doară faţa.

Ravna îi zâmbi.

– Înseamnă că ai dus o viaţă fără griji.

Îşi încovoie spatele, lipindu-l de palmele lui, apoi îl trase cu blândeţe mai aproape. Plutiră în tăcere câteva minute, cu trupurile relaxându-se unul în curbele celuilalt, fără să simtă nimic altceva decât prezenţa reciprocă.

După aceea:

– Mulţumesc, Ravna.

– … plăcerea mea.

Vocea ei se auzi visătoare, dar serioasă, şi femeia îl strânse mai puternic în braţe. Ciudat… Pentru ea Pham însemnase atâtea lucruri… unele înfricoşătoare, unele fermecătoare, unele enervante. Şi altele pe care nu le-ar fi putut admite – nici chiar ei însăşi – până acum. Pentru prima dată după căderea Releului, ea simţi speranţă reală. Poate că era o stupidă reacţie fizică… Sau poate că nu. Aici, în braţele ei, era un bărbat care putea fi echivalentul oricărui aventurier din cărţile de poveşti şi chiar mai mult decât atât: cineva care fusese parte dintr-o putere.

– Pham… Ce crezi că s-a-ntâmplat de fapt la Releu? De ce a fost ucis Bătrânul?

Chicotitul lui păru neforţat, totuşi braţele i se încordară în jurul trupului ei.

– Tu mă-ntrebi pe mine? Eu muream pe atunci, ai uitat?… Ba nu, greşesc. Bătrânul, el murea pe atunci.

Rămase tăcut pentru un minut. Puntea se roti lent în jurul lor, oferind privelişti tăcute ale stelelor din Exterior.

– Ştiu că zeul din mine era în chinuri. Era disperat, panicat… În acelaşi timp însă încerca să-mi facă ceva înainte de-a muri. Glasul îi deveni moale, întrebător: Da. Era ca şi cum eu aş fi fost un bagaj ieftin şi el m-ar fi ticsit cu toate fleacurile pe care putea pune mâna. Ştii cum – să-ndeşi zece kilograme într-un sac de numai nouă kilograme. Ştia că mă durea – la urma urmelor, eram parte din el –, dar asta nu conta.

Se răsuci, desprinzându-se iarăşi din braţele ei, şi chipul i se schimonosi din nou.

– Nu sunt un sadic şi cred că nici el nu era. Eu…

Ravna clătină din cap.

– Cred că făcea un transfer.

Pham tăcu un moment, căutând să integreze ideea în situaţia lui.

– N-are sens. În mine nu există loc pentru a fi Supraom.

Teama urmărea speranţa în cercuri strânse.

– Nu, nu, aşteaptă! Ai dreptate. Chiar dacă o Putere aflată pe moarte apreciază că reîncarnarea este posibilă, într-un creier normal nu există suficient spaţiu pentru a stoca prea mult. Însă Bătrânul încerca altceva… Mai ţii minte cum l-am implorat să ne-ajute cu călătoria în Adânc?

– Da. Eu… El manifesta înţelegere, se comporta aşa cum am face noi cu nişte animale care se confruntă cu o specie nouă de prădător. N-a considerat niciodată că Aberaţia ar putea fi o ameninţare pentru el, cel puţin până când…

– Exact. Până când a fost atacat. Atacul fost o surpriză totală pentru Puteri; în mod brusc, Aberaţia devenise mai mult decât o problemă curioasă pentru subminţi. După aceea, Bătrânul a încercat realmente să ajute. A îndesat în tine planuri şi automate. A îndesat atât de multe, încât ai fost cât pe-aici să mori, atât de multe, încât nu le poţi înţelege. Am citit despre asemenea lucruri în teologia aplicată… (şi erau legende în aceeaşi măsură ca şi adevăruri). Se numeşte Teostricţiune.

– Teostricţiune? Păru să se joace cu cuvântul acela, examinându-l nedumerit: ce denumire ciudată! Îmi amintesc panica lui. Dar dacă el făcea ceea ce spui tu, de ce nu mi-a spus pur şi simplu şi mie? Şi dacă sunt ticsit cu sfaturi bune, cum se face că înăuntru nu zăresc decât… – privirea îi redeveni aşa cum fusese cu zile în urmă – … statui negre cu muchii ascuţite, care se strâng spre mine?

Din nou o tăcere prelungă. Acum însă Ravna aproape că-l putea simţi pe Pham gândind. Braţele îi zvâcneau, încordându-se, şi câte un fior ocazional îi străbătea corpul.

– Da… Da. Multe se potrivesc. Pe majoritatea tot nu le-nţeleg şi probabil că nu le voi înţelege niciodată. Chiar atunci, în ultimele clipe, Bătrânul a descoperit ceva. O strânse cu putere pe Ravna şi-şi îngropă faţa în gâtul ei. Crima comisă de Aberaţie a fost foarte… personală. Chiar şi în timp ce murea, Bătrânul continua să înveţe lucruri noi.

Altă tăcere.

– Aberaţia este foarte veche, Ravna. Vârsta ei se măsoară probabil în miliarde de ani. Este o ameninţare pe care Bătrânul a putut s-o conceapă doar teoretic, înainte de a-l ucide cu adevărat. Totuşi…

Un minut. Două. Bărbatul nu mai continuă.

– Nu te teme, Pham. Îngăduie-i timp.

– Da. Se retrase într-atât, încât să-i poată privi tot chipul. Acum însă eu ştiu următorul lucru: Bătrânul a făcut asta cu un scop. Noi nu umblăm după potcoave de cai morţi. În adânc există ceva – în nava aceea Straumer – ceva despre care Bătrânul credea că poate să joace un rol decisiv.

Îşi trecu mâna uşor peste faţa ei şi surâsul său era trist, deşi ar fi trebuit să fi fost voios.

– Nu-nţelegi, Ravna? Dacă tu ai dreptate, ziua de azi poate fi singura în care să mă apropii cel mai mult de calitatea de om. Sunt plin de transferul Bătrânului... De această teostricţiune. Nu voi pricepe în mod conştient marea ei majoritate, dar dacă lucrurile se vor desfăşura corespunzător, în cele din urmă va ieşi la iveală, explodând. Sunt dispozitivul lui telecomandat, robotul lui în adâncul Exteriorului.

Nu! Ea se sili totuşi să strângă din umeri.

– Poate că da, însă tu eşti om şi noi acţionăm pentru aceleaşi rezultate... Şi eu n-o să-ţi dau drumul!

* * *

Ravna ştiuse că tehnologia repornirii asistate trebuia să figureze ca subiect în biblioteca navei. Se dovedi că subiectul era o specialitate ştiinţifică majoră. Pe lângă cele zece mii de studii de caz, existau programe de personalizare şi o sumedenie de teorii cu aspect foarte plicticos. Deşi problema redescoperirii era minoră în Exterior, în Zona Lentă se petrecuseră aproape toate combinaţiile imaginabile de evenimente. În Lentoare, civilizaţiile nu puteau să dureze mai mult de nişte mii de ani. Colapsul lor era uneori o eclipsă scurtă, câteva decenii petrecute pentru a-şi reveni de pe urma războiului sau a distrugerii atmosferei. Altele se întorceau în medievalism. Şi, desigur, cele mai multe rase se autoexterminau finalmente, cel puţin în interiorul sistemului lor solar. Cele care nu se autoexterminau (şi chiar unele dintre cele care o făceau) reveneau până la urmă, târâş-grăpiş, la nivelurile anterioare.

Studiul acestor aplicaţii era intitulat Istoria Aplicată a Tehnologiei. Din păcate atât pentru savanţii, cât şi pentru civilizaţiile din Zona Lentă, aplicaţiile reale erau cam rare. Evenimentele din studiile de caz erau deja vechi de secole când vestea despre ele ajungea în Exterior şi puţini cercetători erau dispuşi să întreprindă muncă de teren în Zona Lentă, unde găsirea şi supravegherea unui singur experiment îi putea costa o mare parte a vieţii. În tot cazul, era un hobby plăcut pentru milioane de departamente universitare. Unul dintre jocurile favorite era conceperea de căi minime prin care, de la un nivel de tehnologie dat, să se ajungă până la nivelul cel mai ridicat care putea fi susţinut în Lentoare. Detaliile depindeau de multe aspecte, printre care nivelul iniţial de primitivism, cantitatea de conştientizare ştiinţifică reziduală (sau toleranţă) şi natura fizică a rasei. Teoriile istoricilor erau sintetizate în programe ale căror inputuri erau date concrete despre starea civilizaţiei şi rezultatele dorite, iar ale căror outputuri erau etapele ce ar fi dus cel mai rapid la rezultatele respective.

După două zile, toţi patru erau înapoi pe puntea lui *E II. Şi de data*

asta vorbim toţi.

– Trebuie aşadar să decidem ce invenţii să alegem, ceva care să apere Regatul Insulei Tăinuite…

– … şi ceva ce domnul Oţel să poată construi în mai puţin de o sută de zile, spuse Cochilie-albastră.

Petrecuse aproape în totalitate ultimele două zile, examinând programele de dezvoltare din biblioteca lui *E II.*

– Eu continui să susţin puştile şi radiourile, zise Pham.

Putere de foc şi comunicaţii. Ravna îi zâmbi. Amintirile umane ale lui Pham ar fi fost suficiente în sine pentru a salva copiii de pe planeta Stiletelor. El nu mai vorbise despre planurile Bătrânului. Planurile Bătrânului… Formularea aceea suna în mintea Ravnei cumva ca destinul – poate bun, poate teribil, dar deocamdată necunoscut. *Şi chiar destinul poate fi ambiguu.*

– Ce părere ai, Cochilie-albastră? întrebă ea. Ar putea ei produce repede radioul, pornind de la zero?

Pe Nyjora, radiourile fuseseră contemporane cu zborul orbital – la mai bine de un secol după începerea renaşterii.

– Da, lady Ravna. Există trucuri simple, care nu sunt niciodată observate până nu se atinge un prag foarte ridicat al tehnologiei. De exemplu, antenele de torsiune cuantică pot fi construite din reţele de argint şi oţel aliat cu cobalt, dacă geometria este corectă. Din păcate, găsirea geometriei corespunzătoare implică multă teorie şi capacitatea de a rezolva ecuaţii diferenţiale parţiale mari. Multe Zone Lente n-au descoperit niciodată principiul.

– Bine, încuviinţă Pham, totuşi rămâne problema traducerii. Probabil că Jefri a mai auzit cuvântul cobalt, dar cum l-ar putea el descrie unor fiinţe care n-au niciun punct de referinţă? Dacă nu ştim mult mai multe despre planeta lor, n-am putea nici măcar să le descriem cum să găsească minereul de cobalt.

– Asta va încetini lucrurile, recunoscu Cochilie-albastră, însă programul ţine seama de posibilitate. Se pare că domnul Oţel înţelege conceptul experimentărilor. Pentru cobalt îi putem oferi un arbore de experimente bazate pe descrierile de minereuri probabile şi de teste chimice adecvate.

– Nu-i chiar aşa simplu, interveni Tulpină-verde. Unele teste chimice în sine implică arbori de căutare/testare. Trebuie apoi întreprinse alte experimente, pentru a testa toxicitatea. Noi ştim despre creaturile-haită mult mai puţine decât este necesar pentru folosirea acestui program.

Pham surâse.

– Sper că vor şti să-şi exprime recunoştinţa; eu n-am auzit niciodată de antene de torsiune cuantică. Stiletele vor sfârşi prin a căpăta echipamente de comunicaţii pe care Qeng Ho nu le-a avut

nicicând.

Totuşi cadoul putea fi livrat. Întrebarea era dacă o puteau face la timp pentru a-l salva pe Jefri şi nava sa de Cioplitorii-în-lemn? Cei patru rulară programul din nou, şi din nou. cunoşteau foarte puţine despre creaturile-haită. Cei din Regatul Insula Tăinuită păreau destul de flexibili. Dacă erau de acord să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a urma îndrumările şi dacă aveau norocul de a găsi surse apropiate de materii, prime esenţiale, atunci s-ar fi părut că puteau obţine un număr limitat de arme de foc şi radiouri în mai puţin de o sută de zile. Pe de altă parte, dacă haitele de pe Insula Tăinuită sfârşeau prin a urmări ramificaţiile cele mai neinspirate ale arborilor de căutare, lucrurile se puteau tărăgăna pe durata câtorva ani.

Ravnei îi venea greu să accepte că, indiferent ce ar fi făcut ei patru, salvarea lui Jefri ar fi fost parţial o chestiune de noroc. *Oftat!* În cele din urmă, alese schema cea mai bună pe care o puteau produce, o traduse în samnorskă şi o expedie.

Capitolul 23

Oţel admirase dintotdeauna arhitectura militară. Acum el adăuga un capitol nou manualului, construind un castel care să ofere protecţie şi împotriva cerului, nu numai împotriva solului înconjurător. Nava ca o cutie pe picioroange era cunoscută deja pe tot continentul. Înainte de trecerea altei veri, aici aveau să sosească armate inamice, care să încerce să cucerească – ori cel puţin să distrugă – trofeul ce ajunsese la el. Mult mai periculoase. Oamenii stelelor aveau să fie şi ei aici. El trebuia să fie pregătit.

Inspecta zilnic lucrările. Înlocuitorul din piatră al palisadei fusese ridicat pe latura de miazăzi a perimetrului. Pe versantul stâncos care se înălţa peste Insula Tăinuită, noul lui bârlog era ca şi terminat…

Fusese terminat de o vreme, mârâi o parte din el. Ar fi trebuit realmente să se mute acolo; siguranţa Insulei Tăinuite se transforma rapid într-o iluzie. Dealul Navei Stelare constituia deja centrul Mişcării… Iar asta nu era doar propagandă. Ceea ce ambasadele Jupuitorilor din alte regate numiseră oracolul de pe Dealul Navei Stelare era mai mult decât ar fi putut visa un mincinos veridic. Indiferent cât de isteţ ar fi fost Oţel din alte puncte de vedere, conducător avea să fie acela care stătea cel mai aproape de oracol. De acum, el transferase sau executase câţiva servitori, haite care păruseră niţel prea prietenoase cu Amdijefri.

Când străinii coborâseră, Dealul Navei Stelare era numai buruiană şi stâncă. Pe durata iernii, existase doar o palisadă şi un adăpost din lemn. Acum însă reîncepuse clădirea castelului – coroana a cărei nestemată era nava. În scurtă vreme dealul acesta avea să fie capitala continentului şi a lumii. Iar după aceea… Oţel privi în profunzimile albastre ale cerului. Întinderea stăpânirii lui urma să depindă în esenţă de formulările lui cele mai potrivite şi de construirea acestui castel într-un mod foarte special. *Ajunge cu visurile!* Lord Oţel se adună laolaltă şi coborî de pe zidul nou, pe treptele recent tăiate în piatră. Curtea interioară avea cinci hectare, în majoritate acoperite de noroi. Simţea mâzga rece sub labe. Totuşi, zăpada şi zoaiele erau limitate la troiene tot mai mici, departe de potecile lucrătorilor. Primăvara avansase binişor şi soarele se simţea cald în aerul friguros. Putea să vadă la depărtare de mile, peste Insula Tăinuită, până la ocean şi în jos pe coastă, în tărâmul fiordurilor. Oţel sui ultima sută de metri pe deal până la nava stelară. Gărzile îl flancau de ambele părţi, iar Shreck venea în ariergardă. Era loc îndeajuns pentru a nu fi nevoie ca muncitorii să se retragă… Şi el poruncise ca nimeni să nu se oprească din cauza prezenţei sale.

Aceasta se datora pe de o parte necesităţii de a menţine amăgirea lui Amdijefri şi pe de altă parte faptului că Mişcarea avea nevoie cât mai repede de fortăreaţa aceasta. Ce însemna cât mai repede era o

întrebare care-l rodea.

Oţel continua să privească în toate direcţiile, însă atenţia îi era îndreptată în principal asupra construcţiei. Curtea era plină cu mormane de piatră tăiată şi stive de cherestea. Întrucât solul pornise să se dezgheţe, începuseră săpăturile pentru fundaţiile zidului interior. Acolo unde era încă dur, inginerii lui Oţel injectau apă clocotită. Aburul se înălţa din găuri, ascunzând troliurile şi săpătorii de jos. Locul era mai zgomotos decât un câmp de luptă: troliurile scârţâiau, tăişurile muşcau din pământ şi şefii de echipe răcneau îndemnuri. Era la fel de aglomerat ca o luptă corp la corp, deşi nu la fel de haotic. Oţel privi o haită-săpător de pe fundul unui şanţ. Cei treizeci de membri erau atât de apropiaţi unul de celălalt, încât uneori umerii li se atingeau. Era o gloată enormă, dar asocierea nu avea nimic de orgie.

Chiar şi înainte de Cioplitorul-în-lemn, ghildele de construcţii întreprinseseră genul acesta de acţiuni. Probabil că inteligenţa haitei de treizeci de membri de dedesubt n-o atingea nici pe a unui terţet. Rândul de zece din faţă rotea sapele la unison, săpând constant în peretele de pământ. Când capetele şi sapele lor erau ridicate, cei zece membri din spate se repezeau înainte, pentru a trage în spate pământul şi pietrele care tocmai fuseseră excavate. Îndărătul lor, un al treilea rând de membri scotea pământul din şanţ. Pentru ca totul să funcţioneze, trebuia o sincronizare complicată – solul nu era omogen –, totuşi se încadra perfect în limitele mentale ale haitei. Puteau lucra aşa ore în şir, schimbând la fiecare câteva minute primele două rânduri între ele. În trecut, ghildele păzeau cu grijă secretul fiecărei contopiri speciale. După o zi de muncă grea, o astfel de echipă se diviza în haite de inteligenţă normală şi fiecare pleca acasă foarte bine plătită.

Oţel surâse în barbă. Cioplitorul-în-lemn îmbunătăţise vechile metode ale ghildelor, dar Jupuitorul venise cu un rafinament esenţial (de fapt, îl preluase de la Tropice). De ce să lase echipa să se dividă la sfârşitul unei zile de muncă? Echipele de lucrători ale Jupuitorului stăteau permanent împreună, cazate în barăci atât de mici, încât nu-şi puteau recupera niciodată minţile de haită separate. Metoda funcţiona perfect. După un an sau doi, şi cu sortările corespunzătoare, haitele iniţiale din asemenea echipe erau entităţi obtuze care nu mai doreau să se despartă.

Pentru o clipă, Oţel privi cum pietrele tăiate erau coborâte şi fixate cu mortar în noul şanţ. După aceea încuviinţă spre veste-albe care conducea operaţiunea şi trecu mai departe. Şanţurile pentru fundaţii suiau până la gardurile înalte ale curţii navei stelare. Aceasta era construcţia cea mai dificilă dintre toate, partea care avea să transforme castelul într-o capcană minunată. Alte câteva informaţii primite prin intermediul lui Amdijefri, şi Oţel avea să ştie cu exactitate

ce anume să construiască.
Uşa curţii navei stelare era deschisă în momentul acesta şi un veste-albe stătea spate în spate în prag. Păzitorul auzi sunetul cu o secundă înaintea lui Oţel. Doi dintre membrii săi se desprinseră să cerceteze în jur. Aproape inaudibil răsunară strigăte înalte, urmate de chemări gâgâite de atac. Veste-albe sări de pe scări şi goni după clădire. Oţel şi gărzile lui îl urmară îndeaproape.
Oţel derapă şi se opri lângă şanţul pentru fundaţii din spatele navei. Sursa imediată a gălăgiei era evidentă. Trei haite de veste-albe interogau vorbitorul unei echipe. Îl separaseră şi-l băteau cu bastoane-cravaşe. De la apropierea aceasta, ţipetele mentale erau la fel de sonore ca şi strigătele. Restul echipei de săpători ieşea din şanţ, divizându-se în haite funcţionale şi ataca vestele-albe folosindu-se de sape. Cum fusese posibil ca situaţia să degenereze într-un asemenea hal? Oţel putea ghici răspunsul. Fundaţiile acestea interioare urmau să conţină cele mai secrete tuneluri din castel şi dispozitivele chiar mai secrete pe care plănuia să le folosească împotriva străinilor din cer. Bineînţeles că cei care munceau în astfel de zone secrete aveau să fie eliminaţi după terminarea lucrării. Deşi erau nătângi, probabil că-şi ghiciseră soarta.
În alte circumstanţe, poate că Oţel s-ar fi retras, mulţumindu-se să privească. Asemenea eşecuri puteau fi iluminatoare, deoarece îi îngăduiau să identifice slăbiciunile subordonaţilor săi – cine era prea slab (şi prea bun) pentru a continua să exercite aceeaşi funcţie. *De data asta era diferit.* Amdi şi Jefri se aflau la bordul navei stelare. În pereţii din lemn nu existau deschideri şi înăuntru îi păzea cu siguranţă alt veste-albe, dar… chiar în secunda în care se năpusti înainte, strigând spre slugile sale, membrul haitei lui Oţel care privea în spate îl zări pe Jefri ieşind din curte. Doi puiandri erau pe umerii lui şi restul lui Amdi se revărsa în jurul său.
– *Înapoi!* Răcni la ei şi adăugă în puţina samnorskă pe care o cunoştea: *Pericol! Înapoi!*
Amdi se opri, însă Două-Picioare continua să înainteze. Două haite de soldaţi se împrăştiară din faţa lui. Aveau ordine precise: niciodată să nu-l atingă pe străin. Încă o clipă şi munca atentă de un an urma să fie distrusă. Încă o clipă şi Oţel putea pierde lumea… Totul din cauza prostiei şi ghinionului. Însă chiar pe când membrii lui din spate strigau la Două-Picioare, cei din faţă săriră pe un morman de pietre şi arătară echipele care ieşeau din şanţ:
– Ucideţi invadatorii!
Gărzile se strânseră mai mult în jurul său, când Shreck şi câţiva soldaţi trecură pe lângă el. Conştiinţa lui Oţel se prăbuşi în hărmălaia sângeroasă. Acesta nu era haosul controlat al experimentelor din subteranul Insulei Tăinuite, ci moartea aleatorie care zbura în toate

direcţiile: săgeţi, suliţe, sape. Membrii echipei de săpători alergau de colo-colo, învârtindu-se şi ţipând. Nu aveau nici cea mai mică şansă, totuşi uciseră mulţi din ceilalţi înainte să moară.

Oţel se retrase dinaintea meleului, către Jefri. Două-Picioare continua să alerge spre el. Amdi îl urma, strigând în samnorskă. Un singur membru lipsit de minte al echipei, o singură săgeată ţintită greşit şi Două-Picioare ar fi murit şi totul ar fi fost pierdut. În toată viaţa lui, Oţel nu simţise atâta panică pentru siguranţa altcuiva. Alergă la om şi-l înconjură. Două-Picioare căzu în genunchi şi-l prinse de gât. Numai faptul că îşi dedicase viaţa menţinerii controlului personal îl opri pe Oţel să nu-l sfârtece. Străinul nu ataca, ci-l îmbrăţişa.

Aproape toţi membrii echipei de săpători erau acum morţi, iar Shreck îi împinsese pe supravieţuitori prea departe ca să fie o ameninţare. Gărzile lui Oţel îl protejau, la nici zece metri depărtare. Amdi era strâns laolaltă, ghemuindu-se înaintea vacarmului mental, totuşi mai striga către Jefri. Oţel încercă să se desprindă de om, dar Jefri înhăţa întruna gât după gât, uneori câte două odată. Scotea nişte bolboroseli care nu semănau cu samnorskă. Oţel tremura sub asaltul acela. *Nu-ţi arăta repulsia!* Omul n-ar fi identificat-o oricum, însă Amdi o putea recunoaşte. Jefri mai făcuse gestul acesta şi înainte, iar Oţel profitase, deşi îl costase. Copilul-călugăriţă avea nevoie de contact fizic; acesta era baza relaţiei dintre Amdi şi Jefri. O încredere similară trebuia să rezulte dacă îi îngăduia creaturii să-l atingă. Oţel lunecă un cap şi un gât peste ale lui Jefri, aşa cum văzuse că făceau părinţii cu puiandrii în laboratoarele subterane. Omul îl strânse şi mai tare în braţe şi-şi plimbă labele lungi şi articulate peste blana lui. Ignorând repulsia, era o experienţă foarte stranie. În mod normal, un asemenea contact strâns cu altă fiinţă inteligentă putea să apară numai în timpul luptei sau al activităţii sexuale şi în niciunul dintre cazurile respective nu mai rămânea loc pentru gândire raţională. Însă alături de acest om care răspundea cu inteligenţă evidentă nu exista nici urmă de zgomot mental. Puteai să gândeşti şi să simţi în mod simultan. Oţel îşi muşcă o buză, străduindu-se să-şi oprească fiorul. Era… Era ca şi cum ar fi făcut sex cu un cadavru.

În cele din urmă Jefri se retrase, cu o mână ridicată. Vorbi ceva, foarte repede şi Amdi zise:

– Lord Oţel, eşti rănit. Priveşte: sânge!

Pe laba omului se vedea ceva roşu; Oţel se examină. Aşa era, avea o zgârietură pe un dos. Nici măcar n-o simţise în surescitarea evenimentelor. Se retrase de lângă călugăriţă şi-i vorbi lui Amdi:

– Este un fleac. Tu şi Jefri aţi păţit ceva?

Între cei doi copii urmă un schimb de replici aproape ininteligibil pentru Oţel.

– Nu am păţit nimic. Îţi mulţumim pentru protecţie.

Gândirea rapidă fusese săpată de Jupuitor cu cuţitele în Oţel.

– Da, totuşi aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Cioplitorii-în-lemn s-au deghizat în muncitori. Cred că o făcuseră de multe zile şi aşteptau o ocazie să sară asupra voastră. Când am înţeles impostura, a fost prea târziu… Când aţi auzit zgomotele de luptă, ar fi trebuit să fi rămas înăuntru.

Amdi plecă ruşinat capetele şi-i traduse lui Jefri.

– Ne pare rău. Ne-am speriat şi apoi am crezut că era posibil ca tu să fi fost rănit.

Oţel emise sunete liniştitoare. În acelaşi timp, doi din el priveau carnajul. Unde era veste-albe care părăsise scara de la bun început? Haita aceea avea să plătească… Firul gândirii i se frânse brusc, când observă: *Tyrathect!* Fragmentul de Jupuitor se uita din sala de consiliu. Gândindu-se mai bine, îşi aminti că-l văzuse acolo din momentul începerii luptei. Pentru alţii postura sa putea părea impasibilă, însă Oţel îi desluşea amuzamentul funest din expresie. Încuviinţă scurt către el, dar se cutremură la interior; fusese cât pe-aici să piardă totul… *Şi Jupuitorul observase.*

– Haideţi să vă ducem pe amândoi pe Insula Tăinuită.

Le făcu semn paznicilor care apăruseră dinapoia navei stelare.

– Nu încă, Lord Oţel! spuse Amdi. Abia am venit. Un răspuns din partea Ravnei ar trebui să sosească foarte curând.

Colţii scrâşniră, dar nu în raza vizuală a copiilor.

– Bine, rămâneţi. Însă trebuie să fim toţi mult mai atenţi, aţi înţeles?

– Da, da!

Amdi îi explică omului. Oţel se ridică în două picioare bătându-l uşor cu laba pe Jefri pe cap. Îi ceru după aceea lui Shreck să-i ducă pe copii înapoi în curte. Până ce dispărură din vedere, toţi membrii săi îi priviră cu o expresie de mândrie şi afecţiune. Apoi se întoarse şi porni peste noroiul însângerat. Unde era idiotul de veste-albe?

* * *

Sala de consiliu de pe Dealul Navei Stelare era o construcţie micuţă şi temporară. Fusese îndeajuns de bună pentru a feri de frig pe timpul iernii, totuşi era o adevărată casă de nebuni dacă la discuţii participau mai mult de trei persoane. Oţel tropăi pe lângă Fragmentul de Jupuitor şi se reuni la mansardă, de unde avea cea mai bună vedere asupra lucrărilor de construcţie. După un moment de politeţe, Tyrathect intră şi sui în mansarda de vizavi. Însă tot ceremonialul acela era pus în scenă doar pentru cei care munceau afară; acum râsetul moale al Jupuitorului şuieră prin văzduh spre Oţel, doar atât de tare încât să fie auzit numai de acesta.

– Dragă Oţel, uneori mă-ntreb dacă eşti cu adevărat elevul meu…

Sau poate un altul, care a fost introdus după ce-am plecat. Încerci să ne distrugi?

Oţel îl fulgeră cu privirea. Era sigur că în postura lui nu exista tulburare; totul era înăbuşit la interior.

– Se întâmplă şi accidente. Incompetentul va fi eliminat.

– Evident. Se pare însă că acesta este răspunsul la toate problemele tale. Dacă n-ai fi fost atât de preocupat să reduci la tăcere echipele de săpători, poate că ele nu s-ar fi răzvrătit... Şi ai fi avut cu un accident mai puţin.

– Eroarea a stat în faptul că ei şi-au ghicit soarta. Asemenea execuţii sunt o parte necesară a construcţiilor militare.

– Serios? Crezi cu adevărat că eu a trebuit să-i ucid pe toţi cei care au construit pasajele de sub Insula Tăinuită?

– *Poftim?* Adică... N-ai făcut-o? Cum...?

Fragmentul de Jupuitor rânji ca pe vremuri, arătându-şi toţi colţii.

– Gândeşte-te la asta. Ca exerciţiu.

Oţel îşi aranjă notiţele pe masă şi se prefăcu că le studiază. Apoi toţi membrii lui ridicară ochii către cealaltă haită.

– Tyrathect, te respect din cauza Jupuitorului din tine, dar ţine minte: supravieţuieşti graţie toleranţei mele. Tu nu eşti Jupuitorul în Aşteptare.

Ştirea sosise la sfârşitul toamnei trecute, chiar înainte ca iarna să închidă ultima trecătoare peste Colţii-de-Gheaţă. Haitele care purtau restul stăpânului nu izbutiseră să iasă din sala parlamentului. Deplinătatea Jupuitorului se pierduse pentru totdeauna. Vestea însemnase o uşurare considerabilă pentru Oţel şi după aceea Fragmentul fusese destul de maleabil pentru o vreme.

– Niciunul dintre locotenenţii mei n-ar clipi dacă i-aş ucide pe toţi membrii tăi... Chiar şi pe ai Jupuitorului. *Şi o voi face, dacă mă vei sili – jur c-o voi face!*

– Bineînţeles, dragă Oţel. Tu comanzi.

Pentru un moment, teama celuilalt fusese vădită. *Nu uita,* gândi Oţel pentru sine, *nu uita nicio clipă. Acesta nu-i decât un fragment din Stăpân. Cea mai mare parte din el este un dascăl mărunt, nu Marele Învăţător al Cuţitului.* Era adevărat, cei doi membri Jupuitor ai săi dominau complet haita. Spiritul Stăpânului se găsea chiar aici, în sala aceasta, dar îmblânzit. Tyrathect putea fi manipulată, iar puterea Stăpânului utilizată în scopurile lui Oţel.

– Perfect, rosti el calm. Atâta timp cât înţelegi asta, poţi fi de mare folos pentru Mişcare. Acum – răsfoi hârtiile – aş dori să trecem în revistă situaţia Vizitatorului. *Doresc nişte sfaturi.*

– Da.

– Am convins-o pe Ravna că preţiosul ei Jefri se află în pericol iminent. Amdijefri i-a povestit despre atacurile Cioplitoarei-în-lemn şi

despre faptul că noi ne temem de un asalt copleşitor.

– Iar asta se poate întâmpla realmente.

– Da. Cioplitoarea-în-lemn plănuieşte într-adevăr un atac şi are propria ei sursă de ajutor magic. Noi deţinem ceva mult mai bun.

Bătu uşor în hârtiile din faţa sa; recomandarea sosise încă de la începutul iernii. Îşi amintea când Amdijefri adusese primele pagini – pagini cu tabele numerice, instrucţiuni şi diagrame, toate desenate corect, dar în stil copilăresc. Oţel şi Fragmentul petrecuseră zile încercând să înţeleagă. Unele referiri erau evidente. Reţetele Vizitatorului cereau aur şi argint în cantităţi cu care s-ar fi putut finanţa un război. Ce era însă argintul lichid? Tyrathect îl recunoscuse; Stăpânul folosise aşa ceva în laboratoarele lui din Republică. Până la urmă obţinuseră cantităţile specificate, totuşi multe ingrediente erau oferite doar ca metode pentru a le crea. Oţel şi-l amintea pe Fragment reflectând asupra lor, plănuind împotriva naturii ca şi cum ar fi fost alt duşman. Prescripţiile misticilor abundau în corn de caracatiţă şi sloiuri de lumina-lunii. Îndrumările primite de la Ravna erau uneori chiar mai stranii. Existau instrucţiuni cuprinse în instrucţiuni, ocoluri lungi irosite pentru a testa materiale obişnuite, pentru a decide care dintre ele se potrivea cu adevărat planului măreţ. Construire, testare, construire... Semăna cu metoda Stăpânului, dar fără fundături.

Unele dintre ele fuseseră logice din capul locului. Ei urmau să obţină explozibilele şi tunurile despre care Cioplitoarea-în-lemn credea că erau armele ei secrete. Mare parte din instrucţiuni continuau totuşi să rămână de neînţeles... Şi situaţia nu se uşura odată cu trecerea timpului.

Oţel şi Fragmentul lucrară toată după-amiaza, plănuind cum să efectueze testele, decizând unde să caute noile ingrediente pe care le cerea Ravna. Tyrathect se lăsă pe spate, şuierând un suspin de mirare.

– Etapă construită peste altă etapă. Şi în curând vom avea propriile noastre radiouri. Bătrâna Cioplitoare-în-lemn nu va avea nicio şansă... Ai dreptate, Oţel. Cu asta poţi conduce lumea. Închipuie-ţi: să ştii instantaneu ce se-ntâmplă în capitala Republicii şi să poţi coordona armate, bazându-te pe cunoaşterea aceea. Mişcarea va fi Mintea lui Dumnezeu. (Era o lozincă veche, care acum se putea adeveri.) Te salut, Oţel! Ai o putere de pătrundere demnă de Mişcare. (Citea dispreţul Învăţătorului în zâmbetul lui?) Radiourile şi puştile ne pot aduce stăpânirea lumii. În mod clar însă acestea sunt firimituri de la masa Vizitatorilor. Ei când sosesc?

– Între o sută şi o sută douăzeci de zile începând de azi. Ravna şi-a refăcut încă o dată estimările. Se pare că până şi Două-Picioarele au probleme cu zborul între stele.

– Aşadar acesta este tot timpul de care dispunem pentru a ne

bucura de triumful Mişcării. Iar apoi nu vom mai însemna nimic… Vom fi chiar mai puţin decât nişte sălbatici. Poate c-ar fi fost mai lipsit de pericole să dăm uitării darurile şi să-i fi convins pe Vizitatori că aici n-a mai rămas nimic demn de a fi salvat.

Oţel privi afară prin ferestrele înguste ca nişte ambrazuri, plasate orizontal între bârne. Putea să vadă parţial curtea navei stelare şi temeliile castelului, iar după ele Insulele Tărâmului Fiordurilor. Brusc se simţi mai încrezător, mai împăcat cu sine decât fusese de foarte mult timp. Părea momentul cuvenit să-şi destăinuie visul.

– Tu chiar nu-nţelegi, nu-i aşa, Tyrathect? Mă întreb dacă Stăpânul întreg ar fi înţeles sau dacă l-aş fi depăşit chiar şi pe el. La început, noi n-am avut de ales. Nava stelară expedia în mod mecanic un fel de semnal către Ravna. Am fi putut distruge nava şi poate că atunci Ravna şi-ar fi pierdut interesul… Sau poate că nu şi-atunci am fi fost înhăţaţi ca un peşte scos din apă. Poate că mi-am asumat riscul mai mare, dar dacă voi câştiga, trofeul va fi mai mult decât îţi poţi imagina.

Fragmentul îl urmărea cu capetele uşor înclinate.

Şi Oţel continuă:

– I-am studiat pe oamenii aceştia, pe Jefri şi – prin intermediul spionilor mei – pe cel de la Cioplitorii-în-lemn. Este posibil ca rasa lor să fie mai bătrână ca a noastră şi ca şmecheriile pe care le-au învăţat să-i facă să pară atotputernici. Însă au slăbiciuni. Ca solitari, ei lucrează cu handicapuri pe care abia dacă ni le putem închipui. Dac-aş putea profita de aceste slăbiciuni… Tu ştii că o haită obişnuită ţine la puiandrii săi. Noi am manipulat destul de frecvent sentimentele părinteşti. Imaginează-ţi cum ar trebui să fie pentru oameni. Pentru ei, un singur puiandru este un copil întreg. Gândeşte-te ce pârghie căpătăm în felul acesta!

– Te gândeşti chiar serios să mizezi totul pe asta? Ravna nu-i nici măcar părintele lui Jefri.

Oţel schiţă un gest de iritare.

– Tu n-ai văzut toate traducerile lui Amdi. (Inocentul Amdi, iscoada perfectă.) Ai însă dreptate. Salvarea unui copil nu-i motivul principal pentru această vizită. Am încercat să descopăr motivul lor real. În sicriele din navă există o sută cincizeci şi unu de copii, aflaţi într-un fel de nemişcare ca moartea. Vizitatorii vor cu disperare să-i salveze, dar ei mai doresc ceva. În general nu vorbesc prea mult despre asta… Eu cred că-i ceva din maşinăria navei în sine.

– Din câte ştim, copiii sunt prăsilă de armată, parte a unei invazii.

Aceasta era o temere veche, totuşi – după ce-l urmărise pe Amdijefri – lui Oţel i se părea complet improbabilă. Puteau însă exista alte capcane…

– Dacă vizitatorii ne mint, atunci nu putem face realmente nimic

pentru a câştiga. Vom fi animale vânate; poate că peste nişte generaţii le vom învăţa trucurile, dar va fi sfârşitul nostru. Pe de altă parte, avem motive cât se poate de întemeiate să credem că Două-Picioarele sunt slabi şi că, indiferent care le-ar fi ţelurile, ele nu ne implică în mod direct. Ai fost acolo în ziua coborârii lor din cer – mult mai aproape ca mine. Ai văzut cât de uşor a fost să-i ambuscăm, deşi nava le este impenetrabilă şi unica lor armă era pe măsura unei mici armate. În mod evident, ei nu ne consideră o ameninţare. Oricât de puternice le-ar fi uneltele, temerile lor reale sunt altundeva. *Lor le trebuie ceva din nava aceea stelară.* Priveşte noul nostru castel, Tyrathect! I-am spus lui Amdijefri că are scopul de a proteja nava stelară de Cioplitoarea-în-lemn. Va face asta – la sfârşitul verii, când o voi răstigni pe Cioplitoarea-în-lemn pe meterezele lui. Vezi însă şi temeliile zidului din jurul navei stelare? Până la sosirea vizitatorilor, nava va fi complet închisă. Am făcut nişte teste discrete asupra învelişului ei. Poate fi străpuns; dacă peste ea ar cădea câteva zeci de tone de piatră, ar strivi-o. Ravna nu trebuie totuşi să-şi facă griji; toate astea sunt făcute pentru a-i proteja ţinta. Iar în apropiere va exista o curte interioară deschisă, înconjurată de ziduri ciudat de înalte. I-am cerut lui Jefri să capete ajutorul Ravnei în această privinţă. Curtea aceea va suficient de mare pentru a cuprinde nava Ravnei, protejând-o şi pe ea. Multe detalii abia urmează să fie stabilite. Trebuie să construim uneltele descrise de Ravna. Trebuie s-o eliminăm pe Cioplitoarea-în-lemn, cu mult înainte de sosirea vizitatorilor. Am nevoie de ajutorul tău în toate aceste privinţe, şi mă aştept să-l primesc. În cele din urmă, dacă vizitatorii sunt perfizi, ne vom apăra cum vom putea mai bine. Iar dacă nu sunt… atunci cred că vei fi de acord că geniul meu l-a egalat cel puţin pe cel a Învăţătorului meu.

Pentru prima dată, Fragmentul de Jupuitor nu avu replică.

* * *

Cabina de comandă a navei era locul favorit al lui Amdi şi Jefri din tot domeniul Lordului Oţel. Când stătea aici, Jefri încă se mai întrista, însă acum amintirile plăcute păreau mai puternice… Şi tot aici se găsea principala speranţă pentru viitor. Amdi continua să fie vrăjit de displayurile-ferestre… Chiar dacă pe ele nu puteau vedea decât pereţii din lemn. Până la a doua lor vizită, ajunseseră deja să privească locul ca pe regatul lor privat, aşa cum fusese casa din copac a lui Jefri de pe Straum. Oricum, cabina era prea mică pentru ca în ea să încapă mai mult de o haită. De obicei, un membru al haitei paznicului lor stătea la intrarea în cala principală, dar nici el nu părea să se simtă în largul său. Acesta era un loc în care Amdi şi Jefri erau cei importanţi.

În ciuda indisciplinei lor dezordonate, ei îşi dădeau seama de încrederea pe care le-o acordau Lord Oţel şi Ravna. Poate că în

exterior alergau de colo-colo, distrăgând gărzile, dar echipamentele din cabina de comandă trebuiau tratate cu aceeaşi grijă ca pe timpul când mama şi tata fuseseră aici. Din unele puncte de vedere, în navă nu mai rămăsese mare lucru. Dataseturile fuseseră distruse; părinţii lui Jefri le avuseseră afară atunci când îi atacase Cioplitoarea-în-lemn. În timpul iernii, domnul Oţel scosese majoritatea elementelor demontabile, pentru a fi studiate. Cuvele de hiberno-terapie se aflau acum în siguranţă în încăperi reci în apropiere. Amdijefri le inspecta zilnic, privea fiecare chip familiar şi verifica displayurile de diagnoză. După ambuscadă nu murise nimeni dinăuntrul lor.

Obiectele care rămăseseră în navă erau fixate zdravăn de pereţi şi podea. Jefri atrăsese atenţia asupra consolelor de comandă şi elementelor pentru managementul rachetei carcasei; nimeni nu se atinseseră de acelea.

Capitonările domnului Oţel acopereau pereţii. Bagajele, sacii de dormit şi aparatele de exerciţii fizice ale familiei Olsndot dispăruseră, însă nu şi plasele de siguranţă anti-acceleraţie şi echipamentele nedemontabile. Iar în decursul lunilor, Amdijefri adusese hârtie, creioane, pături şi alte fleacuri. În cabină se simţea permanent o adiere uşoară dinspre ventilatoare.

Era un loc fericit şi în mod straniu lipsit de griji, în ciuda tuturor amintirilor pe care le deştepta. De aici aveau ei să salveze Stiletele şi pe toţi copiii adormiţi. Şi acesta era singurul loc din lume de unde Amdijefri putea vorbi cu alt om. În unele privinţe, mijloacele de conversaţie păreau la fel de medievale ca şi în castelul Lordului Oţel. Aveau un singur display bidimensional: fără profunzime, fără culori şi fără imagini. Nu puteau căpăta de la el decât caractere alfanumerice. Era totuşi conectat la comunicatorul cu ultraunde al navei, care rămăsese programat pentru a-i urmări pe cei porniţi în salvarea lor. Displayul nu avea recunoaştere vocală şi Jefri aproape că intrase în panică, înainte să-şi dea seama că partea inferioară a ecranului funcţiona ca tastatură. Era minuţios să scrii fiecare literă a fiecărui cuvânt… Deşi Amdi devenise destul de priceput şi se folosea de două nasuri ca să apese tastele. Iar în prezent putea să citească în samnorskă chiar mai bine decât Jefri.

Amdijefri petrecea multe după-amiezi aici. Dacă un mesaj aştepta din ziua anterioară, îl apelau pagină cu pagină şi Amdi îl copia şi-l traducea. Apoi introduceau întrebările şi răspunsurile la care se gândise domnul Oţel. După aceea aveau destul de aşteptat. Chiar dacă Ravna veghea la capătul celălalt, puteau trece câteva ore până primeau un răspuns. Totuşi legătura era mult mai bună decât fusese pe timpul iernii; aproape că o puteau simţi pe Ravna apropiindu-se. În majoritatea cazurilor, conversaţiile neoficiale cu ea erau momentul de vârf al zilei.

Ziua aceasta fusese însă diferită. După atacul falşilor muncitori, pe Amdijefri îl apucaseră tremurături care-l ţinuseră o jumătate de oră. Domnul Oţel fusese rănit, pe când încerca să-i apere. Poate că nu exista niciun loc unde să fie cu adevărat în siguranţă. Ei umblaseră la displayurile de exterior, străduindu-se să tragă cu ochiul prin crăpăturile dintre scândurile grosolane ale gardului înalt al curţii.

– Dacă am fi putut vedea afară, l-am fi putut avertiza pe domnul Oţel, spuse Jefri.

– I-am putea cere să facă nişte găuri în gard. Am putea fi ca nişte santinele.

Discutară o vreme ideea aceea, examinând-o pe toate părţile, apoi un mesaj începu să sosească de la nava de salvare. Jefri sări în plasa anti-acceleraţie de lângă display. Acela fusese dintotdeauna locul tatălui său şi spaţiul era suficient. Doi din Amdi se strecurară lângă el. Altul sări pe rezemătoarea pentru braţ şi-şi puse labele pe umerii lui Jefri. Gâtul său subţire se întinse către ecran pentru a vedea cât mai bine. Restul alergară ca să pregătească hârtiile şi creioanele. Era uşor să rederulezi mesajele, dar Amdijefri simţea un fior aparte când le zărea cum sosesc în direct.

Apărură mai întâi obişnuitele preambuluri – nu erau chiar atât de interesante, după ce le vedeai de o mie de ori –, apoi cuvintele Ravnei. De data aceasta însă erau numai date tabelate, ceva pentru proiectarea radioului.

– Rahat! Sunt numere, făcu Jefri.

– Numere! repetă Amdi.

Îşi cocoţă pe unul în poala băiatului şi-şi apropie nasul cât mai mult de ecran, reverificând ceea ce vedea cel de lângă umărul lui Jefri. Cei patru de pe podea erau ocupaţi să scrie, traducând cifrele zecimale de pe ecran în x-urile, o-urile, beţişoarele şi simbolurile delta din notarea în bază patru a Stiletelor. Foarte repede, Jefri îşi dăduse seama că Amdi era foarte bun la matematică. Băiatul nu era invidios. Amdi îi spusese că foarte puţine haite erau la fel de bune ca el; Amdi era o haită specială şi Jefri se mândrea că avea un prieten aşa grozav. Mamei şi tatei i-ar fi plăcut de el. Şi totuşi... Jefri suspină şi se relaxă în plasă. Chestia asta cu numerele se întâmpla tot mai des. Odată mama îi citise o povestire, rătăciţi în Zona Lentă, despre felul în care nişte exploratori naufragiaţi aduseseră civilizaţia într-o colonie pierdută. În povestirea aceea, eroii culeseseră pur şi simplu materialele necesare şi construiseră tot ce le trebuise. Nu existaseră niciun fel de discuţii cu privire la precizie, rapoarte sau proiecte.

Îşi luă ochii de la ecran şi-i mângâie pe cei doi din Amdi care stăteau lângă el. Unul se foi sub palma lui. Corpurile lor zumzăiră spre el. Ţineau ochii închişi. Dacă nu i-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că dormeau. Acestea erau părţile din Amdi specializate în vorbire.

– Ceva interesant? întrebă Jefri după o vreme.

Cel din stânga deschise ochii şi-l privi.

– Asta-i ideea aceea cu lăţimea de bandă despre care vorbea Ravna. Dacă nu lucrăm bine, n-o să auzim decât clic-uri şi clac-uri.

– Ah, da…

Jefri ştia că, de obicei, reinventările iniţiale ale radioului erau bune doar pentru cod morse. Ravna părea să creadă că se putea sări peste etapa aceea.

– Tu cum crezi că arată Ravna?

– Poftim? Scârţâitul creioanelor pe hârtie se opri pentru o clipă; băiatul se bucura de toată atenţia lui Amdi, deşi ei mai discutaseră despre subiectul acela. Păi, ca tine… Doar mai mare şi mai vârstnică?

– Da, dar…

Jefri ştia că Ravna provenea de pe Sjandra Kei. Era o adultă mai mare ca Johanna, însă mai tânără decât mama. *Cum exact arată?*

– Vreau să zic că vine de la o depărtare foarte mare, doar ca să ne salveze pe noi şi să termine ce-ncercau mama şi tata să facă. Trebuie să fie cu adevărat extraordinară!

Scârţâitul se opri din nou şi displayul derula mai departe. Trebuiau să-l rederuleze după aceea.

– Da, spuse Amdi după o secundă. Cred că… seamănă mult cu domnul Oţel. O să-mi placă să-ntâlnesc pe cineva pe care să-l pot îmbrăţişa, aşa cum faci tu cu domnul Oţel.

Jefri fu puţin surprins de afirmaţia aceea.

– Ia stai niţel, păi, tu mă poţi îmbrăţişa pe mine!

Părţile lui Amdi de lângă el toarseră sonor.

– Ştiu, dar mă refeream la un adult… Cineva ca un părinte.

– Aşa-i.

* * *

Avură nevoie de o oră ca să traducă şi să verifice tabelele, după care sosi momentul să expedieze ultimele rugăminţi ale domnului Oţel. Erau aproximativ patru pagini, scrise ordonat în samnorskă de către Amdi. De obicei lui îi plăcea să le şi trimită, cu toţi membrii ghemuiţi peste tastatură şi display. Azi nu era interesat. Îl înconjurase strâns pe Jefri, dar nu era foarte atent să controleze ce se scria. La răstimpuri băiatul simţea un zumzet prin piept, sau cadrul ecranului scotea un zgomot ciudat – toate ca reacţie la sunetele inaudibile pe care Amdi le schimba între membrii săi. Jefri recunoscu semnele de gândire concentrată.

Termină de scris ultimul mesaj şi adăugă câteva întrebări personale. Lucruri de felul: câţi ani ai tu şi Pham? Sunteţi căsătoriţi? Cum arată skrodcălăreţii?

Lumina zilei pălise dinspre crăpăturile din gard. În curând echipele de săpători aveau să-şi predea sapele şi să mărşăluiască spre barăcile

de peste coama dealului. Dincolo de strâmtoare, turnurile de pe Insula Tăinuită aveau să sclipească auriu în ceaţă, ca desprinse din basme. Dintr-o clipă în alta, veste-albe avea să-i cheme pe Amdi şi Jefri la cină. Doi din Amdi săriră din plasa anti-acceleraţie şi începură să se fugărească în jurul scaunului.

– M-am gândit! M-am gândit! Radioul Ravnei – de ce-i doar pentru vorbit? Ea spune că toate sunetele nu-s decât frecvenţe diferite ale aceleiaşi chestii. Dar sunetul este ca şi gândul. Dac-am putea modifica unele tabele şi mi-aş acoperi timpanele cu receptoarele şi transmiţătoarele, de ce n-aş putea gândi prin radio?

– Nu ştiu…

Lăţimea de bandă era o limitare frecventă a multor activităţi cotidiene, însă Jefri avea doar o noţiune vagă despre ce era vorba. Se uită la ultimul tabel care rămăsese afişat pe ecran şi fu străbătut brusc de o intuiţie, ceva ce mulţi adulţi din civilizaţiile tehnice nu aveau niciodată.

– Eu folosesc obiectele astea tot timpul, dar nu ştiu exact cum anume funcţionează. Să zicem c-am putea urma instrucţiunile – totuşi de unde vom şti ce să modificăm?

Amdi devenise complet aţâţat, aşa cum se întâmpla când se gândea la o farsă grozavă.

– Nu, nu, nu! Nu trebuie să-nţelegem totul.

Alţi trei din el săriră pe podea şi fluturară câteva hârtii în sus, către Jefri.

– Ravna nu ştie sigur felul în care noi producem sunetele. Instrucţiunile includ opţiuni pentru mici modificări. M-am gândit! Pot să văd cum se leagă între ele modificările. Se opri şi scoase un fel de scheunat ascuţit: la naiba! Nu-ţi pot explica exact. Cred totuşi că putem extinde tabelele şi asta va schimba maşinăria în moduri ev-evidente. Şi apoi…

Pentru o secundă, Amdi fu atât de copleşit, încât amuţi.

– Oh, Jefri, ce păcat că nu eşti şi tu o haită! Imaginează-ţi cum ar fi să pui câte unul din tine pe câte un pisc de munte şi dup-aia să foloseşti radioul pentru a gândi. Am putea fi la fel de mari ca lumea însăşi!

În clipa aceea din exteriorul cabinei se auziră sunete de bolboroseli inter-haite şi după aceea în samnorskă:

– Cina! Acum plecăm, Amdijefri. Bine?

Era domnul Shreck; el vorbea binişor samnorskă, deşi nu la fel de bine ca domnul Oţel. Amdijefri ridică hârtiile împrăştiate şi le strecură cu grijă în buzunarele de pe spinările vestelor lui Amdi. Decuplară displayurile şi ieşiră în cala principală.

– Crezi că domnul Oţel ne va lăsa să facem modificările?

– Poate c-ar trebui să le trimitem şi Ravnei…

Membrul haitei veste-albe se retrase şi Amdijefri coborî. După un minut, erau afară, sub razele soarelui care apunea. Cei doi copii abia dacă îşi dădură seama; amândoi erau fascinaţi de viziunea lui Amdi.

Capitolul 24

În săptămânile de după moartea copistului Jaqueramaphan, multe lucruri se schimbaseră pentru Johanna. Majoritatea se schimbaseră în bine – lucruri care nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă n-ar fi fost crima... Şi asta o întrista mult pe fată.

Ea o lăsă pe Cioplitoarea-în-lemn să locuiască în coliba ei şi să ia locul haitei servitor. Se părea că regina dorise lucrul acesta din capul locului, dar se temuse de furia fetei. Acum ţineau datasetul în colibă. Patru haite din Siguranţa lui Prodotus păzeau permanent locul şi se discuta despre construirea de barăci în jurul lui.

Pe ceilalţi îi vedea în timpul zilei, la întâlniri, iar individual când aveau nevoie de ajutor cu datasetul. Pedantus, Prodotus şi Cicatrizatul – pelerinul – vorbeau de acum fluent samnorska, suficient de bine pentru ca Johanna să poată vedea caracterul dinapoia formelor lor neomeneşti: Pedantus, afectat şi foarte inteligent. Prodotus la fel de infatuat pe cât păruse vreodată Copistul, însă fără imaginaţia şi veselia lui Jaqueramaphan. Pelerinul Wickwrackcic... fata simţea un fior de fiecare dată când îl vedea pe cicatrizatul lui mare. Întotdeauna stătea în spate de tot, pe burtă, pentru ca să pară neameninţător. În mod evident, Pelerinul ştia că vederea lui o afecta pe Johanna şi încerca să n-o irite, dar, chiar şi după moartea Copistului, ea nu putea face mai mult decât să tolereze haita aceasta... Şi la urma urmelor era posibil ca în castelul Cioplitoarei-în-lemn să existe trădători. Teoria că ucigaşul venise din exterior îi aparţinea numai lui Prodotus. Johanna continua să-l privească suspicios pe Pelerin.

Serile, Cioplitoarea-în-lemn alunga celelalte haite. Se ghemuia în jurul vetrei şi punea datasetului întrebări care nu păreau să aibă vreo legătură cu lupta împotriva Jupuitorilor. Johanna stătea alături de ea şi încerca să-i explice lucrurile pe care regina nu le pricepea. Era ciudat... Cioplitoarea-în-lemn era stăpâna acestor creaturi. Avea un castel enorm (primitiv, inconfortabil, urât – totuşi enorm!). Avea zeci de servitori şi cu toate astea petrecea majoritatea nopţii în coliba aceasta mică de lemn împreună cu Johanna şi o ajuta cu focul şi cu mâncarea cel puţin în aceeaşi măsură în care o făcuse haita care fusese aici înainte.

În felul acesta Cioplitoarea-în-lemn deveni al doilea prieten al Johannei printre Stilete. (Copistul fusese primul, deşi ea n-o ştiuse decât după moartea lui.) Cioplitoarea-în-lemn era foarte inteligentă şi foarte stranie. Din unele puncte de vedere era persoana cea mai inteligentă pe care o cunoscuse fata vreodată, deşi această concluzie se formulase lent. Ea nu fusese realmente surprinsă când Stiletele stăpâniseră iute samnorska – aşa se petrecea în majoritatea aventurilor şi, ca să recunoască adevărul, ei beneficiaseră de programele de învăţare lingvistice din dataset. Totuşi, seară după

seară, Johanna o privea pe regină jucându-se cu datasetul. Haita nu dovedea pic de interes faţă de tactica militară şi chimia care o preocupau în timpul zilei. În loc de aşa ceva, citea despre Zona Lentă, Exterior şi istoria domeniului Straumli. Deprinsese citirea neliniară mai repede ca oricare alţii. Uneori fata stătea fără să facă nimic, privind pur şi simplu peste umerii ei. Ecranul datasetului era divizat în ferestre, iar cea principală se derula mai rapid decât putea urmări fata. De zeci de ori pe minut, Cioplitoarea-în-lemn putea întâlni cuvinte pe care nu le recunoştea. Cele mai multe erau termeni încă necunoscuţi; ea apăsa cu un nas pe cuvântul neştiut şi definiţia fulgera scurt într-o fereastră-dicţionar. Alte lucruri erau conceptuale şi noile ferestre purtau haita în alte domenii, uneori pentru câteva secunde, uneori pentru multe minute... Iar alteori ocolul devenea noua ei cale principală. Cumva, ea era tot ce dorise Copistul să fie.

De multe ori punea întrebări la care datasetul nu putea realmente răspunde. Ea şi Johanna vorbeau până târziu în noapte. Cum era viaţa într-o familie de oameni? Ce crezuse domeniul Straumli că va face la Laboratorul Superior? De acum fata nu se mai gândea la majoritatea haitelor ca fiind grupuri de guzgani cu gâturi de şerpi. Mult după miezul nopţii, ecranul datasetului era mai strălucitor decât lumina slabă dinspre vatră, zugrăvind în culori vesele spinările Cioplitoarei-în-lemn. Haita se strângea în jurul Johannei, privind în sus, aproape aidoma unor copii care ascultă un învăţător.

Însă regina nu era un copil. Din capul locului, ea păruse bătrână. Conversaţiile acelea purtate târziu în noapte o făceau pe Johanna să-i cunoască pe Stilete. Haita spunea lucruri pe care nu le amintea niciodată în timpul zilei. Erau în mare parte chestiuni probabil evidente pentru ceilalţi şi care de aceea nu erau discutate niciodată. Fata se întrebă dacă Cioplitoarea-în-lemn avea pe cineva căruia să i se destăinuie.

Numai unul dintre membrii Cioplitoarei-în-lemn era bătrân; doi nu erau decât pui. Acesta era tiparul haitei, care avea vârsta de o jumătate de mileniu, iar asta era vizibil. Sufletul reginei era menţinut numai prin puterea voinţei. Preţul nemuririi fusese reproducerea între membrii haitei ei. Primii fuseseră sănătoşi, totuşi după şase sute de ani... Unul dintre membrii ei cei mai tineri nu se putea opri din băloşit; îşi ştergea întruna botul cu o batistă. Altul avea o albeaţă lăptoasă în ochiul care ar fi trebuit să fie maro-închis. Cioplitoarea-în-lemn spunea că era complet orb, dar sănătos şi cel mai bun vorbitor al ei. Cel mai bătrân membru al haitei ei era în mod evident debil şi gâfâia tot timpul. Din păcate, potrivit spuselor reginei, era şi cel mai alert şi mai creativ dintre toţi. Când avea să moară...

Odată ce începuse să le caute, Johanna putea distinge slăbiciuni în toţi membrii. Până şi cei doi mai sănătoşi, puternici şi cu blănuri ca

pluşul, mergeau oarecum ciudat prin comparaţie cu membrii unor haite normale. Motivul să fi fost oare deformările coloanelor vertebrale? În plus, cei doi erau predispuşi la îngrăşare, ceea ce nu-i ajuta deloc.

Fata nu află dintr-odată toate detaliile acestea. Cioplitoarea-în-lemn îi povestise despre diverse subiecte din lumea Stiletelor şi, treptat, apăruse şi istoria ei. Părea bucuroasă să aibă cui să se destăinuie, totuşi Johanna zărea la ea prea puţină autocompătimire. Regina alesese calea aceasta – unii o considerau perversă – şi trăise mai mult decât oricare altă haită din istoria consemnată. Era mai degrabă nostalgică, gândindu-se că norocul ei se sfârşise în cele din urmă.

* * *

Arhitectura Stiletelor tindea spre extreme: spaţiile erau grotesc de mari sau prea strâmte pentru a putea fi utilizate de oameni. Sala de consiliu a Cioplitoarei-în-lemn se afla la capătul extrem al dimensiunilor mari; nu era defel un loc intim. În cavitatea aceea ca un amfiteatru puteau încăpea cu uşurinţă trei sute de oameni şi ar mai fi rămas şi loc. Balcoanele separate ce se întindeau pe circumferinţa superioară ar fi putut găzdui încă o sută de oameni.

Johanna mai fusese aici de multe ori; acesta era locul unde se lucra de obicei cu datasetul. De obicei participau ea, regina şi oricare alte Stilete care aveau nevoie de informaţii. Azi însă era diferit – nu era o zi pentru consultarea datasetului. Era prima dată când Johanna întâlnea Înaltul Consiliu. Din acesta făceau parte douăsprezece haite şi toate erau prezente acum. În fiecare balcon se găsea câte o haită, iar la parter stăteau trei. Fata ştia deja destule despre Stilete pentru ca să înţeleagă că, în ciuda spaţiilor, locul era îngrozitor de ticsit pentru ele. Sunetele minţilor a cincisprezece haite erau puternice şi, în ciuda tapiseriilor de capitonare, ea simţea câte un bâzâit ocazional prin cap sau străbătându-i palmele ce strângeau balustrada. Johanna stătu alături de Cioplitoarea-în-lemn pe balconul cel mai mare. Când ajunseră, Prodotus era deja pe podeaua parterului şi aranja desene. Când haitele consilierilor se sculară, el ridică ochii şi-i spuse ceva Cioplitoarei-în-lemn. Regina răspunse în samnorskă:

– Ştiu că va încetini lucrurile, dar poate că asta-i bine.

Emise un sunet de râs omenesc.

Peregrinul Wickwrackcic stătea în balconul de alături, aidoma unei haite din consiliu. Ciudat… Johanna încă nu înţelesese motivul, însă Cicatrizatul părea să se numere printre favoriţii Cioplitoarei-în-lemn.

– Pelerinule, vrei să-i traduci Johannei?

Pelerinul încuviinţă din câteva capete.

– Dacă… Dacă Johanna este de acord?

Fata şovăi o clipă, după care aprobă la rândul ei. Era logic. După

regină, Pelerinul vorbea samnorska mai bine ca oricare dintre ei. După ce se aşeză, Cioplitoarea-în-lemn luă datasetul de la Johanna şi-l deschise. Fata privi semnele de pe ecran. *Şi-a făcut notiţe!* Surprinderea ei nu avu timp să fie observată, deoarece regina începu să vorbească – de data aceasta în sunetele bolborosite ale graiului inter-haite. După o secundă, Pelerinul începu să traducă:

– Toată lumea, vă rog, luaţi loc. Stăm şi aşa destul de înghesuiţi.

Johanna surâse fără să vrea. Pelerinul Wickwrackcic era iscusit. Imita perfect glasul omenesc al Cioplitoarei-în-lemn. Traducerea lui reprodusese până şi autoritatea seacă a vorbirii ei. După o mulţime de foieli, numai unul sau două capete se mai zăriră deasupra balustradei fiecărui balcon. Majoritatea zgomotelor de gânduri răzleţe avea să fie acum înăbuşită de capitonajul balcoanelor sau absorbită de baldachinul vătuit care atârna peste sală.

– Prodotus, poţi începe!

Pe podeaua principală, Prodotus se ridică şi privi în toate direcţiile. Începu să vorbească:

– Mulţumesc, se auzi traducerea care imita acum tonurile şefului Siguranţei. Cioplitoarea-în-lemn mi-a cerut convocarea acestui consiliu din cauza unor evenimente neaşteptate petrecute în miazănoapte. Sursele noastre de acolo anunţă că Oţel fortifică regiunea din jurul navei Johannei. *Bolboroseală, bolboroseală, întrerupere.* Pedantus?

– Astea nu sunt noutăţi. Pentru asta producem tunuri şi praf de puşcă.

– Da, replică Prodotus, ştiam de mai mult timp despre planurile acelea, totuşi data terminării a avansat şi varianta finală va avea ziduri mult mai groase decât bănuisem. De asemenea, se pare că, după terminarea fortăreţei, Oţel intenţionează să demonteze nava şi să-i distribuie încărcătura prin laboratoarele lui.

Pentru Johanna, cuvintele fură ca o lovitură în plex. Înainte mai existase o şansă; dacă luptau cu destul avânt, poate că ar fi recapturat nava. Ar fi putut termina misiunea părinţilor săi, şi poate salvarea ei chiar ar fi avut loc.

Pelerinul comentă el însuşi ceva, traducând imediat:

– Şi care-i noul termen final?

– Ei sunt încrezători că vor termina zidurile principale în mai puţin de zece zece-zile.

Cioplitoarea-în-lemn aplecă o pereche de nasuri spre tastatură şi scrise o însemnare. În acelaşi timp, ridică un cap peste balustradă şi privi în jos, către şeful Siguranţei.

– Am mai observat şi în alte rânduri că Oţel tinde să fie oarecum exagerat de optimist. Ai o estimare obiectivă?

– Da. Zidurile vor fi terminate între opt şi unsprezece zece-zile, începând de azi.

– Noi ne bizuisem minimum cincisprezece, spuse regina. Să fie acesta un răspuns faţă de planurile noastre?

Pe podeaua de jos, Prodotus se strânse laolaltă.

– Aceasta a fost şi prima noastră bănuială, maiestate. Dar... Aşa cum ştii, avem mai multe surse de informaţii foarte speciale... Surse despre care n-ar trebui să discutăm nici măcar aici.

– Ce mai fanfaron! Uneori mă-ntreb dacă el ştie realmente ceva. Nu l-am văzut niciodată scoţându-şi fundurile pe teren.

Poftim? Johanna avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama că acelea fuseseră observaţiile Pelerinului. Privi dincolo de balustradă. Trei dintre capetele lui Wickwrackcic erau vizibile, iar două se uitau către ea. Purtau o expresie pe care fata o recunoscu ca fiind un surâs prostesc. Nimeni altul nu reacţionase la comentariul său; se părea că-şi putea focaliza traducerea exclusiv asupra Johannei. Îl fulgeră din ochi şi după un moment el îşi reluă traducerea sistematică:

– Oţel ştie că noi plănuim să atacăm, însă nu ştie de armele noastre speciale. Această schimbare a programului pare să fie rezultatul unor suspiciuni întâmplătoare. Din păcate, ne va afecta pe noi.

Trei-patru consilieri începură să vorbească simultan.

– Multă nemulţumire gălăgioasă, se auzi vocea Pelerinului rezumându-le intervenţiile. În general, ştiam că planul ăsta nu va funcţiona niciodată şi de ce-am fost de acord din capul locului să-i atacăm pe Jupuitori.

De lângă Johanna, Cioplitoarea-în-lemn emise un fluierat ascuţit. Incriminările se diminuară până la tăcere totală.

– Unii dintre voi v-aţi uitat curajul. Am fost de acord să atacăm Insula Tăinuită fiindcă este o ameninţare ucigătoare, pe care crezusem că o vom putea distruge cu tunurile Johannei... Şi care ne-ar putea distruge cu certitudine pe noi, dacă Oţel învaţă vreodată cum să folosească nava stelară.

Unul dintre membrii reginei, ghemuit pe podea, se întinse ca să atingă genunchiul fetei.

Glasul focalizat al Pelerinului îi chicoti în ureche:

– Mai există de asemenea mărunta problemă a readucerii tale acasă şi a contactului cu stelele, totuşi ea nu le poate spune pe acestea pragmaticilor. În cazul în care n-ai ghicit, acesta este unul dintre motivele pentru care te afli aici – ca să le reamintească celor tari de cap că în ceruri există mai multe decât au visat ei vreodată.

Făcu o pauză şi reveni la traducerea cuvintelor Cioplitoarei-în-lemn:

– Declanşarea acestei campanii n-a fost o greşeală. Evitarea ei ar fi fost la fel de periculoasă ca şi învingerea în luptă. Aşadar... Avem vreo şansă de a deplasa la timp o armată eficientă pe coastă? Impunse cu

un bot în direcţia unui balcon. Pedantus? Te rog să fii concis!

– Concizia este ultimul lucru care-l poate caracteriza pe Pedantus… Hopa, scuze!

Alte comentarii ale Peregrinului. Pedantus scoase încă două capete la vedere.

– Am discutat deja acest aspect cu Prodotus, maiestate. Strângerea unei armate, marşul în sus pe coastă… Toate acestea se pot efectua în mai puţin de zece zece-zile. Problema o reprezintă tunurile şi, poate, instruirea haitelor în utilizarea lor. Acesta este domeniul meu special de responsabilitate.

Cioplitoarea-în-lemn rosti ceva scurt.

– Da, maiestate. Avem praful de puşcă. Este cu adevărat pe atât de puternic pe cât afirmă datasetul. Ţevile au fost o problemă mai mare. Până foarte recent, metalul crăpa la închizător în timpul răcirii. Acum cred că am rezolvat chestiunea şi avem două ţevi perfecte. Sperasem să beneficiez de câteva zece-zile pentru testări…

Regina îl întrerupse:

– Acum nu ne mai putem permite aşa ceva. Îşi sculă toţi membrii şi privi în jurul sălii: doresc să se înceapă imediat testările la scară reală. Dacă vor avea succes, vom începe cât mai repede să făurim ţevi. *Iar dacă nu…*

* * *

După două zile…

Cel mai amuzant era faptul că Pedantus se aştepta ca Johanna să inspecteze ţeava tunului înainte de tragere. Haita ocolea aţâţată instalaţia, explicând detalii într-o samnorskă stângace. Fata îl urma, încruntându-se cu seriozitate. La câţiva metri mai departe, în majoritate ascunşi după o bermă, Cioplitoarea-în-lemn şi Înaltul Consiliu priveau exerciţiul. Ansamblul părea destul de real. Îl montaseră pe o caretă micuţă, care putea rula spre înapoi într-o movilă de pământ sub forţa reculului. Ţeava în sine era o singură piesă din metal turnat, lungă de un metru şi cu diametrul interior de zece centimetri. Praful de puşcă şi proiectilul se introduceau prin faţă. Pulberea era aprinsă printr-un orificiu aflat în partea din spate.

Johanna îşi trecu mâna peste ţeavă. Suprafaţa plumburie era neregulată şi în metal păreau să fie înglobate bucăţi de pământ. Nici pereţii ei interiori nu păreau să fie complet netezi; oare asta ar fi însemnat vreo diferenţă? Pedantus povestea cum folosise paie în formele de turnare pentru a împiedica metalul să crape în timpul răcirii.

– Ar trebui să-ncerci mai întâi cu cantităţi mici de praf de puşcă, spuse Johanna.

Glasul lui Pedantus deveni uşor conspirativ, mai focalizat spre ea:

– Rămâne numai între noi doi: am făcut-o. A mers foarte bine.

Acum e marele test!

Hmm… Deci nu eşti chiar nebun. Fata îi zâmbi celui mai apropiat membru al haitei, care nu avea pic de negru în blana de pe cap. Într-un fel oarecum bizar, Pedantus îi reamintea de unii savanţi din Laboratorul Superior.

Pedantus se retrase de lângă tun şi rosti cu voce tare:

– Putem începe?

Doi din el priveau nervos către Înalţii Consilieri dinapoia bermei.

– Ă-ă-ă… Da, mi se pare-n regulă.

Aşa ar fi trebuit să fie. Designul era copiat direct după modelele nyjorene din fişierele de istorie ale Johannei.

– Fii totuşi prudent… Dacă nu funcţionează cum trebuie, îi poate ucide pe toţi cei din preajmă.

– Da, da.

După ce obţinuse aprobarea ei oficială, Pedantus ocoli tunul şi o împinse pe Johanna în lateral. Pe când fata mergea spre Cioplitoarea-în-lemn, el continuă în graiul Stiletelor, explicând neîndoios testul.

– Crezi că va funcţiona? o întrebă încetişor regina.

Părea chiar mai vlăguită ca de obicei. Îi întinseseră un covor ţesut pe terenul acoperit cu iarbă şi muşchi dindărătul bermei. Cei mai mulţi din ea zăceau tăcuţi, cu capetele între labe. Orbul părea adormit; tânărul bălos se lipise de el şi la răstimpuri se cutremura. Ca de obicei, Peregrinul Wickwrackcic se afla în apropiere, dar acum nu traducea. Toată atenţia lui era îndreptată către Pedantus.

Johanna se gândi la paiele pe care le folosise Pedantus în matriţe. Cioplitorii-în-lemn încercau realmente să găsească soluţii, însă… Clătină din cap.

– Eu zic că… Cine poate şti…

Se ridică în genunchi şi privi peste bermă. Întregul eveniment părea un spectacol de circ dintr-un fişier de istorie. Ca şi acolo existau animale-protagonişti, un tun… Aveau până şi cortul de circ. Prodotus insistase să ascundă operaţiunea de ochii posibililor spioni din dealuri. Inamicul putea să întrezărească ceva, dar cu cât Oţel afla mai târziu detaliile, cu atât avea să fie mai bine.

Haita Pedantus forfotea în jurul tunului, vorbind întruna. Doi din el aduseră un butoiaş cu pulbere neagră, pe care începură s-o vâre în ţeavă. Un tampon din hârtie de mătase îi urmă prafului de puşcă. Îl îndesă bine, apoi încărcă ghiuleaua. În acelaşi timp, ceilalţi membri ai săi rotiră careta, orientând ţeava spre deschiderea cortului.

Se găseau pe partea împădurită a curţii castelului, între zidul vechi şi cel nou. Johanna putea distinge un petic verde din coasta dealului şi nori joşi de burniţă. La o sută de metri depărtare se afla zidul vechi. Era de fapt aceeaşi zonă în care fusese ucis Copistul. Chiar dacă blestematul de tun n-avea să sară în aer, nimeni nu ştia cât de

departe putea ajunge proiectilul. Johanna era convinsă că n-avea să ajungă nici măcar până la zid.

Pedantus se străduia acum să aprindă o baghetă lungă din lemn cu care să dea foc încărcăturii. Johanna simţi un gol în stomac şi ştiu că aveau să eşueze. Erau toţi nişte idioţi şi amatori – ea în aceeaşi măsură ca şi ei. *Şi amărâtul ăsta o să moară degeaba.*

Se sculă în picioare. *Trebuie să-l opresc!* Ceva o prinse de centură şi o trase jos. Era unul dintre membrii Cioplitoarei-în-lemn, unul dintre cei graşi care nu puteau păşi foarte bine.

– Trebuie să-ncercăm, rosti încet haita.

Pedantus aprinsese bagheta. Brusc, încetă să mai vorbească. Toţi membrii lui, mai puţin cel cu cap alb, alergară la protecţia bermei. Pentru o clipă păru o laşitate stranie, după care Johanna înţelese: un om care ar fi lucrat cu un explozibil ar fi încercat de asemenea să-şi protejeze corpul… Mai puţin mâna care ţinea chibritul. Pedantus risca o schilodire, dar nu moartea.

Cap-alb privi peste iarba călcată în picioare, către restul lui Pedantus. Nu părea tulburat, ci mai degrabă asculta cu atenţie. De la depărtarea aceea nu putea fi parte din mintea lui Pedantus, însă creatura era probabil mai inteligentă decât un câine obişnuit… Şi se părea că recepţiona nişte îndrumări de la restul haitei.

Cap-alb se întoarse şi porni spre tun. Se târî pe pântec pe ultimul metru, adăpostindu-se în măsura în care o putea face în ţărâna din spatele caretei. Ţinu bagheta astfel încât flacăra din vârful ei coborî încet spre orificiul de aprindere. Johanna se lăsă iute în jos, înapoia bermei…

Explozia fu un zgomot puternic, ca un pocnet. Cioplitoarea-în-lemn se cutremură lângă fată şi fluierături de durere răsunară în tot cortul. Bietul Pedantus! Johanna simţi lacrimile năpădindu-i ochii. *Trebuie să mă uit; parţial este şi responsabilitatea mea.* Se sculă încet şi se sili să privească peste teren, acolo unde până cu o secundă în urmă fusese tunul… Şi încă mai este! Fum gros plutea din ambele extremităţi, totuşi ţeava era intactă. Şi, mai mult, Cap-alb se împleticea ameţit în jurul caretei, cu blana albă acoperită de funingine.

Restul lui Pedantus ţâşni către Cap-alb. Cei cinci alergau de jur împrejurul tunului, călcându-se unul pe celălalt în picioare, triumfători. Pentru câteva momente, restul spectatorilor rămaseră holbându-se. Tunul era întreg. Tunarul supravieţuise. Şi, aproape ca un efect secundar… Johanna privi dincolo de tun, în sus pe coasta dealului: în vârful zidului vechi se zărea o gaură largă de un metru, acolo unde nu existase aşa ceva! Lui Prodotus avea să-i fie foarte greu să ascundă asta de ochii inamicilor!

O tăcere înmărmurită lăsă loc celui mai teribil tămbălău la care asistase fata până atunci. Auzea bolboroselile obişnuite, dar şi alte

sunete – şuierături aflate la limita sensibilităţii. În partea opusă a cortului, două Stilete pe care nu le cunoştea intrară unul în celălalt. Pentru o clipă de jubilare lipsită de minte, ei fură o singură şi enormă haită de nouă-zece membri.

Vom recupera nava! Johanna se întoarse s-o îmbrăţişeze pe Cioplitoarea-în-lemn. Însă regina nu striga împreună cu ceilalţi. Se strânsese cu capetele laolaltă, tremurând.

– Cioplitoareo-în-lemn?

Fata mângâie gâtul unuia dintre membrii mari şi graşi. Acesta se scutură, cu corpul în convulsii. *Accident cerebral? Infarct?* Numele ucigaşilor de pe timpuri îi apărură brusc în minte. Dar cum s-ar fi aplicat ei unei haite? Se întâmpla ceva foarte rău şi nimeni altul nu observase. Johanna sări înapoi în picioare.

– *Pelerinule!* ţipă ea.

* * *

În cinci minute o scoseseră pe Cioplitoarea-în-lemn din cort. Locul continua să fie ca o casă de nebuni, dar pentru urechile Johannei era o linişte de mormânt. Ajutase la suirea reginei pe careta ei, însă după aceea nimeni n-o lăsase nici măcar să se apropie. Până şi Pelerinul, atât de doritor să traducă totul cu o zi în urmă, o împinsese în lături.

– Va fi bine, rostise el, apoi alergase în faţa caretei şi prinsese hăţurile lăţoaselor animale de povară al căror nume Johanna nu le putuse reţine.

Careta plecase, înconjurată de câteva haite de gărzi. Pentru o clipă stranietatea lumii Stiletelor o izbise în plin pe Johanna. În mod evident, aceasta era o situaţie de maximă urgenţă. Era posibil ca o persoană să moară. Haite alergau de colo-colo. În acelaşi timp însă… Stiletele se strângeau laolaltă. Nu se apropiau între ele. Niciuna n-o putea atinge pe alta.

Clipa aceea trecu şi Johanna ieşi în fugă din cort, urmând careta. Încercă să calce doar pe iarba de lângă poteca înnoroiată şi aproape că ajunse regina. Totul era ud şi rece, cenuşiu ca metalul tunului. Toţi fuseseră foarte atenţi asupra testului… Se putea oare ca aceasta să fi fost altă acţiune a Jupuitorului? Fata se împiedică şi căzu în genunchi în noroi. Careta dădu un colţ şi ajunse pe caldarâm. O pierduse din vedere. Johanna se ridică şi înaintă cu greu, mai încet. Nu putea face nimic, absolut nimic. Se împrietenise cu Copistul şi Copistul fusese ucis. Se împrietenise cu Cioplitoarea-în-lemn şi acum…

Merse pe aleea pietruită dintre magaziile castelului. Nu mai zărea careta, dar îi auzea huruiturile. Haitele Siguranţei lui Prodotus alergau în ambele direcţii pe lângă ea, oprindu-se temporar în nişele laterale, pentru a îngădui trecerea celor care veneau din partea opusă. Nimeni nu răspunse întrebărilor fetei; de fapt, probabil că niciunul nu vorbea samnorska.

Johanna aproape că se rătăci. Auzea careta, însă aceasta cotise pe undeva. O auzi din nou, înapoia ei. O duceau pe Cioplitoarea-în-lemn la coliba Johannei! Se întoarse şi după câteva minute suia poteca spre casa cu etaj pe care o împărţise cu regina în ultimele săptămâni. Fata se simţea prea epuizată ca să mai alerge. Urcă încet dealul, neluând în seamă cât de udă şi de murdară era. Careta se oprise la cinci metri de uşă. Haitele de gărzi erau înşiruite pe coastă, dar arcurile nu le erau înstrunate.

Soarele după-amiezii găsi o spărtură în norii din vest şi străluci pentru o secundă pe iarba udă şi pe lemnele lucioase, aprinzându-le puternic pe fundalul cerului negru de deasupra dealurilor. Era o combinaţie de lumină şi întuneric care îi păruse întotdeauna minunată Johannei. *Te rog, te rog, fie să nu fi păţit nimic!*

Gărzile o lăsară să treacă. Peregrinul Wickwrackcic stătea în jurul intrării şi trei din el o priveau apropiindu-se. Al patrulea, Cicatrizatul, îşi vârâse gâtul lung prin uşă şi urmărea ceea ce se petrecea înăuntru.

– A vrut să fie aici când se va-ntâmpla, zise el.

– C-ce s-a întâmplat?

Pelerinul schiţă echivalentul unei ridicări din umeri.

– De vină a fost şocul pricinuit de declanşarea tunului. Însă orice ar fi putut s-o cauzeze.

În felul în care capetele sale se legănau era ceva ciudat. Şocată, Johanna îşi dădu seama că haita zâmbea, voioasă.

– Vreau s-o văd!

Cicatrizatul se retrase iute când fata porni către uşă. Lumina dinăuntru provenea numai dinspre uşă şi ferestrele înguste şi înalte. Johanna avu nevoie de câteva clipe să-şi adapteze ochii. Mirosea… a ud. Cioplitoarea-în-lemn zăcea în cerc pe salteaua matlasată pe care o folosea în fiecare seară. Johanna traversă încăperea şi îngenunche. Haita se retrase nervos de sub atingerea ei. Fata văzu sânge şi ceva ce părea o moviliţă de măruntaie în mijlocul saltelei; simţi în gură gust de vomă.

– Ci-cioplitoareo-în-lemn? şopti ea.

Unul din regină veni la Johanna şi-şi puse botul în palma fetei.

– Bine-ai venit, Johanna. Este… foarte straniu… să am pe cineva lângă mine într-un asemenea moment.

– Sângerezi… Ce s-a-ntâmplat?

Râs blând, cu sunet omenesc.

– Mă doare, dar e bine… Uite!

Orbul ţinea în fălci ceva mic şi ud. Unul din ceilalţi îl ungea. Indiferent ce ar fi fost, se agita, viu. Şi Johanna îşi reaminti cât de ciudat de grăsuţe şi stângace deveniseră părţi din Cioplitoarea-în-lemn.

– *Un copil?*

– Da. Iar peste o zi sau două, voi avea încă unul.

Johanna se aşeză încet pe podeaua din scânduri şi-şi acoperi chipul cu palmele. Avea să înceapă iarăşi să plângă.

– De ce nu mi-ai spus?

Regina nu-i răspunse pentru o secundă. Îl unse pe micuţ de jur împrejur, apoi îl aşeză pe burtica acelui membru al haitei care era probabil mama sa. Nou-născutul se foi, lipindu-se şi mai mult, vârându-şi botişorul în blana de pe pântece. Nu scotea niciun sunet pe care l-ar fi putut auzi fata. În cele din urmă, Cioplitoarea-în-lemn zise:

– Nu ştiu... dacă te pot face să-nţelegi. A fost foarte greu pentru mine.

– Să ai copii?

Palmele Johannei erau lipicioase din cauza sângelui de pe saltea. În mod evident fusese greu, *totuşi aşa încep toate vieţile pe planeta asta.* Era durerea care avea nevoie de sprijinul prietenilor, durerea care ducea la bucurie.

– Nu, nu-i vorba despre naştere în sine. Am născut de peste o sută de ori în timpul pe care mi-l amintesc. Dar aceştia doi... Înseamnă sfârşitul meu. Cum să te fac să-nţelegi? Voi, oamenii, nu aveţi nici măcar opţiunea de a continua să trăiţi; vlăstarele voastre nu pot niciodată să fie voi înşişi. Pentru mine însă este sfârşitul unui suflet bătrân de şase sute de ani. Îi voi păstra pe aceştia doi să fie parte din mine... Şi pentru prima dată după atâtea veacuri nu mai sunt simultan mamă şi tată. Voi deveni o nou-creată.

Johanna se uită la orb şi la bălos. Şase sute de ani de incest. Cât ar mai fi putut continua Cioplitoarea-în-lemn înainte ca însăşi mintea ei să decadă? *Nu mai sunt simultan mamă şi tată.*

– Şi atunci cine-i tatăl? întrebă ea fără să se poată sbţine.

– Tu cine crezi?

Glasul se auzise imediat dindărătul uşii. Unul dintre capetele Peregrinului Wickwrackcic se iţise după canat, doar atât cât să i se vadă un ochi.

– Când Cioplitoarea-în-lemn ia o decizie, ea alege întotdeauna extremele. A fost sufletul cel mai strâns menţinut din toate timpurile. Acum însă are sânge – gene, ar spune datasetul – din haite din toată lumea, de la unul dintre cei mai excentrici pelerini care şi-a azvârlit vreodată sufletul în vânt.

– Şi de la unul dintre cei mai isteţi, adăugă Cioplitoarea-în-lemn cu voce seacă şi în acelaşi timp melancolică. Noul suflet va fi cel puţin la fel de inteligent ca înainte şi probabil mult mai flexibil.

– Eu însumi sunt niţel însărcinat, rosti Pelerinul. Dar nu sunt câtuşi de puţin trist. Am fost cvartet de prea multă vreme. Imaginează-ţi – să ai puiandri de la însăşi Cioplitoarea-în-lemn! Poate că voi deveni conservator şi mă voi stabili într-un singur loc.

– Ha! Nici chiar doi de la mine nu sunt destui ca să-ţi încetinească sufletul pribeag.

Johanna ascultă schimbul de replici. Ideile erau complet străine, totuşi subtonurile de afecţiune şi umor erau cumva foarte familiare. De undeva… Apoi înţelese. Johanna avusese cinci ani când mama şi tata îl aduseseră acasă pe micul Jefri. Fata nu-şi putea reaminti cuvintele şi nici măcar sensul celor spuse de ei… însă tonul fusese acelaşi cu ceea ce se desfăşura între Cioplitoarea-în-lemn şi Pelerin. Johanna se aşeză mai comod şi lăsă încordarea zilei să se risipească. Artileria lui Pedantus funcţionase realmente; aveau acum posibilitatea de a recupera nava. Şi chiar dacă ar fi eşuat… se simţea un pic ca şi cum ar fi revenit acasă.

– P-pot să-ţi mângâi puiul?

Capitolul 25

Voiajul lui *Excentric II* începuse în toiul unei catastrofe, în care viaţa şi moartea fuseseră separate prin ore sau minute. În primele săptămâni fuseseră teroarea, singurătatea şi învierea lui Pham. *E II* coborâse iute spre planul galactic, îndepărtându-se de Releu. Zi după zi, vârtejul de stele se înclinase pentru a-i primi, până se transformase într-o unică bandă de lumină: Calea Lactee văzută din perspectiva de pe Nyjora şi Vechiul Pământ... Şi de pe majoritatea planetelor locuibile din galaxie.

În trei săptămâni parcurseseră douăzeci de mii de ani-lumină. Însă acela fusese pe un drum prin Exteriorul Median. Aflaţi acum în planul galactic, îi mai despărţeau alte mii de ani-lumină de ţelul lor din Adâncul Exteriorului. Interfeţele Zonelor urmau în mod aproximativ suprafeţele de densitate medie constantă; la scară galactică, Adâncul avea forma unei lentile care înconjura mare parte din discul galactic. *E II* se deplasa în planul discului, mai mult sau mai puţin spre centrul galactic. Fiecare săptămână îi purta mai adânc către Lentoare. Mai rău însă era faptul că traiectoria lor şi toate variantele ce înregistrau vreun progres traversau o regiune de mutaţii masive ale Zonelor. Ştirile Reţelei o numiseră Marea Furtună Zonală, deşi, desigur, în volumul respectiv nu exista nici cea mai infimă senzaţie fizică de turbulenţă. Totuşi în unele zile înaintau cu optzeci la sută mai încet decât se aşteptaseră.

Destul de repede înţeleseseră că nu numai furtuna era cea care-i încetinea. Cochilie-albastră ieşise din navă şi examinase avariile care nu mai putuseră fi reparate după fuga de la Releu.

– Deci este nava în sine?

Ravna stătea pe punte şi se uita afară, la deplasarea imperceptibilă a stelelor apropiate peste firmament. Confirmarea nu era o revelaţie. Totuşi ce era de făcut?

Cochilie-albastră rula înainte şi înapoi peste plafon. De fiecare dată când ajungea la peretele îndepărtat, interoga managementul vehiculului în privinţa ecluzei pneumatice a sasului de la botul navei. Ravna îl fulgeră cu privirea.

– Auzi... Asta a fost a enşpea oară în ultimele trei minute când ai verificat statutul respectiv. Dacă crezi într-adevăr că ceva este defect, atunci repară-l!

Rulajul skrodcălăreţului se opri brusc. Frunzele se legănară nesigur.

– Abia am fost afară. Vreau să fiu sigur că am închis corect ecluza. Ah... Vrei să spui că am verificat deja?

Ravna îl privi şi încercă să-şi domolească tonul aprig al glasului. Cochilie-albastră nu era ţinta cuvenită pentru frustrarea ei.

– Da. De cel puţin cinci ori.

– Scuză-mă. Tăcu şi intră în nemişcarea concentrării complete: am înregistrat amintirea.

Uneori era amuzant, dar alteori de-a dreptul iritant. Când skrodcălăreţii încercau să se gândească la mai multe lucruri simultan, skrodele lor erau uneori incapabile să menţină memoria pe termen scurt. Îndeosebi Cochilie-albastră se încâlcea în cicluri de comportament, repetând o acţiune şi uitând imediat ce anume făcuse.

Pham rânji larg, părând mult mai relaxat decât se simţea Ravna.

– Ce nu-nţeleg este de ce vă-mpăcaţi voi cu situaţia asta?

– Poftim?

– Potrivit bibliotecii navei, aveţi skrodele încă dinaintea existenţei Reţelei. Cum se face atunci că n-aţi îmbunătăţit designul, că n-aţi scăpat de rotiţele astea prosteşti şi că n-aţi upgradat sistemul de urmărire al memoriei? Pun prinsoare că până şi un programator militar din Zona Lentă ca mine ar fi putut realiza un design mai bun decât ce aveţi voi.

– De fapt este o chestiune de tradiţie, replică afectat Cochilie-albastră. Suntem recunoscători în primul rând aceluia care ne-a dat roţi şi memorie.

– Hmm…

Ravna aproape că zâmbi. De acum îl cunoştea pe Pham îndeajuns de bine pentru ca să ghicească la ce se gândea – mai precis faptul că destui călăreţi putuseră trece la lucruri mai bune în Transcendent. Cei rămaşi aveau probabil limitări autoimpuse.

– Da. Tradiţia. Mulţi dintre cei care au fost cândva skrodcălăreţi s-au modificat… Chiar în Transcendent. Noi însă continuăm. Tulpină-verde făcu o pauză, iar când continuă păru mai sfioasă ca de obicei: aţi auzit de mitul călăreţilor?

– Nu, răspunse Ravna interesată fără să vrea.

Cu timpul, avea să cunoască despre călăreţii aceştia la fel de multe ca despre nişte prieteni oameni, dar deocamdată o aşteptau încă destule surprize.

– Puţini au auzit. Nu înseamnă că ar fi un secret; atât doar că noi nu facem prea mult tam-tam. E aproape ca o religie, însă nu căutăm să convertim pe nimeni la ea. Acum patru sau cinci miliarde de ani, cineva a construit primele skrode şi i-a ridicat pe cei dintâi călăreţi ai lor la nivelul sapienţei. Până aici sunt fapte verificate. Potrivit mitului, ceva ne-a distrus Creatorul şi toată lucrarea lui. A fost o catastrofă atât de uriaşă, încât de la depărtarea aceasta nici măcar nu este înţeleasă ca fiind un act al minţii.

Existau numeroase teorii despre aspectul galaxiei în trecutul îndepărtat, pe vremea proto-partiţiei. Totuşi Reţeaua nu putea fi eternă. Trebuia să existe un început. Ravna nu crezuse niciodată prea mult în războaie şi catastrofe străvechi.

– Aşa că dintr-un punct de vedere, spuse Tulpină-verde, noi, călăreţii, suntem credincioşii care aşteaptă întoarcerea creatorului lor. Skroda tradiţională şi interfaţa tradiţională sunt un standard. Păstrarea lor a făcut posibilă răbdarea noastră.

– Aşa este, continuă Cochilie-albastră. Iar designul în sine este foarte subtil, lady Ravna, chiar dacă funcţionarea este simplă. Rulă până în mijlocul plafonului: skroda tradiţională impune o bună disciplină: concentrarea asupra lucrurilor realmente importante. În momentul acesta încercam să mă gândesc la prea multe… Reveni brusc la subiectul anterior: doi dintre spinii noştri de propulsie nu şi-au mai revenit după avariile de la Releu. Alţi trei par să se afle în degradare. Noi credeam că înaintarea lentă se datora furtunii, dar acum am studiat spinii învecinaţi. Avertismentele de diagnoză n-au fost alarme false.

– Se-nrăutăţeşte treaba?

– Din păcate, da.

– Cât de rău va ajunge?

Cochilie-albastră îşi strânse laolaltă toţi lujerii.

– Lady Ravna, deocamdată nu putem fi siguri în privinţa extrapolărilor. Este posibil să nu se mai înrăutăţească, sau… Ştii că *E II* nu era pe deplin pregătită pentru plecare. Mai trebuiau efectuate testele finale de fiabilitate. Cumva, asta mă îngrijorează mai mult decât orice altceva. Nu ştim ce hibe pot fi ascunse, mai ales când vom pătrunde în adânc şi va trebui să ne retragem automatele normale. Trebuie să urmărim propulsiile cu foarte multă atenţie… Şi să sperăm.

Era coşmarul care-i bântuia pe toţi călătorii, mai ales în adâncul Exteriorului. Fără ultrapropulsie, un an-lumină devenea în mod brusc nu o chestiune de minute, ci de ani. Chiar dacă ar fi activat statoreactorul şi ar fi intrat în hibernoterapie, Jefri Olsndot ar fi fost mort de o mie de ani până să fi ajuns la el, iar secretul navei părinţilor săi ar fi fost îngropat în cine ştie ce bălegar medieval.

Pham Nuwen arătă cu mâna câmpurile stelare ce se modificau lent.

– Totuşi ăsta-i Exteriorul. În fiecare oră, ajungem mai departe decât putea zbura flota Qeng Ho într-un deceniu. Ridică din umeri: nu există niciun loc unde să putem face reparaţii?

– Sunt câteva.

Adio ideii de zbor rapid, neobservat. Ravna suspină. Ultimele echipări de la Releu ar fi constat în piesele de rezervă şi software-ul compatibil, şi testat, pentru Adânc. De acum toate acelea erau posibilităţi imposibil de atins. O privi pe Tulpină-verde.

– Tu ai vreo idee?

– Despre ce?

Femeia îşi muşcă buza de frustrare. Unii spuneau că skrodcălăreţii

erau o rasă de comedianţi; perfect adevărat, însă cu totul neintenţionat. Cochilie-albastră zornăi către perechea sa.

– Ah! Te refereai la locurile unde am putea căpăta ajutor. Da, există câteva posibilităţi. Sjandra Kei se găseşte la trei mii nouă sute de ani-lumină de aici în sensul de rotaţie al galaxiei, dar în exteriorul acestei furtuni. Noi…

– Prea departe, rostiră aproape la unison Cochilie-albastră şi Ravna.

– Da, da, însă nu uitaţi: planetele Sjandra Kei sunt în majoritate umane – sunt căminul tău, lady Ravna. Iar Cochilie-albastră şi cu mine le cunoaştem foarte bine; la urma urmelor, ele erau sursa încărcăturii criptografice pe care am adus-o la Releu. Avem prieteni acolo, iar tu ai o familie. Până şi Cochilie-albastră este de acord că am putea efectua reparaţiile în mod discret.

– Dacă putem ajunge acolo.

Glasul voder al Cochiliei-albastre sunase plângăreţ.

– Bun şi care sunt celelalte opţiuni?

– Nu sunt atât de bine cunoscute. O să fac o listă. (Frunzele ei plutiră peste o consolă.) Ultima noastră şansă ar fi destul de aproape de traiectoria planificată. Este o civilizaţie uni-sistem. Numele de Reţea este… se traduce ca Odihnă Armonioasă.

– Odihnească-se-n pace, nu? chicoti Pham.

Dar ei conveniseră să călătorească discret, mereu atenţi la spinii avariaţi ai propulsiei, amânând decizia de a se opri pentru ajutor.

* * *

Zilele deveniră săptămâni şi săptămânile se adunară lent în luni. Patru călători în drum spre Adânc. Propulsia se înrăutăţi, dar lent, exact potrivit proiecţiilor de diagnoză *E II.*

Molima continua să se întindă peste Vârful Exteriorului şi atacurile ei asupra arhivelor Reţelei se extindeau mult dincolo de raza sa directă.

Comunicarea cu Jefri se îmbunătăţea. Mesajele curgeau cu viteza de unul sau două pe zi. Uneori, când roiul de antene al lui *E II* era reglat perfect, băiatul şi Ravna vorbeau aproape în timp real. Pe planeta Stiletelor, progresul se derula mai rapid decât se aşteptase femeia… Poate suficient de repede pentru ca băiatul să se poată salva.

Ar fi trebuit să fie greu – închisă într-o singură navă, cu doar alte trei persoane, având un unic fir de conversaţie cu exteriorul… Şi acela cu un băieţaş pierdut. În tot cazul, rareori era plictisitor. Ravna constatase că fiecare dintre ei avea destule de făcut. Ea se ocupa de biblioteca navei, depistând planurile care urmau să-i ajute pe domnul Oţel şi pe Jefri. Biblioteca de pe *E II* nu însemna mare lucru prin comparaţie cu arhiva de la Releu sau chiar cu bibliotecile universitare

de pe Sjandra Kei, însă fără automatele adecvate pentru căutare putea fi la fel de inaccesibilă. Iar pe măsură ce voiajul lor continua, automatele acelea aveau nevoie de tot mai multe îngrijiri speciale.

În plus... lucrurile nu puteau fi niciodată plictisitoare cu Pham în preajmă. El avea o duzină de proiecte şi era interesat de tot ce-l înconjura.

– Timpul de călătorie poate fi o binecuvântare, spunea el. Acum avem timp să recuperăm restanţele, să ne pregătim pentru orice am putea găsi.

Învăţa samnorska. Mergea mai lent decât învăţarea falsă de la Releu, totuşi bărbatul avea o predispoziţie înnăscută pentru deprinderea graiurilor şi Ravna îi oferea o mulţime de posibilităţi de practică. Zilnic, petrecea câteva ore în atelierul lui *E II,* adesea cu Cochilie-albastră. Grafica reală era o noutate pentru el, dar după nişte săptămâni depăşise prototipurile de jucării. Costumele presurizate pe care le construia aveau acumulatoare energetice şi arsenale întregi.

– Nu putem şti care va fi situaţia când vom ajunge acolo; armurile energetice pot fi realmente utile.

La sfârşitul fiecărei zi de muncă, se reuneau pe puntea de comandă pentru a-şi compara însemnările, pentru a analiza cele mai recente mesaje de la Jefri şi domnul Oţel, pentru a examina starea propulsiei. Pentru Ravna, acela putea fi momentul cel mai fericit al zilei... Şi uneori cel mai dificil. Pham aranjase automatele displayurilor astfel încât să arate de jur împrejur ziduri de castel. Un şemineu gigantic înlocuia fereastra normală de comunicaţii. Sunetele dinspre ea erau aproape perfecte; el izbutise chiar să obţină o cantitate mică de căldură de foc dinspre peretele respectiv. Aceasta era o sală de castel din memoria lui de pe Canberra, afirma Pham. Nu diferea însă prea mult de Epoca Prinţeselor de pe Nyjora (deşi majoritatea acelor castele fuseseră în mlaştini tropicale, unde şemineurile erau arar utilizate). Din cine ştie ce motiv inexplicabil, până şi călăreţii păreau încântaţi de peisaj; Tulpină-verde afirma că-i reamintea de o escală regulată în primii ei ani de comerţ alături de Cochilie-albastră. Aidoma unor călători care merseseră pe jos toată ziua, cei patru se relaxau în intimitatea unei săli spectrale. Iar după ce terminau cu informările reciproce, Pham şi skrodcălăreţii povesteau aventuri de negoţ, adesea până târziu în noapte.

Ravna stătea lângă bărbat şi era cea mai tăcută, deşi se alătura râsetelor şi, uneori, conversaţiei. Odată, Cochilie-albastră fusese cât pe-aici să se înece de râs, auzind despre încrederea lui Pham în cheile de criptare publice, iar Ravna ştia ea însăşi câteva istorii care confirmau părerea călăreţului. În acelaşi timp însă acelea erau şi momentele cele mai grele pentru ea. Desigur, poveştile erau minunate; Cochilie-albastră şi Tulpină-verde fuseseră în foarte multe

locuri şi în adâncul sufletelor erau negustori. Înşelătoriile, negocierile şi succesele făceau parte din vieţile lor. Pham îşi asculta aproape vrăjit prietenii… După care spunea propriile sale istorii, ca prinţ pe Canberra, ca negustor şi explorator în Zona Lentă. Şi în ciuda limitărilor Lentorii, aventurile lui le depăşeau chiar şi pe ale skrodcălăreţilor. Ravna surâdea şi încerca să simuleze entuziasmul.

Pentru că istoriile acelea erau cu totul exagerate. Pham credea realmente în ele, totuşi femeia nu-şi putea imagina un om care să fi putut vedea atât de multe şi să fi făcut atât de multe. Când fuseseră la Releu, ea susţinuse că amintirile lui erau artificiale, o glumă a Bătrânului. Fusese furioasă atunci când o spusese şi o regreta mai mult ca orice… Deoarece era în mod limpede adevărul. Tulpină-verde şi Cochilie-albastră nu observau niciodată, însă, uneori în mijlocul unei relatări, Pham se poticnea şi în ochi îi apărea o privire de panică abia camuflată. Undeva înlăuntru el ştia de asemenea adevărul şi Ravna simţea nevoia bruscă de a-l cuprinde în braţe şi de a-l alina. Era ca şi cum ar fi avut un prieten teribil de rănit, cu care putea vorbi, dar fără să-i recunoască vreodată amplitudinea rănilor. În loc de aşa ceva, ea se prefăcea că lacunele nu existau, zâmbea şi râdea la restul istorisirii.

Iar gluma Bătrânului fusese cu totul inutilă. Pham nu trebuia să fie un erou măreţ. Era un individ la locul lui, deşi egoist şi cam anarhist. Era la fel de încăpăţânat ca ea, însă mult mai curajos.

Ce îndemânare trebuie să fi avut Bătrânul pentru a crea o asemenea persoană, ce… Putere! Şi cum îl ura ea, fiindcă îşi bătuse joc de o asemenea persoană!

* * *

Din teostricţiunea lui Pham aproape că nu se mai zărea nicio urmă. Ravna era foarte recunoscătoare pentru asta. O dată sau de două ori pe lună, bărbatul cădea într-o transă visătoare. Pentru o zi sau două după aceea, se arunca plin de furie într-un proiect nou, adesea ceva ce nu putea să explice în mod clar. Totuşi starea nu i se înrăutăţea; el nu se îndepărta de Ravna.

– Şi poate că teostricţiunea ne-a salvat în cele din urmă, spuse Pham când ea avu curajul să-l întrebe. Nu, nu ştiu în ce fel. Se ciocăni cu vârful degetului în frunte. Aici sus este încă mansarda ticsită a zeului. Şi nu-i vorba numai despre amintiri. Uneori teostricţiunea are nevoie de toată mintea mea cu care să gândească şi nu mai rămâne spaţiu pentru conştiinţa de sine şi după aceea, nu pot explica, dar… uneori întrezăresc ceva. Ceea ce părinţii lui Jefri au adus pe planeta Stiletelor îi poate face rău Molimei. Poţi spune că-i un antidot… sau, şi mai bine, o contramăsură. Ceva luat de la Aberaţie, în timp ce se năştea în laboratorul Straumli. Ceva despre care Aberaţia nici măcar n-a suspectat că dispăruse, decât mult mai târziu.

Ravna suspină. Era greu să-şi imagineze o veste bună care să fi fost în acelaşi timp atât de înspăimântătoare.

– Straumerii ar fi putut şterpeli aşa ceva chiar din nucleul Aberaţiei?

– Poate că da. Sau poate că această contramăsură s-a folosit de straumeri ca să scape de Aberaţie. Ca să se ascundă într-un loc inaccesibil de adânc şi să aştepte să izbească. Iar eu cred că planul s-ar putea să funcţioneze, Rav, cel puţin dacă eu… Dacă teostricţiunea Bătrânului poate să ajungă acolo şi să fie de folos. Priveşte ştirile! Molima dă peste cap Vârful Exteriorului – căutând ceva. Distrugerea Releului a fost partea cea mai neînsemnată a acţiunilor ei, un produs secundar şi minor al uciderii Bătrânului. Ea însă caută prin locuri greşite. Noi vom avea şansa contramăsurii.

Femeia se gândi la mesajele lui Jefri.

– Mucegaiul de pe pereţii navei lui Jefri… Asta crezi că este?

Privirea lui Pham deveni sticloasă, pierdută.

– Da. Mucegaiul pare complet pasiv, dar băiatul zice c-a fost acolo de la-nceput, că părinţii îl împiedicau să se apropie. Pare uşor dezgustat de el… Asta-i bine, probabil că-i ţine şi pe prietenii lui Stilete departe.

O mie de întrebări se declanşară. Cu certitudine, ele trebuiau să existe şi în mintea lui Pham. Iar deocamdată ei nu puteau şti răspunsul la niciuna. Totuşi, într-o bună zi, aveau să stea în faţa acelui necunoscut şi mâna moartă a Bătrânului avea să acţioneze… prin intermediul lui Pham. Ravna se cutremură şi o vreme nu mai scoase niciun cuvânt.

* * *

Lună după lună, proiectul prafului de puşcă respectă termenele programului bibliotecii. Stiletele izbutiseră să-l producă destul de uşor; întoarcerile prin arborele de experimente fuseseră puţine. Evenimentul critic care încetinise progresul general fusese testarea aliajelor, dar depăşiseră acum şi obstacolul acela. Haitele de pe Insula Tăinuită construiseră primele trei prototipuri: tunuri încărcate prin culate, care erau îndeajuns de mici pentru a fi transportate de o singură haită. Jefri credea că în alte zece zile ar fi putut începe producţia de masă.

Proiectul radioului era cel straniu. Dintr-un punct de vedere rămăsese în urma termenelor; din alt punct de vedere, depăşise cu mult orice şi-ar fi imaginat Ravna vreodată. După o lungă perioadă de progres normal, Jefri propusese un alt plan. Acesta consta din refacerea completă a tabelelor pentru interfaţa acustică.

– Crezusem că păcălicii ăştia sunt pentru prima dată în stadiul medieval, comentă Pham Nuwen când citi mesajul lui Jefri.

– Aşa este. Se pare c-au extrapolat pur şi simplu consecinţe pentru

ceea ce le-am expediat noi. Doresc să transmită gândurile haitelor prin radio.

– Hmm... Mda. Noi am descris cum specifică tabelele grila convertoare – totul în samnorskă ne-tehnică. Asta a inclus şi explicarea felului în care mici schimbări în tabel ar fi modificat grila. Designul nostru le-ar fi oferit o bandă de trei kilohertzi, adică o conexiune bună de nivel vocal. Tu-mi spui acum că implementarea acestui nou tabel le-ar oferi două sute de kilohertzi?

– Exact. Aşa m-anunţă datasetul meu.

El îi aruncă zâmbetul lui încrezut.

– Ha! Exact asta vreau să spun. Sigur că da, în principiu le-am oferit suficiente informaţii ca să facă extrapolarea. După cum mi se pare mie, extinderea acestui tabel de specificaţii este echivalent cu rezolvarea... Hmm... – numără rândurile şi coloanele – unei ecuaţii diferenţiale parţiale numerice cu cinci sute de noduri. Iar micul Jefri afirmă că toate dataseturile lui au fost distruse şi că nici calculatorul navei nu-i tocmai utilizabil.

Ravna se lăsă pe spate în scaunul din faţa displayului.

– Scuză-mă. Acum am înţeles ce vrei să spui. (Te obişnuieşti în aşa măsură cu instrumentele zilnice de lucru, încât uiţi cum ar putea fi în absenţa lor.) Tu... tu crezi că asta ar putea fi o acţiune a... Contramăsurii?

Pham Nuwen şovăi, ca şi cum nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte posibilitatea respectivă.

– Nu... nu-i asta, răspunse el. Cred că acest domn Oţel nu-i tocmai sincer cu noi. Noi nu avem decât un flux de biţi de la Jefri. Ce ştim de fapt despre ceea ce se-ntâmplă?

– Păi... să-ţi spun nişte chestii pe care eu le ştiu. Dialogăm cu un copil uman care a fost crescut în Domeniul Straumli. Ai citit majoritatea mesajelor lui în traducere triskwelină. Traducerea elimină multe dintre colocvialităţile şi micile erori ale unui copil care este vorbitor nativ de samnorskă. Aşa ceva ar putea simula doar adulţii umani... Iar după mai bine de douăzeci de săptămâni de cunoaştere a lui Jefri, îţi spun că şi aşa ceva este improbabil.

– Bine, să presupunem atunci că Jefri este autentic. Avem un copil de opt ani pe planeta Stiletelor. El ne spune ceea ce crede că ar fi adevărul. Vreau să zic că pare că cineva l-ar minţi. Poate că ne putem încrede în ce vede cu propriii ochi. Spune despre creaturile astea că nu sunt sapiente decât în grupuri de vreo cinci. Bun! Îl credem.

Pham dădu ochii peste cap. Probabil că lecturile îi arătaseră cât de rare erau inteligenţele de grup de partea aceasta a Transcendentului.

– Puştiul spune că din spaţiu n-au văzut decât aşezări mici şi că totul de la sol este medieval. Bun, o să acceptăm şi asta. Dar... care-i probabilitatea ca rasa asta să fie atât de inteligentă, încât să poată

rezolva mental ecuaţii diferenţiale parţiale şi s-o facă numai în urma implicaţiilor din mesajul tău?

– Să ştii că au existat oameni atât de inteligenţi. Ar fi putut aminti un caz din istoria Nyjorei şi altele două de pe Vechiul Pământ. Dacă asemenea capacităţi erau comune în rândul haitelor, însemna că ele erau mai inteligente decât orice rasă naturală de care auzise vreodată femeia. Aşadar, să nu fie pentru prima oară în stadiul medieval?

– Exact! Pun prinsoare că-i o colonie care a dat de necazuri... Ca Nyjora ta şi Canberra mea, atât doar că planetele noastre au avut norocul să fi fost în Exterior. Haitele astea de câini au pe undeva un calculator în stare de funcţionare. Poate că se află sub controlul clasei lor de preoţi; poate că nici nu mai au altele, însă-i clar că nu ne spun totul.

– Dar de ce? Noi i-am ajuta oricum. Şi Jefri ne-a spus că acest grup l-a salvat.

Pham surâse din nou – vechiul lui zâmbet superior. Apoi se opri. Se străduia realmente să renunţe la obiceiul acela.

– Ravna, tu ai fost pe o grămadă de planete diferite. Mai ştiu c-ai citit despre alte mii de planete, cel puţin investigate. Probabil că ai idee despre varietăţi ale medievalismului pe care nu le-aş fi bănuit niciodată. Nu uita însă un lucru: eu am fost realmente acolo... cred...

Ultimul cuvânt fusese un murmur tremurat.

– Am citit despre Epoca Prinţeselor, rosti blajin femeia.

– Da... şi îmi cer scuze dacă pare că bagatelizez cunoştinţele tale. În orice politici medievale, arma şi gândul sunt strâns legate. Dar cineva care-a trăit realmente în asemenea medii le percepe mai bine însemnătatea. Fii atentă: chiar dacă noi am crede tot ce spune Jefri c-ar fi văzut, acest regat al Insulei Tăinuite este sinistru.

– Te referi la nume?

– Ca Jupuitori, Oţel, Stilete? Numele aspre nu-nseamnă neapărat mare lucru, chicoti Pham. Vreau să-ţi spun că pe când eu aveam opt ani, unul dintre titlurile mele era deja Lordul Eviscerator.

Văzu expresia de pe chipul Ravnei şi adăugă iute:

– Iar la vârsta aceea, nici măcar nu asistasem la mai mult de două execuţii! Nu, numele reprezintă doar o parte măruntă din toată chestia asta. Mă gândesc la descrierea pe care-o face puştiul castelului – care pare destul de aproape de navă – şi ambuscada aia din care lui i se pare c-a fost salvat. Lucrurile nu prea se leagă. Ai întrebat ce ar avea Stiletele de câştigat din înşelarea noastră. Eu pot privi întrebarea asta din punctul lor de vedere. Dacă sunt o colonie decăzută, atunci au o idee clară despre ce au pierdut. Probabil că au unele vestigii de tehnologie şi sunt paranoici ca naiba. În locul lor, m-aş fi gândit în mod serios la un atac asupra salvatorilor, dacă salvatorii aceia păreau slabi sau neglijenţi. Şi chiar dacă noi sosim în forţă... Fii

niţel atentă la întrebările pe care Jefri le pune în numele lui Oţel! Tipul ne iscodeşte, încercând să descopere ce preţuim noi de fapt: nava evadaţilor, pe Jefri şi pe hibernaţi sau ceva de la bordul navei. Până ce vom sosi, Oţel probabil că va fi distrus opoziţia locală… Mulţumită nouă. Bănuiala mea este că atunci când vom ajunge pe planeta Stiletelor, ne vor aştepta nişte şantaje zdravene.

Crezusem că vorbeam despre veştile bune. Ravna derula prin ultimele mesaje. Pham avea dreptate. Băiatul spunea adevărul aşa cum îl vedea el, însă…

– Nu văd cum altfel am putea proceda. Dacă nu-l ajutăm pe Oţel împotriva Cioplitorilor-în-lemn…

– Mda… Nu ştim destule ca să putem face altceva. Indiferent care ar fi adevărul, Cioplitorii-în-lemn par o ameninţare reală la adresa lui Jefri şi a navei. Spun doar c-ar trebui să ne gândim la toate posibilităţile. În niciun caz nu trebuie să arătăm interes faţă de Contramăsură. Dacă localnicii află cu câtă disperare o dorim, nu mai avem nicio şansă. Şi poate c-ar fi timpul să-ncepem să strecurăm noi înşine nişte minciuni. Oţel se referea la construirea unui loc pentru asolizarea noastră în interiorul castelului lui. Este imposibil ca *E II* să încapă acolo, dar cred c-ar trebui să-i cântăm în strună, să-i spunem lui Jefri că ne putem separa de ultrapropulsie, cumva în stilul navei lui cu containere. Să-l lăsăm pe Oţel să se concentreze asupra construirii unor capcane inofensive…

Începu să fredoneze unul dintre straniile lui marşuri.

– Cât despre radio – de ce să nu felicităm Stiletele, cu un aer foarte nepăsător, pentru îmbunătăţirea designului nostru? Mă-ntreb ce ne vor răspunde?

Pham Nuwen îşi căpătă răspunsul peste mai puţin de trei zile. Jefri Olsndot spuse că el însuşi făcuse optimizarea. Aşadar, dacă i-ar fi dat crezare puştiului, nu exista nicio dovadă de calculatoare ascunse. Pham nu era deloc convins.

– Să zicem atunci că printr-o coincidenţă îl avem pe Isaac Newton la celălalt capăt al liniei?

Ravna nu-l contrazise. Era într-adevăr un noroc uriaş, totuşi… Reciti mesajele mai vechi. În exprimare şi cunoştinţe generale, băiatul părea absolut normal pentru vârsta lui. Ocazional însă existau situaţii ce implicau intuiţii matematice – nu matematica învăţată oficial la şcoală –, când Jefri spunea nişte lucruri remarcabile. Unele dintre conversaţiile respective se desfăşuraseră în condiţii aproape perfecte, cu timp de răspuns real sub un minut. Totul părea prea compatibil pentru a fi minciuna la care se gândea Pham Nuwen.

Jefri Olsndot, eşti o persoană pe care-mi doresc foarte mult s-o cunosc.

* * *

Veşnic apărea câte ceva: probleme cu progresul înregistrat de Stilete, temeri că ucigaşii Cioplitori-în-lemn l-ar putea doborî pe domnul Oţel, griji legate de spinii propulsiei care se degradau constant, ca şi de turbulenţa Zonei care le încetinea şi mai mult avansarea navei. Pe rând şi simultan, viaţa era frustrantă, plictisitoare, înspăimântătoare. Şi totuşi…

Într-o noapte, cam după patru luni de voiaj, Ravna se trezi în cabina pe care ajunsese s-o împartă cu Pham. Poate că visase, dar nu-şi putea aminti absolut nimic altceva decât că nu fusese un coşmar. În cabină nu se auzea vreun zgomot aparte, ceva care s-o fi deşteptat. Alături, Pham dormea adânc în hamacul lor. Femeia îşi coborî mâna pe spatele lui, trăgându-l uşor mai aproape. Ritmul respiraţiei bărbatului se schimbă şi el bolborosi ceva încet şi ininteligibil. În opinia Ravnei, sexul în imponderabilitate nu constituia experienţa extraordinară despre care se lăudau unii; totuşi dormitul împreună cu cineva… în absenţa gravitaţiei, era foarte plăcut. O îmbrăţişare putea fi uşoară, de durată şi lipsită de efort.

Ravna privi în jurul cabinei slab iluminate şi se strădui să înţeleagă ce anume o trezise. Poate că fuseseră pur şi simplu problemele de peste zi… Puterile ştiau că fuseseră destule. Îşi cuibări faţa lângă umărul lui Pham. Da, probleme apăreau permanent, însă… într-un fel ea era mult mai fericită decât fusese de ani buni. De acord, existau probleme. Situaţia sărmanului Jefri… Toţi cei pierduţi pe Straum şi la Releu… Ea avea totuşi trei prieteni şi o iubire. Într-o navă micuţă care se îndrepta către Adânc, era mai puţin singură decât fusese după plecarea de pe Sjandra Kei. Mai mult ca oricând, poate că ar fi reuşit să facă ceva pentru a da o mână de ajutor în problemele acelea.

Şi apoi bănui, pe de o parte tristă, pe de altă parte radioasă, că peste mulţi ani s-ar putea să considere lunile acestea ca fiind vârsta de aur a fericirii ei.

Capitolul 26

În cele din urmă, după cinci luni de zbor, fu clar că nu exista nicio speranţă de a merge mai departe fără să repare spinii propulsiei. Brusc, *E II* parcurgea doar un sfert de an-lumină pe oră într-un volum al spaţiului în care, potrivit testărilor, ar fi trebuit să străbată cel puţin doi ani-lumină. Iar situaţia se înrăutăţea. Ar fi ajuns fără probleme la Odihna Armonioasă, dar după aceea…

Odihna Armonioasă… Ravna o considera o denumire oribilă. Traducerea glumeaţă a lui Pham era şi mai groaznică: Odihnească-se-n Pace. În Exterior, se popula aproape orice era locuibil. Civilizaţiile erau tranzitorii şi rasele piereau… Însă indivizi noi suiau mereu din Interior. De cele mai multe ori rezultau peticiri, sisteme polispecifice. Rase tinere abia urcate din Lentoare trăiau stingher alături de resturi din popoare mai bătrâne. Conform bibliotecii navei, Odihnească-se-n Pace era de mult timp în Exterior. Fusese locuită în mod permanent de minimum două sute de milioane de ani, timp destul ca zece mii de specii să-i dea numele de cămin. Datele cele mai recente consemnau peste o sută de terrane distincte. Până şi cea mai tânără era reziduul unei duzini de emigraţii. Locul trebuia să fie paşnic până la punctul de a deveni muribund.

Aşa să fie. Înaintară trei ani-lumină în sensul de rotaţie al galaxiei. Acum coborau pe lângă trunchiul principal al Reţelei, spre OA; până la destinaţie, aveau să fie la curent cu ştirile.

Odihna Armonioasă îşi făcea reclamă pe Reţea. Cel puţin o specie achiziţiona bunuri externe şi era specializată în dotări şi reparaţii navale. O rasă harnică, cu picioare-tari (?), după cum proclamau anunţurile. În cele din urmă, Ravna văzu şi secvenţe video. Creaturile păşeau pe colţi din fildeş şi aveau un guler de braţe scurte plasat imediat sub grumaze. Reclamele lor includeau adresele de reţea ale clienţilor satisfăcuţi. Păcat că nu le putem consulta. Ravna le expedie un mesaj scurt în triskwelină, solicitând înlocuirea generică a propulsiei şi enumerând metode posibile de plată.

Între timp, veştile proaste continuau să se reverse.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Baeloresk → triskwelină, unităţi SjK

De la: Alianţa pentru Apărare [Pretinsă cooperativă a cinci imperii polispecifice în Exterior dedesubtul Domeniului Straumli. Nu există consemnări ale existenţei ei înainte de Căderea Releului.]

Subiect: Chemare la acţiune

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 158,00 zile de la Căderea Releului

Cuvinte-cheie: Fapte, nu vorbe

Text mesaj:
Forţele Alianţei se pregătesc pentru acţiune împotriva instrumentelor Aberaţiei. Este momentul ca prietenii noştri să-şi anunţe prezenţa. Deocamdată nu avem nevoie de angajamentele voastre militare, dar în viitorul foarte apropiat vom avea nevoie de servicii de susţinere, inclusiv de timp gratuit pe Reţea. În secundele următoare vom privi cu atenţie pentru a vedea cine ne susţine acţiunea şi cine poate fi înrobit de Aberaţie. Dacă trăiţi alături de contaminarea umană, aveţi de ales: acţionaţi acum, cu o bună posibilitate de victorie… sau aşteptaţi şi veţi fi distruşi.
Moarte scursorilor!

Era plin de mesaje secundare, inclusiv de speculaţii privitoare la cine se referă Moarte-scursorilor (sau Alianţa pentru Apărare). Existau de asemenea zvonuri despre mişcări militare. Nu creau chiar nivelul de interes pe care-l trezise căderea Releului, totuşi captaseră atenţia câtorva grupuri de ştiri. Ravna înghiţi un nod şi-şi luă ochii de la display.

– Văd că încă se face mult tam-tam…

Încercase un ton nepăsător, dar nu-i prea reuşise. Pham Nuwen o atinse pe umăr.

– Aşa-i. Şi-n general adevăraţii ucigaşi nu-şi fac publicitate anterior. (Glasul lui deţinea totuşi mai degrabă milă decât convingere.) Încă nu ştim dacă nu-i decât un singur guraliv. Nu există nicio confirmare a unor mişcări de nave. La urma urmelor, ce ar putea face?

Ravna se împinse în masă, îndepărtându-se de ea.

– Sper că nu cine ştie ce. Sute de civilizaţii au înglobate mici aşezări umane. În mod cert, ele şi-au luat măsuri de precauţie de când a început chestia asta cu Moarte-scursorilor… *Pe Puteri,* cât aş dori să ştiu că Sjandra Kei n-a păţit nimic!

Trecuseră mai bine de doi ani de când o văzuse pe Lynne şi pe părinţii lor. Uneori Sjandra Kei părea desprinsă din altă viaţă, însă simplul fapt de a şti că era acolo însemnase o tihnă mai mare decât îşi dăduse seama. Acum…

De cealaltă parte a punţii de comandă, skrodcălăreţii lucraseră la specificaţiile pentru reparaţii. Cochilie-albastră rulă spre ei.

– Mă tem pentru aşezările mici, dar oamenii de la Sjandra Kei sunt forţa care impulsionează civilizaţia aceea; până şi numele este unul omenesc. Orice atac asupra lor ar fi un atac asupra întregii civilizaţii. Tulpină-verde şi cu mine am încheiat multe afaceri acolo, inclusiv cu forţele securităţii lor comerciale. Doar nebunii sau amatorii de cacealmale şi-ar anunţa intenţia unei invazii.

Ravna se gândi puţin şi se mai linişti. Dirokimii şi Loferii s-ar fi opus oricărei ameninţări la adresa oamenilor de la Sjandra Kei.

– Da, noi nu suntem un ghetou acolo. (Poate că situaţia era foarte grea pentru oamenii izolaţi, dar Sjandra Kei nu va păţi nimic.) Amatori de cacealmale! Nu degeaba este numită Reţeaua Milioanelor de Minciuni.

Îşi îndepărtă mintea de la temerile care erau mai presus de controlul ei şi urmă:

– Un lucru este totuşi clar. Dacă poposim la Odihna Armonioasă, trebuie să ne asigurăm cât mai bine că nu aducem nici pe departe cu nişte oameni.

* * *

Şi, desigur, ca să nu aducă nici pe departe cu nişte oameni, Ravna şi Pham nu trebuiau să fie vizibili. Skrodcălăreţii aveau să poarte discuţiile. Ravna şi Călăreţii examinară cu atenţie toate programele exterioare ale navei, eliminând nuanţele umane care se strecuraseră după ce plecaseră de la Releu. Şi dacă aveau să fie controale la bord? Cu certitudine nu puteau scăpa unei cercetări minuţioase, totuşi izolară obiectele omeneşti într-o falsă cală jupiteriană. La nevoie, cei doi oameni aveau să se strecoare acolo.

Pham Nuwen verifică ce făcuseră... şi găsi destule erori. Nu se descurca deloc rău pentru un programator barbar. Pe de altă parte, atingeau rapid adâncuri în care cele mai bune calculatoare nu erau mult mai sofisticate decât echipamentele cu care lucrase el însuşi.

Ca o ironie a sorţii, exista un detaliu pe care nu-l puteau camufla: faptul că *E II* provenea din Vârful Exteriorului. Bineînţeles, nava era un lugher-de-fund şi se baza pe design din Exteriorul Median, însă reechipările aveau o eleganţă, care anunţa cu glas tare competenţa aproape supraumană.

– Blestemăţia lasă senzaţia unei toporişti produse într-o fabrică de înaltă tehnologie, comentase Pham Nuwen.

* * *

Securitatea OA fu încurajatoare: un control superficial al vitezei, fără abordaj. *E II* efectuă saltul în sistem şi acţionă una dintre rachetele direcţionale pentru a stabili corespondenţa dintre poziţie/vectorul viteză şi centrul Odihnei Armonioase şi portul de

Reparaţii Sfântul (?) Rihndell. (Pham: dacă eşti un sfânt, trebuie să fii cinstit, este?)

Excentric II se afla deasupra planului eclipticii şi la optzeci de milioane de kilometri de unica stea a OA. Panorama era spectaculoasă, deşi ştiuseră la ce să se aştepte. Sistemul interior era la fel de prăfos/gazos ca o pepinieră stelară, cu toate că primara era o stea G cu vârsta de trei miliarde de ani. Soarele acela era înconjurat de milioane de inele, mai spectaculoase decât cele din jurul oricărei planete. Cele mai mari şi mai luminoase se divideau în alte mii de inele. Chiar şi în spectrul natural de lumină, aici existau culori vii, fire verzi, roşii şi violete. Abătându-se de la planul inelelor, lacuri de umbră se întindeau între coaste deluroase colorate, dealuri cu lăţimi de peste un milion de kilometri. Ocazionale obiecte – structuri? – se ridicau îndeajuns de mult din planul inelelor pentru a proiecta umbre ca nişte ace în afara sistemului. Ferestrele de spectru infraroşu şi mişcare în timp real prezentau caracteristici mai convenţionale. Dincolo de inele se întindea o centură masivă de asteroizi, iar după aceasta o singură planetă jupiteriană, al cărei sistem de inele de un milion de kilometri părea cu totul neînsemnat. Nu existau alte planete – nici detectate, nici în arhive. Cele mai mari obiecte din sistemul principal de inele aveau dimensiuni de trei sute de kilometri… Dar păreau să fie de ordinul miilor.

Conformându-se indicaţiilor primite de la Sf. Rihndell, coborâră nava la planul inelului şi egalizară viteza cu cea locală. Pentru ultima manevră, folosiră un impuls masiv: o acceleraţie de 3 *g* timp de cinci minute.

– Ca în vremurile de tare de demult, comentă Pham Nuwen.

Reveniţi în imponderabilitate, examinară portul în care ajunseseră. Din apropiere semăna cu sistemele de inele planetare pe care Ravna le cunoscuse toată viaţa. Aici existau obiecte de toate mărimile, ajungând până la cele mai mici decât palma, nenumărate globuri de spumă îngheţată care se atingeau lin, se lipeau şi se separau. Sfărâmăturile pluteau aproape peste tot în jur; acesta era haos care fusese îmblânzit cu mult timp în urmă. În planul inelelor nu puteau zări mai departe de câteva sute de metri; resturile blocau vederea. Şi nu toate erau în stare liberă. Tulpină-verde indică o linie albă care părea că se curbează dinspre infinit, trecând în apropierea lor şi revenind apoi pentru vecie în direcţia opusă.

– Pare o singură structură, rosti ea.

Ravna spori amplificarea. În sistemele de inele planetare, bulgării de zăpadă din spumă concreşteau uneori în corzi lungi de mii de kilometri. Linia albă se lăţea mult dincolo de fereastră. Displayul afirma că era lată de un kilometru. În mod clar, arcul acesta nu era făcut din bulgări de zăpadă. Femeia putea distinge nave şi noduri de

comunicaţii. Verificând cu imagini ale apropierii lor, Ravna văzu că arcul era lung de peste patruzeci de milioane de kilometri şi presărat de o sumedenie de breşe pe toată lungimea. Era logic; rezistenţa la tracţiune a unei asemenea structuri putea fi apropiată de zero. În funcţie de distorsiunile locale, avea să se desfacă pentru scurt timp, după care să se reunească lin ceva mai târziu. Întregul spectacol amintea vag de vagoane de trenuri ce se cuplau şi decuplau pe o veche linie ferată nyjoreană.

În ora următoare, ei se deplasară cu precauţie pentru a andoca pe arcul inelului. Unicul aspect regulat al structurii era liniaritatea ei. Unele module erau concepute în mod evident pentru conectare prova şi pupa. Altele erau mormane neregulate de echipamente neconvenţionale, întrepătrunse cu gheaţă murdară. Pe ultimii kilometri plutiră printr-o pădure de spini ultrapropulsie. Două treimi din dane erau ocupate.

Cochilie-albastră deschise o fereastră cu specificaţiile de activitate de la Sf. Rihndell.

– Hmmm… Hm! Domnul Rihndell pare extraordinar de ocupat.

Înclină câteva frunze spre navele de pe vederea exterioară.

– Poate c-are un maidan de fiare vechi, comentă Pham.

* * *

Cochilie-albastră şi Tulpină-verde coborâră în ecluza calei pentru a-şi pregăti prima incursiune afară. Skrodcălăreţii erau împreună de două sute de ani şi Cochilie-albastră provenea dintr-o familie de comercianţi stelari, totuşi cei doi argumentară pe îndelete despre cea mai bună abordare pe care s-o folosească cu Sf. Rihndell.

– Bineînţeles că Odihna Armonioasă este tipică, dragă Cochilie-albastră; mi-aş fi reamintit tipicul chiar dacă n-aş fi avut niciodată o skrodă. Însă afacerea noastră aici nu seamănă cu nimic din ce am mai făcut vreodată.

Cochilie-albastră mormăi ceva fără cuvinte şi împinse alt pachet comercial sub eşarfa de cargou. Eşarfa nu avea doar rol decorativ. Materialul era dur şi elastic şi proteja orice ar fi acoperit. Era aceeaşi procedură pe care o urmaseră în noile sisteme inelare şi care funcţionase bine până atunci. În cele din urmă, el răspunse:

– Normal că există diferenţe: în principal, că avem foarte puţine mărfuri cu care să facem troc pentru reparaţii şi niciun contact comercial anterior. Dacă nu ne vom folosi la maximum abilităţile de negociatori, nu vom căpăta nimic!

Verifică multiplii senzori întinşi peste skroda sa, apoi se adresă oamenilor:

– Vreţi să reorientez vreo videocameră? Se vede bine pe toate?

Sf. Rihndell era zgârcit în privinţa închirierii de lăţime de bandă… sau poate pur şi simplu precaut.

– Nu, se auzi replica lui Pham Nuwen, sunt foarte bine aşa. Mă puteţi auzi?

Vorbea prin intermediul unui microfon din skrode. Legătura în sine era criptată.

– Da.

Skrodcălăreţii ieşiră prin ecluzele lui *E II* în habitatul-arc Sf. Rihndell.

* * *

De la interior, transparenţa se arcuia în jurul lor prin şiruri de ferestre naturale ce se micşorau în depărtare. Puteau să vadă clienţii curenţi ai Sf. Rihndell şi inelul scămoşat dindărătul lor. Soarele se întrevedea mic, însă exista o pâclă de strălucire, o super-corona. Fără îndoială era un roi de sateliţi energetici; în mod natural, sistemele inelare nu utilizau prea bine văpăile centrale. Pentru o clipă, călăreţii se opriră locului, surprinşi de imaginea unui ocean mai mare decât oricare altul. Lumina putea fi amurgul văzut prin brizanţi joşi. Iar pentru ei, miile de particule ce pluteau în apropiere semănau cu hrana dintr-un lent flux mareic.

Coridorul larg era ticsit. Creaturile de aici aveau planuri corporale destul de obişnuite, deşi niciuna nu aparţinea vreunei specii pe care Tulpină-verde s-o recunoască în mod cert. Cele mai numeroase erau cele cu picioare-colţi, care conduceau Sf. Rihndell. După un moment, una dintre ele se desprinse de pe peretele de lângă ecluza lui *E II.* Zumzăi ceva care în triskwelină fu interpretat ca:

– Pentru comerţ, noi merge pe-aici.

Picioarele sale din ivoriu se deplasară agil şi sui într-un vehicul deschis. Skrodcălăreţii se instalară în spatele lui şi accelerară în lungul arcului. Cochilie-albastră rulă iute, înainte şi înapoi, către Tulpină-verde:

– Vechea poveste, nu? La ce le mai slujesc picioarele acum?

Era cea mai veche glumă a călăreţilor, dar râdeau de fiecare dată când o auzeau. Două picioare sau patru picioare – evoluate din aripioare, maxilare sau din orice altceva – erau foarte bune pentru deplasarea pe suprafaţa unei planete, însă în spaţiu aproape că nu mai contau.

Vehiculul avansa cu o sută de metri pe secundă, legănându-se uşor când treceau de pe un segment al inelului pe următorul. Cochilie-albastră menţinu un flux permanent de conversaţie cu călăuza lor – genul despre care Tulpină-verde ştia că era una dintre marile bucurii ale vieţii sale.

– Unde mergem? Ce sunt creaturile acelea de acolo? Ce fel de mărfuri se caută în Sf. Rihndell?

Totul jovial şi aproape uman de rapid. Acolo unde memoria pe termen scurt nu-l ajuta, depindea de skrodă. Picioare-colţi vorbea doar

triskwelină cu gramatică redusă şi nu părea să înţeleagă unele întrebări.

– Noi merge la maestru' negustor… Ele este creaturi ajutor… Aliaţi de client mare şi nou…

Limbajul limitat al călăuzei nu-l deranja defel pe dragul Cochilie-albastră; el colecta mai degrabă reacţii decât răspunsuri. Majoritatea raselor aveau interese care erau obscure pentru unii precum Cochilie-albastră şi Tulpină-verde. Neîndoios, în Odihna Armonioasă trăiau miliarde de creaturi total impenetrabile pentru skrodcălăreţi, oameni sau dirokimi. Totuşi dialogurile simple ofereau adesea sugestii de răspunsuri la două întrebări foarte importante: *ce aveţi voi care mi-ar putea fi util? Şi cum te-aş putea convinge să renunţi la ele?* Întrebările dragului Cochilie-albastră îl sondau pe celălalt, încercând să găsească parametri de personalitate, interes şi abilitate.

Cei doi skrodcălăreţi jucau un joc în echipă. În timp ce Cochilie-albastră sporovăia, Tulpină-verde cerceta totul prin jur, rulându-şi înregistratoarele skrodei pe toate benzile, încercând să plaseze mediul acesta în contextul altora pe care le cunoscuseră. Tehnologie: Ce ar avea nevoie cei de aici? Ce poate să funcţioneze? Într-un spaţiu atât de plat, ţesăturile agravi nu prea ar fi avut căutare. Şi atât de jos în Exterior, multe importuri sofisticate de mai sus s-ar fi defectat instantaneu. Lucrătorii de dincolo de ferestrele lungi purtau costume presurizate articulate – costumele din câmpuri de forţă de la Exteriorul Superior ar fi rezistat doar câteva săptămâni aici, jos.

Trecură pe lângă arbori care creşteau aidoma lianelor. Unele trunchiuri ocoleau peretele arcului; altele se legănau aidoma unor cozi lungi de sute de metri. Grădinari picioare-colţi pluteau la tot pasul deasupra plantelor, totuşi nu existau dovezi de agricultură. Toate acestea erau ornamente. În planul inelelor, dincolo de ferestre, se zăreau ocazional turnuri, structuri ce se înălţau o mie de kilometri deasupra planului şi proiectau umbrele ascuţite pe care le văzuseră în apropierea finală. Vocile lui Ravna şi Pham bâzâiau lângă tulpina Tulpinii-verzi, întrebând-o în şoaptă despre turnuri şi speculând asupra scopului unor construcţii atât de instabile. Ea le stocă ipotezele pentru a le analiza ulterior… însă se îndoia în privinţa lor; unele ar fi avut succes doar în Exteriorul Superior, iar altele erau pur şi simplu neeconomice.

Tulpină-verde vizitase până atunci opt civilizaţii din sisteme inelare, care fuseseră consecinţe comune ale accidentelor şi războaielor (şi, ocazional, ale designului deliberat de habitat). Potrivit bibliotecii din *E II,* Odihna Armonioasă fusese un sistem planetar normal până în urmă cu zece milioane de ani, după care urmase un adevărat conflict teritorial. O rasă tânără din Interior se gândise să-l colonizeze şi să-i extermine pe locuitorii muribunzi. Atacul fusese o

eroare, deoarece muribunzii încă puteau ucide şi sistemul fusese transformat în sfărâmături. Poate că rasa tânără supravieţuise, dar după zece milioane de ani ucigaşii tineri ar fi trebuit să se numere acum printre cele mai şubrede rase bătrâne din sistem. Poate că o mie de rase noi se succedaseră în acel răstimp şi aproape fiecare întreprinsese ceva pentru a modifica inelele şi norul de gaze rămase de pe urma calamităţii. Rezultatul final nu era defel o ruină, însă avea o vârstă impresionantă. Biblioteca navei afirma că în ultima mie de ani nicio rasă din Odihna Armonioasă nu trecuse în Transcendent, iar informaţia respectivă era mai importantă decât toate celelalte. Civilizaţiile actuale erau în crepuscul şi-şi rafinau mediocritatea. Mai mult ca orice altceva, sistemul degaja impresia unui vechi şi frumos smârc post-reflux, întreţinut şi îngrijit, protejat de valurile agitate care i-ar fi putut tulbura bonzaii. În modul cel mai probabil, picioarele-colţi erau specia cea mai vioaie de aici, poate unica interesată de comerţ cu Exteriorul.

Vehiculul lor încetini şi spiralǎ într-un turn mic.

* * *

– Pe Flotă, ce n-aş da să fi fost acum acolo cu ei!

Pham Nuwen flutură din braţ către imaginile de la videocamerele Călăreţilor. De la plecarea acestora, el nu se desprinsese de ferestre, când holbându-se la peisajul inelelor, când ricoşând, cufundat în gânduri, între podeaua şi plafonul punţii de comandă. Ravna nu-l văzuse niciodată atât de absorbit, atât de preocupat. Oricât de necinstite i-ar fi fost amintirile din zilele de negustorie, bărbatul credea cu adevărat că ar fi putut juca un rol important. *Şi poate că are dreptate.*

Pham coborî de pe plafon şi se trase mai aproape de ecran. Se părea că urmau să înceapă negocierile serioase. Skrodcălăreţii ajunseseră într-o încăpere sferică, cu diametrul de cincizeci de metri şi pluteau în apropierea centrului ei. Din toate direcţiile, o pădure creştea spre interior şi Călăreţii se găseau la numai câţiva metri de vârfurile arborilor. Ici-colo, printre ramuri, puteau zări solul – un mozaic de flori.

Agenţii de vânzări din Sf. Rihndell erau risipiţi pe arborii cei mai înalţi. Fiecare stătea aşezat, strângând între membrele sale de ivoriu vârful unui copac. Rasele picioare-colţi erau comune în galaxie, însă Ravna nu le mai întâlnise până atunci. Planul corpului lor nu semăna cu nimic cunoscut de ea şi nici chiar acum ea nu avea o idee clară despre aspectul lor. Deoarece stăteau în arbori, picioarele lor aveau mai degrabă aspectul unor degete scheletice încleştate în jurul trunchiului. Principalul lor reprezentant – care pretindea că ar fi fost Sfântul Rihndell însuşi – avea două treimi din fildeşuri acoperite cu sculpturi. Două ferestre arătară prim-planuri ale acestora; Pham părea

să creadă că înţelegerea mesajului artistic putea fi utilă.

Progresul era lent. Triskwelina era limba comună, totuşi dispozitivele translator bune nu funcţionau atât de adânc în Exterior şi rasa Sfântului Rihndell era doar marginal familiarizată cu limbajul comercial. Ravna se obişnuise cu traduceri curate. Chiar şi mesajele Reţea cu care avea de-a face erau de obicei ininteligibile, iar uneori induceau serios în eroare.

Discutaseră de douăzeci de minute şi abia reuşiseră să stabilească faptul că Sfântul Rihndell ar fi putut să dispună de capacitatea de a repara *E II.* Era obişnuita tendinţă către derivă a Călăreţilor, dar amplificată. Tărăgăneala părea să-l încânte pe Pham Nuwen.

– Este ca o operaţiune Qeng Ho, zise el. Faţă-n faţă cu creaturi necunoscute, şi aproape lipsiţi de un limbaj comun.

– Cu câteva ore în urmă, le-am expediat o descriere a problemelor pe care trebuie să le reparăm. De ce ar trebui să dureze atât de mult pentru un simplu *da* sau *nu?*

– Pentru că se tocmesc, rânji larg Pham Nuwen. Cinstitul Sfânt Rihndell – arătă el localnicul cu fildeşuri sculptate – vrea să ne convingă cât de dificile sunt reparaţiile… Doamne, cât îmi pare de rău că nu sunt şi eu acolo!

Până şi Cochilie-albastră şi Tulpină-verde păreau oarecum bizari. Triskwelina era simplificată, doar niţel mai complexă decât cea vorbită de Sfântul Rihndell şi mare parte din discuţie părea foarte indirectă. Lucrând pentru vrinimi, Ravna avusese ceva experienţă în vânzări şi comerţ. *Dar să te tocmeşti?* Căpătaseşi bazele de date cu preţuri, strategia de suport şi instrucţiuni de la subordonaţii lui Grondr. Fie că încheiai afacerea, fie că nu. Situaţia care se derula acum între Călăreţi şi Sfântul Rihndell era una dintre cele mai stranii la care asistase Ravna vreodată.

– De fapt, lucrurile merg destul de bine… cred. Ai văzut că la sosire, picioare-de-os a luat mostrele Cochiliei-albastre? Ei ştiu deja cu exactitate ce deţinem noi. Printre mostrele alea trebuie să fie ceva ce-şi doresc.

– Da?

– Sigur că da. Sfântul Rihndell nu ne critică produsele doar ca să se afle-n treabă.

– La naiba, totuşi este posibil să n-avem la bord nimic din ce şi-ar putea ei dori! Expediţia asta n-a avut nicio clipă intenţii comerciale.

Cochilie-albastră şi Tulpină-verde luaseră mostre de produse din proviziile navei – obiecte nu neapărat indispensabile, printre care senzori şi piese de calculatoare pentru Exteriorul Inferior. Unele ar fi însemnat o pierdere serioasă. *Una peste alta, avem nevoie de reparaţii.*

– Nu, chicoti Pham. Sfântul Rihndell îşi doreşte ceva de acolo, altfel

n-ar mai pierde timpul… Şi vezi cum ne tot aminteşte despre nevoile celorlalţi clienţi ai lui? Este un tip omenos.

Ceva similar unui cântec uman răsună prin legătura cu Călăreţii. Ravna orientă videocamerele Tulpinii-verzi spre sursa sunetelor. Trei creaturi noi apăruseră de pe podeaua pădurii din partea îndepărtată a Cochiliei-albastre.

– Ce frumoşi sunt! exclamă Ravna. Fluturi!

– Ce?

– Vreau să zic că seamănă cu fluturii. Nu-i ştii? Ă-ă-ă… nişte insecte cu aripi mari, colorate.

De fapt, nişte fluturi gigantici. Nou-sosiţii aveau planul corporal în general umanoid. Erau înalţi de 150 de centimetri şi acoperiţi cu blană castanie care părea moale. Aripile li se întindeau de undeva dinapoia omoplaţilor, atingând anvergura totală de aproape doi metri, cu tonuri pastelate de albastru şi galben, unele cu modele mai complicate decât altele. În mod limpede erau artificiale sau o realizare a ingineriei genetice; ar fi fost inutile pentru zbor în orice gravitaţie rezonabilă. Însă aici, în imponderabilitate… Cei trei plutiră doar pentru o secundă în dreptul intrării, privindu-i pe Călăreţi cu ochi uriaşi şi blânzi. Apoi bătură măsurat din aripi şi plutiră graţios în aer, deasupra pădurii. Imaginile păreau realmente desprinse dintr-un video pentru copii. Aveau nasuri mici, rotunde şi cârne, ca ale jorakornilor de companie, şi ochii pe cât de mari şi sfioşi i-ar fi putut desena vreodată un animator uman. Glasurile lor păreau cântece adolescentine.

Sfântul Rihndell şi tovarăşii săi dispărură din vedere, lunecând îndărătul trunchiurilor arborilor. Cel mai înalt vizitator continuă să cânte, fluturând lin din aripi. Curând, Ravna îşi dădu seama că vorbea fluent triskwelina, cu o interfaţă adaptată la graiul ei natural.

– Salutări, Sfântule Rihndell! Navele noastre sunt pregătite pentru reparaţiile voastre. Am plătit corect şi ne grăbim. Trebuie să începeţi lucrul imediat!

Specialistul în triskwelină al Sfântului Rihndell îi traduse şefului său.

Ravna se aplecă peste spinarea lui Pham.

– Poate că prietenosul nostru mecanic de reparaţii este realmente supraaglomerat, comentă ea.

– Mda…

Sfântul Rihndell apăru dindărătul trunchiului. Braţele lui micuţe ciuguliră acele verzi, în timp ce răspunse.

– Onoraţi clienţi, aţi făcut o ofertă de plată, care n-a fost complet acceptată. Doriţi ceva rar şi dificil… de efectuat.

Fluturele drăgălaş emise un chiţăit care putea fi considerat chicotul vesel al unui copil uman. Totuşi dinapoia cântecului său răzbătea cu totul altceva.

– Vremurile se schimbă, creatură Rihndell! Rasa ta trebuie să-nveţe. Nu vom fi împiedicaţi. Cunoşti misiunea sacră a flotei mele. Vă vom învinovăţi pe voi pentru fiecare oră care trece. Gândeşte-te la flota cu care te vei confrunta, dacă lipsa ta de cooperare va fi aflată vreodată… dacă va fi măcar suspectată vreodată.

Urmă o fluturare de aripi albastre şi galbene, apoi fluturele se întoarse. Ochii lui negri, sfioşi, se opriră asupra Călăreţilor.

– Şi plantele astea în ghivece – ăştia sunt clienţi? Expediază-i! Până nu plecăm noi, nu mai primiţi alţi clienţi.

Ravna îşi ţinu respiraţia. Cei trei nu aveau arme vizibile, dar brusc se temu pentru soarta Cochiliei-albastre şi Tulpinii-verzi.

– Ca să vezi! pufni Pham. Fluturaşi în cizme militare.

Capitolul 27

Skrodcălăreţii avură nevoie de mai puţin de o jumătate de oră pentru a reveni la navă. Lui Pham Nuwen i se păru că trecuse mai mult timp, deşi se străduia să-şi păstreze nepăsarea faţă de Ravna. Poate că amândoi purtau măşti; el ştia că femeia încă îl consideră cu psihicul fragil.

Totuşi videocamerele skrodcălăreţilor nu mai arătară fluturii ucigaşi. În cele din urmă, ecluza calei se deschise şi Cochilie-albastră şi Tulpină-verde intrară.

– Fusesem sigur că vicleanul picioare-colţi doar se prefăcea că-i foarte solicitat, spuse Cochilie-albastră.

Părea la fel de doritor ca şi Pham să reexamineze cele petrecute.

– Da, şi mie mi s-a părut la fel. Ba chiar cred că fluturii ăia făceau parte dintr-o scenetă. Era prea melodramatic.

Frunzele Cochiliei-albastre foşniră într-un mod pe care Pham îl recunoscu ca fiind o înfiorare.

– N-aş pune prinsoare, sir Pham. Aceia erau aprahanti. Simplul lor aspect te umple de groază, nu-i aşa? Sunt rari în ultima vreme, dar un negustor stelar ştie multe istorii. Însă… este niţel cam mult chiar şi pentru aprahanti. Hegemonia lor este în decădere de câteva secole.

Fâşâi ceva către navă şi ferestrele fură acoperite cu imagini ale danelor vecine din şantierul de reparaţii. Urmară alte foşnituri de skrodcălăreţi, de data aceasta între Cochilie-albastră şi Tulpină-verde.

– Navele celelalte au un model mai uniform, vedeţi? Designul este din Exteriorul Superior, ca al nostru, dar ele sunt mai… ă-ă-ă… *combative.*

Tulpină-verde se apropie de o fereastră.

– Sunt douăzeci. Oare de ce un număr atât de mare ar avea nevoie să-şi repare simultan propulsiile?

Combative? Pham examină navele cu ochi critic. De acum el cunoştea caracteristicile majore ale navelor din Exterior. Cele de aici păreau să aibă capacitate de încărcare destul de mare. Aveau şi senzori complecşi. Hmm…

– Bun, deci Fluturii sunt nişte duri. Cât de speriaţi sunt Sfântul Rihndell şi ai lui?

Skrodcălăreţii tăcură multă vreme. Pham nu-şi putea da seama dacă întrebarea lui era analizată cu toată seriozitatea, sau dacă cei doi pierduseră simultan firul conversaţiei. Se uită la Ravna.

– Ce părere ai despre reţeaua locală? Ar fi bune nişte informaţii generale.

Femeia începuse deja să ruleze rutine de comunicaţii.

– Mai devreme, nu erau accesibile. N-am putut accesa nici măcar Ştirile.

Pham putea să înţeleagă asta, deşi era al naibii de iritant. Reţeaua

locală de comunicaţii prin ultraunde şi calculatoare care acoperea OA era mai complexă decât orice cunoscuse el vreodată… totuşi era similară conceptual cu organizaţii din Zona Lentă. Şi bărbatul văzuse ce puteau face vandalii unor asemenea structuri; Qeng Ho se confruntase cu cel puţin o civilizaţie agresivă şi-i afectase reţeaua de calculatoare. Deloc surprinzător, Sfântul Rihndell nu le asigurase legături cu reţeaua OA. Şi atâta vreme cât erau andocaţi, roiul de antene al lui *E II* era decuplat, astfel că nu aveau acces nici la Reţeaua Cunoscută şi la grupurile de informare.

Un zâmbet lumină chipul Ravnei.

– Hei! Avem acum acces numai pentru citire… poate şi mai mult. *Tulpină-verde! Cochilie-albastră!* Deşteptarea!

Foşnet.

– Nu dormeam, susţinu Cochilie-albastră, ci doar mă gândeam la întrebarea lui sir Pham. În mod vădit, Sfântului Rihndell îi este frică.

Ca de obicei, Tulpină-verde nu se scuză. Rulă pe lângă perechea ei, pentru ca să vadă mai bine noua fereastră de comunicaţii pe care o deschisese Ravna. Prezenta nişte triunghiuri reiterate şi adnotări în triskwelină. Pentru Pham nu însemna absolut nimic.

– Interesant, comentă Tulpină-verde.

– Chicotesc, spuse Cochilie-albastră. Este mai mult decât interesant. Sfântul Rihndell este tipul de negociator dur. Dar, ia priviţi: nu percepe niciun onorariu pentru serviciul acesta, nici măcar un procentaj din barter! Se teme, totuşi mai doreşte să facă afacerea cu noi.

Hmm, aşadar printre mostrele din Exteriorul Superior se afla ceva care să-l facă să rişte violenţa aprahantilor… *Să sperăm că nu-i ceva de care noi am avea realmente nevoie.*

– Bine. Rav, vezi dacă…

– Stai aşa! spuse ea. Vreau să verific Ştirile.

Lansă un program de căutare. Ochii îi alergară iute peste fereastra consolei… iar după o secundă femeia icni şi păli.

– Pe Puteri, nu!

– Ce s-a-ntâmplat?

Ravna nici nu răspunse, nici nu afişă ştirea pe o fereastră principală. Pham prinse balustrada din faţa consolei ei şi se trase, răsucindu-se, pentru ca să vadă ce citise.

Criptare: 0

Receptat de: Sinodul de comunicaţii Odihnă Armonioasă

Cale limbaj: Baeloresk→triskwelină, unităţi SjK

De la: Alianţa pentru Apărare [Pretinsă cooperativă a cinci imperii polispecifice în Exterior dedesubtul Domeniului Straumli. Nu există consemnări ale existenţei ei înainte de Căderea Releului.]

Subiect: Victorie clară asupra Aberaţiei

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 159,06 zile de la Căderea Releului

Cuvinte-cheie: Fapte, nu vorbe; Un început promiţător

Text mesaj:
Acum o sută de secunde, forţele Alianţei au început acţiunea împotriva uneltelor Molimei. Până ce veţi citi mesajul acesta, planetele Homo sapiens cunoscute ca Sjandra Kei vor fi fost distruse.
De ţinut minte: în ciuda discuţiilor şi teoriilor care au curs despre Molima, aceasta este prima dată când cineva a acţionat cu succes. Sjandra Kei a fost unul dintre singurele trei sisteme din exteriorul Domeniului Straumli despre care se ştia că găzduiesc oameni în număr mare. Dintr-o lovitură, am distrus o treime din potenţialul pentru expansiune al Aberaţiei.
Vor urma actualizări.
Moarte scursorilor!

În fereastră mai era şi alt mesaj, un fel de actualizare, însă nu din partea Alianţei pentru Apărare.

Criptare: 0

Facturare: caritate/interes general

Receptat de: Sinodul de comunicaţii Odihnă Armonioasă

Cale limbaj: Samnorskă → triskwelină, unităţi SjK

De la: [Notă de la nivelul de protocol inferior: Acest mesaj a fost recepţionat la Sneerot Inferior pe vectorul Sjandra Kei. Transmisiunea a fost foarte slabă, poate de la un transmiţător aflat la bordul unei nave.]

Subiect: Rugăm ajutor
Distribuţie: Grupul de interese Ameninţări

Data: 5,33 ore de la dezastrul de la Sjandra Kei

Text mesaj:

Ceva mai devreme în cursul zilei de azi, proiectile relativiste ne-au lovit principalele habitate. Victimele sunt de minimum douăzeci şi cinci de miliarde. Trei miliarde s-ar putea să mai supravieţuiască, în tranzit şi în habitate mai mici.

Atacul încă nu s-a terminat.

Navele inamice sunt în sistemul interior. Vedem bombe radiante. Ei îi ucid pe toţi.

Vă rugăm. Avem nevoie de ajutor.

– Nu, nu, nu!

Ravna se împinse către el, strângându-l puternic în braţe, cu chipul îngropat în umărul lui. Suspina în samnorskă incoerentă. Întregul corp i se cutremura. Bărbatul simţi cum lacrimile îi năpădesc ochii. Ciudat… Ea fusese cea puternică, iar el fusese nebunul fragil. Acum totul se răsturnase şi ce putea el să facă?

– Tata, mama, sora – pieriţi, pieriţi…

Era dezastrul despre care ei crezuseră că nu se putea întâmpla şi acum se petrecuse. Într-un minut, ea pierduse toate lucrurile cu care crescuse şi rămăsese, brusc, singură în univers. *Pentru mine asta s-a petrecut cu mult timp în urmă,* sosi gândul straniu de indiferent. Se fixă cu un picior în punte legănând-o pe Ravna încetişor înainte şi înapoi, străduindu-se s-o aline.

Treptat, scâncetele de durere se potoliră, deşi Pham îi putea încă simţi suspinele. Ravna nu înălţă ochii de pe peticul îmbibat cu lacrimi al cămăşii sale. Bărbatul se uită pe deasupra ei, spre Cochilie-albastră şi Tulpină-verde. Frunzele lor păreau ciudate… aproape ofilite.

– Uite ce-i, vreau s-o iau niţel pe Ravna de-aici. Aflaţi ce puteţi şi mă voi întoarce.

– Da, sir Pham.

Şi părură că se ofilesc şi mai mult.

* * *

Trecu o oră înainte ca Pham să revină pe puntea de comandă. Îi găsi pe Călăreţi afundaţi într-o conversaţie foşnită cu *E II.* Toate ferestrele erau acoperite de simboluri stranii care pâlpâiau. Ici-colo, Pham recunoscu un şablon sau o legendă, îndeajuns să presupună că vedea displayuri obişnuite, însă optimizate pentru simţurile skrodcălăreţilor. Cochilie-albastră îl văzu cel dintâi; rulă brusc spre el şi glasul voder i se auzi piţigăiat:

– Ea este bine?

Bărbatul încuviinţă scurt.

– Acum doarme. (Sedată şi sub supravegherea navei, pentru

eventualitatea în care am apreciat greşit doza.) Nu te teme, va fi bine. A suferit o lovitură grea… totuşi este cea mai tare dintre noi.

Frunzele Tulpinii-verzi foşniră în echivalentul unui surâs.

– Adesea şi eu am gândit la fel.

Cochilie-albastră rămase nemişcat o secundă, apoi spuse:

– Atunci să revenim la afaceri… la afaceri.

Spuse ceva navei şi ferestrele se reformatară în compromisul ce putea fi utilizat atât de oameni, cât şi de Călăreţi.

– Cât timp ai lipsit, am aflat multe. Într-adevăr, Sfântul Rihndell are un motiv de teamă. Navele aprahanti sunt un mic fragment din flotele de exterminare Moarte-Scursorilor. Ele au rămas în urmă, dar se îndreaptă tot către Sjandra Kei. *Toţi sunt echipaţi pentru masacru şi noi nu avem unde fugi.*

– Aşa că acum şi aprahanti vor să întreprindă ceva.

– Da. Aparent Sjandra Kei a opus rezistenţă şi există fugari. Comandantul acestui fragment de flotă crede că-i poate intercepta pe unii… dacă poate beneficia de reparaţii rapide.

– Ce fel de ameninţare este realmente posibilă? Aceste douăzeci de nave ar putea distruge OA?

– Nu. Este vorba despre reputaţia flotei mai mari din care fac parte navele acestea… şi de masacrul de la Sjandra Kei. De aceea, Sfântul Rihndell este foarte îngăduitor cu ele, iar pentru reparaţii au nevoie de aceeaşi clasă de agent de recreştere care ne trebuie nouă. Concurăm realmente cu ei. (Frunzele Cochiliei-albastre se pocniră între ele, în genul de entuziasm pe care-l manifesta atunci când îşi amintea o afacere încinsă.) Se dovedeşte însă că noi deţinem ceva ce Sfântul Rihndell vrea cu adevărat, ceva pentru care este gata chiar să rişte să-i păcălească pe aprahanti.

Făcu o pauză menită să sporească dramatismul celor ce aveau să urmeze. Pham trecu mental în revistă oferta pe care o făcuseră locuitorilor din OA. *Să nu fie echipamentele de ultraunde pentru Zona Inferioară!*

– Bun… mă predau, nu ştiu. Ce trebuie să le dăm?

– Un set de spaliere flambate! Ha, ha!

– Poftim? Pham îşi reamintea denumirea dintr-o listă de mărunţişuri pe care o întocmiseră skrodcălăreţii. Ce este un spalier flambat?

Cochilie-albastră strecură o frunză în eşarfa cargoului său şi întinse către Pham un obiect negru şi bont: un solid neregulat de patruzeci de centimetri pe cincisprezece, cu suprafeţele perfect netede. În ciuda mărimii sale, nu cântărea mai mult de două grame. Un… tăciune, şlefuit artistic. Curiozitatea bărbatului triumfă peste grijile mai mari.

– La ce-i bun?

Cochilie-albastră şovăi. După un moment, Tulpină-verde rosti oarecum sfios:

– Există mai multe teorii. Este carbon în stare pură, un polimer fractal. Ştim că este foarte frecvent printre mărfurile din Transcendent. Credem că este utilizat ca material de ambalare pentru unele bunuri ale sapienţilor.

– Sau poate pentru excrementele unor astfel de bunuri, mormăi/bâzâi Cochilie-albastră. În sfârşit, nu asta este important. Important este faptul că, ocazional, rase din Exteriorul Median le preţuiesc. De ce? Nu ştim nici asta. În tot cazul, rasa Sfântului Rihndell nu este utilizatorul final. Picioarele-colţi sunt prea sensibile pentru a fi clienţi obişnuiţi de spaliere. Aşadar, noi avem trei sute din obiectele acestea minunate… mai mult decât suficient pentru a depăşi teama de aprahanti a Sfântului Rihndell.

În vreme ce Pham fusese cu Ravna, Sfântul Rihndell venise cu un plan. Aplicarea agentului de recreştere ar fi fost prea evidentă în acelaşi şantier cu navele aprahanti. În plus, liderul Fluturilor ceruse ca *E II* să plece. Sfântul Rihndell avea un şantier mic la şaisprezece milioane de kilometri de partea cealaltă a sistemului OA. Mişcarea era chiar plauzibilă, pentru că, întâmplător, în sistemul Odihna Armonioasă exista o terrană a skrodcălăreţilor la numai câteva sute de kilometri de al doilea şantier al lui Rihndell. Aveau să facă joncţiunea cu picioarele-colţi, efectuând reparaţiile în schimbul a două sute şaptesprezece spaliere flambate. Iar dacă spalierele se potriveau perfect între ele, Rihndell promisese să adauge şi o reechipare agravi. După Căderea Releului, aşa ceva era pomană curată… *Hmm.* Bătrânul Cochilie-albastră nu înceta nicio clipă să plănuiască şi să negocieze.

* * *

E II se eliberă din andocare şi se ridică cu precauţie din planul inelului. *Furişându-se.* Pham privea cu multă atenţie ferestrele EM şi de ultraunde. Dinspre navele aprahanti nu se revărsau însă raze de fixare a ţintelor, doar obişnuitele investigaţii radar. Nimeni nu-i urmărea. Micuţa *E II* şi plantele în ghivece nu meritau atenţia măreţilor războinici.

O mie de metri deasupra planului inelului… Zece mii… Discuţiile skrodcălăreţilor – atât cu Pham, cât şi între ei – se reduseră la zero. Lujerii şi frunzele lor se înclinară astfel încât suprafeţele perceptive erau orientate în toate direcţiile. Soarele şi norul lui energetic erau o revărsare de lumină dintr-o parte a punţii. Se aflau deasupra inelelor, totuşi atât de aproape… Era ca şi cum ar fi stat în amurg pe o plajă de nisip multicolor care se întindea către un orizont infinit. Skrodcălăreţii priveau, unduindu-şi lent frunzele. Douăzeci de kilometri deasupra inelelor… O mie…

Declanşară jetul principal al *E II* şi accelerară peste sistem. Skrodcălăreţii ieşiră lent din transă. Odată ce ajungeau la al doilea şantier, recreşterea avea să dureze vreo cinci ore – presupunând că

agentul lui Rihndell nu se deteriorase; Sfântul susţinea că fusese recent importat din Vârf şi că era nediluat.

– Perfect, şi când vom livra spalierele?

– La terminarea reparaţiilor. Nu putem pleca până ce Sfântul Rihndell sau clienţii lui nu se declară mulţumiţi că toate piesele sunt autentice.

Pham răpăi cu degetele pe consola de comunicaţii. Operaţiunea aceasta îi redeştepta o mulţime de amintiri, dintre care unele înfricoşătoare.

– Aşadar ei capătă marfa în timp ce noi suntem încă în mijlocul lui OA. Nu-mi place…

– Sir Pham, experienţa ta cu comerţul stelar s-a petrecut în Zona Lentă, unde schimburile erau separate prin decenii sau secole de timp de călătorie. Te admir pentru asta, mai mult decât o pot spune… dar îţi oferă o viziune deformată asupra lucrurilor. Aici sus, în Exterior, importantă este ideea de repetare a afacerilor. Cunoaştem foarte puţine despre motivaţiile interioare ale Sfântului Rihndell, totuşi ştim că afacerea lui cu reparaţiile există de minimum patruzeci de ani. Ne putem aştepta la negocieri nemiloase din partea lui, însă grupările de negustori ar fi aflat dacă ar fi jefuit sau ucis mulţi clienţi şi mica lui afacere ar fi dat faliment.

N-avea sens să argumenteze chiar acum, dar Pham bănuia că situaţia lor era una specială. Moarte Scursorilor se găsea în pragul uşii lui Rihndell – şi a celor din OA în general –, iar relatări de haos major se revărsau din direcţia lui Sjandra Kei. Ţinând seama de contextul acela, era posibil ca ei să-şi piardă pur şi simplu curajul, după ce căpătau spalierele. Unele precauţii nu erau defel lipsite de sens. Pluti către atelierul mecanic al navei.

Capitolul 28

Ravna sosi pe puntea calei când Cochilie-albastră şi Tulpină-verde pregăteau spalierele pentru livrare. Femeia se mişca şovăielnic, propulsându-se stângaci dintr-un loc în altul. Sub ochi avea cercuri întunecate, aproape ca nişte vânătăi. Întoarse nesigur îmbrăţişarea lui Pham, dar nu-i dădu drumul din braţe.

– Vreau să ajut. Pot face ceva ca să v-ajut?

Skrodcălăreţii îşi părăsiră spalierele şi rulară către ea. Cochilie-albastră trecu blând o frunză peste braţul Ravnei.

– Deocamdată nu poţi face nimic, lady Ravna. Avem totul sub control. Ne vom întoarce în mai puţin de o oră şi după aceea putem scăpa de aici.

O lăsară totuşi să le verifice videocamerele şi amarările mărfurilor. Pham plutea în apropierea ei, pe când femeia cerceta spalierele. Alcătuind prin îmbinare blocuri de carbon contorsionat, păreau şi mai ciudate decât unul luat separat. Stivuite corespunzător, se potriveau perfect. Având mărimea de peste un metru, stiva semăna cu un puzzle tridimensional decupat din cărbune. Punând la socoteală şi un recipient separat de componente de rezervă, nu totalizau nici o jumătate de kilogram. *Hmm...* Blestemăţiile erau probabil teribil de inflamabile. Pham decise să experimenteze cu cele o sută de spaliere rămase, după ce reveneau în siguranţa spaţiului cosmic. Apoi skrodcălăreţii ieşiră cu marfa prin ecluza calei şi-i putură urmări numai prin intermediul videocamerelor.

Al doilea şantier nu făcea de fapt parte din terrana picioarelor-colţi. Interiorul arcului diferea mult de ceea ce zăriseră la prima călătorie a skrodcălăreţilor. Nu existau posibilităţi de vedere spre exterior. Pasaje strâmte şerpuiau printre pereţi neregulaţi ciuruiţi de găuri întunecate. Insecte zburau peste tot, acoperind adesea părţi din obiectivele videocamerelor. Lui Pham i se părea un loc de-a dreptul mizerabil. Nu se vedeau urme ale proprietarilor terranei – dacă nu cumva aceştia erau viermii albicioşi care scoteau uneori capete lipsite de trăsături din gaura vreunei vizuini. Prin legătura vocală, Cochilie-albastră opină că aceia erau locuitorii străvechi ai sistemului OA. După un milion de ani şi o sută de emigraţii transcendente, rămăşiţele mai puteau fi încă dotate cu conştiinţă, dar de o natură mai stranie decât orice care evoluase în Zona Lentă. O asemenea rasă ar fi fost protejată împotriva extincţiei fizice de către automate străvechi, însă în acelaşi timp ar fi fost orientată spre interior, total precaută, absorbită de griji care erau de-a dreptul demente potrivit oricăror standarde exterioare. Genul care ar fi tânjit cel mai frecvent după spaliere.

Pham încercă să nu-i scape nimic din jur. Skrodcălăreţii aveau de străbătut aproape patru kilometri de la ecluza şantierului până în locul unde spalierele urmau să fie validate. Bărbatul numără pe drum două

ecluze exterioare, totuşi nimic care să pară ameninţător... pe de altă parte însă, prin ce ar fi recunoscut el cum arăta aici ceva ameninţător? Ceru lui *E II* o monitorizare exterioară. Un satelit-păstor de mari dimensiuni plutea dincolo de exteriorul inelului, dar în şantierul acesta nu mai existau alte nave. Mediul EM şi de ultraunde părea placid şi nimic din ce putea fi văzut pe reţeaua locală nu trezi suspiciunile analizei de trafic a navei.

Pham ridică ochii de la rapoarte. Ravna traversase puntea către vederea spre exterior. Operaţiunile de reparare erau vizibile, însă nu spectaculoase. Un nimb verzui-palid înconjura spinii avariaţi. Era doar puţin mai strălucitor decât lucirea care putea fi adesea văzută pe învelişurile navelor de pe orbitele planetare inferioare. Femeia se întoarse şi întrebă încetişor:

– Sunt realmente reparaţi?

– Din câte ne putem... vreau să spun că da.

Automatele navei monitorizau recreşterea, dar nu aveau să ştie cu certitudine decât după ce încercau să zboare.

* * *

Pham nu ştiu niciodată de ce Rihndell îi pusese pe skrodcălăreţi să treacă prin terrana capetelor-de-viermi; poate că făpturile acelea, dacă ele erau utilizatoarele finale ale spalierelor, doreau să-i vadă pe cei care vindeau. Sau poate că avea vreo conexiune cu trădarea care se petrecu în cele din urmă. În tot cazul, skrodcălăreţii ieşiră destul de repede de acolo şi intrară într-un coridor polispecific larg, la fel de aglomerat ca orice bazar de joasă tehnologie.

Pham rămase realmente cu gura căscată. Oriunde ar fi privit, zărea altă clasă de sofonţi. Viaţa inteligentă este o evoluţie rară în univers; în toată existenţa sa în Zona Lentă, bărbatul cunoscuse trei rase non-umane. Însă universul este imens şi, dacă aveai ultrapropulsie, era uşor să descoperi alte forme de viaţă. Exteriorul colecta rămăşiţele a nenumărate migraţii, într-o acumulare care finalmente făcea civilizaţia să fie ubicuă. Pentru o clipă, el uită de programele de monitorizare şi de suspiciunile sale generale, pierzându-se în simpla uimire. Zece specii? Douăsprezece? Indivizii se atingeau cu familiaritate. Nici chiar Releul nu fusese aşa. Pe de altă parte, Odihna Armonioasă era o civilizaţie pierdută în stagnare. Rasele acestea făcuseră parte de mii de ani din complexul OA. Cele care puteau interacţiona învăţaseră demult cum să procedeze.

Şi nicăieri nu văzu aripi de fluturi pe creaturi cu ochi mari, plini de compasiune. Auzi un sunet slab de surprindere din partea opusă a punţii. Ravna stătea în apropierea unei ferestre care afişa imaginile primite de la o videocameră a Tulpinii-verzi.

– Ce-s ăia, Rav?

– Skrodcălăreţi. Vezi?

Femeia indică în mulţime şi mări imaginea. Pentru un moment, aceasta crescu mai mare decât ea. Prin haosul mişcător, bărbatul întrezări forme de învelişuri şi frunze graţioase. Cu excepţia benzilor cosmetice şi a ciucurilor, păreau într-adevăr foarte familiare.

– Da, aici există o colonie mică.

Deschise canalul către Tulpină-verde şi-i spuse ce văzuse.

– Ştiu. I-am… mirosit. Oftez. Regret că nu avem vreme să-i vizităm după aceea. Întotdeauna este plăcut să găseşti prieteni în locuri îndepărtate.

Îl ajută pe Cochilie-albastră să împingă spalierele în jurul unui acvariu-balon. În faţă vedeau rasa lui Rihndell. Şase picioare-colţi stăteau pe pereţi în jurul posibilelor echipamente de testare. Cochilie-albastră şi Tulpină-verde îşi împinseră mai aproape sfera din spumă de carbon. Cel cu sculpturi pe fildeşuri se aplecă spre stivă şi-şi întinse braţele micuţe pentru a mângâia componentele. Spalierele fură plasate succesiv în tester. Cochilie-albastră se apropie să privească şi Pham setă ferestrele principale ca să-i afişeze imaginile videocamerelor. Trecură douăzeci de secunde. Interpretul de triskwelină al lui Rihndell anunţă:

– Primele şapte testate, corect, formează un septet interconectat.

Abia atunci îşi dădu bărbatul seama că-şi ţinuse răsuflarea. Următoarele trei septete fură şi ele absolvite. Alte şaizeci de secunde. Privi statutul de reparaţii al navei. *E II* considera că treaba fusese încheiată şi aştepta doar semnalul de deconectare din partea reţelei locale. *Câteva minute, şi ne putem lua adio de la locul ăsta!*

Dar întotdeauna există probleme. Sfântul Rihndell se plânse în legătură cu seturile doisprezece şi cincisprezece. Cochilie-albastră argumentă pe îndelete, scoţând fără chef componente de schimb din recipient. Pham nu-şi putea da seama dacă skrodcălăreţul comenta pentru simpla plăcere a negocierii sau dacă realmente nu prea avea componente de schimb. Douăzeci şi cinci de seturi fură aprobate.

– Unde merge Tulpină-verde? întrebă Ravna.

– Poftim?

Pham apelă imaginile de la videocamerele Tulpinii-verzi. Era la cinci metri de Cochilie-albastră şi se îndepărta. Panoramă grăbit. Un skrodcălăreţ local se afla în stânga ei, iar altul plutea cu capul în jos deasupra. Frunzele sale le atinseră pe ale ei într-o conversaţie aparent amicală.

– Tulpină-verde!

Nu primi niciun răspuns.

– Cochilie-albastră! Ce se-ntâmplă?

Călăreţul era însă prins într-o argumentaţie plină de gesticulaţii cu picioarele-colţi. Alt set de spaliere fusese respins în urma examinării.

– Cochilie-albastră!

După un moment, vocea Călăreţului se auzi pe canalul lor privat. Părea neatent, aşa cum se întâmpla frecvent când era ocupat cu mai multe probleme simultan.

– Nu mă deranja acum, sir Pham. Nu mai am decât trei înlocuiri perfecte. Trebuie să-i conving să se mulţumească cu ceea ce au căpătat deja.

– Dar ce-i cu Tulpină-verde? interveni Ravna. Ce se-ntâmplă cu ea?

Videocamerele celor doi nu se mai vedeau între ele. Tulpină-verde şi companionii ei ieşiră dintr-un pâlc des de mulţime şi plutiră peste mijlocul coridorului. Foloseau jeturi de gaz în loc de roţi. Cineva se grăbea.

Seriozitatea evenimentelor răzbătu în cele din urmă până la Cochilie-albastră. Vederea de la skroda sa se roti nebuneşte, pe când el rula înainte şi înapoi în jurul picioarelor-colţi. Se auzi foşnet de voci de Călăreţi, după care glasul lui reveni pe canalul interior, plângăreţ şi confuz.

– A dispărut. A dispărut. Trebuie… trebuie să…

Brusc, rulă îndărăt la Sfântul Rihndell şi reluă argumentaţia pe care tocmai o întrerupsese. După două secunde, vocea îi răsună pe canalul interior:

– Ce să fac, sir Pham? N-am finalizat încă vânzarea, totuşi Tulpină-verde a mea a plecat la plimbare.

Sau a fost răpită…

– Finalizează vânzarea, Cochilie-albastră. Tulpină-verde va fi-n regulă… *E II:* planul B.

Pham înhaţă un set de căşti şi se îndepărtă de consolă.

Ravna se ridică şi ea.

– Unde te duci?

El rânji larg.

– Afară. Mă gândisem că Sfântul Rihndell şi-ar putea pierde aureola în momentul finalizării… şi mi-am făcut planuri.

Femeia îl urmă, în vreme plutea spre trapa din podea.

– Vreau să rămâi pe punte. Nu pot să transport foarte mult echipament de investigare şi am nevoie de coordonarea ta.

– Dar…

Pham ieşi prin trapă cu capul înainte, fără să mai audă restul obiecţiilor femeii. Ea nu-l urmă, însă peste o clipă el îi putu auzi vocea în căşti. O parte din tremur îi dispăruse din glas; vechea Ravna continua să fie acolo, luptându-se de sub povara celorlalte probleme personale.

– Bine, o să te-acopăr… dar ce putem face noi?

Bărbatul se deplasă prin pasaj, trăgându-se succesiv cu mâinile, accelerând la o viteză care l-ar fi făcut pe un ageamiu să ricoşeze din pereţi. În faţă se ridica peretele rigid şi categoric al ecluzei punţii

calei. El lovi uşor peretele cu o palmă şi făcu o tumbă peste cap. Îşi aduse mâinile precis pe flanşele peretelui, încetinind suficient pentru ca impactul cu trapa să nu-i fractureze gleznele. La interiorul ecluzei, nava îi pregătise deja costumul.

– Pham, nu poţi să ieşi… (În mod evident, Ravna privea prin videocamerele ecluzei.) Ei vor şti că suntem o expediţie umană.

Capul şi umerii bărbatului erau deja intraţi în partea superioară a costumului. El simţi cum partea inferioară se ridică în jurul său şi etanşările se închiseră.

– Nu neapărat. (Şi de acum probabil că nici nu mai contează.) Prin jur există destule creaturi cu două braţe şi două picioare, iar eu am lipit nişte camuflaje pe costumul ăsta.

Îşi coborî bărbia peste comenzile din interiorul căştii şi resetă displayurile. Costumul presurizat blindat era foarte primitiv prin comparaţie cu costumele de câmp din Releu, totuşi Qeng Ho ar fi fost în stare să ofere o navă stelară pentru un asemenea echipament. Iniţial, Pham concepuse totul pentru a le impresiona pe Stilete, *dar va fi testat ceva mai devreme.*

Comandă afişarea imaginilor exterioare, adică ceea ce vedea şi Ravna: silueta lui era complet neagră şi înaltă de peste doi metri. Mâinile îi erau acoperite cu cleşti-carapace şi toate muchiile formei lui erau tăioase ca lamele şi ghimpate. Suplimentările acelea recente ar fi trebuit să distorsioneze liniile siluetei strict umane şi, spera el, să fie al naibii de intimidatoare. Pham activă ecluza şi se propulsă în terrana capetelor-de-viermi. Pereţi din lut umed se ridicau de jur împrejur, înceţoşaţi în aerul umed şi roiurile de insecte.

Glasul Ravnei îi răsună în ureche:

– Am primit o interogare de nivel inferior, probabil automată: De ce trimiteţi al treilea negociator?

– Ignor-o.

– Pham, fii atent! Civilizaţiile astea din Exteriorul Median, cele bătrâne, păstrează în rezervă chestii periculoase. Altfel n-ar mai subzista.

– Voi fi un bun cetăţean.

Atât timp cât voi fi tratat amabil. Parcursese deja jumătate din distanţa spre poarta coridorului. Activă o fereastră mică de la videocamera Cochiliei-albastre. Comunicaţiile pe bandă de lăţime mare existau prin amabilitatea reţelei locale. Ciudat că Rihndell mai oferea serviciul respectiv. Cochilie-albastră părea să continue negocierile. Poate că nu era o şmecherie… sau, oricum, nu una din care să facă parte Sfântul Rihndell.

– Pham, am pierdut semnalul video de la Tulpină-verde, în clipa în care a intrat într-un fel de tunel. Semnalul ei de localizare continuă să fie limpede.

Poarta coridorului se deschise, apoi Pham pătrunse în vacarmul pieţei aglomerate. În ciuda armurii, auzea hărmălaia permanentă. Înainta lent, menţinându-se pe rutele cele mai puţin ticsite, urmând parâmele de ghidare ce întreţeseau spaţiul. Gloata nu constituia o problemă. Toţi îi făceau loc, unii cu grabă aproape panicată. Bărbatul nu ştia dacă era din cauza ghimpilor săi ca briciul sau a urmelor de clor pe care le scăpa costumul lui. Poate că această ultimă idee a fost niţel cam mult. Totuşi ideea în sine era să arate cât mai non-uman cu putinţă. Încetini şi mai mult, străduindu-se să nu accidenteze pe nimeni. Ceva îngrozitor de asemănător cu un laser de ţintire licări în fereastra lui posterioară. Coti fulgerător după un acvariu, în momentul în care Ravna anunţă:

– Terrana tocmai a expediat un avertisment către costumul tău. Încălcaţi eticheta vestimentară – cam aşa sună traducerea.

O fi mirosul meu de clor, sau au detectat arma?

– Ce-i cu exteriorul? Se vede vreun Fluture?

– Nu. Activitatea navelor nu s-a modificat considerabil în ultimele cinci ore. Nicio mişcare aprahanti sau schimbare în statutul de comunicaţii.

O pauză prelungă. În mod indirect, îl putea auzi pe Cochilie-albastră vorbind cu Ravna; cuvintele nu erau inteligibile, dar tonul era surescitat. Apăsă cu bărbia pe diverse comenzi, încercând să găsească conexiunea directă. Apoi Ravna îi vorbi din nou:

– Hei, Cochilie-albastră spune că Rihndell a acceptat marfa! Chiar acum ne încarcă ţesătura agravi. Iar *E II* a primit anunţul de încheiere a reparaţiilor!

Aşadar erau gata de plecare… atât doar că trei din ei nu erau la bord, dintre care unul era de negăsit. Pham pluti peste acvariu şi izbuti în cele din urmă să-l vadă în mod direct pe Cochilie-albastră. Acţionă foarte grijuliu jeturile de gaze ale costumului şi coborî lângă Călăreţ. Sosirea lui fu la fel de bine primită precum cea a unor ţânţari la un picnic la iarbă verde. Creatura cu sculpturi pe fildeşi pălăvrăgise, ciocănind într-un perete cu opera sa de artă articulată, în timp ce asistentul lui traducea în triskwelină. Îşi retrase colţii, iar braţele de pe gât se pliară. Ceilalţi îl imitară. Toţi suiră iute pe perete, îndepărtându-se de Cochilie-albastră şi Pham.

– Afacerea noastră este încheiată, rosti interpretul de triskwelină. Nu ştim unde a plecat prietenul vostru.

Frunzele Cochiliei-albastre se întinseră după ei, legănându-se.

– D-dar nu avem nevoie decât de puţină călăuzire. Cine…

Era zadarnic. Sfântul Rihndell şi echipa lui îşi continuară drumul. Cochilie-albastră foşni frustrat. Frunzele i se înclinară uşor şi îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Pham Nuwen.

– Sir Pham, acum mă îndoiesc de experienţa ta ca negustor.

Sfântul Rihndell ne-ar fi putut ajuta.

– Poate.

Pham privi cum picioarele-colţi dispărură în mulţime, trăgând după ei spalierele ca pe un balon mare şi negru. Poate că Rihndell era pur şi simplu un negustor onest.

– Care-i probabilitatea ca Tulpină-verde să te abandoneze în mijlocul unei asemenea tranzacţii?

Cochilie-albastră şovăi o clipă.

– Într-o escală comercială obişnuită, ar fi fost posibil ca ea să fi remarcat o extraordinară oportunitate de profit. Aici însă, eu…

Glasul Ravnei interveni plin de înţelegere:

– Poate că a… ă-ă-ă… uitat contextul?

– Nu, răspunse ferm Cochilie-albastră. Skroda n-ar permite niciodată o asemenea pană, în niciun caz în toiul unei negocieri dure.

Pham comută ferestrele în casca sa şi privi în toate direcţiile. Mulţimea continua să păstreze un spaţiu deschis în jurul lor. Nu se zărea nici urmă de poliţişti. *De fapt, i-aş putea recunoaşte dacă i-aş vedea?*

– Bine, zise el. Avem o problemă. Sugerez să facem o scurtă plimbare, să vedem dacă putem descoperi unde a plecat Tulpină-verde.

Foşnet.

– Acum avem prea puţine opţiuni. Lady Ravna, te rog încearcă să-l contactezi pe interpretul picioarelor-colţi. Poate că el ne-ar putea stabili o legătură cu skrodcălăreţii locali. (Se desprinse de perete şi se roti, utilizând jeturile de gaze.) Haide, sir Pham.

Cochilie-albastră o luă înainte traversând coridorul, aproximativ în direcţia în care dispăruse Tulpină-verde. Traseul lor nu era nici pe departe rectiliniu, ci mai degrabă în zigzag, şi la un moment dat aproape că reveniră în punctul de plecare.

– Delicat, delicat, răspunse skrodcălăreţul când Pham se plânse că nu putea ţine pasul.

Cochilie-albastră nu insista niciodată să treacă prin pâlcuri de creaturi. Dacă acestea nu reacţionau la fluturările blânde ale frunzelor sale, le ocolea complet. Şi-l menţinea pe Pham direct îndărătul său, astfel că nu utiliza factorul de intimidare al armurii cu muchii tăioase.

– Poate că făpturile acestea ţi se par paşnice, sir Pham, uşor de împins de colo-colo. Ţine însă minte că asta se întâmplă numai între ele. Rasele acestea au avut la dispoziţie mii de ani ca să se acomodeze reciproc, ca să dobândească comensualism local. Dar faţă de unii din Exterior, ele vor fi în mod clar mai puţin tolerante, altfel ar fi fost cucerite de mult.

Pham îşi reaminti avertismentul de încălcare a etichetei vestimentare şi decise să nu argumenteze. Următoarele douăzeci de

minute ar fi însemnat o experienţă de o viaţă pentru un negustor Qeng Ho – să fii la numai o lungime de braţ depărtare de o duzină de specii inteligente diferite. Dar când ajunseră în cele din urmă la peretele îndepărtat al coridorului vast, Pham scrâşnea din dinţi. Primise încă două avertismente cu privire la eticheta vestimentară. Unicul lucru pozitiv era faptul că Sfântul Rihndell continua să le ofere susţinerea reţelei locale, iar Ravna avea mai multe informaţii:

– Colonia locală de skrodcălăreţi se află la o sută de kilometri de coridor. Dincolo de peretele la care aţi ajuns, există un fel de staţie de transport.

Iar tunelul în care intrase Tulpină-verde se găsea chiar în faţa lor. Din unghiul acesta puteau să vadă întunericul spaţiului din capătul opus. Pentru prima dată, nu mai aveau nicio problemă cu mulţimile; aproape nimeni nu intra ori ieşea prin deschiderea aceea.

Lumina laser sclipi în ferestrele lui posterioare.

– Încălcare a etichetei vestimentare. Al patrulea avertisment. Anunţă vă rugăm, părăsiţi imediat volumul.

– Plecăm, plecăm.

* * *

Beznă, şi Pham amplifică rezoluţia din ferestrele căştii. La început crezu că staţia de transport era deschisă către spaţiul cosmic şi că localnicii aveau câmpuri restrictive, ca în Exteriorul Superior. Apoi observă că pilonii se contopeau în pereţi transparenţi. Se aflau tot în interiorul arcului de modă veche, deşi panorama… Se găseau pe latura dinspre stele a arcului. Particulele inelului semănau cu nişte peşti negri care pluteau silenţios la câteva zeci de metri de el. În depărtare, structuri se înălţau din planul inelului suficient de departe pentru a scânteia în soare. Totuşi obiectul cel mai strălucitor era aproape direct deasupra capului: culoarea albastră a oceanului şi cea albă a norilor. Lumina sa blândă scălda terenul din jurul lor. O asemenea imagine fusese binevenită, oricât de departe ar fi călătorit Qeng Ho. Era doar aproximativ sferic, cu faţa bisectată de umbra inelului; un obiect mic, la maximum două sute de kilometri deasupra lor, unul dintre sateliţii-păstori pe care-i zăriseră la venire. Pâcla atmosferică a păstorului era delimitată cu precizie de laturile unei cupole vaste. Pham îşi luă ochii de la imaginea aceea.

– Pun prinsoare zece la unu că aia-i terrana skrodcălăreţilor.

– Bineînţeles, răspunse Cochilie-albastră. Este tipică. În asemenea mini-gravitaţie, brizantul nu poate fi niciodată aşa cum prefer eu, totuşi…

– Dragul Cochilie-albastră! Sir Pham! Aici!

Era vocea Tulpinii-verzi. Potrivit costumului lui Pham, era o conexiune locală, nu retransmisă prin intermediul lui *E II.*

Frunzele Cochiliei-albastre se răsuciră în toate direcţiile.

– Ai păţit ceva, Tulpină-verde?

Foşniră între ei câteva secunde. După aceea, Tulpină-verde continuă în triskwelină:

– Nu, n-am păţit nimic. Îmi pare rău că v-am neliniştit pe toţi în asemenea măsură, însă mi-am dat seama că negocierea cu Rihndell va merge bine, iar aceşti Călăreţi locali tocmai trecuseră pe acolo. Sunt nişte persoane minunate, sir Pham. Ne-au invitat în terrana lor. Numai pentru o zi, nu mai mult. Va fi o odihnă minunată înainte de a ne vedea de drum. Şi cred că este posibil ca ei să ne poată ajuta.

La fel ca în romanele de aventuri pe care le găsise în biblioteca de dinainte de culcare a Ravnei: călătorii obosiţi, aflaţi la jumătatea drumului către destinaţie, găsesc un umăr prietenos şi un cadou neaşteptat. Pham comută pe o linie privată cu Cochilie-albastră:

– Este realmente Tulpină-verde? Este captivă?

– Este chiar ea şi este în libertate, sir Pham. Ne-ai auzit vorbind. Am fost împreună două sute de ani. Nimeni nu-i răsuceşte frunzele.

– Atunci de ce dracu’ ne-a părăsit?

Pham fu surprins de tonul şuierător al propriei întrebări.

Urmă o pauză prelungă.

– Asta este într-adevăr ciudat. Bănuiala mea: aceşti Călăreţi locali ştiu, cumva, ceva foarte important pentru noi. Vino, sir Pham. Dar fii cu ochii-n patru.

Rulă într-o direcţie ce părea aleasă aleatoriu.

– Rav, tu ce…

Pham observă ledul roşu care clipea pe panoul de stare a comunicaţiilor şi iritarea îi fu înlocuită de un fior. De cât timp se întrerupsese legătura cu Ravna?

Îl urmă pe Cochilie-albastră, plutind jos în urma lui şi folosindu-şi jeturile de gaze pentru a păstra viteza egală cu a lui. Întreaga zonă de aici era acoperită cu peticele adezive pe care Călăreţii le preferau în imponderabilitate. Locul părea totuşi pustiu. Nu se zărea absolut nimeni, deşi mulţimile se înghesuiau la numai o sută de metri depărtare. Totul mirosea a ambuscadă, însă era lipsit de logică. Dacă Moarte-Scursorilor – sau lacheii săi – îi detectaseră, ar fi fost suficientă o simplă alarmă. Să fi fost un joc al lui Rihndell?… Pham activă armele cu fascicul ale costumului şi declanşă contramăsurile; videocamere insecte zburară în toate direcţiile. La dracu’ cu eticheta vestimentară!

Lumina albăstruie a satelitului scălda solul, dezvăluind coline scunde şi reţele poligonale de echipamente necunoscute. Suprafaţa era ciuruită de găuri (intrări de tuneluri?). Cochilie-albastră bolborosi ceva neclar despre noaptea superbă şi cât de grozav ar fi fost să stea pe malul mării la o sută de kilometri deasupra lor. Pham scană în toate direcţiile şi se strădui să identifice câmpuri de foc şi zone ucigaşe.

O videocameră îi arăta o pădure de ramuri fără frunze – skrodcălăreţi tăcuţi sub lumina lunii. Erau la două coline depărtare. Tăcuţi, nemişcaţi, fără lumini… poate că se bucurau pur şi simplu de razele lunii. În imaginile amplificate ale videocamerei, Pham nu avu dificultăţi s-o identifice pe Tulpină-verde; stătea la capătul unui şir de cinci Călăreţi, iar benzile de pe skroda ei erau perfect vizibile. În faţa skrodei se zărea o proeminenţă şi ceva similar unei tije. Să fi fost un mijloc restrictiv? Apropie două insecte de locul acela. *O armă!* Toţi Călăreţii erau înarmaţi.

– Suntem deja la bordul transportorului, Cochilie-albastră, se auzi glasul Tulpinii-verzi. Îl vei vedea peste câţiva metri, de cealaltă parte a unui ventilator.

Se referea probabil la colina de care se apropiau Pham şi skrodcălăreţul. Pham ştia însă că acolo nu exista niciun aparat de zbor; Tulpină-verde şi armele ei se aflau înaintea acesteia. Trădare, foarte meşteşugită, dar de joasă tehnologie. Pham fu cât pe-aici să-l strige pe Cochilie-albastră, apoi observă dreptunghiul plat de ceramică, încastrat în colină la câţiva metri îndărătul Călăreţei. Videocamera cea mai apropiată anunţă că era un explozibil, probabil o mină direcţională. Alături se găsea o videocameră de rezoluţie mică, cu doar puţin mai complexă decât un senzor de mişcare. Cochilie-albastră rulase nonşalant pe lângă obiect, flecărind în tot acel timp cu Tulpină-verde. *Pe el l-au lăsat să treacă…* Noi suspiciuni înfloriră, întunecate şi sumbre. Pham se opri şi se retrase iute; deoarece nu atinsese nicio clipă solul, unicele sunete pe care le producea erau şuierăturile slabe ale jeturilor de gaze. Detaşă una dintre ghearele de la încheieturi şi trimise o insectă s-o poarte în zbor pe lângă senzorul minei…

O fulgerare de foc alburiu fu urmată de un zgomot puternic. Deşi era la cinci metri depărtare, în lateral, unda de şoc îl propulsă către înapoi. Îl întrezări pe Cochilie-albastră, azvârlit de-a rostogolul de partea opusă a minei. Schije metalice ţiuiră în jur, fără să-l atingă. Atacul nu avu însă nicio continuare. Câteva insecte fuseseră distruse de explozie.

Pham profită de haos pentru a accelera puternic, suind o colină apropiată şi apoi coborând într-o văiugă (fundătură?) puţin adâncă de unde-i putea vedea pe skrodcălăreţi. Organizatorii ambuscadei rulară înainte în jurul colinei, foşnind veseli între ei. Curios să vadă ce se va întâmpla, Pham nu deschise focul. După un moment, Cochilie-albastră apăru plutind în aer la o sută de metri depărtare.

– Pham? rosti el plângăreţ. Pham?

Atacatorii îl ignorară pe Cochilie-albastră. Trei dintre ei dispărură după colină. Insectele bărbatului îi văzură oprindu-se consternaţi, cu frunzele ridicate şi nemişcate – înţeleseseră că el scăpase. Cei cinci se

răsfirară, căutând, vânându-l. De acum Tulpină-verde nu se mai auzea vorbind plină de convingere.

Se auzi un pocnet ascuţit şi foc de blaster străluci dindărătul unei coline. Cineva avea trăgaciul cam sensibil.

Deasupra tuturor plutea Cochilie-albastră, ţinta perfectă, totuşi încă neatinsă. Vorbea într-o combinaţie de triskwelină şi foşnet specific pentru Călăreţi, iar în secundele în care Pham îl putea înţelege auzea frică.

– De ce trageţi? Care-i problema? Tulpină-verde, te rog!

Paranoicul din Pham Nuwen nu se lăsa amăgit. *Nu vreau să fii acolo sus, de unde să vezi totul.* Îşi aţinti principala armă cu fascicul asupra Călăreţului, după care o deplasă puţin într-o parte şi trase. Salva nu era în lungimile de undă vizibile, dar pulsul acela avea energia de câţiva gigajouli. Plasma scânteie pe traiectoria razei şi trecu pe lângă Cochilie-albastră la mai puţin de cinci metri. Mult deasupra skrodcălăreţului, fasciculul lovi cupola de cristal. Explozia fu spectaculoasă – o strălucire actinică ce expedie fragmente lucitoare într-o mie de raze.

Pham zbură într-o parte, chiar în clipa în care plafonul fulgeră. Îl văzu pe Cochilie-albastră rotindu-se, recăpătând controlul… şi deplasându-se iute în căutarea unui adăpost. Acolo unde lovise fasciculul lui Pham, o corona de lumină pălea de la albastru, prin portocaliu şi roşu, continuând deocamdată să fie mai intensă decât satelitul păstor de deasupra capetelor.

Salva lui de avertizare fusese ca un deget uriaş care-i indicase poziţia. În următoarele cincisprezece secunde, patru atacatori traseră asupra locului unde fusese Pham. Urmă tăcere, apoi foşnete slabe. Într-un joc de-a furişatul, cei cinci se credeau pesemne învingători cu uşurinţă. Încă nu-şi dăduseră seama cât de bine era el echipat. Bărbatul surâse la imaginile care-i parveneau de la videocamerele insecte. Îi încadrase pe toţi acum… şi pe Cochilie-albastră.

Dacă ar fi fost numai ei patru – cinci? –, n-ar fi avut nicio problemă. Cu certitudine însă, întăriri, sau cel puţin complicaţii, se găseau pe drum. Spărtura din plafon se răcise, redevenind întunecată, dar lăsase în urmă o gaură cu diametrul de o jumătate de metru. Şuierul curentului de aer răzbătea clar, un zgomot care trezi în mod reflex spaimă în sufletul lui Pham, deşi purta costumul blindat. Ar fi putut dura o vreme până ce scurgerea să-i afecteze pe skrodcălăreţi, totuşi era o avarie. Urma să atragă atenţia. Rămase pe loc şi privi gaura. Aici jos stârnise o briză uşoară, dar în cei câţiva metri de imediat sub spărtură se formase o tornadă miniaturală de praf şi gunoaie, care se ridicau şi ieşeau…

Dincolo de cupola transparentă, în spaţiu.

O deschidere întunecată, urmată de un penaj scânteietor, unde

sfărâmăturile treceau din umbra arcului în lumina soarelui. O idee interesantă se străduia să-i capteze atenţia.

Hopa! Cei cinci Călăreţi aproape că-l încercuiseră. Unul îi apăru în raza vizuală, îl văzu şi trase. Pham răspunse focului şi celălalt explodă într-un norişor de vapori de apă supraîncălziţi şi carne carbonizată. Skroda lui neatinsă zbură peste spaţiul dintre coline, atrăgând focuri panicate din partea celorlalţi. Bărbatul îşi schimbă din nou poziţia, deplasându-se în direcţia în care ştia că se îndepărtează cel mai mult de inamici.

Câştigase câteva minute suplimentare de odihnă. Ridică iarăşi ochii la fuiorul cristalin. Ar fi fost ceva... da. Dacă soseau întăriri, de ce n-ar fi sosit chiar pentru el? Ţinti pe fuiorul penat şi-şi conectă legătura vocală prin circuitul declanşator al armei. Aproape că începu să vorbească, după care gândi... *Mai bine să reduc energia.* Detalii... Ţinti încă o dată, trase continuu şi spuse:

– Ravna, sper să ţii naibii ochii deschişi! Am nevoie de-ajutor...

Descrise pe scurt evenimentele nebuneşti din ultimele zece minute.

Fasciculul lui emitea de data aceasta mai puţin de zece mii de jouli pe secundă, insuficient pentru a lumina aerul, însă reflectându-se din penajul de dincolo de cupolă, modulaţia ar fi trebuit să fie vizibilă de la mii de kilometri depărtare, mai ales pentru *E II,* aflată de cealaltă parte a habitatului.

Skrodcălăreţii se apropiau din nou. La naiba! Era imposibil să lase mesajul acesta pe expediere automată; avea nevoie de transmiţător pentru lucruri mai importante. Pham zbură din văiugă în văiugă, făcând manevre în spatele Călăreţului cel mai depărtat de ceilalţi. Unul împotriva a trei... patru? El deţinea putere de foc superioară şi informaţii, dar ar fi fost de ajuns o clipă de ghinion şi ar fi fost mort. Pluti spre următoarea lui ţintă. Silenţios, precaut...

O rază de lumină îi atinse braţul, aducând armura la incandescenţă. Picături de metal topit fură împroşcate, când el se răsuci, ferindu-se. Se năpusti drept înainte peste spaţiul dintre trei coline şi trase în jos către Călăreţul de acolo. Raze se încrucişară în jurul lui, apoi reveni la adăpost. Ceilalţi erau iuţi, ca şi cum ar fi avut dispozitive de ţintire automată. Poate că aşa şi era – dispuneau de skrode.

Atunci îl izbi durerea. Pham se încovoie şi icni. Dacă era ca rănile pe care şi le reamintea, atunci fusese carbonizat până la os. Lacrimile îi năpădiră în ochi şi conştiinţa îi dispăru într-un leşin care-i declanşa greaţa. Îşi reveni. Nu trecuse probabil decât o clipă sau două... altfel nu s-ar mai fi trezit niciodată. Ceilalţi se apropiaseră între timp, însă cel care trăsese în el nu mai era decât un crater strălucitor şi fragmente aleatorii de skrodă. Automatele costumului îi apropiară de

corp armura avariată. Simţi răceala anestezicului local şi durerea se diminuă. Pham ocoli movila, încercând să fie în afara razei vizuale a tuturor inamicilor. Aceştia înţeleseseră rolul insectelor sale; la fiecare câteva secunde, erupea o lumină sau vârful unei coline se transforma în zgură sclipitoare. Era distrugere în exces, dar videocamerele îi dispăreau... şi el îşi pierdea atuurile.

Unde-i Cochilie-albastră? Pham parcurse un ciclu prin imaginile insectelor supravieţuitoare, apoi prin propriile sale imagini. Nemernicul revenise în văzduh, deasupra luptei... neatins de compatrioţii Călăreţi. *Raportează tot ce fac eu.* Bărbatul se rostogoli, îndreptând cu stângăcie arma către silueta micuţă. Şovăi. *Începi să te-nmoi, Nuwen.* Brusc, Cochilie-albastră acceleră în jos, cu eşarfa de cargo fluturându-i în urmă. În mod evident, folosea toată puterea jeturilor de gaze. Pe fundalul sonor al bolboroselilor metalului şi bubuiturilor salvelor, picajul lui era complet tăcut. Se îndrepta direct spre cel mai apropiat atacator. Ajuns la treizeci de metri înălţime, Călăreţul dădu drumul unui obiect mare, cu muchii ascuţite. Cele două corpuri se separară, cu Cochilie-albastră decelerând şi picând în lateral. Dispăru înapoia colinelor. În acelaşi timp, mult mai de aproape, se auzi un *bum/trosc* sec. Pham îşi irosi penultima insectă pentru a trage cu ochiul după colină. Întrezări o skrodă şi frunze răsfirate în jurul unei tulpini strivite. Urmă un fulger luminos şi insecta pieri.

Mai rămăseseră numai doi atacatori. Unul era Tulpină-verde.

Vreme de zece secunde, nimeni nu mai trase niciun foc, totuşi câmpul de luptă nu era absolut tăcut. Metalul topit şi strălucitor al braţului bărbatului bolborosi şi sfârâi pe când se răcea. De foarte sus se auzea susurul aerului care ieşea prin cupolă. Brize neregulate şopteau la nivelul solului, astfel că lui Pham îi era imposibil să-şi menţină poziţia fără să recurgă la jeturi. Le opri şi lăsă curentul să-l scoată silenţios din văiuga sa. *Acolo!* Un şuier spectral care nu-i aparţinea. *Altul!* Cele două se apropiau de el din direcţii diferite. Poate că nu-i cunoşteau poziţia exactă, dar era clar că şi le puteau coordona pe ale lor.

Durerea apărea şi dispărea, odată cu cunoştinţa. Pulsaţii scurte de agonie şi beznă. Nu îndrăznea să mai recurgă la anestezic. Pham zări vârfuri de frunze ridicându-se peste o colină apropiată. Se opri şi le privi. În mod probabil, în vârfurile acelea existau destule celule vizuale pentru a percepe mişcare... Trecură două secunde. Ultima lui insectă i-l arătă pe celălalt atacator care plutea tăcut, apropiindu-se din lateral. Dintr-o clipă în alta cei doi aveau să apară în raza lui vizuală. În momentul acela Pham ar fi dat oricât pentru o insectă înarmată. În tot hackingul lui stupid, nu ajunsese niciodată la aşa ceva. *Niciun ajutor.* Aşteptă o secundă de conştiinţă perfect clară, timp suficient

pentru a ţâşni peste inamic şi a trage.

Se auzi un zornăit de rămurele şi foşnet de frunze, o autoanunţare sonoră. Insecta lui Pham îl zări pe Cochilie-albastră rulând înapoia pereţilor placaţi, la o sută de metri depărtare. Skrodcălăreţul se grăbea de la un paravan la următorul, însă se apropia întruna de poziţia Tulpinii-verzi. Şi foşnetele? Erau o implorare? Chiar şi după cinci luni petrecute cu Călăreţii, Pham înţelegea doar foarte vag graiul lor zornăit/foşnit. Tulpină-verde – care fusese întotdeauna sfioasă şi obsesiv de onestă – nu răspunse, ci îşi roti fasciculul armei şi împroşcă placările cu foc. Al treilea Călăreţ apăru brusc, apropiindu-se atât cât să poată trage în aceeaşi direcţie. Unghiul lui ar fi fost perfect pentru a-l prăji pe Cochilie-albastră… atât doar că se ivise exact în faţa armei lui Pham Nuwen.

Exact în momentul în care începu să tragă, Pham ţâşni din adăpostul său. Era unica lui ocazie. Dacă s-ar fi putut întoarce, ar fi putut continua focul asupra Tulpinii-verzi, înainte ca ea să fi terminat cu Cochilie-albastră…

Manevra era o tumbă uşoară, care ar fi trebuit să-l aducă cu capul în jos şi orientat către îndărăt, unde se afla Tulpină-verde. Nimic însă nu mai era simplu acum pentru el, şi Pham se ridică din văiugă rotindu-se prea rapid, cu peisajul micşorându-se dedesubt. O zări totuşi pe Tulpină-verde, care îşi baleia arma în direcţia sa.

Apoi Cochilie-albastră ieşi în goană dintre pilonii ce străluceau alb-incandescent, în căldura degajată de focul Tulpinii-verzi. Glasul său răsună puternic în urechile lui Pham:

– Te implor, n-o ucide. N-o…

Tulpină-verde şovăi, după care reveni cu arma la Cochilie-albastră care înainta. Pham apăsă pe trăgaci, lăsând mişcarea de rotaţie să-i poarte fasciculul peste teren. Conştiinţa îl părăsea încet, dar sigur. *Ţinteşte! Ţinteşte bine!* Brăzdă zona de sub el cu o săgeată topită, sclipitoare, care se sfârşea într-o grămăjoară neagră şi inertă. Silueta micuţă a Cochiliei-albastre încă rula, străduindu-se să ajungă acolo. După aceea Pham se roti prea mult şi nu-şi mai putu reaminti cum să schimbe unghiul de vedere al videocamerelor. Cerul apăru lent şi-i trecu prin faţa ochilor.

O lună vineţie cu o umbră perfect distinctă în centru. O navă care plutea în apropiere, cu spini penaţi, aidoma unui gândac uriaş. Pe numele lui Qeng Ho, ce… *unde sunt?…* şi conştiinţa îl părăsi.

Capitolul 29

Vise. Îşi pierduse din nou calitatea de căpitan şi fusese retrogradat la îngrijirea ghivecelor din sera navei. Oftat. Sarcina lui Pham era să le ude şi să aibă grijă să înflorească. Apoi însă observă că ghivecele aveau roţi şi se mişcau în spatele lui, aşteptând, zăngănind în surdină. Ceea ce fusese minunat devenise sinistru. Pham dorise să le ude şi să le îngrijească; le admirase dintotdeauna.

Acum era singurul care ştia că ele erau inamicii vieţii.

* * *

Nu numai o dată, Pham Nuwen se trezise în interiorul unor automate medicale. Aproape că se obişnuise cu cuvele strâmte ca nişte coşciuge, cu pereţii verzi fără ornamentaţii, cu sârme şi tuburi. Acum însă era altceva şi avu nevoie de un timp ca să înţeleagă pur şi simplu unde se găsea. Arbori ca nişte sălcii se aplecau în jurul lui, abia legănându-se în briza caldă. Părea să zacă întins pe muşchi moale, într-un luminiş micuţ, pe malul unui iaz. Pâclele verii atârnau în văzduh deasupra apei. Totul era foarte plăcut, atât doar că frunzele erau îmblănite şi aveau o nuanţă de verde pe care n-o mai zărise niciodată. Aceasta era viziunea altcuiva despre paradis. Ridică mâna spre ramura cea mai apropiată şi degetele i se izbiră de ceva rigid aflat la cincizeci de centimetri deasupra ochilor. Un perete curb. În ciuda imaginilor înşelătoare, spaţiul avea cam aceeaşi mărime ca în toate blocurile operatorii pe care şi le amintea.

Înapoia capului se auzi un clic, iar peisajul idilic glisă prin faţa lui, luând cu el briza caldă. Cineva – Ravna – plutea imediat în afara cilindrului.

– Salut, Pham!

Femeia se întinse peste carcasa blocului operatoriu şi-l strânse de mână. Sărutul era tremurător şi ea părea trasă la faţă, de parcă ar fi plâns mult.

– Salut, îi răspunse el.

Memoria îi revenea în fragmente neregulate. Încercă să se împingă în culcuş şi găsi altă similitudine între acest bloc operatoriu şi cele din Qeng Ho: era conectat şi asigurat. Ravna râse stins.

– Cuvă – deconectare.

După un moment, Pham pluti eliberat.

– Tot îmi ţine braţul.

– Nu, aia-i eşarfa. Braţul tău stâng va avea nevoie de un timp de recreştere. A fost ars aproape complet.

– Oh…

Coborî ochii şi privi coconul alb care-i imobiliza braţul de flanc. Acum îşi reamintea înfruntarea cu arme… şi înţelese că porţiuni din visul său fuseseră cât se poate de reale.

– Cât timp am stat fără cunoştinţă?

Tulburarea i se făcu simţită în voce.

– Vreo treizeci de ore. Suntem la peste şaizeci de ani-lumină de Odihna Armonioasă. Mergem perfect, atât doar că se pare că în urmărirea noastră au pornit toate navele care se pot deplasa.

Visul... Mâna liberă i se încleştă pe braţul Ravnei.

– Skrodcălăreţii... unde sunt? *Nu la bord, în numele Flotei!*

– C-ce a mai rămas din Tulpină-verde este în celălalt bloc operatoriu. Cochilie-albastră este...

De ce m-au lăsat să trăiesc? Ochii lui Pham se rotiră în jur. Se găseau într-o cabină utilitară. Orice arme se aflau la minimum douăzeci de metri de el. Hmm... Mai important decât armele ar fi fost totuşi obţinerea privilegiilor de consolă de comandă în *E II...* dacă nu era deja prea târziu. Se împinse în blocul operatoriu şi ieşi plutind din încăpere. Ravna îl urmă.

– Ia-o-ncet, Pham! Abia ai ieşit din cuvă.

– Ei ce-au zis despre ambuscadă?

– Biata Tulpină-verde nu-i în stare să spună nimic. Cochilie-albastră a povestit cam la fel ca tine: Tulpină-verde a fost prinsă de nişte Călăreţi periculoşi şi silită să vă momească pe voi într-o cursă.

– Hmm, hmm...

Pham se strădui să adopte un ton cât mai sec. Aşadar poate că mai exista o şansă; poate că Cochilie-albastră nu fusese încă afectat. Merse mai departe prin coridorul axial al navei. Peste un minut ajunsese pe punte, urmat îndeaproape de Ravna.

– Pham... Ce se-ntâmplă? Avem de luat multe hotărâri, dar...

Câtă dreptate ai! Plonjă pe puntea de comandă şi se îndreptă către consolă.

– Navă! Îmi recunoşti vocea?

– Pham, începu Ravna, ce-i...

– Da, domnule.

– ... asta?

– Privilegii de comandă, rosti el.

Capacităţile acordate în timp ce Călăreţii nu erau la bord. Oare mai funcţionau?

– Acordate.

Skrodcălăreţii dispuseseră de treizeci de ore pentru a-şi plănui apărarea. Totul era prea simplu, mult prea simplu...

– Suspendă privilegiile de comandă pentru skrodcălăreţi. Izolează-i.

– Da, domnule, sosi răspunsul navei.

Minciună! Însă ce-ar fi putut face mai mult decât atât? Talazul spre panică ajunse în vârf şi, brusc, el se simţi foarte detaşat. El era Qeng Ho... şi în acelaşi timp era teostricţiunea.

Ambii skrodcălăreţi erau în aceeaşi cabină, cu Tulpină-verde în celălalt bloc operatoriu. Pham deschise o fereastră spre încăperea

respectivă. Cochilie-albastră stătea pe un perete lângă blocul operatoriu. Părea ofilit, aşa cum fusese când auziseră de Sjandra Kei. Îşi orientă frunzele către videocameră.

– Sir Pham, nava mă anunţă că ne-aţi suspendat privilegiile?

– Ce se-ntâmplă, Pham?

Ravna se ancorase cu un picior în punte şi-l fulgera cu privirea.

Bărbatul ignoră ambele întrebări.

– Ce face Tulpină-verde? întrebă el.

Frunzele se răsuciră în direcţia opusă şi părură că devin chiar mai veştejite.

– Trăieşte… îţi mulţumesc, sir Pham. A fost nevoie de mare îndemânare pentru a face ceea ce ai făcut. Ţinând seama de toate care s-au petrecut, nu aş fi putut cere mai mult.

Ce anume am făcut? Îşi amintea că trăsese în Tulpină-verde. Îşi ratase ţinta? Privi în blocul operatoriu. Acesta era destul de diferit de configuraţia pentru oameni, fiind în majoritate umplut cu apă, cu aerare turbulentă în lungul frunzelor pacientului. Adormită (?), Tulpină-verde părea mai fragilă decât îşi amintea, cu frunzele fluturând la întâmplare în apă. Unele erau zdrenţuite, însă corpul îi părea întreg. Ochii lui Pham coborâră către baza tulpinii, unde Călăreţii se ataşau de obicei la skrode. Ciotul se sfârşea într-un mănunchi de tubulatură chirurgicală. Îşi aminti atunci ultima secundă a luptei, când distrusese skroda de sub Tulpină-verde. *Ce este un Călăreţ fără skroda cu care să se deplaseze?*

Îşi îndepărtă privirea de la dezastru.

– V-am şters privilegiile de comandă, fiindcă n-am încredere în voi.

Foştii mei prieteni, uneltele duşmanului meu… Cochilie-albastră nu răspunse. După o clipă Ravna spuse:

– Pham, fără Cochilie-albastră nu te-aş fi putut scoate din habitatul acela. Chiar şi după aceea… eram împotmoliţi în mijlocul sistemului OA. Satelitul-păstor zbiera însetat de sânge, îşi dăduse seama că eram oameni. Aprahanti încercau să iasă din andocare şi să ne atace. Fără Cochilie-albastră, n-am fi convins niciodată securitatea locală să ne îngăduie să folosim ultrapropulsia… probabil c-am fi fost vaporizaţi în momentul în care am fi ieşit din planul inelului. Acum am fi fost toţi morţi.

– Nu ştii ce s-a-ntâmplat acolo jos?

O parte din indignare părăsi chipul femeii.

– Ba da. Înţelege însă că era vorba despre skrode. Ele sunt dispozitive mecanice. Este foarte uşor să deconectezi partea cibernetică de legăturile mecanice. Tipii ăia controlau roţile şi orientau armamentul.

Hmm… Pe fereastra din spatele Ravnei, îl vedea pe Cochilie-albastră cu frunzele nemişcate, negrăbindu-se să confirme.

Triumfător?

– Asta nu explică motivul pentru care Tulpină-verde ne-a atras în cursă. Ridică o mână. Da, ştiu, a fost ameninţată. O singură problemă, Ravna: ea n-a şovăit deloc. Era entuziastă, efervescentă. Privi peste umărul femeii. Nu era privată de libertate, *nu mi-ai spus chiar tu asta, Cochilie-albastră?*

O pauză prelungă. Apoi:

– Ba da, sir Pham.

Ravna se întoarse, plutind înapoi, astfel ca să-i poată vedea pe amândoi.

– Dar, dar… este totuşi absurd. Tulpină-verde a fost cu noi de la bun început. Până acum ar fi putut de o mie de ori să distrugă nava… ori să transmită un mesaj spre Exterior. De ce să rişte cu ambuscada asta stupidă?

– Da. De ce nu ne-au trădat înainte…

Până în secunda în care ea pusese întrebarea, Pham nu ştiuse. Cunoştea datele, însă nu avea o teorie coerentă în care să le înglobeze. Acum totul se potrivea: ambuscada, visele lui din blocul operatoriu, până şi paradoxurile.

– Poate că înainte ea n-a fost trădătoare. De la Releu am scăpat realmente fără să fi fost urmăriţi, fără ca nimeni să fi ştiut despre noi, cu atât mai puţin despre destinaţia noastră exactă. Cu siguranţă, nimeni nu s-ar fi aşteptat ca oamenii să apară la Odihna Armonioasă.

Se opri, străduindu-se să adune totul laolaltă. Ambuscada…

– Ambuscada n-a fost stupidă… dar a fost o improvizaţie absolută. Inamicii nu aveau susţinere. Armele lor erau chestii simple, lipsite de inteligenţă. (O idee fulgerătoare.) Aş fi gata să pun prinsoare că dacă te-ai uita la resturile skrodei Tulpinii-verzi, ai constata că arma ei cu fascicul era un simplu instrument tăietor. Şi singurul senzor de pe mina antipersonală era un detector de mişcare. Probabil că avea vreo utilitate civilă. Toate gadgeturile au fost mobilizate la repezeală de nişte indivizi care nu se aşteptaseră la o luptă. Nu, inamicii au fost surprinşi de apariţia noastră.

– Crezi că aprahanti ar fi putut…

– În niciun caz aprahanti. Din ce mi-ai spus, ei s-au desprins din andocare abia după luptă, când satelitul Călăreţilor ne-a anunţat existenţa. Cei dinapoia acţiunii sunt independenţi de Fluturi şi sunt probabil împrăştiaţi, în grupuri foarte mici, prin multe sisteme stelare – ca un vast sistem de declanşatoare de alarmă ce ţin urechile ciulite după orice poate fi interesant. Ne-au observat şi, deşi avanpostul lor era slab, au încercat să ne captureze nava. Ne-au anunţat public existenţa doar atunci când eram pe punctul de a scăpa. Una peste alta, nu doreau să evadăm. Indică printr-un gest scurt fereastra de ultraurmărire: Dacă interpretez corect ce-i acolo, peste cinci sute de

nave sunt pe urmele noastre.

Ochii Ravnei se îndreptară către display, apoi reveniră la bărbat. Glasul ei era absent.

– Da. Este o parte din flota aprahanti principală şi…

– Vor fi mult mai mulţi, atât doar că nu toţi vor fi Fluturi.

– Ce vrei să spui atunci? De ce ne-ar dori skrodcălăreţii răul? O conspiraţie este lipsită de sens. Ei n-au avut niciodată un stat naţional, cu atât mai puţin un imperiu interstelar.

Pham aprobă din cap.

– Doar colonii paşnice – ca satelitul ăla păstor – în civilizaţii polispecifice prin tot Exteriorul. Glasul i se înmuie: Nu, Rav, nu skrodcălăreţii sunt adevăratul inamic… inamicul este entitatea dindărătul lor. Aberaţia Straumli.

Tăcere neîncrezătoare, totuşi el observă cât de strâns îşi ţinea frunzele Cochilie-albastră. El ştia.

– Este singura explicaţie, Ravna. Tulpină-verde a fost realmente prietena noastră şi ne-a fost loială. Eu bănuiesc că doar o mică minoritate de Călăreţi se găseşte sub controlul Aberaţiei. Când Tulpină-verde li s-a alăturat, a fost de asemenea convertită.

– E… e imposibil! Aici suntem în Exteriorul Median, Pham. Tulpină-verde avea curaj, încăpăţânare. Niciun fel de manipulare n-ar fi putut-o transforma atât de rapid.

O spaimă disperată îi apăruse în ochi. Indiferent de explicaţie, adevărul trebuia să fie ceva îngrozitor.

Iar eu sunt încă aici, viu şi vorbind. O informaţie pentru teostricţiune; poate că totuşi mai exista o şansă! Rosti aproape simultan cu dezvoltarea ideii în mintea sa:

– Tulpină-verde era loială, însă a fost complet convertită în numai câteva secunde. N-a fost doar o corupere a skrodei ei sau un drog. A fost ca şi cum atât Călăreaţa, cât şi skroda fuseseră concepute din capul locului să răspundă în felul acela.

Se uită la Cochilie-albastră, încercând să-i anticipeze reacţia faţă de următoarele sale cuvinte.

– Călăreţii şi-au aşteptat mult timp creatorul. Rasa lor este foarte veche, mult mai veche decât oricare alta cu excepţia celor senile. Ei se află peste tot, dar în număr mic, întotdeauna practici şi paşnici. Iar undeva la începuturi – cu miliarde de ani în urmă – precursorii lor au fost prinşi într-o fundătură evolutivă. Creatorul lor a construit primele skrode şi a făcut primii Călăreţi. Acum cred că ştim cine a fost şi de ce a făcut-o.

Tăcu o clipă, după care urmă:

– Da, da, ştiu c-au existat şi alte înaintări pe un plan superior ale condiţiei unei rase. La aceasta, este minunat cât de stabilă s-a dovedit pe termen lung. Skrodele sunt o tradiţie, afirmă Cochilie-albastră, însă

acela este un termen pe care eu îl aplic civilizaţiilor şi unor scări temporale mult mai reduse. Skrodele actuale sunt identice cu cele de acum un miliard de ani. Iar ele sunt dispozitive ce pot fi construite oriunde în Exterior… totuşi designul provine clar din Exteriorul Superior sau din Transcendent.

Aceea fusese una dintre primele lecţii umilitoare pe care le învăţase despre Exterior. Examinase schiţele de proiectare – practic nişte disecţii – ale skrodelor. La exterior erau dispozitive mecanice, care aveau până şi părţi în mişcare. Iar documentaţia însoţitoare susţinea că totul poate fi construit în cea mai simplă fabrică, cu doar puţin peste ceea ce exista în unele locuri din Zona Lentă. În acelaşi timp însă partea electronică era o masă aparent aleatorie de componente ce nu dovedeau nicio urmă de design ierarhic sau modularism. Funcţiona, şi încă mult mai eficient decât ceva proiectat de minţi echivalente cu ale oamenilor, dar nu se punea problema reparaţiilor şi depanării cibercomponentelor.

– Nimeni din Exterior nu înţelege potenţialul complet al skrodelor, cu atât mai puţin adaptările impuse asupra Călăreţilor lor. Nu-i aşa, Cochilie-albastră?

Călăreţul îşi plesni frunzele cu putere de tulpina sa centrală. Alt zornăit furios. Era ceva ce Pham nu mai văzuse până atunci. Mânie? Teroare? Glasul voder al Cochiliei-albastre era distorsionat de nonliniarităţi.

– Tu întrebi? Tu întrebi? Este monstruos să-mi ceri să te ajut în această…

Vocea se pierdu în frecvenţele înalte şi rămase mut, cu corpul vibrând.

Pham din Qeng Ho simţi o împunsătură de stânjenire. Celălalt ştia şi înţelegea… şi merita mai mult de aşa ceva. Călăreţii trebuiau distruşi, însă ei nu erau obligaţi să-i asculte condamnarea. Mâna i se întinse pentru a deconecta comunicarea, apoi se opri. Nu! *Asta-i ultima ta ocazie de a observa… acţiunile Aberaţiei.*

Privirea Ravnei trecu de la om la skrodcălăreţ şi bărbatul îşi dădu seama că ea înţelesese. Faţa femeii purta aceeaşi expresie îngrozită pe care o avusese când primise vestea despre Sjandra Kei.

– Afirmi că Aberaţia a construit primele skrode.

– Şi i-a modificat şi pe Călăreţi. S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi, bineînţeles, n-a fost aceeaşi întrupare a Aberaţiei pe care au creat-o straumerii, dar…

Molima, cealaltă denumire comună a Aberaţiei, şi mai apropiată de imaginea pe care o avea Bătrânul. În ciuda transcendenţei Aberaţiei, modul ei de existenţă era mai similar cu o boală, decât cu orice altceva. Poate că asta şi ajutase la păcălirea Bătrânului. Acum însă Pham vedea limpede. Molima trăia în fragmente şi traversa durate

uriaşe de timp. Se ascundea în arhive, aşteptând condiţiile ideale. Şi crease ajutoare pentru înflorirea ei…

Se uită la Ravna şi, brusc, mai înţelese ceva.

– Ai avut la dispoziţie treizeci de ore ca să te gândeşti la cele întâmplate, Rav. Ai vizionat înregistrările făcute de costumul meu. Cu siguranţă, trebuie să fi ghicit o parte din toate astea.

Ochii ei coborâră.

– Puţin, şopti în cele din urmă.

Cel puţin nu mai nega.

– Ştii ce avem de făcut, continuă el cu blândeţe.

Acum când ştia cum trebuia să procedeze, teostricţiunea îşi destinse strânsoarea. Voinţa avea să-i fie pusă în aplicare.

– Ce anume? întrebă Ravna, de parcă n-ar fi avut habar.

– Două lucruri. Să publicăm asta pe Reţea.

– Cine ar crede-o?

Reţeaua Milioanelor de Minciuni…

– Destui. Odată ce va examina datele, majoritatea va putea să distingă adevărul… şi să întreprindă acţiunea cuvenită.

Femeia clătină din cap şi murmură abia auzit:

– Nu.

– Reţeaua trebuie să afle. Am descoperit ceva care ar putea salva o mie de planete. Acesta este atuul ascuns al Molimei. Cel puţin în Exteriorul Median şi Inferior.

Ea scutură iarăşi din cap.

– Pe de altă parte, anunţarea acestui adevăr ar duce la uciderea a miliarde de făpturi.

– În legitimă apărare!

Pham se împinse în plafonul spre care plutise lent şi reveni către punte.

În ochii Ravnei se zăreau lacrimi.

– Exact astea au fost argumentele folosite pentru a-mi ucide f-familia, planetele… Ş-şi eu nu voi participa aşa ceva!

– Dar de data asta afirmaţiile sunt reale!

– M-am săturat de pogromuri, Pham.

Duritate blândă… şi aproape incredibilă.

– Vrei să iei singură hotărârea asta? Noi deţinem o informaţie pe baza căreia alţii – conducători mai înţelepţi decât oricare dintre noi – ar trebui să aibă libertatea să decidă. Vrei le interzici posibilitatea opţiunii?

Ea şovăi şi, pentru o secundă, Pham crezu că înclinaţia civilizată către respectarea legilor adânc înrădăcinate în sufletul Ravnei avea s-o convingă. Apoi însă bărbia femeii se ridică.

– Da, Pham. Vreau să le-o interzic.

El emise un sunet neutru şi reveni la consola de comandă. Nu avea

rost să-i spună ce altceva trebuia făcut.

– Şi noi nu-i vom omorî pe Cochilie-albastră şi Tulpină-verde.

– N-avem de ales, Rav. Degetele lui mângâiară comenzile. Tulpină-verde a fost coruptă; nu ştim cât de mult a supravieţuit distrugerii skrodei ei, sau cât va dura până ce acelaşi lucru se va întâmpla cu Cochilie-albastră. Nu-i putem lua cu noi, dar nici nu-i putem lăsa în libertate.

Ravna pluti în lateral, fără să-şi ia ochii de la mâinile bărbatului.

– F-fii atent pe cine omori, Pham, rosti ea încet. Aşa cum ai spus, am avut la dispoziţie treizeci de ore ca să mă gândesc la deciziile mele… treizeci de ore ca să mă gândesc şi la deciziile tale.

– Şi?

Pham ridică degetele de pe comenzi. Furia (teostricţiunea?) îi goni iute prin minte. *Ravna, Ravna, Ravna,* murmură un glas, luându-şi adio în capul lui. Apoi fu străbătut de un fior extrem de rece. El se temuse că nava fusese coruptă de Călăreţi, însă, idioata asta acţionase în numele lor, voluntar. Pluti lent către femeie. În mod reflex, mâinile i se încordară pentru lupta corp la corp.

– Şi cum intenţionezi să mă opreşti să fac ceea ce trebuie făcut?

Deşi ghicise deja răspunsul. Ea nu se retrase, nici chiar când una dintre mâinile bărbatului ajunse la câţiva centimetri de gâtul ei. Pe chip i se vedeau lacrimi şi curaj.

– T-tu ce crezi, Pham? Când erai în blocul operatoriu… am rearanjat unele chestii. Dacă-mi faci vreun rău, vei păţi lucruri mult mai rele. Ochii ei priviră peretele dinapoia lui. Omoară-i pe Călăreţi şi… şi vei muri şi tu.

Pentru o clipă, foarte îndelungată, se holbară unul la altul, măsurându-se din priviri. Poate că în pereţi nu erau camuflate arme. Probabil că ar fi putut s-o ucidă înainte să se poată apăra. Pe de altă parte însă existau mii de feluri în care nava putuse fi programată pentru a-l omorî. Şi atunci n-ar mai fi rămas decât Călăreţii… care să coboare în Adânc, spre trofeul lor.

– Ce facem atunci? întrebă el în cele din urmă.

– C-ca până acum: mergem să-l salvăm pe Jefri. Mergem să recuperăm Contramăsura. Sunt de acord să impunem unele restricţii Călăreţilor.

Un armistiţiu cu monştrii, intermediat de o inconştientă.

Pham se propulsă înainte, o ocoli şi porni pe coridorul axial. În urma lui auzi un suspin.

* * *

În următoarele zile, aproape că se evitară. Lui Pham i se îngăduise acces superficial la comenzile navei şi găsi programe sinucigaşe întreţesute prin straturi de aplicaţii, dar şi un detaliu ciudat şi motiv pentru întristare, dacă ar fi fost capabil de aşa ceva. Modificările

fuseseră întreprinse la câteva ore după confruntarea lui cu Ravna. Când i se opusese, femeia nu avusese nimic. *Slavă Puterilor că n-am ştiut!* Gândul fu uitat, aproape înainte să se fi format complet.

Perfect! Farsa avea să continue până la capăt: un joc permanent de minciuni şi subterfugii. Încruntat, decise să câştige jocul acela. În urma lui goneau flote, în jurul lui erau trădători. Pe Qeng Ho şi propria lui teostricţiune, Aberaţia avea să piardă! Skrodcălăreţii aveau să piardă! Şi, în ciuda curajului şi generozităţii ei, Ravna Bergsndot avea să piardă!

Capitolul 30

Tyrathect pierdea lupta din interiorul ei, lupta cu Jupuitorul. Nici vorbă ca lupta să se fi terminat; poate că era mai bine să spună că roata se întorsese. Iniţial, existaseră mici momente de triumf, aşa cum fusese atunci când îl lăsase pe Amdijefri să se joace singur cu comsetul, fără ca nici măcar copiii să fi ghicit că ea fusese răspunzătoare. Însă asta se întâmplase cu multe zece zile în urmă, pe când acum… În unele zile, avea control complet asupra sieşi. Alte zile – şi acelea erau adesea cele mai fericite – începeau cu ea părând să fie la control.

Nu era clar ce va fi azi.

Tyrathect se plimba pe lângă panourile înalte ce încununau zidurile noului castel. Acesta era nou, cu certitudine, dar cu greu se putea spune că ar fi atins statutul de castel. Oţel construise în grabă panicată. Zidurile de miazăzi şi de apus erau foarte groase şi străbătute de tuneluri secrete. Pe de altă parte, pe latura de miazănoapte existau zone ce nu erau decât simple palisade dublate de valuri de pietriş. Nimic mai mult nu s-ar fi putut face în timpul care-i fusese acordat. Tyrathect se opri pentru o clipă şi adulmecă izul de lemn proaspăt tăiat. Panorama de pe Dealul Navei Stelare era pe cât de frumoasă o văzuse vreodată. Zilele începuseră să se lungească şi acum între apusul şi răsăritul soarelui era numai crepuscul. Zăpada se retrăsese la nivelul peticelor văratice, lăsând landa să înverzească sub căldură. Din locul în care se găsea, putea zări la mile depărtare, acolo unde marea albăstruie înconjura insulele din largul coastei.

Potrivit părerii generale, atacarea noului castel – chiar şi în actualul său stadiu incomplet – ar fi însemnat sinucidere curată, dacă nu dispuneai de o hoardă de asediatori. Tyrathect surâse amar în sine. Desigur, Cioplitoarea-în-lemn ar fi ignorat părerea generală. Bătrâna Cioplitoare-în-lemn credea că deţinea o armă secretă care ar fi străpuns zidurile acelea de la o depărtare de sute de picioare. Recent, iscoadele lui Oţel raportaseră că Cioplitorii-în-lemn muşcaseră momeala şi mica lor oaste şi tunurile rudimentare îşi începuseră călătoria pe uscat, în sus pe coastă.

Tyrathect coborî scara zidului, spre curte. Se auzeau bubuituri slabe. Undeva la miazănoapte de Vâlceaua-pârâului, tunarii lui Oţel îşi începuseră instrucţia de dimineaţă. Când văzduhul era senin, puteau fi auziţi. Testele fuseseră interzise în vecinătatea fermelor şi nimeni, cu excepţia Înalţilor Valeţi şi a unor lucrători izolaţi, nu ştia despre existenţa armelor. De acum însă Oţel avea treizeci de tunuri şi praf de puşcă suficient. Principalul lui neajuns era lipsa de tunari; din apropiere, zgomotul detunăturilor era infernal, iar salvele repetate te puteau asurzi. Pe de altă parte, armele în sine erau o minunăţie! Băteau la aproape treisprezece kilometri distanţă, de trei ori mai

departe decât ale Cioplitoarei-în-lemn. Puteau azvârli bombe cu praf de puşcă, ce explodau în secunda impactului. Dincolo de dealurile din miazănoapte existau locuri unde pădurea era defrişată în brazde şi alunecările de teren ameninţătoare dezveleau piatra goală… toate în urma barajelor susţinute de artilerie.

Şi în curând – poate chiar azi – Jupuitorii aveau să aibă şi radio.

Blestemată fii, Cioplitoare-în-lemn! Desigur, Tyrathect n-o întâlnise niciodată pe Cioplitoarea-în-lemn, dar Jupuitorul cunoscuse bine haita aceea; Jupuitorul era în majoritate vlăstarul ei. Blândul Cioplitor-în-lemn îl născuse şi-l ridicase la putere. Tot Cioplitorul-în-lemn îl învăţase despre libertatea de gândire şi experimentare. Cioplitoarea-în-lemn ar fi trebuit să ştie de mândria care sălăşluia în Jupuitor, ar fi trebuit să ştie că el va ajunge la extremele la care părintele său nu cutezase vreodată. Iar când natura monstruoasă a celui nou devenise limpede, când primele lui experimente fuseseră descoperite, Cioplitorul-în-lemn ar fi trebuit să-l fi ucis… sau, cel puţin, să-l fi fragmentat. Însă, Jupuitorului i se îngăduise să aleagă calea exilului… să creeze făpturi ca Oţel, care la rândul lor să creeze propriii lor monştri, pentru a clădi finalmente această ierarhie de demenţă.

După mai bine de un veac, Cioplitoarea-în-lemn venea să-şi repare greşeala. Sosea cu armele ei de jucărie, la fel de idealistă şi de exagerat de încrezătoare în sine ca întotdeauna. Pătrundea într-o capcană de oţel şi foc din care niciunul dintre soldaţii ei nu avea să scape. Dacă ar fi existat vreo cale prin care s-o prevină… Unicul motiv pentru care Tyrathect se mai afla aici era jurământul pe care-l făcuse de a distruge Mişcarea Jupuitorilor. Dacă Cioplitoarea-în-lemn ar fi bănuit ce o aştepta aici, dacă ar fi ştiut măcar de existenţa trădătorilor din propria ei tabără, poate că ar fi existat o speranţă. În toamna trecută, Tyrathect fusese cât pe-aici să trimită un mesaj anonim în miazăzi. Destui neguţători vizitau ambele regate şi amintirile ei de Jupuitor îi spuneau care dintre ei erau probabil independenţi. Fusese cât pe-aci să-i transmită unuia o însemnare, un singur petic de hârtie de mătase, prin care să anunţe sosirea iminentă a navei stelare şi supravieţuirea lui Jefri. În privinţa aceea, scăpase de moarte cu mai puţin de o zi; Oţel îi arătase un raport din miazăzi despre celălalt om şi despre progresul înregistrat de Cioplitoarea-în-lemn cu datasetul. În raport figurau amănunte ce puteau fi cunoscute doar de cineva din elita Cioplitorilor-în-lemn. Cine? Ea nu întrebase, dar bănuia că ar fi fost Prodotus; Jupuitorul din Tyrathect îşi amintea bine haita aceea de prăsilă. Ei avuseseră unele… înţelegeri. Prodotus nu deţinea nimic din geniul primar al părintelui lor reunit, totuşi în el exista o trăsătură de oportunism.

Oţel îi arătase raportul doar pentru a se umfla în pene, pentru a-i dovedi lui Tyrathect că el izbutise în ceva ce Jupuitorul nu încercase

niciodată. Şi era, cu adevărat, o lovitură! Tyrathect îl felicitase cu o sinceritate mai mult decât obişnuită… şi-şi amânase discret planurile de avertizare. Dacă în elita Cioplitorilor-în-lemn exista o iscoadă, orice mesaj ar fi însemnat o sinucidere inutilă. Traversă curtea exterioară a castelului. Lucrările continuau peste tot, dar echipele erau mai mici. Oţel înălţa case din lemn în toată curtea, însă multe erau simple învelişuri goale. Oţel spera s-o convingă pe Ravna să coboare într-un punct anume, în apropierea donjonului interior.

Donjonul interior… Aceea era unica structură din castel construită la standardele Insulei Tăinuite. Era minunat! Putea fi cu adevărat ce-i spusese Oţel lui Amdijefri: un sanctuar care să cinstească aşa cum se cuvenea nava lui Jefri şi s-o apere de atacul Cioplitoarei-în-lemn. Cupola centrală era o îngemănare de grinzi în consolă şi blocuri de piatră şi avea deschiderea principalei săli de întruniri de pe Insula Tăinuită. Tyrathect o privi cu o pereche de ochi, în vreme ce o ocoli. Oţel intenţiona să placheze cupola cu cea mai frumoasă marmură trandafirie, astfel încât fie vizibilă din cer de la zeci de mile depărtare. Capcanele construite în structura ei erau miezul planului lui Oţel, chiar dacă salvatorii nu coborau în cealaltă cursă a sa.

* * *

Shreck şi alţi doi Înalţi Valeţi stăteau pe treptele sălii de întâlniri a castelului. Luară poziţia de drepţi la apropierea ei şi se retraseră iute, cu pântecele foşnind pe pardoseli… totuşi nu la fel de repede ca anul trecut. Ei ştiau că celelalte Fragmente de Jupuitori fuseseră distruse. Când îi depăşi, Tyrathect aproape că zâmbi. În ciuda slăbiciunii şi a tuturor problemelor ei, ştia că-i putea dovedi pe aceştia trei.

Oţel era deja înăuntru, singur. Aşa se desfăşurau întotdeauna întâlnirile cele mai importante: doar Oţel şi ea. Tyrathect înţelegea relaţia. La început, Oţel fusese pur şi simplu îngrozit de ea: era singura persoană pe care credea că n-o poate ucide. Vreme de zece zile, el oscilase între a se gudura înaintea ei şi a dori s-o sfâşie în bucăţi. Fusese amuzant să vadă legăturile pe care Jupuitorul le instalase cu ani în urmă, pe când avea încă forţa completă. Apoi sosise vestea morţii celorlalte Fragmente şi Tyrathect nu mai fu Jupuitor în Aşteptare. Atunci fusese pe jumătate convinsă că va fi omorâtă. Într-un fel însă situaţia aceea îi adusese mai multă siguranţă. Acum Oţel se temea mai puţin de ea şi nevoia lui de sfaturi discrete putea fi satisfăcută în moduri pe care le considera mai puţin ameninţătoare. Pentru el, Tyrathect era duhul din sticlă: înţelepciunea Jupuitorului, fără ameninţarea Jupuitorului.

În după-amiaza aceasta, el părea relaxat şi încuviinţă neglijent din capete la intrarea lui Tyrathect. Ea îi răspunse în acelaşi fel. Din multe puncte de vedere, Oţel era cea mai reuşită creaţie a ei… a Jupuitorului. Doar depusese atâtea eforturi pentru a o şlefui. Pentru a

obţine combinaţia corectă care devenise Oţel fuseseră sacrificaţi mulţi membri din care s-ar fi putut crea haite. Ea – Jupuitorul – dorise inteligenţă sclipitoare şi cruzime, şi în calitate de Tyrathect, putea acum să vadă rezultatul adevărat. În ciuda metodelor sale perfecţionate, Jupuitorul crease o jalnică şi deplorabilă făptură. Era straniu, dar... uneori Oţel părea victima cea mai vrednică de milă a creatorului său.

– Eşti gata pentru marele test? întrebă Tyrathect.

După o lungă aşteptare, radiourile lui păreau complete.

– În curând. Doream să te întreb despre momentul oportun. Sursele mele m-au anunţat că armata Cioplitoarei-în-lemn a pornit la drum. Dacă înaintează susţinut, ar trebui să ajungă aici în cinci zece-zile.

– Asta înseamnă cel puţin trei zece-zile înainte de a sosi nava Ravnei.

– Exact! Ne vom elimina vechiul duşman cu mult înainte să atacăm miza cea mare. Totuşi... ceva mi se pare ciudat în ultimele mesajele primite de la Două-picioare. Cât de multe crezi că suspectează ele? Este posibil ca Amdijefri să le spună mai multe decât ştim noi?

Era o incertitudine pe care Oţel şi-ar fi tăinuit-o dacă Tyrathect ar fi fost Jupuitor în Aşteptare.

Ea se aşeză, apoi răspunse:

– Dragă Oţel, ai fi putut şti răspunsul, dacă te-ai fi sinchisit să fi învăţat mai mult din graiul Două-picioarelor sau dacă mi-ai fi îngăduit mie să învăţ mai mult.

De-a lungul iernii, Tyrathect fusese disperată să vorbească singură cu puştii, să avertizeze nava care pornise către ei. Acum însă nu mai era la fel de sigură că ar fi trebuit s-o facă. Copiii Amdijefri erau atât de inocenţi, atât de transparenţi în tot ce făceau... Dacă ei ar fi întrezărit ceva din trădarea lui Oţel, nu s-ar fi putut preface. Şi cum ar fi procedat salvatorii, dacă ar fi ştiut despre înşelătoria lui Oţel? Tyrathect văzuse o navă stelară în zbor. Simpla ei aterizare putea fi o armă teribilă. În plus... *Dacă planul lui Oţel reuşeşte, nu vom avea nevoie de bunăvoinţa străinilor.*

Continuă cu glas tare:

– Atâta vreme cât îţi poţi continua magnificul rol, n-ai de ce teme din partea copilului. Nu vezi că te iubeşte?

Pentru o clipă, Oţel păru încântat, după care suspiciunea îi reveni.

– Nu ştiu... Amdi pare mereu să mă tachineze, ca şi cum mi-ar citi adevăratele intenţii.

Bietul Oţel... Amdiranifani era succesul său cel mai mare, dar el n-avea să înţeleagă niciodată asta. În această unică privinţă, Oţel îşi depăşise cu adevărat Stăpânul, descoperind şi perfecţionând o metodă care fusese cândva a Cioplitoarei-în-lemn. Jupuitorul îşi

examină fostul ucenic cu ochi aproape flămânzi. Dacă l-ar fi putut reface... ar fi trebuit să poată exista un mod prin care să combine teama şi jupuirea cu dragoste şi afecţiune. Instrumentul rezultat şi-ar fi meritat cu adevărat numele Oţel. Tyrathect strânse din umeri.

– Crede-mă pe cuvânt. Dacă poţi continua să-ţi joci rolul de blândeţe, ambii copii vor fi loiali. Cât despre restul întrebării tale, am sesizat şi eu o schimbare în mesajele Ravnei. Pare mult mai sigură cu privire la momentul sosirii, totuşi ceva s-a întâmplat cu ei. Nu cred că ar fi mai suspicioşi decât înainte şi par să accepte că Jefri a fost responsabil pentru ideea lui Amdi despre radiouri. Apropo, minciuna aceea a fost o mişcare bună! Le-a măgulit senzaţia de superioritate. Pe un câmp de luptă egal, probabil că suntem mai buni... dar ei nu trebuie să ghicească asta.

– Totuşi de ce sunt, brusc, atât de încordaţi?

Fragmentul ridică din umeri.

– Răbdare, dragă Oţel! Răbdare şi observare. Poate că Amdijefri a sesizat şi el asta. Ai putea, în mod subtil, să le sugerezi să întrebe despre ce-i vorba. Bănuiala mea este că Două-picioare au propriile lor griji politice. Se opri şi-şi întoarse toate capetele către Oţel: Sursa ta de la Cioplitoarea-în-lemn n-ar putea să iscodească în privinţa asta?

– Poate că da. Datasetul acela este marele atu al Cioplitoarei-în-lemn.

Oţel rămase tăcut o vreme, molfăindu-şi nervos buzele. Brusc, se scutură complet, parcă pentru a alunga nenumăratele ameninţări pe care le zărea împresurându-l.

– Shreck!

Se auzi sunet de labe. Trapa se întredeschise şi Shreck strecură un cap înăuntru.

– Stăpâne?

– Adu aici radiourile şi apoi întreabă-l pe Amdijefri dacă poate veni să stea de vorbă cu noi.

* * *

Radiourile erau nişte lucruri minunate. Ravna susţinea că dispozitivul de bază putea să fie inventat de civilizaţii doar cu puţin mai avansate decât cea a Jupuitorului, dar era greu de crezut. Construirea necesita foarte multe etape, multe ocolişuri lipsite de înţeles... Rezultatul final: opt pătrate negre ca noaptea, cu latura de un metru. În materialul ciudat se întrezăreau sclipiri de aur şi argint. Cel puţin asta nu reprezenta un mister: acolo intrase o parte din aurul şi argintul Jupuitorului.

Amdijefri sosi. Alergară împrejurul podelei centrale, examinară radiourile şi strigară spre Oţel şi Fragmentul de Jupuitor. Uneori părea greu de crezut că nu erau realmente o singură haită, din care făcea parte şi Două-picioare. Se strângeau laolaltă aşa cum făceau haitele.

De foarte multe ori, Amdi răspundea la întrebări despre Două-picioare, înainte ca Jefri să fi avut posibilitatea de a vorbi, utilizând pronumele eu-haită prin care se identificau ei doi. Azi însă păreau să fie în dezacord.

– Te rog, lordul meu, lasă-mă pe mine să-l încerc!

Jefri cârâi ceva în samnorskă. Când Amdi nu răspunse, el repetă cuvintele mai rar, adresându-se direct lui Oţel.

– Nu. Este [ceva ceva] periculos. Amdi este [ceva] mic. De asemenea [ceva] de timp e îngust.

Jupuitorul se strădui să priceapă înţelesul. *La naiba!* Mai devreme sau mai târziu, ignorarea graiului Două-picioarelor avea să-i coste.

Oţel ascultă omul, după care emise cel mai perfect suspin de răbdare.

– Vă rog, Amdi, Jefri. Care este problema?

Vorbi în samnorskă şi Fragmentul de Jupuitor îl înţelese mai bine decât pe copilul uman. Amdi şovăi un moment.

– Jefri crede că vestele radiouri sunt prea mari pentru mine. Dar, uită-te, nu-mi vin chiar aşa de rău!

Sări împrejurul unui pătrat negru-închis, trăgându-l pe podea de pe suportul de catifea. Puse ţesătura pe spinarea şi umerii membrului celui mai voinic al haitei sale.

Radioul avea aproximativ forma unei mantii mari; croitorii lui Oţel îl prevăzuseră cu catarame la umeri şi pe pântece. Totuşi era enormă pentru micuţul Amdi. Stătea ca un cort în jurul lui.

– Vezi? Vezi?

Căpşorul se iţi afară şi privi întâi la Oţel, apoi la Tyrathect, dorind să audă acceptare din partea lor. Jefri spuse ceva. Haita Amdi îi replică printr-un chiţăit furios, după care zise:

– Jefri îşi face griji despre toate, dar cineva trebuie să testeze radiourile! Există o mică problemă în privinţa vitezei. Radioul este mult mai iute decât sunetul. Jefri se teme pur şi simplu că-i atât de rapid încât ar putea zăpăci haita care-l foloseşte. Asta-i o prostie! Cu cât ar putea fi mai iute decât gândirea capetelor alipite?

Tyrathect/Jupuitorul surâse. Haita de puiandri nu putea să mintă, însă el bănuia că Amdi ştia răspunsul la întrebarea aceea… şi că răspunsul nu-i susţinea argumentaţia.

De cealaltă parte a sălii, Oţel ascultă cu capetele aplecate într-o parte – imaginea toleranţei binevoitoare.

– Îmi pare rău, Amdi. Este realmente prea periculos ca tu să fii primul.

– Dar eu sunt curajos! Şi vreau s-ajut.

– Îmi pare rău. După ce vom şti că este sigur…

Amdi emise un ţipăt de enervare, mult mai ascuţit decât vorbirea firească inter-haite, aproape în spectrul gândirii. Roi în jurul lui Jefri,

lovind picioarele omului cu dosurile sale.

– Trădătorule! plânse el şi continuă cu insulte în samnorskă.

Fură necesare zece minute pentru a-l calma, deşi rămase morocănos. El şi Jefri se aşezară pe podea, mormăind unul către celălalt în samnorskă. Tyrathect îi privi pe cei doi şi pe Oţel, aflat în partea opusă a sălii. Dacă ironia sorţii ar fi fost sonoră, toţi ar fi fost deja surzi. Pe toată durata vieţilor lor, Jupuitorul şi Oţel experimentaseră asupra altora… de obicei până la moartea lor. Acum aveau o victimă care realmente implora să fie sacrificată… şi trebuia respinsă. Nu exista îndoială cu privire la respingere. Chiar dacă Jefri n-ar fi ridicat obiecţii, haita Amdi era prea valoroasă pentru a fi expusă riscurilor. În plus, Amdi era un octet. Era un miracol în sine că o haită atât de mare putea funcţiona. Eventualele pericole prezentate de radio ar fi fost mult mai mari pentru el.

De aceea trebuia găsită o victimă corespunzătoare. Un prăpădit adecvat. Cu siguranţă, în temniţele de sub Insula Tăinuită existau destui din aceştia. Tyrathect se gândi la toate haitele despre care îşi amintea că le ucisese. Cât de mult îl ura pe Jupuitor şi cruzimea lui calculată! *Ticăloşia mea este mult mai mare ca a lui Oţel. Eu l-am creat pe Oţel.* Îşi aminti gândurile ei din ultima oră. Aceasta era una dintre zilele rele, una dintre zilele în care Jupuitorul se furişa afară din ascunzişurile minţii ei, când puterea gândirii lui o purta tot mai sus şi mai sus, până ce gândirea devenea raţiune şi ea devenea el. Totuşi, pentru alte câteva secunde ar mai fi putut păstra controlul. Ce ar fi putut face cu el? Un suflet destul de puternic se putea autonega, putea să devină o persoană diferită… finalmente, îşi putea pune capăt sieşi.

– O să… încerc eu radioul.

Cuvintele fură rostite aproape înainte ca el să le fi gândit. *Idioată şi slabă!*

– Poftim? făcu Oţel.

Însă vorbele fuseseră clare şi Oţel auzise. Fragmentul de Jupuitor zâmbi sec.

– Vreau să văd ce poate face acest radio. Lasă-mă să-l încerc, dragă Oţel.

* * *

Scoaseră radiourile în curte, de partea navei stelare care era ascunsă de privirile tuturor. Aici aveau să stea doar Amdijefri, Oţel şi *cel care voi fi în momentul respectiv.* Fragmentul de Jupuitor râse la teama care sporea. Disciplină, gândise ea! Poate că asta era cel mai bine. Se postă în mijlocul curţii şi-i îngădui omului să-l ajute cu echipamentul radio. Ciudat să vadă altă fiinţă inteligentă atât de aproape şi înălţându-se mult deasupra lui.

Labele incredibil de articulate ale lui Jefri îi aranjară vestele pe

spinări. La interior, materialul era moale, izolator şi, spre deosebire de veşmintele normale, radiourile acopereau timpanele purtătorului. Băiatul încerca să explice ce făcea.

– Vezi? Asta – ridică un colţ al mantiei – vine peste cap. Interiorul are [ceva] care transformă sunetele în radio.

Fragmentul se scutură când băiatul încercă să-i tragă acoperământul mai departe.

– Nu. Nu pot să gândesc dacă mă acoperă mantiile.

Fragmentul îşi putea păstra conştiinţa completă numai dacă toţi membrii lui priveau către interior. Deja părţile lui mai slabe se apropiau de claustrofobie. Astăzi, conştiinţa care era Tyrathect avea să înveţe o lecţie.

– Ah, scuză-mă…

Jefri se întoarse şi se adresă lui Amdi – ceva despre folosirea vechiului design. Amdi era cu capetele alăturate, la numai zece metri depărtare. Fusese permanent încruntat, posac după ce fusese refuzat, şi agitat fiindcă stătea departe de Două-picioare. Însă pe măsură ce pregătirile continuară, încruntăturile dispărură şi ochii puiandrilor se lărgiră de fascinaţie încântată. Fragmentul simţi un val de afecţiune pentru ei, care apăru şi dispăru prea iute pentru a fi sesizat.

Profitând de faptul că mantiile înăbuşeau mare parte din sunetele de gândire ale Fragmentului, Amdi se apropie şi mai mult.

– Jefri spune că poate n-ar fi trebuit să-ncercăm să facem radioul pentru minţi, zise el, dar ăsta va fi mult mai bun. O ştiu! Şi – continuă el cu o şiretenie transparentă – m-ai putea lăsa pe mine să-l încerc, ca să nu fie vreo problemă.

– Nu, Amdi. Aşa trebuie să procedăm.

Glasul lui Oţel era blând şi înţelegător. Numai Fragmentul de Jupuitor putea zări rânjetul larg purtat de doi membri ai lordului.

– Bine, în regulă. Puiandrii se mai apropiară niţel. Să nu-ţi fie frică, lord Tyrathect. Radiourile au stat destul în lumina soarelui. Ar trebui să aibă multă energie. Pentru ca să funcţioneze, este suficient să strângi bine toate centurile, chiar şi pe cele de la beregată.

– Pe toate simultan?

Amdi se foi.

– Probabil că aşa-i cel mai bine, altfel nepotrivirile dintre viteze ar fi atât…

Rosti ceva spre Două-picioare.

Jefri se aplecă mai aproape.

– Cureaua asta merge aici… iar asta aici… Arătă cureluşele împletite ce strângeau şi mai mult acoperămintele pentru capete. După aceea, trage asta cu gura.

– Cu cât vei trage mai tare, cu atât mai puternic se va auzi radioul, adăugă Amdi.

– Bine.

Fragmentul se adună laolaltă. Aranjă cum trebuie vestele şi strânse centurile de la umeri şi de pe abdomene. *Înăbuşitor ca moartea!* Vestele păreau că se modelează după timpanele sale. Se privi şi se încleştă cu disperare de ceea ce-i mai rămăsese din conştiinţă. Vestele erau minunate, negru cu fire aurii-argintii ca ale unui Lord Jupuitor. Superbe instrumente de tortură! Nici chiar Oţel nu-şi imaginase o asemenea răzbunare neaşteptată. Sau îşi imaginase?

Fragmentul prinse cureluşele pentru capete şi trase de ele.

* * *

Cu douăzeci de ani în urmă, când Tyrathect era nouă, îi plăcea să se plimbe cu părintele ei de fisiune pe dunele ierboase de pe malurile Lacului Kitcherri. Asta se întâmpla înainte de marea prăbuşire, înainte ca singurătatea s-o împingă spre capitala Republicii şi căutarea înţelesului. Nu toate malurile lui Kitcherri erau acoperite de plaje şi dune. Mai în sud se afla Stâncăria, unde pâraiele brăzdaseră piatra în cursul lor către lac. Uneori, mai ales după ce se ciondănea cu părintele ei, Tyrathect pleca de pe ţărm spre interiorul uscatului, urmând cursurile de apă mărginite de stânci netede, perfect verticale. Era un fel de pedeapsă: în unele locuri, rocile aveau ca o pâclă sticloasă şi nu absorbeau deloc sunetele. Totul reverbera în ecouri, până în vârful gândurilor. Era ca şi cum ar fi fost înconjurată de cópii ale ei, îndărătul cărora se găseau alte cópii şi toate gândeau aceleaşi sunete, însă defazate.

Bineînţeles, ecourile reprezentau frecvent o problemă cu pereţii din piatră necapitonaţi ai locuinţelor, mai ales dacă dimensiunile şi geometriile nu erau corecte. Totuşi stâncile erau reflectoare aproape perfecte: un coşmar al lucrătorilor din exploatările miniere. Iar în unele locuri forma Stâncăriei conspira cu sunetele… Când păşea pe acolo, Tyrathect nu-şi putea deosebi gândurile de ecouri. Totul era bruiat de rezonanţe defazate foarte puţin unele faţă de altele. La început, simţise o durere teribilă care o pusese pe fugă. Se silise totuşi să revină, iarăşi şi iarăşi, iar până la urmă învăţase să gândească până şi în cele mai înguste defileuri.

Radioul lui Amdijefri aducea niţel cu stâncile de la Kitcherri. *Îndeajuns poate ca să mă salveze.* Când îşi recapătă conştiinţa, Tyrathect era complet strânsă într-un morman. Trecuseră cel mult câteva secunde de când radiourile prinseseră viaţă; Amdi şi Oţel se holbau pur şi simplu la ea. Omul îi legăna unul dintre trupuri, vorbindu-i. Tyrathect linse laba băiatului, apoi se sculă parţial. Auzea doar propriile ei gânduri, dar aveau ceva din caracteristica disonantă a ecourilor din stânci.

Revenise pe pântece. O parte din ea vomita pe pământ. Lumea tremura, dezacordată. *Gândirea este acolo. Prinde-o! Prinde-o!* Totul

era o chestiune de coordonare, de sincronizare. Şi-l reamintea pe Amdijefri spunând cât de rapid era radioul. Cumva, era reversul problemei stâncilor urlătoare. Scutură din capete şi stăpâni stranietatea.

– Lăsaţi-mă niţel, rosti şi glasul îi era aproape calm.

Privi în jur, foarte lent. Dacă se concentra, dacă nu se mişca rapid, putea să gândească. Brusc simţi mantiile ce-i apăsau toate timpanele. Ar fi trebuit să fie surdă, izolată, însă gândurile nu-i erau mai înceţoşate decât ar fi fost după un somn agitat. Se ridică din nou în picioare şi traversă încet spaţiul deschis dintre Amdi şi Oţel.

– Mă puteţi auzi? întrebă ea.

– Da, răspunse Oţel şi se retrase neliniştit. Desigur…

Mantiile înăbuşeau sunetele aidoma unei capitonări groase; orice din spectrul gândirii ar fi fost complet absorbit. Totuşi graiul inter-haite şi samnorska aveau sunete joase, care n-ar fi fost afectate. Tyrathect se opri şi-şi ţinu toate răsuflările. Auzi păsările şi sunete de tăiere de lemne undeva pe latura îndepărtată a curţii interioare. Cu toate acestea, Oţel se găsea la numai zece metri de ea. Sunetele gândurilor lui ar fi trebuit să fie o intruziune sonoră, chiar tulburătoare. Se căzni să desluşească ceva… Nu auzea decât propriile-i gânduri şi un fel de bâzâit care părea să răsune din toate direcţiile.

– Şi noi care crezusem că ne va oferi control în luptă, rosti ea surprinsă.

Toţi membrii i se întoarseră şi porniră către Amdi. El se afla la şase metri, la trei… Totuşi, niciun sunet de gândire. Amdi holbase ochii. Puiandrii nu cedau teren; ba chiar toţi opt păreau să se întindă spre Tyrathect.

– Ai ştiut asta de la bun început, nu? întrebă ea.

– Am sperat. Oho, am sperat!

Amdi păşi mai aproape. Un metru… Cei opt ai lui se uitau la cei cinci ai ei de la o depărtare de câţiva centimetri. El întinse un nas, atingându-şi botul de al lui Tyrathect. Sunetele gândurilor lui răzbăteau doar foarte slab prin mantie, nu mai puternic decât dacă ar fi stat la cincisprezece metri depărtare. Pentru un moment, se priviră complet uluiţi. Nas în nas, dar amândoi puteau gândi! Amdi scoase un ţipăt de încântare şi ţopăi printre Tyrathect, frecându-se înainte şi înapoi de picioarele ei.

– Uite, Jefri! strigă în samnorskă. Merge. Merge!

Tyrathect se clătină sub asalt şi fu cât pe-aici să-şi piardă controlul gândurilor. Ceea ce tocmai se întâmplase… În toată istoria lumii nu se mai petrecuse niciodată aşa ceva. Dacă haitele gânditoare puteau lucra labă lângă labă şi bot lângă bot… Consecinţele erau atât de numeroase şi de imprevizibile, încât simţi cum o apucă iarăşi

ameţeala.

Oţel se mai apropie puţin şi suferi o îmbrăţişare rapidă din partea lui Jefri Olsndot. Oţel se străduia din răsputeri să se alăture celebrării, totuşi nu era chiar sigur ce anume se întâmplase. Nu trăise consecinţele, ca Tyrathect.

– Un progres minunat pentru prima încercare, spuse el. Chiar şi aşa însă trebuie să fie dureros. (Doi din el o priveau cu atenţie.) Ar trebui să-ţi scoatem echipamentul şi să te lăsăm să te odihneşti.

– Nu! rostiră simultan Tyrathect şi Amdi, după care ea îi surâse lui Oţel. Încă nu l-am testat realmente, nu?

Ţelul era de fapt comunicarea pe distanţe mari. *Cel puţin acela crezuserăm noi că ar fi fost ţelul.* De fapt, chiar dacă nu s-ar fi auzit decât pe aceeaşi distanţă ca şi sunetele de vorbire, în mintea lui Tyrathect însemna un succes de proporţii.

– Ah…

Oţel zâmbi slab spre Amdi şi fulgeră către Tyrathect din ochii unor feţe ascunse. Jefri continua să atârne de două dintre gâturile sale. Oţel era imaginea suferinţei abia ascunse.

– Bine, atunci ia-o-ncet. Nu ştim ce se poate întâmpla dacă ieşi din raza de acţiune.

Tyrathect îşi descâlci doi membri din Amdi şi se retrase un pic. Gândirea era la fel de limpede – şi potenţial la fel de deconcertantă – ca înainte. Acum însă începea să se obişnuiască cu ea. Avea doar foarte puţine probleme în a-şi menţine echilibrul. Străbătu cu cei doi încă zece metri, aproximativ distanţa maximă la care o haită se putea coordona în condiţiile cele mai silenţioase.

– Este de parcă aş avea toate capetele laolaltă, anunţă uimită.

În mod obişnuit, după zece metri gândurile erau slabe şi defazarea temporală atât de mare, încât coordonarea devenea dificilă.

– Cât de departe pot să merg? murmură ea spre Amdi.

El emise un chicotit uman şi-şi apropie un cap.

– Nu sunt sigur. Ar trebui să funcţioneze cel puţin până la zidurile exterioare.

– Bun, spuse ea cu glas normal pentru Oţel, să vedem dacă mă mai pot îndepărta niţel.

Cei doi membri ai ei parcurseră alţi zece metri. Era întinsă pe mai bine de douăzeci de metri! Oţel căscase larg ochii.

– Şi-acum?

Tyrathect râse.

– Gândirea mi-este la fel de precisă ca înainte, îşi întoarse cei doi membri şi porni mai departe.

– Stai! răcni Oţel, sărind în picioare. Este prea… îşi aminti după aceea că nu erau singuri şi furia lui se transformă într-o îngrijorare înspăimântată pentru binele ei.

– Este prea periculos pentru un prim experiment, întoarce-te!

Din locul în care se afla împreună cu Amdi, Tyrathect zâmbi radios.

– Dar, Oţel, eu n-am plecat nicăieri, replică ea în samnorskă.

Amdijefri râse nestăvilit. Tyrathect era întinsă pe o rază de cincizeci de metri! Cei doi membri porniră într-o alergare uşoară… şi-l văzu pe Oţel înghiţindu-şi spumele. Gândirea ei continua să aibă calitatea precis conturată, instantanee, a apropierii cu toate capetele laolaltă. *Cât de rapid este radioul acesta?* Trecu pe lângă Shreck şi gărzile postate la marginea câmpului.

– Salut, salut, Shreck! Ce mai faci? vorbi un membru către chipurile lor înmărmurite.

Înapoi, alături de Amdi şi restul ei, Oţel răcnea la Shreck, cerându-i s-o urmărească. Alergarea ei se iuţi. Se despărţi – un membru spre miazănoapte prin curtea interioară, iar celălalt către miazăzi. Shreck şi gărzile o urmară, împiedicându-se buimaci. Cupola donjonului interior se ridica între membrii ei: un dom vast de piatră. Gândirea radio se înceţoşa în bâzâituri.

– Nu pot gândi, şopti ea lui Amdi.

– Trage de cureluşele de la gură. Îţi intensifică gândurile.

Tyrathect trase de curele şi bâzâiturile se diminuară. Îşi recâştigă echilibrul şi alergă în jurul navei stelare. Un membru al ei era acum într-o zonă de construcţii. Meşterii ridicară ochii, stupefiaţi. Un solitar însemna de obicei un accident fatal sau o haită care turbase. În ambele cazuri, solitarul trebuia reţinut. Însă membrul haitei Tyrathect purta o mantie măreaţă care scânteia auriu, iar Shreck şi gărzile sale strigau la toţi să se tragă înapoi. Tyrathect întoarse un cap spre Oţel şi glasul ei era fericit.

– Zbor!

Alergă printre muncitorii care se retrăseseră speriaţi, către ziduri. Era peste tot, întinzându-se întruna. Secundele acestea aveau să fie amintiri care să dăinuie mai mult decât sufletul ei, aveau să fie legende în minţile urmaşilor ei şi peste o mie de ani. Oţel căzuse pe gânduri. Situaţia îi scăpase complet de sub control; toate gărzile lui Shreck se aflau de partea opusă a donjonului interior. Tot ce mai puteau el şi Amdijefri să ştie acum provenea de la Tyrathect… şi din hărmălaia alarmelor. Amdi ţopăia în jurul ei.

– Unde eşti? Unde?

– Aproape de zidul exterior.

– Să nu treci de el, rosti încet Oţel.

Tyrathect abia îl auzi. Pentru alte câteva clipe, avea să soarbă din puterea aceasta glorioasă. Se repezi în sus pe scările interioare. Gărzile se traseră iute înapoi şi membrii lor săriră în curte. Shreck continua s-o urmeze, răcnind mereu pentru a-i degaja drumul. Un membru al ei ajunse la parapet, apoi celălalt. Tyrathect icni.

– Eşti bine? întrebă Amdi.
– Sunt…
Tyrathect privi în jur. Din locul în care se găsea, pe zidul de miazăzi, se zărea pe sine în curtea castelului – un pâlc micuţ, auriu şi negru: cei trei membri ai ei şi Amdi. Dincolo de zidurile nord-estice se întindeau pădurea şi văile, potecile ce suiau în munţii Colţii-de-gheaţă. În apus era Insula Tăinuită şi înceţoşatele ape dinspre interior: imagini pe care le văzuse de o mie de ori ca Jupuitor şi le iubise mult, erau domeniul lui. Acum însă… vedea totul ca în vis. Ochii îi erau atât de îndepărtaţi între ei! Haita i se întindea pe aproape toată lăţimea castelului! Paralaxa vederii făcea ca Insula Tăinuită să pară la numai câţiva paşi depărtare. Castelul-nou era ca o machetă în jurul ei. Atotputernică Haită a Haitelor… aşa vedea numai Dumnezeu! Gărzile lui Shreck se apropiau. El trimisese două haite înapoi, ca să ceară instrucţiuni.
– Două minute. Cobor în două minute.
Vorbise atât gărzilor de pe palisadă, cât şi lui Oţel rămas în curte. După aceea se întoarse ca să-şi privească domeniul.
Îşi extinsese numai doi membri, pe mai puţin de un sfert de kilometru, totuşi nu exista niciun fel de defazaj temporal perceptibil; coordonarea era la fel de promptă ca atunci când erau toţi laolaltă. Iar cureluşele împletite puteau fi strânse încă şi mai mult. Ce-ar fi fost dacă cei cinci membri ai ei s-ar fi îndepărtat… mulţi kilometri? Atunci întregul ţinut de miazănoapte ar fi fost ca propriul ei iatac.
Şi Jupuitorul? Ah, Jupuitorul… Unde era el? Amintirile continuau să fie acolo, dar… Tyrathect îşi reaminti pierderea conştiinţei exact în clipa în care radiourile începuseră să funcţioneze. Pentru a gândi în faţa unei viteze atât de teribile, aveai nevoie de un talent special de coordonare. Poate că Lordul Jupuitor nu păşise niciodată între stânci apropiate când fusese nou. Tyrathect surâse. Poate că numai şablonul ei mental putea să subziste când folosea radiourile. În cazul acela… Privi încă o dată peste ţinut. Jupuitorul clădise un imperiu măreţ. Dacă aceste noi descoperiri erau folosite cuvenit, atunci victoriile următoare îl puteau face infinit mai măreţ. Se întoarse către gărzile lui Shreck.
– Perfect, sunt gata să revin la Lordul Oţel.

Capitolul 31

Armata Cioplitoarei-în-lemn porni spre nord în toiul verii. Pregătirile fuseseră frenetice, cu Prodotus zorindu-i pe toţi, inclusiv pe sine, până îi adusese aproape la epuizare. Trebuiau fabricate treizeci de tunuri; Pedantus turnase şaptezeci de ţevi înainte de a obţine treizeci care să prezinte încredere. Trebuiau instruiţi tunari… şi descoperite metode sigure de ţintire. Trebuiau construite căruţe şi cumpăraţi kherporci.

Cu siguranţă, de acum zvonurile despre pregătiri ajunseseră până în nord. Cioplitorii-în-lemn era un oraş-port; nu puteau închide negoţul care se desfăşura prin el. Prodotus îi avertizase în aceste privinţe în destule întâlniri ale consiliului interior. Oţel ştia de venirea lor. Toată şmecheria era să-i ţină pe Jupuitori în incertitudine cu privire la numărul soldaţilor, momentul sosirii şi obiectivul exact.

– Avem un atu important faţă de inamic, spunea el. Avem agenţi în consiliile lui superioare. Ştim ce ştie el despre noi.

Bineînţeles, nu puteau ascunde evidenţa de ochii iscoadelor, însă de fapt detaliile erau cele cu adevărat importante.

Armata porni pe uscat pe mai multe căi; o duzină de căruţe pe aici, câteva detaşamente pe acolo. Cu totul, expediţia cuprindea o mie de haite, dar acestea nu aveau să se reunească până nu ajungeau în adâncul pădurilor. Ar fi fost mai uşor să parcurgă prima etapă a drumului pe mare, însă Jupuitorii aveau iscoade pe înălţimile fiordurilor. Deplasarea oricărei corăbii – chiar şi în adâncul teritoriului Cioplitorilor-în-lemn – avea să fie aflată în nord. De aceea călătoriră pe poteci prin păduri, străbătând zone din care Prodotus eliminase agenţii inamici.

La început, drumul fusese foarte uşor, cel puţin pentru cei cu căruţe. Johanna călătorea într-o caretă din ariergardă, împreună cu Cioplitoarea-în-lemn şi datasetul. *Până şi eu am început să tratez obiectul ca pe un oracol,* gândi fata. Păcat că nu putea să prezică realmente viitorul.

Vremea era pe atât de frumoasă pe cât o văzuse Johanna vreodată pe planeta Stiletelor: o după-amiază fără sfârşit. Straniu că o asemenea frumuseţe perpetuă îi putea stârni nelinişte, totuşi nu şi-o putea stăpâni deloc. Avea aceleaşi senzaţii ca la prima ei descindere pe planeta aceasta, când totul mersese… prost.

În primele zilentregi ale călătoriei, pe când se găseau încă în teritoriile proprii, Cioplitoarea-în-lemn îi indicase toate piscurile ce se iveau în faţa lor şi încercase să-i traducă denumirea lor în samnorskă. După şase sute de ani, regina îşi cunoştea bine domeniul. Ştia până şi peticele de zăpadă ce dăinuiau şi în timpul verilor. Îi arătă Johannei un carnet de schiţe pe care-l adusese cu ea. Fiecare pagină data din alt an şi prezenta petice speciale de zăpadă, aşa cum se vedeau în aceeaşi zi a verii. Răsfoirea iute a paginilor aproape că aducea cu un

film rudimentar de animaţie. Johanna vedea peticele mişcându-se, crescând pe o perioadă de decenii, apoi retrăgându-se.

– Cele mai multe haite nu trăiesc atât de mult, încât să simtă aşa, zise Cioplitoarea-în-lemn, dar pentru mine peticele care durează toată vara seamănă cu nişte fiinţe vii. Vezi cum se mişcă? Sunt aidoma lupilor, alungaţi de pe teritoriile noastre de focul nostru, care este soarele. Ei dau târcoale, cresc… Uneori se împreunează şi un gheţar nou porneşte către mare.

Fata râse, uşor neliniştită.

– Şi înving?

– În ultimele patru secole, nu. Verile au fost adesea calde şi vântoase. În cele din urmă?… Nu ştiu. Şi pentru mine oricum nu mai contează. Îşi legănase pentru o clipă cei doi pui şi chicotise încetişor. Odraslele Peregrinului nici nu gândesc încă, iar eu îmi pierd deja viziunea viitorului!

Johanna se întinsese s-o mângâie pe gât.

– Dar sunt şi odraslele tale.

– Ştiu. Majoritatea puilor mei au fost integraţi în alte haite, însă aceştia sunt primii pe care i-am ţinut cu mine.

Orbul împinsese cu botul un pui, care se ferise şi scosese un gângurit la limita superioară a auzului. Johanna îl luase pe celălalt pui în poală. Puii Stiletelor aduceau mai degrabă cu cei de focă decât cu căţeluşii. Aveau gâturile foarte lungi prin comparaţie cu corpul şi păreau să se dezvolte mult mai lent decât căţelandrul pe care-l crescuse ea cu Jefri. Chiar şi acum aveau probleme în a-şi focaliza privirile. Johanna îşi plimbă încetişor degetele prin faţa unui pui; eforturile lui de a i le urmări fuseseră amuzante.

După şaizeci de zile, puiandrii Cioplitoarei-în-lemn nu puteau încă umbla cu adevărat. Regina purta două veste speciale, cu buzunare marsupiale în părţi şi aproape tot timpul cât erau treji, puii stăteau acolo, sugând burtica ei prin blană. Din unele puncte de vedere, regina îşi trata progeniturile aşa cum ar fi făcut oamenii. Era foarte agitată când îi erau luate şi nu le mai putea vedea. Îi plăcea să le strângă la piept şi să joace jocuri de coordonare. Adesea îi aşeza pe ambii pui pe spate şi le lovea lăbuţele de opt ori la rând, după care, brusc, îl lovea pe unul ori pe altul pe burtică. Cei doi se zbăteau furioşi înaintea atacurilor şi lăbuţele li se agitau în toate direcţiile.

– Îl gâdil pe cel a cărui lăbuţă am atins-o ultima oară. Peregrinul este demn de mine. Aceştia doi gândesc deja puţintel. Vezi?

Îl indică pe cel care se strânsese ghem, pentru a evita mare parte a gâdilăturilor ei neaşteptate.

Din alte puncte de vedere, modul în care Stiletele îşi creşteau puii era străin, aproape înfricoşător. Nici Cioplitoarea-în-lemn, nici Peregrinul nu vorbeau cu puiandrii lor în tonuri audibile, ci gândurile

lor ultrasonice păreau să-i testeze întruna pe micuţi. Unele erau simple şi regulate, şi stârneau vibraţii prin pereţii caretei; lemnul zumzăia sub degetele Johannei. Era de parcă o mamă ar fi îngânat un cântec de leagăn, dar fata înţelegea că avea alt scop. Micile creaturi răspundeau la sunete, zvâcnind în ritmuri complicate. Peregrinul spunea că vor mai trece treizeci de zile înainte ca puii să poată contribui cu gânduri conştiente în haită, însă erau de acum educaţi şi exersaţi pentru funcţia aceea.

Poposeau în fiecare zintreagă, cu soldaţii făcând pe rând de pază în linii de santinele. Chiar şi în timpul călătoriei, se opreau de multe ori pentru a-şi şterge urmele, a aştepta întoarcerea unei patrule sau pur şi simplu pentru a se odihni. La un asemenea popas, Johanna stătu cu Peregrinul la umbra unui copac care semăna cu un pin, dar mirosea a miere. Pelerinul se juca împreună cu puii săi, ajutându-i să se ridice şi să umble câţiva paşi. După zumzetele pe care le simţea în oasele craniului, fata ştia că el gândea spre pui. Apoi, brusc, aceştia i se părură mai degrabă nişte marionete decât copii.

– De ce nu-i laşi să se joace singuri sau cu… (Fraţii Surori? Cum le spui prăsilelor născute cu altă haită?)… cu puii Cioplitoarei-în-lemn?

Pelerinul încercase să înveţe obiceiurile oamenilor într-o măsură chiar mai mare decât regina. Era de departe haita cea mai flexibilă pe care o cunoştea fata… la urma urmelor, trebuie să fii flexibil, dacă poţi accepta un ucigaş în propria ta minte. Totuşi fu vizibil surprins de întrebarea ei. Bârâiturile din capul Johannei încetară brusc. Wickwrackcic râse slab. Era un râset foarte omenesc, deşi puţin cam teatral. Peregrinul petrecuse multe ore urmărind comediile interactive din dataset; Johanna nu ştia dacă pentru divertisment, ori pentru o înţelegere mai subtilă a oamenilor.

– Să se joace? Singuri? Da… înţeleg cât de natural ar fi pentru tine aşa ceva. Pentru noi ar fi un fel de perversiune… Ba nu, chiar mai rău, deoarece perversiunile sunt măcar amuzante pentru unii, uneori, însă dacă un puiandru ar fi crescut ca solitar sau chiar ca duet… asta ar însemna să obţii un animal din ceea ce ar fi putut deveni un membru robust.

– Vrei să spui că puii n-au niciodată o viaţă personală?

Pelerinul îşi înclină capetele într-o parte şi-şi apropie burţile de pământ. Unul din el continua să împingă puii cu botul, totuşi atenţia îi era captată de fată. Îi plăcea să mediteze asupra bizareriilor omeneşti.

– Da, uneori există tragedii: un pui orfan, care rămâne singur. Adesea pentru aşa ceva nu există tratament; creatura devine prea independentă pentru a se integra în orice haită. Oricum, este o viaţă foarte singuratică, pustie. Eu însumi am amintiri despre cât este de neplăcut.

– Pierdeţi foarte mult. Ştiu că tu ai vizionat poveştile pentru copii din dataset. E trist că nu puteţi fi niciodată necopţi şi prostuţi.

– Hei, n-am spus nicio clipă asta! Eu unul am fost de foarte multe ori necopt şi prostuţ – ăsta-i chiar felul meu de a fi. Iar majoritatea haitelor chiar aşa şi sunt, când conţin câţiva membri tineri proveniţi de la părinţi diferiţi.

În timp ce vorbeau, unul dintre puii Peregrinului ajunsese la marginea păturii pe care stăteau şi îşi întinse stângaci gâtul în florile ce creşteau între rădăcinile unui copac din apropiere. Pe când adulmeca prin vegetaţia verde şi purpurie, Johanna simţi zumzetul reîncepând. Mişcările puiului deveniră mai organizate.

– Tii! Pot mirosi florile odată cu el! Pun prinsoare că vom vedea unul prin ochii celuilalt cu mult înainte s-ajungem la Insula Tăinuită a Jupuitorului.

Puiul se retrase şi cei doi ţopăiră pe pătură, parcă dansând. Capetele Peregrinului se legănară în ritmul mişcărilor lor.

– Sunt nişte micuţi foarte inteligenţi! Zâmbi larg: Noi nu diferim chiar atât de mult de voi, Johanna. Ştiu că oamenii sunt mândri de copiii lor. Atât Cioplitoarea-în-lemn, cât şi eu ne întrebăm ce vor deveni ai noştri. Ea este cu adevărat sclipitoare, iar eu sunt... ei da! – niţel nebun. Oare aceştia doi vor face din mine un geniu ştiinţific? Oare o vor transforma pe Cioplitoarea-în-lemn într-o aventurieră? Hi, hi! Cioplitoarea-în-lemn este o extraordinară educatoare de prăsilă, dar nici chiar ea nu-i sigură cum vor fi noile noastre suflete. Ah, abia aştept să fiu din nou sextet!

* * *

Copistul, Wickwrackcic şi Johanna avuseseră nevoie de numai trei zile pentru a naviga de la Domeniul Jupuitorului până la portul Cioplitorilor-în-lemn. Armata aceasta urma să necesite aproape treizeci de zile pentru a ajunge în locul unde începuse aventura fetei. Pe hartă păruse o rută chinuitoare, care şerpuia în bucle strânse prin teritoriul fiordurilor, totuşi în primele zece zile înaintaseră cu o uşurinţă extraordinară. Vremea se menţinuse caldă şi uscată. Era ca ziua ambuscadei, dar prelungită la nesfârşit. Cioplitoarea-în-lemn o numea vara vânturilor secetoase, însă în timpul verii ar fi trebuit să existe furtuni ocazionale, sau măcar înnorări. Soarele ocolea întruna peste coronamentele pădurilor, iar când ieşeau în loc deschis – niciodată prea mult timp şi doar când Prodotus era sigur că nu existau pericole –, cerul era senin şi fără urmă de nori.

Vremea aceea începuse deja să trezească neplăceri. La amiază putea fi realmente zăpuşeală. Vântul sufla permanent şi pârjolitor. Pădurile se uscau şi trebuiau să fie precauţi cu focurile. Iar pentru că soarele era mereu pe boltă şi pentru că nu existau nori, cercetaşii inamici îi puteau zări de la mulţi kilometri depărtare. Pedantus era mai

cu seamă agitat. Nu se aşteptase să tragă cu tunurile pe drum, totuşi şi-ar fi dorit o instruire mai îndelungată a trupelor într-un câmp deschis.

Pedantus era sfetnic în consiliu şi inginerul-şef al reginei, iar după experimentele întreprinse cu tunurile insistase să fie numit Comandant de canonieri. Johannei i se păruse mereu un personaj nepoliticos şi lipsit de răbdare. Membrii lui erau continuu în mişcare şi aveau gesturi bruşte, sacadate. Petrecea cu datasetul la fel de mult timp ca şi regina sau Peregrinul, însă era foarte puţin interesat de subiectele orientate spre oameni.

– Pare cumva orb faţă de orice nu-i o maşinărie, îl descrisese cândva Cioplitoarea-în-lemn, dar aşa l-am creat eu. A inventat multe, chiar înainte de sosirea ta.

Pedantus se îndrăgostise de tunuri. Pentru majoritatea haitelor, detonarea acestora reprezenta o experienţă dureroasă, însă după acel prim test, Pedantus trăsese din nou şi din nou, încercând să îmbunătăţească ţevile, praful de puşcă şi proiectilele explozive. Blana îi era brăzdată de zeci de arsuri. Afirma că bubuiturile apropiate limpezeau mintea… dar toţi ceilalţi erau de acord că te înnebuneau.

În timpul popasurilor, Pedantus era o apariţie familiară, umblând de colo-colo şi cicălindu-şi tunarii. Susţinea că până şi cea mai scurtă oprire era o ocazie pentru instruire, fiindcă viteza urma să fie esenţială în lupta adevărată. Concepuse protecţii speciale, bazându-se pe apărătoarele de urechi ale artileriştilor nyjoreni. Acestea nu acopereau urechile pentru sunete joase, ci timpanele de pe fruntea şi umerii celui care trăgea. Coborârea acelor apărătoare îţi amorţea practic mintea, însă în momentul exploziei merita tot efortul. Pedantus purta el însuşi apărătoare, dar nu le cobora niciodată peste timpane. Arătau ca nişte aripioare caraghioase, care îi fâlfâiau de pe capete şi umeri. În mod evident, el aprecia că efectul era fermecător de neconvenţional… iar echipele lui de tunari se făleau să le poarte în permanenţă. După o vreme, până şi Johanna îşi putea da seama că instrucţia repetată dădea roade. Cel puţin puteau să răsucească fulgerător ţevile, să le încarce cu un simulacru de praf de puşcă şi ghiulea, iar apoi să strige echivalentul BUM! din graiul Stiletelor.

* * *

Armata transporta mai mult praf de puşcă decât alimente, aşa că haitele trebuiau să subziste din ceea ce găseau în păduri. Johanna avusese prea puţină experienţă în camparea sub cerul liber şi nu ştia dacă toate pădurile erau atât de bogate. Nu semănau în niciun caz cu pădurile urbane de pe Straum, unde aveai nevoie de o autorizaţie specială ca să mergi pe poteci marcate şi unde majoritatea animalelor sălbatice erau imitaţii mecanice ale originalelor nyjorene. Locul acesta era chiar mai sălbatic decât legendele despre Nyjora. La urma

urmelor, planeta aceea fusese colonizată cu mult înainte să fi regresat în medievalism. Stiletele nu fuseseră niciodată civilizate şi nu-şi întinseseră niciodată oraşele peste continente. Pelerinul aprecia că pe toată planeta trăiau mai puţin de treizeci de milioane de haite. Nord-vestul abia începuse să fie populat, aşa că vânatul se întâlnea la tot pasul. În vânătorile lor, Stiletele se comportau aidoma unor animale. Soldaţii goneau prin tufişuri şi metoda lor favorită era una de simplă rezistenţă, în care urmăreau prada până se prăbuşea. În majoritatea cazurilor acest lucru nu era deloc practic, totuşi ei păreau la fel de încântaţi să împingă prada naivă în ambuscade.

Johannei nu-i plăcea. Oare vânătoarea aceasta era o perversitate medievală sau una specifică Stiletelor? Dacă dispuneau de timp, soldaţii nu-şi foloseau arcurile şi cuţitele, ci retezau beregate şi sfârtecau pântecele cu colţii şi ghearele. Desigur, nici creaturile pădurii nu erau lipsite de apărare; pe planetă, ameninţarea şi răspunsul la ameninţare evoluaseră de milioane de ani. Aproape toate animalele puteau să emită ţipete ultrasonice, care înecau complet gândirea oricărei haite din apropiere. Părţi din pădure îi păreau tăcute Johannei, dar armata trecea prin ele în galop precaut, cu soldaţii şi vizitiii zvârcolindu-se de agonie sub asalturile nevăzute.

Unele dintre animalele pădurii erau mai sofisticate.

După douăzeci şi cinci de zile de la pornire, armata se împotmolise încercând să traverseze valea cea mai mare pe care o întâlnise până atunci. Prin mijlocul ei – camuflat de pădure –, un râu curgea spre marea din vest. Pereţii acestei văi nu semănau cu nimic din ce văzuse fata vreodată în parcurile de pe Straum. Dacă ai fi secţionat transversal valea, ai fi obţinut o formă similară literei U. Stâncile erau perfect verticale în partea de sus a pereţilor, se transformau apoi în pante şi în cele din urmă într-o luncă lină prin care curgea râul.

– Aşa o sapă gheaţa, îi explică Cioplitoarea-în-lemn. Mai în aval există locuri unde am văzut realmente cum se întâmplă.

Îi arătă după aceea Johannei explicaţii în dataset. Asta se întâmpla tot mai des; pelerinul şi regina, ba uneori şi Pedantus, păreau să ştie mai multe decât Johanna din educaţia modernă a unui copil uman.

Traversaseră deja o serie de văi mici. Coborârea flancurilor abrupte era întotdeauna dificilă, însă deocamdată potecile fuseseră practicabile. Prodotus îi adusese până la marginea acestei văi largi.

Cioplitoarea-în-lemn şi armata stăteau la adăpostul pădurii, la mică distanţă de pereţii verticali de piatră. La câţiva metri mai în spate, Johanna era înconjurată de Wickwrackcic. Copacii din zona aceasta îi reaminteau fetei de pini. Frunzele erau înguste şi ascuţite şi dăinuiau tot anul, însă scoarţa le era albă şi presărată cu băşicuţe, iar lemnul în sine era gălbui-deschis. Cele mai stranii erau florile violete, care răsăreau dintre rădăcinile expuse ale arborilor. Pe planetă nu existau

insecte similare albinelor, dar printre flori se vedea o forfotă permanentă, cauzată de mamifere cât degetul mare al fetei, care se suiau de pe o plantă pe alta. Erau mii, totuşi nu păreau a fi interesate decât de flori şi de nectarul dulce care se prelingea din ele. Johanna se aşeză printre flori şi admiră peisajul în timp ce regina conferea cu Prodotus. Oare la câţi kilometri depărtare puteai să vezi din locul acesta? Aerul era cristalin, aşa cum îl cunoscuse dintotdeauna pe planeta Stiletelor. Spre est şi vest, valea părea să se întindă la nesfârşit, cu râul ca un firicel argintiu, acolo unde se întrezărea, ocazional, prin pădurea de pe fundul văii.

Pelerinul o împunse cu un bot şi făcu semn din cap către regină. Cioplitoarea-în-lemn arăta într-o parte şi cealaltă a pantei abrupte.

– Este o discuţie încinsă. Vrei o traducere?

– Da.

– Cioplitoarei-în-lemn nu-i place poteca asta. Glasul Pelerinului se schimbă în tonul pe care-l folosea regina când vorbea samnorskă: Poteca este complet expusă. De pe malul opus, oricine ne poate număra toate căruţele. Chiar şi de la câteva mile... O milă este mai mult de un kilometru...

Prodotus îşi roti capetele în gestul indignat care-i era specific. Bolborosi ceva, în mod limpede furios. Pelerinul chicoti şi-şi schimbă vocea pentru a-l imita pe şeful Siguranţei:

– Maiestate! Cercetaşii mei au trecut prin sită valea şi malul opus. Nu există nicio ameninţare.

– Ai făcut miracole, ştiu, dar chiar susţii în mod serios că ai acoperit întregul versant de miazănoapte? Se află la cinci mile depărtare şi din tinereţea mea ştiu că pe acolo sunt zeci de grote... tu însuţi ai amintirile acelea.

– Asta l-a amuţit! râse Pelerinul.

– Haide, haide! Doar traducerea.

De acum, Johanna putea să interpreteze destul de bine limbajul corpurilor şi tonul glasurilor. Uneori desluşea până şi acordurile Stiletelor.

– Hmm... Bine.

Regina îşi aranjă raniţele cu puii şi se aşeză. Tonul ei deveni conciliant.

– Dacă vremea n-ar fi atât de senină, sau dacă ar fi noapte, am fi putut încerca, însă... îţi aminteşti poteca veche? La douăzeci de mile mai spre interior de aici? După atâta timp ar trebui să fie acoperită de vegetaţie. Iar suişul de vizavi este...

Şuierat-bolborosit mânios dinspre Prodotus.

– Îţi spun, pe-aici este sigur! Vom pierde câteva zile pe cealaltă potecă. Dacă vom ajunge târziu la Jupuitori, toată truda mea a fost în zadar. Trebuie să traversezi pe-aici!

– Hopa! murmură Pelerinul neputându-se abţine de la micile comentarii. Cred c-aici Prodotus a-ntins prea mult coarda.

Capetele reginei se arcuiră pe spate. Imitaţia vocii ei făcută de Wickwrackcic spuse:

– Îţi înţeleg nerăbdarea, haită din sângele meu. Dar vom înainta pe unde spun eu. Dacă asta e intolerabil pentru tine, îţi voi accepta cu regret demisia.

– Dar ai nevoie de mine!

– Nu chiar atât de mult.

Brusc, Johanna înţelese că întreaga misiune se putea destrăma în clipa aceea, fără să se fi tras măcar un singur foc. *Ce ne-am fi făcut fără Prodotus?* Îşi ţinu respiraţia şi privi cele două haite. Părţi din Prodotus se plimbară iute în cerc, oprindu-se pentru secunde furioase ca s-o privească pe Cioplitoarea-în-lemn. În cele din urmă, toate gâturile lui se înclinară.

– Îmi cer iertare, maiestate. Atâta vreme cât mă vei găsi de folos, te rog să-mi îngădui să te slujesc.

Regina se relaxă acum şi ea. Se întinse pentru a-şi mângâia puii, care reacţionară faţă de starea ei, zbătându-se în raniţe şi şuierând.

– Te iert. Doresc sfaturile tale imparţiale, Prodotus. Au fost miraculos de bune.

Prodotus surâse fără putere.

– Nu crezusem că laşul ar fi fost în stare, rosti Peregrinul lângă urechea fetei.

* * *

Avură nevoie de două zilentregi ca să ajungă la poteca veche. Aşa cum prezisese Cioplitoarea-în-lemn, era acoperită de verdeaţă, ba chiar pe alocuri nu era defel vizibilă. Pentru a traversa valea pe aici, le trebuiau zile bune. Dacă regina avea vreo îndoială faţă de decizia pe care o luase, nu o menţiona Johannei. Cioplitoarea-în-lemn avea şase sute de ani şi se referea destul de frecvent la inflexibilitatea bătrâneţii, iar acum fata căpăta un exemplu limpede al inflexibilităţii acelea.

Când ajungeau la râpe săpate de torente, tăiau copaci şi construiau punţi peste ele. Aveau nevoie de câte o zi pentru a depăşi fiecare asemenea obstacol, însă înaintarea era agonizant de lentă chiar şi prin locurile unde poteca era întreagă. Nimeni nu mai călătorea în căruţe. Marginile potecii se erodaseră şi roţile vehiculelor se roteau uneori în gol. În dreapta ei, Johanna vedea coroane de copaci aflate la mulţi metri sub picioarele ei.

Dădură peste lupi la şase zile după ce porniseră pe poteca ocolitoare, când aproape că ajunseseră pe fundul văii. Lupi... Aşa cel puţin le spusese pelerinul; fetei i se părură că semănau cu gerbilii, şoarecii de deşert.

Tocmai încheiaseră o porţiune de un kilometru de mers uşor. Vântul, uscat şi cald, care sufla necontenit prin vale, se simţea chiar şi sub copaci. Ultimele petice de zăpadă dintre arbori se topeau şi dincolo de peretele nordic al văii se ridica o pâclă fumurie.

Johanna mergea pe lângă careta Cioplitoarei-în-lemn. Pelerinul o urma la zece metri, flecărind ocazional cu ei. (Regina fusese foarte tăcută în ultimele zile.) Brusc, de deasupra lor se auziră ţipete stridente de alarmă ale Stiletelor.

După o secundă, Prodotus strigă de la o sută de metri mai în faţă. Prin interstiţiile dintre copaci, Johanna văzu soldaţii de pe serpentina de deasupra lor ridicând arbaletele şi trăgând în sus spre coasta dealului. Razele soarelui străbăteau în fuioare coronamentul, aducând destulă lumină, dar în petice care se suprapuneau şi se mişcau permanent. Imaginile erau haotice, totuşi… acolo sus se întrezăreau creaturi care nu erau Stilete! Micuţe, cafenii sau sure, ele se deplasau iute prin umbrele şi petele de lumină. Suiau dealul, apropiindu-se de soldaţi din direcţia opusă celei în care trăgeau aceştia.

– Întoarceţi-vă! Întoarceţi-vă! ţipă Johanna, însă vocea i se pierdu în vacarm.

Şi, de fapt, cine de acolo o putea înţelege? Toţi membrii reginei priveau în sus, către bătălie. Ea prinse mâneca fetei.

– Chiar vezi ceva, acolo sus? Unde?

Johanna bâlbâi o explicaţie, dar de acum şi Pelerinul văzuse ceva. Răcnetul lui bolborosit răsună puternic peste câmpul de luptă. O luă la fugă în sus pe potecă, spre locul în care Pedantus se căznea să pregătească un tun.

– Johanna! Ajută-mă!

Cioplitoarea-în-lemn şovăi, după care spuse:

– Da. S-ar putea să fie într-atât de rău. Johanna, ajută-i cu tunul.

Până la căruţa tunului erau numai cincizeci de metri, însă trebuia să suie panta. Fata porni să alerge. Ceva greu căzu pe potecă, imediat îndărătul ei. O parte dintr-un soldat! Se zbătea şi urla. O jumătate de duzină de ghemotoace din blană de mărimea unui gerbil erau fixate pe corpul lui şi pielea îi era însângerată. Altă parte dintr-un soldat căzu pe lângă ea. Alta… Johanna se împletici, totuşi nu se opri.

Wickwrackcic stătea cu toate capetele laolaltă, la numai câţiva metri de Pedantus. Toţi membrii adulţi erau înarmaţi – cuţite în boturi şi gheare de oţel. Îi făcu semn fetei să se ghemuiască lângă el.

– Am dat peste-un cuib de… de lupi. (Cuvintele îi erau stângace, neclare.) E'a probabil între locu-ăsta şi po'eca de sus. O movilă, ca un turnuleţ de castel. Cuibu' treb'e ucis. O poţi ve'ea?

În mod vădit, el nu-l vedea; îşi răsucea capetele mereu, privind peste tot. Johanna se uită în sus pe deal. Luptele păreau să se fi redus în intensitate şi auzea doar sunetele de agonie ale Stiletelor.

– Te referi la chestia aia neagră? indică fata.

Pelerinul nu răspunse. Membrii lui zvâcneau şi cuţitele purtate în boturi se legănau aleatoriu. Johanna se feri iute de metalul care sclipea. El se tăiase deja în câteva locuri. *Atac sonic!* Privi din nou pe potecă. Cunoştea haitele de mai bine de un an, iar ceea ce vedea acum era… demenţă. Unele haite explodau: goneau în toate direcţiile şi ajungeau la distanţe la care gândirea nu mai putea fi susţinută. Altele – Cioplitoarea-în-lemn pe careta ei – se ghemuiseră în mormane, din care abia dacă mai răsărea câte un cap.

Înapoia celor mai apropiaţi copaci de pe deal, se putea zări un val cenuşiu. *Lupii!* În parte, fiecare ghemotoc îmblănit părea destul de inocent. Toate laolaltă… Johanna încremeni pentru o clipă, văzându-i cum sfârtecă beregata unui membru de soldat.

Ea era unica persoană rămasă cu mintea teafără, dar asta nu însemna decât că avea să ştie că murea.

Cuibul trebuie ucis!

Pe căruţa tunului de alături mai rămăsese doar unul din Pedantus: bătrânul Cap-alb. Smintit ca întotdeauna, îşi coborâse apărătorile de tunar şi smucea ceva aflat sub ţeava tunului. *Cuibul trebuie ucis.* Poate că nu era chiar aşa smintit!

Johanna sări pe căruţă, care rulă îndărăt pe pantă şi se izbi de un copac, însă fata abia dacă îşi dădu seama. Ridică ţeava tunului, aşa cum văzuse în toate exerciţiile de instruire. Cap-alb trăgea de un săculeţ cu praf de puşcă, dar nu se putea descurca numai cu o pereche de fălci. Fără restul haitei sale, nu avea nici mâini, nici creier. Înălţă capul la ea, cu ochii holbaţi de disperare.

Johanna apucă de celălalt capăt al săculeţului şi împreună vărsară praful de puşcă în ţeavă. Cap-alb reveni iute la echipamente şi scotoci după o ghiulea. *Este mai inteligent decât un câine, şi instruit.* Poate că împreună ar fi reuşit ceva!

Lupii goneau la numai o jumătate de metru pe sub tălpile ei. Cu unul sau cu doi s-ar fi putut lupta şi singură, însă solul era acoperit de zeci, care atacau şi sfâşiau membri la întâmplare. Trei din Peregrin îl înconjuraseră pe Cicatrizat şi puii, dar apărarea lor consta în sfârtecări lipsite de gândire. Haita scăpase din boturi cuţitele şi stiletele.

Fata şi Cap-alb vârâră ghiuleaua pe ţeavă. Cap-alb se repezi imediat în partea din spate a ţevii şi se chinui cu scăpărătoarea pe care o foloseau tunarii. Obiectul putea fi ţinut într-un bot, fiindcă de fapt un singur membru trăgea cu tunul.

– Aşteaptă, idiotule! îl împinse Johanna cu piciorul. Trebuie mai întâi să ţintim!

Pentru un moment, Cap-alb păru jignit. Reproşul nu-i era complet clar. Dăduse drumul baghetei aprinzătoare, totuşi nu şi scăpărătorii. Declanşă flacăra şi reveni decis, încercând să se strecoare pe lângă

picioarele fetei. Ea îl împinse iarăşi înapoi şi se uită în sus pe deal. *Chestia neagră. Ăla trebuie să fie cuibul.* Înclină ţeava tunului pe suport şi ochi în lungul ei. Chipul îi ajunse la numai câţiva centimetri de insistentul Cap-alb şi flacăra sa. Capul cu apărători al acestuia se repezi înainte şi flacăra atinse orificiul de dare a focului.

Detonaţia aproape că o azvârli pe Johanna din căruţă. Pentru o clipă, nu se putu gândi la absolut nimic, doar la durerea care-i perfora urechile. Se rostogoli şi se ridică în capul oaselor, tuşind în fum. Nu auzea decât un ţiuit foarte ascuţit, care nu mai înceta. Căruţa lor micuţă se bălăngănea, cu o roată atârnată deasupra râpei. Cap-alb se zbătea sub partea din spate a tunului. Fata o împinse de pe el şi-i mângâie capul cu apărători. Sângera… sau poate că sângele era al ei? Pentru câteva secunde, rămase ameţită, buimăcită de sânge, şi încercă să-şi imagineze cum naiba ajunsese acolo.

Undeva în fundul minţii ei, un glas ţipa: *Nu mai e timp, nu mai e timp!* Se sili să se ridice în genunchi şi privi în jur; amintirile reveniră dureros de lent.

Mai sus pe deal se vedeau copaci rupţi; lemnul gălbui sclipea prin frunziş. Dincolo de ei, acolo unde fusese cuibul, Johanna zări brazde de sol proaspăt răscolit. Îl uciseseră, dar… bătălia continua.

Pe potecă mai existau lupi, însă acum ei erau cei care alergau în toate direcţiile. Pe când privea, zeci dintre ei se catapultară de pe marginea potecii, în copacii şi stâncile de dedesubt. Iar Stiletele începuseră să lupte realmente. Pelerinul îşi ridicase cuţitele, iar de pe tăişurile şi boturile lui cădeau picături roşii. Ceva sur şi însângerat zbură peste marginea căruţei şi ateriza lângă piciorul fetei. Lupul nu era mai lung de douăzeci de centimetri, cu blană cafeniu-cenuşie murdară. Semăna într-adevăr cu un animal de companie, totuşi fălcile sale micuţe clănţăniră cu intenţii ucigaşe către gleznele ei. Johanna trânti o ghiulea peste el.

* * *

În următoarele trei zile, în timp ce soldaţii Cioplitoarei-în-lemn se străduiau să readucă laolaltă echipamentele şi pe ei înşişi, Johanna învăţă destule despre lupi. Proiectilul tras de ea şi Cap-alb stopase brusc atacul. Fără îndoială, distrugerea cuibului salvase o mulţime de vieţi şi expediţia în sine. Lupii erau un gen de creatură-stup, doar vag asemănătoare cu haitele. Rasa Stiletelor folosea gândirea de grup pentru a ajunge la un nivel ridicat de inteligenţă; Johanna nu văzuse niciodată o haită raţională care să fi avut mai mult de şase membri. Cuiburile de lupi nu erau interesate de inteligenţa ridicată. Regina susţinea că un cuib putea să aibă mii de membri; în tot cazul, cel peste care dăduseră ei era uriaş. O asemenea mulţime nu putea atinge inteligenţa unui om. În termeni de raţiune primară, probabil că nu era mult mai inteligent decât un singur membru al unei haite. Pe

de altă parte, putea fi mai flexibil. Lupii puteau să opereze singuri la distanţe mari. Când se aflau la mai puţin de o sută de metri de cuibul-cămin, erau apendice ale membrilor regină ai cuibului şi atunci nimeni nu se îndoia de abilitatea lor. Pelerinul cunoştea legende despre cuiburi cu inteligenţă aproape egală cu a unei haite, despre locuitori ai pădurilor care încheiau pacte cu cuiburile din apropiere, pentru protecţie în schimbul hranei. Atâta timp cât trăiau emiţătorii de sunete puternice din cuib, lupii-lucrători se puteau coordona ca membrii unei haite. Dacă însă ucideai cuibul, creatura se destrăma aidoma unei reţele ieftine cu topologie stea.

În tot cazul, cuibul acesta lovise greu armata Cioplitoarei-în-lemn. Aşteptase tăcut până ce soldaţii intraseră mult în raza sa de acoperire sonoră, după care lupi îndepărtaţi folosiseră mimetism sincronizat pentru a crea fantome sonice, păcălind haitele să întoarcă spatele cuibului şi să tragă în mod inutil în copaci. Iar când ambuscada se declanşase realmente, cuibul emisese confuzie concentrată asupra Stiletelor. Atacul acela fusese mult mai puternic decât zgomotele fetide pe care le întâlniseră în alte părţi ale pădurii. Pentru Stilete, fetidele erau dureros de sonore şi uneori chiar înspăimântătoare, dar nu însemnau haosul distrugător de minţi pe care-l cauzase atacul cuibului de lupi.

Peste o sută de haite fuseseră lovite în ambuscadă. Unele, în majoritate haite cu puiandri, se ghemuiseră laolaltă. Altele, ca Pedantus, explodaseră. În orele ce urmaseră atacului, multe dintre fragmentele acelea reveniseră încet-încet şi se reasamblaseră. Stiletele rezultate erau zguduite, însă nevătămate. Soldaţii intacţi umblau în sus şi în jos pe stâncile împădurite şi căutau membrii răniţi ai camarazilor lor. În unele locuri, râpa de lângă potecă depăşea adâncimea de douăzeci de metri. În cazul în care căderea nu le fusese amortizată de ramurile copacilor, membrii se prăbuşiseră direct pe piatră. În cele din urmă găsiră cinci morţi şi douăzeci de răniţi grav. Pierduseră şi două căruţe, care se făcuseră ţăndări şi kherporcii lor suferiseră răni fatale. Printr-un noroc extraordinar, salva de tun nu declanşase un incendiu forestier.

Soarele îşi descrise de trei ori cercul uriaş şi înclinat în jurul bolţii cereşti. Armata Cioplitoarei-în-lemn se refăcea într-un bivuac în adâncurile pădurii din vale, pe malul râului. Prodotus postase santinele cu oglinzi semnalizatoare pe peretele opus al văii şi locul acesta era cel mai sigur pe care-l puteau găsi atât de departe în nord. Cu siguranţă, era unul dintre cele mai frumoase. Nu oferea panorama din pădurea de pe malul înalt, dar zgomotul râului din apropiere era atât de puternic încât acoperea suspinele vântului secetos. Arborii din luncă nu aveau flori printre rădăcini, totuşi nu semănau cu nimic din ce cunoştea Johanna. În locul tufişurilor scunde, creştea un muşchi

moale şi vineţiu, despre care Pelerinul afirma că ar fi fost chiar parte din copaci. Se întindea ca o peluză tunsă scurt până la malul apei.

În ultima zi a popasului, regina convocă toate haitele care nu erau de santinelă. Era cea mai mare adunare de Stilete pe care Johanna o văzuse în acelaşi loc după ce-i fusese ucisă familia, atât doar că haitele acestea nu luptau. Cât se vedea cu ochii, muşchiul vineţiu era presărat de haite, despărţite între ele prin minimum opt metri. Pentru o clipă absurdă, fata îşi aminti Parcul Coloniştilor de la Overby: familiile care făceau picnic pe iarbă, fiecare cu propria ei pătură tradiţională şi coşuleţul de mâncare. Însă familiile acestea erau haite dispuse în formaţie militară. Rândurile erau arce line, orientate spre regină. Peregrinul se afla la zece metri înapoia ei, în umbre; faptul că era consort nu-i conferea niciun rang oficial. În stânga Cioplitoarei-în-lemn se găseau răniţii ambuscadei, membri cu bandaje şi atele. Cumva însă nu rănile acelea vizibile erau cele mai oribile, ci ceea ce pelerinul numea răniţii mergători: solitari, duete şi terţete, unicii supravieţuitori ai unor haite. Unii dintre ei se străduiau să-şi menţină concentrarea şi poziţia de drepţi în front, dar alţii rătăceau fără ţel, întrerupând ocazional discursul reginei prin cuvinte fără noimă. Semănau cu ultimul supravieţuitor din Copistul Jaqueramaphan, totuşi cei mai mulţi dintre aceştia aveau să trăiască. Unii se contopeau deja, încercând să realizeze indivizi noi şi era posibil ca o parte dintre ei să aibă succes, aşa cum se întâmplase cu Peregrinul. Pentru majoritatea avea să treacă însă mult timp înainte să redevină indivizi întregi.

Johanna şi Pedantus se aflau în primul rând de soldaţi, în faţa reginei. Comandantul de canonieri stătea în poziţia de repaus pentru paradă a Stiletelor: şezuturile pe sol, piepturile scoase în afară şi majoritatea capetelor către înainte. Pedantus scăpase din ambuscadă fără răni serioase; doar Cap-alb avea câteva pârlituri noi, iar altul din el îşi dislocase un umăr, căzând de pe potecă. Îşi purta apărătorile de tunar la fel de semeţ ca întotdeauna, totuşi degaja în acelaşi timp un aer de modestie; poate că de vină erau formaţiunea militară şi faptul că primea o medalie pentru vitejie.

Regina purta vestele ei speciale şi fiecare cap privea spre altă secţiune a audienţei. Johanna tot nu putea înţelege graiul Stiletelor şi cu certitudine nu avea să-l vorbească niciodată fără ajutor mecanic, dar sunetele erau în majoritate în spectrul ei auditiv; frecvenţele joase se transmiteau mult mai bine decât cele înalte. Chiar şi fără asistenţă memorizatoare şi generatoare gramaticale, fata învăţa câte ceva. Putea recunoaşte uşor tonalităţile emoţionale şi sunetele de felul gălăgioaselor *ark ark ark* care echivalau aici cu aplauzele. Cât despre cuvintele individuale... acelea sunau mai degrabă ca nişte acorduri, silabe unice care aveau înţeles. Actualmente, dacă asculta cu foarte multă atenţie (şi dacă Peregrinul nu se găsea în apropiere ca să-i

ofere o traducere), ea putea chiar să recunoască unele dintre ele.

Chiar acum, de pildă, Cioplitoarea-în-lemn spunea lucruri bune despre participanţii la adunare. *Ark ark*-uri aprobatoare răsunară din toate direcţiile. Aduceau cu o colonie de foci. Unul dintre capetele reginei coborî într-un recipient şi se ridică, ţinând în bot un mic obiect cioplit. Rosti numele unei haite, un *tumptititum* din mai multe acorduri pe care dacă Johanna l-ar fi auzit suficient de des l-ar fi putut repeta ca Jaqueramaphan… sau poate chiar i-ar fi găsit un înţeles, ca Wickwrackcic.

Din primul rând al frontului, un singur membru alergă spre regină şi se opri practic bot în bot cu cel mai apropiat dintre membrii Cioplitoarei-în-lemn. Regina spuse ceva despre bravură, apoi doi membri ai săi îi prinseră broşa (?) din lemn pe vesta soldatului. Acesta se răsuci energic şi reveni la haita sa.

Cioplitoarea-în-lemn luă altă decoraţie şi chemă altă haită. Johanna se aplecă spre Pedantus.

– Ce se-ntâmplă? întrebă ea. De ce numai câte un membru primeşte medalia?

Şi cum pot rezista să stea atât de aproape de altă haită?

Pedantus stătuse într-o poziţie de drepţi mai accentuată decât majoritatea celorlalte haite şi o ignorase. Acum răsuci un cap la ea.

– Ş-ş-ş!

Dădu să se întoarcă înapoi, dar fata îl prinse de o vestă.

– Nimic nu ştii! replică el în cele din urmă. Medalia este pentru toată haita. Un membru este extins s-o accepte. Dacă ar veni mai mulţi, ar însemna nebunie.

Hmm… Pe rând, încă trei haite extinseră câte un membru ca să-şi primească decoraţiile. Unii erau precişi şi milităroşi, aidoma soldaţilor umani din poveşti. Alţii porneau ţanţoşi, pentru ca să devină sfioşi şi confuzi pe măsură ce se apropiau de Cioplitoarea-în-lemn.

În cele din urmă, Johanna rosti:

– Psst! Pedantus! Pe noi când o să ne decoreze?

De data aceasta el nici măcar n-o mai privi; toate capetele îi erau aţintite rigid către regină.

– Ultimii, bineînţeles. Noi doi am ucis cuibul şi am salvat-o pe regină.

Corpurile aproape că-i tremurau de intensitatea încordării. *Este speriat până peste cap.* Şi, brusc, fata bănui motivul. Aparent, Cioplitoarea-în-lemn nu avea probleme în a-şi menţine mintea dacă avea în apropiere un membru al altei haite, însă reversul nu era valabil. A-ţi trimite un membru în altă haită însemna să pierzi o parte din conştiinţă şi să-ţi laşi încrederea în seama haitei respective. Privind aşa lucrurile… Johannei îi reamintea de piesele istorice pe care obişnuia să le joace. Pe Nyjora, în decursul Evului Întunecat, se

obişnuia ca o Lady să-şi înmâneze sabia reginei sale când i se acorda audienţă, iar apoi să îngenuncheze. Era un mod de a jura credinţă. La fel se petrecea şi aici, atât doar că, privindu-l pe Pedantus, fata înţelese că, fie şi numai ca o chestiune de etichetă, ceremonia putea fi teribil de înfricoşătoare.

Alte trei medalii fură decernate, după care Cioplitoarea-în-lemn bolborosi acordurile ce formau numele lui Pedantus. Comandantul de canonieri înţepeni complet şi emise fluierături slabe prin toate gurile.

– Johanna Olsndot, spuse regina. Continuă după aceea în graiul Stiletelor, ceva despre apropierea lor.

Johanna se ridică, dar niciunul din Pedantus nu se clinti.

Regina emise un râset omenesc. Ţinea două broşe lustruite.

– Îţi voi explica totul mai târziu, în samnorskă, Johanna. Acum, vino cu unul din Pedantus. Pedantus?

Brusc, ei deveniseră centrul atenţiei, cu mii de ochi care-i priveau. Nu se mai auzeau *ark*-uri, nici flecăreli de fundal. Johanna nu se mai simţise atât de expusă privirilor de când o jucase pe Prima Colonistă în piesa Asolizării, la şcoală. Se aplecă şi-şi apropie capul de unul al lui Pedantus.

– Haide, tipule! Noi suntem eroii principali.

Ochii care o priviră erau holbaţi.

– Nu pot...

Cuvintele erau inaudibile. În ciuda falnicelor lui apărători de tunar şi a manierei ireverenţioase, Pedantus era îngrozit. Pentru el însă nu era o teamă simulată pe scenă.

– Nu mă pot destrăma atât de curând. Nu pot!

În rândurile dinapoia lor se auziră murmure bolborosite din partea tunarilor săi. Pe Puteri, purtarea aceasta avea oare să-l compromită? Bun sosit în Evul Mediu! *Nişte idioţi! Chiar şi tăiat în bucăţi, Pedantus le-a salvat fundurile şi acum...* Fata îşi puse palmele pe doi dintre umerii lui.

– Noi doi am mai făcut asta. Ţii minte?

Capetele încuviinţară.

– Ceva... Acea parte din mine, singură... n-ar fi putut reuşi niciodată.

– Exact. Şi nici eu n-aş fi reuşit singură. Împreună însă am ucis un cuib de lupi.

Pedantus o privi o secundă, cu ochi nesiguri.

– Da, aşa am făcut.

Se sculă şi legănă din capete, astfel că apărătorile fâlfâiră zgomotos.

Johanna se îndreptă. Ea şi Cap-alb ieşiră în spaţiul deschis. Patru metri... Şase... Îi atingea uşor grumazul cu vârfurile degetelor unei mâini. Când ajunseră la doisprezece metri de restul lui Pedantus,

pasul lui Cap-alb şovăi. Trase cu coada ochiului la fată, după care continuă mai încetişor.

Johanna nu-şi mai reaminti prea mult din ceremonie, deoarece era concentrată aproape exclusiv asupra lui Cap-alb. Cioplitoarea-în-lemn spuse ceva lung şi neinteligibil. Cumva, amândoi sfârşiră prin a purta pe gulere decoraţii complicat cioplite şi fură trimişi înapoi către restul lui Pedantus. Abia atunci fata fu din nou conştientă de mărimea mulţimii. Se întindea cât putea vedea cu ochii pe sub coroanele pădurii... şi toţi păreau să ovaţioneze, iar tunarii lui Pedantus erau cei mai zgomotoşi.

* * *

Miezul nopţii. Pentru trei sau patru ore din ziuantreagă, aici, pe fundul văii, soarele cobora în spatele înaltului perete nordic. Nu crea însă senzaţia de noapte, nici măcar de crepuscul. Fumul focurilor din nord părea să se fi înteţit şi Johanna îi simţea şi mirosul.

Fata reveni de la sectorul tunarilor, spre centrul bivuacului şi cortul Cioplitoarei-în-lemn. Era linişte; putea auzi creaturi micuţe scârţâind prin tufişuri şi printre rădăcini. Poate că celebrările s-ar mai fi prelungit, dar toţi ştiau că în câteva ore aveau să înceapă ascensiunea pe peretele nordic al văii. Aşa că acum răsunau doar râsete ocazionale şi la răstimpuri câte o haită trecea pe lângă ea. Johanna umbla desculţă, cu pantofii atârnaţi pe umăr. În ciuda vremii secetoase, simţea muşchiul minunat de moale sub tălpi. Deasupra, baldachinul pădurii alterna între verde şi petice de cer pâclos. Fata aproape că putea să dea uitării ce se întâmplase în trecut şi ce o aştepta în viitor.

Gărzile din jurul Cioplitoarei-în-lemn n-o somară, ci doar o anunţară încetişor; la urma urmelor, era unicul om din bivuac. Regina scoase un cap prin uşa cortului.

– Intră, Johanna.

Stătea în cercul ei obişnuit, cu puii în mijloc. Era destul de întuneric, nu exista altă lumină decât cea pătrunsă prin intrare. Johanna se trânti pe pernele unde obişnuia să doarmă. Încă de după-amiază, din timpul festivităţii de decorare, plănuise să-i spună ceva Cioplitoarei-în-lemn, însă acum... petrecerea tunarilor fusese încântătoare, aşa că n-ar fi dorit să destrame dispoziţia aceea. Regina înclină un cap către ea şi cei doi pui îi repetară prompt gestul.

– Te-am urmărit la petrecere. Eşti o persoană cumpătată. Mănânci deja aproape toate mâncărurile noastre, dar nu te atingi deloc de bere.

Johanna strânse din umeri. *Aşa era, şi de ce n-o făcuse?*

– Copiii n-ar trebui să consume alcool înainte de optsprezece ani.

Acesta era obiceiul, iar părinţii ei îl respectaseră. Johanna împlinise paisprezece ani cu două luni în urmă; datasetul îi reamintise ora

exactă. Căzu pe gânduri. Dacă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dacă ea ar fi fost tot la Laboratorul Superior sau în Domeniul Straumli, oare s-ar fi furişat cu prietenele ca să încerce asemenea substanţe interzise? Probabil că da. Totuşi aici, unde se afla complet pe cont propriu, unde în clipa de faţă era o eroină celebră, nu încercase nici măcar o picătură. Poate tocmai din cauză că mama şi tata nu erau aici, iar respectarea dorinţelor lor părea să-i apropie. Simţi lacrimile năpădindu-i ochii.

– Hmm… Cioplitoarea-în-lemn nu păruse să-i observe lacrimile. Şi Pelerinul a spus că acesta ar fi motivul.

Îşi mângâie puii şi zâmbi.

– Mi se pare destul de corect. Ăştia doi nu vor căpăta bere până nu vor fi mai mari… deşi ştiu că în seara asta au simţit în mod indirect gustul petrecerii de la mine.

În cort se simţea un iz slab de bere.

Johanna îşi frecă apăsat ochii. În momentul acesta nu avea defel chef să vorbească despre problemele adolescenţei.

– A fost destul de răutăcios ce i-ai făcut lui Pedantus în după-amiaza asta.

– Am… Da. Îl anunţasem din timp ce se va întâmpla. El nu dorea, dar crezusem că era pur şi simplu… ţanţoş este cuvântul potrivit? Dacă aş fi ştiut cât de tulburat era, atunci…

– Practic s-a dezintegrat acolo, sub ochii tuturor. Dacă am înţeles bine cum merg lucrurile, asta ar fi însemnat dizgraţierea lui, nu-i aşa?

– Da. Schimbarea onoarei pentru loialitate în faţa unor egali este ceva important. Cel puţin pentru felul în care conduc eu; sunt sigură că Pelerinul sau datasetul pot oferi o duzină de alte idei despre conducere. Uite cum stă treaba, Johanna, aveam nevoie de Schimbul ăsta şi aveam nevoie ca tu şi Pedantus să fiţi acolo.

– Da, ştiu. Noi doi am schimbat soarta luptei.

– Taci!

Vocea ei răsună neaşteptat de tăios şi Johanna îşi reaminti că aceasta era o regină medievală.

– Suntem la două sute de mile miazănoapte de graniţele mele, aproape în inima Domeniului Jupuitorului. Peste câteva zile vom întâlni inamicul şi mulţi dintre noi vor muri pentru ceva despre care nu ştim mai nimic.

Johanna simţi un gol în stomac. Dacă nu se putea întoarce la navă, n-ar fi putut termina ce începuseră mama şi tata…

– Te rog, Cioplitoareo-în-lemn! Să ştii că merită cu adevărat!

– Eu ştiu asta. Pelerinul o ştie. Majoritatea consiliului meu o acceptă, deşi cu murmure. Însă noi cei din consiliu am discutat cu datasetul. Noi am văzut lumile voastre şi ce poate să facă ştiinţa voastră. Pe de altă parte, majoritatea celor care mă însoţesc –

gesticulă spre tabăra de dincolo de cort – se află aici din credinţă şi loialitate pentru mine. Pentru ei este o situaţie în care-şi pot pierde viaţa pentru un ţel obscur.

Făcu o pauză, deşi cei doi pui continuară să gesticuleze intens încă o secundă.

– Nu ştiu cum i-ai putea convinge tu pe cei asemenea ţie să-şi asume un asemenea risc. Datasetul face referire la încorporarea militară.

– Asta se petrecea pe Nyjora, cu mult timp în urmă.

– Nu contează. Vreau să spun că trupele mele se găsesc aici din loialitate, în cea mai mare parte faţă de mine. Vreme de şase sute de ani, mi-am apărat bine supuşii; în privinţa asta, memoriile şi legendele lor sunt foarte clare. În repetate rânduri, am fost singura care a întrezărit un pericol şi sfatul meu i-a salvat pe cei ameninţaţi. Asta determină pe majoritatea soldaţilor, pe majoritatea tunarilor să continue. Ei toţi sunt liberi să revină acasă oricând ar dori. Aşa deci... Ce vor gândi ei când în prima noastră luptă am căzut aidoma unor... călători... ignoranţi în ambuscada unui cuib de lupi? Fără marele noroc pe care l-am avut, ca tu şi o parte din Pedantus să vă aflaţi în locul potrivit şi să fiţi atenţi, eu aş fi fost ucisă. Pelerinul ar fi fost ucis. Poate că o treime din soldaţi ar fi murit.

– Dacă n-am fi fost noi, ar fi fost alţii, murmură fata.

– Poate. Eu nu cred că altcineva ar fi încercat măcar să tragă cu tunul în cuib. Înţelegi care este efectul asupra soldaţilor mei? Dacă un simplu ghinion în pădure ne poate ucide regina şi distruge armele noastre minunate, ce se va întâmpla când ne vom confrunta cu un inamic inteligent? Aceasta a fost întrebarea din multe minţi. Iar dacă nu pot răspunde la ea, nu vom ieşi niciodată din valea asta... cel puţin nu către miazănoapte.

– De aceea ai acordat medaliile. Loialitate în schimbul onoarei.

– Da. Tu n-ai înţeles sensul ceremoniei decorării, pentru că nu pricepi graiul nostru. Am accentuat în mod exagerat cât de bine s-au descurcat toţi. Am atribuit acolade de argint haitelor care s-au dovedit cât de cât competente în ambuscadă. Asta i-a ajutat pe unii. Mi-am repetat motivele pentru această expediţie: minunile pe care le descrie datasetul şi cât de multe vom pierde dacă va învinge Oţel. Însă ei au mai auzit argumentele astea şi descriu lucruri mult prea îndepărtate, pe care cu greu şi le pot imagina. Noul lucru pe care l-am arătat azi lor aţi fost tu şi Pedantus.

– *Noi?*

– V-am lăudat mai presus de orice cuvinte. Solitarii fac adesea lucruri curajoase. Uneori ei sunt pe jumătate inteligenţi sau vorbesc ca şi cum ar fi inteligenţi. Totuşi de unul singur, fragmentul de Pedantus n-ar fi fost cu nimic mai mult de un bun luptător cu cuţitul.

El ştia să folosească tunul, dar nu avea labele sau boturile necesare pentru a acţiona practic. Iar de unul singur n-ar fi ştiut niciodată unde anume să tragă. Tu, pe de altă parte, eşti o Două-picioare. Din multe puncte de vedere, eşti neajutorată. Unicul mod în care poţi gândi este de una singură, însă o poţi face fără cei din jur. Împreună, voi aţi făcut ceea ce nicio haită nu putea face în toiul unui atac al cuibului de lupi. Aşa că am spus armatei mele ce echipă minunată ar putea forma rasele noastre, în ce fel fiecare compensează cusururile celeilalte. Împreună, suntem cu un pas mai aproape de a deveni Haita Haitelor. Ce face Pedantus?

Johanna surâse uşor.

– Totul s-a terminat cu bine. După ce a reuşit să ajungă şi să-şi accepte medalia – atinse cu vârfurile degetelor broşa care-i fusese prinsă de guler; era un obiect minunat, un peisaj al oraşului Cioplitoarei-în-lemn –, a fost complet schimbat. Ar fi trebuit să-l fi văzut după aceea, cu tunarii lui. Ei au avut propria lor ceremonie de loialitate/onoare şi au băut foarte multă bere. Pedantus le-a explicat tuturor ce facem noi. Ba chiar mi-a cerut să-l ajut să demonstreze... Crezi cu adevărat că soldaţii au fost convinşi de ce le-ai spus despre oameni şi Stilete?

– Aşa cred. Pot fi foarte elocventă în graiul meu natal. M-am educat în privinţa asta.

Cioplitoarea-în-lemn amuţi o clipă. Puii ei traversară carpeta şi-şi frecară botişoarele de palmele fetei.

– În plus... s-ar putea chiar să fie adevărat. Pelerinul este sigur în privinţa asta. Tu poţi să dormi în acelaşi cort cu mine şi totuşi să gândeşti. Asta este ceva ce el şi eu nu putem; în felurile noastre diferite, amândoi am trăit mult şi cred că suntem la fel de inteligenţi ca oamenii şi celelalte creaturi despre care datasetul spune că ar exista în Exterior. Dar voi, creaturile solitare, puteţi sta una lângă cealaltă, gândi şi construi. Prin comparaţie cu noi, pun prinsoare că rasele de solitari au dezvoltat ştiinţele foarte rapid. Cu ajutorul tău însă poate că lucrurile se vor schimba repede şi pentru noi.

Cei doi pui se retraseră şi regina îşi coborî capetele pe labe.

– Cel puţin asta le-am spus soldaţilor mei... Acum ar trebui să-ncerci să te odihneşti niţel.

Pe pământul din jurul intrării în cort se zăreau deja pete de lumină solară.

– Bine.

Johanna se dezbrăcă, se întinse şi se acoperi cu o pătură uşoară. Cei mai mulţi membri ai Cioplitoarei-în-lemn păreau deja adormiţi. Ca de obicei, una sau două perechi de ochi erau deschise, însă inteligenţa lor avea să fie limitată... iar în momentul de faţă până şi ele păreau istovite. În mod straniu, regina lucrase atât de mult cu

datasetul, încât glasul ei omenesc ajunsese să reproducă şi emoţiile, nu numai pronunţia. Ultimele ei cuvinte fuseseră foarte obosite, triste. Fata întinse un braţ de sub pătură şi mângâie gâtul orbului, cel mai apropiat de ea.

– Tu însă crezi ce le-ai spus? o întrebă încetişor.

Unul dintre capetele santinelă o privi şi un suspin cât se poate de uman păru să răsune din toate direcţiile. Vocea reginei era foarte slabă.

– Da... însă mă tem că asta nu mai contează. Vreme de şase sute de ani, am avut perfectă încredere în mine. Dar ceea ce s-a petrecut pe versantul de miazăzi... n-ar fi trebuit să se întâmple. N-ar fi trebuit să se întâmple, dacă eu aş fi urmat sfatul lui Prodotus şi am fi coborât pe Drumul Nou.

– Totuşi am fi putut vedea...

– Da. Un eşec în ambele direcţii, nu-nţelegi? Prodotus avea informaţii precise din consiliile cele mai înalte ale Jupuitorului. Pe de altă parte, în chestiunile de zi cu zi, el este uneori un idiot imprudent. Ştiam asta şi am crezut că voi putea compensa. Drumul Vechi se găsea însă într-o stare mult mai rea decât îmi aminteam; cuibul de lupi nu s-ar fi putut niciodată stabili acolo, dacă drumul ar fi fost circulat în ultimii ani. Dacă Prodotus şi-ar fi condus patrulele aşa cum se cuvenea, sau dacă eu l-aş fi condus pe el aşa cum se cuvenea, n-am fi fost luaţi niciodată prin surprindere. Aşa însă aproape c-am fost puşi pe fugă... şi unicul talent care mi-a mai rămas pare să fie de a-i păcăli pe aceia care se încred în mine să creadă că eu încă ştiu ce fac.

Deschise altă pereche de ochi şi făcu gestul care simboliza surâsul.

– Ciudat... N-am spus lucrurile acestea nici măcar Pelerinului. Este acesta alt avantaj al relaţiilor umane?

Johanna mângâie gâtul orbului.

– Poate.

– Oricum, eu cred ceea ce am spus despre lucrurile care ar putea să fie, dar mă tem că sufletul meu s-ar putea să nu fie îndeajuns de puternic pentru a le transpune în fapte. Poate că ar trebui să transfer totul Pelerinului sau lui Prodotus; asta-i ceva la care trebuie a mă mai gândesc.

Şuieră încetişor, oprind protestele surprinse ale fetei, şi încheie:

– Acum culcă-te, te rog.

Capitolul 32

Fusese o vreme când Ravna crezuse că micuţa lor navă ar fi putut zbura neobservată până în Adânc. Credinţa aceea se spulberase, alături de toate celelalte. În prezent, *Excentric II* putea fi cea mai faimoasă navă stelară cunoscută în Reţea. Un milion de rase erau cu ochii aţintiţi asupra urmăririi. În Exteriorul Median, roiuri uriaşe de antene emiteau în direcţia lor şi ascultau mesajele – în majoritate minciuni – trimise de navele care o urmăreau pe *E II.* Desigur, femeia nu putea să audă în mod direct minciunile acelea, dar transmisiunile pe care le recepta erau limpezi, ca şi cum ar fi fost pe un trunchi principal.

Ravna citea zilnic ştirile şi încerca să găsească speranţă, încerca să-şi dovedească sieşi că făcea lucrul cuvenit. De acum era aproape sigură în privinţa urmăritorilor. Neîndoios, până şi Pham şi Cochilie-albastră ar fi fost de acord în această privinţă. De ce erau urmăriţi şi ce puteau găsi la destinaţie erau subiecte de nesfârşite speculaţii pe Reţea. Ca întotdeauna, adevărul, indiferent care ar fi fost acesta, era bine pitit printre minciuni.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Triskwelină, unităţi SjK

De la: Hanse [Nicio referinţă anterior Căderii Releului. Nicio sursă probabilă. Este cineva foarte prudent.]

Subiect: Alianţa pentru Apărare frauduloasă?

Distribuţie: Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 5,80 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte-cheie: Potcoave de cai morţi, genocid inutil

Text mesaj :
Anterior am speculat că la Sjandra Kei n-a existat nicio distrugere. Scuze. Afirmaţia se baza pe o eroare de identificare din catalog. Sunt de acord cu mesajele (de la 13123 până acum câteva secunde) care m-au asigurat că habitatele de la Sjandra Kei au suferit avarii cauzate de coliziuni în ultimele şase zile.
Se pare aşadar că Alianţa pentru Apărare a întreprins acţiunile militare pe

care le pretindea mai devreme. Şi se mai pare că este îndeajuns de puternică pentru a distruge civilizaţii mici din Exteriorul Median. Întrebarea rămâne validă: De ce? Am postat deja argumente ce dovedesc improbabilă posibilitatea ca Homo sapiens să fie mai uşor controlabili de către Molimă (deşi au fost îndeajuns de STUPIZI pentru a crea entitatea aceea). Până şi rapoartele Alianţei admit că mai puţin de jumătate din sofonţii de la Sjandra Kei făceau parte din rasa respectivă.

În prezent, o mare parte din flota Alianţei urmăreşte o singura NAVĂ spre Adâncul Exteriorului. Ce posibile daune ar putea aduce Alianţa, Molimei, acolo? Molima este o ameninţare majoră, poate cea mai neaşteptată şi ameninţătoare din istoria consemnată. Cu toate acestea, comportamentul Alianţei pare distructiv şi lipsit de sens. După ce Alianţa a dezvăluit unele dintre organizaţiile care o sponsorizează (a se vedea mesajele [numere de identificare]), cred că cunoaştem adevăratele ei motive. Văd conexiuni între Alianţă şi vechea Hegemonie Aprahanti. Acum o mie de ani, grupul respectiv a întreprins un jihad similar, înhăţând proprietăţi abandonate de Transcendente recente. Stoparea Hegemoniei a fost un episod incitant în partea aceea a galaxiei. Cred că indivizii aceştia s-au întors, profitând de panica generală ce însoţeşte Molima (care este, desigur o ameninţare mult mai importantă).

Sfatul meu: Feriţi-vă de Alianţă şi de afirmaţiile ei privind eforturile eroice.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Schirachene → rondralip → triskwelină, unităţi SjK

De la: Sinodul de comunicaţii Odihnă Armonioasă

Subiect: Întâlnire cu agenţii Aberaţiei

Distribuţie: Ameninţarea Molimei

Data: 6,37 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte-cheie: Hanse fraudulos?

Text mesaj:

Nu avem nicio înclinaţie specială spre vreunul dintre cei care au postat pe acest fir, totuşi este remarcabil faptul că o entitate care nu şi-a dezvăluit poziţia sau interesele speciale – mai precis, Hanse – ar trebui să mânjească eforturile Alianţei pentru Apărare. Alianţa şi-a menţinut constituenţii secreţi numai cât timp şi-a mobilizat forţele, când un singur atac al puterii Aberaţiei le-ar fi putut nimici. După aceea, ea a

fost destul de deschisă în eforturile sale.

Hanse se întreabă cum este posibil ca o singură navă stelară să merite atenţia Alianţei. Deoarece Odihna Armonioasă a fost locul celor mai recente evenimente, ne găsim în poziţia de a oferi unele explicaţii. Nava în chestiune, *EXCENTRIC II,* este în mod clar proiectată pentru operaţiuni în Adâncul Exteriorului... şi este chiar capabilă de operaţiuni limitate în interiorul Zonei Lente. Nava s-a prezentat ca o misiune zonografică specială, comandată pentru studierea recentei turbulenţe din Adânc. Misiunea acestei nave este însă cu totul alta. După plecarea ei violentă, am compilat câteva informaţii extraordinare:

Cel puţin unul dintre membrii echipajului navei era uman. Deşi s-au făcut eforturi deosebite pentru a nu se expune şi au fost utilizaţi comercianţi skrodcălăreţi ca intermediari, deţinem înregistrări. A fost obţinută biosecvenţa unui individ, care se potriveşte cu şabloanele menţinute de două din cele trei arhive Homo sapiens. (Este bineştiut că a treia arhivă, de pe Sneerot Inferior, se află sub controlul simpatizanţilor oamenilor.) Unii ar putea spune că această înşelătorie a fost cauzată de frică. La urma urmelor, aceste evenimente s-au petrecut după distrugerea lui Sjandra Kei. Noi avem altă părere: contactul iniţial al navei cu noi a avut loc înaintea incidentului Sjandra Kei.

De atunci am întreprins o analiză foarte atentă a lucrărilor de reparaţii efectuate de şantierele noastre la această navă. Automatele ultrapropulsiilor sunt profunde şi complexe; nici chiar cea mai inteligentă camuflare nu le poate ascunde toate memoriile. Ştim acum că *EXCENTRIC II* venea din sistemul Releu şi că plecase de acolo după atacul Aberaţiei. Gândiţi-vă ce înseamnă asta.

Echipajul lui *EXCENTRIC II* a adus armament într-un habitat, a ucis câţiva sofonţi locali şi a fugit înainte ca muzicienii [armonizatorii? poliţiştii?] noştri să poată fi anunţaţi. Avem motive întemeiate să nu le dorim binele.

Necazurile noastre sunt totuşi minore pe lângă demascarea acestei misiuni secrete. Suntem foarte recunoscători Alianţei pentru că doreşte să rişte atât de mult în urmărirea acestei piste.

Pe acest fir de ştiri se vehiculează un număr de aserţiuni nefondate mai mare ca de obicei. Sperăm că datele noastre vor trezi la realitate unele persoane. În particular, întrebaţi-vă ce poate fi de fapt Hanse? Aberaţia este foarte vizibilă în Exteriorul Superior, unde are multă putere şi poate vorbi cu propriul său glas. Aici jos este însă mult mai probabil că instrumentele ei vor fi înşelăciunea şi propaganda mascată. Gândiţi-vă la toate acestea când citiţi postări de la entităţi neidentificate ca Hanse!

Ravna scrâşni din dinţi. Dezastrul era că datele conţinute în unele postări erau corecte, însă deducţiile erau eronate şi false. Iar ea nu putea ghici dacă era propagandă negativă sau pur şi simplu concluziile oneste ale Sfântului Rihndell (deşi Rihndell nu păruse niciodată să aibă mare încredere în Fluturi).

O chestiune asupra căreia toate ştirile păreau să fie de acord era că pe *E II* nu o urmărea exclusiv flota Alianţei. Roiul urmelor de ultrapropulsii putea fi zărit de oricine, pe o rază de o mie de ani-lumină.

Ipoteza cea mai bună era că pe urmele lor se aflau trei flote. Trei! Alianţa pentru Apărare, încă gălăgioasă şi lăudăroasă, deşi suspectată (de unii) că ar fi fost formată din oportunişti în căutare de genociduri. În urma lor, Sjandra Kei… şi ceea ce mai rămăsese din planeta-mamă a Ravnei; probabil singurii din tot universul în care ea putea să aibă încredere. Şi imediat după ei, flota tăcută. Diverse postări noi susţineau că aceasta ar fi provenit din Exteriorul Superior. Flota aceea ar fi putut avea probleme în Adânc, dar deocamdată reducea permanent distanţa. Puţini se îndoiau că ar fi fost vlăstarul Aberaţiei. Mai mult decât orice, ea convingea universul că *E II* sau destinaţia sa aveau o importanţă cosmică. Motivul importanţei constituia marea întrebare. Speculaţiile se revărsau cu viteza de cinci mii de mesaje pe oră. Un milion de puncte de vedere diferite analizau misterul. Unele erau atât de străine, încât îi făceau pe skrodcălăreţi şi oameni să pară aceeaşi specie. Minimum cinci participanţi pe acest fir al Ştirilor erau locuitori gazoşi de corone stelare. Despre alţi câţiva Ravna bănuia că ar fi fost rase necatalogate, care manifestau o timiditate ce sugera că ar fi fost prima lor utilizare activă a Reţelei.

Calculatorul din *E II* era mult mai inept decât fusese în Exteriorul Median. Ravna nu-i putea cere să filtreze prin mesaje, căutând nuanţe şi idei. De altfel, dacă un mesaj receptat nu avea textul în triskwelină, era adesea ilizibil. Programele translator ale navei continuau să lucreze destul de bine cu principalele graiuri comerciale, însă chiar şi în cazul lor traducerea era lentă şi abunda în înţelesuri alternative şi păsărească. Nu era altceva decât alt semn al faptului că se apropiau de Adâncul Exteriorului. Traducerea eficientă a limbajelor naturale se apropie foarte mult de necesitatea unui program de traducere inteligent.

Dacă ar fi beneficiat totuşi de un design corespunzător, situaţia ar fi putut să fie mai bună: automatele s-ar fi putut degrada elegant sub restricţiile impuse de adâncimea la care ajunseseră, dar în loc de aşa ceva, angrenajele încetau pur şi simplu să mai funcţioneze; ceea ce rămânea era lent şi predispus spre erori. Dacă echiparea ar fi fost încheiată înainte de Căderea Releului… *De câte ori oare am regretat asta?* Ravna spera ca lucrurile să meargă la fel de prost şi la bordul navelor urmăritoare.

De aceea, femeia utiliza nava pentru o filtrare simplă pe grupul de informare Ameninţări. Mare parte din ce rămânea era demenţă curată, ca de la indivizi care văd semne în schimbarea vremii…

Criptare: 0

Sintaxă: 43

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Arbwyth → comercială 24 → cherguelen → triskwelină, unităţi SjK

De la: Buza-volburii Pâclelor [Poate o organizaţie de zburători prin nori într-un sistem jovian solitar. Intervenţii foarte rare înainte de începerea acestui fir. Pare a fi serios defazată. Recomandarea programului: ştergerea postării din prezentare.]

Subiect: Ţelul Molimei în Adânc

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Marile Secrete ale Creaţiei

Data: 4,54 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte-cheie: Instabilitatea Zonei şi Molima, Hexapodia ca idee-cheie

Text mesaj:
Mai întâi, scuze dacă repet concluzii evidente. Unica mea poartă în Reţea este foarte scumpă şi pierd multe postări importante. Cred că oricine urmăreşte atât Marile Secrete ale Creaţiei, cât şi Ameninţarea Molimei va distinge un şablon important. După evenimentele raportate de serviciul de informaţii Odihna Armonioasă, cei mai mulţi sunt de acord că ceva important pentru Aberaţie există în Adâncul Exteriorului în regiunea […]. Întrezăresc aici o posibilă conexiune cu Marile Secrete. În ultimele două sute douăzeci de zile, s-a înmulţit numărul rapoartelor privind instabilitatea interfeţei zonale în regiunea de sub Odihna Armonioasă. Pe măsură ce ameninţarea Molimei a crescut şi atacurile sale împotriva raselor avansate şi a altor Puteri au continuat, această instabilitate a sporit. Nu s-ar putea să existe o conexiune? Îi îndemn pe toţi să consulte informaţiile pe care le au despre Marile Secrete (sau cea mai apropiată arhivă, menţinută de grupul respectiv). Evenimente ca acesta dovedesc o dată în plus că universul nu-i decât ronzelă la mijloc.

Unele postări erau torturante…

Criptare: 0

Sintaxă: 43

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Wobblings → baeloresk → triskwelină, unităţi SjK

De la: Cântecul-greierului sub Salcia Înaltă [Cântecul-greierului este o rasă sintetică, creată ca o glumă/ experiment/ instrument de Salcia Înaltă la Transcendenţa sa. Cântecul-greierului există în Reţea de peste zece mii de ani. Aparent este o cercetătoare fanatică a căilor spre Transcendenţă. Vreme de opt mii de ani a postat cel mai des pe Unde Sunt Ei Acum şi grupurile asociate. Nu există nicio dovadă că vreo colonie Cântecul-greierului ar fi Transcens. Cântecul-greierului este îndeajuns de bizară pentru ca să existe un grup de informare major care găzduieşte speculaţii despre rasă în sine. Consensul este că Salcia Înaltă a conceput Cântecul-greierului ca o sondă în Exterior şi că rasa este cumva incapabilă de a încerca propria ei Transcendenţă.]

Subiect: Ţelul Molimei în Adânc

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese speciale Urmăritori Războaie
Grupul de interese speciale Unde Sunt Ei Acum

Data: 5,12 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte-cheie: Despre Transcendenţă

Text mesaj:
Contrar altor postări, există mai multe motive pentru care o Putere ar putea instala artefacte în Adâncul Exteriorului. Mesajul lui Abselor din acest fir aminteşte că unele Puteri sunt curioase în mod documentat despre Zona Lentă şi, chiar mai mult, despre Adâncurile Negânditoare. În cazuri rare, au fost trimise expediţii (deşi orice revenire din Adâncuri ar fi avut loc la mult timp după ce Puterea expeditoare ar fi pierdut interesul faţă de orice întrebări locale.)
Totuşi niciunul dintre motivele respective nu sunt probabile în cazul de faţă. Pentru aceia care sunt familiarizaţi cu transcendenţa Arderii Rapide, este limpede că Molima este o creatură care caută stază. Interesul ei faţă de Adânc este foarte brusc, provocat, credem noi, de revelaţiile de la Odihna Armonioasă. În Adânc există ceva care este esenţial pentru bunăstarea Molimei.
Gândiţi-vă la noţiunea de disonanţă ablativă (a se vedea arhiva grupului Unde Sunt Ei Acum). Nimeni nu ştie ce proceduri de iniţializare au utilizat oamenii de la Domeniul Straumli. Arderea Rapidă poate să fi avut în sine inteligenţă Transcendentă. Dacă tocmai ea a devenit nemulţumită de direcţia inelului-declinator? În cazul acesta ar fi putut

încerca să ascundă începutul naşteriiadului. Adâncul nu ar fi un loc unde algoritmul însuşi ar putea fi executat în mod normal, însă din el ar putea fi create avatare, care să fie rulate pentru scurt timp.

Până la un punct, Ravna aproape că putea înţelege despre ce era vorba; disonanţă ablativă era un loc comun al Teologiei Aplicate. Apoi însă, ca unul dintre visele în care secretul vieţii este pe cale de a fi relevat, postarea devenea pur şi simplu un nonsens.

Unele postări nu erau nici stupide, nici obscure. Ca de obicei, Sandor de la Zoo deducea în mod corect o mulţime de aspecte.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Triskwelină, unităţi SjK

De la: Inteligenţa de Arbitrare Sandor de la Zoo [Corporaţie militară cunoscută din Exteriorul Superior. Dacă este o impostură, cineva îşi asumă riscuri majore.]

Subiect: Ţelul Molimei în Adânc

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 8,15 zile de la Căderea Sjandra Kei

Text mesaj:
În cazul în care nu ştiţi, Inteligenţa Sandor are multe feed-uri Reţea diferite. Putem colecta mesaje pe căi ce nu au noduri comune intermediare. Astfel putem detecta şi corecta falsificări introduse *en route.* (Rămân minciunile şi înţelegerile greşite care au fost prezente de la bun început, dar ele fac şi mai interesantă culegerea şi interpretarea informaţiilor.)
Molima a fost principala noastră prioritate de la instanţierea sa acum un an. Aceasta nu se datorează exclusiv forţei evidente a Molimei, distrugerii şi deicidelor comise. Ne temem că toate acestea nu sunt decât partea cea mai mică a Ameninţării. În trecutul consemnat au mai existat Aberaţii aproape la fel de puternice. Ceea ce o deosebeşte realmente pe aceasta este stabilitatea ei. Nu vedem nicio dovadă de evoluţie internă; din unele puncte de vedere, este mai *puţin* de o Putere. S-ar putea să nu-şi piardă niciodată interesul în controlarea Exteriorului Superior. Este posibil să fim martori la o modificare

masivă şi permanentă în natura lucrurilor. Imaginaţi-vă o necroză stabilă, în care unica formă de inteligenţă din Exteriorul Superior este Molima.

În felul acesta, studierea Molimei a fost pentru noi o chestiune de viaţă şi de moarte (deşi suntem puternici şi larg distribuiţi). Am ajuns la mai multe concluzii. Unele dintre ele pot fi evidente pentru voi, altele pot suna ca speculaţii flagrante. Toate capătă o nuanţă nouă după evenimentele raportate de la Odihna Armonioasă:

Aproape de la bun început, Molima a căutat ceva. Această căutare s-a extins mult dincolo de agresiva ei expansiune fizică. Agenţii ei automaţi au încercat să penetreze practic în toate nodurile din Vârful Exteriorului; Reţeaua Superioară este afectată, redusă la protocoale cu puţin mai eficiente decât cele cunoscute dedesubt. În acelaşi timp, Molima a furat în mod fizic câteva arhive. Avem dovezi ale unor flote foarte mari care caută arhive extra-Reţea în Vârf şi în Transcendentul Inferior. Cel puţin trei Puteri au fost ucise în aceste acţiuni violente.

Pentru ca acum, în mod brusc, acest asalt să înceteze. Expansiunea fizică a Molimei continuă, fără vreun sfârşit vizibil, totuşi ea nu mai caută prin Exteriorul Superior. Din câte putem spune, schimbarea s-a petrecut cu aproximativ două mii de secunde înainte de evadarea navei umane din Odihna Armonioasă. După mai puţin de şase ore, am văzut începuturile flotei tăcute despre care actualmente speculează atât de mulţi. Flota aceea este într-adevăr creatura Molimei.

În alte vremuri, distrugerea lui Sjandra Kei şi motivele Alianţei pentru Apărare ar fi fost subiecte importante (şi organizaţia noastră ar fi avut interese în parteneriatul cu cei afectaţi). Toate sunt însă puse în umbră de existenţa acestei flote şi a navei pe care o urmăreşte. Noi nu suntem de acord cu analiza Odihnei Armonioase. Ni se pare evident faptul că Molima nu ştia de existenţa navei *Excentric II* înainte de descoperirea ei la Odihna Armonioasă.

Nava aceea nu este un instrument al Molimei, dar conţine sau se îndreaptă către ceva de enormă importanţă pentru Molimă. Despre ce poate fi vorba? Aici începem speculaţiile reale. Şi deoarece speculăm, vom utiliza puternicele pseudolegi: Principiile Mediocrităţii şi Presupunerii Minime. Dacă Molima deţine potenţialul de a prelua controlul întregului Vârf într-o stabilitate permanentă, de ce nu a făcut-o până acum? Bănuiala noastră este că Molima a mai fost instanţiată (cu asemenea consecinţe teribile, încât evenimentul marchează începutul istoriei consemnate), dar că are propriul său inamic natural.

Ordinea evenimentelor sugerează chiar un scenariu particular, care ne este familiar din securitatea reţelelor. Cândva (cu foarte mult timp în urmă) a existat o altă instanţă a Molimei. A fost organizată o defensivă de succes şi au fost distruse toate copiile cunoscute ale prescripţiei Molimei. Desigur, pe o reţea largă, nu poţi fi sigur niciodată că au dispărut toate copiile unui lucru rău. Neîndoios, defensiva a fost distribuită într-o cantitate uriaşă. Însă chiar dacă o asemenea distribuţie ar fi ajuns la o arhivă-gazdă, ea n-ar fi avut niciun efect

dacă Molima n-ar fi fost activă acolo la momentul respectiv.

Oamenii nenorocoşi din Domeniul Straumli au nimerit peste o astfel de arhivă, neîndoios o ruină decuplată de mult timp de la Reţea. Ei au instanţiat Molima şi printr-o întâmplare – poate ceva mai târziu – programul defensiv. Cumva, acel inamic al Molimei a scăpat de la distrugere. Iar Molima îl caută de atunci… *dar numai în locuri greşite.* În slăbiciunea ei, noua instanţă a defensivei s-a retras la adâncimi pe care nicio Putere nu s-ar gândi să le penetreze, de unde n-ar putea reveni niciodată fără ajutor din exterior. Speculaţii peste speculaţii. Nu putem ghici natura acestei defensive, atât doar că retragerea ei este un semn descurajant. Iar acum, până şi sacrificiul respectiv a fost zadarnic, întrucât Molima a sesizat şiretlicul.

În mod clar flota Molimei este o improvizaţie, încropită în grabă din forţe care întâmplător se aflau cel mai aproape de locul descoperirii. Fără o asemenea grabă, ar fi pierdut urma prăzii. De aceea echipamentele îi sunt probabil necorespunzătoare pentru Adânc şi performanţele ei se vor reduce odată cu coborârea. Estimăm totuşi că va rămâne mai puternică decât orice forţă care poate ajunge pe scenă în viitorul apropiat.

Putem învăţa mai multe după ce Molima va ajunge la destinaţia lui *Excentric II.* Dacă va distruge imediat destinaţia respectivă, vom şti că acolo a existat ceva realmente periculos pentru ea (şi poate să mai existe altundeva, cel puţin sub formă de prescripţie). Dacă n-o va distruge, atunci poate că Molima caută altceva, care o va face chiar şi mai periculoasă decât anterior.

Ravna se lăsă pe spate şi rămase privind displayul. Inteligenţa de Arbitrare Sandor era unul dintre postatorii cei mai inteligenţi din acest grup de informaţii, însă acum până şi predicţiile sale erau doar nuanţe diferite ale dezastrului. Şi era atât de al naibii de detaşată, atât de analitică! Ştia că Sandor era polispecifică şi avea sucursale risipite prin Exteriorul Superior, totuşi nu era o Putere. Dacă Aberaţia putea să distrugă Releul şi să-l ucidă pe Bătrân, atunci toate resursele lui Sandor ar fi fost inutile, dacă inamicul decidea să-i înfulece pe toţi. Analiza sa avea tonul pilotului unei nave aflată în pericol de a eşua, care rămâne concentrat asupra înţelegerii pericolului şi nu pierde timp cu teroarea.

Oh, Pham, cât îmi doresc să pot vorbi cu tine ca înainte! Se ghemui uşor în poziţie de fetus, aşa cum se poate face în imponderabilitate. Suspinele ieşiră încetişor, dar fără speranţă. În ultimele cinci zile, ei nu schimbaseră nici o sută de cuvinte. Trăiau de parcă fiecare ar fi avut o armă îndreptată spre capul celuilalt. Iar acela era adevărul literal… din cauza ei se ajunsese acolo. Când Ravna, Pham şi skrodcălăreţii fuseseră laolaltă, pericolul fusese cel puţin o povară împărtăşită. Acum erau despărţiţi şi inamicii lor se apropiau încet, dar sigur. La ce ar fi putut ajuta teostricţiunea lui Pham împotriva a mii de nave

duşmane, urmate de Molimă?

Pluti o vreme, în timp ce suspinele se destrămară în tăcere deznădăjduită. Şi se întrebă din nou dacă era posibil să fi procedat corect. Ameninţase viaţa lui Pham, pentru a-i proteja pe Cochilie-albastră, Tulpină-verde şi cei din rasa lor. Procedând astfel, ţinuse în secret poate cea mai mare trădare din istoria Reţelei Cunoscute. *Este posibil ca o singură persoană să ia o asemenea decizie?* Pham îi pusese întrebarea aceasta, iar ea răspunsese *da,* însă…

Întrebarea o obseda zilnic. Şi zilnic încerca să găsească o cale de ieşire. Îşi şterse obrajii în linişte. Nu avea îndoieli în privinţa celor descoperite de Pham.

Pe Reţea existau postatori siguri pe sine care susţineau că ceva atât de vast ca Molima reprezenta pur şi simplu un dezastru tragic, nu un rău. Răul, argumentau ei, putea avea înţeles doar la scară mai mică, prin prejudiciile reciproce pe care sofonţii şi le aduceau. Înainte de OA, argumentaţia păruse o joacă frivolă cu cuvintele, dar acum Ravna vedea că avea sens… şi era complet greşită. Molima crease Călăreţii, o rasă minunată şi paşnică. Prezenţa lor pe un miliard de planete fusese un lucru bun, însă înapoia acţiunii aceleia se ascundea potenţialul pentru convertirea minţilor suverane ale prietenilor în monştri. De câte ori se gândea la Cochilie-albastră şi Tulpină-verde, iar frica o înăbuşea şi ea înţelegea otrava de acolo – *deşi ei erau persoane bune –,* ştia că întrezărise răul la scară Transcendentă.

Ravna îi adusese pe Cochilie-albastră şi Tulpină-verde în misiunea aceasta; n-o ceruseră ei. Erau prieteni şi aliaţi, şi ea nu avea să-i rănească pentru ce ar fi putut să devină.

Poate că de vină fusese ultima postare. Poate că motivul fusese confruntarea pentru a *n*-a oară a aceloraşi imposibilităţi. Treptat, Ravna îşi îndreptă spatele şi examină acele ultime mesaje. Aşa deci… Îl credea pe Pham în privinţa ameninţării skrodcălăreţilor. Mai credea că aceştia doi erau inamici doar ca potenţial. Abandonase totul pentru a-i salva, pe ei şi pe cei asemenea lor. Poate că fusese o greşeală, *dar profită de avantajul pe care-l descoperi acolo. Dacă ei trebuie salvaţi, deoarece îi consideri aliaţi, atunci tratează-i ca pe nişte aliaţi. Tratează-i ca pe prietenii care sunt. Noi toţi nu suntem decât nişte pioni.*

Ravna se propulsă încetişor către uşa cabinei.

* * *

Cabina skrodcălăreţilor se afla imediat înapoia punţii de comandă; cei doi n-o mai părăsiseră după dezastrul de la OA. Pe când plutea prin coridor spre uşa lor, Ravna se aştepta să vadă produsele artizanale ale lui Pham pândind în umbre. Ştia că el făcea tot ce putea pentru a se autoproteja. Nu văzu totuşi nimic neobişnuit. *Ce va crede despre faptul că-i vizitez?*

Ajunsă la uşă, se anunţă. După o clipă, Cochilie-albastră apăru. Skroda îi fusese complet curăţată de benzile cosmetice, iar în încăperea din spatele lui domnea dezordinea. Îi făcu semn să intre prin smucituri scurte ale frunzelor.

– Bună ziua, lady Ravna.

– Salut, Cochilie-albastră, încuviinţă ea. (În jumătate din timp se blestema pentru că avea încredere în Călăreţi; în cealaltă jumătate, era îngrozitor de stingherită pentru că-i lăsase singuri.) C-ce face Tulpină-verde?

În mod surprinzător, frunzele Cochiliei-albastre se pocniră laolaltă într-un zâmbet.

– Ai ghicit? Astăzi este prima zi cu noua ei skrodă… Îţi arăt, dacă vrei.

Se strecură printre echipamentele dispuse în grilă prin cabină. Semănau cu cele din atelier, pe care Pham le utilizase pentru a-şi construi armura. Iar dacă bărbatul le-ar fi văzut, probabil că şi-ar fi pierdut complet autocontrolul.

– Am lucrat la ea tot timpul de când… Pham ne-a încuiat aici.

Tulpină-verde era în cealaltă cameră. Tulpina şi frunzele ei se ridicau dintr-un vas argintiu. Nu avea roţi. Nu semăna defel cu o skrodă tradiţională. Cochilie-albastră rulă peste tavan şi coborî o frunză către perechea sa. Îi foşni ceva, iar după un moment ea îi răspunse.

– Miniskroda este foarte limitată, nu are mobilitate şi nici surse energetice redundante. Am copiat designul de la un skrodcălăreţ Inferior, un obiect simplu, proiectat de dirokimi. Nu are alt scop decât de a sta într-un singur loc, orientat într-o singură direcţie. În acelaşi timp însă îi asigură suport pentru memoria pe termen scurt şi focalizatorii de atenţie… Ea este iarăşi alături de mine.

Se foi în jurul ei, mângâind-o cu unele frunze şi indicând cu altele gadgetul pe care-l construise pentru Tulpină-verde.

– Ea însăşi n-a fost grav rănită. Uneori mă-ntreb… indiferent ce ar spune Pham, poate că în ultima clipă el n-a fost pur şi simplu în stare s-o omoare.

Vorbise şovăitor, parcă temându-se de ce ar fi putut replica Ravna.

– În primele zile am fost foarte îngrijorat, dar chirurgul este bun. I-a oferit timp destul în brizant puternic, ca să gândească încet. De când am adăugat miniskroda, ea a practicat calisteniile de memorie, repetând ce-i spune chirurgul sau eu. Cu miniskroda îşi poate păstra timp de aproape cinci sute de secunde o amintire nouă. Asta înseamnă de obicei destul pentru ca mintea ei naturală să încredinţeze un gând memoriei pe termen lung.

Ravna pluti mai aproape. În frunzele Tulpinii-verzi existau riduri noi, probabil cicatrice care se vindecau. Suprafeţele ei vizuale

urmăriră apropierea femeii. Călăreaţa ştia că ea se găsea acolo; întreaga postură îi era prietenoasă.

– Poate vorbi triskwelină, Cochilie-albastră? Ai cuplat vreun voder?

– Poftim?

Zumzet. Era uituc sau agitat. Ravna nu putea preciza care anume.

– Da, da. Lasă-mă numai un minut… Până acum n-a mai fost nevoie. Nimeni nu dorea să vorbească cu noi.

Meşteri ceva la skroda improvizată. După un moment:

– Salut, Ravna. Te… recunosc.

Frunzele i se mişcau la unison cu cuvintele.

– Şi eu te cunosc. Noi… eu mă bucur că te-ai făcut bine.

Glasul din voder era slab, melancolic.

– Da. Este greu pentru mine de spus. Vreau să vorbesc, totuşi nu sunt sigură… sunt logică?

În afara razei vizuale a Tulpinii-verzi, Cochilie-albastră mişcă uşor un lujer lung în gestul: *spune da.*

– Da, te înţeleg, Tulpină-verde.

Şi Ravna decise ca niciodată să nu se mai supere pe Tulpină-verde fiindcă nu-şi amintea ceva.

– Este bine.

Frunzele i se îndreptară şi nu mai adăugă nimic.

– Vezi? răsună vocea voder a Cochiliei-albastre. Sunt strălucitor de voios. Chiar acum, Tulpină-verde introduce conversaţia aceasta în memoria pe termen lung. Merge lent deocamdată, dar îmbunătăţesc miniskroda. Sunt sigur că încetineala ei este în principal cauzată de şocul emoţional.

Continuă să mângâie frunzele Tulpinii-verzi, însă ea nu mai rosti nimic. Ravna se întrebă cât de strălucitor de voios putea fi. Înapoia Călăreţilor se aflau ferestre display, personalizate pentru ei.

– Ai urmărit Ştirile? întrebă Ravna.

– Da.

– M-mă simt foarte neajutorată. *Mă simt ca o proastă să-ţi spun asta.*

Cochilie-albastră nu păru totuşi jignit. Părea recunoscător pentru schimbarea subiectului, preferând perspectiva sumbră din depărtare.

– Da. Cu siguranţă, acum suntem faimoşi. Trei flote ne urmăresc, lady Ravna. Ha, ha.

– Nu par să se apropie foarte rapid.

Echivalentul unei ridicări din umeri a frunzelor.

– Sir Pham s-a dovedit un căpitan competent. Mă tem că situaţia se va schimba pe măsură ce vom coborî. Automatele superioare ale navei vor eşua gradat. Comenzile manuale, cum le numiţi voi, vor deveni foarte importante. *E II* a fost concepută pentru rasa mea, lady Ravna. Indiferent ce ar crede despre noi sir Pham, în Adânc noi o

putem pilota mai bine ca oricine. De aceea, încet-încet, ceilalţi se vor apropia… cel puţin aceia care îşi înţeleg cu adevărat propriile nave.

– D-desigur, Pham ştia asta, nu?

– Cred că trebuie s-o ştie. Este însă prizonierul propriilor sale temeri. Ce poate face? Dacă nu ai fi fost tu, lady Ravna, probabil că ne-ar fi ucis deja. Poate că dacă va avea de ales între a muri în următoarea oră şi a se încrede în noi, poate că atunci va exista o şansă.

– Dar atunci va fi prea târziu. Uite ce-i, chiar dacă el nu are încredere – chiar dacă el crede cele mai rele lucruri despre Călăreţi –, trebuie să existe o cale.

Şi înţelese atunci că uneori nu trebuie să schimbi felul în care gândesc oamenii şi nici măcar pe cine ar putea urî ei.

– Pham vrea să ajungă în Adânc, pentru a recupera această Contramăsură. El crede că voi puteţi să faceţi parte din Molimă şi să urmăriţi acelaşi lucru. Însă până la un punct…

Până la un punct el poate să coopereze, să amâne confruntarea pe care şi-o imaginează până ce poate că nu va mai conta.

Chiar pe când se pregătea s-o spună, Cochilie-albastră striga deja la ea:

– Eu nu sunt din Molimă! Tulpină-verde nu este! Rasa Călăreţilor nu este!

Dădu ocol perechii sale şi rulă peste plafon, până ce frunzele lui foşniră chiar în faţa Ravnei.

– Îmi pare rău. Potenţial totuşi…

– *Nonsens!* (Voderul ţiui, depăşind reglajul intensităţii.) Am nimerit peste câţiva răi. În orice rasă există aşa ceva, persoane care vor ucide ca troc. Ei au silit-o pe Tulpină-verde, au înlocuit datele din voderul ei. Pham Nuwen ar fi în stare să ne ucidă toate miliardele de dragul acestei fantezii.

Flutură, nearticulat. Femeia nu mai văzuse niciodată aşa ceva la un skrodcălăreţ: frunzele lui îşi schimbară realmente tonul, întunecându-se.

Mişcările încetară, însă el nu mai spuse nimic. Apoi Ravna auzi un sunet ascuţit, care era posibil să fi provenit de la un voder. Sunetul sporea continuu, într-un urlet pe lângă care toate efectele sonore ale Cochiliei-albastre păreau fleacuri prieteneşti. Era Tulpină-verde.

Urletul atinse un prag imediat sub nivelul de durere, după care se sparse în triskwelină întretăiată:

– I-adevărat! Oh, pe toate negoţurile noastre, Cochilie-albastră, i-adevărat…

Pârâituri statice răsunară din voderul ei. Frunzele începură să-i vibreze şi se răsuciră aleatoriu, cumva ca nişte ochi omeneşti care se holbau înnebuniţi, ca o gură umană ce bolborosea isteric. Cochilie-

albastră revenise deja lângă perete, întinzându-se ca să-i ajusteze noua skrodă. Frunzele Tulpinii-verzi îl împinseră şi vocea ei voder continuă:

– *Am fost îngrozită, Cochilie-albastră.* Am fost îngrozită, cuprinsă de groază.

Şi nu se mai oprea… Amuţi pentru un moment.

Cochilie-albastră rămăsese încremenit.

– Îmi amintesc totul până în ultimele cinci minute. Şi tot ce spune Pham este adevărat, iubitul meu drag. Aşa loial cum eşti, iar eu ţi-am văzut loialitatea vreme de două sute de ani, ai fi fost transformat într-o clipită… exact cum am fost eu transformată.

Acum, când zăgazul se năruise, cuvintele i se revărsau repede şi majoritatea erau logice. Ororile pe care şi le putea reaminti erau săpate adânc şi ea ieşea finalmente din şocul teribil.

– Eram chiar lângă tine, îţi aminteşti, Cochilie-albastră? Tu erai adâncit în negocierile cu picioarele-colţi. Atât de adâncit, încât nu vedeai nimic din jurul tău. I-am zărit pe ceilalţi Călăreţi venind către noi. Nimic alarmant: o întâlnire prietenoasă, hăt departe de casă. Apoi unul dintre ei mi-a atins skroda. Am…

Tulpină-verde şovăi. Frunzele îi foşniră şi ea îşi reîncepu litania:

– … fost îngrozită, îngrozită…

După alte secunde.

– A fost ca şi cum, brusc, în skrodă apăruseră memorii noi, Cochilie-albastră. Memorii noi şi atitudini noi. Dar vechi de mii de ani. *Şi nu erau ale mele.* Instantaneu, instantaneu. Nu mi-am pierdut conştiinţa nicio clipă. Gândeam la fel de limpede şi-mi aminteam tot ce avusesem înainte.

– Şi când te-ai împotrivit? întrebă încet Ravna.

– Să mă împotrivesc? Lady Ravna, nu m-am împotrivit, eram a lor… Ba nu. Nu a lor, fiindcă ei erau de asemenea posedaţi. Noi eram obiecte, inteligenţa noastră slujea ţelul alteia. Muream şi eram vii pentru a ne vedea moartea. Te-aş fi ucis, l-aş fi ucis pe Pham, l-aş fi ucis pe Cochilie-albastră. Ştiu c-am încercat. Şi când am făcut-o, am dorit să reuşesc. Nu-ţi poţi imagina, Ravna. Voi, oamenii, vorbiţi de violare. N-aţi putea şti niciodată…

O pauză prelungă.

– Nu-i corect. În Vârful Exteriorului, în Molima însăşi – poate acolo, toţi trăiesc aşa cum am trăit eu.

Tremurăturile nu încetară, însă gesturile ei nu mai erau necontrolate. Frunzele vorbeau ceva în propriul lor grai şi le atingeau blând pe ale Cochiliei-albastre.

– Întreaga noastră rasă, iubitul meu drag. Exact aşa cum spune Pham.

Cochilie-albastră se înmuie şi Ravna simţi genul de gol nesfârşit

care o cuprinsese când aflaseră de Sjandra Kei. Atunci fuseseră planetele ei, familia ei, viaţa ei. Cochilie-albastră auzea lucruri mai îngrozitoare. Se împinse puţin mai aproape, îndeajuns ca să-şi poată trece palma în sus peste flancul frunzelor Tulpinii-verzi.

– Pham afirmă că skrodele sunt cauza.

Un sabotaj ascuns vreme de miliarde de ani.

– Da, în principal sunt skrodele. „Marele cadou” pe care noi, Călăreţii, îl iubim atât de mult… Au fost proiectate pentru a ne oferi control, dar mă tem că şi noi am fost refăcuţi pentru ele. Când mi-au atins skroda, am fost convertită instantaneu. Instantaneu, toate lucrurile la care ţinusem au devenit lipsite de sens. Noi suntem aidoma unor bombe inteligente, trilioane, risipite prin spaţiul cosmic, despre care toţi cred că este ferit de griji. Vom fi utilizate cu multă grijă. Noi suntem arma ascunsă a Molimei, mai ales în Exteriorul Inferior.

Cochilie-albastră zvâcni şi glasul i se auzi sacadat:

– Şi tot ce afirmă Pham este corect.

– Nu, Cochilie-albastră, nu totul. (Ravna îşi reamintea acea ultimă şi înfricoşătoare confruntare cu Pham Nuwen.) El deţine informaţiile, dar le cântăreşte greşit. Atâta vreme cât skrodele nu vă sunt corupte, sunteţi aceleaşi persoane în care m-am încrezut să mă ducă în Adânc.

Cochilie-albastră îşi feri căutătura şi ridică furios din umeri. Se auzi însă vocea Tulpinii-verzi:

– Atâta vreme cât skroda nu este coruptă… Priveşte însă cât de uşor a fost, cât de brusc am devenit a Molimei.

– Da, totuşi se putea întâmpla altfel decât prin atingere directă? Ai fi putut să fii schimbată pentru că citeai Ştirile Reţelei?

Dorise ca întrebarea aceea să fie un simplu sarcasm, dar biata Tulpină-verde o luă la sensul propriu:

– Nu puteam fi schimbată de o ştire în sine şi nici de mesajele codate în protocoale standard. Însă acceptarea unei transmisiuni orientate spre utilităţile skrodei ar fi putut declanşa convertirea.

– Atunci aici ne găsim în siguranţă. Tu, pentru că nu mai călăreşti o skrodă, iar Cochilie-albastră fiindcă…

– Fiindcă n-am fost niciodată atins – dar cum poţi să ştii asta?

Furia lui continua să existe acolo, adânc sub ruşine, totuşi acum era lipsită de speranţă, direcţionată către ceva foarte îndepărtat.

– Nu, iubitul meu drag, tu n-ai fost atins. Eu aş şti.

– De acord, însă de ce te-ar crede Ravna pe tine?

Totul poate fi o minciună, gândi Ravna, *… dar o cred pe Tulpină-verde. Cred că noi patru suntem singurii din tot Exteriorul care ar putea lovi Molima. Doar dacă Pham ar fi putut înţelege şi el.* Şi în felul acela reveni la:

– Ziceai că vom începe să ne pierdem avansul?

Cochilie-albastră flutură un gest afirmativ.

– De îndată ce vom fi puţin mai jos. Ar trebui să ne ajungă în câteva săptămâni.

Iar atunci nu avea să mai conteze cine era corupt şi cine nu.

– Cred c-ar trebui să purtăm o mică discuţie cu Pham Nuwen.

Cu teostricţiunea şi cu totul.

* * *

Anterior, Ravna nu şi-ar fi putut imagina cum se va desfăşura confruntarea. Dacă bărbatul îşi pierdea orice contact cu realitatea, exista posibilitatea ca el să încerce să-i ucidă, când apăreau pe puntea de comandă. Mult mai probabil, ar fi existat furie, argumente şi ameninţări, după care ar fi revenit în pătrăţelul de pornire.

În loc de aşa ceva... fu aproape ca vechiul Pham, cel dinainte de Odihna Armonioasă. Îi lăsă să intre pe puntea de comandă şi nu făcu niciun comentariu când Ravna se plasă grijulie între el şi Călăreţi. Ascultă fără să întrerupă, în timp ce femeia povesti ce spusese Tulpină-verde.

– Ei doi sunt la adăpost, Pham. Şi fără ajutorul lor nu vom ajunge în Adânc.

El încuviinţă şi-şi întoarse ochii către ferestre. Unele prezentau peisajul stelar natural; majoritatea erau displayuri de ultraurmărire, reprezentările cele mai apropiate de imagini ale inamicilor ce se apropiau de *E II.* Expresia lui calmă se distorsionă numai pentru un moment, iar Pham care o iubea păru să privească în exterior, deznădăjduit.

– Şi tu chiar crezi toate astea, Rav? Cum?

Apoi capacul coborî la loc şi expresia îi redeveni distantă şi neutră.

– Nu contează. Cu certitudine este adevărat; dacă nu vom conlucra toţi, nu vom ajunge niciodată la planeta Stiletelor. Cochilie-albastră, îţi accept oferta. Vom lucra împreună, dar vei fi supus unor precauţii de securitate.

Până mă voi putea descotorosi în siguranţă de tine. Ravna simţi cuvintele nerostite îndărătul inexpresivităţii sale. Confruntarea fusese amânată.

Capitolul 33

Se aflau la nici opt săptămâni de planeta Stiletelor, potrivit lui Pham şi Cochilie-albastră. Asta dacă şi condiţiile din Zonă rămâneau stabile... Dacă între timp nu erau ajunşi din urmă...

Mai puţin de două luni de călătorie, după cele şase deja parcurse. Zilele însă nu mai erau ca înainte. Fiecare era o provocare, un impas uneori deghizat în politeţe, alteori izbucnind în ameninţări de moarte bruscă – ca atunci când Pham confiscase echipamentele luate de Cochilie-albastră din atelier.

Bărbatul se mutase acum pe puntea de comandă; când o părăsea, încuia trapa cu identificatorul său. El distrusese, sau credea că distrusese, toate celelalte legături privilegiate cu automatele navei. El şi Cochilie-albastră colaborau aproape constant... totuşi nu ca înainte. Fiecare pas era lent; Cochilie-albastră explica totul, dar nu avea voie să demonstreze nimic. Iar argumentările îşi atingeau forţa maximă atunci când Pham trebuia să cedeze în faţa unui pericol sau altuia. În fiecare zi, flotele urmăritoare mai reduceau cu puţin distanţa: două bande de ucigaşi şi ceea ce mai rămăsese din Sjandra Kei. În mod evident, o parte din flota Securităţii Comerciale SjK putea încă să lupte şi dorea să se răzbune pe Alianţă. O dată Ravna îi sugerase lui Pham să contacteze Securitatea Comercială şi să încerce s-o convingă să atace flota Molimei. Pham o privise inexpresiv.

– Nu încă, poate niciodată, răspunsese şi-i întorsese spatele.

Într-un fel, răspunsul lui fusese o uşurare. O asemenea bătălie ar fi însemnat practic o sinucidere şi Ravna nu dorea ca ultimii supravieţuitori ai poporului ei să moară pentru ea.

De acea era posibil ca *E II* să ajungă la planeta Stiletelor înaintea inamicului, însă cu o marjă foarte mică de timp! În unele zile, femeia se retrăgea în lacrimi şi disperare. Numai Jefri şi Tulpină-verde o mai revigorau. Amândoi aveau nevoie de ea şi pentru câteva săptămâni ea încă putea fi de ajutor.

Planurile de apărare ale domnului Oţel progresau. Stiletele înregistraseră chiar succes cu radioul lor pe bandă largă. Oţel anunţa că armata principală a Cioplitoarei-în-lemn pornise spre nord; existau aşadar mai multe curse contratimp. Ravna petrecea multe ore cu biblioteca din *E II,* concepând şi mai multe ajutoare pentru prietenii lui Jefri. Unele – ca lunetele – erau simple; dar altele... Nu erau eforturi irosite. Chiar dacă Molima învingea, flota ei i-ar fi putut ignora pe băştinaşi; s-ar fi putut mulţumi să distrugă pe *E II* şi să recâştige Contramăsura.

Tulpină-verde îşi revenea lent. La început, Ravna se temuse că îmbunătăţirea exista doar în imaginaţia ei. Femeia petrecea o bună parte din zi cu Călăreaţa, încercând să întrevadă progresul din răspunsurile ei. Tulpină-verde era foarte absentă, aproape ca un om

cu leziuni cauzate de un accident cerebrovascular, care poartă proteză. Părea totuşi să fi regresat de la oroarea articulată a primei ei conversaţii. Poate că recentul ei progres nu era decât o oglindă a sensibilităţii Ravnei, a faptului că femeia stătea aşa mult cu ea. Cochilie-albastră insista că progresul era evident, însă o făcea cu inflexibilitatea încăpăţânată care-l caracteriza. Două săptămâni, apoi trei… după care nu mai existară dubii. Ceva se vindeca la graniţa dintre Călăreaţă şi miniskrodă. Tulpină-verde era logică în mod consecvent şi tot în mod consecvent introducea în memorie amintiri importante… În mod frecvent acum, ea o ajuta pe Ravna, zărind detalii care-i scăpaseră femeii:

– Sir Pham nu este singurul care se teme de noi, skrodcălăreţii. Şi Cochilie-albastră este înspăimântat, iar asta îl sfâşie. N-o poate recunoaşte nici chiar faţă de mine, dar crede că este posibil ca noi să fi fost infectaţi independent de skrode. Doreşte cu disperare să-l convingă pe Pham că nu-i adevărat… şi în felul acesta să se convingă şi pe el.

Tăcu multă vreme, mângâind cu o frunză braţul Ravnei. Sunetele mării le înconjurau în cabină, dar automatele navei nu mai puteau produce valuri.

– Suspin. Trebuie să ne imaginăm brizantul, dragă Ravna. Undeva el va exista mereu, indiferent ce s-a întâmplat la Sjandra Kei, indiferent ce se va întâmpla aici.

* * *

În preajma perechii sale, Cochilie-albastră era blândeţea întruchipată, însă furia îi răzbătea când rămânea singur cu Ravna.

– Nu, nu, nu mă opun manierei de pilotare a lui sir Pham, cel puţin nu deocamdată. Poate că dacă eu aş fi fost la timonă, ne-am fi aflat un pic mai în faţă, dar navele mai rapide din urma noastră tot se vor apropia. Este vorba despre celelalte lucruri, lady Ravna. Tu ştii cât de puţină încredere mai putem avea în automatele noastre aici, jos. Pham le deteriorează şi mai mult. Şi-a scris propriile comenzi prioritare de securitate. Transformă automatele ambientale ale navei într-un sistem de capcane.

Ravna văzuse dovezi în privinţa aceasta. Zonele din jurul punţii de comandă şi atelierului din *E II* aduceau cu puncte de control militare.

– Îi cunoşti temerile. Dacă în felul acesta se simte mai în siguranţă…

– Nu despre asta este vorba, lady Ravna. Aş fi făcut orice pentru a-l convinge să-mi accepte ajutorul. Însă ceea ce face este mortal de periculos. Automatele noastre nu sunt fiabile în Adânc, iar el înrăutăţeşte situaţia în mod activ. Dacă am fi afectaţi de un stres neaşteptat, programele ambientale vor suferi mai mult ca sigur căderi stranii – purjări ale atmosferei, oscilaţii termice… orice.

– Eu…

– Nu poate oare să-nţeleagă? Pham nu controlează nimic. (Voderul se dezintegră într-un chiţăit nonliniar.) Deţine capacitatea de a distruge, dar numai atât. Are nevoie de ajutorul meu. A fost prietenul meu. Nu înţelege?

* * *

Pham înţelegea… oh, da, Pham înţelegea! El şi Ravna continuau să discute. Certurile lor erau lucrul cel mai dificil din viaţa femeii. Iar uneori nu erau certuri; uneori păreau aproape nişte conversaţii raţionale.

– Eu n-am fost posedat, Ravna. În tot cazul, nu aşa cum Molima îi posedă pe Călăreţi. Eu încă deţin controlul sufletului meu.

Se întoarse cu spatele la consolă şi trimise un surâs palid în direcţia ei, recunoscând imperfecţiunea acelei certitudini de sine. Şi din detalii de felul zâmbetului aceluia, Ravna era convinsă că Pham Nuwen continua să trăiască şi uneori să vorbească.

– Atunci ce-i cu starea de teostricţiune? Te văd ore în şir, privind fix displayul de urmărire sau pierzându-ţi timpul în bibliotecă şi cu Ştirile…

Iar acolo scana mai rapid decât ar fi putut citi în mod conştient vreun om. Pham strânse din umeri.

– Teostricţiunea studiază navele care ne urmăresc, încercând să deducă cui aparţine fiecare şi ce capacităţi are fiecare. Nu cunosc amănuntele. În clipele acelea, conştiinţa de sine este în vacanţă.

În clipele acelea, întreaga lui minte era transformată într-un procesor pentru necunoscutele programe pe care le descărcase Bătrânul. Câteva ore de stare de amnezie puteau produce o secundă de gândire de gradul Puterii… însă el nu şi-o putea reaminti în mod conştient nici măcar pe aceea.

– Ştiu un lucru, urmă el. Indiferent ce anume ar fi teostricţiunea, este ceva foarte îngust. Nu este vie; din unele puncte de vedere, poate nici măcar să nu fie foarte inteligentă. Pentru chestiunile de zi cu zi, aşa cum este pilotarea navei, nu există decât vechiul Pham Nuwen.

– Mai suntem şi noi, Pham. Cochilie-albastră ar dori să te ajute.

Ravna vorbi cu blândeţe. Acesta era locul în care Pham se închidea în tăcere de gheaţă… sau izbucnea în accese de mânie. Azi totuşi el se mulţumi să-şi încline capul pe un umăr.

– Ravna, Ravna… Ştiu că am nevoie de el… Şi… şi sunt bucuros că am nevoie de el. Că nu trebuie să-l ucid. Încă.

Buzele lui tremurară pentru un moment şi femeia crezu că va începe să plângă.

– Teostricţiunea nu-l poate cunoaşte pe Cochilie-albastră…

– Nu teostricţiunea. Nu ea mă face să mă comport aşa… Fac ceea

ce ar trebui să facă orice persoană, când miza este atât de mare.

Cuvintele fură rostite fără furie. Poate că exista o şansă. Poate că-l putea convinge în mod logic.

– Cochilie-albastră şi Tulpină-verde sunt loiali, Pham. Cu excepţia Odihnei Armonioase…

Bărbatul oftă.

– Da. M-am gândit mult la episodul acela. Totuşi ei au sosit la Releu din Domeniul Straumli. Le-au cerut vrinimilor să caute nava fugară. Asta miroase a strategie, dar probabil fără s-o ştie – poate chiar strategia vreunui inamic al Molimei. În tot cazul, pe atunci erau inocenţi, altfel Molima ar fi ştiut despre planeta Stiletelor din capul locului. Molima n-a avut habar de nimic până la OA, până la convertirea Tulpinii-verzi. Iar Cochilie-albastră a fost loial chiar şi atunci. El cunoştea unele detalii despre armura mea – de exemplu, videocamerele – pe care le-ar fi putut spune celorlalţi.

Speranţa sosi ca o surpriză pentru Ravna. Bărbatul analizase realmente cele întâmplate şi…

– De vină sunt numai skrodele, Pham. Ele sunt curse ce aşteaptă să se declanşeze. Dar noi suntem izolaţi aici, iar tu ai distrus-o pe cea pe care Tulpină-verde…

El clătină din cap.

– Este mai mult decât skrodele. Molima a intervenit şi în designul Călăreţilor, cel puţin într-o oarecare măsură. Altfel este imposibil ca posedarea Tulpinii-verzi să se fi derulat atât de lin.

– D-da. Este un risc. Un risc foarte mic prin comparaţie cu…

Pham nu se clinti, însă ceva din el păru să se îndepărteze de femeie, refuzând susţinerea pe care i-o putea oferi ea.

– Un risc mic? Nu ştim. Miza este foarte mare. Fac echilibristică pe o sârmă. Dacă nu-l folosesc pe Cochilie-albastră acum, vom fi distruşi de flota Molimei. Dacă-i îngădui să facă prea multe, dacă mă-ncred în el, atunci el sau o parte din el ne-ar putea trăda. Nu am decât teostricţiunea şi nişte amintiri care… care pot fi cele mai mari falsuri dintre toate.

Ultimele cuvinte fură aproape inaudibile. Ridică la ea o privire rece şi în acelaşi timp teribil de pierdută.

– Voi folosi însă ceea ce am, Rav, şi ceea ce sunt. Cumva voi duce nava la planeta Stiletelor. Cumva voi duce teostricţiunea Bătrânului la ceea ce există acolo.

* * *

Trecură alte trei săptămâni până ce predicţia Cochiliei-albastre se împlini.

Sus, în Exteriorul Median, *E II* păruse un animal robust; până şi ultrapropulsia sa avariată cedase treptat. Acum nava dovedea probleme în toate privinţele. Mare parte din ele nu aveau nicio

legătură cu intervenţiile lui Pham. Fără acele verificări finale de coerenţă, niciunul dintre automatele de Adânc din *E II* nu era realmente fiabil, însă avariile lor erau amplificate de disperatele aranjamente de securitate ale lui Pham.

Biblioteca navei avea cod sursă pentru automate generice de Adânc şi Pham petrecuse câteva zile adaptându-le pentru *E II.* Toţi patru se aflaseră pe puntea de comandă în timpul instalării, cu Cochilie-albastră încercând să fie de ajutor şi Pham examinând suspicios orice sugestie. La treizeci de minute după începerea instalării, pe coridorul principal răsunaseră zăngănituri înăbuşite. Poate că Ravna le-ar fi ignorat, totuşi nu auzise niciodată aşa ceva la bordul lui *E II.* Pham şi Călăreţii reacţionaseră aproape panicaţi; navigatorilor cosmici nu le plac bubuiturile inexplicabile în toiul nopţii. Cochilie-albastră se repezise către trapă şi scosese două frunze plutitoare prin deschidere.

– Nu zăresc nimic, sir Pham.

Pham parcurgea în grabă displayurile de diagnoză, imagini cu formate amestecate, provenite parţial din noua configuraţie.

– Am nişte leduri de avertizare aici, dar…

Tulpină-verde începuse să spună ceva, însă Cochilie-albastră revenise şi vorbise repede:

– Nu cred. Orice de felul ăsta ar fi trebuit să cauzeze imagini, un raport detaliat. Ceva nu-i deloc în regulă.

Pham îl fixase cu privirea o clipă, după care revenise la instrumentele lui de diagnosticare. Trecuseră cinci secunde.

– Ai dreptate. Starea parcurge pur şi simplu o buclă prin rapoarte vechi.

Începuse să acceseze imagini de la videocamerele din tot interiorul lui *E II.* Abia jumătate din ele răspunseseră, dar ceea ce arătaseră…

Rezervorul cu apă al navei era o cavernă de gheaţă înceţoşată. De acolo proveneau bubuiturile – tone de apă, spaţiate. Altă duzină de servicii de suport o luase razna şi…

… punctul de control înarmat de la intrarea în atelier fusese transformat în zgură. Fasciculele trăgeau continuu pe putere redusă. În ciuda distrugerilor, diagnosticele rămăseseră verzi, chihlimbarii sau nu prezentaseră niciun raport. Pham izbutise să orienteze o videocameră spre atelier. *Era în flăcări.*

Pham sărise din şaua lui şi ricoşase din plafon. Pentru un moment Ravna crezuse că era posibil s-o ia la goană de pe punte. După aceea, bărbatul se fixase în centuri şi, cu o expresie mohorâtă, încercase să stingă incendiul.

În următoarele minute puntea fusese aproape tăcută; se auziseră doar înjurăturile încete ale lui Pham, pe măsură ce niciuna dintre acţiunile evidente nu funcţiona.

– Eroare de anclanşare, murmurase el de mai multe ori. Automatele de stingere a incendiilor au căzut… nu pot purja atmosfera din atelier. Fasciculele mele au topit şi-au blocat totul.

Incendiu în navă. Ravna văzuse instantanee ale unor asemenea dezastre, totuşi i se păruseră întotdeauna improbabile. Cum ar fi putut supravieţui un incendiu în mijlocul vidului universal? Iar în imponderabilitate, focul s-ar fi stins cu siguranţă de la sine, chiar dacă echipajul nu putea să purjeze atmosfera. Videocamera atelierului oferea o imagine înceţoşată a realităţii de acolo. Era adevărat, flăcările consumau oxigenul din jurul lor. Plăcile de spumă erau doar uşor scorojite, protejate momentan de aerul mort. Dar focul se întindea către exterior, avansând constant în aerul încă proaspăt. Pe alocuri, turbulenţa impulsionată de căldură îmbogăţea amestecul şi zone arse anterior răbufneau iarăşi în văpăi.

– Încă are ventilaţie, sir Pham.

– Ştiu. Nu le pot închide. Probabil că voleturile evacuărilor s-au topit în poziţia deschis.

– Software-ul este în aceeaşi situaţie. Cochilie-albastră tăcuse o clipă, după care spusese: Încearcă să…

Instrucţiunile fuseseră lipsite de noimă pentru Ravna – un fel de cale ocolită de nivel inferior. Pham însă încuviinţase şi degetele îi dansaseră peste consolă.

În atelier, flăcările ce îmbrăţişau suprafaţa avansaseră lent peste plăcile de spumă şi lingeau măruntaiele armurii la care Pham petrecuse atât de mult timp. Acea ultimă variantă revizuită era doar pe jumătate terminată şi Ravna îşi reaminti că acum lucra la armura reactivă… *Acolo ar trebui să existe oxidanţi.*

– Pham, armura este etanş…

Focul se afla la şaizeci de metri spre pupa şi îndărătul unei duzini de batardouri. Explozia se auzise ca un bufnet îndepărtat, aproape inocent. Dar în transmisiunea videocamerei, armura se dezmembrase şi vâlvătăile se înteţiseră triumfător.

Peste câteva secunde, Pham izbutise să aplice sugestia Cochiliei-albastre şi voleturile atelierului se închiseseră. Flăcările din armura distrusă mai continuaseră o jumătate de oră, însă nu se extinseseră dincolo de atelier.

* * *

Avură nevoie de două zile să deretice, să estimeze avariile şi să aibă cât de cât încredere că nicio altă catastrofă nu era pe cale să se producă. Atelierul fusese distrus aproape complet. Pe planeta Stiletelor, ei nu aveau să poarte armuri. Pham salvă unul dintre fasciculele care păziseră intrarea în atelier. Dezastrul cuprinsese întreaga navă: clasica ruinare aleatorie de erori de anclanşare. Pierduseră cincizeci la sută din apă. Naveta de asolizare îşi pierduse

automatele de nivel superior.

Propulsia cu rachete a *E II* fusese deteriorată. Lucrul acesta era lipsit de importanţă aici, în spaţiul interstelar, însă sincronizarea finală a vitezei avea să fie făcută la numai 0,4 *g.* Slavă Binelui că agraviul funcţiona; nu ar fi avut necazuri cu manevrele în puţurile gravitaţionale abrupte… adică asolizarea pe planeta Stiletelor.

Ravna ştia că puteau pierde nava, dar îl privea pe Pham cu o spaimă şi mai mare. Se temea că el va considera aceasta ca dovada finală a trădării Călăreţilor, că va fi picătura care să umple paharul. În mod straniu, se întâmplă exact contrariul. Durerea şi pustiirea îi erau evidente, totuşi nu se lăsă cuprins de furie, ci se apucă perseverent să strângă fragmentele. Acum vorbea mai mult cu Cochilie-albastră; nu-l lăsa să modifice automatele, însă îi accepta precaut mai multe sfaturi. Împreună, ei readuseră nava la ceva similar stării dinainte de incendiu. Femeia îl chestionă pe Pham în această privinţă.

– Nu mi-am schimbat părerea, îi răspunse el în cele din urmă. Trebuia să echilibrez riscurile şi am greşit… Şi poate că nici nu există un echilibru. Poate că Molima va câştiga.

Teostricţiunea pariase prea mult pe faptul că Pham va face totul singur. Acum îi mai diminuase puţin paranoia.

* * *

La şapte săptămâni de Odihna Armonioasă şi la mai puţin de o săptămână de necunoscutul care-i aştepta pe planeta Stiletelor, Pham pătrunse într-o stare amnezică prelungită pe mai multe zile. Anterior, fusese ocupat cu tentativa zadarnică de a rula verificări manuale ale tuturor automatelor de care ar fi putut avea nevoie pe planeta Stiletelor. Acum… Ravna nici nu mai reuşea să-l facă să mănânce.

Displayul de navigaţie arăta cele trei flote aşa cum fuseseră identificate de Ştiri şi de intuiţia lui Pham: agenţii Molimei, Alianţa pentru Apărare şi ceea ce mai rămăsese din Securitatea Comercială de la Sjandra Kei – doi monştri ucigaşi şi rămăşiţele unei victime. Alianţa continua să se proclame prin buletine regulate pe canalul de Ştiri. Securitatea Comercială SjK postase câteva dezminţiri concise, dar în general păstra tăcerea; nu era obişnuită cu propaganda sau – la fel de probabil – n-o interesa. Răzbunarea privată era tot ceea ce-i mai rămăsese. Iar flota Molimei? Ştirile nu auziseră nimic din partea ei. Punând laolaltă plecările şi navele pierdute, grupul de informare Urmăritori Războaie concluzionase că era un ansamblu încropit în grabă, format din ceea ce Molima controlase aici, jos, la momentul evenimentelor de la OA. Ravna ştia că analiza Urmăritorilor Războaie greşea într-o privinţă. Flota Molimei nu era tăcută. În ultimele săptămâni, expediase treizeci de mesaje către *E II…* în formatul de întreţinere pentru skrode. Pham ceruse navei să respingă mesajele necitite, pentru ca după aceea să se întrebe dacă ordinul îi fusese

realmente îndeplinit. La urma urmelor, *E II* fusese proiectată de Călăreţi.

Frământarea lui interioară era însă ascunsă. Pham stătea ore în şir înaintea displayurilor şi le privea. În curând Sjandra Kei avea să întâlnească flota Alianţei. Cel puţin unul dintre ticăloşi urma să plătească. Dar flota Molimei şi cel puţin o parte din Alianţă aveau să supravieţuiască… Poate că starea amnezică nu era decât reacţia de disperare a teostricţiunii.

Trecură trei zile; Pham se trezi din starea aceea. Cu excepţia faptului că era tras la faţă, părea mai normal decât fusese de multe săptămâni. O rugă pe Ravna să-i convoace pe Călăreţi pe punte.

Bărbatul indică urmele de ultrapropulsii ce pluteau în fereastră. Cele trei flote erau răsfirate într-un cilindru aproximativ, lung de cinci ani-lumină şi cu diametrul de trei ani-lumină. Displayul arăta doar centrul volumului respectiv din spaţiul cosmic, unde se îngrămădiseră urmăritorii cei mai rapizi. Poziţia curentă a fiecărei nave era o pată luminoasă care lăsa o dâră nesfârşită de luminiţe mai slabe – urma ultrapropulsiei vehiculului respectiv.

– Am folosit culorile roşu, albastru şi verde pentru a eticheta estimările mele privind afilierea la flote a fiecărei urme.

Navele cele mai rapide erau strânse într-un roi atât de dens, încât la scara aceea părea alb, dar cu fuioare colorate ce divergeau în urma sa. Existau şi alte etichete, adnotări stabilite de bărbat, însă despre care, cândva, el îi recunoscuse Ravnei că nu ştia ce însemnau.

– Frontul mulţimii – cei mai rapizi dintre cei rapizi – continuă să se apropie.

– Am putea câştiga încă puţină viteză, vorbi şovăitor Cochilie-albastră, dacă mi-ai acorda control direct. Nu mult, totuşi…

Răspunsul lui Pham fu cel puţin politicos.

– Nu, mă gândesc la altceva, ceva ce Ravna a sugerat cu ceva timp în urmă. A fost dintotdeauna o posibilitate şi… eu… cred că se poate să-i fi sosit timpul.

Ravna se apropie de display şi cercetă dârele verzi. Distribuţia lor concorda foarte mult cu ceea ce Ştirile susţineau că ar fi fost resturile Securităţii Comerciale Sjandra Kei. *Tot ce-a mai rămas din poporul meu.*

– De o sută de ore încearcă să angajeze lupta cu Alianţa.

Privirea lui Pham îi atinse fulgerător ochii.

– Mda, încuviinţă el încet. Sărmanii de ei. Sunt literalmente flota din Portul Deznădejdii. În locul lor, aş…

Chipul îi redeveni inexpresiv.

– Ai vreo idee cu privire la armamentul lor?

Fusese cu certitudine o întrebare retorică, însă aduse subiectul în discuţie.

– Urmăritori Războaie crede că Sjandra Kei se aştepta la ceva neplăcut încă de când Alianţa începuse discursurile cu moartea scursorilor. Securitatea Comercială asigura defensivă spaţială. Flota lor este alcătuită din cargoboturi convertite, dotate cu armament proiectat pe plan local. Urmăritori Războaie afirmă că n-ar putea face faţă la ceea ce poate etala tabăra adversă, dacă Alianţa ar accepta să sufere pierderi masive. Problema este că Sjandra Kei nu se aşteptase niciodată la atacul cu distrugătorul de planete. De aceea, când a apărut flota Alianţei, ai noştri i-au ieşit în întâmpinare…

– … şi între timp bombele cinetice se îndreptau direct către inima lui Sjandra Kei.

Către inima mea.

– Da. Probabil că Alianţa le lansase cu multe săptămâni în urmă.

Pham Nuwen râse scurt.

– Dac-aş face parte din flota Alianţei, aş fi niţel neliniştit. Sunt copleşiţi numeric şi cargoboturile alea reechipate par la fel de rapide ca oricare alte nave de-acolo… Pun prinsoare că toţi piloţii scăpaţi de la Sjandra Kei au jurat răzbunare. (Valul de emoţie i se estompă.) Hmm… Este imposibil să poată distruge toate navele Alianţei sau ale Molimei, cu atât mai puţin ambele flote. Ar fi inutil să…

Privirea i se focaliză pe neaşteptate asupra femeii.

– Prin urmare, dacă lăsăm lucrurile aşa cum sunt, flota Sjandra Kei va ajunge până la urmă Alianţa şi va încerca s-o nimicească.

Ea se mulţumi să aprobe.

– Afirmă că-n vreo douăsprezece ore.

– După care pe urmele noastre nu va mai rămâne decât flota Molimei. Dacă însă i-am putea convinge pe ai tăi să lupte cu duşmanul adevărat…

Acela era scenariul de coşmar al Ravnei. Tot ce mai rămăsese din Sjandra Kei să moară pentru a salva *E II…* încercând să-i salveze pe ei. Existau puţine şanse ca flota Sjandra Kei să poată distruge toate navele Molimei. *Dar ei se află aici ca să lupte. De ce nu o răzbunare care să însemne realmente ceva?* Acela era mesajul coşmarului. Cumva, el se potrivea acum cu planurile teostricţiunii.

– Sunt unele probleme. Ei nu ştiu ce facem noi şi nici care-i scopul celei de-a treia flote. Orice am emite spre ei va fi auzit şi de ceilalţi.

Ultraundele erau direcţionale, însă majoritatea urmăritorilor lor erau amestecaţi.

Pham încuviinţă.

– Ar trebui cumva să putem discuta exclusiv cu ei. Trebuie să-i convingem să lupte. Surâse slab: Şi cred că-i posibil să avem exact… echipamentul… pentru a face toate astea. Cochilie-albastră, mai ţii minte noaptea de pe Docurile înalte? Ne-ai povestit despre transportul vostru putred de pe Sjandra Kei.

– Aşa este, sir Pham. Transportam o treime dintr-un cifru generat de Securitatea Comercială SjK pentru fălcile-brici. Se află tot în seiful navei, deşi este inutil fără celelalte două treimi.

Materialele criptografice erau probabil mărfurile cele mai preţioase transportate între stele… şi, odată ce erau compromise, deveneau probabil cele mai lipsite de orice valoare. Undeva în fişierele cargo din *Excentric II* se găsea un dispozitiv de comunicaţie SjK de unică folosinţă. O parte dintr-un asemenea dispozitiv.

– Inutil? Poate că nu. Chiar şi o treime ne-ar putea asigura comunicare securizată.

Cochilie-albastră vibra.

– Nu trebuie să te induc în eroare. Niciun client competent n-ar accepta aşa ceva. Asigură în mod cert comunicare securizată, dar cealaltă parte nu are cum să verifice că tu eşti cel care pretinzi.

Ochii lui Pham se întoarseră la Ravna. Zâmbetul îi reapăru.

– Dacă ne vor asculta, cred că-i putem convinge… Problema cu adevărat dificilă este că vreau ca numai unul dintre ei să ne audă.

Le explică ce avea de gând şi Călăreţii foşniră încetişor în timp ce vorbea. După atâta timp petrecut împreună, Ravna aproape că putea descifra ceva din sensul conversaţiei lor… sau poate că pur şi simplu le înţelegea personalităţile. Ca de obicei, Cochilie-albastră era îngrijorat de imposibilitatea ideii, iar Tulpină-verde îl îndemna să asculte. Dar când Pham termină, Călăreţul mai masiv nu se lansă în obiecţii.

– Comunicarea prin ultraunde între nave este practică pe o distanţă de şaptezeci de ani-lumină; am putea chiar să avem secvenţe video în direct. Ai însă dreptate, lăţimea razei va include toate navele din roiul central de flote. Dacă am putea identifica în mod cert o navă îndepărtată care să aparţină lui Sjandra Kei, atunci s-ar putea realiza ceea ce intenţionezi; nava respectivă ar putea folosi coduri interne de flotă pentru retransmisie către celelalte. Trebuie totuşi să te previn cu toată onestitatea, urmă Cochilie-albastră îndepărtând dojana blândă a Tulpinii-verzi, că profesioniştii sistemelor de comunicaţii nu ţi-ar onora solicitarea pentru contact – probabil că nici măcar n-ar recunoaşte-o ca atare.

– Prostii, spuse în cele din urmă Tulpină-verde şi voderul îi răsună încetişor însă limpede. Întotdeauna spui lucruri din acestea… mai puţin atunci când vorbim cu clienţi care plătesc.

– *Brap.* Da. Vremuri disperate, măsuri disperate. Vreau să încerc, dar mă tem… Sir Pham, nu doresc să existe acuzaţii de trădare a Călăreţilor. Vreau ca tu să te ocupi de asta.

Pham Nuwen îi rânji larg.

– Exact la asta mă gândeam şi eu.

* * *

„Flota Aniara." Aşa îşi spuneau unele echipaje din Securitatea Comercială. Aniara era nava dintr-un străvechi mit al oamenilor, mai vechi decât Nyjora, datând poate chiar de pe vremea cooperativelor Tuvo-Norsk din centura de asteroizi a sistemului solar Pământean. În legenda aceea, Aniara era o navă mare lansată în adâncurile interstelare imediat înainte de moartea civilizaţiei-mamă. Membrii echipajului asistaseră la agonia sistemului natal, pentru ca apoi, în anii următori – pe măsură ce nava se îndepărtase tot mai mult în bezna eternă –, să moară ei înşişi, cu sistemele de susţinere biotică deteriorându-se lent. Imaginea era tulburătoare şi poate că tocmai de aceea era cunoscută peste milenii. După distrugerea lui Sjandra Kei şi supravieţuirea Securităţii Comerciale, legenda părea să fi înviat brusc.

Noi însă n-o vom duce până la capăt. Căpitanul de Grup Kjet Svensndot privea fix displayul de urmărire. De data aceasta, moartea civilizaţiei fusese o crimă, iar ucigaşii aveau să fie ajunşi în curând de răzbunători. De mai multe zile, prin manevrele statului-major al flotei reduseseră tot mai mult din distanţa faţă de Alianţă. Displayul arăta că erau aproape de reuşită. Majoritatea navelor Alianţei şi ale lui Sjandra Kei se aflau în interiorul unei sfere strălucitoare de jeturi de propulsii... care includea de asemenea a treia flotă, tăcută. De pe displayul acela puteai crede că bătălia ar fi fost deja posibilă. În realitate, nave inamice treceau aproape prin acelaşi spaţiu – uneori la mai puţin de un miliard de kilometri depărtare –, totuşi separate prin milisecunde. Toate foloseau ultrapropulsia şi efectuau poate o duzină de salturi pe secundă. Şi chiar aici, în Adâncul Exteriorului, asta însemna o fracţiune măsurabilă dintr-un an-lumină la fiecare salt. Lupta cu un inamic însemna sincronizarea perfectă cu salturile sale şi saturarea spaţiului comun cu sonde-arme.

Căpitanul de Grup Svensndot comută displayul ca să-i arate navele ce-şi sincronizaseră perfect viteza cu Alianţa. Cam o treime din flotă era acum sincronizată. Doar câteva ore şi...

– Blestem!

Lovi cu palma în consola-display, făcând-o să se rostogolească.

Secundul lui recuperă displayul şi i-l expedie înapoi.

– Este un blestem nou, sau cel obişnuit? întrebă Tirolle.

– Cel obişnuit. Îmi pare rău.

Şi-i părea într-adevăr. Tirolle şi Glimfrelle aveau propriile probleme. Fără îndoială că în Exterior mai existau refugii ale oamenilor, ascunse de Alianţă, însă alţi dirokimi probabil că nu mai trăiau, cu excepţia celor din flota Securităţii Comerciale. În afară de suflete aventuroase ca Tirolle şi Glimfrelle, toată rasa lor fusese în terranele onirice de la Sjandra Kei.

Kjet Svensndot făcea parte din Securitatea Comercială de douăzeci şi cinci de ani, de pe vremea când compania fusese doar o mică flotilă

de mercenari. Petrecuse mii de ore învăţând să fie cel mai bun pilot de luptă, dar numai de două ori participase la schimburi de focuri. Poate că unii regretaseră absenţa bătăliilor, însă Svensndot şi superiorii lui o consideraseră răsplata pentru faptul că erau cei mai buni. Competenţa îi câştigase cel mai bun echipament de luptă din flota Securităţii Comerciale, culminând cu nava pe care o comanda acum. *Ølvira* fusese achiziţionată cu o parte din primele enorme pe care Sjandra Kei le plătise când Alianţa începuse să prolifereze ameninţări. *Ølvira* nu era un cargobot reconstruit, ci o maşină de luptă, începând de la nituri. Nava era echipată cu cele mai inteligente procesoare şi cele mai inteligente ultrapropulsii care puteau opera la altitudinea lui Sjandra Kei în Exterior. Avea nevoie doar de un echipaj de trei persoane, iar lupta în sine putea fi dusă numai de pilot şi IA asociată. În calele ei se aflau peste zece mii de bombe-căutătoare, fiecare mai inteligentă decât întreaga unitate de propulsie a unui cargobot mediu. Era o adevărată recompensă pentru douăzeci şi cinci de ani de rezultate excelente. Ba chiar îi îngăduiseră lui Svensndot să-şi boteze nava.

Şi acum... Adevărata *Ølvira* era cu siguranţă moartă. Alături de alte miliarde de oameni pentru protecţia cărora fuseseră angajaţi ei, *Ølvira* fusese pe Herte, în sistemul interior. Bombele radiante nu lasă supravieţuitori...

Iar nava lui minunată care purta acelaşi nume fusese la o jumătate de an-lumină în afara sistemului, căutând inamici care nu erau acolo. În orice bătălie cinstită, Kjet Svensndot şi această *Ølvira* s-ar fi putut descurca excelent. Aşa însă porniseră în urmărire în Adâncul Exteriorului. Fiecare an-lumină îi îndepărta tot mai mult de regiunile pentru care fusese construită *Ølvira.* Cu fiecare an-lumină, procesoarele lucrau mai lent (sau încetau să mai funcţioneze). Aici, jos, cargoboturile convertite aveau aproape designul optim. Erau stângace şi stupide, aveau nevoie de echipaje din zeci de oameni, dar continuau să funcţioneze. *Ølvira* rămăsese deja cu cinci ani-lumină în urma lor. Cargoboturile erau cele care aveau să atace flota Alianţei. Şi o dată în plus, Kjet avea să stea locului neajutorat în timp ce prietenii lui mureau.

Pentru a suta oară, Svensndot sfredeli cu ochii displayul de urmărire şi se gândi la răzvrătire. Şi în Alianţă existau rătăcitori – vehicule de înaltă performanţă rămase în urma roiului central. Însă el primise ordinul de a-şi păstra poziţia, de a fi coordonator tactic pentru combatanţii mai rapizi ai flotei. Ei bine, va acţiona aşa cum fusese angajat... pentru această ultimă oară. Dar după ce bătălia se va încheia, după ce flota va muri împreună cu cât mai multe nave din Alianţă putea distruge... atunci se va gândi la propria-i răzbunare. O parte din răzbunarea aceea depindea de Tirolle şi Gkmfrelle. I-ar fi

putut oare convinge să părăsească resturile flotei Alianţei şi să urce spre Exteriorul Median, sus, unde *Ølvira* era cea mai bună din clasa ei? Existau dovezi clare despre sistemele stelare din spatele Alianţei pentru Apărare. Ucigaşii se lăudau la Ştiri, crezând probabil că asta le va aduce susţinere suplimentară. În acelaşi timp însă le putea aduce musafiri ca *Ølvira.* Bombele din pântecele ei puteau distruge planete, deşi nu la fel de rapid şi sigur pe cât o făcuseră cele utilizate la Sjandra Kei. Chiar şi acum mintea lui Svensndot bătea în retragere înaintea unei asemenea răzbunări. Nu! Aveau să-şi aleagă ţintele cu grijă: nave ce soseau pentru a forma noi flote ale Alianţei, convoaie neprotejate… *Ølvira* putea rezista multă vreme, dacă el ar fi atacat de fiecare dată prin surprindere şi n-ar fi lăsat niciodată supravieţuitori. Privea întruna displayul şi ignora picăturile ce-i pluteau în colţurile ochilor. Trăise toată viaţa după litera legii. Adesea misiunea lui fusese de a opri acţiunile de răzbunare… iar actualmente răzbunarea era tot ce-i mai rămăsese în viaţă.

– Recepţionez ceva neobişnuit, Kjet.

În cartul acesta, Glimfrelle monitoriza semnalele. Era genul de activitate care ar fi trebuit să fie complet automatizată – şi fusese în mediul natural al *Ølvirei* – şi care acum era o sarcină plictisitoare şi epuizantă.

– Ce-i? Alte minciuni pe Reţea? făcu Tirolle.

– Nu. Ăsta-i pe direcţia lugherului pe care-l urmăresc toţi. Nu poate fi altcineva.

Sprâncenele lui Svensndot se arcuiră. Se întoarse către misterul acela cu o plăcere enormă, abia conştientizată.

– Caracteristici?

– Procesorul de semnale al navei spune că-i probabil un fascicul îngust. Noi suntem unica lui ţintă posibilă. Semnalul este puternic şi lăţimea de bandă suficientă pentru a asigura video bidimensional. Dacă procesorul nostru de semnale digitale snarfling ar fi funcţionat, aş fi ştiut…

’Frelle fredona un cântecel, care pentru membrii rasei lui reprezenta un semn de nerăbdare.

– *Iai!* Este încriptat, dar la un nivel superior. Chestia asta-i video de sintaxă 45. Ba chiar susţine că utilizează o treime dintr-un cod pe care Compania l-a creat acum un an.

Pentru o clipă, Svensndot crezu că ’Frelle susţinea că mesajul în sine era inteligent; aşa ceva ar fi fost absolut imposibil în Adânc. Probabil că secundul îi văzuse expresia.

– Limbaj de mântuială, şefu’. Citesc asta din formatul de cadru… (Ceva fulgeră pe displayul său.) Bun, uite care-i povestea cu codul – Compania l-a creat pe el şi echivalentele lui ca s-acopere securitatea transporturilor. Înainte de Alianţă, acela fusese cel mai înalt nivel

criptografic din organizaţie.

– Asta-i ultima treime, care n-a mai fost livrată niciodată. S-a presupus că ansamblul fusese compromis, însă – miracolul miracolelor! – noi mai avem o copie.

’Frelle şi ’Rolle îl priveau întrebător pe Svensndot, cu ochii lor mari şi negri. Politica standard – ordinele standard – era că transmisiunile în coduri compromise trebuiau ignorate. Dacă experţii în semnale ai Companiei îşi făcuseră treaba aşa cum se cuvenea, codul putred nici măcar nu s-ar fi găsit la bord, iar politica ar fi fost autoimpusă.

– Decriptaţi, rosti scurt Svensndot.

Ultimele săptămâni demonstraseră că celelalte nave erau deprimant de jalnice în privinţa informaţiilor militare şi semnalelor. Ei ar fi putut profita de incompetenţa aceea.

– Da, şefu’!

Glimfrelle apăsă o singură tastă. Undeva în procesorul de semnale din *Ølvira,* un segment lung de zgomot aleatoriu fu divizat în cadre şi suprapus cu precizie peste zgomotul aleatoriu din cadrele de date ce soseau. Urmă o pauză perceptibilă (*blestemat fie Adâncul!),* după care fereastra de comunicaţii se lumină cu o transmisiune video bidimensională.

– … a patra repetare a acestui mesaj.

Cuvintele erau în samnorskă şi un dialect de *Herte Sjandra* pură. Vorbitorul era… pentru o secundă în care inima i se opri, Svensndot crezu că o vedea pe *Ølvira* din nou, vie. Expiră încetişor, căutând să se relaxeze. Păr negru, zveltă, ochi violeţi… exact ca *Ølvira.* Şi exact ca un milion de alte femei de la Sjandra Kei. Asemănarea exista, dar atât de vagă, încât nu l-ar fi păcălit niciodată anterior. Pentru un moment, îşi imagină un univers dincolo de flota lor pierdută şi ţeluri mai presus de răzbunare. Apoi îşi sili atenţia să revină la problema curentă, să vadă tot ce putea în imaginile din fereastră. Femeia spunea:

– Vom mai repeta de trei ori. Dacă până atunci nu veţi răspunde, vom încerca altă ţintă.

Se retrase din faţa obiectivului videocamerei, oferindu-le imaginea încăperii dinapoia ei. Era lungă, cu plafonul jos. Un display de urmărire de ultrapropulsii domina fundalul, însă Svensndot îi acordă puţină atenţie. Pe fundal se zăreau doi skrodcălăreţi. Unul purta pe skrodă benzi ce anunţau foste contacte comerciale cu Sjandra Kei. Celălalt trebuia să fie un Călăreţ Inferior; skroda sa era mai mică şi fără roţi. Videocamera se întoarse şi se focaliză asupra celui de-al patrulea personaj. Om? Probabil, dar nu din descendenţa nyjoreană. În alte vremuri, apariţia lui ar fi fost o veste importantă în toate civilizaţiile umane din Exterior. Acum detaliul se înregistră în mintea lui Svensndot doar ca alt motiv de suspiciuni. Femeia urmă:

– Puteţi vedea că suntem oameni şi Călăreţi. Acesta este tot echipajul navei *Excentric II.* Nu facem parte din Alianţa pentru Apărare şi nu suntem nici agenţi ai Molimei... Totuşi noi suntem motivul pentru care flotele lor au coborât atât de jos. Dacă puteţi citi asta, suntem siguri că proveniţi de la Sjandra Kei. Trebuie să vorbim. Vă rog să răspundeţi utilizând acelaşi cod cu care aţi decriptat acest mesaj.

Imaginea tresări şi chipul femeii reveni în prim-plan.

– Aceasta este a cincea repetare a acestui mesaj, zise ea. Vom mai repeta de două ori...

Glimfrelle opri redarea audio.

– Dacă vorbeşte serios, mai dispunem de aproximativ o sută de secunde. Ce facem, căpitane?

Brusc *Ølvira* nu mai era o rătăcitoare lipsită de importanţă.

– Stăm de vorbă, răspunse Svensndot.

* * *

Întrebarea şi răspunsul durară câteva clipe. După aceea... cinci minute de conversaţie cu Ravna Bergsndot îl convinseră pe Kjet că femeia trebuia auzită de Centrala Flotei. Nava lui urma să fie doar un simplu releu, dar măcar avea ceva foarte important de transmis.

Centrala Flotei refuză legătura video completă de la *Excentric II.* Cineva din nava portdrapel era decis să urmeze procedurile standard... şi nu-i convenea folosirea de coduri de criptare compromise. Până şi Kjet trebui să folosească o legătură de luptă; ecranul arăta o imagine colorată de înaltă rezoluţie, pe care dacă o examinai cu atenţie, îţi dădeai seama că era o reproducere jalnică... Kjet îi recunoscu pe Proprietara Limmende şi pe Jan Skrits, şeful ei de stat-major, totuşi arătau defazaţi cu câţiva ani faţă de prezent: erau secvenţe video vechi, sincronizate cu indicii de animaţie. Canalul real de comunicare nu atingea nici patru mii de biţi pe secundă. Centrala nu-şi asuma niciun risc.

Doar Dumnezeu ştia ce vedeau ei ca reprezentare a lui Pham Nuwen. Bărbatul cu piele fumurie îşi explicase deja ideea de câteva ori. Avea la fel de puţin succes ca Ravna Bergsndot înaintea lui. Maniera detaşată îl părăsi treptat. Disperarea începea să i se citească pe faţă.

– ... şi vă spun, amândouă sunt inamicii voştri. Sigur că da, Alianţa pentru Apărare a distrus Sjandra Kei, dar Molima este responsabilă pentru situaţia care a dus la posibilitatea respectivă.

Figura pe jumătate caricaturizată a lui Jan Skrits privi către Proprietara Limmende. *Doamne ce jalnice sunt reprezentările în Adânc,* gândi Svensndot.

Când Skrits vorbi, glasul nici măcar nu i se sincroniza cu mişcările buzelor:

– Noi citim Ameninţările, domnule Nuwen. Ameninţarea Molimei a

fost utilizată ca pretext pentru a ne distruge planetele. Noi nu vom începe măceluri aleatorii, mai ales împotriva unei organizaţii care este în mod limpede inamicul inamicului nostru… Sau susţii că Molima este în secret asociată cu Alianţa pentru Apărare?

Pham strânse furios din umeri.

– Nu. Habar n-am ce gândeşte Molima despre Alianţă, însă ar trebui să cunoaşteţi răul comis de Molimă – lucruri la o scară mult mai impresionantă decât această Alianţă.

– Ah, da. Aşa se afirmă pe Reţea, domnule Nuwen. Dar evenimentele acelea se găsesc la mii de ani-lumină depărtare. Ele au trecut prin multiple bucle şi interpretări necunoscute înainte să fi sosit măcar în Exteriorul Median… chiar dacă ar fi fost realmente adevărate. Nu degeaba este poreclită Reţeaua Milioanelor de Minciuni.

Chipul străinului se întunecă. Rosti ceva sonor şi furios într-un grai complet deosebit de orice de pe Nyjora. Tonurile se ridicau şi coborau, aproape precum ciripelile dirokimilor. Se calmă cu un efort vizibil, dar când continuă, samnorska lui era şi mai accentuată ca înainte.

– Da. Vă spun însă că am fost la Căderea Releului. Molima înseamnă mai mult decât cele mai teribile orori pe care le-aţi auzit. Distrugerea lui Sjandra Kei a fost cel mai mic dintre efectele ei secundare. Ne veţi ajuta împotriva flotei Molimei?

Proprietara Limmende îşi lăsă forma masivă pe spate în plasa scaunului. Îşi privi şeful de stat-major şi cei doi discutară inaudibil. Privirea lui Kjet se opri dincolo de ei; puntea de comandă a navei portdrapel se extindea mult în spatele lui Limmende. Subofiţeri se deplasau silenţios; unii urmăreau conversaţia. Imaginea era limpede şi conturată, dar siluetele se mişcau cu stângăcia desenelor animate. Iar unele chipuri aparţineau unor persoane despre care Kjet ştia că fuseseră transferate înainte de căderea lui Sjandra Kei. Procesoarele din *Ølvira* preluau semnalul de bandă îngustă de la Centrala Flotei şi-l completau cu fundal detaliat (şi desuet), reprezentând imaginea reală transmisă. *După asta s-a terminat cu reprezentările,* îşi promise Svensndot, *cel puţin cât timp mai suntem aici, jos.*

Proprietara Limmende coborî ochii la obiectivul videocamerei.

– Scuzaţi o bătrână poliţistă paranoică, dar cred că este posibil ca voi să faceţi parte din Molimă. Limmende ridică mâna, ca şi cum ar fi solicitat să nu fie întreruptă, însă roşcovanul doar icnise de surprindere. Dacă v-am crede, atunci ar trebui să acceptăm că în sistemul stelar spre care ne îndreptăm există ceva util şi periculos. În plus, ar trebui să acceptăm că atât voi, cât şi flota Molimei deţineţi aptitudini aparte pentru a profita de trofeul acela. Dacă ne luptăm cu Molima, aşa cum ne cereţi, probabil că puţini dintre noi vor mai supravieţui. Veţi rămâne singuri cu trofeul. Ne temem de ceea ce s-ar

putea dovedi că sunteţi voi.

Pentru un moment, Pham Nuwen rămase tăcut. Treptat, mânia îi părăsi chipul.

– Este un raţionament logic, Proprietară Limmende. Şi în acelaşi timp o dilemă. Există vreo cale de ieşire?

– Skrits şi cu mine am discutat asta. Indiferent ce am face, atât noi, cât şi voi, trebuie să ne asumăm riscuri mari… Alternativa este însă şi mai teribilă. Suntem de acord să acceptăm să ne dirijaţi în bătălie, dacă mai întâi vă întoarceţi din drum şi ne permiteţi să suim la bord.

– Adică să renunţăm la avansul pe care-l avem în urmărire?

Limmende aprobă din cap. Gura lui Pham se deschise şi se închise, dar nu rosti niciun cuvânt. Părea să aibă dificultăţi în a respira. Ravna spuse:

– Într-un asemenea caz, dacă voi nu izbândiţi, totul este pierdut. Cel puţin în clipa de faţă avem un avans de şaizeci de ore. S-ar putea dovedi suficient pentru a răspândi vorba despre acest artefact, chiar dacă flota Molimei supravieţuieşte.

Chipul lui Skrits se deformă în caricatura unui zâmbet.

– Nu puteţi câştiga în ambele direcţii. Doriţi ca noi să riscăm totul doar pe baza asigurărilor voastre. Noi suntem dispuşi să ne dăm viaţa pentru aşa ceva, totuşi nu să fim pioni în jocul unor monştri.

Ultimele cuvinte avuseseră un ton straniu, din care dispăruse umbra de furie a replicii. Imaginile de la Centrala Flotei nu se mai clinteau acum, cu excepţia sincronizării incorecte dintre mişcările buzelor şi cuvinte. Glimfrelle îi aruncă o privire lui Svensndot şi indică ledurile de avarie de pe consola sa de comunicaţii. Vocea lui Skrits urmă:

– Căpitane de Grup Svensndot, este imperativ ca toate viitoarele comunicări cu această navă identificată să fie canalizate…

Imaginea încremeni şi nu se mai auzi nimic.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ravna.

Glimfrelle emise un pufnet ciripit.

– Pierdem legătura cu Centrala Flotei. Lăţimea noastră de bandă efectivă s-a redus la douăzeci de biţi pe secundă şi este-n scădere. Ultima transmisiune a lui Skrits n-a avut nici o sută de biţi. *Completată pentru lizibilitate aparentă de software-ul* Ølvira.

Kjet gesticulă nervos spre ecran.

– Opreşte naibii porcăria aia!

Cel puţin nu mai trebuia să se chinuiască cu reprezentarea. Şi nici nu voia să audă ceea ce bănuia că ar fi fost ultimul ordin al lui Jan Skrits.

– De ce să n-o lăsăm? întrebă Tirolle. Oricum nu-i nicio diferenţă.

Glimfrelle chicoti la ironia fratelui său, totuşi degetele lui lungi dansară peste consola de comunicaţii şi displayul deveni o fereastră

către stele. Cei doi dirokimi îi detestau pe birocraţi.

Svensndot îi ignoră şi privi fereastra de comunicaţii funcţională. Canalul spre Pham şi Ravna era video pe bandă largă, aproape complet lipsit de interpretări; dacă avea să cadă, n-ar fi existat subtilităţi perverse.

– Îmi pare rău de cele întâmplate. De câteva zile avem multe probleme cu comunicaţiile. Se pare că furtuna asta zonală este cea mai puternică din ultimele secole.

De fapt se înrăutăţea continuu. Jumătate din displayurile de ultraurmărire prezentau date aleatorii ininteligibile.

– Aţi pierdut contactul cu comandamentul vostru? întrebă Ravna.

– Pentru moment…

Svensndot se uită la Pham. Ochii roşcovanului păreau sticloşi.

– Şi mie îmi pare rău de felul în care s-a desfăşurat discuţia, continuă el, dar Limmende şi Skrits sunt persoane inteligente. Le puteţi înţelege punctul de vedere.

– Ciudate, îl întrerupse Pham. Imaginile erau ciudate.

Avea un ton visător.

– Te referi la retransmisia noastră de la Centrala Flotei?

Svensndot explică despre lăţimea de bandă îngustă şi despre performanţele în cădere liberă ale procesoarelor navei sale aici, în Adânc.

– Atunci şi imaginile pe care le vedeau ei erau la fel de proaste… Mă-ntreb ce au crezut că sunt eu?

– Ă-ă-ă…

Bună întrebare… Pham Nuwen: păr roşu ţepos şi zburlit, piele cenuşie ca fumul, glas cântat. Dacă indiciile acelea ar fi fost expediate, probabil că displayul Centralei Flotei ar fi prezentat ceva mult diferit de omul pe care-l vedea Kjet.

– … stai aşa! Reprezentările nu funcţionează în felul ăsta. Sunt convins c-au avut o imagine a ta destul de clară. La începutul sesiunii sunt expediate câteva imagini de înaltă rezoluţie, care după aceea sunt utilizate ca bază pentru animaţie.

Pham îl privi impasibil, aproape ca şi când nu i-ar fi crezut niciun cuvânt şi-l sfida pe Kjet să-şi reevalueze părerea. Ce naiba, explicaţia era corectă; nu exista nicio îndoială că Limmende şi Skrits îl văzuseră pe roşcovan sub forma unui om. În acelaşi timp însă ceva îl nemulţumea pe Kjet… *Imaginile lui Limmende şi Skrits păruseră vechi.*

– Glimfrelle! Verifică fluxul brut pe care l-am primit de la Centrală. Ne-au trimis vreo imagine de sincronizare?

Glimfrelle avu nevoie doar de câteva secunde. Şuieră un ton ascuţit de surprindere.

– Nu, şefu'! Şi fiindcă totul era încriptat corect, capătul nostru a trebuit să se descurce cu nişte animaţii vechi. (Îi spuse ceva lui Tirolle

şi cei doi ciripiră rapid.) Nimic nu pare să funcţioneze aici, jos. Poate că nu-i decât altă hibă.

Nu părea totuşi foarte sigur pe afirmaţia sa. Svensndot reveni la imaginile din *Excentric II.*

– Canalul spre Centrala Flotei era complet încriptat, utilizând coduri de unică folosinţă în care mă încred mai mult decât în cel prin care discutăm acum. Nu pot să cred că era un travesti.

Însă o senzaţie de greaţă îi suia prin măruntaie. Situaţia semăna teribil cu primele minute ale Bătăliei pentru Sjandra Kei, când îşi dăduse seama de perfecţiunea înşelătoriei şi înţelesese că toţi cei pe care încerca să-i protejeze vor fi omorâţi.

– O să contactăm alte nave. O să verificăm poziţia Centralei…

Pham Nuwen ridică o sprânceană.

– Poate că n-a fost un travesti.

Înainte să poată continua, unul dintre Călăreţi – cel cu skroda mai mare – începu să strige la ei. Rulă peste plafonul aparent al încăperii, împingându-i pe oameni în lături, pentru a se apropia de videocameră.

– Am o întrebare!

Vocea voderului era tulbure, aproape ininteligibilă. Lujerii creaturii se frecau între ei cu sunete uscate, într-un acces de tulburare pe care Kjet Svensndot nu-l mai văzuse vreodată la un skrodcălăreţ.

– Întrebarea mea: la bordul navei de comandă a flotei voastre există Călăreţi?

– Ce vrei să…

– *Răspunde la-ntrebare!*

– De unde să ştiu? Kjet încercă să-şi amintească. Tirolle, tu ai prieteni în echipa lui Skrits. Au Călăreţi la bord?

Tirolle gângavi câteva măsuri muzicale.

– *A’a’a’a.* Da. Înrolări de urgenţă – de fapt, salvaţi – imediat după bătălie.

– Asta-i tot ce putem face, prietene.

Skrodcălăreţul tremura, fără să vorbească. Apoi lujerii săi părură să se ofilească.

– Mulţumesc, spuse el încet.

Rulă încet înapoi, dispărând din cadrul videocamerei. Pham Nuwen se eclipsă şi el. Ravna se uită cu disperare în jur.

– Aşteptaţi, vă rog! vorbi ea către videocameră, după care Kjet văzu doar puntea de comandă abandonată.

La limita auzului microfoanelor direcţionale se auziră sunete bolborosite de conversaţie: voder şi oameni. Apoi Ravna reapăru.

– Ce a fost asta? întrebă Svensndot.

– N-nimic care să vă mai poată ajuta pe voi… Căpitane Svensndot, mi se pare că flota ta nu mai este condusă de cei care credeai.

– Poate. (Probabil.) Este o situaţie la care trebuie să mă gândesc.

Ea încuviinţă. Pentru o clipă, se priviră ochi în ochi, fără să vorbească. Ce bizar ca atât de departe de casă şi după toate nefericirile… să întâlnească un chip atât de familiar!

– Aţi fost realmente la Releu?

Întrebarea îi sună chiar lui prosteşte. Într-un fel însă, femeia reprezenta o punte între lucrurile pe care el le cunoştea şi în care se încredea şi stranietatea gravă a situaţiei prezente. Ravna Bergsndot aprobă.

– Da… şi-a fost exact aşa cum ai citit peste tot. Am avut chiar contact direct cu o Putere… Şi tot n-a fost îndeajuns, Căpitane de Grup. Molima a distrus totul. Partea aceea din Ştiri nu-i o minciună.

Tirolle se împinse către înapoi de la postul său la staţie.

– Atunci cum i-aţi putea provoca vreun rău Molimei prin orice acţiune a voastră de aici?

Cuvintele erau fără menajamente, dar ochii lui ’Rolle erau largi şi serioşi. De fapt, el căuta o justificare aflată în spatele acestei morţi. Dirokimii nu constituiseră partea cea mai mare a civilizaţiei de la Sjandra Kei, însă fuseseră de departe cea mai bătrână dintre rasele de acolo. Cu un milion de ani în urmă, ei ţâşniseră din Zona Lentă, colonizând cele trei sisteme pe care într-o bună zi oamenii aveau să le denumească Sjandra Kei. Cu mult înainte de sosirea oamenilor, ei erau o rasă de visători orientaţi spre interior. Îşi protejau sistemele stelare cu automate străvechi şi rase mai tinere, prietenoase. Încă o jumătate de milion de ani şi rasa lor ar fi putut dispărea din Exterior, sucombată sau evoluată în altceva. Era un şablon comun, similar cumva morţii şi bătrâneţii, totuşi mai blând. O prejudecată comună despre asemenea rase foarte bătrâne afirmă că membrii lor ar fi senili. În orice populaţie mare, vor exista variaţii. Întotdeauna vor fi unii care doresc să vadă lumea din exteriorul lor şi să evolueze acolo o vreme. Omenirea se împăcase foarte bine cu cei ca Glimfrelle şi Tirolle. Iar Bergsndot părea să înţeleagă asta.

– A auzit vreunul dintre voi despre teostricţiune?

– Nu, răspunse Kjet, apoi observă că ambii dirokimi tresăriseră.

Pentru câteva secunde, ei schimbară fluierături.

– Da, rosti în cele din urmă ’Rolle în samnorskă şi vocea îi era pe atât de aproape de veneraţie pe cât o auzise Kjet vreodată. Noi, dirokimii, existăm de mult timp în Exterior. Am trimis multe colonii în Transcendent şi unele au devenit Puteri… Iar odată… Ceva s-a întors. Nu era o Putere, desigur. De fapt, aducea mai degrabă cu un dirokim vătămat mental. Ştia însă lucruri şi făcea lucruri care au însemnat schimbări importante pentru noi.

– Fentrollar? întrebă Kjet într-o doară, recunoscând povestea.

Se petrecuse cu o sută de mii de ani înainte ca omenirea să fi ajuns la Sjandra Kei, totuşi era un subiect central de contradicţie între

terranele dirokimilor.

– Da, încuviinţă Tirolle. Nici chiar acum nu suntem de acord dacă Fentrollar a fost un dar sau un blestem, totuşi el a întemeiat habitatele onirice şi Vechea Religie.

Ravna aprobă din cap.

– Acesta este cazul cel mai familiar pentru noi, cei de la Sjandra Kei. Poate că nu-i un exemplu fericit, ţinând seama de toate efectele sale…

După aceea le istorisi despre căderea Releului, ce se întâmplase cu Bătrânul şi ce devenise Pham Nuwen. Discuţiile între dirokimi se diminuară la zero şi rămaseră perfect nemişcaţi. În cele din urmă, Kjet zise:

– Atunci ce ştie Nu… – se poticni în numele acela, ciudat la fel ca tot ce-l înconjura pe individ – … Nuwen despre lucrul pe care-l caută în Adânc? Ce poate face cu el?

– N-nu ştiu, Căpitane de Grup. Pham Nuwen însuşi nu ştie. Soluţia apare puţin câte puţin. Cred asta, fiindcă am fost de faţă o vreme… dar nu ştiu cum să vă fac să credeţi şi voi.

Inspiră profund, cutremurându-se, şi Kjet înţelese brusc ce loc chinuitor trebuia să fie *Excentric II.* Cumva, asta conferea şi mai multă credibilitate poveştii. Orice ar fi putut distruge realmente Molima trebuia să fie bizar. Kjet se întrebă cum s-ar fi comportat el, închis într-o navă cu aşa ceva.

– Lady Ravna, i se adresă rigid şi potrivit etichetei. (La urma urmelor, sugerez trădare.) Eu… ă-ă-ă… am o serie de prieteni în flota Securităţii Comerciale. Pot verifica suspiciunile pe care le-ai ridicat şi… (spune-o odată!) Este posibil să-ţi oferim sprijin, în ciuda ordinelor statului-major.

– Mulţumesc, sir. Îţi mulţumesc.

Glimfrelle întrerupse tăcerea.

– Semnalul slăbeşte pe canalul lui *Excentric II.*

Ochii lui Kjet baleiară ferestrele. Toate displayurile de ultraurmărire erau acoperite de paraziţi. Indiferent de natura furtunii, era foarte păcătoasă.

– Se pare că nu vom mai vorbi prea mult, Ravna Bergsndot.

– Da. Pierdem semnalul… Căpitane de Grup, dacă nimic din toate acestea nu va reuşi, dacă nu puteţi lupta pentru noi… Voi sunteţi tot ce-a mai rămas din Sjandra Kei. M-am bucurat să te văd pe tine şi pe dirokimi… să văd chipuri familiare după atâta timp, persoane pe care le-nţeleg cu adevărat. Eu…

Imaginea i se descompuse, înceţoşată în componente de frecvenţă joasă.

– *Huui!* exclamă Glimfrelle. Lăţimea de bandă a dispărut de tot.

Legătura lor cu *Excentric II* nu era deloc sofisticată. Ţinând seama

de problemele de comunicaţii, procesoarele navei comutaseră pur şi simplu pe codificare de viteză redusă.

– *Excentric II,* acum avem probleme şi pe canalul acesta. Sugerez să întrerupem.

Fereastra deveni cenuşie şi pe ea se derulară litere în samnorskă:

Da. Este mai mult decât o problemă de comu…

Glimfrelle îşi manipula iute consola de comunicaţii.

– Ioc. Zero, rosti el. Niciun semnal detectabil.

Tirolle ridică ochii de la matricea sa de navigaţie.

– Este mai mult decât o problemă de comunicaţii. Calculatoarele noastre n-au izbutit să configureze un salt cu ultrapropulsie peste douăzeci de secunde. Până atunci, executaseră cinci salturi pe secundă, având viteza de peste o jumătate de an-lumină pe oră. Acum…

Glimfrelle se lăsă pe spate în scaun.

– Aşadar… bun sosit în Zona Lentă!

* * *

Zona Lentă… Ravna Bergsndot privi peste puntea lui *Excentric II.* Undeva în fundul minţii, îşi imaginase întotdeauna Lentoarea ca fiind o beznă înăbuşitoare, iluminată în cazul cel mai fericit de torţe – domeniul cretinilor şi al calculatoarelor mecanice. Lucrurile nu păreau însă cu mult diferite decât anterior. Plafoanele şi pereţii străluceau la fel ca înainte. Stelele continuau să scânteieze prin ferestre (numai că acum putea să treacă foarte mult timp înainte ca vreuna dintre ele să se mişte).

Schimbarea era cel mai evidentă pe celelalte displayuri ale lui *E II.* Matricea de ultraurmărire clipea monoton, cu o legendă roşie care afişa timpul scurs de la ultima actualizare. Ferestrele de navigaţie erau acoperite cu outputuri de la diagnosticele pentru procesoarele propulsiei. Un mesaj audibil în triskwelină se repeta întruna:

– Atenţie! Detectare tranziţie în Lentoare. Executaţi imediat salt înapoi! Atenţie! Detectare tranziţie în Lentoare. Executaţi…

– Închide-l naibii!

Ravna apucă o şa şi se fixă de ea. Se simţea realmente ameţită, deşi putea fi vorba numai de un atac de panică (cât se poate de firesc).

– Ce lugher-de-fund mai e şi-ăsta! Intrăm direct în Zona Lentă şi ne avertizează abia după ce s-a întâmplat!

Tulpină-verde pluti mai aproape, deplasându-se în vârful picioarelor pe plafon cu lujerii ei.

– Nici chiar lugherele-de-fund nu pot evita aşa ceva, lady Ravna.

Pham rosti ceva către navă şi majoritatea displayurilor se

limpeziră.

– În mod normal, zise Cochilie-albastră, nici chiar o furtună Zonală uriaşă nu se întinde pe mai mult de câţiva ani-lumină. Noi ne aflam la două sute de ani-lumină deasupra graniţei Zonei. Probabil că ne-a izbit un talaz monstruos, din genul celor despre care citeşti doar în arhive. O consolare prea mică.

– Ştiam că se va-ntâmpla aşa ceva, zise Pham. Totul a fost teribil de păcătos în ultimele săptămâni.

În mod surprinzător, el nu părea foarte neliniştit.

– Da, aprobă femeia. Ne aşteptam poate la o încetinire, dar nu la Lentoare. (Suntem împotmoliţi.) Unde-i cel mai apropiat sistem? La zece ani-lumină? La cincizeci?

Imaginea beznei căpăta acum o realitate nouă şi peisajul stelar de dincolo de pereţii navei nu mai era prietenos şi constant. Erau înconjuraţi de neant şi se deplasau cu o fracţiune tot mai mică din viteza luminii; tot curajul lui Kjet Svensndot şi al flotei sale fusese zadarnic; Jefri Olsndot rămânea de-a pururi nesalvat. Mâna lui Pham îi atinse umărul, prima atingere după… zile?

– Încă putem ajunge la planeta Stiletelor. Ăsta-i un lugher-de-fund, nu uita! Nu ne-am împotmolit. Ce dracu’, statoreactorul de pe gândăcelul ăsta-i mai bun decât orice am avut vreodată în Qeng Ho! Şi pe atunci crezusem că eram omul cel mai liber din univers.

Decenii de timp de călătorie, majoritatea petrecute în hibernoterapie. Aceea fusese lumea lui Qeng Ho, lumea amintirilor lui Pham. Ravna se înfioră şi expiraţia ei se sfârşi într-un râs anemic. Pentru bărbat, presiunea teribilă dispăruse, cel puţin temporar. Putea fi uman.

– Ce-i aşa amuzant? întrebă el.

– Noi toţi, clătină Ravna din cap. Nu contează… Inspiră şi respiră lent de câteva ori. Bun… Cred că pot purta o conversaţie raţională. Prin urmare, Zona a produs un talaz enorm. Ceva care în mod normal are nevoie de o mie de ani – chiar şi într-o furtună – pentru a se deplasa un singur an-lumină a avansat brusc două sute de ani-lumină. Ha! Peste un milion de ani, oamenii vor citi despre asta în arhive. Nu sunt sigură că-mi doresc onoarea respectivă… Noi ştiam că era o furtună, totuşi nu ne aşteptasem să fim înecaţi. Îngropaţi sub ocean, la ani-lumină adâncime…

– Analogia cu o furtună pe ocean nu este perfectă, spuse Cochilie-albastră.

Skrodcălăreţul era tot în partea opusă a punţii, unde se retrăsese după ce-i adresase întrebarea căpitanului de la Sjandra Kei. Continua să pară tulburat, deşi revenise la tonul lui precis şi cusurgiu. Cochilie-albastră studia un display de navigaţie, în mod evident o înregistrare dinaintea talazului. Expedie imaginea pe un display bidimensional şi

rulă pe plafon către ei. Frunzele Tulpinii-verzi îl atinseră lin când trecu pe lângă ea.

El trimise displayul spre mâinile Ravnei şi continuă pe un ton pedant:

– Într-o furtună oceanică, suprafaţa apei nu va fi niciodată atât de agitată pe cât este într-o perturbaţie majoră de interfaţă zonală. Cele mai recente rapoarte de pe Ştiri arătau că ar fi vorba despre o suprafaţă fractală cu dimensiunea aproape de trei… Similar spumei şi picăturilor pulverizate.

Nici chiar el nu putea evita analogia cu furtuna. Peisaje stelare atârnau senine dincolo de pereţii de cristal şi sunetele cele mai puternice proveneau de la ventilatoarele navei. Cu toate acestea ei fuseseră înghiţiţi într-un maelstrom. Cochilie-albastră agită o frunză în direcţia displayului bidimensional.

– Ne-am putea întoarce în Exterior peste câteva ore.

– Poftim?

– Fii atentă! Planul displayului este determinat de poziţiile presupusei nave portdrapel Sjandra Kei, a celei pe care am contactat-o direct şi a noastră. (Cele trei formau un triunghi îngust, cu vârfurile Limmende şi Svensndot apropiate.) Am marcat orele la care a fost pierdut contactul cu ceilalţi. Uite: legătura cu statul-major al Securităţii Comerciale s-a întrerupt cu 150 de secunde înainte de a fi atinşi noi înşine. Din semnalul care sosea şi solicitările sale pentru schimbarea protocoalelor, cred că noi şi Svensndot am fost învăluiţi cam în acelaşi moment.

– Da, încuviinţă Pham. Poziţiile cele mai îndepărtate au pierdut ultimele contactul. Asta înseamnă că talazul a venit din lateral.

– Exact! Din locul în care era cocoţat pe plafon, Cochilie-albastră se întinse pentru a ciocăni displayul: Cele trei nave au fost ca nişte sonde în tehnica standard de mapare a Zonei. Rederularea displayurilor de urmărire va confirma neîndoios concluzia.

Ravna privi schiţa. Cele două laturi mai lungi ale triunghiului în vârful cărora se afla *E II* indicau aproape direct centrul galaxiei.

– Trebuie să fi fost ceva gigantic şi perpendicular pe restul suprafeţei.

– Un talaz-monstru care ne-a izbit dintr-o parte! spuse Tulpină-verde. Acela este şi motivul pentru care nu va dura mult.

– Da. De obicei schimbările radiale sunt pe termen lung. Talazul de acum trebuie să aibă un fel de aripă laterală, pe care ar trebui să o traversăm în câteva ore… şi să revenim în Exterior.

Cursa continua aşadar, pentru a fi câştigată… sau pierdută.

* * *

Primele ore fură stranii. Câteva ore fusese estimarea Cochiliei-albastre cu privire la timpul după care avea să revină în Exterior.

Rămaseră pe punte şi alternară între privirea ceasului şi gândurile despre conversaţiile ciudate pe care le purtaseră mai devreme. Pham era cuprins treptat de vechea tensiune nervoasă. Dintr-o clipă în alta, aveau să revină în Exterior. Ce trebuiau să facă atunci? Dacă numai câteva nave fuseseră corupte, poate că Svensndot ar fi reuşit totuşi să coordoneze un atac. Ar fi slujit acesta la ceva? Pham rulă din nou şi din nou înregistrările ultraurmăririlor, studiind toate navele detectabile din toate flotele.

– Dar când vom ieşi… când vom ieşi, o să ştiu ce trebuie să fac. Nu de ce trebuie s-o fac, ci exact ce anume trebuie făcut.

Şi nu putea explica mai mult. Dintr-o clipă în alta… Nu aveau niciun motiv să reseteze echipamentele, care ar fi necesitat altă iniţializare imediat după aceea.

După opt ore însă:

– S-ar putea de fapt să dureze mai mult, chiar o zi.

Scotociseră prin literatura istorică.

– Poate c-ar trebui să facem nişte curăţenie.

Excentric II fusese proiectată atât pentru Exterior, cât şi pentru Lentoare, dar al doilea mediu era considerat improbabil, exclusiv pentru situaţii disperate. Pentru Zona Lentă existau procesoare speciale, însă acestea nu se activaseră în mod automat. Sfătuit de Cochilie-albastră, Pham decuplă automatele de performanţe ridicate; nu fu prea greu, cu excepţia a două independente activate vocal care nu mai erau atât de inteligente încât să înţeleagă comenzile de oprire.

Folosirea noilor automate îi provocă Ravnei un fior care, în mod subtil, era la fel de înspăimântător ca pierderea anterioară a ultrapropulsiei. Imaginea ei despre Lentoare ca fiind o beznă străpunsă de lumina torţelor nu era decât o fantezie de coşmar, pe când Lentoarea ca domeniu al cretinilor şi calculatoarelor mecanice era mult mai credibilă. Performanţele lui *E II* se degradaseră constant în decursul voiajului lor spre Adânc, iar acum… Dispăruseră generatoarele grafice acţionate vocal, care erau prea complexe pentru a fi acceptate de noua *E II,* cel puţin în modul complet interpretativ. Dispăruseră şi analizoarele de context inteligente, care făceau biblioteca navei la fel de accesibilă ca şi propriile-ţi amintiri. În cele din urmă, Ravna decuplă până şi unităţile de artă şi muzică; în absenţa reacţiei emoţionale şi de context, păruseră moarte… memento permanent al faptului că îndărătul lor nu mai existau creiere. Chiar şi lucrurile cele mai simple fuseseră corupte. Elementele de control prin voce şi gesturi nu mai răspundeau consecvent la sarcasm şi argoul neprotocolar. Trebuia să-ţi impui o anume disciplină pentru a le utiliza eficient. (Lui Pham, situaţia părea să-i facă însă plăcere. Îi reamintea de Qeng Ho.)

Douăzeci de ore… Cincizeci… Fiecare continua să le spună

celorlalţi că n-aveau de ce să-şi facă griji. Dar acum Cochilie-albastră declarase că estimarea ore fusese nerealistă. Ţinând seama de înălţimea tsunami-ului (minimum două sute de ani-lumină), ar fi părut mai probabil să aibă întinderea de câteva sute de ani-lumină… asta în concordanţă cu legile de scalare ale precedentelor istorice. Raţionamentul respectiv avea un singur neajuns: ei se găseau dincolo de orice precedent. Graniţele zonelor urmau în general densitatea medie galactică. De la un an la altul nu exista practic nicio schimbare, doar contractarea lungă de eoni care ar fi putut într-o bună zi – după moartea tuturor stelelor, cu excepţia celor mai mici – să expună miezul galactic către Exterior. În orice moment dat, poate că o miliardime din graniţa aceea s-ar fi putut defini ca fiind în stare de furtună. Într-o furtună obişnuită, suprafaţa putea să înainteze ori să se retragă aproximativ cu un an-lumină într-un deceniu. Asemenea furtuni erau îndeajuns de frecvente, pentru a afecta anual norocul multor planete.

Mult mai rar – poate o dată la o sută de mii de ani în toată galaxia – se declanşa o furtună care să distorsioneze serios graniţa şi ale cărei talazuri se puteau deplasa cu un multiplu mare de viteză a luminii. Acestea erau talazurile transversale de la care porniseră Pham şi Cochilie-albastră cu estimările. Cel mai rapid se deplasa cu aproximativ un an-lumină pe secundă, pe o distanţă de nici trei ani-lumină; cele mai mari erau înalte de treizeci de ani-lumină şi înaintau cu niciun an-lumină pe zi.

Ce se ştia însă despre monştrii din clasa celui care îi înghiţise? Nu mare lucru. Poveştile la mâna a treia din biblioteca navei aminteau de talazuri poate la fel de mari ca al lor, dar dimensiunile şi vitezele lor de propagare nu erau clare. Este greu să te încrezi în istorii mai vechi de o sută de milioane de ani; nu prea există graiuri intermediare. (Şi chiar dacă ar fi existat, n-ar fi fost de niciun folos. Versiunea nouă şi nătângă a lui *E II* nu putea în niciun caz să efectueze o traducere mecanică a graiurilor naturale. Scotocirea bibliotecii era inutilă.)

Când Ravna i se plânse lui Pham în privinţa asta, el replică:

– Situaţia ar fi putut să fie şi mai rea. Ce-a fost de fapt proto-Partiţia?

Cu cinci miliarde de ani în urmă…

– Nimeni nu ştie cu certitudine.

Pham arătă cu degetul mare spre displayul lui de bibliotecă.

– Ştiai că unii cred c-a fost un super supertalaz? Ceva atât de uriaş, încât a înghiţit rasele care l-ar fi putut consemna. Uneori dezastrele cele mai mari nu sunt deloc observate… nu mai există nimeni care să transcrie poveştile horror.

Grozav!

– Iartă-mă, Ravna. Sincer vorbind, dacă ne-am fi găsit în ceva cât

de cât similar cu majoritatea dezastrelor din trecut, am fi scăpat într-o zi, cel mult în două. Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum este să plănuim. Este ca un armistiţiu în bătălie. Profită de el ca să respiri în tihnă. Gândeşte-te cum putem convinge părţile necorupte ale Securităţii Comerciale să ne ajute.

– Da…

În funcţie de forma aripii talazului, era posibil ca *E II* să fi pierdut mare parte din avans… *Pun totuşi prinsoare că flota Alianţei este complet panicată.* Probabil că oportuniştii aceia ar fi fugit să se pună la adăpost de îndată ce ar fi revenit în Exterior.

Sfatul lui Pham o ţinu ocupată douăzeci de ore, luptându-se cu obiectele pe jumătate nătângi care susţineau că sunt planificatori strategici în noua versiune *E II.* Chiar dacă ar fi ieşit din talaz în clipa imediat următoare, putea fi prea târziu. În jocul acesta existau jucători pentru care talazul nu reprezenta un armistiţiu; Jefri Olsndot şi aliaţii săi Stilete. Trecuseră şaptezeci de ore de la ultimul lor contact; Ravna ratase trei şedinţe de comunicări cu ei. Dacă ea era panicată, cum trebuia să fie Jefri? Chiar dacă Oţel şi-ar fi putut respinge inamicii, timpul şi încrederea aveau să se sfârşească pe planeta Stiletelor.

După o sută de ore petrecute în talaz, Ravna observă că Cochilie-albastră şi Pham făceau teste de forţă pe propulsia statoreactoare a lui *E II.* Unele armistiţii durează o veşnicie.

Capitolul 34

Arşiţa verii se întrerupsese de o vreme; ba chiar, era aproape răcoare. Fumul persista şi aerul continua să fie uscat, însă vânturile păreau mai puţin intense. În interiorul cabinei din navă, Amdijefri nu băga prea mult în seamă schimbarea vremii.

– Şi altă dată au întârziat cu răspunsurile, spuse Amdi. Ea ne-a explicat că ultraundele…

– Ravna n-a întârziat niciodată atât de mult!

Cel puţin n-o mai făcuse din timpul iernii. Tonul lui Jefri oscila între teamă şi nerăbdare. La miezul nopţii ar fi trebuit să fie o transmisiune de date tehnice, pe care ei să le înmâneze domnului Oţel. Datele nu sosiseră până dimineaţă, iar de acum Ravna lipsise şi de la întâlnirea de după-amiază, momentul când de obicei puteau flecări niţel.

Cei doi copii reexaminară toate setările echipamentelor de comunicaţii. În toamna trecută, ei le copiaseră cu multă răbdare, la fel ca pe diagnosticele de primul nivel. Toate păreau neschimbate… cu excepţia a ceva numit detectare purtătoare. Dacă ar fi avut un dataset, s-ar fi putut uita ce însemna asta.

Ba chiar resetaseră cu foarte multă grijă unii dintre parametrii comunicatorului… apoi, neliniştiţi, îi readuseseră la valorile iniţiale când nu se întâmplase nimic. Poate că nu oferiseră schimbărilor suficient timp ca să opereze. Poate că acum stricaseră realmente ceva.

Rămaseră toată după-amiaza în cabina de comandă, trecând ciclic prin stări de frică, plictiseală şi frustrare. După patru ore, plictiseala înregistrase finalmente o victorie temporară. Jefri moţăia incomod în hamacul tatălui său, cu doi din Amdi ghemuiţi în braţe.

Amdi cercetă într-o doară încăperea şi se uită la comenzile pentru rachete. Nu… nici măcar faimoasa-i încredere în sine nu-i dădea ghes să le încerce. Altul din el trase de capitonajul peretelui. Pentru o vreme se putea uita cum creşteau fungii. Într-atât de plicticoasă devenise situaţia.

Substanţa sură se întinsese mult de când o privise ultima dată şi era destul de groasă înapoia vătuirii. Amdi trimise o parte din sine să se strecoare între perete şi capitonaj. Era întuneric, totuşi ceva lumină pătrundea prin interstiţiul de lângă plafon. În majoritatea locurilor mucegaiul nu atingea grosimea de doi centimetri, însă aici, în spate, ajunsese la zece-doisprezece – *uau!* Chiar deasupra nasului său explorator, creştea o proeminenţă uriaşă, aproape la fel de mare ca muşchii ornamentali ce decorau sălile de reuniuni din castel. Filamente cenuşii subţiri coborau din fungi. Amdi fu cât pe-aici să-l strige pe Jefri, dar cei doi ai lui din hamac se simţeau prea confortabil.

Apropie două capete de ciudăţenie. Peretele dinapoia ei părea de asemenea niţel straniu… ca şi cum o parte din material i-ar fi fost

afectat de mucegai. Şi cenuşiul în sine… era ca fumul; Amdi pipăi filamentele cu nasul. Erau totuşi solide, uscate. Simţi o gâdilătură în nas şi încremeni, surprins şi şocat. Privindu-se din spate, văzu că două filamente trecuseră pur şi simplu prin capul celui aflat lângă perete! Nu simţea însă nicio durere, ci doar gâdilătură aceea.

– Ce-i… ce-i?

Jefri fusese trezit brusc, când Amdi se încordaseră în braţele lui.

– Am găsit ceva cu totul ciudat în spatele capitonajelor. Am atins bucata asta mare de fungi şi…

Pe când vorbea, Amdi se retrase încetişor din faţa proeminenţei de pe perete. Atingerea nu-l durea, ci-l făcea mai degrabă nervos, decât curios. Simţi cum filamentele lunecă lin afară.

– Ţi-am spus că nu trebuie s-atingem chestia aia. E murdară. Singurul lucru bun e că nu miroase.

Jefri coborî din hamac, traversă cabina şi ridică acoperitoarea vătuită. Membrul haitei lui Amdi ridicat pe labele din spate îşi pierdu echilibrul şi se trase brusc din faţa fungilor. Se auzi un pocnet şi simţi o durere ascuţită în buză.

– Mamă, ce mare e! Ai păţit ceva? întrebă el apoi, auzind şuieratul de durere al lui Amdi:

Amdi se îndepărtă de perete.

– Nu cred.

Vârful ultimului filament îi rămăsese înfipt în buză. Nu-l durea la fel de rău ca urzicile în care intrase cu câteva zile în urmă. Amdijefri examină rana. Bucăţica de spin fumuriu părea dură şi casantă. Degetele lui Jefri o desprinseră cu blândeţe. După aceea, cei doi priviră substanţa de pe perete.

– Chiar că s-a-ntins. Şi parcă i-ar face rău şi peretelui în sine.

Amdi îşi tampona botul însângerat.

– Mda. Înţeleg de ce ai tăi ţi-au spus să te ţii departe.

– Poate c-ar trebui să-i cerem domnului Oţel să-l cureţe.

Cei doi petrecură o jumătate de oră dând ocol cabinei, prin spatele capitonărilor. Substanţa sură se întinsese mult, dar nu exista altă inflorescenţă precum cea în care se înţepase Amdi. Se întoarseră s-o examineze şi chiar încercară să atingă filamentele cu bucăţi de ţesătură. Niciunul nu riscă alte contacte cu degetele ori cu nasurile.

Fungii de pe perete fură de departe lucrul cel mai incitant din după-amiaza aceea; nu primiră niciun mesaj de la *E II.* A doua zi, arşiţa reveni.

Trecură încă două zile… şi nu tot niciun semn de la Ravna.

* * *

Lord Oţel se plimba pe zidurile din vârful Dealului Navei Stelare. Era aproape miezul nopţii şi soarele se găsea la cincisprezece grade deasupra orizontului de miazănoapte. Sudoarea îi năclăia blana; era

vara cea mai caldă din ultimii zece ani. Vântul uscat sufla necontenit de treisprezece zilentregi şi de acum nu mai era o abatere salutată cu încântare de la răcoarea acestor ţinuturi. Pe câmpuri, culturile mureau. Fumul de la incendiile din fiorduri era vizibil sub forma unei pâcle atât la miazănoapte, cât şi la miazăzi de castel. La început culoarea aceea roşcată fusese o noutate, o schimbare de la nesfârşitul albastru al cerului şi depărtării şi de la ceaţa alburie a mării. Doar la început… Însă când focul atinsese Vâlceaua-pârâului de Răsărit, întreaga boltă fusese scăldată în roşu. Cenuşa căzuse din cer toată ziuantreagă şi nu se simţise alt miros decât cel de arsură. Unii spuneau că era mai groaznic decât aerul spurcat din oraşele din miazăzi.

Gărzile de pe ziduri se retrăgeau mult din calea lui, nu numai din curtenie şi nu numai din teamă faţă de el. Soldaţii nu se putuseră încă obişnui cu cei în mantii şi zvonul pe care-l răspândise Shreck nu contribuise cu nimic la destinderea minţilor lor: Lord Oţel era însoţit de un solitar care purta culorile unui Lord.

Creatura nu scotea sunete mentale şi umbla incredibil de apropiat de stăpânul ei. Oţel se adresă solitarului:

– Succesul înseamnă respectarea termenelor. Îmi amintesc că tu m-ai învăţat asta.

De fapt, ai băgat-o cu forţa în mine.

Celălalt îi întoarse privirea, înclinând capul uşor într-o parte.

– Din câte îmi amintesc, am spus că succesul înseamnă adaptarea la schimbările termenelor.

Cuvintele erau perfect articulate. Existau solitari care puteau vorbi atât de bine… însă nici cei mai verbali nu reuşeau să poarte conversaţii inteligente. Shreck nu avusese greutăţi în a-i convinge pe soldaţi că ştiinţa Jupuitorului crease o rasă de superhaite, că aceia care purtau mantii erau la fel de inteligenţi ca orice haită obişnuită. Era o acoperire bună pentru adevărul mantiilor. Inspira teamă şi în acelaşi timp oculta adevărul.

Solitarul reduse un pic din distanţă; era mai aproape de Oţel decât fusese altcineva vreodată, exceptând asasinatele, siluirile şi bătăile din trecut. În mod reflex, Oţel îşi linse buzele şi se răsfiră în jurul ameninţării. Din unele puncte de vedere, cel înveşmântat în mantie era aidoma unui leş, fără urmă de sunet mental. Oţel pocni din fălci, închizându-le, după care încuviinţă:

– Da. Geniul constă în a câştiga chiar dacă termenele s-au modificat complet. (Îşi îndepărtă toţi ochii de la Jupuitor şi examină orizontul de miazăzi, învăluit în roşu.) Care-i cea mai recentă estimare a înaintării Cioplitoarei-în-lemn?

– Continuă să rămână în tabără, la cinci zile spre sud-est de aici.

– Incompetentă blestemată! E greu de crezut că-i părintele tău!

Prodotus i-a uşurat enorm calea; soldaţii ei şi tunurile acelea de jucărie ar fi trebuit să ajungă aici de zece-zile…

– Şi să fie măcelăriţi, la termen.

– Da! Cu mult înainte de sosirea prietenilor noştri din ceruri. Ea se abate însă către interior şi apoi se opreşte.

Membrul haitei Jupuitorului ridică din umeri sub mantia neagră. Oţel ştia că radioul era pe atât de greu pe cât părea şi-l consola ideea că celălalt plătea un preţ pentru omniscienţa sa. Ce teribil trebuia să fie ca pe o asemenea arşiţă să ai toate părţile tale înfofolite până la timpane! Îşi putea imagina disconfortul… Când erau în interior, îl putea adulmeca.

Trecură pe lângă un tun de meterez. Metalul stratificat al ţevii strălucea. Arma avea o bătaie de trei ori mai lungă decât jalnica invenţie a Cioplitoarei-în-lemn. În vreme ce Cioplitoarea-în-lemn lucrase cu datasetul şi intuiţia unui copil uman, el beneficiase de sfaturile directe ale Ravnei şi tovarăşilor ei. La început, Oţel se temuse de dărnicia lor, crezând că superioritatea Vizitatorilor era atât de mare, încât nu le păsa că-i oferă arme. Acum însă… cu cât afla mai multe despre Ravna şi ceilalţi, cu atât le înţelegea mai bine slăbiciunile. Ei nu puteau experimenta cu propria lor persoană, nu se puteau autoîmbunătăţi. Prostănaci inflexibili, care se schimbau lent! Uneori dovedeau o şiretenie elementară – ezitările Ravnei legate de ceea ce dorea din nava stelară –, dar disperarea lor răsuna limpede în toate mesajele, la fel ca şi ataşamentul faţă de copilul-om.

Totul mersese minunat, până cu câteva zile în urmă. Când ieşiră din raza auditivă a haitei tunar, Oţel se adresă Jupuitorului:

– În continuare nicio veste de la salvatorii noştri?

– Aşa-i. (Dintre cele două termene ratate, acesta era cel cu adevărat important, cel pe care nu-l puteau controla.) Ravna n-a mai comunicat de două zile. Doi din mine sunt chiar acum cu Amdijefri.

Solitarul indică din bot spre domul donjonului interior, însă gestul fu un eşec stângaci. Fără alte boturi şi alţi ochi, limbajul trupului îi era limitat. *Pur şi simplu noi nu suntem făcuţi pentru a hoinări o bucată pe-aici, o bucată pe-acolo.*

– Peste câteva minute, va începe a treia zi de când cei din spaţiu n-au mai vorbit. Copiii au început să dispere.

Glasul îi suna plin de înţelegere. În mod reflex, lordul Oţel se mai îndepărtă puţin de el. Îşi amintea tonul acela din propria sa existenţă anterioară. Îşi reamintea de asemenea tăieturile şi moartea ce urmaseră de fiecare dată.

– Eu vreau ca ei să fie fericiţi, Tyrathect. Să presupunem că legătura se va restabili; în momentul acela, vom avea nevoie de ei.

Oţel dezgoli şase perechi de colţi către solitarul înconjurat: *Fără vechile tale şiretlicuri.*

Celălalt tresări, o zvâcnire aproape imperceptibilă care-l încântă pe Oţel mai mult decât tremuratul a zece mii de haite.

– Bineînţeles. Spun doar că ar trebui să-i vizitezi, să încerci să-i ajuţi să facă faţă temerilor lor.

– Fă-o tu.

– Ah… dar ei n-au pe deplin încredere în mine. Ţi-am mai spus-o, Oţel; ei te iubesc pe tine.

– Aha! Şi ţi-au citit răutatea, da?

Situaţia îl făcea pe Oţel să se simtă mândru. El înregistrase succes acolo unde metodele Jupuitorului ar fi dat greş. Manipulase fără ameninţări sau dureri. Fusese experimentul său cel mai nebunesc şi, cu certitudine, cel mai profitabil. Totuşi…

– Uite ce-i, n-am timp să fac pe dădaca nimănui. Mă oboseşte să vorbesc cu ăia doi.

A-şi păstra cumpătul, a suporta mângâierile lui Jefri şi farsele lui Amdi era într-adevăr obositor. La început, Oţel insistase ca nimeni altcineva să nu aibă contact apropiat cu copiii. Ei erau prea importanţi pentru a fi expuşi altora; cea mai elementară gafă le-ar fi putut dezvălui adevărul, ruinându-l. Chiar şi acum Tyrathect era unica haită în afară de el care avea contact regulat cu ei. Însă pentru Oţel fiecare întâlnire era mai neplăcută decât cea anterioară, un test decisiv al controlului de sine. Era greu să-ţi păstrezi stăpânirea când erai cuprins de furia uciderii, iar pentru Oţel cam aşa se încheiau aproape toate conversaţiile cu copiii. Ce minunat avea să fie după sosirea celor din spaţiu. Atunci el putea folosi celălalt capăt al uneltei care era Amdijefri. Atunci n-ar mai fi avut nevoie de încrederea şi prietenia lor. Atunci ar fi avut o pârghie – pe cineva pe care să tortureze şi ucidă pentru a-şi impune ordinele.

Desigur, dacă străinii nu mai soseau niciodată sau dacă…

– Trebuie să facem ceva! Nu voi fi gunoi purtat pe valurile viitorului. Oţel izbi în schela care se întindea pe partea interioară a parapetului, desprinzând aşchii cu tăişurile de oţel purtate pe gheare: Noi nu putem face nimic în privinţa străinilor, aşa că trebuie să ne ocupăm de Cioplitoarea-în-lemn. Da!

Rânji la Jupuitor:

– Ironia sorţii, nu? Vreme de o sută de ani i-ai căutat distrugerea şi acum eu pot izbândi. Ceea ce ar fi trebuit să însemne marele tău triumf nu este pentru mine decât un ocol enervant, dar inevitabil, făcut deoarece proiectele mai mari sunt temporar întârziate.

Solitarul înveşmântat în mantie nu păru impresionat.

– Mai este amănuntul minor al darurilor căzute din cer.

– Da, în fălcile mele căscate. Şi acela-i norocul meu, nu? Făcu câţiva paşi chicotind în barbă. Da! Este timpul să-i cerem lui Prodotus să-şi aducă la sacrificare regina credulă. Poate că va afecta alte

evenimente, totuşi… ştiu că vom purta bătălia la răsărit de locul acesta.

– Pasul Margrum?

– Exact. Trupele Cioplitoarei-în-lemn ar trebui să fie destul de strânse la suirea prin defileu. Noi ne vom deplasa tunurile acolo şi le vom amplasa înapoia crestei. Va fi uşor să-i distrugem toţi soldaţii. Şi este suficient de departe de Dealul Navei Stelare; chiar dacă cei din spaţiu ar ajunge în acelaşi timp, putem menţine separate cele două proiecte.

Solitarul nu răspunse şi, după un moment, Oţel îi aruncă o privire nemulţumită.

– Da, iubite învăţător, ştiu că există un risc. Ştiu că ne divizem forţele. Dar este vorba despre o armată aflată practic în pragul casei noastre. A sosit neconvenabil de târziu, însă nici chiar Prodotus n-o poate determina să se întoarcă şi să revină acasă. Iar dacă el încearcă să tărăgăneze, regina ar putea… Poţi să prezici acţiunile ei?

– Nu. A fost dintotdeauna înclinată spre surprize.

– S-ar putea chiar să ghicească înşelătoria lui Prodotus. Asta este! Ne asumăm un risc mic şi o distrugem acum. Eşti cu Cercetaşul-superior Rangolith?

– Da. Doi din mine.

– Spune-i să-i trimită vorbă lui Prodotus. Peste două zile, dar nu mai devreme, trebuie să aducă armata reginei prin Pasul Margrum. Eşti liber să te ocupi de detalii; cunoşti terenul mai bine decât mine. Vom stabili amănuntele finale după ce ambele tabere vor ajunge pe poziţii. (Era minunat să fii comandantul eficient al ambelor tabere dintr-o bătălie!) Încă ceva! Este un lucru important şi Prodotus trebuie să-l rezolve în următoarea zintreagă. Vreau să-l omoare pe omul Cioplitoarei-în-lemn.

– Ce rău poate face ea?

– Asta-i o întrebare prostească (mai ales din partea ta). Nu ştim când pot ajunge la noi Ravna şi Pham. Până nu-i avem în fălci, este periculos s-o avem pe creatura Johanna în preajmă. Spune-i lui Prodotus să pară un accident, însă vreau ca Două-picioare să dispară.

* * *

Jupuitorul era peste tot. Era o formă de atotputernicie la care visase încă de când fusese nou-creatul Cioplitorului-în-lemn. În timp ce unul din el vorbea cu Oţel, alţi doi se învârteau prin Nava Stelară cu Amdijefri, iar alţi doi se strecurau prin pădurea rară aflată la miazănoapte de bivuacul Cioplitoarei-în-lemn.

Paradisul poate fi de asemenea o agonie şi, de la o zi la alta, chinurile erau tot mai greu de suportat. În primul rând, vara era pe cât de insuportabil de dogoritoare putea fi în miazănoapte. Iar mantiile-radio nu erau doar grele şi încinse. În mod obligatoriu, ele îi

acopereau timpanele membrilor şi, spre deosebire de alte straie inconfortabile, preţul dezbrăcării acestora fie numai pentru o secundă însemna pierderea minţii. Primele lui încercări duraseră numai o oră sau două. Urmase după aceea o expediţie de cinci zile cu Cercetaşul-superior Rangolith, care-i asigurase lui Oţel informaţii şi controlul instantaneu al regiunii din jurul Dealului Navei Stelare. Avusese nevoie de două zilentregi pentru a-şi reveni de pe urma rosăturilor şi durerilor cauzate de mantiile-radio.

Acest exerciţiu de ultimă oră în omniscienţă dura de douăsprezece zile. Purtarea permanentă a mantiilor era imposibilă, aşa că, zilnic, prin rotaţie, unul dintre membrii săi îşi scotea radioul, era îmbăiat şi căptuşeala mantiei îi era schimbată. Era ora de nebunie zilnică a Jupuitorului, când, uneori, Tyrathect cea cu voinţă slabă revenea în minte, străduindu-se zadarnic să-şi restabilească dominaţia. Era lipsit de importanţă. Cu un membru deconectat, restul haitei era formată numai din patru. Existau cvartete de inteligenţă normală, dar niciunul în Jupuitor/Tyrathect. Îmbăierea şi reechiparea se desfăşurau într-o ceaţă de confuzie.

Şi desigur, deşi umbla peste tot simultan, Jupuitorul nu era mai inteligent decât înainte. După primele experimente zguduitoare, el învăţă să vadă/audă scene care erau radical diferite… însă era la fel de dificil ca întotdeauna să poarte conversaţii multiple. Când se tachina cu Oţel, ceilalţi membri ai săi aveau foarte puţine de spus lui Amdijefri sau cercetaşilor lui Rangolith.

Lord Oţel terminase cu el. Jupuitorul mergea în lungul parapetului alături de fostul său elev, dar dacă Oţel i-ar fi spus ceva, l-ar fi smuls din conversaţia lui curentă. Jupuitorul rânji (atent ca membrul haitei care umbla cu Oţel să nu-l trădeze). Oţel credea că în clipa aceea el vorbea cu Cercetaşul-superior Rangolith. Da, avea să facă şi asta… însă peste nişte minute. Un avantaj al situaţiei sale era că nimeni nu putea şti în mod sigur tot ce întreprindea el. Dacă era grijuliu, avea în cele din urmă să conducă iarăşi aici. Jocul era periculos şi mantiile în sine erau dispozitive periculoase. Dacă o mantie nu stătea în soare pentru câteva ore, ea îşi pierdea puterea, iar cel care o purta era izolat de haită. Şi mai neplăcută era problema paraziţilor – acela era cuvântul utilizat de omul-călugăriţă. Al doilea set de mantii îşi ucisese utilizatorul, iar Spaţialii nu erau siguri în privinţa cauzei, atât doar că fusese o problemă de interferenţă.

Jupuitorul nu avusese parte de nimic atât de extrem. Uneori însă, în cele mai îndepărtate călătorii ale sale cu Rangolith sau când puterea unei mantii scădea, în mintea lui apăruse un zbieret incredibil, ca o duzină de haite care s-ar fi apropiat foarte mult, sunete ce alternau între nebunia sexuală şi frenezia uciderii. Tyrathect părea încântată de momentele acelea; ea ţâşnea din zăpăceală şi-l copleşea

cu ura ei slabă. În mod normal, dădea târcoale pe la marginile conştiinţei lui, deformând un cuvânt aici, o motivaţie colo. După paraziţi, ea era mult mai neplăcută; o dată menţinuse controlul timp de aproape o zintreagă. Dacă ar fi avut parte de un an fără crize, Jupuitorul i-ar fi putut studia pe Ty, Ra şi Thect, pentru a face excizia adecvată. Probabil că Thect, cel cu vârfurile urechilor albe, trebuia ucis. Nu era inteligent, totuşi părea a fi cheia de boltă a terţetului. Cu un înlocuitor precis meşteşugit, Jupuitorul putea fi chiar şi mai măreţ decât înainte de masacrul din Sala Parlamentului. Deocamdată însă Jupuitorul era împotmolit; chirurgia sufletului asupra propriei tale persoane constituia o provocare teribilă chiar şi pentru Stăpân.

Aşadar, precaut. Precaut. Menţine mantiile bine încărcate, nu întreprinde călătorii lungi şi nu lăsa pe nimeni să întrevadă iţele planului tău. În vreme ce Oţel credea că el discuta cu Rangolith, Jupuitorul stătea de vorbă cu Amdi şi Jefri.

Chipul omului era scăldat în lacrimi.

– D-de patru ori n-n-a apărut R-Ravna. *Ce i s-a-ntâmplat?*

Vocea i se subţie şi spori în intensitate. Jupuitorul nu-şi dăduse seama că mecanismul eructator pe care oamenii îl foloseau pentru a emite sunete avea o asemenea flexibilitate.

Majoritatea lui Amdi era strânsă în jurul băiatului. Îi lingea obrajii lui Jefri.

– De vină ar putea fi ultraundele noastre. Poate că a defectat ceva.

Privi implorator la Jupuitor. Şi în ochii puiandrilor sclipeau lacrimi.

– Tyrathect, te rog, mai spune-i o dată lui Oţel! Să ne lase să stăm ziuantreagă în navă. Poate c-au sosit unele mesaje care n-au fost înregistrate.

Jupuitorul cu Oţel coborî scara dinspre miazănoapte şi traversă terenul pentru parade. Asculta doar superficial plângerile celuilalt legate de întreţinerea necorespunzătoare din jurul zonelor pentru antrenament. Cel puţin Oţel era îndeajuns de isteţ pentru a păstra platformele de disciplinare pe Insula Tăinuită.

Jupuitorul cu cercetaşii lui Rangolith plescăi printr-un pârâiaş de munte. Deşi era în toiul verii şi se găseau în mijlocul unui Vânt-uscat, tot mai existau petice de nea, iar pâraiele ce curgeau pe sub ele erau reci ca gheaţa.

Jupuitorul cu Amdijefri înainta puţin, lăsând doi din Amdi să se rezeme de flancurile sale. Ambilor copii le plăcea contactul fizic, iar el era singura persoană pe care o aveau în afara lor înşişi. Era o perversiune, desigur, dar Jupuitorul îşi bazase viaţa pe manipularea slăbiciunilor altora şi – cu excepţia suferinţei – o saluta pe aceasta. Zumzăi prin umeri un sunet profund de tors felin, mângâindu-l pe puiandrul cel mai apropiat.

– Îi voi spune Lordului Oţel cu prima ocazie când îl voi vedea.

– Mulţumesc.

Un puiandru îi adulmecă mantia apoi, din fericire, se îndepărtă; sub acoperământul acela, Jupuitorul era o masă de inflamaţii dureroase. Poate că Amdi înţelesese asta sau poate că… într-o măsură tot mai mare, Jupuitorul observa o reticenţă la cei doi. Comentariul pe care i-l făcuse lui Oţel fusese o scăpare de adevăr; realmente cei doi nu aveau încredere în el. Asta era vina lui Tyrathect. Pe cont propriu, Jupuitorul n-ar fi avut probleme în a câştiga iubirea lui Amdijefri. El nu avea nimic din temperamentul ucigaş şi demnitatea fragilă a lui Oţel. Jupuitorul putea pălăvrăgi pur şi simplu de plăcere, combinând permanent adevărul şi minciunile. Unul dintre cele mai de seamă talente ale sale era empatia; niciun sadic nu putea aspira la perfecţiune fără capacitatea aceea de diagnosticare. Însă exact atunci când se descurca mai bine, când ei păreau gata să se deschidă înaintea lui… atunci se iveau Ty, Ra sau Thect, deformându-i expresia sau otrăvindu-i alegerea cuvintelor. Poate că ar fi trebuit să se mulţumească cu subminarea respectului copiilor pentru Oţel (desigur, fără a spune vreodată ceva direct împotriva lui). Jupuitorul suspină şi mângâie liniştitor braţul lui Jefri.

– Ravna va reveni. Sunt sigur de asta.

Omul smiorcăi niţel, după care se întinse să mângâie porţiunea neacoperită de mantie a capului Jupuitorului. Rămaseră tăcuţi o vreme, iar atenţia lui reveni la…

… *pădurea şi cercetaşii lui Rangolith.* Grupul suia de aproape zece minute. Ceilalţi nu aveau poveri şi erau obişnuiţi cu soiul acesta de exerciţii. Cei doi membri ai Jupuitorului rămâneau în urmă. Sâsâi către conducătorul grupului.

Acesta reveni spre el, cu grupa ferindu-se iute din calea sa. Se opri când cel mai apropiat membru al lui ajunse la cincisprezece picioare de Jupuitor. Capetele cercetaşului se înclinară într-o parte şi alta.

– Ce doreşti… lordul meu?

Era un individ nou; fusese informat despre mantii, însă Jupuitorul ştia că nu înţelegea noile reguli. Aurul şi argintul ce scânteiau pe negrul mantiilor erau culori rezervate pentru Lorzii Domeniului, dar în acelaşi timp aici se găseau numai doi din Jupuitor; în mod normal, un asemenea fragment abia putea să poarte o conversaţie, cu atât mai puţin să dea ordine rezonabile. Jupuitorul ştia că absenţa sunetelor sale mentale era la fel de deconcertantă. *Zombi,* îi spuneau unii soldaţi când se gândeau în singurătate.

Jupuitorul indică în sus pe deal; liziera era la numai câţiva metri.

– Cercetaşul-superior Rangolith este de cealaltă parte. O vom lua pe scurtătură, articulă el fără putere.

O parte din celălalt privea deja spre coama dealului.

– Nu este bine, sire. (Cercetaşul vorbea lent şi apăsat. Un duet

prost şi blestemat, declara postura lui.) Cei răi ne vor zări.

Jupuitorul îl fulgeră cu privirea; un gest dificil de efectuat corespunzător când n-ai decât doi membri.

– Soldat, vezi aurul de pe umerii mei? Unul singur din mine preţuieşte cât toţi ai tăi. Dacă eu zic s-o luăm pe scurtătură, aşa o să facem... chiar dacă asta va-nsemna să ne afundăm până la pântece prin pucioasă.

De fapt, Jupuitorul ştia cu exactitate locurile în care Prodotus îşi plasase santinelele. Traversarea terenului pe aici nu implica niciun risc. Iar el se simţea foarte obosit.

Conducătorul grupului tot nu ştia exact ce anume era Jupuitorul, dar vedea că mantiile negre erau cel puţin la fel de periculoase ca orice lord cu haită integrală. Se retrase umil, târându-şi pântecele pe pământ. Grupul se întoarse către coamă şi peste câteva minute mergeau pe landa deschisă.

Postul de comandă al lui Rangolith se afla la mai puţin de jumătate de milă pe poteca aceasta...

Jupuitorul cu Oţel intră în donjonul interior. Piatra fusese tăiată recent şi zidurile ridicate cu viteza frenetică a construcţiei întregului castel. La treizeci de picioare deasupra capetelor lor, acolo unde plafonul se întâlnea cu contraforturile, zidăria fusese perforată de găuri înguste. În curând, găurile acelea aveau să fie umplute cu praf de puşcă – la fel ca şi fantele din zidul are înconjura terenul de asolizare. Oţel le denumise aleile întâmpinării. Acum întoarse un cap înapoi, spre Jupuitor.

– Ce spune Rangolith?

– Scuze. Este plecat în patrulare. Ar trebui să ajungă aici – vreau să spun, în tabără – dintr-o clipă în alta.

Jupuitorul se străduia să nu divulge propriile sale expediţii cu cercetaşii. Asemenea acţiuni de recunoaştere nu erau interzise, însă Oţel ar fi cerut explicaţii dacă ar fi ştiut despre ele.

Jupuitorul cu cercetaşii lui Rangolith clipocea prin landa îmbibată de apă. Deasupra zăpezii care se topea, aerul era delicios de răcoros şi briza strecura limbi reci pe sub blestematele de mantii.

Rangolith alesese cu iscusinţă locul pentru postul său de comandă. Corturile se aflau într-o depresiune puţin adâncă la marginea unui tău văratic întins. La o sută de metri mai departe, un petic uriaş de zăpadă acoperea dealul de deasupra lor, alimenta tăul şi menţinea răcoarea plăcută a aerului. De dedesubt, corturile nu puteau fi zărite, totuşi locul se găsea atât de sus în dealuri, încât de pe marginea depresiunii se putea vedea perfect în trei direcţii ale busolei, cu miazăzi la mijloc. Aprovizionarea putea fi realizată dinspre miazănoapte cu posibilităţi reduse de detecţie şi chiar dacă blestematele de incendii ar fi ajuns la pădurea aflată mai jos, locul

acesta ar fi rămas neatins.

Cercetaşul-superior Rangolith se agita în jurul oglinzilor semnalizatoare, ungând angrenajele de direcţionare. Unul dintre subordonaţii lui era întins cu boturile scoase peste coama dealului şi cerceta regiunea prin lunete. Rangolith luă poziţia de drepţi la vederea Jupuitorului, dar ochii nu-i erau temători. Precum majoritatea cercetaşilor, nu era terorizat de politica din castel. În plus, Jupuitorul cultivase cu el o relaţie de genul noi împotriva îngâmfaţilor. Acum Rangolith mârâi către conducătorul grupului:

– Data viitoare când mai vii ţopăind aşa peste teren deschis, ieşi cu dosurile la raport.

– Vina îmi aparţine, Cercetaş-superior, interveni Jupuitorul. Am veşti importante.

Se îndepărtară de ceilalţi, coborând spre cortul lui Rangolith.

– Ai văzut ceva interesant?

Rangolith rânjea larg. El dedusese de multă vreme că Jupuitorul nu era un duet excepţional de dotat, ci parte dintr-o haită ai cărei membri rămăseseră în castel.

– Când este următoarea ta discuţie cu Capete-seci? Acela era numele lor de cod pentru Prodotus.

– Imediat după amiază. N-a ratat niciuna din ultimele patru zile. Se pare că Sudiştii sunt hotărâţi s-aştepte.

– Situaţia se va schimba.

Jupuitorul repetă ordinele lui Oţel pentru Prodotus. Cuvintele îi ieşeau cu greu. Trădătoarea din el se agita; simţea preludiile unui atac major.

– Uau! O să deplasaţi totul la Pasul Margrum în mai puţin de două… Nu contează, asta-i ceva despre care-i mai bine să nu ştiu.

Sub mantii, Jupuitorul se zburli. Până şi amiciţia are limitele ei. Rangolith avea anumite calităţi, dar poate că după sfârşitul campaniei ar fi putut să fie domolit în ceva mai puţin… specific.

– Asta-i tot, Lordul meu?

– Da… Nu!

Jupuitorul se cutremură cuprins de o buimăceală care nu-i era caracteristică. Necazul cu mantiile-radio era faptul că uneori îi îngreunau reamintirea unor lucruri. *Pe Marea Haită, nu!* Din nou, Tyrathect. Oţel poruncise uciderea omului Cioplitoarei-în-lemn – o mişcare perfect firească, ţinând seama de toate circumstanţele, însă…

Jupuitorul cu Oţel scutură nervos din cap şi colţii îi scrâşniră.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lord Oţel.

Părea să fie realmente încântat de durerile pe care mantiile-radio i le cauzau Jupuitorului.

– Nimic, lordul meu. Câţiva paraziţi.

De fapt nu existau niciun fel de paraziţi, totuşi Jupuitorul se simţea dezintegrându-se. Ce anume îi oferise celeilalte o asemenea putere neaşteptată?

Jupuitorul cu Amdijefri deschise fălcile larg, apoi le pocni, închizându-le, le deschise şi le închise iarăşi. Copiii săriră de lângă el, cu ochii holbaţi.

– Nu s-a-ntâmplat nimic, rosti el încruntat şi în aceeaşi clipă cele două trupuri ale sale se izbiră unul în celălalt.

În realitate existau o sumedenie de motive valide pentru care ar fi trebuit s-o lase în viaţă pe Johanna Olsndot; pe termen lung, ea asigura bunăvoinţa lui Jefri. Şi putea fi omul secret al Jupuitorului. Poate că el ar fi putut simula moartea lui Două-picioare pentru Oţel şi… *Nu. Nu. Nu!* Jupuitorul reînhăţă controlul, evacuând raţionalizările din minte. Tyrathect încercase să folosească aceleaşi trucuri pe care el însuşi le utilizase împotriva ei. *Cu mine n-o să-i meargă. Eu sunt maestrul minciunilor.*

Iar după aceea atacul ei se preschimbă iarăşi, devenind o colosală lovitură de ghioagă care distruse orice gândire.

Cu Oţel, cu Rangolith, cu Amdijefri – toţi membrii săi scoteau acum bolboroseli ininteligibile. Lord Oţel ţopăi în jurul lui, neştiind dacă să râdă ori să fie îngrijorat. Rangolith căscă ochii, nedumerit. Cei doi copii înaintară puţin pentru a-l atinge.

– Ţi-e rău? Ţi-e rău?

Omul strecură mâinile acelea remarcabile pe sub mantia-radio şi mângâie cu blândeţe blana însângerată a Jupuitorului. Lumea se înceţoşa într-un val de paraziţi.

– Nu. Nu mai face aşa. S-ar putea să-i facă şi mai rău, se auzi vocea lui Amdi.

Botişoarele puiandrilor se întinseră, străduindu-se să ajute cu mantiile.

Jupuitorul îşi simţi fiinţa apăsată în jos spre uitare. Atacul final al lui Tyrathect era un asalt frontal, fără raţionalizări sau infiltrări viclene şi…

… Şi ea se privi uimită. *După atâtea zile, sunt eu însămi. Şi deţin controlul. Ajunge cu măcelărirea inocenţilor. Dacă va trebui să moară cineva, aceia vor fi Oţel şi Jupuitorul.* Capul îi urmă formele ţopăitoare ale lui Oţel şi alese membrul care se exprima cel mai bine. Îşi încordă picioarele şi se pregăti să sară la beregata lui. *Mai apropie-te doar puţin… şi mori!*

Ultimul răgaz de conştiinţă al lui Tyrathect nu dură probabil mai mult de cinci secunde. Atacul asupra Jupuitorului dinlăuntrul ei fusese o acţiune disperată, totală, care o lăsase fără rezerve sau defensive interioare. Chiar pe când se pregătea să se repeadă la Oţel, simţi cum sufletul îi era tras înapoi şi în jos, în vreme ce Jupuitorul se ridica din

beznă. Simţi picioarele membrului zvâcnind şi cedând, apoi pământul o izbi în faţă…

… Şi Jupuitorul reveni la control. Atacul verigii slabe fusese incredibil. Ea fusese realmente îngrijorată de soarta celor care urmau să fie distruşi, îngrijorată într-o măsură atât de mare, încât fusese de acord să se sacrifice pe sine dacă asta l-ar fi ucis pe Jupuitor. Şi asta însemnase nimicirea ei. Sinuciderea nu-i niciodată o acţiune pe care să-ţi bazezi dominaţia în haită. Însăşi decizia aceea slăbise controlul ei asupra minţii posterioare… şi-i oferise Stăpânului ocazia de care avusese nevoie. El revenise la putere şi avea acum un prilej rar. Asaltul lui Tyrathect o lăsase fără apărare. Barierele mentale cele mai interioare din jurul celor trei membri ai ei deveniseră brusc la fel de subţiri ca pieliţa unui fruct răscopt. Jupuitorul sfârtecă prin membrana aceea, scormoni cu labele prin carnea minţii ei şi o împrăştie peste a sa. Cei trei care fuseseră miezul ei urmau să trăiască în continuare, dar niciodată nu aveau să mai aibă un suflet separat de al lui.

Jupuitorul cu Oţel se răşchiră ca şi cum ar fi fost lipsit de conştiinţă, iar convulsiile i se domoliră. Mai bine să-l lase pe Oţel să creadă că era rănit. În felul acesta câştiga timp pentru a se gândi la explicaţia cea mai avantajoasă.

Jupuitorul cu Rangolith se ridică încetişor în picioare, deşi cei doi membri ai săi continuau să aibă o postură de confuzie. Jupuitorul îi aduse unul lângă celălalt. Aici nu trebuia să ofere explicaţii, însă ar fi fost preferabil ca Rangolith să nu bănuiască un conflict inter-suflete.

– Mantiile sunt unelte puternice, dragul meu Cercetaş-superior; uneori cam prea puternice.

– Da, lordul meu.

Jupuitorul lăsă un rânjet să i se lăţească peste feţe. Tăcu o clipă, savurând ce avea să spună în continuare. Nu, nu mai exista nici urmă a celei cu voinţă slabă. Aceasta fusese ultima şi cea mai puternică încercare a ei de a obţine dominaţia – ultima, şi cea mai însemnată, greşeală a ei. Rânjetul Jupuitorului se lăţi şi mai mult, până la cei doi cu Amdijefri. Brusc îşi dădu seama că Johanna Olsndot va fi prima persoană a cărei ucidere o poruncise după revenirea pe Insula Tăinuită. Johanna Olsndot va fi aşadar primul sânge pe trei dintre boturile lui.

– Mai am ceva pentru Capete-seci, Rangolith. O execuţie…

Pe când rostea detaliile, plăcerea caldă a unei decizii bine gândite se răspândea prin toţi membrii săi.

Capitolul 35

Singura parte bună a aşteptării fusese răgazul pe care-l oferise răniţilor. Acum, după ce Prodotus găsise o cale pe lângă apărările Jupuitorilor, toţi ardeau de nerăbdare să ridice tabăra, însă…

Johanna îşi petrecu ultima după-amiază la spitalul de campanie. Acesta era format din dreptunghiuri late fiecare de câte şase metri. Unele dintre loturile acelea aveau corturi zdrenţuite – cele care aparţineau răniţilor încă suficient de inteligenţi pentru a se îngriji singuri. Altele erau împrejmuite de garduri din funii; în interiorul fiecăruia se afla un singur membru, supravieţuitorul unei foste haite întregi. Solitarii ar fi putut sări cu uşurinţă peste frânghii, totuşi majoritatea păreau să recunoască scopul ţarcului şi rămâneau înăuntru.

Johanna împingea căruciorul cu hrană prin spital, oprindu-se pe rând la fiecare pacient în parte. Căruciorul era un pic cam mare pentru ea şi uneori se agăţa în rădăcinile ce se întindeau pe sub copacii pădurii, însă era o sarcină pe care fata o putea efectua mai bine decât oricare haită şi se simţea mulţumită fiindcă găsise o cale prin care să poată fi de ajutor.

Din pădurea ce înconjura spitalul răzbăteau sunetele kherporcilor care erau momiţi pentru a fi înhămaţi la căruţe, strigătele celor care fixau tunurile şi strângeau echipamentele de campare. Din hărţile arătate de Prodotus la întrunire era limpede că următoarele două zile vor fi epuizante… dar la capătul lor aveau să fi pus înălţimile între ei şi Jupuitorii care nu bănuiau nimic.

Fata se opri la primul cort mic. Terţetul dinăuntru o auzise apropiindu-se şi ieşise deja, iar acum alerga în cerc în jurul căruciorului.

– Johanna! Johanna! repeta întruna, folosind vocea ei.

Era tot ce mai rămăsese dintr-un strateg minor al Cioplitoarei-în-lemn, care învăţase cândva puţină samnorskă. Iniţial haita fusese sextet, dar trei membri fuseseră ucişi de lupi. Rămăsese numai partea vorbitoare, care avea inteligenţa unui copil de cinci ani, deşi deţinea un vocabular straniu.

– Mulţumesc, mâncare! Mulţumesc!

Boturile sale o împungeau. Ea mângâie capetele înainte de a se apleca spre cărucior şi a scoate gamelele cu tocană călduţă. Doi dintre ei se apucară imediat să hăpăiască, însă al treilea mai flecari câteva momente.

– Curând, luptă!

Tu nu vei mai lupta, dar…

– Da. Vom sui pe lângă torentul secat, puţin la est de aici.

– Ah, oh! Ah, oh! Asta rău! Vizibilitate redusă, lipsă control, posibilitate ambuscadă!

Se părea că fragmentul mai deţinea unele amintiri ale activităţilor sale tactice. Era totuşi imposibil ca Johanna să-i explice raţionamentele lui Prodotus.

– Nu te teme, vom reuşi fără probleme.

– Sigur? Făgăduială?

Fata surâse blând către ceea ce mai rămăsese dintr-un individ destul de plăcut.

– Da, îţi făgăduiesc.

– Ah-ah-ah… Bun!

Acum toţi trei aveau boturile vârâte în gamelele cu tocană. De fapt, acesta se număra printre norocoşi. Dovedea mult interes faţă de cele din jur şi, la fel de important, avea un entuziasm copilăresc. Pelerinul spunea că astfel de fragmente puteau creşte la loc cu uşurinţă, dacă erau tratate timp suficient pentru a naşte un pui sau doi.

Johanna împinse căruciorul câţiva metri mai departe, către pătratul înţărcuit care forma adăpostul unui solitar. În aer se simţea iz slab de fecale. Unii solitari şi duete uitaseră de etichetă şi-şi făceau nevoile peste tot; oricum, latrinele bivuacului se găseau relativ aproape.

– Haide, Negrilă! Negrilă?

Johanna bătu cu o gamelă goală în latura căruciorului. Un singur cap se iţi dindărătul unor tufe crescute printre rădăcini; uneori solitarul nu reacţiona nici măcar atât. Johanna se lăsă în genunchi, astfel ca ochii să nu-i fie mai sus decât ai Stiletului cu faţa neagră.

– Negrilă?

Creatura ieşi dintre tufe şi se apropie încetişor. Era tot ce mai rămăsese dintr-un tunar al lui Pedantus. Fata îşi reamintea vag haita: un sextet arătos cu toţi membrii voinici şi iuţi. Însă acum nici chiar Negrilă nu era întreg; un tun căzuse şi-i zdrobise picioarele din spate. Îşi târa posteriorul olog pe un cărucior cu rotiţe de treizeci de centimetri… aducea cu un skrodcălăreţ care ar fi avut labe anterioare. Johanna îi împinse o gamelă cu tocană şi emise sunetele pe care o învăţase pelerinul. În ultimele trei zile, Negrilă refuzase mâncarea, dar azi rulă şi păşi îndeajuns de aproape pentru ca ea să-i poată mângâia capul. După câteva momente, îşi plecă botul spre tocană.

Johanna surâse, plăcut surprinsă. Spitalul era un loc ciudat. Cu un an în urmă, ar fi îngrozit-o şi de altfel nici chiar în prezent ea nu-i privea pe răniţi aşa cum o făceau Stiletele. Pe când continua să mângâie capul plecat al lui Negrilă, fata privi prin pădure către corturile rudimentare, pacienţi şi părţi de pacienţi. Era cu adevărat un spital. Chirurgii încercau realmente să salveze vieţi, chiar dacă ştiinţa medicală era un proces oripilant de tăieri şi despicări fără anestezice. În privinţa aceasta era comparabilă cu medicina medievală umană pe care Johanna o văzuse pe dataset. În cazul Stiletelor era totuşi ceva

mai mult. Spitalul acesta semăna mai degrabă cu un depozit de piese de rezervă. Medicii erau interesaţi de binele haitelor. Pentru ei, solitarii erau componente ce puteau să aibă o utilitate în funcţionarea cel puţin temporară a unor fragmente mai mari. Solitarii răniţi se aflau la sfârşitul listelor de priorităţi medicale. În asemenea cazuri nu mai este mare lucru de salvat, îi spusese cândva un medic prin intermediul Peregrinului. Şi chiar dacă ar fi, ai dori să ai în tine un membru schilod, slab legat? Medicul fusese prea obosit pentru a observa absurditatea propriei sale întrebări. Din boturi îi picura sânge; opera de ore pentru a salva membri răniţi ai unor haite întregi.

În plus, majoritatea solitarilor răniţi încetau pur şi simplu să mai mănânce şi mureau în mai puţin de zece-zile. Chiar şi după un an petrecut printre Stilete, Johanna nu putea accepta asta pe deplin. Fiecare solitar îi reamintea de dragul Copist şi fata dorea ca ei să aibă şanse mai mari decât avusese ultimul supravieţuitor al lui Jaqueramaphan. Preluase căruciorul cu mâncare şi petrecea la fel de mult timp cu solitarii răniţi, pe cât stătea cu oricare dintre ceilalţi pacienţi. Deocamdată mersese bine, fiindcă se putea apropia de oricare bolnav, fără interferenţa sunetelor mentale. Ajutorul ei le oferea educatorilor de prăsile mai mult timp pentru a studia fragmentele şi solitarii, şi pentru a încerca să creeze haite funcţionale din ruinele acelea.

Iar acum poate că Negrilă n-avea să flămânzească până la moarte. Trebuia să-l anunţe pe pelerin. El făcuse miracole cu alte potriviri de membri şi păruse singura haită care împărtăşea unele dintre sentimentele fetei faţă de solitarii răniţi.

– Dacă nu se lasă să flămânzească, asta înseamnă adesea o minte puternică. Chiar şi ologi, ei pot fi un avantaj pentru o haită, îi spusese Johannei. În călătoriile mele, am fost adesea ologit; nu întotdeauna poţi să fii mofturos în alegeri, când ai ajuns la numai trei membri şi ai pătruns mii de kilometri în adâncul unui ţinut necunoscut.

Johanna aşeză o gamelă cu apă lângă tocană. După un moment, schilodul se roti pe cărucior şi bău câteva guri.

– Ţin-te bine, Negrilă, o să găsim pe cineva pentru tine.

* * *

Chitiratte se afla acolo unde trebuia: patrula exact aşa cum îi cerea postul. Simţea totuşi un fior de agitaţie. Păstra mereu cel puţin un cap care să privească la creatura-călugăriţă – Două-picioare. Desigur, postura aceea nu trezea suspiciuni. El trebuia să asigure paza zonei şi asta însemna să privească în toate direcţiile. Îşi mută arbaleta cu un gest nervos din bot în raniţa de câmp, apoi o readuse în bot. Mai erau câteva minute...

Mai ocoli o dată spitalul. Era o patrulare simplă. Incendiile declanşate de vântul uscat alungaseră în aval animalele sălbatice

mari, deşi porţiunea aceasta din pădure scăpase de focuri. Atât de aproape de râu, solul era acoperit cu vegetaţie scundă şi moale, prin care rareori se rătăcea vreun ghimpe. Patrularea în jurul spitalului semăna cu o plimbare pe Peluza Cioplitoarei-în-lemn, rămasă acum mult în miazăzi. La câteva sute de metri spre răsărit, munca era mai grea – căruţele şi proviziile erau pregătite pentru suiş.

Fragmentele ştiau că se petrecea ceva. Ici-colo, capete se ridicau de pe saltele ori ieşeau din vizuini. Priveau cum se încărcau căruţele şi auzeau glasurile familiare ale prietenilor. Cei mai prostănaci simţeau chemarea la arme; Chitiratte gonise înapoi în spital trei solitari apţi. Era imposibil ca asemenea netoţi să poată fi de vreun ajutor. Când armata pornea către Pasul Margrum, spitalul de campanie avea să rămână în urmă. Chitiratte ar fi dorit să fi rămas şi el. Lucrase pentru Şefu' destul timp ca să ghicească atunci când sosise ordinul final; bănuia că puţini vor mai reveni de pe Pasul Margrum.

Întoarse trei perechi de ochi la creatura-călugăriţă. Această ultimă misiune era cea mai riscantă la care participase vreodată. Dacă reuşea, i-ar fi putut cere Şefului să-l lase cu spitalul. *Numai să fii atent, bătrâne! Prodotus n-a ajuns acolo unde este lăsând lucrurile neterminate.* Chitiratte văzuse ce se întâmplase cu orientalul ăla care-şi vârâse nasul niţel prea mult în treburile Şefului.

La naiba, da' înceată mai era fata aia! De cinci minute mormăia la un solitar. Ai fi zis că făcea sex cu fragmentele alea, ţinând seama de tot timpul pe care-l petrecea cu ele. Ei bine, în scurt timp avea să plătească pentru familiaritatea aceea. Chitiratte dădu să încordeze arcul, după care se răzgândi. Accident, accident! Totul trebuia să pară că se întâmplase în urma unui accident.

Aha! Două-picioare ridica gamelele cu mâncare şi apă şi le punea pe cărucior. Chitiratte se grăbi nevăzut pe perimetrul spitalului, poziţionându-se în raza vederii duetului Kratzi – fragmentul care avea s-o ucidă.

Kratzinissinari fusese soldat pedestru înainte de a-şi pierde părţile Nissinari. El nu avea nicio legătură cu Şefu' sau cu Siguranţa, dar fusese cunoscut ca un bătăuş sonat, o haită aproape întotdeauna pe muchia furiei beligerante. De obicei reducerea la numai doi membri avea o influenţă domolitoare. În cazul acesta însă… Şefu' susţinea că fusese special pregătit, o capcană gata să fie declanşată. Chitiratte nu trebuia decât să dea semnalul şi duetul avea să sfârtece călugăriţa în bucăţi. O teribilă tragedie! Evident, Chitiratte avea să fie acolo, alertul paznic al spitalului. El avea să expedieze fulgerător săgeţi în creierii lui Kratzi… dar, vai, nu la timp pentru a o salva pe Două-picioare!

Omul trăgea cu stângăcie căruciorul cu mâncare, ocolind rădăcini de copaci şi tufe, către Kratzi, următorul pacient. Duetul ieşi din vizuina sa, rostind saluturi pe jumătate glumeţe, pe care nici Chitiratte

nu le putea înţelege. Existau totuşi subtonuri, o mânie ucigaşă care-i colora purtarea prietenoasă. Bineînţeles, creatura-călugăriţă nu observă nimic. Opri căruciorul şi începu să umple gamelele cu apă şi mâncare, mormăind întruna spre duet. Peste o clipă avea să se aplece pentru ca să pună gamelele pe pământ… Pentru o jumătate de secundă, Chitiratte se gândi s-o săgeteze el însuşi pe călugăriţă, în cazul în care Kratzi n-ar fi avut succes imediat. Ar fi putut susţine că ratase ţinta reală în mod tragic. De fapt, lui nu-i plăcea de Două-picioare. Era o creatură ameninţătoare; foarte înaltă şi cu mişcări stranii. De acum ştia că era fragilă prin comparaţie cu haitele, însă îl speria să se gândească la un singur animal care să fie atât de inteligent. Alungă ispita chiar mai rapid decât îl încercase. Nu putea spune ce preţ ar fi fost nevoit să plătească pentru aşa ceva, chiar dacă ar fi fost crezut că fusese un accident. Nu, nu, azi nu era o zi pentru altruism; fălcile şi ghearele lui Kratzi aveau să facă treaba.

Unul dintre capetele lui Kratzi privea în direcţia lui Chitiratte. Călugăriţa luă gamelele din cărucior şi se întoarse…

* * *

– Johanna! Cum merge?

Johanna ridică ochii de la tocană şi-l zări pe Peregrinul Wickwrackcic plimbându-se pe lângă spital. Încerca să se apropie pe cât de mult o putea face fără să încalce sunetele mentale ale pacienţilor. Paznicul care se oprise acolo cu un moment mai devreme se retrase din faţa lui, oprindu-se la câţiva metri mai departe.

– Binişor! strigă fata. Îl ştii pe cel pe rotiţe? În seara asta a mâncat puţină tocană.

– Bravo! M-am gândit la el şi la terţetul din cealaltă parte a spitalului.

– Medicul rănit?

– Da. Ştii – ce-a mai rămas din Trellelak este numai femelă. I-am ascultat sunetele mentale şi…

Explicaţiile pelerinului erau în samnorskă fluentă, dar aproape ininteligibile pentru Johanna. Educarea prăsilei avea atât de multe concepte fără echivalente în limbajul omenesc, încât nici Peregrinul nu putea lămuri pe deplin lucrurile. Unicul aspect evident era că, întrucât Negrilă era mascul, exista o posibilitate ca el şi terţetul medic să poată avea pui destul de devreme pentru a lega laolaltă grupul. Restul pomenea de rezonanţă de stare şi angrenarea slăbiciunilor cu atuurile. Pelerinul susţinea că era un simplu amator în educarea prăsilei, însă era interesant felul în care-l consultau doctorii – ba uneori până şi Cioplitoarea-în-lemn. În călătoriile lui trecuse prin multe. Potrivirile lui păreau să funcţioneze mai frecvent decât ale altora. Fata îi făcu semn să se oprească.

– Bine. Vom încerca imediat ce termin să-i hrănesc pe toţi.

Pelerinul înclină un cap sau două spre loturile cele mai apropiate din spital.

– Se-ntâmplă ceva ciudat. Nu pot pune degetul pe rană, totuşi… toate fragmentele te privesc. Chiar mai mult ca de obicei. Nu simţi?

Johanna strânse din umeri.

– Nu.

Îngenunche pentru a pune gamelele cu apă şi hrană în faţa duetului pacient. Perechea vibrase de nerăbdare, deşi fuseseră destul de politicoşi să nu întrerupă. Cu coada ochiului, fata îl zări pe paznicul spitalului făcând o mişcare ciudată de coborâre a celor două capete mediane ale sale şi…

Loviturile sosiră precum doi pumni masivi care-i izbiră pieptul şi faţa. Johanna căzu pe sol şi ei tăbărâră. Fata ridică braţe însângerate împotriva fălcilor şi ghearelor care sfârtecau.

* * *

Când Chitiratte dădu semnalul, ambii Kratzi săriră în acţiune – izbindu-se între ei şi răsturnând aproape întâmplător călugăriţa. Ghearele şi colţii lor muşcară văzduhul gol şi unul pe celălalt, în aceeaşi măsură ca pe Două-picioare. Pentru o clipă, Chitiratte încremeni de surprindere. *Este posibil să n-o fi omorât.* Apoi îşi reveni şi sări peste gard, simultan armând şi înstrunând arcul. Poate că ar fi putut să rateze prima săgeată. Kratzi o sfâşia pe călugăriţă, dar încet…

Pe neaşteptate nu mai avu nicio posibilitate de a-i săgeta pe cei doi. Un talaz alb-negru mârâitor se abătu peste Kratzi şi călugăriţă. Toate fragmentele apte din infirmerie păreau să se fi năpustit într-acolo. Era furie ucigaşă instantanee, mult mai sălbatică decât dacă ar fi provenit din partea unor haite întregi. Chitiratte se retrase uluit dinaintea spectacolului şi a sunetelor sale mentale.

Până şi pelerinul părea să fi fost prins; haita se repezi pe lângă paznic şi dădu ocol meleului. Pelerinul nu intră însă în învălmăşeală, ci doar muşcă ici şi colo, răcnind cuvinte care se pierdeau în vacarmul general.

O rafală de sunete mentale coordonate bubui din gloată, atât de sonor încât îl buimăci pe Chitiratte care se afla la douăzeci de metri depărtare. Gloata păru să se chircească în sine şi frenezia dispăru la majoritatea membrilor săi. Ceea ce fusese o singură fiară cu două duzini de trupuri se transformase într-o mulţime buimacă şi însângerată de membri aleatorii.

Wickwrackcic continua să alerge în jurul ei, păstrându-şi cumva mintea şi intenţiile. Uriaşul său acoperit de cicatrice plonja şi ieşea din mulţimea rămasă, sfâşiind cu ghearele orice ar mai fi luptat.

Pacienţii se îndepărtară târâş de câmpul de încăierare. Unii care intraseră sub formă de terţete sau duete ieşeau solitari. Alţii păreau

mai numeroşi ca înainte.

Solul era îmbibat de sânge. Cel puţin cinci membri muriseră. Aproape de mijloc zăcea o pereche de roţi protetice.

Pelerinul nu băga pe nimeni în seamă; cei patru ai săi stăteau în jurul şi pe movila însângerată din centru. Chitiratte surâse în barbă. *Resturi de călugăriţă.* Ce tragedie!

* * *

Johanna nu-şi pierduse nicio clipă cunoştinţa, însă durerea şi greutatea sufocantă a zeci de corpuri nu-i mai îngăduiau să gândească. Acum apăsarea se diminua. Peste hărmălaia locală putea distinge strigăte în graiul Stiletelor. Ridică ochii şi-l văzu pe pelerin împrejurul ei. Cicatrizatul stătea cu labele de o parte şi cealaltă a ei, protejând-o cu propriul lui trup, cu botul la numai câţiva centimetri depărtare. Îl aplecă şi o linse pe faţă. Fata zâmbi şi încercă să vorbească.

* * *

Prodotus aranjase să fie în sfat cu Pedantus şi Cioplitoarea-în-lemn. Comandantul de canonieri era afundat în consideraţii tactice, utilizând datasetul pentru a-şi ilustra planul pentru Pasul Margrum. Zbierete de mânie răsunară dinspre râu. Pedantus ridică ochii iritat de la Alifantul Roz.

– Ce nai…

Sunetele continuară şi păreau mai intense decât o încăierare obişnuită. Cioplitoarea-în-lemn şi Prodotus schimbară priviri îngrijorate şi-şi arcuiră gâturile pentru a vedea printre copaci.

– O bătaie în spital? rosti regina.

Prodotus îşi azvârli plăcuţa cu însemnări şi se repezi afară din zona sfatului, răcnind către gărzile locale s-o păzească pe regină. Pe când traversa în goană bivuacul, vedea că celelalte gărzi ale sale porniseră deja spre spital. Totul părea să aibă perfecţiunea unui program din dataset, totuşi… de ce era atât de mult zgomot?

Pe ultimele sute de metri, Pedantus îl ajunse din urmă şi-l depăşi. Tunarul năvăli în spital şi membrii lui se împiedicară unul de celălalt, îngroziţi. Prodotus pătrunse în luminiş, pregătit să-şi afişeze propriul şoc combinat cu fermitate alertă.

Peregrinul Wickwrackcic stătea lângă un cărucior cu hrană, iar Chitiratte se afla nu departe în spatele său. Pelerinul stătea peste Două-picioare într-un morman de carnagiu. *Pe Haita Haitelor, ce s-a-ntâmplat?* În tot cazul, era mult prea mult sânge.

– Toţi înapoi – lăsaţi-i pe medici! răcni Prodotus la soldaţii care se îngrămădiseră în jurul spitalului.

Porni el însuşi pe o cărare ce evita pacienţii cu gândurile mai sonore. Mulţi aveau răni recente şi, pe alocuri, pe tulpinile alburii ale copacilor se zăreau stropi de sânge întunecat. Ceva nu mersese

bine…

Între timp Pedantus ocolise în fugă spitalul şi se oprise la numai câteva zeci de metri de pelerin. Cei mai mulţi din el priveau sub Wickwrackcic.

– E Johanna! Johanna!

Pentru o clipă, păru ca şi cum idiotul ar fi fost gata să sară peste gard.

– Cred că n-a păţit nimic, Pedantus, spuse Wickwrackcic. Hrănea un duet, când acesta a-nnebunit… şi-a atacat-o.

Un medic examina măcelul. Pe pământ erau trei cadavre şi o mulţime de sânge.

– Mă întreb ce o fi făcut ca să-l provoace.

– Nimic, îţi spun! Dar când a doborât-o, jumătate din spital s-a năpustit către… cel de-acolo. Clătină un nas spre resturile neidentificabile.

Prodotus îl privi pe Chitiratte.

– Ce s-a-ntâmplat, soldat? întrebă el. *Nu strica totul, Chitiratte!*

– I-i-aşa cum spune pelerinul, lordul meu. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Glasul îi suna corespunzător de uluit de cele întâmplate. Prodotus se apropie încă puţin de Peregrin.

– Îmi dai voie să privesc mai de aproape?

Wickwrackcic ezită. Adulmecase în jurul fetei, căutând răni ce ar fi putut necesita atenţia imediată. Apoi ea încuviinţă slab şi atunci se retrase.

Prodotus se apropie, cu toţi solemni şi îngrijoraţi. La interior, clocotea. Nu mai auzise niciodată de aşa ceva! Ea ar fi trebuit să fie moartă, chiar dacă i-ar fi sărit în ajutor tot blestematul de spital; duetul Kratzi îi putea sfârteca beregata într-o jumătate de secundă. Planul lui păruse fără cusur (şi nici chiar eşecul acesta nu avea să cauzeze probleme de durată), însă abia acum începea să înţeleagă ce se petrecuse. Zile la rând, omul fusese în contact cu pacienţii, chiar şi cu Kratzi. Niciun medic de-al Stiletelor nu putea să se apropie de ei şi să-i atingă ca Două-picioare. Efectul fusese resimţit până şi de unele haite întregi; pentru fragmente trebuie să fi fost copleşitor. În adâncul sufletelor, cei mai mulţi pacienţi o considerau parte a lor.

Se uită la Două-picioare din trei direcţii, ştiind că fiecare mişcare îi era urmărită de ochii a cincizeci de haite. Foarte puţin sânge era al ei. Tăieturile de pe gât şi braţe erau lungi şi superficiale, spintecături lipsite de ţintă. În chiar ultima clipă, constrângerea lui Kratzi pălise înaintea ideii că omul era un membru al haitei sale. Chiar şi în secunda aceasta, o lovitură scurtă de labă i-ar fi retezat beregata fetei. Pentru un moment se gândi s-o pună sub protecţia medicală a Siguranţei. Avusese succes în cazul Copistului, totuşi de data aceasta

ar fi fost foarte riscant. Pelerinul fusese nas în nas cu Johanna; el ar fi fost foarte suspicios cu privire la orice anunţuri ale unor complicaţii neaşteptate. *Nu! Până şi planurile bune dau greş uneori. Consider-o ca o experienţă pentru viitor.* Îi surâse fetei şi rosti în samnorskă:

– Eşti în siguranţă acum.

Deocamdată şi din păcate…

Capul omului se întoarse într-o parte şi privi în direcţia lui Chitiratte.

Pedantus se plimbase înainte şi înapoi în lungul gardului, atât de aproape de Chitiratte şi pelerin, încât cei doi fuseseră siliţi să bată în retragere.

– Nu accept! proclamă sonor tunarul. Cea mai importantă persoană a noastră să fie atacată în felul acesta… Miroase a acţiune inamică!

Wickwrackcic căscă ochii la el.

– Dar cum ar fi posibil?

– Nu ştiu! răcni disperat Pedantus. Ea însă are nevoie atât de protecţie, cât şi de îngrijire. Prodotus trebuie să găsească un loc unde s-o adăpostească.

Haita pelerinului era în mod evident impresionată de argument… şi demoralizată. Înclină un cap către Prodotus şi vorbi cu un respect care nu-l caracteriza:

– Ce crezi, Prodotus?

Desigur, Prodotus o urmărise pe Două-picioare. Interesant cât de puţin îşi puteau ascunde oamenii direcţia atenţiei. Johanna îl privise fix pe Chitiratte, iar acum ridicase capul spre Prodotus şi ochii ei micuţi şi apropiaţi se îngustară. În ultimul an, Prodotus întreprinsese un proiect de studiere a expresiilor umane, atât la Johanna, cât şi în istoriile din dataset. Ea bănuia ceva. De asemenea, probabil că înţelesese ceva din cuvintele lui Pedantus. Spinarea fetei se arcui şi ea ridică o mână, fără putere. Din fericire pentru Prodotus, strigătul îi ieşi ca o şoaptă pe care el însuşi abia reuşi s-o audă.

– Nu… nu precum Copistul…

Prodotus era o haită care credea în planificarea cu atenţie. El mai ştia de asemenea că planurile cele mai bune trebuiau modificate, dacă circumstanţele o cereau. O privi pe Johanna şi zâmbi cu cea mai mare blândeţe şi simpatie pe care o păstra pentru afişare publică. Ar fi fost riscant s-o ucidă la fel ca pe fragmentul din Copist, dar… acum înţelegea că alternativa ar fi fost mult mai periculoasă. Slavă cerului că Cioplitoarea-în-lemn era împotmolită din cauza şchiopului de cealaltă parte a taberei! Încuviinţă spre Pelerin şi se strânse laolaltă.

– Mă tem că Pedantus are dreptate. Nu ştiu cum s-a putut face aşa ceva, însă nu mai putem risca. O vom duce pe Johanna la mine. Anunţaţi-o pe regină.

Îşi scoase mantiile de pe spinări şi începu să învelească cu grijă

fata pentru ultima ei călătorie. Doar ochii Johannei protestară.

* * *

Johanna îşi pierdea şi-şi recăpăta succesiv cunoştinţa, îngrozită de incapacitatea de a-şi striga temerile. Ţipetele cele mai puternice nu erau nici măcar murmure. Braţele şi picioarele îi răspundeau doar prin zvâcnituri slabe, care practic nu puteau fi observate sub mantiile în care o înfăşurase Prodotus. *Comoţie, poate, aşa ceva,* sosi explicaţia dintr-un colţişor absurd de raţional al minţii ei. Totul părea atât de îndepărtat, atât de întunecat…

* * *

Johanna se trezi în coliba ei de la Cioplitoarea-în-lemn. Ce vis groaznic! Visase că fusese atât de rănită încât nu se mai putuse mişca, iar apoi gândise că Prodotus era un trădător. Încercă să se scoale în capul oaselor, dar nici măcar nu se clinti. *M-am înfăşurat prea strâns în nenorocitele astea de cearşafuri.* Rămase liniştită câteva secunde, încă destul de buimăcită de vis.

– Cioplitoareo-în-lemn, încercă ea să rostească însă nu se auzi decât un geamăt stins.

Ceva se mişca încetişor în jurul vetrei. Încăperea era doar slab iluminată şi parcă în neregulă. Johanna nu era întinsă în locul ei obişnuit. Urmă un moment de derută, când se strădui să desluşească orientarea pereţilor întunecaţi. Curios… Tavanul era foarte scund. Totul mirosea a carne crudă. O parte a feţei o durea rău şi pe buze simţea gust de sânge. Nu se găsea la Cioplitorii-în-lemn, iar visul acela îngrozitor era…

Trei capete de Stilete se apropiară, conturându-se în penumbre. Unul înaintă mai mult şi, în lumina slabă, ea îi recunoscu desenul alb-negru de pe faţă. *Prodotus!*

– Este bine, rosti el. Te-ai trezit.

– Unde sunt? vorbi ea, slab şi bolborosit.

Teroarea revenise.

– În coliba abandonată a lăcătuşilor din capătul răsăritean al bivuacului. A fost preluată de mine. Ca bârlog al Siguranţei, înţelegi?

Samnorska lui era înceată şi fluentă, vorbită în unul dintre glasurile generice ale datasetului. Într-un bot purta un pumnal a cărui lamă scânteia în semiîntuneric.

Johanna se răsuci în mantiile legate strâns şi ţipă… în şoaptă. Ceva era în neregulă cu ea; parcă ar fi încercat să strige fără să aibă pic de aer în plămâni. Unul din Prodotus se plimba la nivelul superior al colibei. Lumina zilei se revărsă peste botul lui, când privi, pe rând, prin fantele înguste tăiate în pereţi.

– Aha, este bine că nu te prefaci. Observ c-ai ghicit cumva despre a doua mea… carieră. Hobby-ul meu. Însă ţipetele – chiar dacă ar fi puternice – n-ar ajuta nici ele. N-avem la dispoziţie mult timp pentru

conversaţie. Sunt sigur că regina va veni în curând să te viziteze… şi te voi ucide imediat înainte ca ea să sosească. Ce trist… Rănile tale ascunse au fost tragic de grave…

Johanna nu era chiar sigură de toate cuvintele lui Prodotus. Vederea i se înceţoşa de fiecare dată când mişca din cap. Nici acum nu-şi putea reaminti detaliile celor petrecute în spital. Cumva, Prodotus era un trădător, dar cum… amintirile izbutiră să-i treacă dincolo de durere.

– Tu l-ai ucis şi pe Copist, nu-i aşa? *De ce?*

Glasul îi răsună mai puternic decât până atunci, dar fata se înecă cu sângele care i se prelingea prin gâtlej. Râsete slabe, omeneşti, răsunară împrejurul ei.

– A aflat adevărul despre mine. Ce ironie a sorţii ca un incompetent să fie singurul care să înţeleagă… Sau te refereai la un de ce mai vast?

Cele trei boturi din apropiere avansară încă puţin şi lama cuţitului atinse obrazul Johannei.

– Sărmană Două-picioare, nu sunt sigur c-ai putea măcar începe să-nţelegi. Poate c-ai înţelege o parte, eventual dorinţa de putere. Am citit ce spune datasetul despre motivaţiile oamenilor – chestiile freudiene. Noi, Stiletele, suntem mult mai complicaţi. Eu sunt aproape complet mascul, ştiai asta? Este periculos ca toţi să aibă acelaşi sex, fiindcă te pândeşte demenţa. Totuşi a fost decizia mea. Obosisem să fiu un inventator egal de bun, obosisem să trăiesc în umbra Cioplitoarei-în-lemn. Mulţi dintre noi suntem vlăstarele ei, iar ea ne domină aproape pe toţi. Să ştii c-a fost destul de încântată de intrarea mea în Siguranţă. Nu prea are combinaţia de membri pentru aşa ceva. A crezut că, pentru că sunt format numai din masculi cu o singură excepţie, voi fi controlabil.

Membrul santinelă făcu alt tur al fantelor-ferestre. Chicotitul omenesc răsună încă o dată.

– Am plănuit multă vreme. Nu acţionez doar împotriva Cioplitoarei-în-lemn. Partea de putere a sufletului ei este împrăştiată pe toată coasta arctică; Jupuitorul a început cu un veac înaintea mea; Oţel este nou, dar el are imperiul clădit de Jupuitor. Eu m-am făcut indispensabil pentru ei toţi. Sunt şeful Siguranţei Cioplitoarei-în-lemn… şi cea mai valoroasă iscoadă a lui Oţel. Dacă-mi voi juca bine cărţile, voi sfârşi prin a rămâne cu datasetul, iar toţi ceilalţi vor fi morţi.

Tăişul pumnalului atinse din nou chipul fetei.

– Crezi că mă poţi ajuta? (Ochii scotociră adânc în teroarea ei.) Mă-ndoiesc profund. Dacă planul meu iniţial ar fi reuşit, acum ai fi fost moartă fără dubii.

Un oftat murmură prin încăpere.

– A eşuat însă, aşa că sunt nevoit să te operez eu însumi. Poate că

se va dovedi mai bine aşa. Datasetul este un torent de informaţii despre o sumedenie de lucruri, dar abia dacă admite existenţa torturii. Din unele puncte de vedere, rasa voastră pare foarte fragilă, uşor de ucis. Voi muriţi înainte ca minţile să vă poată fi dezmembrate. Ştiu totuşi că poţi simţi durere şi groază; toată arta este să aplici forţă, dar fără să omori imediat.

Cei trei membri din apropiere se tolăniră în poziţii mai comode, aidoma unui om care se instalează pentru o discuţie serioasă.

– Şi sunt unele întrebări la care ai putea să-mi răspunzi, lucruri pe care până acum realmente nu le-am putut întreba. Să ştii că Oţel este foarte încrezător şi nu numai pentru că sunt iscoada lui pe lângă Cioplitoarea-în-lemn. Haita aceea mai deţine un atu. Este posibil ca el să aibă propriul lui dataset?

Prodotus tăcu. Johanna nu răspunse, iar tăcerea ei era o combinaţie de spaimă şi încăpăţânare. Acesta era monstrul care-l omorâse pe Copist! Botul cu pumnal se strecură printre pături şi pielea fetei, iar durerea răcni prin braţul Johannei. Ea ţipă.

– Aha! Datasetul spunea că un om poate fi rănit acolo. Nu trebuie să-mi răspunzi la asta. Ştii care cred că-i secretul lui Oţel? Cred că cineva din familia ta a supravieţuit... cel mai probabil fratele tău mai mic, ţinând seama de cele ce ne-ai spus despre masacru.

Jefri? *Viu?* Pentru o clipă, ea uită de durere, aproape că uită şi de frică.

– Cum?...

Prodotus ridică din umeri în felul Stiletelor.

– Tu nu l-ai văzut niciodată mort. Poţi să fii sigură că Oţel dorea un Două-picioare viu, iar după ce am citit despre hibernoterapie în dataset, mă îndoiesc c-ar fi putut readuce la viaţă pe vreunul dintre ceilalţi. În acelaşi timp, el are ceva acolo. A fost foarte interesat de informaţiile din dataset, totuşi nu mi-a cerut niciodată să i-l fur.

Johanna închise ochii, ignorând haita trădătoare. *Jefri trăieşte!* Amintirile îi reapărură în minte; veselia jucăuşă a lui Jefri, lacrimile lui copilăreşti, curajul lui încrezător la bordul navei cu fugari... lucruri pe care ea le crezuse pierdute pentru totdeauna. Pentru un moment, părură mai reale decât violenţa sfârtecătoare din ultimele minute. Însă ce putea face Jefri pentru a-i ajuta pe Jupuitori? Celelalte dataseturi arseseră cu siguranţă. *Aici mai există ceva, ceva ce-i scapă lui Prodotus.*

Prodotus îi prinse bărbia şi o scutură uşor.

– Deschide ochii; am învăţat să citesc în ei şi vreau să văd... Hmm, nu ştiu dacă mă crezi sau nu. Nu contează. Dacă avem timp, voi afla ce ar fi putut el face pentru Oţel. Există însă alte întrebări, mai tăioase. În mod clar, datasetul este cheia tuturor. În mai puţin de jumătate de an, eu, Cioplitoarea-în-lemn şi pelerinul am învăţat enorm

de multe despre rasa şi civilizaţia voastră. Cutez să spun că-ţi cunosc poporul mai bine decât îl cunoşti tu. Când toate violenţele vor lua sfârşit, va câştiga haita care deţine datasetul. Intenţionez ca eu să fiu haita aceea. Şi m-am întrebat adesea dacă există alte parole sau programe pe care le-aş putea rula şi care mi-ar putea păzi realmente siguranţa…

Codul babysitter.

Capetele care o priveau încuviinţară, rânjind.

– Aha, deci aşa ceva există! Poate că ghinionul de azi-dimineaţă a fost spre bine. Altfel n-aş fi ştiut niciodată…

Glasul i se frânse în disonanţe. Doi din Prodotus săriră, alăturându-se celui care stătea deja la fantele-ferestre. Vocea continuă, murmurând lângă urechea fetei:

– Este pelerinul, încă departe, dar vine către noi… Nu ştiu… Ar fi mult mai bine dacă ai fi moartă, în siguranţă. O rană adâncă, care n-a fost observată iniţial…

Pumnalul lunecă mai jos. Johanna se arcui zadarnic, căutând să se ferească de vârful ascuţit. Apoi lama se retrase, atingându-i doar uşor pielea cu tăişul.

– S-auzim ce-are de spus pelerinul. N-are rost să te ucid în clipa asta, dacă el nu insistă să te vadă.

Îndesă o cârpă în gura fetei şi o legă strâns. Urmă o secundă de linişte, întrerupt doar de foşnete de labe prin tufişurile din jurul colibei. După aceea Johanna auzi o haită modulând sonor dincolo de pereţii din lemn. Fata se îndoia că va învăţa vreodată să recunoască haitele după vocile lor, dar… mintea ei se poticni prin sunete, încercând să decodifice acordurile Stiletelor care erau cuvinte suprapuse:

– Johanna — *ceva* interogativ — *scrâşnet* bine.

Prodotus răspunse printr-un bolborosit:

– Salut, Peregrinule Wickwrackcic, — Johanna *tril* — răni ascunse — *chelălăit* trist, nesigur.

Iar trădătorul îi şopti la ureche:

– Acum el va întreba dacă am nevoie de ajutor medical. Şi dacă insistă… conversaţia noastră se va sfârşi prematur.

Însă unica replică a pelerinului constă într-un cor de grijă înţelegătoare.

– Găozarii naibii s-au aşezat acolo, sosi murmurul iritat al lui Prodotus.

Tăcerea se prelungi un moment, după care glasul omenesc al Peregrinului, Jokerul din dataset, rosti în samnorskă clară:

– Nu face nimic necugetat, bătrâne Prodotus.

Prodotus scoase un sunet de surprindere politicoasă… şi se încordă în jurul fetei. Pumnalul lui se înfipse un centimetru între coastele

Johannei – un spin de durere. Ea simţi lama tremurând şi simţi răsuflarea lui Prodotus pe pielea ei însângerată.

Vocea pelerinului continuă, sigură pe sine şi cunoscătoare:

– Vreau să spun că ştim ce intenţionezi. Haita ta de la spital s-a destrămat complet şi i-a mărturisit Cioplitoarei-în-lemn puţinul pe care-l cunoştea. Crezi că minciunile tale pot trece de ea? Dacă Johanna moare, vei fi zdrenţe-nsângerate.

Fredonă un refren ameninţător din dataset, apoi urmă:

– O cunosc bine pe regină. Pare o haită plină de milostenie… dar de unde crezi că provine creativitatea macabră a Jupuitorului? Ucide-o pe Johanna şi vei afla cu cât de mult îl depăşeşte geniul ei pe al Jupuitorului.

Pumnalul se retrase. Încă unul din Prodotus sări la ferestre, iar cei doi de lângă Johanna îşi slăbiră strânsoarea. El şterse uşor lama de pielea fetei. Se gândea? *Să fie într-adevăr Cioplitoarea-în-lemn atât de fioroasă?* Cei patru de la ferestre priveau în toate direcţiile; neîndoios, Prodotus număra haitele-gărzi şi plănuia de zor. Când răspunse în cele din urmă, o făcu în samnorskă:

– Ameninţarea ar fi mai credibilă, dacă n-ar fi indirectă.

Pelerinul chicoti.

– Adevărat. Dar noi am bănuit ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi apropiat ea. Eşti un individ precaut; ai fi ucis-o imediat pe Johanna şi ai fi oferit o mulţime de explicaţii mincinoase, înainte să fi auzit măcar ce ştie regina. Văzând însă un sărman pelerin care se-apropie… Ştiu că mă crezi un nerod, cu doar puţin mai isteţ decât Copistul Jaqueramaphan.

Peregrinul se împotmoli rostind numele şi pentru o clipă îşi pierdu tonul obraznic.

– În tot cazul, acum ştii care-i situaţia. Dacă te-ndoieşti, trimite-ţi gărzile dincolo de tufişuri; să vadă cum te-a înconjurat regina. Johanna moartă înseamnă uciderea ta. Apropo, bănuiesc că discuţia noastră are un sens, nu?

– Da. Este vie.

Prodotus scoase căluşul din gura fetei. Ea întoarse capul într-o parte şi tuşi, înecându-se. Lacrimile i se prelingeau pe ambii obraji.

– Pelerinule, oh, pelerinule!

Cuvintele fură cu puţin mai mult de o şoaptă. Inspiră dureros şi se strădui să producă sunete. În faţa ochilor îi dansau puncte luminoase.

– Pelerinule!

– Aici sunt, Johanna. Te-a rănit?

– Niţel, am…

– Ajunge. Este vie, pelerinule, totuşi asta se poate corecta cu uşurinţă.

Prodotus nu-i puse căluşul înapoi în gură. Johanna îl vedea

frecându-şi capetele cu gesturi agitate, în timp ce ocolea întruna balconul. Susură ceva despre situaţie de impas.

– Vorbeşte în samnorskă, replică Peregrinul. Vreau ca Johanna să-nţeleagă… şi nu poţi să vorbeşti cu atât viclenie ca în graiul de haită.

– Mi-este indiferent. Glasul trădătorului era nepăsător, dar membrii lui nu se opriră din mersul agitat. Regina trebuie să-şi dea seama că ne găsim într-o situaţie de impas. Cu certitudine o voi ucide pe Johanna, dacă nu sunt tratat corespunzător. Chiar şi aşa însă, Cioplitoarea-în-lemn nu-şi poate îngădui să-mi facă vreun rău. Ştiţi că Oţel v-a pregătit o capcană la Pasul Margrum? Eu sunt singurul care ştie cum poate fi evitată.

– Mare chestie! Eu oricum nu doream să suim pe-acolo.

– Aşa-i, dar tu nu contezi, pelerinule. Tu eşti o corcitură peticită. Cioplitoarea-în-lemn va-nţelege cât de periculoasă este situaţia aceasta. Trupele lui Oţel sunt tot ce am spus eu că n-ar fi şi le-am trimis toate secretele pe care le-am putut scrie din investigaţiile mele asupra datasetului.

– Fratele meu trăieşte, pelerinule, rosti Johanna.

– Ah… Stabileşti cu adevărat recorduri inegalabile pentru trădare, Prodotus. Nouă ne-ai spus numai minciuni, în vreme ce Oţel a aflat tot adevărul despre noi. Te gândeşti că asta-nseamnă că n-am cuteza să te ucidem acum?

Hohote de râs şi Prodotus se opri din mers. Vede cum controlul revine spre el.

– Mai mult încă, aveţi nevoie de cooperarea tuturor membrilor mei. Am exagerat în privinţa agenţilor inamici din trupele Cioplitoarei-în-lemn, totuşi am câţiva… şi poate că Oţel a infiltrat alţii despre care nu ştiu. Ajunge să mă arestaţi şi vestea va ajunge la armatele Jupuitorilor. Mare parte din ceea ce ştiu va fi inutil, iar în plus vă veţi confrunta cu un atac imediat şi copleşitor. Înţelegi? Regina are nevoie de mine.

– Cum ştim că astea nu sunt alte minciuni?

– Este o problemă, nu? O problemă la fel de importantă ca răspunsul la întrebarea în ce fel îmi poate fi garantată siguranţa după ce voi salva expediţia. Neîndoios asta depăşeşte mintea ta de corcitură. Cioplitoarea-în-lemn şi eu trebuie să purtăm o discuţie, la care să fim amândoi în siguranţă şi nevăzuţi. Du-i mesajul acesta! Nu poate să aibă pieile trădătorului, dar, dacă va coopera, s-ar putea să le salveze pe ale ei!

De afară nu se auzi niciun răspuns, ci doar sunete de animale prin pădurea împrejmuitoare. În cele din urmă, surprinzător, Pelerinul izbucni în râs.

– Minte de corcitură, zici? Ei bine, Prodotus, m-ai copleşit într-o privinţă. Am umblat prin toată lumea şi am amintiri vechi de o

jumătate de mileniu... însă dintre toţi ticăloşii, trădătorii şi geniile, tu eşti inegalabil ca neobrăzare!

Prodotus emise un acord Stilete, intraductibil, dar ca un semn de plăcere îngâmfată.

– Sunt onorat!

– Perfect, îi voi transmite reginei propunerile tale. Sper că voi doi veţi fi îndeajuns de inteligenţi pentru a plănui ceva... Încă un lucru. Regina cere ca Johanna să vină cu mine.

– Regina cere? Mi se pare mai degrabă c-ar fi sentimentalismul tău de corcitură.

– Poate că aşa-i. Va dovedi însă că eşti serios şi arăţi încredere. Consider-o ca preţul meu pentru cooperare.

Prodotus îşi întoarse toate capetele la Johanna şi o privi în tăcere. După aceea se uită pentru ultima dată pe toate ferestrele.

– Perfect, o poţi lua.

Doi săriră jos către trapa colibei, în timp ce altă pereche o trase pe fată într-acolo. Glasul lui se auzi foarte încet lângă urechea Johannei:

– Blestematul de pelerin! Dacă eşti vie, n-o să-mi aduci decât belele cu regina. (Pumnalul apăru în faţa ochilor ei.) Să nu mi te opui faţă de ea. Eu voi supravieţui tot puternic situaţiei acesteia.

Ridică trapa şi lumina zilei se revărsă orbitor peste chipul fetei. Ea miji ochii; vedea doar latura colibei şi o întindere de crengi. Prodotus îi împinse şi-i trase patul peste sol, bolborosind în tot acest timp către gărzile lui să-şi păstreze poziţiile. El şi Peregrinul flecăriră politicos, căzând de acord asupra momentului când avea să revină cel din urmă. Unul câte unul, Prodotus tropăi înapoi prin trapa colibei. Pelerinul înaintă şi apucă mânerele anterioare ale patului. Unul dintre puii săi se întinse din vestă şi-i atinse faţa Johannei cu botul.

– Eşti bine?

– Nu-s sigură. M-am lovit la cap... şi parcă-mi vine greu să respir.

Peregrinul slăbi păturile din jurul ei, pe când îndepărta patul de colibă. Umbra pădurii era paşnică, adâncă şi... Gărzile lui Prodotus erau staţionate ici-colo. Câţi erau de fapt implicaţi în trădare? Cu două ore în urmă Johanna apelase la gărzile acelea pentru protecţie. Acum fiecare privire a lor o înfiora. Se întoarse pe spate, spre centrul patului, se simţi iarăşi ameţită şi privi ramurile, frunzele şi peticele de cer pătat de fum. Creaturi asemănătoare cu virgulii arboricoli de pe Straumli se urmăreau de colo-colo, chiţăind parcă în contradictoriu.

Ce straniu! Cu un an în urmă, Peregrinul şi Copistul mă târau, şi eram chiar mai grav rănită şi îngrozită de toate... inclusiv de ei. Iar acum... nu se simţise niciodată mai fericită să vadă pe altcineva. Până şi Cicatrizatul era o forţă liniştitoare lângă ea.

Valurile de teroare se diminuară lent. În urma lor rămase o mânie la fel de intensă, deşi mai raţională ca în urmă cu un an. Ea ştia ce se

întâmplase aici; jucătorii nu erau străini, trădarea nu era crimă aleatorie. După toate trădările, crimele şi planul de a-i ucide pe ei toţi… Prodotus avea să plece liber! Pelerinul şi regina aveau pur şi simplu să treacă cu vederea peste toate.

– El l-a ucis pe Copist, pelerinule! L-a ucis pe Copist…

L-a tăiat pe Copist în bucăţi, apoi a urmărit ceea ce mai rămăsese din el şi a ucis restul acela chiar în braţele noastre.

– Şi Cioplitoarea-în-lemn o să-l lase în libertate? Cum poate să facă una ca asta? Cum poţi tu să faci una ca asta?

Lacrimile o podideau din nou.

– Ş-ş, ş-ş…

Două capete ale pelerinului apărură în raza vizuală a fetei. O priviră de sus, după care se rotiră în jur, aproape cu un aer agitat. Ea întinse mâna şi atinse blana scurtă, cu textură de pluş. Pelerinul tremura! Unul din el se apropie mult; glasul lui nu părea defel voios.

– Nu ştiu ce va face regina, Johanna. Ea n-are habar de nimic din cele ce s-au petrecut.

– Pof…

– Ş-ş. (Vocea i se auzea abia ca un zumzet prin mâna ei.) Gărzile lui încă ne pot vedea. Este posibil ca el să ghicească adevărul… Numai tu şi eu ştim adevărul, Johanna. Nu cred că altcineva îl suspectează.

– Dar haita care a mărturisit…

– Cacealma – totul n-a fost decât o cacealma. Am mai făcut eu nebunii în viaţa mea, însă asta vine imediat după ideea de a-l urma pe Copist la nava ta stelară… După ce Prodotus te-a luat, am început să gândesc. Nu erai chiar atât de grav rănită. Totul semăna într-o măsură prea mare cu ce i s-a întâmplat lui Jaqueramaphan, dar n-aveam nicio dovadă.

– Şi n-ai spus nimănui?

– Nu. Am fost un idiot, ca sărmanul Copist, aşa-i? Capetele lui priveau în toate direcţiile. Dacă aveam dreptate, el ar fi fost netot să nu te ucidă imediat. M-am temut teribil că ajunsesem deja prea târziu…

Ai fi ajuns, dacă Prodotus n-ar fi fost monstrul despre care eu ştiu că este.

– Oricum, am aflat adevărul la fel ca bietul Copist – aproape accidental. Însă dacă ne mai putem îndepărta încă şaptezeci de metri, noi nu vom muri ca el. Şi tot ce i-am spus lui Prodotus va fi adevărat.

Johanna mângâie umărul cel mai apropiat şi privi în urmă. Coliba micuţă şi cercul ei de gărzi dispărură îndărătul tufişurilor.

… şi Jefri trăieşte!

* * *

Criptare: 0 [95 de pachete încriptate au fost respinse]

Receptat de: La bordul *Ølvira* ad-hoc

Cale limbaj: Tredeschk → triskwelină, unităţi SjK

De la: Eidolon Zonograf [Cooperativă (sau ordin religios) în Exteriorul Median menţinută prin abonarea câtorva mii de civilizaţii din Exteriorul Inferior, mai ales cele ameninţate de imersiune]

Subiect: Actualizare buletin talaz şi ping

Distribuţie:
Abonaţi Eidolon Zonograf
Grupul de interese Zonometrie
Grupul de interese Ameninţări, subgrupul navigaţie participanţi Ping

Data: 1087892301 secunde de la Evenimentul de Calibrare 239011, Cadrul Eidolon [66,91 zile de la Căderea Sjandra Kei]

Cuvinte cheie: eveniment la scară galactică, supraluminic, anunţ caritabil urgent

Text mesaj:
(Vă rugăm să includeţi timpul local corect în orice răspunsuri ping.) Dacă aţi primit mesajul acesta, ştiţi că talazul monstru s-a retras. Noua suprafaţă Zonală pare să fie o spumă stabilă de dimensiune mică (între 2,1 şi 2,3). Cel puţin cinci civilizaţii sunt prinse în noua configuraţie. Treizeci de sisteme solare virgine au ajuns în Exterior. (Abonaţii pot găsi specificaţii în datele încriptate ce urmează acestui buletin.)
Modificarea corespunde la ceea ce se vede într-o perioadă normală de doi ani pe întreaga suprafaţă de Zonă Lentă a galaxiei, totuşi talazul s-a petrecut în mai puţin de două sute de ore şi pe mai puţin de o miime din suprafaţa respectivă.
Nici chiar cifrele acestea nu arată întreaga scară a evenimentului. (Următoarele sunt doar estimări, fiindcă foarte multe situri au fost distruse şi n-au existat instrumente calibrate pentru dimensiunile unui asemenea eveniment.) La momentul său maxim, talazul a atins 1000 de ani-lumină deasupra Suprafeţei Standard a Zonei. Viteze ale talazului de peste treizeci de milioane de ori mai mari decât viteza luminii [aproximativ un an-lumină pe secundă] s-au menţinut pe perioade de peste 100 de secunde. Rapoarte din partea abonaţilor apreciază peste zece miliarde de decese de sofonţi care pot fi atribuite în mod direct Talazului (avarii ale reţelelor locale, avarii care au dus la colaps ambiental, colaps medical, prăbuşiri de vehicule, avarii ale sistemelor de securitate). Pagubele economice postate sunt mult mai mari.
Întrebarea importantă este: la ce ne putem aştepta din partea post-talazurilor? Predicţiile noastre sunt bazate pe siturile dotate cu

instrumente de măsură şi control şi pe prospectări zonometrice, combinate cu date istorice din arhivele noastre. Cu excepţia tendinţelor pe termen lung, prezicerea modificărilor zonale n-a fost niciodată o ştiinţă, dar noi ne-am informat precis abonaţii asupra post-talazurilor şi am identificat planete noi disponibile. Din păcate situaţia actuală face inutilă aproape toată activitatea anterioară. Deţinem documentaţii precise care se întind pe zece milioane de ani în trecut. Talazuri cu viteze supraluminice apar la fiecare douăzeci de mii de ani (de obicei, cu viteze sub 7,0 c). Nimic similar acestui monstru nu există în fişiere. Talazul la care am asistat este de genul celor descrise la mâna a treia în baze de date vechi şi ticsite. Sculptor a avut unul de această mărime cu cincizeci de milioane de ani în urmă. Şi [Braţul Perseu] din galaxia noastră a suferit probabil ceva similar acum jumătate de miliard de ani.

Această incertitudine face Misiunea noastră ca şi imposibilă şi este un motiv important pentru acest mesaj public către grupul de informare Zonometrie şi altele. Toţi cei interesaţi de zonometrie şi navigaţie trebuie să-şi combine resursele cu privire la această problemă. Idei, acces la arhive, algoritmi – orice poate fi de ajutor. Făgăduim contribuţii importante non-abonaţilor şi trocuri unu-la-unu celor care deţin informaţii importante. Observaţie: adresăm acest mesaj şi oracolului Snwdwp şi-l emitem în mod direct spre puncte din Transcendent despre care se crede că ar fi nelocuite. Cu certitudine, un eveniment ca acesta trebuie să stârnească interes chiar şi acolo. Apelăm la Puterile de deasupra. Permiteţi-ne să vă trimitem ceea ce ştim. Daţi-ne un indiciu dacă aveţi idei despre acest eveniment.

Pentru a ne demonstra buna credinţă, iată estimările pe care le avem în prezent. Ele se bazează pe naiva extrapolare a talazurilor consemnate din această regiune. Detalii în anexa neîncriptată a acestui mesaj. În anul următor vor fi cinci sau şase post-talazuri, de viteză şi rază de acţiune tot mai mică. În acest interval, cel puţin alte două civilizaţii (a se vedea lista de riscuri) vor fi probabil permanent imersate. Condiţiile de furtună în Zonă vor prevala chiar şi în absenţa post-talazurilor. Navigaţia în volumul spaţial [coordonatele sunt specificate] va fi extrem de periculoasă în această perioadă; recomandăm suspendarea expedierii de mărfuri în volum. Linia temporală este probabil prea scurtă pentru a admite planuri fezabile de salvare pentru civilizaţiile ameninţate. Predicţia noastră pe termen lung (probabil cea mai puţin incertă dintre toate): la o scară de milioane de ani, contractarea seculară nu va fi deloc afectată. Totuşi următoarea sută de mii de ani va prezenta o încetinire în contractarea frontierei Zonei Lente în această porţiune a galaxiei.

Pentru final, o observaţie de natură filosofică. Noi, Eidolon Zonograf, urmărim frontierele Zonelor şi orbitele stelelor de la graniţă. În majoritate, modificările zonale sunt foarte lente: 700 de metri pe secundă în cazul contractării seculare. Dar aceste schimbări, alături de mişcarea orbitală, afectează anual miliarde de vieţi. La fel cum gheţarii şi secetele trebuie să-i afecteze pe locuitorii unei planete pre-

tehnice, noi să acceptăm aceste schimbări pe termen lung. Furtunile şi talazurile sunt tragedii evidente, moarte cvasi-instantanee pentru unele civilizaţii. Ele sunt însă mai presus de controlul nostru, la fel ca mişcările mai lente. În ultimele câteva săptămâni, unele grupuri de informare au abundat în istorii de războaie şi bătălii între flote, cu miliarde de fiinţe murind în încleştarea speciilor. Lor – ca şi celor care trăiesc mai paşnic în jurul lor – le spunem să privească universul. Universul este indiferent şi, în ciuda progreselor ştiinţei noastre, există dezastre pe care nu le putem evita. Răul şi binele sunt neînsemnate în faţa Naturii. Personal lucrul acesta ne linişteşte: faptul că există un univers care poate fi admirat şi care nu poate fi deformat înspre ticăloşie sau bunătate, dar care pur şi simplu fiinţează.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *Ølvira* ad-hoc

Cale limbaj: Arbwyth → comercială 24 → cherguelen → triskwelină, unităţi SjK

De la: Buza-volburii Pâclelor [Nu se ştie ce este, deşi probabil nu un glas al propagandei. Intervenţii foarte rare]

Subiect: Cauza recentului Mare Talaz

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Marile Secrete ale Creaţiei
Grupul de interese Zonometrie

Data: 66,47 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte cheie: Instabilitatea zonală şi Molima, Hexapodia ca idee-cheie

Text mesaj:
Mai întâi, scuze dacă repet concluzii evidente. Unica mea poartă în Reţea este foarte scumpă şi pierd multe postări importante. Marele Talaz care se derulează în prezent pare să fie, potrivit tuturor relatărilor, un eveniment de scară şi raritate cosmică. În plus, ceilalţi postatori îi plasează epicentrul la mai puţin de 6.000 de ani-lumină de recentele conflicte armate asociate Molimei. Poate aceasta să fie o simplă coincidenţă? Aşa cum s-a speculat de multă vreme [citări din diverse surse, trei necunoscute pentru *Ølvira;* teoriile citate sunt vechi şi nedemonstrate ca false], Zonele însele pot fi un artefact, poate creat de ceva care există dincolo de Transcendent pentru protecţia formelor inferioare de nori de gaze [ipotetic] inteligente din miezurile galactice.
Pentru prima dată în istoria Reţelei, avem acum o formă Transcendentă,

Molima, care poate domina efectiv Exteriorul. Mulţi de pe Reţea [citează pe Hanse şi Sandor de la Zoo] cred că este în căutarea unui artefact aflat în apropiere de Adânc. Nu este de mirare că aşa ceva ar putea să tulbure Echilibrul Natural şi să provoace recentul Eveniment.

Vă rog, scrieţi-mi şi spuneţi-mi ce credeţi. Nu primesc multă poştă.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *Ølvira* ad-hoc

Cale limbaj: Baeloresk → triskwelină, unităţi SjK

De la: Alianţa pentru Apărare [Pretinsă cooperativă a cinci imperii de sub Domeniul Straumli. Nu există consemnări ale existenţei ei înainte de Căderea Domeniului Straumli. Numeroase afirmaţii contrare (inclusiv din partea *Excentric II)* potrivit cărora această Alianţă este un paravan pentru vechea Hegemonie Aprahanti. A se compara cu Teroarea Fluturilor.]

Subiect: Misiune curajoasă îndeplinită

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Grupul de interese Homo Sapiens

Data: 67,07 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte cheie: Fapte, nu vorbe

Text mesaj:

În continuarea acţiunii noastre împotriva cuibului uman [de la Sjandra Kei], o parte din flota noastră a urmărit forţele umane şi alte forţe controlate de Molimă spre Adâncul Exteriorului. În mod evident, Aberaţia a sperat să protejeze forţele acestea, aducându-le într-un mediu prea periculos pentru a fi urmărite. Gândirea respectivă nu a ţinut seama şi de curajul comandanţilor şi echipajelor Alianţei. Putem acum raporta distrugerea substanţială a acelor forţe fugare.

Prima operaţiune majoră a Alianţei voastre a însemnat un succes enorm. Prin exterminarea susţinătorilor ei cei mai importanţi, avansul Molimei în Exteriorul Median a fost stopat. Rămân totuşi multe de făcut.

Flota Alianţei revine în Exteriorul Median. Am suferit unele pierderi şi avem nevoie de reaprovizionare substanţială. Ştim că în Exterior mai există zone populate de oameni şi am identificat rase secundare care ajută omenirea. Apărarea Exteriorului Median trebuie să fie obiectivul tuturor sofonţilor de bună credinţă. Elemente ale Flotei Alianţei voastre vor vizita în curând sisteme din volum [specificaţii de

parametri]. Vă solicităm ajutorul şi susţinerea împotriva a ceea ce a mai rămas din acest inamic teribil.

Moarte scursorilor!

Capitolul 36

Kjet Svensndot era singur pe puntea *Ølvirei* când trecu Talazul. Ei încheiaseră de mult toate pregătirile realmente importante şi nava nu avea nicio modalitate realistă de propulsie în Lentoarea care o înconjura. Totuşi Căpitanul de Grup petrecea majoritatea timpului acolo, încercând să programeze un soi de capacitate de răspuns în automatele care rămăseseră. Programarea ineficientă era o trecere de timp care, ca şi croşetatul, data probabil de la începutul experienţei umane.

Desigur, ieşirea reală din Lentoare ar fi rămas complet neobservată dacă n-ar fi fost alarmele pe care el le instalase împreună cu dirokimii. Aşa însă zgomotul şi luminile îl deşteptară din semimoţăială în starea de alertă totală, cu părul ridicat vâlvoi. Activă comunicatorul navei.

– Glimfrelle! Tirolle! Mişcaţi-vă imediat aici.

Până ce fraţii ajunseră pe puntea de comandă, displayurile preliminare de navigaţie fuseseră calculate şi o secvenţă de salturi aştepta confirmarea. Cei doi rânjeau larg, când apărură ţopăind şi se prinseră în centuri la posturile lor. Pentru câteva momente, aproape că nu vorbiră; doar ocazional se auzea câte un fluierat de încântare din partea dirokimilor. În ultima sută de ore, repetaseră întruna acţiunile acestea şi, din cauza automatelor necorespunzătoare, aveau destule de făcut. Treptat, imaginile de pe ferestrele punţii se conturară tot mai precis. Dacă la început fuseseră doar înceţoşări vagi, acum senzorii de ultraunde afişau urme individuale cu informaţii complete despre distanţe şi viteze. Fereastra de comunicaţii arăta lungirea constantă a cozii de mesaje din partea flotei.

Tirolle ridică ochii de la consola sa.

– Şefu', cifrele astea pentru salturi par în regulă… cel puţin pentru-nceput.

– E bine. Validează şi permite autovalidarea.

În orele scurse de la Talaz, ei deciseseră că prioritatea iniţială trebuia să fie continuarea urmăririi. Ce aveau să facă după aceea… discutaseră mult despre asta, şi Căpitanul de Grup Svensndot se gândise şi mai mult de unul singur. Deja nimic nu mai era o operaţiune de rutină.

– 'Nţeles, sir!

Degetele lungi ale dirokimului dansară peste comenzi şi 'Rolle adăugă o comandă verbală.

– Bingo!

Ecranul de stare arătă cinci salturi încheiate, apoi zece. Kjet privi pe fereastra cu vedere reală. Nicio schimbare, nicio schimbare… după care observă că una dintre stelele cele mai strălucitoare din câmp se mişcase – luneca imperceptibil peste cer. Precum un jongler care-şi intră treptat în ritm, *Ølvira* creştea viteza.

– Hei, hei! Glimfrelle se apleca peste umărul fratelui său pentru a vedea ce făcuse. Avem 1,2 ani-lumină pe oră. Asta-i chiar mai bine decât înainte de Talaz.

– Perfect. Comunicaţii şi Supraveghere?

Unde erau toţi ceilalţi şi ce aveau de gând?

– Ştiu, ştiu. Sunt pe felie.

Glimfrelle îşi reapleca trupul subţirel peste consolă. Pentru câteva clipe, fu aproape tăcut. Svensndot începu să-şi răsfoiască mesajele. Deocamdată nu avea nimic de la Proprietara Limmende. Kjet lucrase douăzeci şi cinci de ani pentru Limmende şi Securitatea Comercială SjK. S-ar fi putut răzvrăti? Şi dacă o făcea, l-ar fi urmat cineva?

– Gata! Uite care-i situaţia, şefu'. Glimfrelle comută fereastra principală pentru a arăta cum interpretase rapoartele navei: Este aşa cum am ghicit noi, poate niţel mai extrem.

Îşi dăduseră seama din capul locului că talazul era mai mare decât orice din istoria consemnată, dar nu la asta se referise dirokimul prin extrem. Îşi coborî de data aceasta degetele scurte, trasând pe fereastră o linie albastră înceţoşată.

– Noi am crezut că frontul Talazului s-a deplasat normal spre linia asta. Aşa s-ar fi explicat faptul că Şefa Limmende a fost lovită cu patru sute de secunde înainte de *Excentric II,* pentru ca după alte zece secunde să ne izbească pe noi... Dacă partea lui din spate ar fi fost similară cu talazurile uzuale – la o scară de milioane de ori mai mare –, atunci noi, adică restul flotelor urmăritoare, ar fi trebuit să ieşim cu mult înaintea lui *Excentric II.*

Indică un singur punct strălucitor care o reprezenta pe *Ølvira.* În jurul şi în faţa ei, zeci de puncte luminoase se iveau pe măsură ce detectoarele navei raportau iniţierea de salturi de ultrapropulsie. Era ca un foc rece care se propaga de la ei în beznă. În cele din urmă, Limmende şi centrul flotei anonime aveau să revină în acţiune.

– Jurnalul nostru de bord arată că aşa s-a şi-ntâmplat. Majoritatea flotelor urmăritoare vor ieşi din talaz înaintea lui *Excentric II.*

– Hm... Prin urmare, va pierde o parte din avans.

– Exact. Însă dacă *Excentric II* merge unde credem noi – o stea de spectru G, la optzeci de ani-lumină în faţa ei –, tot va ajunge acolo înainte să fie distrusă. (Făcu o pauză şi indică o pâclă care se lăţea în lateral dinspre nodul crescător de lumini.) Nu mai sunt toţi în urmărire.

– Mda... Svensndot citise Ştirile, pe când asculta cu jumătate de ureche rezumatul lui 'Frelle. ... potrivit Reţelei, Alianţa pentru Apărare părăseşte victorioasă câmpul de bătălie.

– Poftim?

Tirolle se răsuci brusc în harnaşamentul său. Ochii lui mari şi negri nu trădau nimic din amuzamentul obişnuit.

– M-ai auzit.

Kjet le trimise celor doi fraţi acea postare. Cei doi citiră rapid, cu 'Frelle mormăind frazele cu glas tare:

– ... curajul comandanţilor şi echipajelor Alianţei... distrugerea substanţială a acelor forţe fugare...

Glimfrelle se cutremură şi toată frivolitatea îi dispăru.

– Nici măcar nu menţionează Talazul. Tot ce spun sunt minciuni de laşi!

Glasul i se ridică din nou la spectrul uzual de vorbire şi continuă în propriul lui grai. Kjet putea înţelege porţiuni. Dirokimii care-şi părăseau habitatul oniric erau de obicei persoane vesele, pline de toane şi sarcasme blânde. Aproape aşa suna şi Glimfrelle acum, cu excepţia tonurilor ascuţite din fluieratul său şi a insultelor mai colorate decât auzise Svensndot vreodată din partea lor:

– ... dintr-o baligă cu viermi... ucigaşi de vise inocente...

Până şi în samnorskă cuvintele erau intense, dar în dirokimă baliga cu viermi era îmbibată în imagini explicite, care aproape că purtau mirosul respectiv în cabină. Glasul lui Glimfrelle sui mai mult, tot mai mult, apoi depăşi registrul auzului omenesc. Pe neaşteptate, el colapsă, tremurând şi gemând stins. Dirokimii puteau să plângă, deşi Svensndot nu mai văzuse vreodată aşa ceva. Glimfrelle se legăna în braţele fratelui său.

Tirolle privi peste umărul lui către Kjet.

– Unde ne va purta răzbunarea, Căpitane de Grup?

Pentru o clipă, Kjet îl privi tăcut.

– Te voi anunţa, locotenente.

Privi displayurile. *Să mai ascultam niţel şi poate că vom şti.*

– Până atunci, rosti el cu blândeţe, apropie-ne de centrul urmăririi.

– 'Nţeles, sir!

Tirolle îşi bătu uşor fratele pe spate, apoi reveni la consolă.

* * *

În următoarele cinci ore, echipajul *Ølvirei* urmări flota Alianţei care fugea în dezordine spre spaţiul mai înalt. Nu putea fi numită nici măcar retragere, ci mai degrabă o dezmembrare panicată. Oportunişti, ei nu ezitaseră să ucidă prin înşelăciune şi să urmărească atunci când crezuseră că la capăt puteau aranja alte viclenii. Acum însă, când se confruntaseră cu posibilitatea de a rămâne prinşi în Lentoare, de a muri printre stele, goneau pentru siguranţa individuală. Buletinele pe care le postau pe grupurile de informare erau pline de fanfaronadă, totuşi manevra nu le putea fi camuflată. Foşti neutri atraseră atenţia asupra discrepanţei; se accepta tot mai mult că Alianţa era clădită în jurul Hegemoniei Aprahanti şi că avea probabil alte motive decât opoziţia altruistă faţă de Molimă. Apărură speculaţii neliniştite despre cei care puteau atrage pe viitor atenţia Alianţei.

Transceivere majore continuau să fie orientate către flote. Ar fi putut la fel de bine să se găsească pe un trunchi de reţea. Traficul ştirilor era o cascadă vastă, care depăşea complet capacitatea actuală de recepţie a *Ølvirei.* Svensndot nu-l scăpa din ochi. Ceva de acolo putea să fie un indiciu, să reprezinte o idee… Majoritatea Urmăritorilor de Războaie şi Ameninţărilor părea să aibă puţin interes faţă de Alianţă, ori faţă de distrugerea lui Sjandra Kei în sine. Cei mai mulţi erau îngroziţi de Molimă, care continua să se întindă prin Vârful Exteriorului. Niciunul dintre Superiori nu rezistase cu succes şi se zvonea că fuseseră distruse alte două Puteri care interveniseră. Unii (glasuri secrete ale Molimei?) salutau noua labilitate din Vârf, în ciuda faptului că se baza pe parazitare permanentă.

De fapt cursa de aici din Adânc, zborul lui *Excentric II* şi al urmăritorilor săi, părea unicul loc unde Molima nu triumfase complet. Nu era de mirare că ei constituiau subiectul a 10.000 de mesaje pe oră.

Geometria ieşirii din Talaz fusese extrem de favorabilă pentru *Ølvira.* Ei fuseseră la periferia acţiunii, pentru ca în prezent să aibă un avans de ore faţă de flotele principale. Glimfrelle şi Tirolle erau mai ocupaţi decât fuseseră vreodată, monitorizând apariţia flotelor şi stabilind identitatea *Ølvirei* cu celelalte nave ale Securităţii Comerciale. Până ce Skrits şi Limmende nu ieşeau din Lentoare, Kjet Svensndot avea rangul cel mai mare din organizaţie. În plus, era cunoscut personal de majoritatea comandanţilor. Kjet nu fusese niciodată genul de amiral; rangul de Căpitan de Grup fusese o răsplată pentru talentul de pilot, în Sjandra Kei aflată în pace. Fusese dintotdeauna mulţumit să se supună superiorilor. Acum însă…

Căpitanul de Grup se folosi de rangul său. Navele Alianţei nu fură urmărite. (Aşteptaţi până vom putea acţiona toţi împreună, ordonase Svensndot.) Posibile planuri circulară înainte şi înapoi prin flota care se ivea din Lentoare, inclusiv unele care presupuneau distrugerea navei portdrapel. Unor comandanţi pe care-i cunoştea bine, Kjet le scăpă aluzia că aşa ceva era perfect posibil, că nava lui Limmende căzuse în mâinile inamicului şi că Alianţa era un efect secundar al acelui inamic adevărat. În scurt timp, Kjet avea să pună în aplicare trădarea pe care o plănuise.

Nava portdrapel a lui Limmende şi nucleul flotei Molimei ieşiră din Lentoare aproape simultan. Alerte de comunicaţii se declanşară pe puntea din *Ølvira,* pe măsură ce mesaje prioritare sosiră şi trecură prin criptograficele navei.

Sursă: Limmende, la CF. Prioritate Distrugător Stelar, anunţă glasul navei.

Glimfrelle afişă mesajul pe fereastra principală şi Svensndot simţi o certitudine glacială suindu-i pe ceafă.

… Toate unităţile vor urmări navele care fug. Acestea sunt inamicul, ucigaşii poporului nostru. ATENŢIE: se suspectează Travestiuri. Distrugeţi orice nave care contramandează aceste ordine. Urmează Ordinul de Bătălie şi codurile de validare…

Ordinul de Bătălie era simplu, chiar şi potrivit standardelor Securităţii Comerciale. Limmende voia ca ei să se despartă şi să dispară, rămânând doar atât cât să-i distrugă pe travestiţi.

– Ce-i cu codurile de validare? îl întrebă Kjet pe Glimfrelle.

Dirokimul se părea că-şi revenise la starea normală.

– Sunt curate. N-am fi primit deloc mesajul, dacă expeditorul n-avea codul de unică folosinţă de azi… Şefu’, începem să primim întrebări din partea celorlalţi. Canale audio şi video. Vor să ştie ce să facă.

Dacă n-ar fi pregătit terenul în ultimele ore, răzvrătirea lui Kjet n-ar fi avut nicio şansă. Dacă Securitatea Comercială ar fi fost o adevărată organizaţie militară, ordinul lui Limmende ar fi fost ascultat fără comentarii. Aşa însă ceilalţi comandanţi reflectară la întrebările pe care le ridicase Svensndot. La distanţele acestea, comunicaţiile video erau simple şi flota avea codificatoare suficient de mari pentru a susţine volume enorme de trafic. Totuşi „Limmende” alesese mesaje text pentru comenzile ei prioritare. Era perfect logic din punct de vedere militar, ţinând seama de faptul că încriptarea era corectă, dar pe de altă parte era exact ceea ce prezisese Svensndot: aşa-zisul stat-major nu dorea să-şi arate faţa aici, unde nu erau posibile travestiuri vizuale perfecte. Comenzile lor aveau să sosească prin mesaje sau reprezentări pe care orice observator atent le-ar fi putut suspecta.

Kjet şi prietenii lui se agăţau de un fir logic extrem de subţire.

Căpitanul privi ghemul de lumini care reprezenta flota Molimei. Acela nu suferea de indecizii. Niciuna dintre navele sale nu fugea spre siguranţa înălţimii. Indiferent ce anume ar fi comandat acolo, disciplina respectivă depăşea majoritatea sistemelor militare omeneşti. Ar fi sacrificat orice în urmărirea sa tenace a unei micuţe nave stelare. *Ce facem în continuare, Căpitane de Grup?*

Exact în faţa roiului acela de lumini reci se ivi un singur punctuleţ scânteietor.

– *Excentric II,* anunţă Glimfrelle. Se găseşte la şaizeci şi cinci de ani-lumină.

– Recepţionez video încriptat de la ei, şefu’. Acelaşi cod xor pe jumătate incomplet ca şi înainte.

Afişă semnalul pe fereastra principală fără să mai aştepte ordinul lui Kjet.

Era Ravna Bergsndot. Fundalul era un vălmăşag de mişcări şi

strigăte; bărbatul cel straniu se certa cu un skrodcălăreţ. Bergsndot nu privea obiectivul video-camerei şi zbiera la rândul ei. Situaţia părea chiar mai scăpată de sub control decât îşi amintea Kjet că fusese în primele clipe ale ieşirii navei sale din Lentoare.

– Nu contează în momentul ăsta, vă spun! Lasă-l în pace! Trebuie să contactăm…

Probabil că văzuse semnalul pe care i-l retrimitea Glimfrelle.

– Sunt aici! Pe Puteri, Pham, te rog… Flutură nervos din mână şi se întoarse către obiectiv: Salut, Căpitane de Grup. Am…

– Ştiu. Noi am ieşit de câteva ore din talaz. Acum ne aflăm aproape de centrul urmăririi.

Femeia îşi trase iute răsuflarea. Deşi plănuiseră timp de o sută de ore, evenimentele se derulau prea rapid pentru ea. *Şi pentru mine.*

– Asta este ceva…, spuse Ravna Bergsndot după o secundă. Tot ce am spus mai devreme rămâne valabil, Căpitane de Grup. Avem nevoie de ajutorul vostru. Flota care vine după noi este a Molimei. Vă rugăm!

Svensndot observă un indicator lângă fereastră. Impertinentul de Glimfrelle retransmitea conversaţia la toate navele în care puteau avea încredere. *Este bine.* În ultimele ore, el discutase situaţia cu alţii, dar era mult mai important ca ei s-o vadă pe Ravna Bergsndot pe ecrane, să vadă pe cineva de la Sjandra Kei care izbutise să supravieţuiască şi care avea nevoie de ajutorul lor. *Vă puteţi petrece tot restul vieţii urmărind răzbunarea în Exteriorul Median, însă nu-i veţi ucide decât pe corbi. Urmăritorii Ravnei Bergsndot ar putea fi cauza primordială.*

* * *

Fluturii plecaseră de mult, continuând să-şi cânte curajul pe Reţea. Mai puţin de un procent din Securitatea Comercială urmase ordinul lui „Limmende” de a porni după ei. Nu aceia erau problema; pe Kjet Svensndot îl îngrijorau cele zece procente care rămăseseră şi se alăturaseră forţelor Molimei. Era posibil ca unele dintre navele acelea să nu fi fost convertite de Molimă, ci pur şi simplu să fie loiale unor ordine în care credeau. Avea să fie foarte greu să deschidă focul asupra lor.

Şi nu mai putea fi nicio îndoială că urma să se dea o luptă. Era dificil să întreprindă manevre de atac în timp ce foloseau ultrapropulsiile… dacă adversarii încercau să fugă. Însă flota Molimei nu se abătea de la urmărirea lui *Excentric II.* Încet, încet, cele două flote ajungeau să ocupe acelaşi volum spaţial. În prezent erau risipite pe ani-lumină cubici, dar, cu fiecare salt, flota Aniara a Căpitanului de Grup se acorda tot mai fin la propulsiile celorlalţi. Unele nave erau la numai sute de milioane de kilometri de inamic… sau de locul unde fusese ori avea să fie inamicul. Fuseseră stabilite tacticile de ţintire.

Prima salvă se afla la doar sute de secunde depărtare.
– Aprahanti au plecat, aşa că noi avem superioritate numerică. Un inamic obişnuit s-ar retrage acum…
– Însă, bineînţeles, flota Molimei nu este un inamic obişnuit.
Vorbise roşcovanul. Era bine că Glimfrelle nu retransmitea chipul lui spre restul flotei lui Svensndot. În majoritatea timpului, individul se purta încordat şi straniu. În clipa de faţă părea decis să distrugă orice idee propusă de Svensndot.
– Molimei nu-i pasă care-i sunt pierderile, atâta timp cât soseşte cu superioritate numerică.
Svensndot ridică din umeri.
– Noi facem tot ce putem. Prima salvă va fi peste o sută şi cincizeci de secunde. Dacă ei nu deţin niciun atu secret, s-ar putea să câştigăm înfruntarea asta. Îl privi atent pe celălalt: Sau asta-i ideea ta? Este posibil ca Molima…
Continuau să primească veşti despre înaintarea Molimei prin Vârful Exteriorului. Fără îndoială, era o inteligenţă transumană. Un om neînarmat putea fi copleşit numeric de o haită de câini şi totuşi să-i înfrângă. Era atunci posibil ca Molima?… Pham Nuwen clătină din cap.
– Nu, nu, nu! Tactica Molimei acolo, în Adânc, va fi probabil inferioară prin comparaţie cu a voastră. Marele ei avantaj rezidă în Vârf, unde îşi poate controla sclavii ca pe degetele de la o mână. Creaturile ei de aici seamănă mai degrabă cu nişte roboţi telecomandaţi prost sincronizaţi. Nuwen se încruntă către ceva din afara câmpului vizual al videocamerei: Trebuie să ne temem însă de inteligenţa ei strategică.
Glasul său căpătă brusc o detaşare mai neliniştitoare decât nerăbdarea anterioară. Nu era calmul cuiva care se confruntă cu o ameninţare, ci mai degrabă calmul unui dement.
– Încă o sută de secunde până la contact… Căpitane de Grup, avem o şansă… dacă-ţi concentrezi forţele asupra punctelor cuvenite.
Ravna coborî plutind de undeva de sus şi puse o mână pe umărul roşcovanului. Spunea că el era o teostricţiune, atuul lor secret împotriva inamicului. Teostricţiunea, mesajul muribund al unei Puteri; gunoi sau comoară, cine putea şti care era adevărul?
La naiba! Dacă ceilalţi sunt roboţi telecomandaţi prost sincronizaţi, atunci ce suntem noi dacă-l urmăm pe Pham Nuwen? Îi făcu totuşi semn lui Tirolle să marcheze ţintele anunţate de Nuwen. Nouăzeci de secunde… Momentul deciziei. Kjet indică semnele roşii împrăştiate de Tirolle prin flota inamică.
– Există ceva special la ţintele astea, ’Rolle?
Dirokimul fluieră câteva clipe. Corelaţii se iviră agonizator de încet pe ferestrele din faţa lui.
– Navele pe care le ţinteşte nu sunt nici cele mai mari, nici cele mai

rapide. Vom avea nevoie de timp suplimentar să ne poziţionăm pe ele. (Să fi fost oare nave de comandă?) Încă ceva. Unele prezintă viteze reale mari, fără niciun reziduu natural.

Nave cu propulsii statoreactoare? Distrugătoare de planete?

– Hmm…

Svensndot mai privi o dată displayul. Peste treizeci de secunde, nava *Lynsnar* a lui Jo Haugen putea să iniţieze contactul, dar nu cu una dintre ţintele lui Nuwen.

– Treci pe comunicator, Glimfrelle. Spune-i lui *Lynsnar* să se retragă – schimbarea ţintei. Schimbările tuturor ţintelor.

Luminile care reprezentau flota Aniara lunecară lent în jurul nucleului flotei Molimei, căutându-şi noile ţinte. Trecură douăzeci de minute şi se purtară destule discuţii cu ceilalţi căpitani. Securitatea Comercială nu fusese concepută pentru conflicte militare. Succesul apelului lui Kjet Svensndot era în acelaşi timp motiv pentru permanente întrebări şi sugestii. La acestea se adăugau ameninţările revărsate de pe canalul Proprietarei Limmende: ucideţi-i pe răzvrătiţi, moarte tuturor celor care nu sunt loiali companiei! Încriptarea era validă, însă tonul era complet străin pentru blânda Giske Limmende, orientată exclusiv către profit. Oricum, toţi puteau vedea că decizia de a n-o asculta pe Limmende fusese corectă.

Johanna Haugen atinse cea dintâi sincronizarea cu noile ţinte. Glimfrelle deschise fereastra principală pe fluxul de date de la *Lynsnar.* Imaginile erau aproape naturale: un cer de noapte cu stele care se mişcau încet. Ţinta se găsea la mai puţin de treizeci de milioane de kilometri de *Lynsnar,* dar era defazată cu o milisecundă. Haugen sosea fie imediat înainte, fie imediat după saltul celeilalte nave.

– Lansare sonde, anunţă glasul lui Haugen.

Acum aveau o imagine reală a lui *Lynsnar* de la câţiva metri, transmisă de o videocameră de la bordul uneia dintre primele sonde lansate. Nava era abia vizibilă: o formă întunecată care oculta stelele din spate – un peşte uriaş în adâncurile unui ocean nesfârşit. Un peşte care depunea icre. Imaginea pâlpâi, iar *Lynsnar* dispăru şi reapăru, când sonda se defaza pentru moment. Un roi de lumini albastre se revărsă din cala navei. Sonde-arme. Roiul rămase lângă *Lynsnar,* calibrându-se şi direcţionându-se către inamic.

Lumina păli din jurul lui *Lynsnar,* când sondele se deplasară imperceptibil în spaţiu şi timp. Tirolle deschise o fereastră pe o sferă de o sută de milioane de kilometri, care avea în centru pe *Lynsnar.* Nava-ţintă era un punct roşu care pâlpâia în jurul sferei ca o insectă înnebunită. *Lynsnar* îşi urmărea prada cu o viteză de opt mii de ori mai mare decât cea a luminii. Uneori ţinta dispărea pentru o secundă şi sincronizarea aproape se pierdea; alteori *Lynsnar* şi ţinta se

contopeau pentru o clipită, când cele două nave petreceau o zecime de secundă la nici un milion de kilometri distanţă. Dispunerea sondelor nu putea fi însă afişată în mod corect. Icrele difuzau pe nenumărate traiectorii, cu senzorii extinşi pentru semne ale inamicului.

– Ce-i cu ţinta – a desfăşurat un roi? Ai nevoie de întăriri? întrebă Svensndot.

Tirolle oferi echivalentul dirokim al unei strângeri din umeri. Ceea ce priveau se afla la trei ani-lumină depărtare. Era imposibil să ştie. Îi răspunse însă Jo Haugen:

– Nu cred că a desfăşurat vreun roi. Am pierdut doar cinci sonde, nu mai mult decât ar fi de aşteptat din ratări. Vom vedea…

Amuţi, totuşi semnalul şi urma lui *Lynsnar* rămaseră intense. Kjet îşi aruncă privirea pe celelalte ferestre. Cinci din navele Aniara erau deja angajate şi trei încheiaseră desfăşurarea roiurilor. Nuwen se uita tăcut din *Excentric II.* Teostricţiunea avusese ultimul cuvânt, iar acum Kjet şi oamenii lui se dedicaseră misiunii.

Apoi veştile bune şi cele rele sosiră foarte iute:

– Am prins-o! se auzi de la Jo Haugen.

Punctul roşu din roiul lui *Lynsnar* nu mai exista. Trecuse la câteva mii de kilometri de o sondă. În milisecundele necesare calculării unui nou salt, sonda îi descoperise prezenţa şi detonase. N-ar fi fost fatal în sine, dacă ţinta ar fi efectuat saltul înainte s-o lovească frontul exploziei; în clipele anterioare existaseră ratări similare. De data asta însă saltul nu fu efectuat la timp şi se născu o mini-stea a cărei lumină avea să ajungă abia peste ani la restul bătăliei.

Glimfrelle emise un fluierat scrâşnit, o înjurătură imposibil de tradus.

– Tocmai le-am pierdut pe *Ablsndot* şi *Prinzător,* şefu'. Probabil că ţinta lor a contraatacat cu roiuri.

– Trimite-le pe *Gliwing* şi *Transă.*

Ceva din fundul minţii lui Kjet se zgârci, îngrozit. Cei care mureau erau prietenii lui. El mai văzuse moarte, dar niciodată sub forma aceasta. În acţiunile poliţieneşti nimeni nu-şi asuma riscuri letale decât în cazul vreunei salvări. Şi totuşi… se întoarse de la sinteza de câmp, pentru a ordona mai multe nave asupra unei ţinte care se înconjurase de navete de apărare. Tirolle deplasa alte nave, pe cont propriu. Încolţirea câtorva ţinte neesenţiale putea fi păguboasă pe termen lung, însă pe termen scurt… inamicul era lovit. Pentru prima dată după căderea lui Sjandra Kei, Securitatea Comercială răspundea cu aceeaşi monedă.

– Pe Puteri, exclamă Haugen, ce viteză avea a naibii! Sonda secundară i-a citit spectrul EM. Ţinta avea 15.000 km/s, viteză reală!

O bombă cu rachetă care să accelereze? La naiba! Ar fi trebuit să

le amâne pe-alea până după ce controlau câmpul de bătălie.

– Alte distrugeri, anunţă Tirolle, de partea opusă a volumului bătăliei. Inamicul se repoziţionează. Cumva a ghicit ce vrem…

Un şuierat triumfător din partea lui Glimfrelle.

– Arde-i, arde-i… hopa! Şefu', cred că Limmende s-a prins că noi coordonăm treburile…

O fereastră nouă se deschisese deasupra postului lui Tirolle. Arăta cele cinci milioane de kilometri din jurul *Ølvirei.* Acolo se găseau acum alte două nave. Fereastra le identificase ca nava portdrapel a lui Limmende şi una dintre navele care nu răspunseseră la recrutarea lui Svensndot.

Pentru un moment, pe puntea de comandă din *Ølvira* se aşternu liniştea. Glasurile de triumf şi panică ce se auzeau din partea restului flotei părură brusc foarte îndepărtate. Svensndot şi echipajul său priveau moartea din apropiere.

– Tirolle! Cât mai e până ce roiul…

– Este deja pe noi… o sondă tocmai ne-a ratat cu zece milisecunde.

– Tirolle! Termină rularea angajamentelor curente. Glimfrelle, anunţă-le pe *Lynsnar* şi *Transă* să preia comanda dacă pierdem contactul.

Navele acelea îşi epuizaseră sondele, iar pe Jo Haugen o ştiau toţi ceilalţi căpitani. După aceea gândurile dispărură şi Kjet se afundă în coordonarea propriului roi de luptă al *Ølvirei.* Fereastra tactică locală prezenta norul care se disipa şi prelua culorile codificate, după cum se aflau în urma sau înaintea *Ølvirei.* Cei doi atacatori ai lor sincronizaseră aproape perfect pseudovitezele. Toate cele trei nave efectuau zece salturi pe secundă, pe o fracţiune dintr-un an-lumină. Aidoma unor pietricele care ricoşau pe suprafaţa unui iaz, se iveau în spaţiul real în salturi perfect măsurate… iar distanţa dintre ele la fiecare apariţie era mai mică de cinci milioane de kilometri. Acum nu le mai separau decât diferenţele de milisecunde în timpii de salt şi faptul că lumina în sine nu putea să treacă printre ele în intervalele scurte pe care le petreceau în fiecare punct de salt.

Trei fulgere actinice iluminară puntea, proiectând umbre dinspre Svensndot şi dirokimi. Era lumină la mâna a doua, semnalul de avertizare al displayului pentru o detonare în apropiere. Fugi cât poţi era mesajul pe care orice persoană raţională ar fi trebuit să-l înţeleagă din lumina aceea oribilă. Ar fi fost destul de uşor să întrerupă sincronizarea… şi să piardă controlul tactic al flotei Aniara. Tirolle şi Glimfrelle îşi feriră capetele de fereastra locală, evitând strălucirea morţii apropiate. Glasurile lor fluierate abia îşi întrerupseră cadenţa, iar ordinele de la *Ølvira* spre alte nave continuară. În spaţiul cosmic se derulau zeci de dueluri similare. În clipa de faţă, *Ølvira* era unica sursă de precizie şi control disponibilă de partea lor. Fiecare secundă cât îşi

menţineau starea însemna protecţie şi avantaj pentru Aniara. Desprinderea ar fi determinat minute de haos până ce *Lynsnar* şi *Transa* ar fi putut prelua controlul.

Două treimi din ţintele indicate de Pham Nuwen fuseseră distruse. Preţul fusese mare: jumătate din prietenii lui Svensndot. Inamicul pierduse mult pentru a proteja ţintele acelea, totuşi mare parte din flota sa supravieţuise.

Un pumn invizibil o izbi pe *Ølvira* şi-l apăsă violent pe Svensndot în harnaşamentul de luptă. Luminile se stinseră, până şi strălucirea ferestrelor. Apoi o lumină roşiatică slabă sclipi dinspre podea. Dirokimii erau conturaţi pe fundalul unui monitor mic. ’Rolle fluieră încetişor.

– Suntem scoşi din joc, şefu’, cel puţin cât va dura lupta. N-am ştiut că sondele pot rata atât de aproape.

Poate că n-a fost o ratare. Kjet se desprinse din harnaşament şi se propulsă prin cabină, pentru a pluti cu capul în jos deasupra monitorului minuscul. *Poate că suntem deja morţi.* O sondă detonase foarte aproape şi frontul de undă ajunsese la *Ølvira* înainte ca nava să fi efectuat saltul. Şocul fusese provocat de explozia părţii exterioare a carcasei navei, ca urmare a atacului cu raze X moi. Căpitanul privi literele roşii ce mărşăluiau lent peste displayul de avarii. Electronicele erau probabil permanent moarte; mai mult ca sigur, ei toţi receptaseră o doză fatală de raze gama. Izul de izolaţie arsă plutea prin aer purtat de curentul ventilatoarelor.

– *Iia!* Ia uite! Încă cinci nanosecunde şi nici n-am fi fost atinşi. Practic am sărit imediat după izbitura frontului!

Şi, cumva, electronicele supravieţuiseră suficient pentru a încheia saltul. Fluxul de raze gama de pe puntea de comandă fusese de 200 rem, nimic care să-i încetinească în următoarele ore şi uşor de rezolvat de un bloc operatoriu. Cât despre blocul operatoriu şi tot restul automatelor din *Ølvira…*

Tirolle tastă câteva interogări lungi la consolă; nu mai rămăsese niciun dispozitiv de recunoaştere vocală. Trecură secunde înainte ca un răspuns să ruleze pe ecran.

– Automatele centrale suspendate… Managementul displayurilor suspendat… Calculul propulsiei suspendat…

Tirolle îşi lovi fratele cu umărul.

– Ia uite, ’Frelle, se pare că ’Vira a reuşit o desprindere curată. Le putem readuce pe majoritatea la viaţă.

* * *

Dirokimii erau recunoscuţi pentru optimismul visător, dar în cazul acesta Tirolle nu era departe de adevăr. Întâlnirea lor cu sonda-bombă avusese o şansă dintr-un miliard: o fracţiune minusculă de expunere. În următoarea oră şi jumătate, dirokimii rulară reiniţializări pe

procesorul monitorului, activând pe rând utilitarele. Unele nu mai puteau fi recuperate. Inteligenţa analizatoare dispăruse din automatele de comunicaţii şi spinii ultrapropulsiei de pe o latură a navei fuseseră topiţi (Absurd, mirosul de arsură fusese al unei diagnoze care ar fi trebuit să fie dezactivată împreună cu restul automatelor din *Ølvira.)* Se aflau mult în urma flotei Molimei.

… iar flota Molimei continua să existe. Ghemul de lumini inamice era mai mic, totuşi urma aceeaşi traiectorie neabătută. Bătălia se încheiase de mult. Rămăşiţele Securităţii Comerciale erau risipite pe un câmp de luptă abandonat, lat de patru ani-lumină; iar ei începuseră bătălia deţinând superioritatea numerică. Dacă ar fi luptat aşa cum trebuia, poate că ar fi învins. În schimb, distruseseră navele cu viteze reale obişnuite… şi nici jumătate din celelalte. Unele dintre cele mai mari nave inamice supravieţuiseră şi le depăşeau numeric de peste patru ori pe navele Aniara. Molima ar fi putut nimici cu uşurinţă ceea ce mai rămăsese din Securitatea Comercială, dar asta ar fi însemnat o abatere de la urmărire, iar urmărirea era singura constantă din comportamentul inamicului.

Tirolle şi Glimfrelle petrecură ore bune pentru a restabili comunicaţiile şi a încerca să descopere cine murise şi cine putea fi salvat. Cinci nave îşi pierduseră complet capacitatea de propulsie, dar aveau echipaj supravieţuitor. Unele nave fuseseră lovite în coordonate cunoscute şi Svensndot trimise nave cu roiuri de sonde pentru a găsi epavele. Duelul individual dintre nave fusese un exerciţiu intelectual, perfect steril, pentru majoritatea supravieţuitorilor, însă ruinele şi distrugerile erau la fel de reale ca ale oricărui război purtat pe sol, atât doar că se întindeau pe un spaţiu de un trilion de ori mai mare.

* * *

Până la urmă timpul pentru salvări miraculoase şi descoperiri triste trecu. Comandanţii SjK se întruniră pe un canal comun pentru a decide un viitor comun. La fel de bine ar fi putut să fie un priveghi – pentru Sjandra Kei şi flota Aniara. În timpul discuţiilor, se materializă o fereastră nouă, o vedere pe puntea lui *Excentric II.* Ravna Bergsndot asista în tăcere la discuţii. Fosta teostricţiune nu se zărea nicăieri.

– Ce-ar mai fi de făcut? rosti Johanna Haugen. Nenorociţii de Fluturi au dispărut de mult.

– Suntem siguri că i-am recuperat pe toţi? întrebă Jan Trenglets.

Svensndot se abţinu de la o replică furioasă. Comandantul *Transei* repeta întruna aceeaşi întrebare. Pierduse prea mulţi prieteni în luptă; tot restul vieţii sale, Jan Trenglets avea să trăiască cu coşmaruri de nave care mureau lent în noaptea adâncă.

– Am identificat totul, până şi vaporii, spuse Haugen pe cât de blând o îngăduiau cuvintele acelea. Întrebarea este încotro ne-ndreptăm acum?

Ravna îşi drese încet glasul.

– Doamnelor şi domnilor, dacă…

Trenglets ridică ochii la imaginea ei. Toată durerea i se transformă într-o sclipire de mânie.

– Nu suntem domnii tăi, târfă! Nu eşti vreo prinţesă pentru care să ne dăm fericiţi viaţa. Nu meriţi decât salvele noastre ucigaşe, nimic mai mult!

Femeia se chirci înaintea furiei sale.

– Eu…

– Tu ne-ai adus în bătălia asta sinucigaşă! zbieră Trenglets. Tu ne-ai făcut să atacăm ţinte secundare. Şi dup-aia n-ai făcut nimic ca să ne-ajuţi. Molima este fixată pe tine ca un dumrechin pe-o caracatiţă. Dacă ţi-ai fi modificat câtuşi de puţin cursul, ai fi putut s-o scoţi de pe traiectoria noastră!

– Mă îndoiesc în privinţa asta, domnule, spuse Ravna. Molima pare foarte interesată de locul către care ne îndreptăm.

Sistemul solar aflat la câteva zeci de ani-lumină în faţa lui *Excentric II.* Fugarii aveau să ajungă acolo cu ceva mai mult de două zile înaintea urmăritorilor. Jo Haugen strânse din umeri.

– Cred că-ţi dai seama ce-a făcut planul nebun de luptă al prietenului tău. Dacă am fi atacat raţional, inamicul ar fi fost redus la o fracţiune din mărimea lui actuală. Dacă ar fi optat să continue, v-am fi putut proteja pe această planetă… a Stiletelor. (Păru să savureze numele ciudat, întrebându-se ce putea însemna.) Acum… eu în niciun caz nu intenţionez să-i urmăresc într-acolo. Ceea ce a mai rămas din inamic ne poate distruge cu uşurinţă.

Privi la Svensndot. Kjet se sili să-i întoarcă uitătura. Indiferent cine ar fi putut învinui *Excentric II,* cuvintele Căpitanului de Grup Kjet Svensndot convinseseră flota să lupte aşa cum o făcuse. Sacrificiul Aniarei fusese greşit şi el se mira că Haugen, Trenglets şi ceilalţi mai stăteau de vorbă cu el.

– Sugerez să continuăm mai târziu discuţia aceasta. Joncţiune peste o mie de secunde, Kjet.

– Voi fi gata.

– Bine.

Jo întrerupse legătura fără să-i mai adreseze vreun cuvânt Ravnei Bergsndot. Peste câteva momente, Trenglets şi ceilalţi comandanţi dispărură de asemenea. Rămăseseră numai Svensndot şi cei doi dirokimi… şi Ravna Bergsndot care privea de pe fereastra ei din *Excentric II.*

În cele din urmă, Bergsndot rosti:

– Când eram fetiţă pe Herte, ne jucam uneori de-a răpitorii şi Securitatea Comercială. Am visat mereu să fiu salvată de compania voastră, de la sorţi mai rele decât moartea.

Kjet surâse fără chef.

– Ei bine, ai avut parte de-ncercarea de salvare. (Şi nu eşti nici măcar un client abonat.) Asta a fost de departe cea mai mare bătălie la care am participat noi vreodată.

– Îmi pare rău, Kje… Căpitane de Grup.

El îi privi trăsăturile smede. O puştoaică din Sjandra Kei, având până şi ochii violeţi… În niciun caz aceasta nu putea fi o simulare, în niciun caz aici. Kjet pusese la bătaie totul că nu era; nici chiar acum nu credea că ar fi fost o simulare. Totuşi…

– Ce spune prietenul tău despre cele întâmplate?

Pham Nuwen nu mai fusese văzut după impresionantul său act de teostricţiune de la începutul bătăliei.

Privirea Ravnei se îndreptă către ceva dinafară obiectivului videocamerei.

– Nu spune prea multe, Căpitane de Grup. Rătăceşte de colo-colo, chiar mai tulburat decât căpitanul Trenglets. Pham îşi reaminteşte că a fost absolut convins că solicită acţiunea corectă, dar nu poate să înţeleagă de ce era corectă.

– Hmmm. (Cam târziu pentru regrete.) Ce veţi face în continuare? Să ştii că Haugen are dreptate. Pentru noi ar fi o sinucidere inutilă să urmăm Molima spre destinaţia voastră. Îndrăznesc să spun că şi pentru voi este o sinucidere inutilă. Veţi ajunge cu probabil cincizeci şi cinci de ore înaintea ei. Ce puteţi face în acel răstimp?

Ravna Bergsndot îl privi şi expresia chipului ei colapsă lent în durere.

– Nu ştiu. Eu… nu ştiu…

Scutură din cap, cu faţa ascunsă înapoia palmelor şi a unei şuviţe de păr negru. Într-un târziu, înălţă capul şi-şi îndepărtă şuviţa din ochi. Glasul îi era calm, însă foarte scăzut.

– Eu… nu ştiu. Dar mergem înainte. Pentru asta am venit. Situaţia s-ar putea totuşi îndrepta… Ştiţi că acolo există ceva, ceva ce Molima îşi doreşte cu disperare. Poate că cincizeci şi cinci de ore vor fi suficiente să înţelegem ce este şi să anunţăm Reţeaua. Şi… şi avem încă teostricţiunea lui Pham.

Inamicul vostru cel mai teribil? Era perfect posibil ca acest Pham Nuwen să fie o construcţie a Puterilor. Cu certitudine, el arăta precum un om construit pe baza unei descrieri la mâna a doua. Însă cum poţi deosebi teostricţiunea de un simplu nebun?

Ea ridică din umeri, ca şi cum i-ar fi recunoscut îndoielile… şi le-ar fi acceptat.

– Tu şi Securitatea Comercială ce veţi face?

– Securitatea Comercială nu mai există. Practic toţi clienţii ne-au fost distruşi. Am ucis proprietara companiei… sau cel puţin i-am distrus nava şi pe cei care o susţineau. Acum suntem Flota Aniara.

Fusese numele oficial ales la întrunirea abia încheiată a flotei. Simţea o plăcere sumbră în adoptarea numelui acela, al fantomei de dinainte de Sjandra Kei, de dinainte de Nyjora, din cele mai vechi vremuri ale rasei umane. Pentru că acum ei erau realmente naufragiaţi, fără planetele, clienţii şi foştii lor conducători. O sută de nave care se îndreptau către…

– Am discutat problema. Câţiva doreau să vă urmeze la planeta Stiletelor. Unele echipaje vor să revină în Exteriorul Median şi să-şi petreacă restul vieţii ucigând Fluturi. Majoritatea doreşte să perpetueze rasele de la Sjandra Kei, într-un loc unde să nu fim remarcaţi, într-un loc unde nimănui să nu-i pese dacă trăim.

Iar toţi fuseseră de acord în privinţa unui singur lucru: că Aniara nu mai trebuia să se divizeze, nu mai trebuia să facă alte sacrificii pentru nimeni din exteriorul ei. După ce lămuriseră asta, fusese lesne de hotărât ce urma să se întreprindă. În siajul Marelui Talaz, partea aceasta din Adânc era o spumă incredibilă de Lentoare şi Exterior. Aveau să treacă secole înainte ca navele zonografice de deasupra să aibă hărţi rezonabile ale noii interfeţe. Pitite în pliuri şi interstiţii se aflau planete noi din Lentoare, planete unde Sjandra Kei putea renaşte. *Ny Sjandra Kei?*

Bărbatul privi peste punte, spre Tirolle şi Glimfrelle. Erau ocupaţi să scoată principalele procesoare de navigaţie din starea de suspensie. Nu era ceva absolut necesar pentru joncţiunea cu *Lynsnar,* dar lucrurile aveau să fie mult mai comode dacă ambele nave erau capabile de a face manevre. Fraţii păreau să ignore conversaţia lui Kjet cu Ravna. Şi poate că într-adevăr n-o băgau în seamă. Dintr-un punct de vedere, decizia Aniara însemna pentru ei mai mult decât pentru oamenii din flotă. Nimeni nu se îndoia că milioane de oameni supravieţuiseră în Exterior (şi cine putea şti câte planete umane puteau exista în Lentoare, rude îndepărtate ale Nyjorei, copii îndepărtaţi ai Vechiului Pământ). Însă de partea aceasta a Transcendentului, dirokimii din Aniara erau singurii din rasa lor care mai existau. Habitatele onirice din Sjandra Kei dispăruseră, iar odată cu ele pierise şi rasa. În Aniara existau cel puţin o mie de dirokimi, perechi de fraţi şi surori împrăştiaţi în o sută de nave. Ei erau cei mai aventuroşi din ultimele zile ale rasei lor, iar acum se confruntau cu provocarea lor cea mai teribilă. Cei doi de la bordul *Ølvirei* cercetaseră deja printre supravieţuitori, căutând prieteni şi visând o nouă realitate. Ravna îi ascultă explicaţiile cu solemnitate.

– Căpitane de Grup, zonografia este o activitate lentă… şi navele voastre aproape că şi-au atins limitele. În spuma asta puteţi căuta ani buni, fără să găsiţi un cămin nou.

– Ne luăm precauţii. Ne abandonăm toate navele, cu excepţia celor cu statoreactoare şi capacităţi de hibernoterapie. Vom opera în reţele

coordonate; nimeni n-ar trebui să se rătăcească pentru mai mult de câţiva ani. Strânse din umeri: Şi dacă nu vom găsi niciodată ceea ce căutăm… (dacă vom muri între stele când sistemele de susţinere biotică vor ceda finalmente)… atunci măcar vom fi cinstit numele nostru. (Aniara.) Cred că avem o şansă.

Mai mult decât ceea ce pot spune despre tine. Ravna încuviinţă încetişor.

– Da, da. Mă… ajută să ştiu asta.

Mai vorbiră câteva minute şi li se alăturară Tirolle şi Glimfrelle. Fuseseră în centrul unui eveniment vast dar, ca de obicei în cazul Puterilor, nimeni nu ştia exact ce anume se petrecuse şi nici care va fi rezultatul strădaniilor.

– Joncţiunea cu *Lynsnar* peste două sute de secunde, anunţă glasul navei.

Ravna auzi şi aprobă din cap. Ridică mâna.

– Drum bun, Kjet Svensndot, Tirolle şi Glimfrelle!

Dirokimii fluierară răspunsul uzual la salut şi Svensndot înălţă braţul. Fereastra cu Ravna Bergsndot se închise.

Kjet Svensndot îşi reaminti faţa ei tot restul vieţii, deşi în anii din urmă părea tot mai mult să fie la fel cu a Ølvirei.

PARTEA A TREIA

Capitolul 37

– Planeta Stiletelor. O pot vedea, Pham!

Fereastra principală arăta o vedere reală a sistemului: o stea aflată la nici două sute de milioane de kilometri depărtare, care reflecta lumina zilei peste puntea de comandă. Poziţiile planetelor identificate erau marcate cu săgeţi roşii ce clipeau. Însă una dintre ele – la numai douăzeci de milioane de kilometri – era etichetată terestră. Ieşind dintr-un salt interstelar, n-ai fi putut obţine o poziţionare cu mult mai bună.

Pham nu răspunse, ci se mulţumi să privească fereastra, de parcă ceva ar fi fost în neregulă cu imaginile pe care le zăreau. Ceva se frânsese în el după bătălia cu Molima. Fusese foarte sigur de teostricţiunea sa… şi complet derutat de consecinţe. După aceea se închisese în sine mai mult ca oricând. Acum părea să creadă că dacă se vor mişca suficient de iute, inamicii supravieţuitori nu le vor putea face niciun rău. Mai mult ca niciodată îi suspecta pe Cochilie-albastră şi Tulpină-verde, ca şi cum aceştia ar fi însemnat ameninţări mai mari decât navele ce continuau să-i urmărească.

– *La dracu'!* făcu el în cele din urmă. Uită-te la viteza relativă!

Şaptezeci de kilometri pe secundă. Sincronizarea poziţională nu constituia o problemă, dar…

– Sincronizarea vitezelor ne va costa timp, sir Pham.

Ochii bărbatului se întoarseră la Cochilie-albastră.

– Lămurisem asta acum trei săptămâni, mai ţii minte? Ai reuşit să calculezi durata jetului.

– Şi mi-ai verificat calculele, sir Pham. Aceasta trebuie să fie altă hibă a sistemului de navigaţie… deşi nu mă aşteptam la vreo eroare în balistica simplă.

Un semn inversat… şi în loc de viteză de apropiere zero aveau şaptezeci de kilometri pe secundă. Cochilie-albastră pluti către consola secundară.

– Poate că aşa este, spuse Pham. Deocamdată, vreau să pleci de pe punte, Cochilie-albastră.

– Dar pot fi de ajutor! Ar trebui să-l contactăm pe Jefri… şi sincronizarea vitezelor… şi…

– *Şterge-o de pe punte, Cochilie-albastră.* N-am timp să mai stau cu ochii după tine.

Pham plonjă peste spaţiul dintre ei şi fu oprit de Ravna, doar cu puţin înainte de a ajunge la Călăreţ. Femeia pluti între cei doi, vorbind iute:

– E-n regulă, Pham. O să plece.

Îşi trecu palma peste una dintre frunzele care vibrau sălbatic ale Cochiliei-albastre. După un moment, Cochilie-albastră se veşteji.

– Plec. Plec.

Ea continuă să-l atingă încurajator… rămânând între el şi Pham, pe măsură ce skrodcălăreţul ieşi descurajat.

După ce Călăreţul plecă, femeia se răsuci către Pham

– N-ar fi putut să fi fost o hibă a navigaţiei?

Bărbatul nu păru s-o audă. În clipa în care trapa se închisese, el revenise la consola de comandă. Cea mai recentă estimare a lui *E II* anunţa sosirea Molimei în mai puţin de cincizeci şi trei de ore. Iar acum trebuiau să irosească timp pentru a reface o sincronizare de viteze care ar fi trebuit să fi fost gata cu trei săptămâni în urmă.

– Cineva, ceva, ne-a belit…, murmură Pham în vreme ce încheia secvenţa de control. Poate c-a fost o hibă. Următorul jet va fi pe cât de manual se poate.

Alarme de acceleraţie răsunară prin centrul lui *E II.* Pham comută iute de pe o fereastră a monitorului pe alta, căutând obiecte neancorate care fi fost destul de mari pentru a fi periculoase.

– Leagă-te şi tu.

Întinse mâna pentru a anula întrerupătorul de cinci minute.

Ravna plonjă peste punte, deplie şaua de imponderabilitate într-un scaun şi-şi legă centurile. Îl auzi pe Pham vorbind pe frecvenţa de anunţuri generale, avertizând asupra anulării întrerupătorului. Apoi impulsul se făcu simţit ca o apăsare leneşă spre îndărăt, în plasă. Patru zecimi de *g* – tot ce putea da din ea biata *E II.*

* * *

Când spusese manual, Pham vorbise foarte serios. Acum fereastra principală părea să fie centrată pe botul navei. Imaginea nu se clintea după dorinţa pilotului şi nu existau nici etichete, nici diagrame ajutătoare. În măsura în care aşa ceva era posibil, ei vedeau imaginea reală în lungul axei principale a lui *E II.* Ferestre periferice erau menţinute în geometrie fixă faţă de cea principală. Ochii bărbatului treceau de la una la alta, în timp ce mâinile îi alergau peste consola de comandă. Pe cât putea, el pilota bazându-se exclusiv pe simţuri, fără să se încreadă în nimeni altcineva.

Totuşi Pham mai putea folosi ultrapropulsia. Se aflau la douăzeci de milioane de kilometri de ţintă – un salt submicroscopic. Pham Nuwen manipula parametrii propulsiei, încercând să facă un salt precis, mai mic decât intervalul standard. La fiecare câteva clipe, lumina soarelui se deplasa puţin, sosind întâi peste umărul stâng al Ravnei, apoi peste cel drept. Restabilirea comunicaţiilor cu Jefri era aproape imposibilă.

Brusc, fereastra de sub picioarele femeii fu acoperită de o planetă, uriaşă şi rotundă, peste care se învolburau forme albe şi albastre. Lumea Stiletelor era aşa cum îi anunţase Jefri: o planetă terestră normală. După lunile petrecute în spaţiu şi pierderea lui Sjandra Kei, imaginea aceea o amuţi pe Ravna. Oceane… planeta era acoperită în

majoritate de apă, dar în apropierea terminatorului existau umbre mai întunecate de uscat. Dincolo de marginea discului se zărea un singur satelit micuţ.

Pham inspiră scurt.

– Este la vreo zece mii de kilometri. Perfect! Atât doar că ne apropiem cu şaptezeci de kilometri pe secundă.

Pe când priveau, planeta păru să crească, prăbuşindu-se parcă peste ei. Bărbatul o mai privi puţin.

– Nu te teme, n-o să ne ciocnim, o să trecem peste… nord.

Globul se dilata sub ei, eclipsându-şi luna. Ravnei îi plăcuse dintotdeauna aspectul Hertei la Sjandra Kei, însă planeta aceea avea oceane mai mici şi era brăzdată de Poteci Dirokime. Locul acesta era la fel de frumos ca Releul şi părea realmente virgin. Micuţa calotă polară era scăldată de soare şi femeia putea să urmărească linia coastei care cobora spre sud, către terminator. *Văd coasta de nord-vest. Jefri este chiar acolo!* Se întinse către tastatura ei, cerând navei să încerce atât comunicaţii prin ultraunde, cât şi o legătură radio.

– Contact cu ultraunde, anunţă ea după o secundă.

– Ce spune?

– Este denaturat. Probabil că-i doar un răspuns ping.

Era răspunsul la semnalul lui *E II,* maximumul posibil din momentul în care îi lovise talazul. În zilele acestea, Jefri locuia lângă navă; uneori Ravna căpătase răspuns aproape imediat, chiar în timpul nopţii locale. Ar fi fost grozav să vorbească din nou cu el, chiar dacă…

Planeta Stiletelor acoperea deja jumătate din ferestre, zărindu-se ca un orizont uşor curbat. Culorile cerului se întindeau în faţa lor, înnegurându-se treptat până la cărbunele absolut al spaţiului. Calota polară şi aisbergurile se conturau amănunţit pe oceanul la fel de detaliat. Ravna putea zări umbrele norilor. Urmă coasta spre sud; insulele şi peninsulele se potriveau atât de bine între ele, încât nu le putea deosebi perfect. Munţi întunecaţi şi gheţari vrâstaţi cu negru. Văi verzi şi cafenii. Încercă să-şi amintească geografia pe care o învăţaseră de la Jefri. *Insula Tăinuită?* Dar erau atât de multe insule!

– Avem contact radio de pe suprafaţa planetei, anunţă glasul navei.

Simultan, o săgeată pâlpâitoare indică un punct din apropierea coastei.

– Doriţi semnalul audio în timp real?

– Da. Da! răspunse Ravna, apoi apăsă taste, când nava nu răspunse imediat.

– Hei, Ravna! Oh… Ravna!

Glasul băieţaşului răsună aţâţat pe punte. Suna exact aşa cum se aşteptase ea. Ravna tastă o solicitare pentru bilateralitate. Se aflau la mai puţin de cinci mii de kilometri de Jefri, chiar dacă goneau cu

şaptezeci de kilometri pe secundă. Suficient de aproape pentru o conversaţie radio.

– Salut, Jefri! rosti ea. Am ajuns, în sfârşit, totuşi avem nevoie…

Avem nevoie de toată cooperarea pe care ne-o pot acorda prietenii tăi patrupezi. Cum să spui asta iute şi eficient?

Însă băiatul de la sol avea deja propriile lui anunţuri de făcut.

– … nevoie de-ajutor imediat, Ravna! Cioplitorii-în-lemn ne-atacă.

Urmă o bufnitură, ca şi cum transmiţătorul ar fi fost mutat din loc. Se auzi după aceea alt glas, ascuţit şi straniu incoerent.

– Aici Oţel, Ravna. Jefri spune adevăr. Cioplitoarea-în-lemn…

Vocea aproape omenească se dizolvă într-un bolborosit şuierat. După o clipă, reveni glasul lui Jefri:

– Ambuscadă, cuvântul este ambuscadă.

– Da… Cioplitoarea-în-lemn mare, mare ambuscadă. Acum ei toţi în jur la noi. Noi moare în ore, dacă voi nu ajută.

* * *

Cioplitoarea-în-lemn nu dorise niciodată să fie războinică. Însă pentru a conduce o jumătate de mileniu, ai nevoie de o mulţime de îndemânări şi ea învăţase cum să poarte război. Unele dintre îndemânările acelea – de pildă încrederea în propriul ei personal – le dezvăţase temporar în ultimele zile. La Pasul Margrum se petrecuse într-adevăr o ambuscadă, dar nu cea plănuită de Lord Oţel.

Privi peste terenul acoperit cu corturi, către Prodotus. Haita era pe jumătate ascunsă de hărmălaie, însă se vedea că nu mai era la fel de nepăsătoare ca înainte. Un interogatoriu afecta controlul oricui. Prodotus ştia că acum supravieţuirea lui depindea de faptul dacă regina avea să-şi respecte promisiunea. Totuşi… era oribil să te gândeşti că Prodotus va trăi după ce ucisese şi trădase pe aşa mulţi. Cioplitoarea-în-lemn îşi dădu seama că doi din ea erau furioşi; îşi trăseseră buzele înapoi şi dezveliseră colţii încleştaţi. Puiandrii ei se ghemuiră, retrăgându-se din faţa unor ameninţări nevăzute. Zona cu corturi duhnea a sudoare şi vacarm mental din partea prea multor indivizi într-un spaţiu prea restrâns. Regina linse puiandrii şi pentru o clipă visă gânduri paşnice cu ochii deschişi.

Da, avea să-şi ţină făgăduiala pe care i-o făcuse. Şi poate că preţul acela va merita. Prodotus avea doar speculaţii cu privire la secretele cel mai bine păzite ale lui Oţel, dar el învăţase despre situaţia tactică a inamicului mai multe decât şi-ar fi putut închipui acesta. Prodotus ştiuse exact unde se ascundeau Jupuitorii şi câţi erau. Trupele lui Oţel fuseseră excesiv de încrezătoare în super tunurile lor şi în iscoada lor secretă. Când soldaţii Cioplitoarei-în-lemn îi surprinseseră, victoria fusese simplă… şi acum regina deţinea câteva dintre tunurile minunate.

Dindărătul dealurilor, tunurile acelea continuau să bubuie,

consumând stocurile de muniţie pe care le dezvăluiseră artileriştii capturaţi. Prodotus trădătorul o costase mult, dar Prodotus prizonierul i-ar fi putut aduce totuşi victoria.

– Cioplitoareo-în-lemn?

Era Pedantus. Îi făcu semn să se apropie. Şeful tunarilor ieşi din lumina soarelui, aşezându-se la o depărtare intimă de numai douăzeci şi cinci de picioare. Condiţiile de bătălie anulaseră orice noţiuni de etichetă. Sunetele lui mentale erau un vălmăşag tulburat. Membrii lui păreau epuizaţi, neliniştiţi şi descurajaţi.

– Maiestate, spuse el, putem sui în siguranţă pe dealul castelului. Salvele de răspuns aproape au încetat. Părţi din ziduri au fost străpunse. Regina mea, de acum s-a terminat cu castelele. Până şi tunurile noastre mai slabe le-ar fi dărâmat.

Ea încuviinţă din capete. Pedantus îşi petrecea majoritatea timpului cu datasetul pentru a învăţa să construiască – mai ales, tunuri. Cioplitoarea-în-lemn îşi petrecuse timpul, pentru a învăţa ce creau în cele din urmă invenţiile acelea. Cunoştea mult mai multe decât Johanna despre efectele sociale ale armelor, de la cele mai primitive, la unele atât de stranii, încât nu păreau defel arme. Tehnologiile de construcţie a castelelor se prăbuşiseră de o mie de milioane de ori în faţa unor arme ca tunurile; de ce ar fi trebuit ca planeta ei să fie diferită?

– Atunci suim…

De dincolo de umbra cortului se auzi un fluierat slab: un proiectil rătăcit care venea în direcţia lor. Regina îşi strânse puiandrii şi rămase nemişcată. La douăzeci de metri mai departe, Prodotus se ghemui într-un morman. Explozia răsună însă ca un bubuit înfundat deasupra lor pe deal. *S-ar putea să fi fost chiar unul dintre ale noastre.*

– Trupele noastre trebuie să profite de distrugere. Vreau ca Oţel să ştie că vechile jocuri ale răscumpărării şi torturii nu vor face decât să-i înrăutăţească situaţia.

Mai mult ca sigur, vom câştiga nava stelară şi copilul. Întrebarea era dacă acestea vor mai exista când ajungeau la ele? Spera că Johanna să nu ştie niciodată ameninţările şi riscurile pe care ea le plănuise pentru următoarele ore.

– Da, maiestate. Totuşi Pedantus nu se clinti să plece şi, pe neaşteptate păru mai murdar şi mai îngrijorat ca oricând. Cioplitoareo-în-lemn, mă tem…

– Poftim? Avem fluxul de partea noastră. Trebuie să ne grăbim să-l folosim.

– Da, maiestate… Dar în timpul înaintării, există pericole serioase din flancuri şi din spate. Cercetaşii inamicului şi incendiile.

Pedantus avea dreptate. Jupuitorii care operau în spatele liniilor ei erau extrem de periculoşi. Nu erau mulţi; trupele inamice de la Pasul

Margrum fuseseră în majoritate ucise sau împrăştiate. Puţinii care hărţuiau flancurile Cioplitoarei-în-lemn purtau arbalete obişnuite şi securi… însă coordonarea le era excepţională. Iar tacticile lor erau sclipitoare; ea întrezărea boturile şi ghearele Jupuitorului însuşi în măiestria aceea. Cumva, vlăstarul ei ticălos supravieţuise. Precum o ciumă din trecut, el revenea încetişor în lume. Dacă li se oferea timp, haitele de gherilă aveau să afecteze în mod serios capacitatea Cioplitoarei-în-lemn de a-şi aproviziona armata. Dacă li se oferea timp… Doi din ea se ridicară şi-l priviră pe Pedantus în ochi, subliniind ideea.

– Cu atât mai mult este necesar să acţionăm imediat, prietene. Noi suntem cei departe de casă. Noi suntem cei cu trupe şi provizii limitate. Dacă nu învingem iute, vom fi tăiaţi bucăţică cu bucăţică. *Jupuiţi…*

Pedantus se ridică, aprobând.

– Aşa zice şi Peregrinul. Iar Johanna este gata să treacă şi prin zidurile castelului… Mai este însă ceva, maiestate. Chiar dacă va trebui să ne năpustim toţi înainte: eu am lucrat zece zece-zile, folosind toate indiciile pe care le-am putut înţelege din dataset, pentru a ne construi tunul. Maiestate, eu ştiu cât de grea este construirea lor, totuşi tunurile pe care le-am capturat la Pasul Margrum au bătaia de trei ori mai mare decât a noastră şi un sfert din greutatea lor. *Cum au putut-o face?*

În glas îi răsunau acorduri de furie şi umilinţă.

– Trădătorul, Pedantus îndreptă un bot în direcţia lui Prodotus, crede că ei îl pot avea pe fratele Johannei, dar Johanna zice că n-au nimic de felul unui dataset. Maiestate, Oţel deţine un atu pe care noi nu-l cunoaştem.

* * *

Nici chiar execuţiile nu erau de ajutor. Cu fiecare zi, Oţel simţea cum mânia îi creştea. Singur pe parapet, se autoflagela, abia conştient de orice altceva cu excepţia furiei sale. De când fusese sub cuţitul Jupuitorului, mânia aceea nu mai fusese un sentiment atât de radiant. *Recapătă controlul, până nu te taie şi mai mult,* părea să spună vocea unui Oţel anterior.

Se agăţă de gândul acela şi se adună laolaltă. Privi în jos la balele însângerate şi simţi gust de cenuşă în gură. Trei dintre umerii lui erau acoperiţi de tăieturi de colţi – se rănise singur, alt obicei de care Jupuitorul îl vindecase de mult timp. *Fă rău spre exterior, niciodată spre persoana ta.* Oţel îşi linse în mod reflex rănile şi se apropie de muchia parapetului.

La orizont, pâcle negru-cenuşii acopereau marea şi insulele. În ultimele zile, vânturile verii fuseseră o răsuflare fierbinte cu iz de fum. Acum erau ca focul însuşi, şfichiuind pe lângă castel, purtând cenuşă

şi fum. Pe toată durata zileintregi de ieri, flancul îndepărtat al Cheilor Amare fusese o ceaţă de foc; azi el putea zări coasta dealului. Era neagră şi cafenie, încununată de fum care tălăzuia către orizontul mării. Tufişurile şi pădurea ardeau adesea în toiul verii. Însă în anul acesta, ca şi cum natura ar fi fost haita unui zeu al războiului, incendiile fuseseră peste tot. De vină erau nenorocitele alea de tunuri! Iar anul acesta el nu se putea retrage în răcoarea Insulei Tăinuite, lăsându-i pe cei de pe coastă să sufere.

Oţel ignoră umerii care îl usturau şi se plimbă înainte şi înapoi mai gânditor, ba chiar aproape analitic. Prodotus fusese un nemernic: jucase un joc dublu şi-i trădase pe ei în cele din urmă. Oţel anticipase că Prodotus putea fi descoperit; el avea şi alte iscoade care ar fi trebuit să-i raporteze. Nu existase totuşi niciun semn… până la dezastrul de la Pasul Margrum. Răsucirea cuţitului lui Prodotus le abătuse propriile planuri împotriva lor. Cioplitoarea-în-lemn avea să ajungă aici în scurt timp… şi nu ca victimă.

Cine ar fi bănuit că va avea nevoie realmente de Spaţiali ca să-l salveze de Cioplitoarea-în-lemn? Muncise cu mult sârg ca să-i termine pe cei din miazăzi înainte de sosirea Ravnei, dar acum avea nevoie de ajutorul acela din cer… care se găsea la peste cinci ore depărtare. La gândul acela, Oţel aproape că lunecă înapoi în starea de furie. Până la urmă, toată amăgirea lui Amdijefri avea să fie zadarnică? *Oho-ho, cu ce plăcere îi voi ucide pe-ăia doi, când totul se va termina!* Mai mult decât oricare alţii, ei meritau moartea. Cauzaseră atâtea probleme! Îi solicitaseră permanent comportamentul cel mai amabil, de parcă ei l-ar fi dirijat. Îl împroşcaseră cu mai multă insolenţă decât zece mii de supuşi obişnuiţi.

Din curtea castelului se auzeau zgomotele haitelor care munceau, scârţâiturile vinciurilor şi scrâşnetele bolovanilor. Miezul profesional al Imperiului Jupuitorului supravieţuise. Dacă ar mai beneficia de câteva ore, găurile din ziduri ar fi reparate şi tunuri noi ar fi aduse din miazănoapte. *Iar planul măreţ ar mai putea încă reuşi. Atât timp cât eu sunt laolaltă, indiferent ce altceva este pierdut, planul poate reuşi.*

Aproape acoperit de hărmălaie, auzi zgomot de gheare pe trepte. Oţel se retrase şi-şi întoarse toate capetele într-acolo. Shreck? Nu, Shreck s-ar fi anunţat în prealabil. Apoi se relaxă. Sunetele aparţineau unui singur set de gheare. Era un solitar care urca scara.

Jupuitorul ajunse în capul treptelor şi se înclină spre Oţel, un gest incomplet fără alţi membri care să-l oglindească. Mantia lui radio strălucea curată şi întunecată. Armata era fascinată de mantiile acelea şi de solitarii şi duetele care păreau mai inteligenţi decât cea mai deşteaptă haită. Până şi locotenenţii lui Oţel care înţelegeau ce erau de fapt mantiile – până şi Shreck – manifestau precauţie şi grijă în jurul lor. Iar Oţel avea nevoie de Fragmentul de Jupuitor mai mult ca

de oricine, mai mult ca de orice, cu excepţia credulităţii Stelarilor.

– Care sunt veştile?

– Îmi permiţi să m-aşez?

Oare îndărătul solicitării acelea se întrezărea zâmbetul sardonic al Jupuitorului?

– Aşază-te! se răsti Oţel.

Solitarul se tolăni pe piatră. Oţel îl văzu însă când se crispă; Fragmentul era dispersat pe Domeniu de douăzeci de zile. Cu excepţia unor perioade scurte, în tot acel timp fusese învăluit în mantii-radio. Tortură negru-aurie… Oţel îl văzuse pe acesta fără mantie, când era îmbăiat. Blana îi fusese tocită complet la umeri şi pulpe, unde radioul apăsa cel mai tare. În centrul porţiunilor acelea chelite se deschiseseră plăgi sângerânde. Singur şi lipsit de mantie, solitarul fără minte îşi bolborosise durerea. Oţel era încântat de ocaziile respective, chiar dacă membrul acesta al haitei nu era foarte dotat verbal. Părea ca şi cum el, Oţel, era acum învăţătorul cu Cuţitul, iar Jupuitorul era elevul său.

Solitarul tăcu un moment, totuşi Oţel îi auzea gâfâielile prost deghizate.

– Ultima zintreagă a mers bine, lordul meu.

– Nu şi aici! Am pierdut aproape toate tunurile. Suntem prizonieri în interiorul zidurilor.

Iar stelarii puteau ajunge prea târziu.

– Eu mă refer acolo, afară. Solitarul indică din bot către terenul de dincolo de parapet: Cercetaşii îţi sunt bine instruiţi, lordul meu, şi au comandanţi iscusiţi. În clipa de faţă sunt împrăştiat în jurul dosului şi coastelor Cioplitoarei-în-lemn. (Solitarul efectua partea sa dintr-un gest de râs.) Dos şi coaste. Interesant! Pentru mine, întreaga armată a Cioplitoarei-în-lemn este ca o unică haită inamică. Infanteriştii noştri de atac sunt ca nişte gheare pe propriile-mi labe. O tăiem pe regină adânc, lordul meu. Eu am declanşat focurile din Cheile Amare. Numai eu am putut să văd cu exactitate unde se întindeau, cum pot ucide cu ele. În următoarele patru zilentregi nu va mai rămâne nimic din aprovizionările reginei. Va fi a noastră!

– Prea târziu, dacă vom muri în după-amiaza asta.

– Da.

Solitarul îşi înclină capul spre Oţel. *Râde de mine.* La fel ca în toate momentele vechi de sub cuţitul Jupuitorului, când i se punea o problemă, iar pedeapsa pentru greşeală era moartea.

– Însă Ravna şi tovarăşii ei ar trebui să ajungă aici în cinci ore, nu?

Oţel încuviinţă.

– Ei bine, îţi garantez că asta va fi cu multe ore înaintea atacului principal al Cioplitoarei-în-lemn. Ai încrederea lui Amdijefri. Se pare că trebuie doar să-ţi avansezi şi comprimi programul anterior. Dacă

Ravna este îndeajuns de disperată…

– Stelarii sunt disperaţi. Ştiu asta. (Poate că Ravna îşi tăinuia adevăratele motive, totuşi disperarea îi era clară.) Iar dacă tu o poţi încetini pe Cioplitoarea-în-lemn…

Oţel şi-i aşeză pe toţi jos, pentru a se concentra asupra planului. Era pe jumătate conştient de retragerea temerilor. Dintotdeauna plănuirea însemnase o relaxare.

– Problema este că acum trebuie să facem două lucruri, care să fie perfect coordonate. Anterior, era pur şi simplu o chestiune de simulare a unui asediu şi de păcălire a navei stelare ca să pătrundă în Fălcile castelului nostru.

Întoarse un cap în direcţia curţii. Cupola de piatră de deasupra navei aterizate fusese terminată la mijlocul primăverii. Se zăreau unele stricăciuni produse de artilerie, faţada de marmură fusese ştirbită pe alocuri, totuşi nu încasase lovituri directe. Alături se întindea câmpul Fălcilor: îndeajuns de mare pentru a primi nava salvatoare, dar înconjurat de piloni de piatră – colţii Fălcilor. Prin folosirea corespunzătoare a prafului de puşcă, colţii aveau să se prăvălească peste salvatori. Aceea avea să fie o ultimă măsură, dacă nu-i ucideau şi capturau pe oameni când ieşeau să-l întâmpine pe dragul de Jefri. Planul fusese şlefuit cu încântare de-a lungul multor zece-zile, ajutat de cunoştinţele lui Amdijefri despre psihologia umană şi despre aterizarea navelor stelare. Acum însă…

– Acum însă avem nevoie realmente de ajutorul lor. Ceea ce le voi cere va avea dublă însemnătate: să-i amăgească pe ei şi s-o distrugă pe Cioplitoarea-în-lemn.

– Greu de reuşit cu amândouă simultan, recunoscu Mantie. De ce să nu procedăm în două etape, cea dintâi fiind cea nemincinoasă? Ei s-o distrugă pe Cioplitoarea-în-lemn, iar după aceea ne vom face noi griji despre cum să-i biruim.

Oţel ţăcăni gânditor cu o gheară pe piatră.

– Mda… Necazul este că dacă ei văd prea multe… Este imposibil să fie la fel de naivi ca Jefri. El spune că în istoria omenirii au existat castele şi războaie. Dacă vor zbura prea mult peste noi, vor vedea lucruri pe care Jefri nu le-a văzut ori nu le-a înţeles niciodată… Poate că i-aş putea determina să aterizeze în interiorul castelului şi să montez arme pe ziduri. În clipa când vor fi între Fălci, ne vor fi ostatici. *La naiba!* Asta ar necesita nişte acţiuni inteligente cu Amdijefri.

Pentru o secundă, extazul plănuirii abstracte se pierdu în clocotul furiei.

– Îmi vine tot mai greu să am de-a face cu ei doi.

– Amândoi sunt puiandri întregi, în numele Haitei! (Fragmentul tăcu un moment.) Desigur, este posibil ca Amdiranifani să aibă mai multă inteligenţă naturală decât orice haită pe care am văzut-o vreodată.

Crezi că poate fi chiar îndeajuns de inteligent ca să-şi depăşească puerilitatea – folosi cuvântul samnorsk – şi să priceapă amăgirea?

– Nu, aşa ceva nu! Am beregatele lor în fălcile mele şi ei tot nu le văd. Ai dreptate, Tyrathect; ei mă iubesc. (Şi cât îi mai urase pentru asta!) Când sunt în jurul lui, creatura-călugăriţă este peste mine, îndeajuns de aproape ca să-mi reteze gâtlejul, ori să-mi scoată ochii, însă el mă strânge în braţe şi mă mângâie. Şi se aşteaptă ca şi eu să-l iubesc în aceeaşi măsură. Da, ei cred tot ce le spun, dar preţul este acceptarea unei insolenţe nesfârşite.

– Fii calm, dragul meu discipol. Cheia manipulării este de a stabili empatie, însă fără a fi afectat.

Fragmentul se opri, ca întotdeauna, în ultima clipă, dar de data aceasta Oţel se simţi şuierând, chiar înainte de a fi conştient de propria-i explozie.

– Să nu-mi... ţii... *mie...* prelegeri! Tu *nu* eşti Jupuitorul. Eşti un fragment. Rahat! Acum eşti un fragment de fragment. Ajunge un cuvânt şi ai fi tăiat, mort într-o mie de bucăţi!

Încercă să-şi controleze tremurul care i se răspândea prin membri. *De ce nu l-am ucis deja? Îl urăsc pe Jupuitor mai mult decât orice pe lume şi ar fi atât de uşor...* Totuşi fragmentul era indispensabil, cumva singurul lucru dintre Oţel şi eşec. Şi se afla sub controlul lui Oţel.

Iar solitarul se pricepea foarte bine să pară umil şi înfricoşat.

– Scoală-te imediat! Oferă-mi sfaturi, nu prelegeri, şi-o să trăieşti... Indiferent care-ar fi motivul, îmi este imposibil să continui amăgirea cu puiandrii ăştia. Poate c-o pot face pentru câteva minute sau dacă există alte haite care să-i ţină departe de mine, dar m-am săturat de manifestările interminabile de iubire. Încă o oră de-astea şi sunt sigur c-o să-i omor. Asta-i! Vreau să discuţi cu Amdijefri. Explică-i situaţia. Explică-i...

– Dar...

Solitarul îl privea uluit.

– O să te supraveghez; nu-i las să fie manipulaţi de tine. Tu o să fii doar diplomatul de serviciu.

Fragmentul se gârbovi, fără să-şi mai ascundă durerea din umeri.

– Dacă asta ţi-e voia, lordul meu...

Oţel îşi arătă toţi colţii.

– Este, cu adevărat. Ţine minte atât: voi fi prezent la toate discuţiile importante, mai ales la comunicaţiile directe prin radio. Îi făcu semn să se îndepărteze: Acum pleacă şi cuibăreşte-te cu copiii; învaţă tu însuţi ceva despre autocontrol.

După ce Mantie plecă, îl chemă pe Shreck pe parapet şi petrecu următoarele ore dând turul defensivelor şi plănuind cu personalul său. Oţel fu surprins de măsura în care îi limpezise mintea lămurirea problemei cu puiandrii. Povăţuitorii săi păreau să se adapteze,

relaxându-se într-atât încât să ofere sugestii însemnate. Acolo unde spărturile din ziduri nu puteau fi reparate, aveau să construiască curse. Tunul din atelierele din miazănoapte avea să sosească înainte de sfârşitul zileintregi şi un subordonat al lui Shreck avea un plan alternativ pentru reaprovizionare cu apă şi alimente. Rapoarte de la cercetaşii îndepărtaţi arătau progres constant în lichidarea treptată a ariergărzii inamice; înainte de a ajunge la Dealul Navei Stelare, Cioplitoarea-în-lemn avea să-şi fi irosit majoritatea muniţiilor. Chiar şi acum, rareori mai cădea vreun proiectil pe deal.

Când soarele se ridică în miazăzi, Oţel reveni pe parapete, gândindu-se ce să le spună Stelarilor.

Era aproape ca în zilele de început, când planurile mergeau bine şi succesul era miraculos, totuşi tangibil. În acelaşi timp însă… în toate orele de când vorbise cu solitarul, într-un cotlon ascuns al minţii sale existaseră ghearele micuţe ale fricii. Oţel deţinea aparenţa conducătorului. Fragmentul de Jupuitor oferea aparenţa celui care urma după el. Deşi era întinsă pe multe mile, haita părea mai unită decât oricând până atunci. În trecut, Fragmentul pretinsese întotdeauna echilibrul, dar tensiunile interne i se întrezăreau permanent. În ultima vreme, păruse mulţumit de sine, aproape… încrezut. Fragmentul de Jupuitor răspundea de trupele Domeniului aflate la miazăzi de Dealul Navei Stelare, iar după ziua aceasta – după ce Oţel îi impusese responsabilitatea respectivă – Mantiile aveau să fie zilnic cu Amdijefri. Nu conta că motivaţia provenise de la Oţel. Nu conta că Fragmentul se găsea într-o evidentă stare de epuizare agonizatoare. În geniul său complet, Cel Măreţ ar fi putut fermeca un lup din pădure să-l creadă pe Jupuitor regina sa. *Şi ştiu eu, cu adevărat, ce le spune haitelor când nu sunt de faţă? S-ar putea ca iscoadele mele să mă mintă despre el?*

Când se bucura de un moment de tihnă departe de grijile imediate, ghearele acelea micuţe se înfigeau mai adânc. *Da, am nevoie de el. Însă acum marja de eroare este mai mică.* După o clipă, scrâşni un acord vesel, acceptând riscul. Dacă va fi necesar, va folosi ce învăţase cu al doilea set de mantii, ceva ce tăinuise cu abilitate de Jupuitorul Tyrathect. Dacă va fi necesar, Fragmentul va constata că moartea putea să aibă iuţeala radioului.

* * *

Pham folosea ultrapropulsia, deşi zbura cu viteza de sincronizare. Economisea astfel ore bune de zbor înapoi, dar era un joc riscant pentru care nu fusese proiectată nava aceasta. *E II* ţopăia de colo-colo prin sistemul solar. Nu le trebuia decât un singur salt realmente norocos, în vreme ce unul realmente ghinionist, în planetă, i-ar fi ucis… un motiv perfect pentru care, de obicei, jocul acesta nu era jucat.

După ore în care forţase automatele de zbor şi jucase ruletă cu ultrapropulsia, mâinile bietului Pham tremurau uşor. De câte ori planeta Stiletelor reapărea în vizor – adesea doar sub forma unui punct îndepărtat de lumină albastră –, el o fixa o secundă cu privirea. Ravna vedea în mod limpede îndoielile ce creşteau în mintea bărbatului. Amintirile lui îi spuneau că se pricepea la automatele de tehnologie joasă, totuşi unele primitive de la bordul lui *E II* erau aproape impenetrabile. Sau poate că amintirile lui despre competenţă, despre Qeng Ho, erau falsuri ieftine.

– Flota Molimei cât mai are? întrebă Pham.

Tulpină-verde privea fereastra de navigaţie din cabina Călăreţilor. Întrebarea fusese pusă pentru a cincea oară în ultima oră, însă glasul ei răspunse calm şi răbdător. Poate că întrebările repetate păreau chiar fireşti.

– Rază: patruzeci şi nouă de ani-lumină. Timp estimat de sosire: patruzeci şi opt de ore. Alte şapte nave au abandonat.

Ravna putea să scadă şi singură: continuau să-i urmărească o sută cincizeci şi două. Voderul Cochiliei-albastre se auzi peste al perechii sale.

– În ultimele două sute de secunde, au înregistrat un timp cu puţin mai bun decât cel anterior, dar cred că este o variaţie locală cauzată de condiţiile Adâncului. Sir Pham, te descurci bine, însă eu îmi cunosc nava. Am putea câştiga niţel timp, dacă mi-ai îngădui să preiau controlul. Te rog…

– Gura!

Tonul lui Pham fusese tăios, totuşi cuvântul fusese rostit reflex. Era o conversaţie – sau avortarea uneia – care se petrecea de fiecare dată când el solicita informaţii de stare despre flota Molimei.

În primele săptămâni ale călătoriei, Ravna presupusese că teostricţiunea era cumva supraomenească. De fapt era alcătuită din părţi şi bucăţele, automate încărcate în grabă mare şi panică. Poate că funcţiona corect sau poate c-o luase razna şi-l sfâşia pe Pham cu erorile sale.

Vechiul ciclu de temeri şi îndoieli fu brusc întrerupt de o lumină albastră blândă. Planeta Stiletelor! Finalmente un salt uimitor de precis, aproape la fel de bun precum cel şocant de acum cinci ore. La douăzeci de mii de kilometri depărtare atârna o semilună vastă şi îngustă: muchia zilei planetare. Restul era o pată neagră pe fundalul stelelor, cu excepţia locului unde inelul de aurore emitea o strălucire verde slabă în jurul polului sudic. Jefri Olsndot se găsea de cealaltă parte a planetei faţă de ei, în ziua arctică. Până nu soseau, nu aveau să poată comunica prin radio… şi ea încă nu ştia cum să recalibreze ultraundele pentru transmisiuni pe rază mică.

Întoarse spatele imaginilor. Pham continua să privească în sus, la

cerul dindărătul ei.

– Pham, ce vom face în patruzeci şi opt de ore? Ne vom mulţumi să distrugem Contramăsura?

Ce se va întâmpla cu Jefri şi cu poporul domnului Oţel?

– Poate. Dar există şi alte posibilităţi. Trebuie să fie.

Tăcu şi adăugă apoi în şoaptă:

– Am mai fost urmărit. Am trecut prin necazuri şi mai mari.

Ochii lui îi evitară pe ai femeii.

Capitolul 38

În ultimele două zile, Jefri nu văzuse cerul pentru mai mult de o oră. El şi Amdi se găseau în destulă siguranţă sub domul mare de piatră care adăpostea nava fugarilor, dar era imposibil să vadă în exterior. *Dacă n-ar fi fost Amdi, n-aş fi rezistat nici un minut.* Din unele puncte de vedere era chiar mai rău decât în primele zile petrecute pe Insula Tăinuită. Cei care-i uciseseră pe mama, tata şi Johanna se aflau la numai câţiva kilometri depărtare. Ei capturaseră unele dintre tunurile domnului Oţel şi în ultimele zile exploziile continuaseră ore întregi – bubuituri ce zguduiseră solul sub ei, ba uneori le atinseseră chiar şi zidurile domului.

Hrana le era adusă aici, iar când nu stăteau în cabina de comandă, cei doi hoinăreau afară din navă, spre odăile cu copiii adormiţi. Jefri continuase procedurile de întreţinere simplă pe care şi le reamintea, dar se înspăimânta teribil când privea prin capacele transparente şi reci ale coşciugelor de hibernoterapie. Unii nu mai respirau cine ştie ce. Temperatura interioară părea prea ridicată. Iar el şi Amdi nu ştiau ce să facă.

Nimic nu se schimbase aici, însă reapăruse bucuria. Lunga tăcere a Ravnei luase sfârşit. Amdijefri şi domnul Oţel vorbiseră realmente cu ea, prin voce! Încă trei ore şi nava ei avea să ajungă aici! Până şi bombardamentul încetase, aproape ca şi cum Cioplitoarea-în-lemn înţelesese că nu mai dispunea de prea mult timp.

Încă trei ore… Dacă ar fi fost singur, Jefri ar fi petrecut răgazul acela într-o anxietate groaznică. La urma urmelor, avea deja nouă ani, era un om în toată firea, cu problemele oamenilor în toată firea. Mai era însă şi Amdi. Din unele puncte de vedere, haita îl depăşea mult ca inteligenţă pe Jefri, dar în acelaşi timp era un pici… din câte îşi dădea seama, Amdijefri avea vreo cinci ani. Nu putea pur şi simplu să stea locului, cu excepţia momentelor când era cufundată în gândire. După apelul Ravnei, Jefri dorise să se aşeze şi să-şi facă griji serioase, însă Amdi începuse să alerge în jurul pilonilor, urmărindu-se. Ţipa şi-şi răspundea, folosind vocile lui Jefri şi al Ravnei, şi se izbea în băiat ca din întâmplare. Jefri sări în picioare şi fulgeră din priviri puii. *Nimic altceva decât un pici!* Brusc se simţi încercat de fericire şi simultan de tristeţe. *Oare aşa mă vedea şi pe mine Johanna?* El avea acum responsabilităţi. De pildă, să fie răbdător. Când unul din Amdi veni în goana mare pe lângă genunchii săi, Jefri se aplecă să prindă trupuşorul care se zbătea. Îl ridică la nivelul umerilor, în vreme ce restul haitei se concentră plină de voioşie şi se năpusti asupra lui din toate părţile.

Căzură pe muşchiul uscat şi se luptară câteva secunde.

– Hai să explorăm, hai să explorăm!

– Trebuie să fim aici pentru Ravna şi domnul Oţel.

– Nu te teme. Ne vom reaminti când trebuie.

– Bine.

La urma urmelor, unde puteau ajunge?

Cei doi merseră prin penumbra iluminată de torţe, către lucarna ce înconjura marginea interioară a domului. Din câte vedea Jefri, erau singuri. Nimic neobişnuit în asta. Domnul Oţel era foarte îngrijorat că spionii Cioplitoarei-în-lemn ar putea pătrunde în navă. Până şi propriii săi soldaţi veneau rareori aici. Amdijefri mai explorase şi înainte peretele interior, îndărătul capitonajelor, piatra se simţea rece şi umedă. Existau nişte găuri spre exterior – pentru ventilaţie –, însă la o înălţime de zece metri, acolo unde peretele se curba deja către interior, către vârful domului. Piatra fusese grosolan tăiată şi rămăsese neşlefuită. Muncitorii domnului Oţel se grăbiseră frenetic să termine protecţia înainte de sosirea armatei Cioplitoarei-în-lemn. Nimic nu era lustruit, iar vătuirile nu erau împodobite. În faţa şi în spatele său, Amdi adulmeca fisurile şi mortarul proaspăt. Cel din braţele lui Jefri se zbătea în ritm cu ei.

– Ha! Sus, în faţă! Ştiam eu că mortarul o să cadă, anunţă haita.

Jefri îi lăsă pe toţi membrii prietenului său să se repeadă spre o adâncitură din perete. Nu părea să fie altfel decât înainte, însă Amdi scobea acolo cu cinci perechi de labe.

– Chiar dac-ai putea să-l scoţi, cu ce te-ar ajuta?

Băiatul văzuse blocurile acestea când fuseseră instalate. Aveau lăţimea de cincizeci de centimetri şi erau amplasate în mai multe rânduri. Dacă treceau de unul, aveau să dea peste altele.

– He, he, nu ştiu. Am păstrat asta până aveam nişte timp de pierdut… Brr! Mortarul ăsta-mi arde buzele.

Alte scobituri frenetice şi haita împinse îndărăt un fragment mare cât capul lui Jefri. Într-adevăr, între blocuri exista un spaţiu, care era destul de mare pentru Amdi. Unul din el ţâşni în nişa micuţă.

– Eşti mulţumit?

Jefri îngenunche lângă gaură şi se strădui să privească înăuntru.

– Ia ghici? Ţipătul lui Amdi proveni de la un membru aflat imediat lângă urechea băiatului: Aici i-un tunel, nu alt rând de pietre!

Un membru al lui Amdi se strecură pe lângă Jefri şi dispăru în întuneric. Tunele secrete? Parcă aducea prea mult cu un basm nyjorean.

– Astea-s destul de mari pentru un membru adult, Jefri. Poţi merge şi tu, dacă vii în patru labe.

Alţi doi din Amdi dispărură în gaură. Poate că tunelul pe care-l descoperise era suficient de mare pentru un copil uman, totuşi intrarea era strâmtă chiar şi pentru pui. Jefri nu putea decât să scruteze bezna. Părţile din Amdi care rămăseseră lângă el povesteau ce găsise.

– Este lung… lung. M-am întors de vreo două ori. Cel mai din faţă este la vreo cinci metri mai sus, mult deasupra capului tău. E tare bizar. Sunt atât de întins…

Amdi suna parcă şi mai prostuţ decât în starea lui obişnuită de joacă. Alţi doi din el intrară în gaură. Asta începea să se transforme într-o aventură serioasă… la care Jefri nu putea să participe.

– Nu merge prea departe, ar putea fi periculos.

Unul din perechea care rămăsese cu el ridică ochii.

– Nu-ţi face griji. Nu-ţi face griji. Tunelul nu-i accidental. Pare să fi fost tăiat sub formă de canale în pietrele care au format zidul. Asta-i o cale specială de evadare pe care-a făcut-o domnul Oţel. Am dreptate. Am dreptate. Ha, ha, hu-hu!

Încă unul dispăru în deschidere. După alt moment şi ultimul se repezi înăuntru; totuşi se păstră destul de aproape de intrare pentru ca Amdi să poată vorbi cu Jefri. Haita se amuza copios, cânta şi ţipa fericită. Băiatul ştia cu exactitate ce făcea; era altul dintre jocurile pe care el nu le-ar fi putut juca niciodată. În postura aceasta, gândurile lui Amdi aveau să fie aidoma unor unde stranii ce se propagau pe apă. *La naiba!* Acum când se juca în interiorul pietrei, probabil că era mai grozav ca oricând, pentru că era complet izolat de orice gânduri; existau doar cele care treceau de la un membru la următorul. Cântecelul idiot mai continuă o vreme, după care Amdi vorbi pe un ton rezonabil:

– Ia uită-te, tunelul ăsta are şi ramificaţii. Fruntea mea a ajuns la o bifurcaţie. Un tunel coboară… Ah, de ce n-am destui membri ca să merg în ambele direcţii!

– Să nu faci aşa ceva!

– Hop ş-aşa, azi o să merg în sus.

Câteva clipe de tăcere.

– Aici i-o uşiţă! Ca o uşă normală, de mărimea unui Stilet. Nu-i încuiată.

Amdi provocă sunete de piatră care scrâşnea pe piatră.

– Ha! Pot vedea lumină! Sus, după numai câţiva metri, se deschide o fereastră. Aud vântul.

Trimise sunetele vântului şi ţipetele păsărilor marine care se înălţau de pe Insula Tăinuită. Se auzeau minunat.

– Hopa, hopa, mă cam întind, da’ vreau să mă uit afară… Jefri, pot să văd soarele! Sunt afară, sus, pe latura domului. Pot vedea perfect spre sud. Băiete, ce mai fum i-acolo!

– Ce-i cu coasta dealului? îl întrebă Jefri pe cel mai apropiat membru al haitei.

Blana lui cu pete albe abia se mai întrezărea prin gaura de intrare. Cel puţin Amdi rămânea în contact.

– Este mai cafenie decât în ultimele zece-zile. Nu văd niciun soldat

pe-acolo. Jefri auzi retransmiterea unei bubuituri de tun. Uau! Sunt însă schimburi de focuri... A lovit chiar de partea asta a coamei. Acolo-i cineva, imediat sub raza mea vizuală.

Cioplitoarea-în-lemn sosea. Jefri se cutremură, furios că nu putea vedea şi el, speriat de ceea ce putea să vadă. Adesea avea coşmaruri despre cum arăta de fapt Cioplitoarea-în-lemn, despre ceea ce le făcuse mamei, tatei şi Johannei. Imagini niciodată pe deplin formate... totuşi aproape amintiri. *Domnul Oţel o va răpune pe Cioplitoarea-în-lemn...*

– Hopa! Tyrathect vine încoace prin curtea castelului.

Dupăituri se auziră dinspre gaură, când Amdi se retrase rapid cu dosul înainte. N-avea sens să-l lase pe Tyrathect să ştie că în zid exista un tunel secret. Probabil că avea să le poruncească doar să se ţină departe de el. Unu, doi, trei, patru... jumătate din Amdi apăru din perete. Cei patru se învârtiră de colo-colo, uşor ameţiţi. Jefri nu-şi dădea seama dacă era din cauza faptului că fuseseră atât de întinşi prin tunel sau pentru că erau temporar separaţi de cealaltă jumătate din haită.

– Comportă-te firesc... Comportă-te firesc...

Apoi sosiră şi ceilalţi patru, iar Amdi începu să-şi revină. Îl îndepărtă pe Jefri de perete cu pas iute.

– Haide la comset. O să ne prefacem că-ncercam să luăm legătura cu Ravna.

Amdi ştia bine că nava stelară nu putea să reapară în următoarele treizeci de minute. De fapt, chiar el verificase pentru domnul Oţel calculele matematice ale decelerării. Urcă totuşi în goană treptele navei şi trase radioul. Cuplau deja antena la un amplificator de semnal, când uşile publice de pe latura vestică a domului fură descuiate. Pe lumina zilei se conturară părţi dintr-o haită de gardă şi un singur membru al lui Tyrathect. Garda se retrase şi închise uşile, iar Mantie înainta încet peste muşchi, către ei.

Amdi se repezi la el, trăncănind despre încercările lor de a folosi radioul. Lui Jefri i se păru niţel fals. Puii continuau să fie buimăciţi de călătoria prin perete. Solitarul se uită la pulberea de mortar de pe blana lui Amdi.

– Te-ai suit prin ziduri, aşa-i?

– Poftim?

Amdi se examină şi observă praful. De obicei era mai inteligent.

– Da, rosti el ruşinat şi-şi scutură colbul. N-o să mă spui, aşa-i?

Ce să zic, gândi Jefri, *mari şanse să ne-ajute!* Domnul Tyrathect învăţase samnorska mai bine decât domnul Oţel şi, în plus, Oţel era singurul care avea mult timp să vorbească cu ei. Dar chiar şi înainte de mantiile-radio, Tyrathect fusese destul de iritabil şi poruncitor. Jefri avusese babysitteri ca el. Era amabil până la un punct, după care

devenea sarcastic ori spunea ceva răutăcios. În ultima vreme parcă nu se mai comporta chiar aşa, însă lui Jefri tot nu-i plăcea prea mult.

Totuşi domnul Tyrathect nu răspunse imediat. Se aşeză încet, de parcă l-ar fi durut dosul.

– Nu, n-o să te spun.

Jefri schimbă o privire surprinsă cu unul din Amdi.

– Pentru ce-i tunelul? întrebă el timid.

– Toate castelele au tunele secrete, mai ales în Domeniul me… domnului Oţel. Ai nevoie de căi de evadare, de căi pentru a-ţi iscodi inamicii… Solitarul clătină din cap: Nu contează. Amdijefri, radioul tău receptează bine?

Amdi îndreptă un cap spre displayul comunicatorului.

– Aşa cred, dar deocamdată nu-i nimic de receptat. Ştii, nava Ravnei trebuie să decelereze şi… ă-ă-ă, dacă vrei îţi pot arăta calculele…

În mod evident însă pe domnul Tyrathect nu-l interesa să se joace cu creta pe table.

– … în funcţie de norocul lor cu ultrapropulsia, ar trebui să avem contact radio destul de curând.

Ferestruica de pe comunicator nu afişa însă niciun semnal receptat. O priviră câteva minute. Domnul Tyrathect îşi coborî botul şi păru să doarmă. La fiecare două secunde, corpul îi zvâcnea. Jefri se întrebă ce făcea restul lui.

După aceea fereastra de comunicare străluci verde. Se auziră sunete neclare, pe când încerca să filtreze semnalul de zgomotul de fond.

– … peste voi în cinci minute, se auzi glasul Ravnei. Jefri? M-auzi?

– Da! Suntem aici.

– Te rog, vreau să vorbesc cu domnul Oţel.

Domnul Tyrathect se apropie de comunicator.

– Nu este acum aici, Ravna.

– Cine vorbeşte?

Râsul lui Tyrathect fu un chicotit; el nu auzise niciodată alt gen de râsete.

– Numele meu? (Scoase acordul Stiletelor care lui Jefri îi suna ca Tyrathect.) Sau te referi la o poreclă, ca Oţel? Nu cunosc cuvântul exact. Îmi poţi spune… domnul Zdrelitor. Tyrathect râse din nou: Deocamdată, pot vorbi în numele lui Oţel.

– Jefri, eşti bine?

– Da, da. Ascultă-l pe domnul Zdrelitor. Ce nume ciudat…

Sunetele dinspre comunicator deveniră înăbuşite. Se auzea o voce de bărbat care argumenta ceva. Apoi Ravna reveni, dar glasul îi era încordat, ca al mamei atunci când era furioasă.

– Jefri… care-i volumul unei sfere cu diametrul de zece centimetri?

Până atunci, Amdi se agitase nerăbdător. În tot anul trecut auzise de la Jefri poveşti despre oameni şi visase cum ar putea fi Ravna. Acum avea ocazia să iasă în prim-plan. Sări spre comunicator şi-i zâmbi larg lui Jefri.

– Asta-i simplu, Ravna. (Vocea îi suna exact ca a lui Jefri… şi complet fluent.) Este 523,598 centimetri cubi… sau vrei mai multe zecimale?

Conversaţii înăbuşite.

– Nu, e foarte bine. Perfect, domnule Zdrelitor. Avem imagini luate în cursul survolării anterioare şi o localizare generală prin radio. Unde exact sunteţi?

– Sub domul castelului, în vârful Dealului Navei Stelare. Este chiar pe coastă, lângă…

Glasul unui bărbat interveni. Să fi fost Pham? Avea un accent straniu.

– Am marcat-o pe hartă. Tot nu vă putem vedea direct. Este prea multă ceaţă.

– Acela este fum, preciza Mantie. Inamicul aproape a ajuns la noi, venind dinspre miazăzi. Avem nevoie imediat de ajutorul vostru…

Solitarul îşi plecă fruntea dinspre comset. Ochii i se închiseră şi deschiseră de câteva ori. Se gândea?

– Hmm, da. Fără ajutorul vostru, noi, Jefri şi nava aceasta suntem pierduţi. Vă rugăm să coborâţi în curtea castelului. Ştiţi că am consolidat-o special pentru sosirea voastră. După ce sunteţi pe sol, putem folosi armele voastre pentru…

– Nici vorbă! replică imediat bărbatul. Deosebiţi-ne prietenii de cei răi şi lăsaţi-ne pe noi să ne ocupăm de restul.

Vocea lui Tyrathect căpătă un ton linguşitor, ca un copilaş plângăreţ. *Ne-a studiat realmente cu atenţie.*

– Nu, nu n-am vrut să fiu nepoliticos. Sigur că da, procedaţi în felul vostru. Cu privire la forţele inamice: tot ce se află aproape de castel pe coasta de miazăzi a dealului este inamic. O singură trecere cu… ă-ă-ă, propulsia navei voastre îi va alunga.

– Nu pot declanşa propulsia aceea în interiorul unei atmosfere. Tatăl tău a asolizat realmente cu jetul principal, Jefri? Fără agraviuri?

– Da, domnule. N-am avut decât jetul.

– A fost un geniu băftos.

– Poate c-am putea pluti staţionar, interveni Ravna, la câteva mii de metri altitudine. Asta i-ar putea speria şi alunga.

– Da, începu Tyrathect, s-ar putea…

Uşile publice din latura nordică a domului se deschiseră. Domnul Oţel se profila acolo, pe lumina dindărătul său.

– De-acum, eu vorbesc cu ei, rosti el.

* * *

Ţinta călătoriei lor se găsea la numai douăzeci de kilometri sub *E II.* Erau foarte aproape, totuşi acei douăzeci de mii de metri puteau fi la fel de greu de parcurs ca şi cei douăzeci de mii de ani-lumină pe care-i străbătuseră până atunci. Pluteau pe agraviuri direct deasupra Dealului Navei Stelare. Multispectralul lui *E II* nu funcţiona prea grozav, dar acolo unde nu oculta fumul, instrumentele optice ale navei puteau număra până şi frunzele copacilor de dedesubt. Ravna vedea forţele Cioplitoarei-în-lemn înşiruite pe versantul din sudul castelului. Alte trupe, şi se părea că şi tunuri, erau ascunse în pădurile ce mărgineau fiordul aflat mai la sud. Dacă ar mai fi beneficiat de niţel timp, ar fi reuşit să le localizeze şi pe ele. Timpul însă era singurul element de care nu dispuneau.

Timpul şi încrederea.

– Mai sunt patruzeci şi opt de ore, Pham. După aceea, flota va fi aici, de jur împrejurul nostru. Poate, poate că teostricţiunea avea totuşi să producă un miracol; n-aveau s-o ştie niciodată dacă rămâneau aici sus şi fierbeau în suc propriu. Încearcă!

– Trebuie să te-ncrezi în cineva, Pham.

Pham o fulgeră cu privirea şi pentru o clipă femeia se temu că el avea s-o ia complet razna.

– Vrei să te dai pe mâinile lui Oţel ăla? Ticăloşii medievali sunt la fel de inteligenţi ca oricare alţii pe care i-ai văzut în Exterior, Ravna. I-ar putea învăţa pe Fluturi câteva chestii. O săgeată-n cap te va ucide la fel de definitiv ca şi o bombă cu antimaterie.

Alte amintiri false? Totuşi bărbatul avea dreptate în privinţa asta. Ravna se gândi la conversaţia pe care tocmai o încheiaseră. A doua haită – Oţel – fusese niţel prea insistentă. El se purtase bine cu Jefri, dar în mod clar acum era disperat. Şi Ravna îl credea când spune că o staţionare la mare înălţime n-avea să-i alunge pe Cioplitorii-în-lemn. Trebuiau să coboare până aproape de sol, cu arme de foc. Iar în momentul acesta toate armele de foc pe care le aveau se rezumau la cea cu fascicul al lui Pham.

– Bine, atunci! Fă ce-ai vorbit cu Oţel. Survolează liniile Cioplitoarei-în-lemn cu landerul şi trage cu laseru-n ei.

– Să dea dracii, ştii că nu-l pot pilota! Capsula de asolizare nu seamănă cu nimic din ce cunoaştem vreunul dintre noi, iar fără automate eu…

– Fără automate ai nevoie de Cochilie-albastră, rosti încet femeia.

Pe chipul lui Pham se citi oroarea. Ravna întinse mâna spre el. Bărbatul tăcu, parcă nebăgând-o în seamă.

– Mda… (Glasul îi răsună încet; sugrumat?) Cochilie-albastră? Vino pe punte.

* * *

Landerul lui *E II* avea spaţiu mai mult decât suficient pentru

skrodcălăreţ şi Pham Nuwen. Vehiculul fusese construit special pentru a fi utilizat de Călăreţi. Dacă automatele ar fi funcţionat, ar fi fost simplu de pilotat de către Pham… chiar şi de către un copil. Acum însă nu putea asigura un zbor stabil, iar comenzile manuale îi dădeau dureri de cap până şi Cochiliei-albastre. *Ale naibii automate.* Ale naibii optimizări! În majoritatea vieţii sale de adult, Pham trăise în Lentoare. În toate deceniile acelea, el folosise nave şi arme care ar fi putut transforma în zgură imperiul feudal de sub ei. Pentru ca acum, cu echipamente care ar fi trebuit să fie enorm mai puternice, să nu poată pilota nici măcar o blestemată de capsulă de asolizare!

De cealaltă parte a compartimentului pentru echipaj, Cochilie-albastră ocupa poziţia pilotului. Frunzele i se întindeau peste un păienjeniş de comenzi şi elemente de susţinere. Deconectase toate displayurile automatelor; numai fereastra principală era activă, oferind imaginea în direct a videocamerei de pe botul landerului. *E II* plutea la câteva sute de metri în faţă, apărând şi dispărând din raza vizuală după cum vehiculul lor luneca balansându-se.

Nervozitatea agitată – semn de vinovăţie i se părea lui Pham – a Cochiliei-albastre dispăruse pe măsură ce se cufundase în pilotarea landerului. Glasul voder îi deveni concis şi preocupat, iar marginile frunzelor îi unduiau peste comenzi; ceva care ar fi fost imposibil pentru Pham chiar dacă ar fi beneficiat de o viaţă întreagă de experienţă cu aparatura aceea.

– Mulţumesc, sir Pham… Voi demonstra că te poţi încrede…

Botul capsulei se lăsă în jos şi ei priviră aproape direct linia de coastă scobită de fiorduri care se găsea cu douăzeci de kilometri mai jos. Picară liber jumătate de minut, în timp ce frunzele Călăreţului se zbătură peste elementele de susţinere. Pilotare nebună? Nu!

– Scuze, scuze…

Acceleraţie şi Pham se afundă în plasa de fixare sub o apăsare gravitaţională care oscila între o zecime de *g* şi o strivire intolerabilă. Peisajul se roti şi pentru o clipită întrezăriră pe *E II* ca un punctuleţ deasupra lor.

– Este necesar să ucidem, sir Pham? Poate că simpla noastră apariţie deasupra bătăliei…

Nuwen scrâşni din dinţi.

– Taci şi coboară-ne!

Creatura Oţel insistase ca ei să ardă tot versantul dealului. În ciuda suspiciunilor lui Pham, haita putea să aibă dreptate în privinţa aceasta. Se confruntau cu nişte ucigaşi care nu ezitaseră să atace o navă stelară; Cioplitorii-în-lemn aveau nevoie de o demonstraţie reală de forţă.

Landerul cobora parcă în hopuri. Fortificaţiile lui Oţel erau clar vizibile chiar şi în imagine naturală: forma aproximativ poligonală care

apăra nava fugarilor şi structura mult mai mare de pe o insulă aflată la câţiva kilometri în vest. *Mă-ntreb dacă aşa părea şi castelul tatei pentru landerele Qeng Ho?* Zidurile acelea erau înalte şi perfect verticale. În mod clar, Stiletele nu avuseseră habar de existenţa prafului de puşcă până nu-i învăţase Ravna.

Valea din sudul castelului era o pată de fum întunecat, care se scurgea lin spre mare. Chiar şi fără amplificările datelor, bărbatul putea distinge punctele fierbinţi sub forma unor franjuri portocalii ce mărgineau negrul.

– Sunteţi la două mii de metri, anunţă Ravna. Jefri zice că vă poate vedea.

– Fă-mi legătura cu ei.

– O să încerc, sir Pham.

Cochilie-albastră bâjbâi ceva şi lipsa lui de atenţie făcu landerul să descrie un luping complet.

– A-aţi păţit ceva? răsună glasul piţigăiat al unui copil. Să nu vă prăbuşiţi!

Apoi se auzi combinaţia între vocile Ravnei şi a puştiului, cu care vorbea Oţel:

– Miazăzi! Mergeţi către miazăzi! Folosiţi arma cu foc! Ardeţi-i iute!

Cochilie-albastră coborâse deja în mijlocul fumului. Vreme de mai multe secunde, zburară realmente orbeşte. Împrăştierea pentru moment a trâmbelor de fum le arătă coasta dealului la nici două sute de metri depărtare şi apropiindu-se rapid. Înainte ca Pham să-l fi putut înjura pe Cochilie-albastră, Călăreţul îi răsucise şi pătrunsese cu capsula într-o zonă mai clară. După aceea roti vehiculul astfel ca să poată privi drept în jos.

După treizeci de săptămâni de discuţii şi planuri, Pham zări prima dată Stiletele. Chiar de la înălţimea aceasta era evident că difereau de orice sofonţi pe care-i întâlnise vreodată. Pâlcuri de patru, cinci sau şase membri erau strânse laolaltă atât de aproape, încât păreau un singur păianjen. Şi fiecare haită era separată de celelalte prin zece până la cincisprezece metri. Un tun fulgeră în neguri. Haita care-l deservea se mişcă cu coordonarea degetelor unei mâini pentru a întoarce ţeava pe spate şi a vârî altă încărcătură.

– Dar dacă aceştia sunt inamicii, sir Pham, de unde au tunurile?

– Le-au capturat.

Cu încărcarea pe la gura ţevii? Nu avu timp să urmărească gândul.

– Eşti exact deasupra lor, Pham! Te pot vedea, apărând şi dispărând în fum. Pluteşti spre sud cu cincisprezece metri pe secundă şi pierzi din altitudine.

Era puştiul, care vorbea cu obişnuita lui precizie incredibilă.

– Ucide-i! Ucide-i!

Pham se descătărămă din centuri şi se târî către trapa din spate

unde montaseră arma lui cu fascicul. Fusese tot ce putuseră recupera din incendiul atelierului, dar – ce Dumnezeu! – asta era ceva ce ştia să opereze!

– Menţine-ne fix pe poziţie, Cochilie-albastră. Dacă mă mai zdruncini, o să fii primul pe care-l frig!

Deschise trapa şi tuşi, când inhală fumul înecăcios. Apoi agraviurile Cochiliei-albastre îi aduseră într-un spaţiu clar şi bărbatul aţinti fasciculul spre haitele de trupe.

* * *

Iniţial Cioplitoarea-în-lemn îi ceruse Johannei să rămână în tabăra de bază. Răspunsul fetei fusese exploziv. Chiar şi acum Johanna era uşor surprinsă de felul în care reacţionase. De la primele zile petrecute pe planetă, ea nu se mai găsise atât de aproape de atacarea unei haite. Nimeni n-avea s-o poată opri sub nicio formă să afle ce se întâmplase cu Jefri. În cele din urmă, căzuseră la un compromis: Johanna avea să-l accepte pe Peregrin ca gardă personală. Putea să urmeze armata pe câmpul de luptă, atâta vreme cât asculta îndrumările lui Wickwrackcic.

Johanna privi în sus prin trâmbele plutitoare de fum. *La naiba!* Pelerinul era ca întotdeauna un bufon nepăsător. După propriile sale spuse, fusese omorât în mod repetat de-a lungul anilor. Iar acum nu-i îngăduia fetei nici măcar să se apropie de tunurile lui Pedantus. Ei doi se plimbau de colo-colo pe o terasă din coasta dealului. Incendiul trecuse pe aici cu ore în urmă şi izul iute al cenuşei de muşchi se simţea puternic în jur. Iar mirosul acela redeştepta, viu, amintirea ororii din urmă cu un an, tot de aici…

Haite-gărzi de încredere patrulau de fiecare parte, la distanţă de douăzeci de metri. Zona aceasta ar fi trebuit să fie ferită de înfiltrări şi de ore bune, Jupuitorii nu mai trăseseră niciun proiectil. Peregrinul refuza însă cu îndârjire să-i îngăduie fetei să se apropie mai mult.

Nu seamănă deloc cu anul trecut. Atunci bolta fusese albastră şi însorită, văzduhul senin… şi părinţii ei ucişi. Acum ea şi pelerinul reveniseră, cerul azuriu avea o culoare gălbui-cenuşie, iar versanţii acoperiţi de muşchi ai dealului erau negri. Acum haitele din jur luptau alături de ea. Şi acum exista o şansă…

– Lasă-mă mai aproape, fir-ar al naibii să fie! Indiferent ce mi s-ar întâmpla, Cioplitoarea-în-lemn va avea Alifantul.

Peregrinul se scutură cu totul, în semnul de negaţie al Stiletelor. Unul dintre puii lui se întinse dintr-un buzunar al vestei ca s-o prindă de mânecă.

– Încă niţel, repetă el pentru a zecea oară. Aşteptăm trimisul Cioplitoarei-în-lemn. După aceea putem…

– Vreau să fiu acolo sus! Eu sunt singura care cunoaşte nava!

Jefri, Jefri… Dacă Prodotus ar fi avut dreptate în privinţa ta…

Tocmai se răsucea pentru a se răsti la Cicatrizat, când simţi o undă de căldură pe spinare şi fumul sclipi orbitor. Din nou. Şi încă o dată. Iar apoi impactul tunetelor rapide mărşălui peste cer. Pelerinul se înfioră şi se lipi de ea.

– Astea nu-s proiectile de artilerie! strigă el. Doi din mine sunt aproape orbiţi. Haide!

O înconjură, aproape trântind-o pe jos, în vreme ce o trăgea/împingea în jos pe deal.

Pentru o secundă, Johanna îl urmă, mai degrabă buimăcită decât cooperantă. Cumva îşi pierduseră escorta.

Strigătele de luptă de sus de pe deal încetaseră. Tunetele asurzitoare amuţiseră cu totul. Acolo unde fumul se risipea fata văzu un tun al lui Pedantus, cu ţeava întinzându-se dintr-o băltoacă de oţel topit. Tunarul fusese făcut fărâme. Nu fusese un proiectil de artilerie. Johanna se smuci şi se desprinse din strânsoarea lui Wickwrackcic. Nu fusese un proiectil de artilerie!

– Spaţiali! Pelerinule, acela a fost un jet de propulsie!

Peregrinul o înhăţă, continuând să coboare dealul.

– Nu-i un jet de propulsie! Pe acela l-am auzit. Asta a fost mai puţin puternic… şi cineva ţinteşte cu el.

Fusese o rafală prelungă de salve separate. Câţi dintre soldaţii Cioplitoarei-în-lemn muriseră?

– Probabil că ei cred că atacăm nava, pelerinule. Dacă nu facem ceva, o să ucidă pe toată lumea!

Fălcile lui îi slăbiră mânecile şi pantalonii.

– Ce putem face? Dacă stăm aici, vom muri la fel de bine.

Johanna miji ochii spre cer. Nu se vedea niciun aparat de zbor, însă era foarte mult fum. Soarele era o minge sângeriu-spălăcită. Dacă salvatorii ar fi ştiut că-i ucideau pe prietenii ei… Dacă ar fi putut vedea… Se propti cu îndărătnicie locului.

– Dacă aş putea ajunge într-un loc unde să mă vadă… Dă-mi drumul, pelerinule! Urc dealul, să ies din fum…

El încetase să se mai mişte, dar strânsoarea îi era extrem de fermă. Patru chipuri de adulţi şi două de pui o priviră şi indecizia era evidentă în toate expresiile.

– Te rog! Nu-i altă cale.

Haite coborau dealul cu greu, unele sângerând, altele în fragmente.

Ochii lui speriaţi o mai fixară o clipă. După aceea îi dădu drumul şi-i atinse mâna cu un bot.

– Cred că dealul ăsta va fi mereu moartea mea. Mai întâi Copistul, acum tu… sunteţi toţi nebuni!

Vechiul surâs al pelerinului trecu peste toţi membrii săi.

– Bine. Haide să-ncercăm!

Cei doi fără pui suiră coasta dealului, căutând ruta cea mai sigură.

Johanna şi ceilalţi îi urmară. Traversau o terasă în pantă. Seceta verii evaporase apa rece de smârc pe care şi-o reamintea de la aterizare şi muşchiul înnegrit se simţea ferm sub tălpi. Înaintarea ar fi trebuit să fie uşoară, însă Peregrinul zigzaga printre movilele cele mai înalte, ghemuindu-se la fiecare câteva secunde pentru a privi în toate direcţiile. Ajunseră la capătul terasei şi începură să suie. Pe alocuri panta era atât de abruptă, încât fata trebuia să se prindă de scăriţele-epoleţi a doi din Wickwrackcic şi să-l lase s-o tragă în sus. Trecură pe lângă tunul cel mai apropiat… ceea ce mai rămăsese din el. Johanna nu văzuse niciodată aşa ceva, decât în poveşti, totuşi stropii de metal şi carnea carbonizată puteau să însemne doar un soi de armă cu fascicule. Versantul dealului era traversat de cratere similare – distrugeri ce sfârtecau terenul deja pârjolit.

Johanna se rezemă de un stei de piatră rotunjit.

– Dacă trecem de-ăsta, ajungem pe terasa următoare, răsună glasul pelerinului în urechea ei. Grăbeşte-te, aud strigăte!

Îşi aplecă doi din el, înclinându-şi epoleţii către mâinile fetei. Ea îi prinse şi se împinse cu putere în picioare. Pentru o clipă, Johanna şi haita se balansară deasupra unei prăpăstii adânci de patru metri, apoi fata căzu pe muşchi cafeniu, nears. Wickwrackcic se strânsese în jurul ei, ascunzând-o. Ea privi printre picioarele lui. De aici se vedeau zidurile exterioare ale castelului lui Oţel. Arcaşi stăteau îndrăzneţi pe metereze, profitând de haosul iscat în rândul soldaţilor Cioplitoarei-în-lemn. Trupele reginei nu pierduseră de fapt multe haite în urma atacului aerian, dar chiar şi cei care nu fuseseră răniţi se strângeau laolaltă. Soldaţii nu erau laşi – Johanna ştia asta de acum –, însă tocmai se confruntaseră cu o forţă împotriva căreia nu aveau apărare.

Deasupra fumul se destramă, lăsând să se zărească albastrul bolţii. Câmpul de bătălie din faţă se întindea sub cer deschis. În anii dinaintea Laboratorului Superior, Johanna şi mama ei merseseră adesea în excursii prin natură în Mlaştina Bigby de pe Straum. Graţie senzorilor de pe raniţele de excursioniste, nu avuseseră dificultăţi în a urmări aripile-*g* de acolo; automatele acestui aparat de zbor ar fi trebuit s-o observe, chiar dacă n-ar fi căutat în mod explicit un om pe sol.

– Vezi ceva?

Cele patru capete adulte se mişcară înainte şi înapoi în perechi coordonate.

– Nu. Probabil că zburătorul este foarte departe sau înapoia fumului.

Prostii! Johanna se ridică în picioare şi porni în goană spre zidurile castelului. Probabil c-o urmăreau de acolo!

– Cioplitoarei-în-lemn nu-i va plăcea asta!

Doi soldaţi ai reginei alergau deja către ei, atraşi de acţiunea lor decisă sau de vederea Johannei. Pelerinul le făcu semn să se retragă.

Erau singuri în câmp deschis, la mai puţin de două sute de metri de zidul castelului. Ar fi fost greu să fie ignoraţi chiar şi în vedere normală. De fapt, fură observaţi. Se auzi un şuierat slab şi o săgeată lungă de un metru bufni în pământ în stânga lor. Cicatrizatul o prinse pe fată de umăr, silind-o să se ghemuiască. Puii îşi ridicară pavezele. Pelerinul făcu din sine o baricadă şi începu să se retragă pentru a ieşi din bătaia săgeţilor. Înapoi, spre fum.

– Nu! Aleargă paralel cu castelul! Vreau să fiu văzută!

– Bine, bine...

Sunete de moarte fluierau încet în jurul lor. Johanna păstră o mână pe umărul Peregrinului pe când alergau peste câmp. Îl simţi pe Cicatrizat clătinându-se. Săgeata îl nimerise în muşchiul umărului, la câţiva centimetri de un timpan.

– N-am păţit nimic! Stai jos, stai jos!

Prima linie a trupelor Cioplitoarei-în-lemn venea acum către ei: o duzină de haite ce traversau în goană terasa. Pelerinul sărea în sus şi în jos, strigând cu o voce care izbea cu forţă materială. Ceva despre stat pe loc şi pericol din văzduh. Nu le opri înaintarea.

– Vor să te-ndepărtezi de săgeţi.

Pe neaşteptate observară că tirul dinspre castel se oprise. Pelerinul cercetă cerul.

– Se-ntoarce! Vine dinspre est, cam la un kilometru depărtare.

Fata privi în direcţia pe care i-o arăta. Era un aparat lipsit de graţie, probabil destinat zborului extraatmosferic, deşi nu avea spini de ultrapropulsie. Se clătina şi se legăna pe verticală. Nu zări jeturi. Să fi avut un soi de agraviuri? Să fi fost non-umani? Gândul îi traversă fulgerător mintea, alături de clipa de bucurie.

O lumină alburie licări dintr-un fel de catarg de pe partea sa ventrală şi pământul se ridică precum un gheizer în jurul soldaţilor care alergau s-o protejeze pe Johanna. Tunetele sacadate răsunară iarăşi, atât doar că lumina trecea direct peste prietenii fetei, spre ea.

* * *

Amdijefri era pe metereze. Oţel îşi ferea privirile ucigătoare de cei doi. Pur şi simplu, nu se putea împotrivi; Ravna ceruse ca Jefri să stea lângă radio pentru a dirija loviturile. Femela umană nu era complet proastă. Oricum n-ar fi contat. O armată arată ca o armată, indiferent dacă-i duşman sau prieten. Foarte iute, armata dinapoia acestor ziduri avea să înceteze să mai existe.

– Cum a mers primul raid?

Glasul Ravnei se auzea limpede din comset. Nu-i răspunse însă Jefri. Toţi opt ai lui Amdiranifani se desfăşuraseră pe parapet; unii dintre ei se suiseră pe creneluri pentru stereoviziune, în timp ce alţii îl

urmăreau pe Oţel şi radioul. Îi ceruse să se retragă, dar fără succes. Acum Amdi răspundea la întrebări cu vocea lui Jefri.

– Perfect. Am numărat cincisprezece impulsuri. Numai zece au lovit ceva. Pun prinsoare că şi eu aş putea trage mai bine.

– La naiba, asta-i tot ce pot face cu [cuvinte necunoscute] astea.

Glasul nu era al Ravnei. Oţel îi auzi tonul de iritare. *Pe toţi îi enervează puiandrii ăştia.* Gândul îl înveseli.

– Te rog, spuse el. Trage din nou. Din nou!

Se uită peste parapet. Atacul aerian nimicise o bandă de inamici de la marginea celei mai apropiate terase. Erau distrugeri spectaculoase, ca loviturile unor tunuri uriaşe sau ca aterizarea separată a douăzeci de nave stelare. Şi toate din partea unei ambarcaţiuni micuţe care se clătina ca o frunză căzută din copac. Linia frontului inamic se destrăma în panică. Pe metereze, soldaţii lui ţopăiau în jurul posturilor. Situaţia fusese sumbră după ce tunul le fusese distrus; avuseseră realmente nevoie de ceva care să-i însufleţească.

– Arcaşii, Shreck! Trage-n supravieţuitori! Vorbi apoi în samnorskă: Liniile din faţă continuă să avanseze. Sunt… sunt… (La naiba cum se zicea sigure pe ele?) Fără un ajutor mai consistent, ne vor ucide.

Copilul-om îl privi pe Oţel derutat. Dacă el ar fi zis că asta era o minciună, atunci… După câteva secunde, Ravna vorbi:

– Nu ştiu. Sunt destul de departe de zidurile voastre, cel puţin aşa cum văd eu. Nu vreau să măcelărim…

Purtă o conversaţie foarte rapidă cu omul din zburător, poate nici măcar în samnorskă. Tunarul de acolo nu părea încântat.

– Pham se va retrage câţiva kilometri, urmă ea. Putem reveni imediat, dacă inamicul vostru avansează.

– *Ssssst!*

Şuieratul în Vorbire-naltă a lui Shreck fu ca un şoc fizic. Oţel se roti fulgerător, străpungându-l cu privirea. Cum cuteza… Însă locotenentul său era cu ochii holbaţi şi indica spre centrul câmpului de bătălie. Oţel avea desigur o pereche de ochi întoarsă într-acolo, dar nu fusese prea atent: *Celălalt Două-picioare!*

Silueta-călugăriţă se ghemui îndărătul unei haite însoţitoare, din fericire înainte ca Amdijefri s-o fi remarcat. Slavă Haitei Haitelor că puiandrii erau miopi! Oţel se repezi înainte, înconjurându-i pe unii din Amdi şi strigând la ceilalţi să coboare de pe parapet. Amândoi din Tyrathect se năpustiră, prinzându-i pe nemernicii neascultători.

– Jos! zbieră Oţel în graiul Stiletelor.

Pentru o secundă domni haosul, când sunetele propriei sale minţi se amestecară cu mintea puiandrilor. Amdi se rostogoli, îndepărtându-se de el, complet distras de zgomot şi de îmbrâncelile brutale. După aceea Oţel continuă în samnorskă:

– Acolo mai sunt multe tunuri. Coborâţi până nu păţiţi ceva!

Jefri porni către parapet.

– Nu văd însă...

Şi din fericire nici nu avea ce să vadă. Deocamdată... Celălalt Două-picioare continua să fie ghemuit îndărătul unei haite a Cioplitoarei-în-lemn. Shreck luă copilul uman cu labele şi fălcile. El şi unul din Tyrathect îi coborâră pe scări pe copiii care protestau. Pe când se îndepărtau, Tyrathect înzorzona deja povestea lui Oţel, povestind despre trupele pe care le putea zări sub coama dealului.

– Detonează magazia de pulbere mai mică, şuieră Oţel spre Shreck care se îndepărta.

Magazia aceea era aproape goală, dar distrugerea ei îi putea convinge pe spaţiali, dacă cuvintele n-o puteau face.

După plecarea lor, Oţel rămase o clipă tăcut şi cuprins de fiori. Nu văzuse niciodată un dezastru evitat chiar în ultimul moment. De pe metereze, arcaşii lui revărsau săgeţi peste haita inamică şi Două-picioare. *La naiba!* Erau în afara bătăii proiectilelor. În curtea castelului, Shreck detonă magazia mică. Explozia fu satisfăcătoare, mult mai sonoră decât o lovitură de artilerie; un turn interior fu aruncat în aer. O ploaie de pietre căzu peste întreaga curte, iar bucăţi mai mici ajunseră până la locul unde Oţel stătea pe metereze.

Glasul Ravnei striga în samnorskă, prea repede pentru ca Oţel să înţeleagă. Toate planurile şi speranţele erau acum pe muchie de cuţit. Trebuia să rişte totul. Oţel apropie un umăr de comunicator şi spuse:

– Scuze. Lucrurile se derulează iute aici. Mai mulţi Cioplitori-în-lemn au venit la adăpostul fumului. Nu-i puteţi ucide pe toţi de pe deal?

Oare călugăriţele puteau să vadă prin fum? Aici era punctul în care el risca totul.

– Pot încerca, se auzi glasul tunarului zburător. Fii atent!

Se auzi apoi un al treilea glas, foarte slab şi subţire chiar şi după criteriile oamenilor:

– Va mai dura cincizeci de secunde, sir Oţel. Avem probleme cu întoarcerile.

Perfect. Concentraţi-vă asupra zborului şi uciderilor. Nu vă priviţi victimele cu prea multă atenţie. Arcaşii îl alungaseră pe om, care era pe jumătate ascuns de fum. Alte haite se grăbeau să-l protejeze. Până ce Vizitatorii aveau să se întoarcă, numărul ţintelor avea să fie mare, cu omul pierdut printre ele. Doi din el îl zăriră pe spaţial coborând prin pâcle. Vizitatorii nu aveau să distingă limpede în ce trăgeau. De sub vehiculul zburător pâlpâi lumină alburie. O coasă se abătu peste coasta dealului, îndreptându-se către trupele Cioplitoarei-în-lemn.

* * *

Pham fu zguduit în compartimentul său, în timp ce Cochilie-albastră revenea cu landerul spre ţinte. Nu se mişcau prea repede; curentul de aer nu putea să aibă mai mult de treizeci de metri pe

secundă. Însă fiecare clipă abunda în zgâlţâituri şi tumbe violente. La un moment dat, doar priza lui Pham pe afetul armei izbuti să-l ţină în interiorul vehiculului. *Peste patruzeci de ore va sosi lucrul cel mai ucigător din univers, iar eu trag în câini.*

Cum să atace versantul dealului? Glasul plângăreţ al lui Oţel continua să-i răsune în urechi. Iar Ravna nu era sigură cât vedea *E II* sub fum. Ne-am putea descurca mai bine fără automate, decât cu nenorocita asta de amestecătură. Cel puţin arma lui avea comenzi manuale. Pham îi cuprinse ţeava cu un braţ, iar cu celălalt pipăi comenzile. La lăţime mare, fasciculul era inutil împotriva blindajelor şi armurilor, dar putea fierbe ochii în orbite şi arde pielea şi părul… iar lăţimea lui ajungea la zeci de metri la nivelul solului.

– Cincisprezece secunde, sir Pham, auzi glasul Cochiliei-albastre.

De data asta erau mult mai jos. Golurile din vălătucii de fum fulgerau pe sub ei aidoma unor opere de artă stop-cadre. Majoritatea terenului era carbonizată, totuşi existau râpe de piatră goală şi chiar petice de zăpadă acoperită de funingine, în depresiuni şi zone umbrite… Ici-colo zărea câte un morman de trupuri canine, ocazional câte o ţeavă de tun.

– În faţă sunt mai mulţi, sir Pham. Aleargă în apropierea castelului.

Bărbatul se aplecă şi privi înainte. Gloata era cam la patru sute de metri în faţă. Fugea paralel cu zidurile castelului, pe un câmp ce părea o spinare de arici din cauza săgeţilor. Apăsă trăgaciul şi baleie fasciculul de sub lander. Sub suprafaţa uscată a solului exista destulă apă şi aceasta explodă în jeturi de abur, când fasciculul trecu peste ea… în lateral însă dispersia largă nu avea efect prea mare. Urmau să mai treacă nişte secunde până ce reuşea să atingă ca lumea haitele acelea nenorocoase.

Dispunea de timp pentru a reflecta la câteva mici suspiciuni. De unde aveau inamicii tunuri cu încărcare pe la gura ţevii? Pe acelea trebuie să le fi făcut chiar ei… pe o planetă unde nu existau dovezi ale armelor de foc. Oţel era clasicul uneltitor medieval; Pham îl simţise de la o mie de ani-lumină depărtare. Era evident că ei îi cântau în strună nemernicului. *Gura! O să te ocupi de Oţel mai târziu.*

Venind pieziş peste haite, bărbatul trase din nou, baleind de data aceasta fasciculul prin carne vie. Trase atât în faţa lor, cât şi între haite şi castel; poate că n-aveau să moară toate. Scoase capul şi mai mult în curentul de aer, străduindu-se să vadă mai bine. Înaintea haitelor era o porţiune de câmp deschis lată de o sută de metri, o singură haită de patru şi… *o siluetă omenească, zveltă şi cu păr negru, care sărea şi flutura din braţe.*

Pham ridică brusc ţeava, izbind-o de carcasă, şi simultan o asigură. Valul de căldură al reflectării fasciculului îi pârli sprâncenele.

– Cochilie-albastră! Coboară! Coboară!

Capitolul 39

– O înţelegere greşită. Ea a fost minţită.

Ravna încercă să descifreze ceva îndărătul vocii. Samnorska lui Oţel era la fel de nesigură ca întotdeauna, cu ton copilăros şi plângăreţ. El nu părea să vorbească altfel decât înainte, totuşi versiunea lui despre cele întâmplate era foarte nebuloasă… Fie că era un maestru galactic al neruşinării… fie că spunea realmente adevărul.

– Probabil că a fost rănită, apoi minţită de Cioplitoarea-în-lemn. Asta ar explica multe, Ravna. Fără ea, Cioplitoarea-în-lemn n-ar fi putut ataca. Fără ea, toţi puteau fi în siguranţă.

Pham i se adresă Ravnei pe un canal privat:

– Este adevărat că fata a fost inconştientă în majoritatea ambuscadei, Rav. Pe de altă parte, mai că nu mi-a scos ochii, când am sugerat că s-ar putea înşela în privinţa lui Oţel şi a Cioplitoarei-în-lemn. Iar haita care o însoţeşte este mult mai convingătoare decât Oţel.

Femeia privi întrebător peste punte, spre Tulpină-verde. Pham nu ştia că skrodcălăreaţa era aici. *Urât.* Tulpină-verde era o oază de raţiune în mijlocul demenţei acelea… şi ea cunoştea *E II* infinit mai bine ca Ravna.

Profitând de şovăiala ei, Oţel vorbi:

– Vezi, nimic nu s-a schimbat, decât în bine. Mai trăieşte un om. Cum ne-ai putea suspecta? Vorbeşte cu Jefri, el înţelege. Am făcut tot ce-am putut pentru copiii din…

Urmă un bolborosit, după care vocea lui (sau alta?) zise:

– … hibernoterapie.

– În mod clar, trebuie să discutăm din nou cu el. El este cea mai bună dovadă a bunelor tale intenţii.

– Perfect. Peste câteva minute. Înţelegi, el este în acelaşi timp unica mea protecţie împotriva unor vicleşuguri din partea voastră. Ştiu cât de puternici sunteţi voi, Vizitatorii. Eu… mă tem de voi. Noi trebuie să… – o consultaţie bolborosită – … ne înţelegem reciproc temerile.

– Mda. O să aranjăm ceva în privinţa asta. Deocamdată vrem să vorbim cu Jefri.

– Da.

Ravna comută canalele.

– Ce părere ai, Pham?

– Eu n-am niciun fel de nelămuriri. Johanna nu-i un copil naiv ca Jefri. Noi ştiam deja că Oţel era un tip dur. Pur şi simplu, am interpretat greşit unele date. Locul de asolizare este în mijlocul teritoriului lui. El este ucigaşul. Glasul bărbatului deveni mai stins, aproape un murmur: Chestia nasoală este că asta poate să nu schimbe absolut nimic. Oţel are în continuare nava. Trebuie s-ajung

acolo.
– Va fi altă ambuscadă.
– Ştiu. Dar mai contează? Dacă pot să beneficiez de niţel timp cu Contramăsura, ar putea să... va merita. Ce mai conta o misiune sinucigaşă în cadrul altei misiuni sinucigaşe?
– Nu sunt convinsă. Dacă-i dăm totul lui Oţel, ne va ucide chiar înainte să ne fi apropiat de navă.
– O să-ncerce. Uite ce zic: tu ţine-l de vorbă. Poate că reuşim o triangulaţie pe radioul lui şi să-l detonăm pe nenorocit.
Nu suna defel optimist.

* * *

Tyrathect nu-i duse nici la navă, nici în odăile lor. Coborâră pe trepte din interiorul zidului exterior, mai întâi părţi din Amdi, apoi Jefri cu restul lui Amdi şi în cele din urmă solitarul din Tyrathect. Amdi continua să se plângă:
– Nu-nţeleg, nu-nţeleg... Putem fi de-ajutor...
– N-am văzut tunurile inamicului, adăugă Jefri.
Solitarul avea o sumedenie de explicaţii, deşi părea chiar mai preocupat ca de obicei.
– Eu le-am văzut cu alt membru de-al meu, afară, în vale. Ne retragem acum toţi soldaţii. Trebuie să rezistăm, altfel niciunul dintre noi nu va mai fi în viaţă pentru a fi salvat. Deocamdată acesta este locul cel mai bun în care să staţi voi.
– De unde ştii? întrebă Jefri. Poţi să vorbeşti cu Oţel în clipa asta?
– Da, unul din mine a rămas sus cu el.
– Atunci spune-i că trebuie să v-ajutăm. Putem vorbi samnorska chiar mai bine ca tine.
– O să-i spun imediat, replică iute Mantie.
Aici nu mai existau fante de ferestre tăiate în ziduri. Unica lumină provenea de la torţele cu fitil amplasate din zece în zece metri în lungul tunelului. Aerul era rece şi cu iz de mucegai; umezeala sclipea pe piatra necapitonată. Uşiţele nu erau din lemn lustruit, în locul lor existau bare de fier, dincolo de care se întindea bezna. *Unde mergem?* Jefri îşi reaminti brusc de temniţele din poveşti, de trădarea care se abătuse asupra Celor Doi şi a Contesei Lacului. Amdi nu părea să simtă aşa ceva. În ciuda naturii sale neastâmpărate, puii erau în esenţă încrezători; el depinsese întotdeauna de domnul Oţel. Însă părinţii lui Jefri nu se comportaseră niciodată aşa, nici chiar în timpul fugii de la Laboratorul Superior. Domnul Oţel păruse brusc foarte diferit, ca şi cum nu-l mai interesa să se prefacă amabil. Iar Jefri nu se încrezuse niciodată complet în mohorâtul Tyrathect; iar acum acesta acţiona de-a dreptul dubios.
Pe coasta dealului nu existase nicio ameninţare nouă.
Teama, încăpăţânarea şi suspiciunea se coagulară. Jefri se roti,

confruntându-l pe Mantie.

– Nu mergem mai departe. Nu aici ar trebui să mergem. Vrem să discutăm cu Ravna şi cu domnul Oţel.

O înţelegere bruscă, eliberatoare:

– Şi nu eşti îndeajuns de mare ca să ne-opreşti!

Solitarul se retrase instantaneu, după care se aşeză. Îşi coborî capul şi clipi.

– Deci nu te-ncrezi în mine? Ai dreptate. Aici nu există nimeni în care să vă puteţi încrede, doar voi.

Privirea lui trecu de la Jefri la şirul de Amdi, apoi examină coridorul.

– Oţel nu ştie că v-am adus aici.

Mărturisirea fu atât de rapidă şi simplă, încât Jefri înghiţi un nod uriaş.

– Ne-ai adus aici c-ca să ne ucizi…

Toţi din Amdi se holbau la el şi la Tyrathect, cu ochii căscaţi de şoc.

Solitarul clătină din cap într-o părticică de zâmbet.

– Crezi că sunt un trădător? După atâta timp, o bănuială la locul ei. Sunt mândru de tine! Nu, Amdijefri, voi sunteţi înconjuraţi de trădători. Dar eu nu sunt unul dintre ei. Sunt aici ca să v-ajut.

– Ştiu asta. Amdi se întinse ca să-şi atingă un bot de solitar: Tu nu eşti un trădător. Eşti singura persoană în afară de Jefri pe care-o pot atinge. Noi am dorit dintotdeauna să te plăcem, totuşi…

– Oh, dar ar trebui să fiţi suspicioşi. Veţi muri toţi dacă nu sunteţi aşa. Tyrathect privi peste pui, către băiat, care rămăsese încruntat: Sora ta trăieşte, Jefri. Acum ea este afară, dincolo de ziduri, iar Oţel a ştiut adevărul acesta din capul locului. El ţi-a ucis părinţii; el a făcut aproape tot ceea ce a susţinut că ar fi făcut Cioplitoarea-în-lemn.

Amdi se dădu înapoi, scuturându-se în negaţii înspăimântate.

– Nu mă credeţi? Amuzant… Cândva am fost un mincinos excelent; îi puteam convinge pe peşti să-mi sară în bot. Însă acum, când numai adevărul poate să aibă succes, nu vă pot convinge… Ascultaţi! Dinspre solitar se auzi brusc glasul de om al lui Oţel; Oţel vorbea cu Ravna despre Johanna care era vie şi-şi cerea scuze pentru atacul pe care tocmai îl poruncise asupra ei.

Johanna! Jefri se repezi înainte şi căzu în genunchi în faţa Mantiei. Fără să gândească, înhaţă solitarul de gât şi începu să-l zgâlţâie. Colţii pocniră spre mâinile sale, când celălalt încercă să se elibereze. Amdi sări şi-l trase cu putere de mâneci. După un moment, Jefri îi dădu drumul. La numai câţiva centimetri de faţa lui, solitarul îl fixă cu privirea şi lumina torţelor îi scânteie în ochii negri. Amdi spunea:

– Glasurile omeneşti sunt uşor de imitat…

Fragmentul era dispreţuitor.

– Bineînţeles. Şi nici nu pretind că ar fi fost o transmisiune în direct. Ceea ce aţi auzit s-a petrecut cu câteva minute în urmă. Iată ce am

plănuit cu Oţel în chiar după-amiaza aceasta.

Samnorska i se opri brusc şi coridorul se umplu cu acordurile bolborosite ale vorbirii Haitelor. După un an petrecut pe planetă, Jefri putea deduce doar sensuri vagi din conversaţia aceea. Sunau într-adevăr ca două haite. Una dorea ceva din partea celeilalte, să-l aducă pe Amdijefri – acordul acela fusese clar – sus. Amdiranifani încremeni deodată, cu toţi membrii încordându-se către sunetele retransmise.

– Opreşte! ţipă el.

Coridorul deveni la fel de tăcut ca un mormânt.

– Domnul Oţel, oh, domnul Oţel…

Toţi din Amdi se ghemuiră lângă Jefri.

– Ordonă să fii schingiuit, dacă Ravna nu-i dă ascultare. Vrea să-i ucidă pe Vizitatori când aterizează. Ochii mari erau podidiţi de lacrimi: Nu-nţeleg…

Jefri împunse cu mâna spre Mantie.

– Poate că şi-asta-i o imitaţie.

– Nu ştiu. Eu n-aş putea niciodată să imit atât de bine două haite.

Trupuşoarele se cutremurară lângă Jefri şi se auzi sunet de plânsete omeneşti, sunetul straniu de familiar al unui copilaş disperat…

– Ce să facem, Jefri?

Băiatul tăcea însă, amintindu-şi şi înţelegând în cele din urmă, primele câteva minute după ce trupele lui Oţel îl salvaseră… sau îl capturaseră? Amintiri suprimate de bunătatea ulterioară se furişară din colţurile minţii sale. *Mama, tata, Johanna… Dar Johanna trăieşte, imediat dincolo de zidurile astea…*

– Jefri?

– Nici eu nu ştiu. S-să ne-ascundem… poate…

Pentru o clipă rămaseră privindu-se. În cele din urmă Fragmentul rosti:

– Puteţi face mai mult decât să vă ascundeţi. Ştiţi deja despre pasajele din zidurile acestea. Cine cunoaşte punctele de intrare – şi eu le cunosc – poate ajunge aproape oriunde doreşte. Puteţi chiar să ieşiţi din castel.

Johanna…

Plânsetele lui Amdi se opriră. Trei din el îl priveau pe Tyrathect din faţă, din spate şi dintr-o parte. Restul continua să stea lipit de Jefri.

– Noi tot n-avem încredere în tine, Tyrathect, rosti Jefri.

– Bun, bun… Sunt o haită formată din diverse părţi. Este posibil să nu se poată avea pe de-a întregul încredere în mine.

– Arată-ne tu ieşirile. Lasă-ne pe noi să decidem.

– Nu va fi timp…

– Bine, da’-ncepe să ne-arăţi. Şi-n timpul ăsta, continuă să retransmiţi ce spune domnul Oţel.

Solitarul aprobă din cap şi fluxurile multiple de vorbire ale Haitelor reîncepură. Mantie se ridică cu greu în picioare şi-i conduse pe cei doi copii printr-un tunel lateral în care torţele se consumaseră deja în majoritate. Aici sunetele cele mai puternice erau ale apei care picura încetişor. Tunelul nu fusese construit nici măcar de un an, totuşi – cu excepţia marginilor neregulate ale blocurilor de piatră – părea vechi.

Puii reîncepuseră să plângă. Jefri mângâie spinarea celui care i se agăţase de umăr.

– Te rog, Amdi, tradu-mi!

După o secundă, glasul lui Amdi i se auzi şovăielnic în ureche:

– D-domnul Oţel întreabă iarăşi unde suntem. Tyrathect zice c-am fost blocaţi de prăbuşirea unui plafon în aripa interioară.

Ei auziseră un huruit de zidărie cu nişte minute în urmă, însă păruse foarte îndepărtat.

– Domnul Oţel tocmai a trimis restul lui Tyrathect să-l caute pe domnul Shreck şi să ne deblocheze. Domnul Oţel sună foarte… diferit…

– Poate că de fapt nu-i el, şopti Jefri.

Tăcere prelungă.

– Ba nu, el este, dar pare foarte furios şi foloseşte cuvinte ciudate.

– Cuvinte complicate?

– Nu. Cuvinte care sperie. Despre tăiat şi ucis… Ravna şi tu şi eu. El… el nu ne place, Jefri…

Solitarul se opri. Ajunseseră dincolo de ultima torţă din zid şi era prea întuneric ca să vadă altceva decât forme adumbrite. Indică un punct de pe perete. Amdi se întinse şi apăsă piatra. În tot acest timp, domnul Tyrathect continua să vorbească, raportând de afară.

– Bun, spuse Amdi, asta se deschide. Şi-i îndeajuns de mare pentru tine, Jefri. Cred…

Glasul omenesc al lui Tyrathect zise:

– Spaţialii s-au întors. Le pot zări bărcuţa… Am plecat la timp. Oţel devine bănuitor. Alte câteva clipe şi va scotoci peste tot.

Amdi privi în deschiderea întunecată.

– Eu zic să mergem, zise el încet, cu tristeţe.

– Da.

Jefri se aplecă şi atinse unul dintre umerii lui Amdi. Acela îl conduse până la o gaură cu muchii ascuţite tăiată în piatră. Dacă-şi strângea umerii, ar fi fost loc să se târască. Unul din Amdi intră chiar înaintea lui. Restul avea să-i urmeze.

– Sper că nu se îngustează şi mai mult.

– N-ar trebui, răspunse Tyrathect. Toate pasajele acestea sunt concepute pentru haite cu armuri uşoare. Important este să mergeţi prin cele care suie. Nu vă opriţi şi în cele din urmă veţi ajunge afară. Vehiculul zburător al lui Pham este la mai puţin de… ă-ă-ă, cinci sute

de metri de ziduri.

Jefri nici măcar nu putea să privească peste umăr pentru a vorbi cu Mantie.

– Şi dacă domnul Oţel ne urmăreşte prin ziduri?

O tăcere scurtă.

– Probabil că n-o va face, dacă nu ştie pe unde aţi intrat. Ar dura prea mult să vă găsească. Dar – şi glasul sună pe neaşteptate mai blând – pe crestele zidurilor există deschideri. În cazul în care soldaţii inamici ar încerca să se furişeze din exterior, trebuie să existe un mod de a-i ucide în tuneluri. Ar putea să toarne ulei de sus.

Posibilitatea nu-l sperie pe Jefri. Pe moment i se părea pur şi simplu ceva bizar.

– În cazul ăsta, ar trebui să ne grăbim.

Jefri o luă înainte, iar restul din Amdi îl urmă. Pătrunsese deja câţiva metri în adâncul stâncii, când auzi glasul ultimului din Amdi care intra:

– Nu vei păţi nimic, domnule Tyrathect?

Sau totul nu-i decât altă minciună? se întrebă Jefri. Vocea lui Mantie avea obişnuitul ton cinic:

– M-aştept să cad în picioare. Vă rog să ţineţi minte cine v-a ajutat.

Apoi trapa fu închisă şi ei porniră mai departe, în beznă.

* * *

Negocieri – rahat! Pentru Pham era evident că o întâlnire reciproc protejată însemna pentru Oţel o acoperire pentru măcel. Nici chiar Ravna nu era amăgită de noile propuneri ale haitei. Cel puţin asta însemna că de acum Oţel improviza, că nu se mai baza pe scenariile şi planurile urzite din timp. Necazul era că tot nu le oferea nicio breşă. Pham ar fi salutat cu încântare moartea în schimbul câtorva ore petrecute cu Contramăsura, dar forţele lui Oţel i-ar fi ucis înainte să fi văzut interiorul navei fugarilor.

– Mişcă-te permanent, Cochilie-albastră. Vreau să fim o povară pentru gândurile lui Oţel, totuşi fără să-i oferim vreo ţintă.

Călăreţul flutură o frunză în semn de încuviinţare şi landerul ricoşă scurt de pe muşchi, pluti o sută de metri paralel cu zidurile castelului şi coborî din nou.

Se aflau în zona dintre cele două fronturi, între Cioplitoarea-în-lemn şi Oţel. Johanna Olsndot se întoarse ca să-l privească. Acum landerul era foarte aglomerat: Cochilie-albastră întins peste comenzile Călăreţe de la prova, Pham şi Johanna înghesuiţi în scaunele dinapoia lui... şi o haită numită Peregrinul în fiecare locşor gol dintre ei.

– Chiar dacă puteţi localiza comsetul, să nu trageţi! Jefri ar putea fi în apropiere.

De douăzeci de minute, Oţel promitea reapariţia în orice moment a lui Jefri Olsndot. Pham privi chipul mânjit al fetei.

– Nu, n-o să tragem decât dacă vedem cu exactitate ce lovim.

Ea încuviinţă scurt. Nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani, însă era un ostaş bun. Jumătate din oamenii pe care îi cunoscuse Pham în Qeng Ho ar fi leşinat sau ar fi fost cuprinşi de istericale după salvarea aceea. Iar din restul, puţini ar fi putut oferi un raport de stare mai bun decât cel al Johannei şi al prietenului ei.

Se uită la haită. Avea să dureze o vreme până să se obişnuiască cu creaturile astea. La început crezuse că doi câini erau mutanţi cu capete secundare... apoi observase că acelea aparţineau de fapt unor pui transportaţi în buzunarele vestelor. Peregrinul era în tot landerul; oare cărei părţi din el ar fi trebuit să se adreseze? Optă pentru capul care privea în direcţia lui.

– Ai vreo idee cum să-l abordăm pe Oţel?

Samnorska haitei era mai bună ca a lui Pham.

– Oţel şi Jupuitorul sunt la fel de vicleni ca orice am văzut în datasetul Johannei. Iar Jupuitorul are mult sânge rece.

– Jupuitorul? (Nu ştiuse că exista vreun individ cu numele acela...) Noi am vorbit cu un domn Zdrelitor. Un fel de asistent al lui Oţel.

– Hm... Este îndeajuns de şiret ca să joace rolul unui asistent... păcat că nu ne putem întoarce ca să discutăm cu Cioplitoarea-în-lemn despre asta.

Solicitarea era integrată abil în intonaţie. Pham se întrebă într-o doară ce procentaj din Haite era la fel de flexibil. Dacă ajungea vreodată să iasă în spaţiul cosmic, putea fi o rasă a naibii de pricepută în comerţ!

– Îmi pare rău, n-avem timp pentru aşa ceva. Ba chiar, dacă nu putem intra imediat, am pierdut totul. Sper doar că Oţel n-a ghicit asta.

Capetele se rearanjară în mod subtil. Membrul cel mai mare al haitei, din vesta căruia ieşea o coadă ruptă de săgeată, se apropie mai mult de fată.

– Dacă Oţel conduce ostilităţile, am avea o şansă. El este foarte isteţ, dar credem că cedează sub presiune. Faptul că aţi găsit-o pe Johanna l-a făcut probabil să alerge-n cerc după propriile lui cozi. Nu-i da răgaz să-şi revină şi te poţi aştepta la nişte erori grave.

Johanna interveni imediat:

– S-ar putea să-l omoare pe Jefri. *Ori să detoneze nava...*

– Ravna, ai avut ceva noroc cu Oţel?

– Nu, răspunse din difuzor glasul femeii. Ameninţările au devenit mai transparente acum şi samnorska lui e tot mai greu de înţeles. Încearcă să aducă nişte tunuri aflate la nord de castel; nu cred că ştie cât de multe pot vedea eu... Jefri tot n-a apărut la aparatul de radio.

Fata păli, totuşi nu spuse nimic. Mâna ei se ridică uşor şi prinse una dintre labele pelerinului.

Cochilie-albastră fusese foarte tăcut pe toată durata operaţiunii de salvare, mai întâi fiindcă avea toate frunzele ocupate cu pilotatul şi apoi pentru că fata şi Pham aveau destule discutat. Pham observase că o parte a Peregrinului adulmecase politicos în jurul Călăreţului. Cochilie-albastră nu păruse neliniştit de atenţia care-i era acordată; rasa lui avea multă experienţă cu altele.

Acum însă Călăreţul emise un *brap* pentru a atrage atenţia generală.

– Sir Pham, în faţa castelului este agitaţie.

Pelerinul sări aproape instantaneu şi privi cu un cap printr-un telescop.

– Da. Cea care se deschide este poarta principală pentru contraatacuri. De ce ar dori însă Oţel să scoată haitele în clipa asta? Cioplitoarea-în-lemn le va face tocană.

Haitele se revărsau prin portiţă într-un torent, aducând mult cu trupele din amintirile lui Pham. Dar după ce se îndepărtau de ieşire, se divizau în grupuri de câte patru sau şase câini şi se răspândeau pe perimetrul castelului.

Bărbatul se aplecă în faţă, încercând să vadă cât mai mult în lungul zidurilor.

– Poate că nu... Tipii ăia nu-naintează. Au rămas în interiorul razei de acţiune a arcaşilor de pe ziduri.

– Da, însă noi avem tunuri. (Pentru o secundă, imitaţia perfectă de voce omenească a pelerinului se frânse şi acorduri specifice Stiletelor umplură cabina.) Ceva-i realmente ciudat. Este ca şi cum ar încerca să oprească pe cineva să iasă.

– Există şi alte ieşiri?

– Probabil. Şi foarte multe tuneluri mici, largi doar cât un membru de haită.

– Ravna?

– Oţel nu mai vorbeşte acum absolut deloc. A zis ceva despre trădători care s-au infiltrat în castel. Nu aud decât bolboroseală de Stilete.

Prin ambrazurile de pe metereze, Pham zărea soldaţi inamici care se mişcau deasupra celor de pe sol. Ceva scormonise prin cuibul acela de viespi. Johanna Olsndot era imaginea întruchipată a concentrării îngrozite, cu mâna liberă încleştată în pumn şi buzele tremurând foarte uşor.

– În tot acest timp, îl crezusem mort. Dacă-l ucide, o să... Glasul îi spori brusc în intensitate: Acum ce mai fac?

Pe vârful zidurilor erau aduse cazane din fontă. Pham ghici despre ce era vorba. Asediile de pe Canberra implicaseră acţiuni similare. O privi pe fată şi tăcu. *Nu putem face nimic.* Haita pelerinului nu era la fel de miloasă... sau poate nu la fel de superioară.

– Este ulei, Johanna. Vor să ucidă pe cineva care este în tunelurile din ziduri. Dar dacă el poate ieşi… Cochilie-albastră, am citit despre megafoane. Pot folosi unul? Dacă Jefri este în ziduri, Cioplitoarea-în-lemn poate să distrugă cu uşurinţă trupele lui Oţel de pe câmp şi de pe metereze.

Pham deschise gura pentru a se împotrivi, însă Călăreţul deschisese deja un canal. Glasul pelerinului care vorbea în graiul Stiletelor răsună peste coasta dealului. Toate capetele de pe zidurile castelului se întoarseră. Acordurile şi trilurile mai continuară un moment, apoi încetară. Peste numai o clipă se auzi vocea Ravnei:

– Ceea ce aţi făcut acum l-a scos realmente din minţi pe Oţel. Abia îl mai înţeleg. Pare să descrie cum îl va tortura pe Jefri, dacă n-o retragem pe Cioplitoarea-în-lemn.

Pham mormăi în barbă:

– Bine-atunci. Ridică-ne, Cochilie-albastră.

Era încântat să-şi ia adio de la subtilităţi. Cochilie-albastră legănă landerul şi-l înălţă. Înaintară, doar cu puţin mai repede decât putea alerga un om. În spatele lor, trupele Cioplitoarei-în-lemn treceau peste coama dealului. Soldaţii aceia fuseseră retraşi mult, când Pham începuse să împroaşte cu fasciculul din văzduh. Situaţia putea fi decisă înainte ca ei să ajungă la castel… Totuşi puterea Cioplitoarea-în-lemn continua să fie impresionantă şi ucigătoare; norişori de fum şi flăcări apărură în lungul meterezelor, urmate de pocnituri seci. Uciderea lui Jefri Olsndot avea să-l coste foarte mult pe Oţel.

– Nu poţi utiliza fasciculul pentru a alunga trupele lui Oţel de sub ziduri? întrebă Johanna.

Pham dădu să încuviinţeze, după care observă ce se petrecea lângă castel.

– Priveşte uleiul.

Pete întunecate creşteau între haitele de inamici şi zidurile pe care le păzeau. Până nu ştiau pe unde avea să iasă puştiul, ar fi fost mai bine să nu declanşeze vreun incendiu.

– Hopa! exclamă Peregrinul apoi strigă iarăşi ceva prin megafoane.

Artileria Cioplitoarei-în-lemn se opri.

– Perfect, făcu bărbatul, deocamdată, toţi ochii pe zidul castelului. Dă un ocol perimetrului, Cochilie-albastră. Dacă-l putem zări pe puşti înaintea soldaţilor lui Oţel, am mai avea o şansă.

– S-au risipit în mod egal pe toate laturile, mai puţin cea de nord, anunţă Ravna. Cred că Oţel nu ştie unde-i băiatul.

* * *

Când ataci Paradisul, miza este uriaşă. *Şi aş fi putut învinge. Dacă el nu m-ar fi trădat… Aş fi putut învinge.* Acum însă măştile fuseseră smulse şi conta doar puterea fizică brută a inamicului. Oţel îşi reveni din isteria care-i întunecase minţile în ultimele minute. *Nu pot avea*

Paradisul, dar cel puţin îi pot purta pe ei în Iad. Să-l ucidă pe Amdijefri, să nimicească nava pe care Vizitatorii o doreau atât de mult… totuşi în primul rând să-l distrugă pe trădătorul lui dascăl.

– Lordul meu?

Era Shreck.

Oţel întoarse un cap în direcţia lui. Trecuse vremea isteriei.

– Cum merge inundarea? se interesă calm.

Nu avea să mai întrebe despre Tyrathect.

– Este aproape terminată. Uleiul bălteşte dincolo de zidurile castelului.

Cele două haite se ghemuiră când o bombă a Cioplitoarei-în-lemn explodă imediat după metereze. Trupele ei reveniseră şi traversaseră jumătate din câmp… iar arcaşii lui Oţel erau preocupaţi cu inundarea tunelurilor şi supravegherea ieşirilor.

– Este posibil să-i fi alungat din ascunzătoare pe trădători, lordul meu. Imediat înainte ca tunarii Cioplitoarei-în-lemn să fi reînceput focul, am auzit ceva în zidul de sud-est. Mă tem însă că Spaţialii vor vedea orice am face noi acolo.

Capetele i se legănară spasmodic. *Ciudat să-l văd pe Shreck dezintegrându-se,* gândi neatent Oţel. Shreck avea loialitatea unui mecanism de orologiu, dar acum lumea lui perfect ordonată se prăbuşea şi nu mai rămânea nimic care să-l susţină. Tot ce mai subzista era demenţa din care se născuse el însuşi.

Dacă Shreck era aproape de dezagregare, atunci asediul Dealului Navei Stelare se îndrepta spre final. *Doar puţintel timp, asta-i tot ce mai cer!* Oţel îşi impuse o expresie de siguranţă pe feţele membrilor săi.

– Înţeleg. Te-ai descurcat bine, Shreck. Încă mai putem învinge. Eu ştiu cum gândesc călugăriţele astea. Dacă le poţi ucide copilul, mai ales sub ochii lor, le nimiceşti spiritul… tot aşa cum puiandrii pot fi înmuiaţi de terorile cuvenite.

– Da, domnule.

În ochii lui Shreck se citea neîncredere, totuşi asta avea să-l ţină în loc, un pretext plauzibil pentru a continua amăgirea.

– Aprinde uleiul de dincolo de ziduri. Mută soldaţii în faţa locului pe unde crezi că va ieşi Amdijefri. Vizitatorii trebuie să vadă asta pentru a avea efectul scontat. Şi…

… şi detonează nava fugarilor! Cuvintele aproape că-i ieşiră de pe buze, dar se opri la timp. Explozibilii din Fălci şi din domul Navei-stelare aveau să doboare tot ce se afla între zidurile exterioare şi să ucidă majoritatea haitelor de acolo. Dacă i-ar fi poruncit lui Shreck să facă asta, ţinta reală a lui Oţel ar fi devenit perfect clară.

– … şi fă-o repede, înainte ca trupele Cioplitoarei-în-lemn să se poată apropia. Asta-i ultima speranţă a Mişcării, Shreck.

Haita se plecă şi se retrase, apoi coborî scara. Oţel păstră o postură expansivă, privind cutezător peste câmpul de luptă, până când celălalt dispăru. După aceea se întinse peste metereze şi izbi radioul de dalele din piatră. Aparatul nu se sparse şi glasul călugăriţei-Ravna răsună certăreţ din el. Oţel coborî în goană treptele.

– N-o să capeţi nimic! zbieră el în graiul Stiletelor. Tot ce-ţi doreşti va muri!

Apoi ajunse jos şi porni în fugă prin curte. Dispăru iute din vedere, pătrunzând în coridorul care înconjura Fălcile Întâmpinării. Pe acestea le-ar fi putut detona cu uşurinţă, însă era mai mult ca sigur că domul principal şi nava din interior aveau să reziste. Nu, trebuia să meargă până-n centru. Să nimicească nava şi toate călugăriţele care dormeau. Intră într-o odaie secretă, luă două arbalete... şi mantia-radio suplimentară pe care o pregătise. În interiorul mantiei aceleia exista o bombă micuţă. Oţel testase ideea cu al doilea set de radiouri; purtătorul murise instantaneu.

Coborî altă scară şi porni pe un coridor de aprovizionare. Zgomotele bătăliei nu se mai auzeau îndărătul său; sunetele cele mai puternice erau clicurile propriilor lui gheare. De jur împrejur se ridicau butii cu praf de puşcă sau hrană şi stive de cherestea. Capsele detonante şi încărcăturile pregătite se găseau la numai cincizeci de metri mai departe. Oţel încetini la viteza unui mers obişnuit şi-şi curbă ghearele, astfel ca metalul de pe ele să nu scoată niciun ţăcănit. Ascultă. Privea în toate direcţiile. Cumva ştia că celălalt va fi aici. Fragmentul de Jupuitor... Jupuitorul îi stăpânise gândurile de la începutul existenţei sale, ba chiar i le stăpânise şi după ce murise aproape în întregime. Totuşi Oţel nu-şi putuse elibera ura, până la această trădare evidentă. Cel mai probabil, Stăpânul se gândise să fugă cu copiii, dar exista o posibilitate ca să fi plănuit să câştige totul. Exista o posibilitate ca el să se fi întors. Oţel ştia că propria sa moarte va sosi în curând, însă mai putea fi încă vorba despre triumf. Dacă l-ar fi putut ucide pe Stăpân, cu propriile sale fălci şi gheare... *Te rog, te rog, să fii aici, dragule Stăpân! Să fii aici şi să crezi că mă mai poţi păcăli încă o dată!*

Dorinţa îi fu împlinită. Auzi sunete mentale slabe. În apropiere. Capete se ridicară dindărătul butiilor de deasupra sa. Doi din Fragment se iviră în faţă, pe coridor.

– Ai sosit, învăţăcelul meu.

– Da, Stăpâne.

Oţel surâse. Toţi cei cinci membri erau aici; Fragmentul redevenise complet. *Însă nu mai aveau mantii-radio.* Membrii erau neacoperiţi, cu blănurile însemnate de răni ce supurau. Bomba-radio avea să fie inutilă. Poate că nu mai conta; Oţel văzuse cadavre care arătau mai sănătos decât aceştia. Ascuns vederii, îşi ridică arbaletele.

– Am venit să te ucid.

Capetele morţii schiţară gestul echivalent ridicării de umeri.

– Ai venit să-ncerci.

Cu fălci şi gheare, Oţel n-ar fi avut nicio greutate în a-l ucide pe celălalt, dar Fragmentul îşi poziţionase trei din el deasupra, lângă butoaiele pline care păreau neplăcut de instabile. O năpustire directă putea fi fatală. Pe de altă parte, dacă ar fi putut ţinti bine cu săgeţile... Oţel înaintă puţin şi se opri înainte de locul unde ar fi putut să cadă butoaiele.

– Chiar te-aştepţi să mai trăieşti, Fragmentule? Nu eu sunt inamicul tău. Indică dintr-un bot înapoi spre coridor: Acolo mai sunt mii, care tânjesc după moartea ta.

Celălalt îşi legănă capetele într-un surâs spectral. Sânge proaspăt mustea din rănile deschise.

– Dragă Oţel, tu pari să nu-nţelegi niciodată. Tu ai făcut posibilă supravieţuirea mea. Nu-nţelegi? Eu i-am salvat pe copii, iar acum te-mpiedic s-avariezi nava stelară. Asta îmi va câştiga o predare condiţionată. Voi fi slab pentru câţiva ani, însă voi supravieţui.

Bătrânul Jupuitor se întrevedea prin suferinţa cauzată de răni. Vechiul oportunist.

– Dar tu eşti un fragment. Trei cincimi din tine sunt...

– Micuţa-nvăţătoare? Jupuitorul îşi lăsă capetele în jos şi clipi timid. Era mai puternică decât m-am aşteptat. O vreme ea a condus haita aceasta, dar, treptat, treptat, am revenit cu forţa. Până la urmă, chiar şi fără celelalte fragmente, sunt întreg.

Jupuitorul – din nou întreg. Oţel se dădu puţin înapoi, aproape bătând în retragere. Ceva era totuşi ciudat aici. Da, Jupuitorul era relaxat, mulţumit de sine. Acum însă, când Oţel vedea întreaga haită laolaltă, distingea în limbajul trupurilor ei ceva care... Înţelegerea se ivi atunci şi, odată cu ea, o fulgerare de mândrie intensă. *Pentru prima dată în viaţa mea, înţeleg mai bine decât Stăpânul!*

– Întreg, spui? Mai gândeşte-te. Amândoi ştim cum se războiesc sufletele la interior, care sunt măruntele procese de raţionalizare, uriaşele necunoscute... Crezi că ai ucis-o pe cealaltă, dar de unde provine recenta ta încredere? Tu faci exact ceea ce-ar fi făcut Tyrathect acum. Gândurile sunt toate ale tale, însă temelia este sufletul ei. Şi indiferent ce ai gândi tu, micuţa învăţătoare este cea care-a câştigat!

Fragmentul şovăi, înţelegând. Neatenţia lui dură doar o fracţiune de secundă, dar Oţel se bazase pe asta. Sări, slobozind săgeţile şi năpustindu-se către beregatele celuilalt.

Capitolul 40

Cu ceva timp în urmă, urcuşul prin ziduri ar fi fost amuzant. Deşi era complet beznă, Amdi se afla în faţa şi în spatele său, iar nasurile lui îi ofereau o orientare bună în privinţa drumului. Cu ceva timp în urmă, ar fi existat fiorul descoperirii şi chicotele faţă de starea mentală foarte deşirată a lui Amdi. Acum însă deruta lui Amdi era pur şi simplu înfricoşătoare. Se lovea întruna de călcâiele lui Jefri.

– Merg cât pot de repede.

Ţesătura pantalonilor băiatului cedase deja pe stânca aspră a podelei. Se grăbi, fără să mai bage în seamă hârşâiturile dureroase de pe genunchi. Se izbi de puiul din faţa lui. Acesta se oprise şi părea că se răsuceşte în lateral.

– O bifurcaţie. Eu zic să… ce-ar trebui să zic, Jefri?

Jefri se lăsă înapoi, lovindu-se cu capul de tavanul pasajului strâmt şi scund. Vreme de mai bine de un an, siguranţa lui Amdi şi inteligenţa sa zeflemitoare îi menţinuseră optimismul. Acum… Pe neaşteptate fu conştient de tonele de piatră care strângeau din toate direcţiile. Dacă tunelul s-ar mai fi îngustat cu numai câţiva centimetri, ei ar fi rămas înţepeniţi aici pe vecie.

– Jefri?

– Eu… (Gândeşte!) Care ramificaţie pare să urce?

– O clipă…

Puiul din faţă alergă puţin pe una dintre ramificaţii.

– Nu merge prea departe! strigă Jefri.

– Nu te teme. Eu… el ştie să se-ntoarcă.

Auzi după aceea răpăitul slab al labelor şi cel din faţă îşi atinse botul de obrazul său.

– Cea din dreapta suie.

Parcurseseră doar cincisprezece metri şi Amdi începu să audă zgomote.

– Ne urmăreşte cineva? întrebă Jefri.

– Nu. Adică nu sunt sigur. Stai! Ascultă… Auzi? Cleios, vâscos…

Ulei!

Se terminase cu popasurile. Jefri avansa mai repede ca oricând prin tunel. Se lovea cu capul de plafon şi cădea în coate, îşi revenea fără să se gândească şi se grăbea mai departe. Un firicel de sânge îi picura de pe obraz.

Până şi el putea auzi acum curgerea uleiului.

Laturile tunelului se îngustară peste umerii lui. În faţă, Amdi anunţă:

– Fundătură… sau am ajuns la o ieşire!

Zgomote de zgârieturi.

– N-o pot mişca.

Puiul se întoarse şi se strecură înapoi printre picioarele lui Jefri.

– Împinge în partea de sus, Jefri. Este la fel cu cea pe care-am găsit-o eu în dom – se deschide de sus.

Nenorocitul de tunel se strâmta exact înaintea uşii. Jefri îşi gârbovi umerii şi se strânse, înaintând. Apăsă în partea de sus a uşii şi aceasta se clinti poate un centimetru. El mai avansă puţin, târâş, atât de strivit între pereţi, încât nici măcar nu putea să respire adânc. Apoi împinse pe cât de tare putu. Lespedea basculă complet şi lumina i se revărsă peste chip. Nu era lumina directă a zilei; exteriorul se afla îndărătul unor colţuri de piatră... dar era imaginea cea mai fericită pe care-o văzuse vreodată băiatul. Încă o jumătate de metru şi avea să fi ieşit... atât doar că se înţepenise realmente.

Se răsuci puţintel spre înainte şi situaţia păru că se înrăutăţeşte. Îndărătul lui, Amdi se îngrămădise complet.

– Jefri! Labele mele din spate sunt în ulei. A umplut tunelul până-n spatele nostru.

Panică! Pentru o secundă, Jefri nu putu să gândească deloc. Atât de aproape, atât de aproape... Acum putea distinge şi culorile, petele de sânge de pe mâini.

– Dă-te-napoi! O să-mi scot jacheta şi-o să-ncerc din nou.

Retragerea în sine fu imposibilă, într-atât de tare se înţepenise, totuşi în cele din urmă izbuti. Se întoarse pe o latură şi-şi trase jacheta de pe el.

– Jefri! Doi din mine sunt sub... ulei. Nu pot răsufla.

Puii se înghesuiau în jurul lui, cu blănurile lunecoase de ulei. *Lunecoase!*

– O clipă!

Jefri se frecă bine de blănuri, ungându-se cu ulei pe umeri. Întinse braţele perfect deasupra capului şi se împinse în călcâie prin spaţiul strâmt. Îndărătul lui, ceea ce mai rămăsese din Amdi fluiera înăbuşit. Era înţepenit. *Împinge! Împinge!* Un centimetru... încă unul... Apoi ieşi până la subsuori şi fu uşor.

Îşi dădu drumul să cadă pe sol şi se întoarse ca să prindă partea cea mai apropiată din Amdi. Puiul i se zbătu în mâini. Bolborosi ceva care nu era nici în graiul oamenilor, nici al Stiletelor şi Jefri zări formele întunecate ale câtorva membri care trăgeau ceva invizibil pentru el. Peste o secundă, un ghemotoc rece şi ud de blană se rostogoli din beznă în braţele sale. Altă secundă şi mai sosi unul. Jefri îi aşeză cu grijă pe pământ şi le şterse boturile. Unul se rostogoli, se ridică în picioare şi începu să se scuture. Celălalt începu să tuşească şi să icnească.

Între timp restul lui Amdi porni să se rostogolească prin ieşire. Toţi opt erau mai mult sau mai puţin îmbibaţi de ulei. Se străduiră să se ridice în picioare ca ameţiţi, ştergându-şi reciproc timpanele. Zumzetele şi croncăniturile le erau lipsite de sens.

Jefri îşi lăsă prietenul şi porni către sursa de lumină. Erau ascunşi înapoia unui cot din zid… din fericire. De după colţ, auzea semnalele strigate de trupele lui Oţel. Se târî cât mai încet până la margine şi privi cu grijă. Pentru un moment, crezu că el şi Amdi reveniseră în curtea castelului, atât de mulţi erau soldaţii de acolo. După aceea însă văzu panta coastei dealului şi fumul care se înălţa din vale.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Se întoarse şi-l privi pe Amdi care continua să-şi cureţe energic timpanele. Acordurile şi bâzâiturile sunau mai raţionale şi toţi din Amdi se mişcau. Băiatul reveni spre coasta dealului. Pentru o clipă, aproape că simţi imboldul de a se repezi la soldaţi. Fuseseră protectorii lui atâta timp…

Unul din Amdi i se lovi de picioare şi privi şi el afară.

– Tiii! Între noi şi soldaţii domnului Oţel i-un adevărat lac de ulei. Eu…

Bubuitura fu puternică, dar nu ca o salvă de tun. Dură o secundă, după care deveni un vuiet de fundal. Alţi doi din Amdi îşi întinseră gâturile după colţ. Lacul devenise un ocean urlător de foc!

* * *

Cochilie-albastră adusese landerul la mai puţin de două sute de metri de zidul castelului, vizavi de locul unde se strânseseră haitele. Aparatul plutea deasupra muşchiului, la înălţimea unui om.

– Simpla noastră prezenţă aici alungă haitele, observă pelerinul.

Pham se uită peste umărul lui. Trupele Cioplitoarei-în-lemn reocupaseră câmpul şi alergau spre zidurile castelului. Alte şaizeci de secunde, cel mult, şi aveau să intre în contact cu haitele lui Oţel. Dinspre voderul Cochiliei-albastre se auzi un *brap* sonor şi Pham privi înainte.

– Pe Flotă! murmură el.

Haitele de pe metereze trăseseră cu un fel de aruncătoare de flăcări în bălţile de ulei de sub zidurile castelului. Cochilie-albastră se mai apropie puţin. Băltoace lunguieţe de ulei se întindeau paralel cu zidurile şi haitele inamice din exterior erau aproape complet izolate de castel. Cu excepţia unui interstiţiu lat de treizeci de metri, perimetrul pe care-l păziseră se transformase într-un zid de foc.

Landerul se mai apropie puţin, înclinându-se şi legănându-se în curenţii de aer stârniţi de flăcări. În majoritatea locurilor, uleiul atingea baza înclinată a zidurilor. Zidurile acelea erau mult mai complexe decât ale castelelor de pe Canberra… în destule locuri, în bazele lor fuseseră construite mici labirinturi sau grote. *Pare o prostie imensă într-o structură defensivă.*

– *Jefri!* ţipă Johanna şi arătă mijlocul secţiunii care nu ardea.

Pham întrezări ceva care se retrăgea îndărătul zidăriei.

– L-am văzut şi eu.

Cochilie-albastră înclină landerul şi lunecă în jos, către zid. Mâna

Johannei se strânse pe braţul lui Pham, tremurând şi împingând. Bărbatul abia îi putea auzi glasul peste strigătele Peregrinului.

– Te rog, te rog, te rog…, repeta fata.

Pentru un moment se păru că aveau să reuşească. Soldaţii lui Oţel erau destul de departe şi cu toate că sub ei se aflau bălţi de ulei, acestea nu se aprinseseră deocamdată. Până şi văzduhul părea mai lipsit de turbulenţe. În ciuda acestui fapt, Cochilie-albastră izbuti să piardă controlul. O aplecare uşoară rămase necorectată şi aparatul lunecă pieziş spre sol. Coliziunea fu lentă, dar Pham auzi clar trosnetul unui suport de asolizare. Cochilie-albastră acţionă disperat o serie de comenzi şi partea opusă a landerului se lăsă pe pământ. Ţeava armei cu fascicul era înfiptă în noroi.

Privirea bărbatului se întoarse fulgerător la skrodcălăreţ. Ştiuse că se va ajunge la aşa ceva!

– Ce s-a-ntâmplat? se auzi vocea Ravnei. Nu vă mai puteţi ridica?

Cochilie-albastră mai meşteri o clipă la comenzi, după care strânse din umeri în stilul Călăreţilor.

– Ba da. Însă va dura prea mult…

Îşi desfăcea centurile şi-şi decupla skroda de punte. Trapa din faţa lui glisă, deschizându-se, şi vacarmul bătăliei şi al focului îi copleşi.

– Ce dracu' crezi că faci?

Frunzele Călăreţului se întoarseră la Pham.

– Mă duc să-l salvez pe băiat. În câteva clipe totul va lua foc.

– Ca şi landerul, dacă-l lăsăm aici. Nu pleci nicăieri!

Pham se aplecă înainte, suficient ca să-l prindă de frunzele inferioare.

Johanna se uita cu disperare de la unul la altul, într-o panică neînţelegătoare.

– Nu! Te rog…

Şi Ravna zbiera la el. Bărbatul se încordă şi-şi focaliză toată atenţia asupra Călăreţului. Cochilie-albastră rulă către el în spaţiul strâmt şi-şi apropie frunzele de chipul lui. Glasul voderului se ştirbi în nonliniaritate.

– Şi ce vei face dacă nu mă supun? Voi merge eu, sir Pham. Voi dovedi că nu sunt sclavul vreunei Puteri. Tu poţi dovedi acelaşi lucru?

Amuţi şi, pentru o secundă, Călăreţul şi omul se priviră fix de la numai câţiva centimetri depărtare. Totuşi Pham nu-l opri.

Brap! Frunzele Cochiliei-albastre se retraseră şi el rulă înapoi pe rampa trapei. A treia osie a skrodei ajunse pe sol şi Călăreţul coborî într-un legănat controlat. Pham nu se clintise nici acum. *Eu nu sunt programul vreunei Puteri…*

– Pham?

Fata îl privea şi-l trăgea de mânecă. Nuwen îşi alungă coşmarul şi vederea îi reveni. Haita pelerinului ieşise deja din lander. Săbii scurte

erau ţinute în boturile celor patru adulţi; pe labele lor anterioare sclipeau gheare din oţel.

– Da.

Deschise un panou şi scoase pistolul pe care-l ascunsese acolo. Deoarece Cochilie-albastră naufragiase cu blestematul de lander, n-avea de ales – trebuia să-l folosească cât mai bine.

Conştientizarea acestui fapt sosi ca o respiraţie înviorătoare, de libertate. Se eliberă din centurile de siguranţă şi coborî. Pelerinul stătea în jurul lui. Cei doi cu pui aveau un soi de paveze. Deşi toate boturile îi erau ocupate, vocea creaturii suna la fel de limpede ca întotdeauna:

– Poate că reuşim să găsim o cale de apropiere… printre flăcări.

De pe metereze nu se mai trăgea cu săgeţi. Aerul de deasupra văpăilor era prea încins pentru arcaşi.

Pham şi Johanna îl urmară pe Wickwrackcic, care ocolea băltoacele negre şi vâscoase.

– Staţi cât mai departe de ulei.

Haitele domnului Oţel ocoleau flăcările. Pham nu-şi putea da seama dacă voiau să atace landerul sau pur şi simplu fugeau din faţa prietenilor lor, care-i urmăreau. Şi poate că asta nici nu conta. Se lăsă într-un genunchi şi baleie cu pistolul haitele ce se apropiau.

Pistolul nu semăna deloc cu arma cu fascicul, mai ales de la distanţa aceasta, totuşi nu era de lepădat. Câinii cei mai din faţă se prăbuşiră. Alţii săriră peste ei. Ajunseseră la capătul opus al întinderii de ulei. Numai câţiva dintre ei se aventurară în băltoace – ştiau în ce se puteau transforma. Alţii dispărură din raza vizuală a lui Pham, îndărătul landerului. Exista şi o cale de apropiere pe uscat? Bărbatul alergă pe lângă marginea bălţii. În şanţul de apărare trebuia să existe o breşă, altfel focul s-ar fi întins cu siguranţă. Înaintea lui văpăile se ridicau până la zece metri în văzduh, iar pârjolul lor era resimţit ca un şoc fizic pe piele. Deasupra zidului de foc, fum negru ca păcura era purtat peste câmp, transformând lumina soarelui în crepuscul roşcat.

– Nu văd nimic, se auzi glasul Ravnei, disperat, în urechea sa.

– Mai este o şansă, Rav.

Dacă-i putea ţine în loc îndeajuns de mult pentru ca trupele Cioplitoarei-în-lemn… Haitele lui Oţel găsiseră o cale sigură spre interior şi se apropiau. Ceva vâjâi pe lângă el – o săgeată. Se aruncă pe jos şi trase cu disperare în haitele inamice. Dacă acestea ar fi ştiut cât de repede avea să-şi descarce pistolul, probabil că nu s-ar fi oprit, dar după câteva secunde de măcel, înaintarea lor încetă. Atacul duşman fu anulat şi creaturile-câini se îndepărtară în goană, preferând să-şi încerce norocul cu haitele Cioplitoarei-în-lemn.

Pham reveni cu privirea la castel. Johanna şi pelerinul se aflau cu zece metri mai aproape de ziduri. Fata stătea în picioare şi se zbătea

în strânsoarea haitei. Pham îi urmă căutătura… Era aţintită asupra skrodcălăreţului. Cochilie-albastră ignorase haitele ce alergau pe lângă marginea focului; rula constant înainte şi avansul îi era marcat de urme de ulei.

Călăreţul îşi retrăsese toţi senzorii externi şi-şi strânsese eşarfa de cargo în jurul tulpinii centrale. Pilota orbeşte prin aerul supraîncălzit, pătrunzând prin interstiţiul tot mai îngust dintre flăcări. Ajunsese la mai puţin de cincisprezece metri de zid. Brusc, două frunze se extinseră din tulpină, în pârjol. *Acolo!* Prin aerul care tremura din cauza căldurii, Pham îl văzu pe puşti, ieşind nesigur de la adăpostul zidului. Forme mici stăteau pe umerii lui şi păşeau alături de el. Bărbatul porni în fugă în sus pe pantă. Pe terenul acesta se putea mişca mai iute decât orice Călăreţ. Poate că mai era timp…

O singură vâlvătaie se arcui din castel şi coborî în balta de ulei dintre el şi Călăreţul de lângă zid. Îngustul istm de siguranţă dispăru şi flăcările se întinseră neîntrerupte înaintea sa.

* * *

– Mai sunt destule locuri prin care se poate trece, anunţă Amdi. (Se îndepărtase cu câţiva metri de ascunzătoarea lor, pentru a investiga după colţuri.). *Aparatul de zbor este jos!* Ceva… ciudat… vine către noi. Cochilie-albastră sau Tulpină-verde?

Se zăreau şi multe haite ale lui Oţel, totuşi nu aproape – probabil din cauza landerului. Acesta era un aparat ciudat, care nu avea nimic din simetria vehiculelor spaţiale straumere. Era culcat pe un flanc, ca şi cum ar fi eşuat. Un om înalt apăru în raza lor vizuală, alergând şi trăgând în trupele lui Oţel. Jefri privi mai departe şi degetele i se încleştară inconştient pe puiul cel mai apropiat. Spre ei venea un vehicul cu roţi, desprins parcă dintr-un roman istoric nyjorean. Laturile îi erau acoperite de zigzaguri de dungi colorate. Din partea superioară se ridica un stâlp gros.

Cei doi copii mai ieşiră câţiva paşi din adăpostul lor. Spaţialul îi văzu! Pivotă, derapând şi împroşcând jeturi de ulei şi muşchi de sub roţi. Două excrescenţe fragile se extinseră din pilonul albăstrui. Glasul îi era piţigăiat, dar vorbea în samnorskă.

– Repede, sir Jefri! Nu avem prea mult timp.

Înapoia creaturii, dincolo de balta întinsă de ulei, băiatul o văzu pe… *Johanna!*

Apoi balta aceea explodă şi flăcările de pe ambele ei laturi se răspândiră peste toate căile lor de evadare. Spaţialul continua totuşi să-şi agite lujerii, îndemnându-i să suie pe partea plată a carcasei sale. Jefri se prinse de puţinele proeminenţe disponibile. Puii săriră după el şi i se agăţară de cămaşă şi de pantaloni. De aproape, băiatul putea să vadă că pilonul era însăşi creatura: avea pielea pătată şi uscată, însă era moale şi se mişca.

Doi din Amdi rămăseseră pe sol, de o parte şi cealaltă a căruciorului, pentru ca să poată vedea mai bine focul.

– *Uau!* zbieră Amdi lângă urechea lui. (Chiar şi de la apropierea aceea, abia putea fi auzit peste vuietul vâlvătăilor.) N-o să putem trece niciodată prin asta, Jefri. Unica noastră şansă este să rămânem aici.

Vocea Spaţialului se auzea dintr-o plăcuţă de la baza tulpinii sale.

– Nu. Dacă rămâneţi aici, veţi muri. Focul se întinde.

Jefri se ghemuise cât putea de mult îndărătul stâlpului Călăreţului, dar tot simţea fierbinţeala. Încă puţin şi uleiul din blana lui Amdi se putea aprinde. Lujerii Călăreţului ridicară ţesătura colorată de pe carcasa lui.

– Trage-o peste tine. Clătină un lujer spre restul lui Amdi: Peste toţi.

Cei doi de pe pământ erau ghemuiţi în spatele roţilor frontale ale creaturii.

– Prea fierbinte, prea fierbinte… se auzi glasul lui Amdi.

Totuşi cei doi săriră şi se vârâră sub prelata neobişnuită.

– Acoperiţi-vă, complet!

Jefri îl simţi pe Călăreţ trăgând învelitoarea peste ei. Căruciorul rula deja înapoi, către flăcări. Durerea muşca prin fiecare deschidere din acoperitoare. Băiatul se întinse disperat, mai întâi cu o mână, după aceea cu cealaltă, încercând să tragă ţesătura peste picioare. Parcursul lor abunda în zgâlţâituri violente şi Jefri abia se mai putea ţine. În jurul său îl simţea pe Amdi luptându-se cu boturile libere pentru a păstra prelata în loc. Zgomotul flăcărilor era o fiară care mugea şi învelitoarea însăşi dogorea în locurile unde-i atingea pielea. Fiecare hurducătură îl arunca în sus de pe carcasă, ameninţând să-i desprindă priza. Pentru o vreme, panica anulă gândirea. Abia mult mai târziu îşi aminti sunetele slabe care se auzeau din plăcuţa voderului şi înţelese ce trebuiau ele să însemne.

* * *

Pham alergă spre noul zid de văpăi. Agonie! Ridică braţele peste faţă şi simţi cum pielea de pe mâini i se băşică instantaneu. Se trase îndărăt.

– Pe-aici, pe-aici! răsună vocea pelerinului dinapoia sa, călăuzindu-l.

Alergă într-acolo, împiedicându-se. Haita se găsea într-o depresiune puţin adâncă. Îşi răsucise pavezele, astfel ca să înfrunte noua întindere de foc. Doi din haită se feriră din calea bărbatului, când plonjă în spatele lor. Atât Johanna, cât şi haita îl loveau cu palmele şi labele peste cap.

– Ţi-a luat foc părul! strigă fata.

În câteva secunde, stinseseră focul. Şi Peregrinul părea niţel pârlit.

Buzunarele de pe umerii lui fuseseră închise ferm; pentru prima dată, niciun ochi curios de pui nu privea afară.

– Tot nu pot vedea nimic, Pham, vorbi Ravna din înălţimi. Ce se-ntâmplă?

O căutătură rapidă aruncată în urmă.

– Noi suntem bine, icni bărbatul. Haitele Cioplitoarei-în-lemn le zdrobesc pe ale lui Oţel. Dar Cochilie-albastră…

Trase cu ochiul printre paveze. Era ca şi cum ar fi privit într-un furnal. Imediat lângă zidul castelului putea să fi existat un spaţiu liber. O speranţă vagă, totuşi…

– Ceva se mişcă acolo.

Pelerinul scosese iute un cap pe după pavăză. Şi-l retrase acum, lingându-şi nasul de ambele părţi. Pham se uită iarăşi prin crăpătură. Focul avea umbre interne, locuri mai puţin orbitoare, care unduiau… se deplasau?

– Văd şi eu.

O simţi pe Johanna lipindu-şi capul de al său, privind cu disperare.

– E Cochilie-albastră, Rav… *În numele Flotei!*

Ultimele cuvinte fuseseră murmurate prea încet pentru a fi auzite peste vuietul flăcărilor. Jefri Olsndot nu se zărea nicăieri, însă…

– Cochilie-albastră rulează prin mijlocul focului, Rav.

Skroda ieşi din porţiunea cea mai adâncă a bălţii de ulei. Iar acum Pham putea distinge foc în interiorul focului: trunchiul Cochiliei-albastre se învăpăiase în pârâiaşe de flăcărui. Frunzele nu-i mai erau strânse în sine. Erau extinse şi se chirceau sub propriile lor văpăi.

– Înaintează totuşi, iese…

Skroda ieşi din zidul de foc şi rulă sacadat în jos pe pantă. Cochilie-albastră nu se întoarse către ei, dar cu o clipă înainte să ajungă la lander, toate cele şase roţi scrâşniră, oprindu-se brusc.

Pham se ridică şi porni în fugă spre skrodcălăreţ. Pelerinul îşi demonta deja pavezele şi se întorcea pentru a-l urma. Johanna Olsndot rămase nemişcată pentru un moment, tristă, micuţă şi singură, cu privirea pironită fără speranţe asupra flăcărilor şi fumului din faţa castelului. Unul din Peregrin îi prinse mâneca şi o îndepărtă de foc. Bărbatul ajunse la Călăreţ. Îl privi amuţit o secundă.

– Cochilie-albastră e mort, Rav… nu te poţi îndoi dacă-l vezi…

Frunzele arseseră, lăsând doar cioturi pe tulpină.

Tulpina însăşi plesnise.

În urechea lui, glasul Ravnei tremura.

– A mers prin foc, în timp ce ardea el însuşi?

– E imposibil. Trebuie să fi murit după primii metri. Probabil c-a fost pe autopilot.

Pham încercă să uite zbuciumul agitat al frunzelor pe care-l zărise în flăcări. Privind carnea crăpată de foc, pentru o clipă nu mai văzu şi

nu mai auzi nimic.

Skroda în sine radia dogoare. Pelerinul adulmecă în jurul ei şi se retrase brusc când un nas i se apropie prea mult. Pe neaşteptate, întinse o labă cu gheare de oţel şi smuci de eşarfa care acoperea carcasa.

Johanna zbieră, năpustindu-se înainte mai iute decât Wickwrackcic sau Pham. Formele de sub eșarfă nu se mişcau, dar nici nu erau arse. Fata îşi prinse fratele de umeri şi-l trase pe pământ. Pham îngenunche alături. *Mai respira puştiul?* Ca prin vis o auzea pe Ravna strigând în urechea lui şi-l vedea pe Pelerin ridicând de pe metal nişte creaturi canine micuțe.

Peste câteva secunde, băiatul începu să tușească. Braţele i se rotiră spasmodic, lovindu-și sora.

Amdi, Amdi! Ochii i se deschiseră apoi se lărgiră: Surioară! După aceea, din nou: Amdi?

– Nu ştiu, răspunse pelerinul care stătea lângă şapte – ba nu, *opt!* – forme acoperite cu ulei.

– Se aud nişte sunete mentale, însă nu sunt coerente.

Moşmondi cu boturile pe trei pui, făcând ceva care putea să fi fost respiraţie artificială.

După un moment, băieţaşul începu să plângă: sunete pierdute în vacarmul arzător. Se târî spre pui, cu faţa lipită de unul din pelerin. Johanna era imediat înapoia lui, ţinându-l de umeri, privind mai întâi la Peregrin, apoi la creaturile inerte.

Pham rămase în genunchi şi se uită în urmă, către castel. Flăcările îşi mai reduseseră din înălţime. Stătu mult timp şi privi ciotul carbonizat care fusese Cochilie-albastră. Se întrebă şi-şi aminti. Se întrebă dacă nu cumva toate bănuielile fuseseră gratuite. Se întrebă ce combinaţie de curaj şi autopilotare existase în spatele salvării aceleia.

Îşi aminti toate lunile pe care le petrecuse cu Cochilie-albastră, afecţiunea şi după aceea ura… *Oh, Cochilie-albastră, prietene!*

* * *

Focurile se diminuară treptat. Pham se plimba înainte şi înapoi la marginea pârjolului care se retrăgea. Simţi teostricţiunea revenind în cele din urmă peste el. Pentru prima dată, o primi cu braţele deschise, salută energia, obsesia, anularea sentimentelor irelevante. Se uită la pelerin, Johanna, Jefri şi haita de pui care-şi revenea. Totul era o diversiune lipsită de sens. Nu, nu tocmai lipsită de sens; avusese un efect: efectul de a încetini înaintarea spre ceea ce era ucigător de important.

Privi în sus. În norii mânjiţi de funingine existau breşe, locuri prin care putea zări pâcla roşcată a cenuşii din înălţime şi ocazionale petice albastre. Meterezele castelului păreau abandonate, iar bătălia

din jurul zidurilor încetase.

– Noutăţi? se adresă el nerăbdător către cer.

– Tot nu pot vedea prea multe în jurul vostru, răspunse Ravna. Multe haite de Stilete – probabil inamici – se retrag în nord. Pare a fi o retragere rapidă şi coordonată. Nimic din lupta până la ultima suflare pe care am văzut-o până acum. În interiorul castelului nu sunt incendii… şi nici nu se zăreşte vreo haită.

Momentul deciziei. Pham reveni la ceilalţi. Se strădui să formuleze ordinele aspre în solicitări care să pară rezonabile.

– Pelerinule! Pelerinule! Am nevoie de ajutorul Cioplitoarei-în-lemn. Trebuie să intrăm în castel.

Pelerinul nu avea nevoie de vreo convingere specială, deşi clocotea de întrebări.

– O să zbori peste ziduri? întrebă el alergând spre bărbat.

Pham fugea deja către lander. Îl ajută pe Wickwrackcic să suie, apoi îl urmă. Nu, nu intenţiona să piloteze blestemăţia.

– Nu, doar să folosesc megafoanele ca s-o rog pe şefa ta să găsească o cale de intrare.

În câteva secunde, graiul haitelor reverberă peste versantul dealului. *Au mai rămas doar câteva minute. Doar câteva minute şi voi ajunge la Contramăsură.* Şi cu toate că nu avea nicio idee conştientă despre ce ar fi putut rezulta din întâlnirea aceea, simţi teostricţiunea urcând prin el pentru o ultimă preluare, o acţiune finală a voinţei Bătrânului.

– Rav, unde-i flota Molimei?

Răspunsul femeii sosi imediat. Ea privise atât bătălia de jos, cât şi barosul care sosea de sus.

– La patruzeci şi opt de ani-lumină depărtare.

O conversaţie înăbuşită în afara microfonului.

– Şi-a mai crescut puţin viteza. Va ajunge în sistem în patruzeci şi şase de ore… îmi pare rău, Pham…

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Triskwelină, unităţi SjK

Aparent de la: Inteligenţa de Arbitrare Sandor [Nu autorul uzual, dar verificat prin situri intermediare. Autorul poate fi o sucursală sau un sit cu o copie de rezervă.]

Subiect: Mesajul nostru final?

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Grupul de interese Urmăritori Războaie
Unde Sunt Ei Acum, Jurnalul Extincţii

Data: 72,78 zile de la Căderea Sjandra Kei

Cuvinte cheie: vast atac nou, Căderea Arbitrării Sandor

Text mesaj:

Din câte ne putem da seama, toate siturile noastre din Exteriorul Superior au fost absorbite de Molimă. Dacă puteţi, vă rugăm, ignoraţi orice mesaj de la siturile respective.

Până în urmă cu patru ore, organizaţia noastră cuprindea douăzeci de civilizaţii din Vârf. Ceea ce a mai rămas din noi nu ştie ce să spună ori ce să facă. Lucrurile sunt acum foarte lente, neguroase şi opace; ţelul nostru n-a fost să trăim atât de jos. După această transmisiune, intenţionăm să ne dezintegrăm.

Pentru cei care pot continua, dorim să spunem ce s-a întâmplat. Noul atac a fost cu totul neaşteptat. Ultimele noastre amintiri de Deasupra sunt ale Molimei întinzându-se brusc în toate direcţiile, sacrificându-şi toată securitatea imediată pentru a captura cât mai multă putere de procesare cu putinţă. Nu ştim dacă i-am subestimat pur şi simplu puterea sau dacă Molima în sine este acum disperată... şi-şi asumă riscuri disperate.

Până în urmă cu 3.000 de secunde eram încă sub asalt masiv pe reţelele interne ale organizaţiei noastre. Atacul a încetat. Temporar? Sau aceasta este limita atacului? Nu ştim, dar dacă veţi mai auzi despre noi, veţi şti că Molima ne-a capturat.

Adio.

Criptare: 0

Receptat de: La bordul *E II* ad-hoc

Cale limbaj: Optima → acquileron → triskwelină, unităţi SjK

De la: Societatea pentru Investigaţii Raţionale [Probabil un sistem solitar în Exteriorul Median, la 5.700 ani-lumină de Sjandra Kei în sens invers rotaţiei galaxiei.]

Subiect: Tabloul de ansamblu

Cuvinte cheie: Molima, Frumuseţea Naturii, Oportunităţi fără precedent

Rezumat: Viaţa merge mai departe

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Societatea pentru Managementul Raţional al Reţelei
Grupul de interese Urmăritori Războaie

Data: 72,80 zile de la Căderea Sjandra Kei

Text mesaj:

Este întotdeauna amuzant să vezi persoane care se cred centrul universului. Să luăm de exemplu recenta răspândire a Molimei [urmează referinţe pentru cei care n-au citit respectivele fire şi grupuri de informare]. Molima este o schimbare neaşteptată într-o porţiune limitată a Vârfului Exteriorului – foarte departe de majoritatea cititorilor mei. Sunt convins că pentru mulţi este catastrofa finală şi cu certitudine compătimesc cazurile respective, dar în acelaşi timp simt amuzament, deoarece persoanele acelea cred cumva că dezastrul lor înseamnă sfârşitul universal. Viaţa merge mai departe, prieteni.

În acelaşi timp, este clar că mulţi cititori nu acordă acestor evenimente atenţia cuvenită – în tot cazul nu văd ceea ce este realmente important la ele. În ultimul an am asistat la aparenta ucidere a câtorva Puteri şi la stabilirea unui nou ecosistem într-o porţiune din Exteriorul Superior. Deşi foarte îndepărtate, aceste evenimente sunt fără precedent.

De multe ori până acum am numit-o Reţeaua Milioanelor de Minciuni. Ei bine, avem actualmente un prilej de a vedea lucrurile în timp ce adevărul este încă evident. Cu noroc, putem soluţiona unele mistere fundamentale despre Zone şi Puteri.

Îi îndemn pe cititori să urmărească evenimentele de mai jos de Molimă din cât mai multe unghiuri cu putinţă. În particular, ar trebui să profităm de releul rămas la Debley Inferior pentru a coordona observările de ambele părţi ale regiunii afectate de Molimă. Acţiunea aceasta va fi costisitoare şi plictisitoare, întrucât în regiunea afectată sunt disponibile numai situri în Exteriorul Median şi Exteriorul Inferior, dar va merita cu prisosinţă.

Subiectele generale de interes sunt:

Natura comunicaţiilor prin Reţea a Molimei: Creatura este pe jumătate Putere şi pe jumătate Exterior Superior, şi este infinit de interesantă.

Natura recentului Mare Talaz din Exteriorul Inferior, sub Molimă: Acesta este alt eveniment fără precedent clar. Acum este momentul să-l studiem…

Natura flotei Molimei care se apropie actualmente de un sit dinafară Reţelei, în Exteriorul Inferior: în ultimele săptămâni flota aceasta a fost de mare interes pentru Urmăritorii de Războaie, însă în principal din motive imbecile. (Cui îi pasă de Sjandra Kei şi de Hegemonia Aprahanti? Politica locală este pentru cei din partea locului.) Adevărata întrebare ar trebui să fie evidentă pentru toţi cei care nu au leziuni cerebrale extinse: De ce a făcut Molima acest efort masiv, atât de

departe de zona sa naturală?

Dacă mai există nave în vecinătatea flotei Molimei, le îndemn să posteze pentru Urmăritorii de Războaie. Dacă aşa ceva nu va fi posibil, civilizaţiile locale ar trebui rambursate pentru reexpedierea urmăririlor pe ultraunde.

Toate acestea sunt foarte costisitoare, dar merită efortul, fiind observaţii unice pentru eoni. Iar cheltuielile nu vor mai dura mult. Flota Molimei ar trebui să ajungă în scurt timp la steaua ţintă. Se va opri pentru a recupera ceva? Sau vom vedea cum o Putere distruge sistemele care i se opun? Indiferent ce se va întâmpla, vom fi binecuvântaţi cu ocazia de a fi martori.

Capitolul 41

Ravna traversă câmpul spre haitele care aşteptau. Fumul gros se împrăştiase, dar mirosul lui continua să dăinuie înecăcios în văzduh. Versantul dealului era un pustiu carbonizat. De deasupra, castelul lui Oţel semănase cu centrul unui uriaş mamelon negru; vârful dealului era înconjurat de hectare de distrugeri naturale şi cauzate de haite.

Soldaţii îi făcură loc în tăcere. Mulţi aruncau priviri neliniştite către nava stelară dinapoia ei. Femeia merse încet către cei care o aşteptau. Era straniu cum stăteau haitele, parcă ar fi fost la un picnic, totuşi în mod evident tulburată fiecare de prezenţa celorlalte. Pentru ele aceasta era probabil echivalentul unei întruniri foarte strânse. Ravna se îndreptă spre haita din centru, care stătea pe saltele de mătase. Filigrane complicate din lemn atârnau în jurul gâturilor adulţilor, însă unii dintre ei păreau bolnavi, bătrâni. În primul rând se aflau doi pui. Ei înaintară solemn când femeia străbătu ultima porţiune de teren deschis.

– Ă-ă-ă… tu eşti Cioplitoarea-în-lemn? întrebă ea.

Un glas feminin, incredibil de omenesc, se auzi dinspre unul dintre membrii mai mari.

– Da, Ravna. Eu sunt Cioplitoarea-în-lemn. Tu însă doreşti să stai de vorbă cu Peregrinul. El este sus în castel, cu copiii.

– Ah…

– Avem o caretă şi te putem duce imediat acolo. (Unul dintre ei arătă un vehicul care era tras în sus pe deal.) Ai fi putut ateriza mult mai aproape, nu-i aşa?

Ravna clătină din cap.

– Nu. Nu… mai puteam.

Fusese cea mai bună asolizare pe care o putuseră face ea şi Tulpină-verde.

Capetele se înclinară către ea într-un gest coordonat.

– Crezusem că sunteţi teribil de grăbiţi. Peregrinul zice că după voi goneşte o flotă de spaţiali.

Pentru o clipă, Ravna nu scoase niciun cuvânt. Aşadar Pham le povestise despre Molimă? Era totuşi mulţumită că o făcuse. Scutură din cap, încercând să-şi alunge amorţeala pe care o simţea în minte.

– D-da… Ne grăbim.

Datasetul de pe încheietura mâinii ei era conectat cu *E II.* Displayul său micuţ arăta apropierea constantă a flotei Molimei. Toate capetele se răsuciră, un gest pe care Ravna nu-l putea interpreta.

– Iar tu disperi. Mă tem că înţeleg.

Cum poţi? Şi dacă ai putea, cum ne-ai putea ierta? Cu glas tare rosti însă doar:

– Îmi pare rău.

Regina sui în careta ei şi porniră pe coasta dealului, spre zidurile

castelului. Ravna privi îndărăt doar o dată. La baza pantei, *E II* zăcea ca un fluture mare, muribund. Spinii dorsali ai propulsiei se arcuiau la o sută de metri în văzduh. Străluceau verde metalic, umed. Asolizarea nu fusese tocmai o prăbuşire. Chiar şi acum agraviurile anulau o parte din greutatea navei, dar spinii propulsiei de pe partea solului fuseseră rupţi. Dincolo de navă, terenul cobora abrupt spre apă şi insule. Dinspre vest, soarele proiecta umbre ceţoase peste insule şi castel. O scenă de basm cu castele şi nave stelare.

Displayul de pe încheietură număra senin secundele până la contact.

* * *

– Oţel a pus bombe cu praf de puşcă împrejurul domului.

Cioplitoarea-în-lemn răsuci două boturi şi arătă în sus. Ravna îi urmări gestul. Arhitectura arcadelor semăna mai degrabă cu cea dintr-o catedrală a Prinţeselor decât cu a unei construcţii militare: marmură trandafirie care sfida cerul. Şi dacă totul s-ar fi prăbuşit, cu certitudine ar fi avariat nava spaţială care staţiona dedesubt.

Regina spuse că Pham era înăuntru acum. Intrară şi ele, trecând prin odăi reci şi întunecate. Ravna întrezări şiruri de cuve de hibernoterapie. *Oare câţi ar mai putea fi readuşi la viaţă? Vom afla vreodată?* Umbrele erau adânci.

– Eşti sigură că trupele lui Oţel au plecat?

Cioplitoarea-în-lemn şovăi, cu capetele privind în direcţii diferite. Deocamdată expresiile haitei erau imposibil de descifrat pentru Ravna.

– Rezonabil de sigură. Dacă în castel a mai rămas cineva, ar trebui să fie îndărătul multor ziduri groase de piatră, altfel cercetaşii mei l-ar fi găsit. Mai important este faptul că am găsit ce a mai rămas din Oţel. (Regina păru să citească perfect expresia întrebătoare a Ravnei.) Nu ştiai? Se pare că lordul Oţel a coborât aici ca să detoneze toate bombele. Ar fi însemnat sinucidere, însă haita aceea a fost dintotdeauna nebună. Ceva l-a oprit. Era sânge peste tot. Doi din el sunt morţi. Am găsit restul rătăcind, scâncind în stare jalnică... Cel care l-a oprit pe Oţel se găseşte şi în spatele retragerii rapide. Individul acela se străduieşte pe cât poate să evite orice confruntare. Nu va reveni prea curând, deşi mă tem că până la urmă va trebui să-l înfrunt pe dragul de Jupuitor.

Ţinând seama de circumstanţe, Ravna aprecia că aceea era o problemă care n-avea să se materializeze niciodată. Datasetul ei arăta doar patruzeci şi cinci de ore până la sosirea Molimei.

Jefri şi Johanna erau lângă nava lor, sub domul principal. Stăteau pe treptele rampei de asolizare, ţinându-se de mâini. Când porţile mari se deschiseră şi careta Cioplitoarei-în-lemn trecu prin ele, fata se ridică şi flutură din braţ. După aceea o zăriră pe Ravna. Băiatul porni

iute spre ea, apoi încetini.

– Jefri Olsndot? întrebă încet femeia.

El avea o ţinută pe care încerca să şi-o păstreze demnă şi care părea mult prea nepotrivită pentru un puşti de nouă ani. Sărmanul Jefri pierduse multe şi trăise cu foarte puţine, timp îndelungat. Ravna coborî din caretă şi păşi către el.

Băiatul ieşi din umbre. Era înconjurat de o gloată de membri micuţi de haită. Unul dintre ei îi atârna pe un umăr; alţii se învârteau în jurul picioarelor sale, fără a-l împiedica însă niciodată; iar alţii mergeau în faţa şi în spatele lui. Jefri se opri destul de departe de ea.

– Ravna?

Ea încuviinţă.

– Poţi să vii niţel mai aproape? Sunetele minţii reginei sunt prea puternice.

Glasul era tot al băiatului, *dar buzele nu i se mişcaseră.* Ravna parcurse puţinii metri care-i mai separau. Puii şi băiatul avansară şovăielnic. De aproape, ea putu să-i vadă hainele sfâşiate şi nişte pansamente pe umeri, coate şi genunchi. Reuşise să se spele pe faţă, dar tot părul îi era lipicios şi arăta groaznic. El o privi solemn, apoi ridică braţele ca s-o îmbrăţişeze.

– Mulţumesc c-ai venit.

Vocea îi suna înăbuşit, însă nu plângea.

– Da, mulţumesc, mulţumesc şi sărmanului domn Cochilie-albastră!

Fusese tot vocea lui, tristă, totuşi nu înăbuşită, provenind de la haita de pui care-l înconjura complet. Johanna Olsndot avansase şi se oprise lângă ei. *Doar paisprezece ani să aibă?* Ravna întinse o mână spre ea.

– Din câte am auzit, tu însăţi ai fost o adevărată forţă de salvare.

Glasul Cioplitoarei-în-lemn răsună din caretă:

– Exact asta a fost Johanna. Ea a schimbat lumea noastră.

Ravna schiţă un gest către rampa navei, de unde licăreau luminile trapei.

– Pham i-acolo?

Fata dădu să încuviinţeze, dar haita de pui i-o luă înainte.

– Da, acolo este. E-mpreună cu pelerinul.

Puii se descâlciră şi porniră în sus pe trepte; doar unul rămase în urmă ca s-o tragă pe femeie spre rampă. Ea porni după ei, urmată îndeaproape de Jefri.

– Cine este haita asta? îl întrebă pe băiat, arătând puii.

El se opri surprins.

– Amdi, bineînţeles.

– Scuze, rostiră puii cu vocea lui Jefri. Am vorbit cu tine de-atâta vreme, încât am uitat că nu ştii…

Se auzi un cor de tonuri şi acorduri care sfârşiră printr-un chicotit

omenesc. Ravna plecă ochii la capetele ce se legănau şi fu sigură că drăcuşorul era perfect conştient de erorile pe care le făcuse. Brusc, un mister fu soluţionat.

– Mă bucur de cunoştinţă, rosti ea înfuriată şi în acelaşi timp fermecată. Acum…

– Exact, acum sunt lucruri mult mai importante de făcut.

Haita continua să urce treptele. Amdi părea să alterneze între sfială tristă şi energie frenetică.

– Nu ştiu ce fac ei. Ne-au dat afară imediat ce le-am arătat drumul.

Ravna urmă haita, cu Jefri imediat după ea. Nu se auzea nimic. Interiorul domului era ca o criptă mortuară, care stârnea ecouri din discuţiile puţinelor haite ce îl păzeau. Aici însă, la jumătatea scării, până şi sunetele acelea erau înăbuşite, iar prin trapa care ducea înăuntru nu răzbătea nimic.

– Pham?

– E sus, vorbi Johanna de la piciorul scării. Îi privea de lângă Cioplitoarea-în-lemn. Şovăi, apoi continuă: Nu sunt sigură că el este… sănătos. După bătălie… s-a comportat ciudat.

Capetele reginei se întreţesură, ca şi cum ar fi încercat să-i vadă mai bine prin lumina puternică a trapei.

– Acustica din nava asta a voastră este groaznică. Cum o pot suporta oamenii?

– Ah, nu-i chiar aşa de rea, făcu Amdi. Jefri şi cu mine am petrecut mult timp aici. Eu m-am obişnuit. Două din capetele lui împingeau în trapă. Nu ştiu de ce Pham şi Peregrinul ne-au dat afară; am fi putut sta în cabina de alături şi am fi fost foarte tăcuţi.

Ravna păşi cu atenţie între puii din faţă ai haitei şi ciocăni în metalul carcasei. Nu era încuiată pe dinăuntru; putea auzi ventilaţia navei.

– Pham? Ai înregistrat vreun progres?

Se auziră foşnete şi ţăcănit de gheare. Trapa glisă parţial şi pe rampă se revărsă o lumină puternică, pâlpâitoare. Se ivi un singur cap de câine. Ravna îi putea vedea perfect albul ochilor. Oare asta însemna ceva?

– Salut, rosti câinele. Ă-ă-ă… uite care-i treaba… situaţia-i niţel cam tensionată acum. Pham… nu cred că ar trebui deranjat.

Ravna îşi strecură mâna între trapă şi cadrul ei.

– N-am venit să-l deranjez. Dar voi intra.

De cât timp am luptat pentru momentul acesta… Câte miliarde au murit pe drum… Iar acum un câine vorbitor îmi zice că situaţia-i niţel cam tensionată.

Pelerinul îi privi mâna.

– Bine.

Glisă trapa îndeajuns de mult pentru a-i îngădui să treacă. Puii o

urmară imediat, însă se retraseră înaintea privirii lui Wickwrackcic. Ravna nu observă…

* * *

„Nava” era cu puţin mai mult de un container de marfă, o carcasă pentru încărcătură. De data aceasta, încărcătura – cuvele de hibernoterapie – fusese scoasă, lăsând podeaua în majoritate netedă, presărată cu sute de prize pentru racorduri.

Femeia abia dacă observă toate detaliile acelea. Ochii îi rămăseseră pironiţi către lumină şi către… chestia aceea. Creştea din pereţi, iar în centrul calei devenea aproape prea strălucitoare pentru a fi suportabilă. Forma i se schimba din nou şi din nou, iar culorile îi treceau din roşu în violet, apoi în verde. Pham stătea aşezat turceşte lângă ea, în interiorul ei. Jumătate din păr îi era ars. Mâinile şi braţele îi tremurau şi bolborosea într-o limbă pe care femeia n-o recunoscu. Teostricţiunea… Până acum se întovărăşise de două ori cu dezastrul. Demenţa unei Puteri muribunde… care devenise unica speranţă.

Oh, Pham…

Ravna făcu un pas spre el şi simţi nişte fălci prinzând-o de mânecă.

– Te rog, nu trebuie tulburat.

Cel care-i ţinea braţul era un câine voinic, cu cicatrice căpătate în lupte. Restul haitei – pelerinul – îl privea cu toate feţele pe Pham. Cicatrizatul o privi şi, cumva, îi zări furia care-i creştea pe chip. Haita rosti:

– Doamnă, Pham al vostru se află într-o stare similară amneziei – întreaga lui personalitate normală a fost acaparată pentru calcule.

Poftim? Pelerinul acesta cunoştea termenii, dar probabil habar n-avea despre ce vorbea. Ravna schiţă un gest de impunere a tăcerii.

– Da, da, înţeleg.

Se uită la lumină. Forma schimbătoare, la care era atât de greu să te uiţi, aducea cu grafica pe care o puteai genera pe majoritatea displayurilor – secţiuni transversale aiurite prin spumă multidimensională. Sclipea în monocrom pur, însă comuta prin spectrul culorilor. Mare parte din lumină trebuia să fie coerentă: punctuleţe de interferenţă furnicau pe toate suprafeţele solide. Pe alocuri, interferenţele formau benzi, dungi de întuneric şi lumină ce lunecau peste carcasă, pe măsură ce culorile se modificau.

Ravna se apropie încet, holbându-se la Pham şi la… Contramăsură. Ce altceva ar fi putut să fie? Mucegaiul din pereţi, ieşit acum pentru a se întâlni cu teostricţiunea. Acestea nu era simple date, un mesaj care să fie reexpediat. Aceasta era o maşină din Transcendent. Femeia citise despre asemenea dispozitive realizate în Transcendent pentru a fi utilizate în Adâncul Exteriorului. Nu avea nimic conştient de sine, nimic care să violeze restricţiile Zonelor Inferioare… totuşi ar fi utilizat în modul cel mai bun natura de aici, ar fi executat ce dorise

constructorul ei. Constructorul ei: *Molima? Un inamic al Molimei?*

Mai făcu un pas într-acolo. Maşina pătrunsese adânc în pieptul lui Pham, dar nu exista nici sânge, nici carne spintecată. Ar fi putut crede că totul era o scamatorie holografică, atât doar că-l vedea cum se cutremura la fiecare răsucire a ei. Braţele fractale erau acoperite cu un penaj de dinţi lungi, ce se roteau prin el. Ravna icni şi fu cât pe-aici să-i strige numele. Însă bărbatul nu se opunea. Părea mai cufundat ca niciodată în teostricţiune şi mult mai senin. Speranţa şi teama ieşiră brusc din ascunzătoare: speranţa că poate, chiar şi acum, teostricţiunea putea face ceva împotriva Molimei… şi teama că Pham va muri în decursul procesului.

Evoluţia răsucitoare a artefactului încetini. Lumina spânzura la marginea alburie a albastrului. Pham deschise ochii. Capul i se răsuci spre femeie.

– Mitul Călăreţilor este adevărat, Ravna.

Vocea îi suna îndepărtată. Ea auzi şoapta unui râs.

– Călăreţii ar trebui să ştie, cred. Au învăţat ultima dată. Există Lucruri cărora nu le place Molima. Lucruri pe care Bătrânul meu abia dacă le bănuia…

Puteri mai presus de Puteri?

Ravna se lăsă să alunece pe podea. Displayul de pe încheietură sclipi către ea. Nu mai rămăseseră nici patruzeci şi cinci de ore.

Pham o văzu privindu-l.

– Ştiu. Nimic n-a încetinit flota. Este jalnică la asemenea adâncimi… totuşi mai mult decât suficient de puternică pentru a distruge planeta asta şi sistemul ei solar. Şi asta vrea Molima. Molima ştie c-o pot distruge… aşa cum a mai fost distrusă şi înainte.

Ravna era vag conştientă de faptul că pelerinul se târâse, apropiindu-se de ei din toate părţile. Chipurile lui erau fixate asupra spumei albastre şi a omului prins în ea.

– Cum? murmură femeia.

Tăcere. Apoi…

– Toate turbulenţele din zonă… aceea a fost Contramăsura încercând să acţioneze, dar fără coordonare. Acum eu o ghidez. Am început… talazul invers. Foloseşte sursele locale de energie. Nu simţi? Talazul invers?

Despre ce vorbea Pham? Ravna îşi privi iarăşi încheietura… şi icni. Viteza inamicului sărise la douăzeci de ani-lumină pe oră, pe cât de rapid te-ai fi putut aştepta în Exteriorul Median. Cele două zile de graţie se reduseseră la nici două ore… Displayul anunţa douăzeci şi cinci de ani-lumină pe oră. Treizeci!

Cineva bocănea în trapă.

* * *

Pedantus era un delincvent. Ar fi trebuit să supravegheze ocuparea

dealului. Ştia asta şi se simţea realmente vinovat… totuşi persevera în vină. Aidoma unui dependent care mesteca frunze krima, simţea că unele lucruri erau pur şi simplu prea delicioase ca să renunţi la ele.

Întârzie în urmă, purtând cu grijă datasetul între membrii săi, astfel ca urechile lui clăpăuge şi roz să nu se târască pe pământ. Păzirea datasetului era cu certitudine mai importantă decât îndemnarea soldaţilor şi el oricum se afla destul de aproape pentru a oferi sfaturi. Iar locotenenţii săi erau mai iscusiţi pentru executarea sarcinilor de rutină.

În ultimele ore, vânturile de pe coastă purtaseră norii de fum spre interiorul uscatului, astfel că aerul era curat şi cu iz sărat. De partea aceasta a dealului, nu arsese chiar totul. Pe alocuri existau flori şi păpădii gata să-şi trimită seminţele în zbor. Păsări cu cozi scurte pluteau pe curenţii calzi ce se ridicau dinspre mare şi ţipetele lor erau o muzică veselă, care parcă promitea că în curând lumea va fi ca înainte.

Pedantus ştia că aşa ceva era imposibil. Îşi întoarse toate capetele ca să privească în jos, către nava stelară a Ravnei Bergsndot. Estimă că spinii propulsiilor ce rămăseseră intacţi aveau lungimea de o sută de metri. Fuzelajul în sine depăşea o sută douăzeci de metri. Se ghemui peste dataset şi-i deschise faţa de Alifant. Datasetul ştia multe despre navele spaţiale. În realitate, nava aceasta nu avea design omenesc, dar forma generală era destul de uzuală; asta o ştia din lecturile anterioare. Douăzeci până la treizeci de mii de tone, echipată cu flotoare antigravitaţionale şi propulsie super-luminică. Totul foarte obişnuit pentru Exterior… însă ca s-o vadă aici, cu ochii propriilor săi membri! Pedantus nu-şi putea desprinde privirea de la vehicul. Trei din el lucrau cu datasetul, în timp ce doi priveau fuzelajul verde irizat. Soldaţii şi căruţele cu tunuri din jurul lui se topeau în derizoriu. În ciuda masei ei, nava nu părea să apese tare pe coasta dealului. *Cât va trece până ce vom putea construi aşa ceva?* Istoriile din dataset afirmau că ar fi fost vorba despre secole… cu ajutor din afară. *Ce n-aş da pentru o zintreagă la bordul ei!*

Şi totuşi nava aceasta era urmărită de ceva şi mai puternic. În ciuda soarelui de vară, Pedantus se înfioră. El auzise de destule ori relatarea pelerinului despre prima asolizare şi văzuse arma cu fascicul a omului. Citise în dataset multe despre bombele distrugătoare de planete şi celelalte arme din Exterior. Pe când lucrase la tunurile Cioplitoarei-în-lemn – cele mai bune arme pe care le putea construi el –, visase şi se minunase. Până ce văzuse nava stelară plutind pe cer, nu simţise niciodată pe de-a întregul realitatea în adâncul inimilor sale. Acum o simţea. Aşadar, o flotă de ucigaşi o urmărea foarte îndeaproape pe Ravna Bergsndot. Orele lumii puteau fi cu adevărat foarte puţine. Parcurse iute căile de căutare din dataset, scotocind

după articole despre pilotarea în spaţiu. *Dacă mai sunt doar câteva ore, cel puţin să învăţ cât mi-a mai rămas timp.*

Astfel că Pedantus era pierdut în imaginile şi sunetele datasetului. Deschisese trei ferestre, fiecare prezentând alt aspect al pilotării.

Răcnete puternice de pe coasta dealului. Ridică un cap, mai degrabă iritat. Nu era un semnal de alarmă de bătălie, ci o nelinişte generală. În mod straniu, văzduhul părea plăcut de răcoros în după-amiaza aceasta. Doi din el priviră în sus, dar nu văzu nici urmă de pâcle.

– Pedantus! Priveşte, priveşte!

Tunarii lui ţopăiau panicaţi. Arătau către cer... către soare. El închise copertele roz peste faţa datasetului şi în acelaşi timp se uită la soare; era sus pe cer, spre miazăzi, orbitor de strălucitor. Totuşi aerul era rece şi păsările scoteau gânguririle cuibăritului de seară. Brusc, Pedantus îşi dădu seama că privea direct în discul solar, că o făcea de cinci secunde... fără dureri sau fără măcar să-i lăcrimeze ochii. Cu toate acestea, nu zărea niciun fel de ceţuri. Un fior interior i se lăţi peste minte.

Lumina soarelui pălea. Pe suprafaţa astrului zărea puncte negre. *Pete solare.* Le văzuse destul de frecvent cu lunetele Copistului, dar atunci utilizase filtre groase. *Între el şi soare se găsea ceva care absorbea lumina şi căldura.*

Haitele de pe coasta dealului gemură. Era un sunet de spaimă, pe care Pedantus nu-l auzise niciodată în bătălie, sunetul cuiva care se înfrunta cu o teroare necunoscută.

Albastrul dispăru de pe boltă. Pe neaşteptate, aerul deveni rece ca în nopţile fără lună. Iar culoarea soarelui se transformase într-o luminescenţă cenuşie, ca a unei luni neclare. Ba chiar mai puţin de atât. Pedantus îşi lipi pântecele de pământ. Unii din el şuierau gros în fundul gâtlejurilor. *Arme, arme... Însă datasetul nu vorbise niciodată despre aşa ceva.*

Stelele erau acum lumina cea mai puternică vizibilă pe coasta dealului.

* * *

– Pham, Pham! Vor fi aici într-o oră. Ce-ai făcut? Un miracol, însă în sens negativ?

Pham Nuwen se legănă în îmbrăţişarea strălucitoare a Contramăsurii. Glasul îi era aproape normal; teostricţiunea se retrăgea.

– Ce-am făcut... n-nu mare lucru. Dar mai mult decât orice Putere. Până şi Bătrânul abia dac-a ghicit, Ravna. Straumerii au adus aici Mitul Călăreţilor. Noi... eu... el a deplasat pur şi simplu frontiera Zonei spre înapoi. O modificare locală, însă intensă. Acum ne aflăm în echivalentul Exteriorului Superior, poate chiar în Transcendentul

Inferior. De aceea flota Molimei se poate deplasa atât de rapid.

– Dar…

Pelerinul se întoarse de la trapă şi întrerupse panica incoerentă a Ravnei, rostind pe un ton nepăsător:

– Soarele tocmai a dispărut.

Capetele lui se legănară într-o expresie pe care femeia n-o putea descifra.

– Asta-i ceva temporar, răspunse Pham. Ceva trebuie să furnizeze energie pentru manevră.

– D-de ce, Pham?

Chiar dacă Molima avea să câştige, de ce s-o ajute? Chipul lui deveni inexpresiv şi Pham Nuwen aproape că dispăru înapoia celorlalte programe care îi funcţionau în minte. Apoi rosti:

– Focalizez Contramăsura. Înţeleg acum ce este Contramăsura… A fost concepută de ceva mai presus de Puteri. Poate că sunt Popoarele Norilor, poate că asta le semnalează lor. Sau poate că ceea ce s-a făcut a fost ca o înţepătură de insectă, ceva care va cauza o reacţie mult mai vastă. Adâncul Exteriorului tocmai s-a retras, aidoma apelor înainte de tsunami.

Contramăsura sclipea roşu-portocaliu, cu arcele şi ghimpii îmbrăţişându-l pe Pham mai strâns ca înainte.

– Ş-şi acum că am sărit într-o Zonă satisfăcătoare… se pot întâmpla chestii realmente interesante. Ah, fantoma Bătrânului este amuzată. Aproape c-a meritat să moară pentru ca să poată vedea dincolo de Puteri.

Datele despre flotă se derulară pe încheietura Ravnei. Molima se apropia şi mai rapid ca înainte.

– Cinci minute, Pham…

Deşi mai avea de străbătut treizeci de ani-lumină.

Bărbatul izbucni în râs.

– Molima ştie şi ea ce se-ntâmplă. Văd că ăsta-i lucrul de care s-a temut mereu. Asta-i ceea ce a ucis-o cu eoni în urmă. Ea goneşte, dar e prea târziu.

Strălucirea se intensifică şi masca de lumină care era faţa lui păru să se relaxeze.

– Ceva de foarte… departe… m-a auzit, Rav. Soseşte…

– Ce? Ce anume soseşte?

– Talazul. E foarte mare. Ceea ce ne-a lovit pe noi pare un vălurel prin comparaţie cu el. Ăsta-i cel despre care nu crede nimeni, fiindcă n-a mai rămas nimeni care să-l consemneze. Adâncul se va extinde dincolo de flotă.

Brusc, înţelegere. Brusc, speranţă nebună.

– Şi ei vor rămâne prinşi acolo, nu-i aşa?

Însemna atunci că Kjet Svensndot nu luptase în zadar şi sfatul lui

Pham nu fusese un nonsens. Acum în flota Molimei nu mai rămăsese nici măcar un statoreactor.

– Da. Sunt la treizeci de ani-lumină depărtare. Noi le-am distrus toate navele capabile de viteză. Vor avea nevoie de o mie de ani ca s-ajungă aici…

Artefactul se contractă brusc şi Pham gemu.

– N-a mai rămas mult timp. Suntem la recesiune maximă. Când va sosi talazul, va…

Alt sunet de durere.

– Îl pot vedea! Pe Puteri, Ravna, se va ridica înalt şi va dura mult!

– Cât de înalt? întrebă încetişor femeia.

Se gândi la toate civilizaţiile de deasupra lor. Fluturii şi trădătorii care susţinuseră pogromul de la Sjandra Kei… Apoi trilioanele care trăiau în pace şi avansau după puterile lor spre înălţimi.

– O mie de ani-lumină? Zece mii? Nu sunt sigur. Spectrele din Contramăsură – Arne şi Sjana – cred că s-ar putea ridica atât de mult, încât să străpungă Transcendentul, să închisteze Molima exact acolo unde se află… Probabil că asta s-a întâmplat înainte.

Arne şi Sjana?

Convulsiile Contramăsurii încetiniseră. Lumina ei pâlpâi violent, după care se stinse. Orbire, urmată de întuneric. Femeia auzea răsuflările icnite ale lui Pham la fiecare moment de întunecare. Contramăsura: un salvator care avea să ucidă un milion de civilizaţii. Şi îl ucidea în acelaşi timp pe bărbatul care o declanşase…

Fără să gândească, Ravna se repezi pe lângă Contramăsură, întinzându-se către Pham. Însă tăişuri peste tăişuri o împiedicară, scrijelindu-i braţele.

Pham ridică ochii la ea. Încerca să mai spună ceva.

Şi lumina se stinse pentru ultima dată. Din bezna care-i înconjura, se auzi un şuierat şi un miros amar, tot mai intens, pe care femeia n-avea să-l uite niciodată.

* * *

Pentru Pham Nuwen nu exista durere. Ultimele minute ale vieţii sale depăşiră orice descriere care ar fi putut fi oferită în Lentoare sau chiar în Exterior.

Aşa că vom încerca metaforele şi similitudinile. Era de parcă… de parcă… Pham stătea cu Bătrânul pe o plajă vastă şi pustie. Ravna şi Stiletele erau creaturi minuscule la picioarele lor. Iar oceanul se retrăsese pentru scurt timp, îngăduind strălucirii gândurilor să ajungă aici unde anterior fusese beznă. Transcendenţa avea să fie scurtă. La orizont, oceanul retras se ridica precum un zid negru mai înalt ca orice munte, care se pregătea să năvălească peste ei. Îi privi enormitatea. Pham, teostricţiunea şi Contramăsura nu aveau să supravieţuiască afundării aceleia, nici chiar separat. Ei declanşaseră o catastrofă mai

presus de minte – o secţiune vastă a Galaxiei care se prăbuşise în Lentoare, ajungând până la adâncimea Vechiului Pământ… şi la fel de permanent.

Arne, Sjana, straumerii şi Bătrânul erau răzbunaţi… iar Contramăsura era completă.

Cât despre Pham Nuwen? Un instrument creat şi utilizat, care acum avea să fie abandonat. Un om care de fapt nu existase niciodată.

Apoi talazul ajunse la el şi-l scufundă în adâncuri. Jos şi departe de lumina Transcendentului. Afară, soarele planetei Stiletelor urma să strălucească puternic din nou, dar înlăuntrul minţii lui Pham totul se închidea, iar simţurile reveneau la ce puteau ochii să vadă şi urechile să audă. Simţi Contramăsura năpârlind spre inexistenţă, cu sarcina îndeplinită fără măcar un gând conştient. Fantoma Bătrânului mai dăinui o vreme, ghemuindu-se şi retrăgându-se pe măsură ce potenţialul gândirii se destrăma. Îi lăsă totuşi conştiinţa lui Pham. Pentru prima dată, nu-l împinse în lături. Pentru prima dată, fu blând şi-i mângâie suprafaţa minţii, aşa cum un om ar putea mângâia un câine credincios.

Mai degrabă un lup curajos, asta eşti, Pham Nuwen. Mai rămăseseră doar secunde până ce ei să fie complet în adâncuri, acolo unde, cu trupurile contopite, Contramăsura şi Pham Nuwen aveau să moară pe vecie şi orice gândire să înceteze. Amintirile îşi schimbară direcţia. Fantoma Bătrânului păşi într-o parte, revelând certitudini pe care le ascunsese în tot acest timp. *Da, eu te-am construit din câteva corpuri din maidanul de la Releu. Însă acolo a existat doar o minte şi un set de amintiri pe care le-am putut reînvia. Un lup puternic şi curajos – atât de puternic, încât nu te-am putut controla niciodată pe deplin fără să nu te fi azvârlit mai întâi prin îndoieli…*

Undeva, bariere se ridicară: eşecul final al controlului Bătrânului, ori un dar final. Nu mai conta acum care dintre ele fusese, fiindcă adevărul era evident lui Pham Nuwen şi el nu avea să mai fie negat:

Canberra, Cindi, secolele de voiaje cu Qeng Ho, ultimul zbor al *Gâştei sălbatice…* Toate fuseseră reale.

Ridică ochii la Ravna. Cât de multe făcuse ea! Cât de multe suportase… Şi chiar neîncrezătoare, ea iubise. *Este-n regulă. Este-n regulă.* Se strădui să se întindă către ea, să-i spună. *Ravna, sunt real!*

După aceea greutatea totală a adâncurilor coborî asupra lui şi el nu mai ştiu nimic.

* * *

În uşă se auzeau alte ciocănituri. Ea îl auzi pe pelerin mergând la trapă. O rază de lumină sclipi înăuntru. Ravna auzi glasul piţigăiat al lui Jefri:

– S-a-ntors soarele! S-a-ntors soarele!… Hei, da’ aici de ce-i aşa

întuneric?

– Artefactul, răspunse Peregrinul – cel pe care-l ajuta Pham –, lumina lui s-a stins.

– Adică ce… luminile principale erau stinse?

Trapa glisă complet şi capul băiatului, alături de câţiva pui, se contură pe lumina proiectată de torţele din spate. El trecu peste marginea trapei. Fata era imediat în spate.

– Comanda-i chiar aici… vezi?

Şi o lumină albă, blândă, străluci pe pereţii curbi. Totul era obişnuit şi omenesc, mai puţin… Jefri rămase perfect nemişcat, cu ochii căscaţi, cu palma peste gură. Se întoarse şi-şi îmbrăţişă sora.

– Ce-i aia? Ce-i aia? se auzi vocea lui dinspre trapă.

Acum Ravna fu cea care-şi dori să nu poată vedea. Se lăsă să cadă în genunchi.

– Pham? rosti încetişor, ştiind că n-avea să primească niciun răspuns.

Ceea ce rămăsese din Pham Nuwen zăcea în mijlocul Contramăsurii. Artefactul nu mai strălucea. Limitele lui mereu mişcătoare erau tocite şi negre. Mai mult ca orice semăna cu un lemn putred… dar un lemn care îmbrăţişa şi străpungea bărbatul din el. Nu se zărea nici sânge, nici urme de carbonizare. Acolo unde artefactul îl sfredelise pe Pham se vedea o pată de culoarea cenuşii, iar carnea şi obiectul păreau că se contopesc.

Pelerinul era aproape în jurul ei, cu nasurile cât pe ce să atingă forma nemişcată. Izul amărui continua să dăinuie în aer. Era mirosul morţii, însă nu simpla putrefacţie a cărnii; ceea ce murise acolo era carne şi încă ceva.

Femeia îşi privi încheietura. Displayul se simplificase la câteva linii de caractere alfanumerice. Nu putea fi detectată nicio ultrapropulsie. Statutul lui *E II* arăta probleme cu controlul altitudinii. Ei se aflau adânc în Zona Lentă, unde nu putea ajunge niciun ajutor, unde nu putea ajunge flota Molimei. Privi chipul lui Pham.

– Ai reuşit, Pham! Ai reuşit, cu-adevărat…

Rosti cuvintele în şoaptă, doar pentru ea.

* * *

Arcurile şi buclele Contramăsurii erau acum fragile şi casante. Corpul lui Pham Nuwen făcea parte din ele. Cum ar fi putut sparge arcurile acelea, fără să le rupă? Pelerinul şi Johanna o îndemnară cu blândeţe pe Ravna să iasă din cală. Ea nu-şi amintea multe din următoarele minute, când ei scoseseră trupul. Cochilie-albastră şi Pham… ambii pierduţi dincolo de orice recuperare.

După o vreme o lăsară. Compasiunea nu lipsea, dar erau prea multe dezastre, bizarerii şi urgenţe. Răniţii… Posibilitatea unui contraatac… Exista o confuzie enormă şi nevoie disperată de ordine.

Toate aceste n-o impresionau însă aproape deloc pe femeie. Se afla la sfârşitul fugii ei lungi şi disperate, la capătul puterilor.

În mare parte din după-amiaza aceea, Ravna rămase lângă rampă, atât de consumată de pierdere, încât nici nu gândea, abia conştientă de cântecul-mării pe care Tulpină-verde i-l împărtăşea prin intermediul datasetului. În cele din urmă observă că nu era singură. Pe lângă alinarea Tulpinii-verzi... ceva mai devreme, băieţelul venise şi el. Stătea lângă Ravna, iar împrejurul lor erau toţi puii, şi toţi tăceau.

Epilog

Pacea sosise în ţinutul care fusese cândva Domeniul Jupuitorului. Cel puţin, nu existau semne de trupe beligerante; acela care le retrăsese acţionase foarte inteligent. Pe măsură ce zilele trecură, fermierii locali începură să se arate. Aceia care nu erau pur şi simplu buimăciţi păreau încântaţi să scape de vechiul regim. Viaţa fu reluată în zonele agricole, cu fermierii străduindu-se să-şi revină din cel mai teribil anotimp cu incendii din memoria recentă, la care se adăugau cele mai cumplite lupte cunoscute vreodată în regiune.

Regina trimisese mesageri în sud pentru a anunţa victoria, dar nu părea să se grăbească să revină în oraşul ei. Soldaţii Cioplitoarei-în-lemn ajutară la muncile agricole şi se străduiră să nu fie o povară pentru localnici. În acelaşi timp însă ei scotociră prin castelul de pe Dealul Navei Stelare şi prin vechiul şi uriaşul castel de pe Insula Tăinuită. În adâncurile acestuia se aflau toate ororile despre care se şuşotise de-a lungul anilor. Nu găsiră însă nici urmă de soldaţi. Localnicii erau doritori să le povestească istoriile lor şi majoritatea erau ameninţător de credibile. Înainte de a întreprinde tentativa sa împotriva Republicii, Jupuitorul construise redute mai în nord şi acolo existau trupe de rezervă... deşi unii credeau că Oţel le folosise de multă vreme. Fermierii din valea de nord văzuseră trupele Jupuitorului retrăgându-se. Unii afirmau că-l văzuseră chiar şi pe acesta... sau cel puţin o haită care purta culorile unui lord. Nici chiar localnicii nu credeau toate istoriile, mai ales cele despre Jupuitor care fusese în acelaşi timp în mai multe locuri: solitari separaţi prin kilometri care coordonaseră retragerea.

Ravna şi regina aveau motive să creadă poveştile, totuşi nu şi nesăbuinţa de a le verifica. Forţa expediţionară a Cioplitoarei-în-lemn nu era mare, iar pădurile şi văile se întindeau peste o sută de kilometri spre locul unde Colţii-de-gheaţă se curbau către vest, ajungând până la mare. Teritoriul acela îi era necunoscut reginei. Dacă Jupuitorul îl pregătise de decenii – aşa cum opera în mod firesc haita aceea –, îi aşteptau surprize ucigătoare, chiar şi pentru o armată mare pornită în căutarea câtorva zeci de partizani. Jupuitorul n-avea decât să supravieţuiască, iar ei sperau că redutele îi fuseseră golite de către Lordul Oţel.

Cioplitoarea-în-lemn se temea că acesta avea să fie marele pericol al secolului următor.

Situaţia s-a rezolvat însă mult mai devreme. Jupuitorul a fost cel care i-a căutat; fără vreun contraatac. La douăzeci de zile după bătălie, la sfârşitul unei zile în care soarele coborâse îndărătul dealurilor nordice, se auziseră sunetele cornurilor de semnalizare. Ravna şi Johanna fuseseră trezite şi la scurt timp după aceea suiseră

pe parapetul castelului, mijind ochii spre amurg, spre lumina portocalie şi aurie care contura dealurile situate dincolo de fiordul nordic. Asistenţii Cioplitoarei-în-lemn priveau cu mulţi ochi către linia crestelor. Câţiva aveau lunete. Ravna împărţea acelaşi binoclu cu Johanna.

– Acolo e cineva.

Perfect distinctă pe strălucirea cerului, o haită purta un stindard lung, cu câte un băţ pentru fiecare membru.

Regina folosea două lunete, ceea ce era probabil mai eficient decât instrumentul Ravnei, ţinând seama de paralaxa asigurată de ochii haitei.

– Da, văd. Apropo, acela este drapelul unui parlamentar. Şi cred că ştiu cine-l poartă. (Îi şopti ceva Peregrinului.) A trecut mult de când n-am vorbit cu el.

Johanna încă nu-şi desprinsese binoclul de la ochi.

În cele din urmă, rostise:

– El l-a... creat pe Oţel, nu?

– Da, scumpo.

Fata coborâse binoclul.

– Cred... că nu vreau să-l cunosc.

Glasul îi sunase distant.

* * *

Se întâlniră pe coasta dealului, în nordul castelului, după numai opt ore. Soldaţii Cioplitoarei-în-lemn petrecuseră timpul respectiv pentru a cerceta valea. Era doar parţial o chestiune de protecţie împotriva unei viclenii duşmane; urma să sosească o haită foarte specială a inamicului şi existau destui localnici care ar fi dorit s-o vadă moartă.

Regina porni către locul unde panta cobora brusc spre pădure. Ravna şi pelerinul o urmară la numai zece metri depărtare, o distanţă mică pentru Stilete. Cioplitoarea-în-lemn nu vorbea prea mult despre această întâlnire, dar Peregrinul se dovedi un individ foarte vorbăreţ.

– Exact acesta este drumul pe care am venit iniţial, acum un an, când a asolizat prima navă. Poţi vedea arsurile lăsate de jet pe unii copaci. Mare noroc am avut că n-a fost seceta din vara asta!

Pădurea era deasă, însă ei priveau de sus, peste vârfurile copacilor. În ciuda ariditãţii, în văzduh se simţea o aromă dulceagă de răşină. În stânga lor era o cascadă firavă şi o cărare ce cobora pe fundul văii – poteca pe care parlamentarul acceptase să vină. Terenuri agricole, aşa numea Peregrinul fundul văii, dar în ochii Ravnei părea un haos nedisciplinat. Stiletele plantau culturi diferite laolaltă pe aceleaşi ogoare şi nicăieri nu se zăreau garduri, nici măcar pentru a împiedica intrarea vitelor. Ici-colo existau colibe din lemn cu acoperişuri ţuguiate şi pereţi curbaţi către exterior; un stil arhitectural firesc într-o regiune ale cărei ierni aduceau căderi masive de zăpadă.

– Destul de multă lume acolo, comentă pelerinul.

Femeii nu i se părea că locul ar fi fost aglomerat; pâlcuri mici, fiecare o haită, fiecare bine separată de celelalte. Erau adunate în jurul colibelor. Altele erau risipite pe ogoare. Haitele Cioplitoarei-în-lemn staţionau în lungul drumeagului care traversa valea.

Ravna îl simţi pe Peregrin încordându-se. Un cap se întinse pe lângă talia ei, indicând.

– Ăla trebuie să fie. Singur, aşa cum a promis. Şi… – o parte din el privea printr-o lunetă – asta chiar că-i o surpriză!

O singură haită înainta încet pe drum, printre gărzile reginei. Trăgea un cărucior… care aparent conţinea unul dintre propriii membri. Un olog?

Fermierii de pe câmpuri se apropiară încetişor de marginea ogorului, formând o linie paralelă cu ruta haitei singuratice. Femeia auzea bolboroseli în graiul Stiletelor. Când doreau să vorbească tare, puteau fi extrem de gălăgioşi. Soldaţii intrară în acţiune, alungând orice localnic care se apropia prea mult de drum.

– Crezusem că ne erau recunoscători.

Era situaţia cea mai apropiată de violenţă pe care o vedea după bătălia de la Dealul Navei Stelare.

– Ne sunt recunoscători. Cei mai mulţi dintre ei strigă *moarte Jupuitorului!*

Jupuitorul, Zdrelitorul, haita care-l salvase pe Jefri Olsndot.

– Pot să urască într-atât de mult o haită?

– Iubire, ură şi teamă – toate laolaltă. Pentru mai bine de un secol, au fost sub cuţitul lui. Acum el este aici, pe jumătate olog şi fără soldaţi. Totuşi ei continuă să se teamă. Acolo jos sunt destui pentru a ne copleşi gărzile, dar nu insistă. Acesta a fost Domeniul Jupuitorului şi el l-a îngrijit aşa cum un fermier bun îşi îngrijeşte ograda. Mai rău însă este că a tratat indivizii şi pământul ca pe un experiment măreţ. Din ce am citit în dataset, am înţeles că-i un monstru care-a luat-o înaintea epocii sale. Pe-acolo mai sunt unii care ar putea ucide în numele Stăpânului şi nimeni nu-i cunoaşte cu certitudine…

Tăcu o clipă, mulţumindu-se să privească.

– Şi ştii de ce anume se tem cel mai mult? Că el va veni aici singur, atât de departe de orice ajutor pe care ni l-am putea noi imagina.

Şi ce dacă? Ravna atinse pistolul lui Pham pe care-l purta la centură. Era o armă masivă, greoaie şi vizibilă… şi femeia se bucura că o are. Se uită spre vest, spre Insula Tăinuită. *E II* asolizase acolo în siguranţă, lângă parapetele castelului. Dacă Tulpină-verde nu reuşea să efectueze nişte reprogramări de bază, nava n-avea să mai zboare niciodată. Iar Tulpină-verde nu era optimistă. Ea şi Ravna montaseră într-una din cale arma cu fascicul, a cărei operare de la distanţă era extrem de simplă. Poate că Jupuitorul pregătise nişte surprize, dar nici

Ravna nu stătuse cu braţele încrucişate.

Cei cinci dispărură din vedere, sub panta versantului.

– Va mai dura o vreme, comentă pelerinul.

Unul dintre puii săi i se sui pe umeri şi se rezemă de braţul Ravnei. Ea surâse: era sursa ei privată de informaţii. Îl ridică şi-l aşeză pe umăr. Restul Peregrinului se aşezară cu dosurile pe sol şi aşteptară.

Ravna îşi întoarse ochii către ceilalţi membri ai escortei reginei. Cioplitoarea-în-lemn plasase haite înarmate cu arbalete în stânga şi în dreapta. Jupuitorul avea să stea chiar în faţa ei şi ceva mai jos la vale, pe pantă. Femeii i se păru că întrezăreşte nervozitate în regină. Membrii ei îşi lingeau întruna boturile; limbile înguste şi roz se strecurau printre buze, ieşind şi intrând cu o iuţeală de şerpi. Cioplitoarea-în-lemn se aranjase ca pentru un portret în grup, cu membrii mai înalţi în spate, iar cei doi micuţi în picioare, în faţă. Majoritatea privirilor ei păreau concentrate asupra luminişului din pădure de unde poteca suia la terasa pe care stăteau ei.

În cele din urmă, Ravna auzi ţăcănitul ghearelor pe piatră. Un cap apăru de sub margine, apoi altele. Jupuitorul păşi pe muşchi; doi membri trăgeau căruciorul cu roţi. Cel din cărucior stătea în capul oaselor, cu partea inferioară a corpului acoperită de o pătură. Cu excepţia urechilor cu vârfuri albe, nu se remarca prin nimic.

Capetele haitei se uitară în toate direcţiile. Unul rămase neliniştitor de focalizat asupra Ravnei, pe când haita începu să suie panta către regină. Zdrelitorul – Jupuitorul – era cel care purtase mantiile-radio. Acum nu mai avea niciuna. Prin deschiderile din vestele sale, Ravna întrezărea pete acoperite de cruste, acolo unde blana fusese frecată până năpârlise.

– Arată jalnic, nu-i aşa? se auzi glăsciorul în urechea Ravnei. Da’ e dat naibii de sigur pe el. Uite ce privire insolentă are!

Regina nu se clintise. Părea încremenită şi toţi membrii ei fixau haita care se apropia. Câteva dintre nasurile lor vibrau.

Patru din Jupuitor înclinară căruciorul spre înainte, ajutându-l pe cel cu vârfurile urechilor albe să lunece pe sol. Ravna văzu că, sub pătură, labele lui posterioare erau nemişcate şi contorsionate în poziţii nefireşti. Cei cinci se aşezară unul lângă celălalt, cu dosurile lipite. Gâturile li se arcuiau în sus şi înspre exterior, aproape ca şi cum ar fi fost extremităţile aceleiaşi creaturi. Haita bolborosi ceva care în urechile Ravnei părură sunetele unor păsări gâtuite în timp ce cântau.

Traducerea pelerinului sosi imediat de la puiul de pe umărul femeii. Puiul îşi schimbase glasul, în cel al ticălosului tradiţional din poveştile pentru copii: o voce seacă şi sardonică.

– Salutări… părinte! Au trecut mulţi ani.

Cioplitoarea-în-lemn nu răspunse imediat. După câteva secunde, cloncăni ceva şi pelerinul traduse:

– Mă recunoşti?

Unul dintre capetele Jupuitorului arătă în direcţia reginei.

– Nu-i recunosc pe membri, desigur, totuşi sufletul tău este evident.

Din nou tăcere din partea reginei. Peregrinul comentă:

– Biata Cioplitoare-în-lemn! Nu crezusem niciodată că va fi atât de buimăcită.

Pe neaşteptate, el vorbi cu glas tare, adresându-se Jupuitorului în samnorskă:

– Tu nu eşti atât de evident pentru mine, o, fost tovarăş de călătorie! Mi te amintesc ca Tyrathect, o timidă învăţătoare de la Lacurile Lungi.

Câteva capete se răsuciră către Peregrin şi Ravna. Creatura răspunse într-o samnorskă destul de bună, dar cu glas de copil.

– Salutări, Peregrinule. Şi, salutări… Ravna Bergsndot? Da. Eu sunt Jupuitorul Tyrathect.

Capetele se plecară puţin, la unison, clipind încet din ochi.

– Şmecherul naibii, murmură Peregrinul.

– Amdijefri e bine? întrebă pe neaşteptate Jupuitorul.

– Poftim? tresări Ravna nerecunoscând la început numele. Da, ei sunt bine.

– Perfect. Toate capetele reveniră la regină şi creatura continuă în graiul Haitelor: Ca o creaţie supusă, am venit să fac pace cu Părintele meu, dragă Cioplitoareo-în-lemn.

– Chiar aşa vorbeşte el? şuieră femeia spre puiul de pe umărul ei.

– Doar nu crezi c-aş putea exagera!

Cioplitoarea-în-lemn bolborosi ceva şi pelerinul reluă traducerea, utilizând însă glasul uman al reginei:

– Pace… Mă-ndoiesc de asta, Jupuitorule. Probabil că de fapt doreşti spaţiu să poţi respira, să clădeşti iarăşi, să încerci iarăşi să ne ucizi.

– Doresc să clădesc iarăşi, asta-i adevărat. Dar m-am schimbat. Sfioasa învăţătoare m-a făcut ceva mai… moale. Ceva ce tu n-ai putut face niciodată, părinte.

– Ce?

Peregrinul izbutise să injecteze un ton de surprindere rănită în cuvântul acela.

– Cioplitoareo-în-lemn, nu te-ai gândit niciodată la asta? Eşti cea mai sclipitoare haită care a trăit în partea aceasta a lumii, poate cea mai sclipitoare din toate timpurile. Iar haitele pe care le-ai creat sunt şi ele în general sclipitoare. Nu ţi-ai pus însă întrebări despre cele care au avut succesul cel mai mare? Ai creat prea strălucitor. Ai ignorat reproducerea între membrii aceleiaşi haite şi [chestii pe care nu le pot traduce uşor] şi m-ai obţinut… pe mine. Cu toate… ciudăţeniile care

te-au îndurerat în ultimul secol.

– M-m-am gândit la greşeala aceea şi de atunci am lucrat mai bine.

– Da, de pildă cu Prodotus, nu? (Oho, ia uită-te la feţele reginei mele! Aici chiar c-a lovit-o!) Nu contează, nu contează. Este posibil ca Prodotus să fi fost un alt gen de eroare. Principalul este că tu m-ai creat pe mine. Anterior crezusem că acela a fost actul tău măreţ de geniu. Acum… nu mai sunt la fel de sigur. Vreau să fac corecţii. Să trăiesc în pace.

Unul dintre capete arătă către Ravna, iar altul spre *E II* de pe Insula Tăinuită.

– Iar în univers există şi alte lucruri spre care să-ţi îndrepţi geniul.

– Aud aroganţa din vechime. De ce ar trebui să mă-ncred acum în tine?

– Am ajutat la salvarea copiilor. Am salvat nava.

– Şi ai fost mereu cel mai mare oportunist din lume.

Capetele flancurilor Jupuitorului se traseră îndărăt.

– [Asta-i un fel de ridicare din umeri.] Tu deţii avantaj, părinte, dar o parte din puterea mea a rămas în miazănoapte. Încheie pace, altfel vei avea multe decenii de manevre şi războaie.

Răspunsul Cioplitoarei-în-lemn fu un ţipăt sfredelitor.

– [Iar ăsta-i un semn de iritare, în cazul în care n-ai ghicit.] Obrăznicie! Te-aş putea ucide aici şi acum şi să am un secol de pace sigură.

– Am pus prinsoare că nu-mi vei face niciun rău. Mi-ai oferit liberă trecere, individual şi pe de-a întregul. Iar una dintre cele mai puternice trăsături ale sufletului tău este ura faţă de minciună.

Membrii din spate ai haitei reginei se încordară, iar cei mici din faţă făcură câţiva paşi iuţi spre Jupuitor.

– Au trecut multe decenii de când ne-am întâlnit ultima dată, Jupuitorule! Dacă tu te poţi schimba, de ce nu m-aş putea schimba şi eu?

Pentru o secundă, toţi membrii Jupuitorului încremeniră. Apoi o parte din el se sculă încet în picioare şi, lent, foarte lent, porni către Cioplitoarea-în-lemn. Haitele cu arbalete de pe ambele laturi ale locului de întâlnire îşi ridicară armele, urmărindu-l. Jupuitorul se opri la şase-şapte metri de regină. Capetele i se legănau într-o parte şi alta, cu toată atenţia îndreptată asupra Cioplitoarei-în-lemn. În cele din urmă se auzi un glas întrebător, aproape stingherit:

– Da, ai putea. Cioplitoareo-în-lemn, după atâtea secole… ai cedat? Aceştia noi sunt…

– Nu sunt toţi ai mei. Aşa este.

Dintr-un motiv necunoscut, pelerinul chicotea în urechea Ravnei.

– Aha. Bine… Jupuitorul reveni la poziţia sa anterioară: Eu tot doresc pace.

– [Cioplitoarea-în-lemn pare surprinsă.] Şi tu pari schimbat. Câţi din tine sunt de fapt ai Jupuitorului?

O pauză îndelungată.

– Doi.

– Foarte bine. În funcţie de condiţii, va fi pace.

Fură aduse hărţi. Regina ceru localizarea trupelor principale ale Jupuitorului. Dorea ca acestea să fie dezarmate, iar fiecărei unităţi să-i fie repartizate două sau trei din haitele ei, care urmau să raporteze utilizând heliograful. Jupuitorul avea să renunţe la mantiile-radio şi să accepte să fie supravegheat. Insula Tăinuită şi Dealul Navei Stelare urmau să fie cedate Cioplitoarei-în-lemn. Cei doi trasară graniţe noi şi negociară mult asupra rolului pe care regina urma să-l aibă în zonele ce-i rămâneau Jupuitorului.

Soarele ajunse la punctul său de amiază pe cerul sudic. Pe câmpurile de dedesubt, fermierii îşi abandonaseră de mult veghea furioasă. Numai haitele înarmate cu arbalete ale reginei priveau cu atenţie încordată.

În cele din urmă Jupuitorul se retrase de lângă hărţi.

– Bine, de acord, ai tăi îmi pot urmări toată munca. S-a terminat cu… experimentele sinistre. Voi fi un blând culegător de cunoştinţe [ăsta-i sarcasm?], ca şi tine.

Capetele Cioplitoarei-în-lemn se legănară sincronizat, descriind succesiv curba unui val.

– Poate că da; cu Două-picioare de partea mea, sunt de acord să risc.

Jupuitorul se sculă din postura tolănită. Se întoarse pentru a-şi ajuta schilodul să suie pe cărucior. După aceea se opri.

– Ah… un ultim lucru, dragă Cioplitoare-în-lemn. Un detaliu. Am ucis doi din Oţel când a încercat să distrugă nava stelară a lui Jefri. [De fapt, i-a strivit ca pe nişte gândaci. Acum ştim ce l-a schilodit pe el.] Ai restul lui?

– Da.

Ravna văzuse ce mai rămăsese din Oţel. Ea şi Johanna îi vizitaseră aproape pe toţi răniţii; ar fi trebuit să poată adapta blocul operatoriu din *E II* pentru Stilete. Dar în cazul lui Oţel, existase şi o urmă de curiozitate răzbunătoare; creatura aceea fusese responsabilă pentru multe morţi inutile. Ceea ce mai rămăsese din Oţel nu avea nevoie de îngrijiri medicale; era vorba doar despre câteva tăieturi însângerate (pe care şi le produsese singur) şi un picior scrântit. Haita era însă jalnică, aproape fricoasă. Se ghemuise în fundul ţarcului său şi toţi tremurau de groază, cu capetele răsucindu-se în toate direcţiile. La răstimpuri, fălcile le pocneau, deschizându-se şi închizându-se fulgerător, sau vreun membru schiţa un sprint către gard. O haită de trei nu avea inteligenţă de nivel uman, dar aceasta putea vorbi. Când

le văzu pe Ravna şi Johanna, ochii i se holbară, dezvelind sclerotica albă din jurul irisului şi lătră în samnorskă abia inteligibilă spre ele. Cuvintele erau un amestec de coşmar de ameninţări şi rugăminţi ca ele să nu taie, nu taie! În momentul acela, biata Johanna izbucnise în lacrimi. Petrecuse cea mai mare parte dintr-un an, urând haita din care proveneau aceştia, totuşi…

– Şi ei par să fie victime. P-păcat că sunt trei, dar nimeni nu le va îngădui vreodată să fie mai mulţi.

– Ei bine, continuă Jupuitorul, aş dori să iau în custodie rămăşiţele acelea, am…

– Niciodată! A fost aproape la fel de inteligent ca tine, chiar dacă îndeajuns de nebun ca să poată fi înfrânt. Nu-l vei reclădi.

Jupuitorul se strânse laolaltă, privind-o pe regină cu toţi ochii. Glasul lui se auzi moale:

– Te rog, Cioplitoareo-în-lemn. Este un flecuşteţ, însă aş fi în stare să renunţ la tot – şi arătă către hărţi – pentru el.

– [Hopa!]

Haitele îşi aţintiră brusc arbaletele. Regina ocoli parţial hărţile, ajungând destul de aproape de Jupuitor pentru ca sunetele lor mentale să se suprapună. Îşi aduse împreună toate capetele într-o privire fixă.

– Dacă-i atât de neimportant, de ce rişti totul pentru el?

Membrii Jupuitorului se ciocniră între ei pentru o clipă şi se priviră reciproc. Era un gest pe care Ravna nu-l mai zărise până atunci.

– Asta-i treaba mea! Vreau să zic… Oţel a fost creaţia mea cea mai de seamă. Cumva, sunt mândru de el. Dar… în acelaşi timp sunt responsabil pentru el. Tu nu simţi la fel faţă de Prodotus?

– Am planurile mele cu Prodotus, sosi răspunsul scrâşnit. [De fapt, Prodotus este încă întreg; mă tem că regina i-a făgăduit prea multe ca să mai poată face mare lucru cu el acum.]

– Vreau să-i anulez lui Oţel răul pe care i l-am făcut. Tu-nţelegi asta.

– Înţeleg. L-am văzut pe Oţel şi înţeleg metodele tale: cuţitele, teroarea, durerea. Nu vei beneficia de altă ocazie cu el!

Ravnei i se păru ca o muzică îndepărtată, ceva sosit de dincolo de vale, o contopire de acorduri stranii. Fusese însă răspunsul Jupuitorului. Glasul cu care pelerinul traduse nu conţinea nici urmă de sarcasm:

– Fără cuţite şi fără tăieturi. Îmi păstrez numele, pentru că alţii vor trebui să mă redenumească, atunci când vor accepta în cele din urmă că… în felul ei, Tyrathect a învins. Acordă-mi şansa asta, Cioplitoareo-în-lemn. Te implor!

Cele două haite se priviră fix mai bine de zece secunde. Ravna se uita de la una la alta, străduindu-se să le ghicească expresiile. Nimeni

nu rosti nimic. Nu se auzea nici măcar glasul Peregrinului în urechea ei, care să speculeze dacă era o minciună ori dezvelirea unui suflet nou.

Cioplitoarea-în-lemn fu cea care decise.

– Prea bine. Poţi să-l iei.

* * *

Peregrinul Wickwrackcic zbura. Un pelerin care cunoştea legende ce se întindeau pe o mie de ani în trecut… şi niciuna dintre ele nu se putea măcar apropia de aşa ceva! Ar fi început să cânte, atât doar că prin asta şi-ar fi făcut să sufere pasagerii. Şi aşa nu erau prea încântaţi de pilotajul său rudimentar; chiar dacă ei credeau că era vorba pur şi simplu de lipsa de experienţă.

Peregrinul păşi peste nori, zbură printre ei şi prin ei, dansă cu o furtună iscată din senin. Câte ore din viaţa sa privise norii de pe cer, judecându-le adâncimile… iar acum se afla chiar în ei, explorându-le cavităţile, catedralele de lumină.

Sub norii răzleţiţi, Marele Ocean de Apus se întindea la nesfârşit. Potrivit soarelui şi instrumentelor zburătorului, pelerinul ştia că ajunseseră aproape de ecuator şi se găseau deja la opt mii de kilometri sud-vest de Domeniul Cioplitoarei-în-lemn. Aici existau insule – o spuneau fotografiile făcute de *E II* din spaţiu, cât şi propriile lui amintiri. Trecuse însă mult de când nu se mai aventurase pe aici şi nu se aşteptase să revadă regatele insulare în decursul vieţii actualilor săi membri.

Iar acum pe neaşteptate, revenea. Zburând!

Landerul din *E II* era un aparat minunat şi nu chiar atât de straniu pe cât păruse în toiul bătăliei. Era adevărat, încă nu pricepuseră cum să-l programeze pentru zbor automat şi poate că nici n-aveau să reuşească vreodată. Între timp, acest zburător funcţiona cu electronice care depăşeau cu puţin stadiul glorioaselor piese în mişcare. Agraviul în sine necesita reglare permanentă şi comenzile erau împrăştiate de-a lungul provei – convenabil plasate pentru frunzele unui skrodcălăreţ… sau pentru membrii unei haite. Cu ajutorul Spaţialilor şi al documentaţiei din *E II,* pelerinul avusese nevoie de puţine zile ca să priceapă cum să piloteze aparatul. În esenţă trebuia să-şi extindă mintea peste toate sarcinile diverse. Învăţarea pilotajului însemnase ore fericite, uneori niţel înfricoşătoare, plutind aproape lipsit de orice control – o dată fusese într-o configuraţie de ghem care accelera la infinit în sus. În cele din urmă însă maşinăria fu ca o prelungire a fălcilor şi labelor sale.

* * *

După ce coborâseră din înălţimile purpurii şi începuseră să se joace prin vârfurile norilor, Ravna arătase tot mai tulburată. După un picaj şi o redresare care-i ridicaseră stomacul în gură, ea rosti:

– Crezi că vei putea ateriza fără probleme? Poate c-ar fi trebuit să amânăm asta până… – *unh!* – … când vei putea pilota mai bine.

– Ah, da, ah, da! Vom trece foarte repede de acest… ă-ă-ă, front atmosferic.

Trecu prin nori zburând în picaj şi viră câteva zeci de kilometri spre est. Vremea se arăta senină aici şi erau orientaţi chiar către destinaţia lor. Disciplinat, Peregrinul decise să nu mai facă acrobaţii aeriene… cel puţin în prima etapă a călătoriei. Celălalt pasager vorbi atunci, abia a doua oară în zborul de două ore.

– Mi-a plăcut, spuse Tulpină-verde. (Glasul ei voder îl fermeca pe pelerin; era în majoritate pe bandă îngustă, dar cu mici unde crescătoare.) A fost… a fost ca şi cum ai naviga imediat sub brizant şi ai simţi cum frunzele ţi se mişcă odată cu oceanul.

Pelerinul se străduise din răsputeri s-o cunoască pe skrodcălăreaţă. Creatura era singura străină non-umană de pe planetă şi mai greu de înţeles decât Două-picioarele. În majoritatea timpului, ea părea să viseze şi uita totul, cu excepţia lucrurilor care i se întâmplau din nou şi din nou. Ravna îi explicase că skroda ei primitivă era în majoritate responsabilă pentru memorie. Wickwrackcic credea că Tulpină-verde îşi reamintea cursa pe care perechea ei o făcuse prin flăcări. Departe printre stele existau lucruri chiar mai stranii decât Două-picioarele… şi acelea îndurerau imaginaţia pelerinului.

La orizont zări un inel întunecat, urmat de altul, mai departe.

– În scurt timp, te vom aduce în brizantul adevărat.

– Acestea sunt insulele? întrebă Ravna.

Peregrinul privi hărţile desfăşurate pe displayuri şi în acelaşi timp trase cu ochiul la poziţia soarelui.

– Da, ele sunt.

De fapt, nu conta cine ştie ce. Lăţimea Oceanului de Apus depăşea douăsprezece mii de kilometri, iar în zona tropicală era presărat de lanţuri de insule şi atoli. Acest grup era niţel mai izolat; cea mai apropiată aşezare insulară se găsea la două mii de kilometri depărtare.

Ajunseseră deasupra primei insule. Pelerinul dădu roată în jurul ei, admirând ferigile tropicale ce creşteau pe corali. Era momentul refluxului şi li se zăreau rădăcinile osoase. Aici nu exista niciun petic de uscat plat; zbură către următoarea, mai mare, cu un luminiş frumos în interiorul zidului inelar. Coborî aparatul într-o planare lină şi atinse solul fără nicio zdruncinătură.

Ravna Bergsndot îl privi aproape cu suspiciune. *Hopa!*

– Parc-am mai învăţat ceva, nu crezi? rosti el fără elan.

* * *

O insuliţă nelocuită, înconjurată de ocean nesfârşit. Amintirile originale erau înceţoşate acum; Rum, fostul membru al haitei sale,

fusese băştinaş al regatelor insulare. Tot ce-şi reamintea însă se potrivea: soarele sus pe cer, umiditatea ameţitoare a aerului, căldura ce-i pătrundea în labe. Paradisul! Aspectul Rum care încă trăia în el era cel mai fericit dintre toţi. Anii păreau să se fi topit în depărtare; o parte din el revenise acasă.

O ajutară pe Tulpină-verde să coboare pe sol. Ravna susţinea că skroda era o imitaţie inferioară, roţile noi fiind o adăugire ad-hoc. Pelerinul era cu toate acestea impresionat. Fiecare dintre cele patru anvelope late avea propria ei osie. Călăreaţa putea să ajungă aproape până în creasta coralului fără niciun ajutor din partea Ravnei sau a sa. Totuşi în apropiere de vârf, acolo unde ferigile tropicale se îndeseau peste măsură şi unde rădăcinile lor năpădeau toate potecile, el şi Ravna trebuiră s-o ajute, ridicând şi împingând.

Apoi ajunseră de cealaltă parte şi putură vedea oceanul.

O parte din pelerin o luă la goană înainte, pe de o parte pentru a găsi coborârea cea mai uşoară, iar pe de altă parte pentru a se apropia de apă şi a simţi mirosul de sare şi alge putrede. Refluxul îşi atinsese punctul culminant şi un milion de ochiuri micuţe de apă – unele doar simple băltoace în piatră – erau expuse soarelui. Trei din el alergară de la o baltă la alta, examinând creaturile din interiorul lor. Când sosise prima dată pe insule, acelea i se păruseră făpturile cele mai stranii din lume. Creaturi cu carapace, melci de toate dimensiunile şi culorile şi animale-plante care aveau să devină ferigi tropicale, dacă naufragiau vreodată prea departe pe uscat.

– Unde vrei să stai? o întrebă pe skrodcălăreaţă. Dacă mergem chiar acum la brizant, în momentul fluxului vei fi la un metru sub apă.

Călăreaţa nu-i răspunse. Toate frunzele ei erau întoarse către apă. Roţile skrodei derapau şi se roteau cu o ciudată lipsă de coordonare.

– S-o ducem mai aproape, zise Ravna după o clipă.

Ajunseră la un mic platou de corali, ciuruit de găuri şi scobituri nu mai adânci de câţiva centimetri.

– Mă duc înot, să caut un loc bun, anunţă Peregrinul.

Toţi ai lui alergară spre locul unde coralul pătrundea în ocean; înotul nu era o acţiune pe care s-o faci numai cu un membru de haită. *He, he!* Adevărul era că al naibii de puţine haite de pe continent puteau să înoate şi să gândească simultan. Cei mai mulţi dintre locuitorii uscatului credeau că apa aducea nebunie. Acum Peregrinul ştia că era vorba pur şi simplu despre uriaşa diferenţă dintre viteza sunetului în aer şi în apă. Gândirea cu toate timpanele imersate semăna probabil cu folosirea mantiilor-radio; necesita disciplină şi exersare, iar unii n-o puteau deprinde niciodată. Totuşi insularii fuseseră dintotdeauna înotători excelenţi, folosind înotul ca formă de meditaţie. Ravna chiar avea o teorie potrivit căreia Haitele s-ar fi tras din turmele de balene!

Peregrinul ajunse la marginea coralului şi privi în jos. Brusc, brizantul nu mai părea ceva prietenos. În scurt timp, el avea să afle dacă spiritul lui Rum şi propriile sale amintiri despre înot erau pe măsura realităţii. Îşi dezbrăcă vestele.

Toţi odată. Cel mai bine este ca toţi să intre odată. Se adună laolaltă şi plescăi stângaci în apă. Confuzie, capete dedesubt şi capete deasupra. *Ţine-i pe toţi dedesubt.* Vâsli din labe, ţinându-şi toate capetele dedesubt. La fiecare două secunde, ridica un singur nas deasupra şi trăgea aer pentru respectivul. *Încă o pot face!* Cei şase ai lui lunecară prin roiuri de moluşte şi plonjară separat prin arcade mari de frunze verzi. Murmurul oceanului era de jur împrejur, aidoma sunetelor minţii unei uriaşe haite adormite.

După nişte minute, găsi un loc frumuşel şi neted, acoperit cu nisip şi ferit de furia principală a oceanului. Reveni înot în punctul unde oceanul se izbea de coralul stâncos… şi fu cât pe-aici să-şi rupă nişte picioare când ieşi. Era imposibil să iasă toţi simultan şi pentru câteva clipe, fiecare membru al haitei acţionă pe cont propriu.

– Hei, aici! strigă el la Tulpină-verde şi Ravna, după care începu să-şi lingă tăieturile căpătate de la corali, în vreme ce ele traversau roca albă. Am găsit un locşor mai paşnic ca ăsta…

Indică valurile ce se spărgeau şi jerbele de spumă. Tulpină-verde rulă mai aproape de margine, apoi şovăi. Frunzele i se răsuceau într-o parte şi alta în lungul liniei curbe a ţărmului. Are nevoie de ajutor? Pelerinul dădu să înainteze, dar Ravna se aşeză lângă Călăreaţă şi se rezemă de platforma ei cu roţi. După un moment, Wickwrackcic li se alătură. Rămaseră o vreme în tăcere, omul privind peste ocean, Călăreaţa privind… nu se putea şti unde anume, şi haita privind în toate direcţiile. Aici era linişte şi pace, în ciuda bubuiturilor brizantului şi a pâclei de stropi fini (sau poate tocmai din cauza lor?). Peregrinul simţi cum inimile lui îşi încetinesc ritmul bătăilor şi rămase tolănit în bătaia soarelui. Pe fiecare blană, apa care se evapora lăsa o pudră scânteietoare de sare. Linsul blănii avea un gust bun la început, însă… – bleah! – prea multă sare uscată era una dintre amintirile neplăcute. Frunzele Tulpinii-verzi se întinseră uşor peste el, prea înguste şi subţiri ca să ofere multă umbră, totuşi oferind un confort superficial şi blând.

Stătură mult timp… îndeajuns de mult pentru ca, ulterior, câteva din nasurile Pelerinului să se acopere de băşici; până şi bruneta Ravna suferi arsuri de soare. Călăreaţa fredona un soi de cântec care, după minute bune, se transformă în grai.

– Este o mare bună, o margine bună. Este ceea ce-mi trebuie acum. Să stau şi să mă gândesc în ritmul meu pentru o vreme.

– Cât timp? întrebă Ravna. Îţi vom duce dorul.

Nu vorbea aşa doar din politeţe. Toţi aveau să-i simtă lipsa. Până şi cu mintea pierdută în plutire, Tulpină-verde era experta în automatele

de supravieţuire din *E II.*

– Mă tem că după măsura voastră va fi un timp îndelungat. Câteva decenii…

Mai privi (?) valurile alte minute.

– Abia aştept să cobor acolo. Ha, ha. Aproape ca un om în… Ravna, tu ştii că memoriile mele sunt înceţoşate acum. Am trăit două sute de ani alături de Cochilie-albastră. Uneori era meschin şi niţel răzbunător, însă era un negustor grozav. Am petrecut multe momente minunate. Şi în cele din urmă până şi voi i-aţi putut vedea curajul.

Ravna încuviinţă.

– În această ultimă călătorie, noi am descoperit un secret teribil. Cred că asta l-a rănit la fel de mult ca şi… arderea finală. Îţi sunt recunoscătoare pentru că ne-ai protejat. Acum vreau să mă gândesc, să îngădui brizantului şi timpului să acţioneze asupra amintirilor mele şi să le sorteze. Poate că dacă această modestă imitaţie de skrodă va fi în stare, voi scrie chiar o cronică a aventurii noastre.

Îl atinse pe pelerin pe două capete.

– Încă ceva, sir Peregrin. Ai multă încredere în a-mi acorda libertatea mărilor voastre… Trebuie totuşi să ştii că eu şi Cochilie-albastră aşteptam copii. În interiorul meu am o mixtură a ouălor noastre. Dacă mă laşi aici, în viitorii ani pe insula asta vor fi Călăreţi noi. Te rog să nu consideri asta drept un act de trădare. Vreau să mi-l reamintesc pe Cochilie-albastră prin copii… dar discret; membrii rasei noastre au locuit zece milioane de planete şi n-au fost niciodată vecini răi… decât într-un fel care, Ravna ţi-o poate spune, nu se poate petrece aici.

În cele din urmă, Tulpină-verde nu fu deloc interesată de fâşia protejată de apă pe care o descoperise Peregrinul. Dintre toate locurile de aici, ea îl dorea pe acela unde oceanul izbea cel mai feroce. Avură nevoie de peste o oră ca să găsească o potecă în jos către punctul acela de violenţă şi de încă o jumătate de oră pentru a coborî Călăreaţa şi skroda în apă. Peregrinul nici măcar nu încercă să înoate aici. Roca de coral se apropia mult din toate părţile, cu petice verzi lunecoase în unele locuri, cu muchii zimţate şi tăioase în altele. Doar cinci minute petrecute în vâltoarea aceea şi ar fi fost prea epuizat ca să mai poată ieşi pe mal. În mod straniu, apa era extrem de verde acolo. Practic era opacă din cauza algelor şi a roiurilor de insecte din spumă.

Ravna o ducea ceva mai bine; chiar la cota maximă a fluxului, ea putea atinge nisipul cu picioarele… cel puţin în majoritatea timpului. Stătu în spumă, încordându-se în picioare şi echilibrându-se cu ajutorul unui braţ, şi ajută miniskroda să treacă peste buza de piatră. După aceea, vehiculul căzu ferm pe nisip, lângă ea.

Ravna ridică ochii la pelerin şi-i făcu un semn de reuşită. Apoi se

ghemui pentru o clipă, punând mâinile pe skrodă ca s-o ţină în loc. Brizantul se sparse peste cele două, acoperind totul cu excepţia frunzelor verticale ale Tulpinii-verzi. Când spuma se retrase, pelerinul văzu că frunzele inferioare acopereau spatele femeii şi auzi zumzet de voder ininteligibil prin vacarm.

Femeia se ridică şi avansă prin apa care-i ajungea până la brâu, către stânca ocupată de Peregrin. Acesta se fixă bine cu labele posterioare şi se întinse pentru a-i oferi Ravnei câteva labe de care să se prindă. Ea se caţără cu greu peste verdele alunecos şi albul de coral.

Peregrinul o urmă pe Două-picioare, care şchiopăta, spre creasta acoperită cu ferigi tropicale. Se opriră la umbră şi ea se aşeză, lăsându-se pe spate în salteaua reţelei tulpinii unei ferigi. Acoperită de crestături şi de vânătăi, părea aproape la fel de rănită pe cât fusese vreodată Johanna.

– Eşti bine?

– Da. Ravna îşi trecu degetele prin părul răvăşit, după care îl privi şi izbucni în râs: Amândoi arătăm ca nişte victime de război.

Hm, da. În scurt timp el avea nevoie de o baie în apă dulce. Privi de jur împrejur. De pe creasta inelului atolului, puteau distinge nişa Tulpinii-verzi. Ravna se uita tot într-acolo, ignorându-şi rănile superficiale.

– Cum poate să-i placă locul acela? întrebă Peregrinul nedumerit. Imaginează-ţi: să fii lovită, lovită şi iar lovită.

Pe chipul Ravnei apăru un surâs, dar nu-şi desprinse ochii de la brizant.

– Pelerinule, în univers există multe lucruri ciudate şi mă bucur că există şi unele despre care încă n-ai citit. Acolo unde valul întâlneşte ţărmul… se pot întâmpla multe chestii interesante. Ai văzut tu însuţi câte forme de viaţă pluteau în nebunia de acolo. Tot aşa cum plantele iubesc soarele, unele creaturi pot utiliza diferenţele energetice la limita aceea. Acolo ele beneficiază de soare, de talazuri şi de bogăţia suspensiilor oceanice… Cred totuşi că ar trebui să mai rămânem de veghe un timp.

Între două asalturi de valuri, puteau încă zări frunzele Tulpinii-verzi. Peregrinul ştia deja că extremităţile acelea nu erau puternice, însă abia acum începea să înţeleagă că trebuiau să fie foarte rezistente.

– Nu va păţi nimic, deşi skroda aia ieftină s-ar putea să nu reziste mult. Biata Tulpină-verde ar putea sfârşi fără niciun fel de automate… ea şi copiii ei, Călăreţi cu adevărat Inferiori.

Ravna se întoarse şi se uită la haită. Surâsul nu-i părăsise faţa. Întrebător, totuşi încântat?

– Cunoşti secretul la care se referea Tulpină-verde?

– Cioplitoarea-în-lemn mi-a spus ce i-ai povestit.

– Sunt încântată şi în acelaşi timp surprinsă c-a fost de acord s-o lase pe Tulpină-verde să vină aici. Minţile medievale – scuză-mă! de fapt, majoritatea minţilor – ar fi dorit s-o omoare, înainte de a-şi asuma cel mai vag risc cu aşa ceva.

– Atunci de ce i-ai spus reginei?

Se referea la coruperea skrodei.

– Este planeta voastră. Am obosit să mă mai joc de-a divinitatea cu Secretul. Iar Tulpină-verde a fost de acord. Chiar dacă regina ar fi refuzat, Tulpină-verde ar fi putut utiliza o cuvă de hibernoterapie din *E II.* Şi ar fi dormit probabil de-a pururi.

– Dar Cioplitoarea-în-lemn n-a refuzat, urmă femeia. Cumva, ea a înţeles ce spuneam: skrodele adevărate sunt cele care pot fi corupte, dar Tulpină-verde nu mai are aşa ceva. Peste un deceniu, ţărmul acestei insule va fi populat cu sute de Călăreţi tineri, însă, fără permisiunea localnicilor, ei nu vor coloniza niciodată dincolo de acest arhipelag. Riscul se diminuează… m-a surprins totuşi că Cioplitoarea-în-lemn l-a acceptat.

Peregrinul se aşeză în jurul Ravnei şi numai o pereche de ochi mai urmăreau frunzele Călăreţei în spumă. *Mai bine să ofer nişte explicaţii.* Înclină un cap către femeie.

– Da, noi suntem medievali… chiar dacă acum ne schimbăm cu rapiditate. Am admirat curajul Cochiliei-albastre în foc. Asemenea curaj merită să fie răsplătit. Iar medievalii sunt obişnuiţi să cocheteze cu trădarea. Atunci ce mai contează dacă riscul are dimensiuni cosmice? Nu înseamnă că din cauza asta el ar fi mai ucigaş pentru noi, aici. Noi, sărmanii primitivi, trăim permanent în prezenţa riscului morţii.

– Ha!

Zâmbetul ei se lăţi la auzul tonului lui frivol. Peregrinul chicoti şi legănă din capete. Explicaţia lui era adevărul, dar nu întregul adevăr şi nici măcar partea cea mai importantă. Se gândi la ziua anterioară, când el şi Cioplitoarea-în-lemn deciseseră cum să reacţioneze faţă de cererea Tulpinii-verzi. Regina se temuse la început, diplomatic de precautā faţă de un secret vechi de miliarde de ani. Până şi lăsarea în hibernoterapie a unei asemenea fiinţe reprezenta un risc. Soluţia diplomatică… medievală… ar fi fost să satisfacă cererea, s-o lase pe Călăreaţă pe insula aceasta îndepărtată… pentru ca apoi, după o zi sau două, să se furişeze îndărăt şi s-o ucidă.

Pelerinul se instalase lângă regina sa, mult mai aproape decât ar fi putut-o face altcineva decât perechile şi relaţiile fără a-şi pierde şirul gândurilor.

– Ai dat dovadă de mai multă onoare faţă de Prodotus, spusese el.

Ucigaşul Copistului continua să păşească pe pământ, complet,

câtuşi de puţin pedepsit. Cioplitoarea-în-lemn clănţănise din fălci în gol. Peregrinul ştia că nici ea nu era încântată pentru că-l cruţase pe trădător.

– Da. Iar skrodcălăreţii aceştia nu ne-au arătat decât curaj şi onestitate. Nu-i voi face rău Tulpinii-verzi. În acelaşi timp însă mă tem. Cu ea există un risc ce trece dincolo de stele.

Wickwrackcic râsese. Poate că era nebunia de pelerin, totuşi…

– Dar asta-i de aşteptat, regina mea. Riscuri mari pentru câştiguri mari. Mie îmi place să fiu în preajma oamenilor; îmi place să ating altă creatură şi în acelaşi timp să fiu capabil să gândesc.

Se repezise iute înainte ca să atingă cu botul pe cel mai apropiat din Cioplitoarea-în-lemn, după care revenise la o distanţă mai raţională.

– Ei ne-ar transforma lumea chiar şi fără navele lor stelare şi dataseturi. Ai observat… ce uşor ne vine să învăţăm ceea ce ştiu ei? Nici chiar acum Ravna nu pare să accepte fluenţa noastră. Nici chiar acum ea nu înţelege cât de amănunţit am studiat datasetul. Iar nava lor este simplă, regina mea. Nu vreau să spun că aş înţelege fizica de la baza ei… de altfel puţini dintre stelari o înţeleg. Însă folosirea echipamentelor este lesne de deprins, în ciuda degradărilor pe care le-au suferit. Bănuiesc că Ravna nu va putea pilota niciodată ambarcaţiunea agravi pe cât de bine o fac eu.

– Hmmf! Pentru că tu poţi ajunge simultan la toate comenzile.

– Ăsta-i doar un aspect. Cred că noi, Stiletele, avem minţile mai flexibile decât sărmanii Două-picioare. Îţi poţi imagina cum va fi când vom produce mai multe mantii-radio, când vom produce propriile noastre maşini zburătoare?

Cioplitoarea-în-lemn zâmbise, dar ceva mai trist.

– Pelerinule, visezi! Asta-i Zona Lentă. Agraviurile se vor termina în câţiva ani. Indiferent ce vom produce, va fi mult diferit faţă de echipamentele cu care te joci în prezent.

– Şi ce dacă? Priveşte istoria oamenilor. Nyjora a avut nevoie de mai puţin de două secole ca să recâştige zborul spaţial, după evul lor întunecat. Iar noi avem arhive mai bune decât au avut arheologii lor. Noi şi oamenii suntem o echipă excelentă; ei ne-au eliberat pentru ca noi să fim tot ce putem să fim.

Încă un secol până la propriile lor nave cosmice, poate încă unul până la construcţia navelor stelare cu viteze subluminice. Şi într-o bună zi aveau să iasă din Zona Lentă. *Mă întreb dacă în Transcendent haitele pot avea mai mult de opt membri?*

Părţile mai tinere ale Cioplitoarei-în-lemn nu stăteau locului, ci le înconjurau întruna pe celelalte. Regina era intrigată.

– Aşadar tu crezi, aşa cum se pare că a crezut şi Oţel, că noi am fi o rasă specială, ceva cu un destin fericit în Exterior? Interesant, dar cu

o excepţie. Oamenii aceştia sunt tot ce cunoaştem noi de Acolo. Cum se compară ei cu alte rase? În privinţa asta, datasetul nu poate să ofere răspunsuri complete.

– Aha, însă tocmai de aceea este atât de importantă Tulpină-verde. Avem nevoie de experienţe din partea mai multor rase. Se pare că skrodcălăreţii se numără printre cei mai răspândiţi prin Exterior. Trebuie să discutăm cu ei. Trebuie să descoperim dacă sunt la fel de plăcuţi, şi la fel de utili, ca Două-picioarele. Chiar dacă riscul ar fi de zece ori mai mare decât pare, eu tot i-aş satisface Călăreţei dorinţa ei.

– Mda. Dacă vrem s-ajungem tot ce putem fi, trebuie să ştim mai multe.

Se oprise din mers şi toţi ochii i se întorseseră către Peregrin într-un gest de surprindere. Brusc, izbucnise în râs.

– Ce-i?

– Ceva ce noi gândisem deja, dragule Peregrin, dar al cărui adevăr îl înţeleg abia acum. Eşti iscusit şi sforar aici. Un bun politician şi plănuitor al viitorului.

– Totul însă pentru ţelul pelerinajului.

– Nu mă-ndoiesc... Iar mie nu-mi mai pasă chiar atât de mult despre planuri şi securitate. *Într-o bună zi vom vizita stelele.* Puii ei dăduseră simultan din cozi într-un salut vesel: Acum şi eu am în mine niţel sânge de pelerin.

Se lăsase pe toate pântecele şi se târâse peste podea spre el. Conştiinţa se dizolvase lent într-o ceaţă de pasiune iubitoare. Ultimele cuvinte pe care şi le amintea Peregrinul fuseseră:

– Ce noroc minunat: îmbătrânisem şi trebuia să fiu nouă, iar tu ai fost exact schimbarea de care aveam noi nevoie.

* * *

Atenţia Peregrinului reveni în prezent şi la Ravna.

Femeia continua să-i zâmbească larg, apoi întinse o mână ca să-i mângâie un cap.

– Cu adevărat, minţi medievale.

Rămaseră la umbra ferigilor alte două ore şi priviră fluxul. Soarele cobora prin mijlocul după-amiezii... chiar şi atunci era pe atât de sus pe cer, pe cât putea fi soarele amiezii la Cioplitoarea-în-lemn. Din unele puncte de vedere, calitatea luminii şi mişcarea soarelui erau aspectele cele mai stranii ale locului. Soarele se afla foarte sus şi cobora foarte vertical, fără lunga şi lenta lunecare a după-amiezii din regiunea arctică. Wickwrackcic aproape că uitase cum stăteau lucrurile în tărâmul Amurgului Scurt.

Brizantul înaintase cu treizeci de metri în interiorul atolului faţă de locul unde o lăsaseră pe Călăreaţă. Semiluna urma soarele către orizont; apa nu avea să urce mai sus. Ravna se sculă în picioare şi-şi duse mâna pavăză la ochi.

– Cred că-i timpul să plecăm.

– Crezi că nu va păţi nimic?

Femeia clătină din cap.

– A trecut destul timp pentru ca Tulpină-verde să fi observat eventualele toxine şi majoritatea prădătorilor. În plus, este înarmată.

Omul şi Stiletul porniră spre creasta atolului, trecând pe lângă ferigile cele mai înalte. Peregrinul menţinea o pereche de ochi către oceanul din urma lor. De acum brizantul trecuse cu mult de Tulpină-verde. Locul acela era măturat de valuri înalte, însă rămăsese în urma spumei şi jerbelor de stropi. Când o văzu ultima dată, era în groapa căscată în spatele unui talaz. Netezimea oceanului fu întreruptă pentru o clipă de două dintre frunzele ei cele mai înalte, ale căror vârfuri se legănau lin.

* * *

Vara se despărţea cu blândeţe de regiunea din jurul Insulei Tăinuite. Fuseseră ploi, şi tufişurile nu mai ardeau. Se putea vorbi chiar şi de o recoltă, în ciuda războiului şi a secetei. În fiecare zintreagă, soarele se ascundea mai adânc în spatele dealurilor nordice: o perioadă de crepuscul care se prelungi odată cu trecerea săptămânilor, până ce adevărata noapte se menţinu la miezul nopţii. Şi se zăriră stele.

În mod oarecum accidental, multe lucruri s-au lămurit în ultima noapte a verii. Ravna îi luă pe copii să privească stelele de pe pajiştea de lângă Dealul Navei Stelare.

Aici nu exista pâcla luminescenţei urbane şi nici industrie în spaţiul cosmic. Nimic nu înceţoşa firmamentul, cu excepţia unei nuanţe trandafirii discrete în nord, care ar fi putut să fi fost sfârşitul amurgului… sau aurora boreală. Ei patru se aşezară pe muşchiul rece şi priviră în jur. Ravna inspiră adânc. În aer nu mai rămăsese nici iz de cenuşă, ci doar un aer proaspăt şi rece care prevestea iarna.

– Zăpada-ţi va ajunge până la umeri, Ravna, rosti Jefri entuziasmat de posibilitate. O să-ţi placă!

Peticul albicios al feţişoarei lui părea să se mişte întruna, cercetând bolta.

– Poate fi rău, spuse Johanna Olsndot.

Nu obiectase să vină aici în seara asta, dar Ravna ştia că fata ar fi preferat să fi rămas pe Insula Tăinuită şi să se fi preocupat de problemele de a doua zi. Jefri îi luă peste picior îngrijorarea… ba nu, Amdi era cel care vorbea acum; n-aveau să-i poată dezvăţa niciodată pe cei doi să-şi schimbe rolurile.

– Nu-ţi fie frică, Johanna. O să te-ajutăm.

O vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Ravna privi în jos pe deal. Era prea întuneric pentru a vedea hăul de şase sute de metri, prea întuneric pentru a vedea fiordul şi insulele de dedesubt. Însă lumina

torţelor de pe meterezele Insulei Tăinuite îi marcau poziţia. Jos, în vechea curte interioară a lui Oţel – unde domnea actualmente Cioplitoarea-în-lemn – se găseau toate cuvele de hibernoterapie care mai funcţionau. O sută cincizeci şi unu de copii dormeau acolo, ultimii supravieţuitori ai fugii straumerilor. Johanna susţinea că majoritatea puteau fi readuşi la viaţă, cu şanse mari de succes dacă se acţiona cât mai curând. Regina fusese entuziasmată de idee. Secţiuni întinse din castel începuseră să fie refăcute pentru oameni. Insula Tăinuită era bine adăpostită... dacă nu de zăpezile iernii, cel puţin de vânturile cele mai puternice. Dacă ar fi putut fi readuşi la viaţă, copiii n-ar fi avut probleme în a locui aici. Ravna ajunsese să-i îndrăgească pe Jefri, Johanna şi Amdi... dar ar fi putut oare face faţă la alţi o sută şi cincizeci şi unu? Cioplitoarea-în-lemn nu părea să aibă îndoieli. Avea planuri pentru o şcoală la care Stiletele să înveţe despre oameni, iar copiii să înveţe despre planeta aceasta. Privindu-i pe Jefri şi Amdi, Ravna începea să vadă unde s-ar fi ajuns. Cei doi erau mai apropiaţi decât orice copii pe care-i cunoscuse ea vreodată, iar luaţi împreună erau mai competenţi decât separat. Şi asta nu se limita doar la geniul matematic al puilor; abilităţile lor se extindeau şi în alte privinţe.

Oamenii şi Haitele se potriveau, iar bătrâna Cioplitoare-în-lemn era îndeajuns de inteligentă pentru a profita de asta. Ravnei îi plăcea regina şi-i plăcea pelerinul încă şi mai mult, dar în cele din urmă Haitele ar fi fost marii beneficiari. Cioplitoarea-în-lemn înţelegea clar lipsurile rasei ei de haite. Vechimea arhivelor Stiletelor depăşea zece mii de ani. În ciuda faptului că istoria lor era atât de bine documentată, ei fuseseră prizonierii unor civilizaţii nu mult mai avansate decât cea actuală. Era o rasă cu inteligenţă ascuţită, însă avea un singur şi copleşitor dezavantaj: membrii ei nu puteau coopera din apropiere fără a-şi pierde inteligenţa respectivă. Civilizaţiile le erau alcătuite din minţi izolate, introvertiţi siliţi, care nu puteau progresa niciodată dincolo de anumite limite. Înflăcărarea pelerinului, a lui Pedantus şi a celorlalţi pentru contactul uman era o dovadă în privinţa asta. *În cele din urmă, putem scoate Stiletele din fundătura aceasta.*

Amdi şi Jefri chicoteau despre ceva, cu haita trimiţând alergători departe, aproape până la limita conştiinţei. În ultimele săptămâni, Ravna ajunsese să înţeleagă că acţiunile dezordonate erau fireşti pentru Amdi, că iniţialele lui reacţii lente fuseseră cauzate de şocul aflării adevărului despre Oţel. Cât de... pervers – sau cât de minunat? – că un monstru ca Oţel putea fi obiectul unei asemenea iubiri.

– Tu te uiţi în toate direcţiile, strigă Jefri, zi-mi şi mie unde să mă uit! Tăcere. Apoi din nou glasul lui Jefri:

– Acolo!

– Ce faci? întrebă Johanna cu beligeranţa specifică surorilor.

– Mă uit după meteori, răspunse unul din cei doi. Da, mă uit în toate direcţiile şi-l împung pe Jefri – *acolo!* – unde să se uite cand cade vreunul.

Ravna nu vedea nimic, totuşi băiatul se răsucise brusc la semnalul prietenului său.

– Grozav! se auzi vocea lui Jefri. Ăla era la patruzeci de kilometri altitudine, viteza…

Pentru o secundă, glasul celor doi murmură ininteligibil. În ciuda paralaxei mari a vederii haitei, cum puteau şti la ce altitudine fusese? Ravna se lăsă pe spate în scobitura din muşchiul ca o plasă. Localnicii îi croiseră o canadiană bună; abia dacă simţea răceala solului. Deasupra zărea stelele. Era momentul să se gândească, să se liniştească un pic înaintea evenimentului ce avea să înceapă a doua zi. *Cloşcă pentru peste o sută cincizeci de puşti… şi eu mă credeam bibliotecară.*

Acasă îi plăcea să privească cerul nopţii; dintr-o singură privire putea zări celelalte stele ale lui Sjandra Kei, uneori şi celelalte planete. Toate locurile căminului ei fuseseră vizibile pe cer. Pentru o clipă, răcoarea nopţii părea parte dintr-o iarnă care n-avea să se mai termine vreodată. Lynne, rudele ei şi Sjandra Kei… Toată viaţa ei până acum trei ani… Totul pierise. *Nu te mai gândi la asta!* Undeva pe-acolo erau rămăşiţele flotei Aniara şi tot ce mai rămăsese din poporul ei. Kjet Svensndot… Tirolle şi Glimfrelle… Ea îi cunoscuse numai pentru câteva ore, dar erau de la Sjandra Kei… şi salvaseră mai mult decât şi-ar fi putut închipui vreodată. Ei aveau să dăinuie. Securitatea Comercială SjK avusese statoreactoare în flota sa. Aveau să găsească o planetă, nu aici, ci mai aproape de locul unde se dăduse bătălia.

Femeia dădu capul pe spate şi examină bolta. *Unde?* Poate că nici măcar nu era deasupra orizontului. De aici discul galactic se vedea sub forma unei străluciri care suia pe cer perpendicular pe ecliptică. Nu-ţi puteai da seama de adevărata sa formă sau de poziţia lor exactă în galaxie; tabloul general se pierdea în faţa splendorilor mai apropiate, ghemurile strălucitoare de roiuri deschise, nestemate îngheţate pe fundalul mai palid. Însă jos lângă orizontul sudic, departe de galaxie, existau doi nori bălţaţi de lumină. Norii lui Magellan! Brusc, toate piesele îşi ocupară locul corect şi universul de deasupra nu mai fu complet necunoscut. Flota Aniara trebuia să fie…

– Mă… mă-ntreb dacă de aici putem vedea Domeniul Straumli, spuse Johanna.

Vreme de peste un an, trebuise să joace rolul adultului. De mâine, rolul acela urma să fie veşnic. Însă acum glasul ei era visător, copilăros.

Ravna deschise gura, pregătindu-se să spună că era cu totul improbabil.

– Poate că putem, poate că putem…

Vorbise Amdi. Haita se adunase înapoi, ghemuindu-se confortabil printre oameni. Căldura era binevenită.

– Am citit în dataset despre unde sunt toate şi încerc să le potrivesc cu ce vedem acum.

O pereche de nasuri se conturară pentru un moment pe firmament, aidoma unui om care flutură din braţe încântat spre cer.

– Corpurile cele mai luminoase pe care le vedem sunt chestii locale. Nu reprezintă jaloane de calitate.

Indică două roiuri deschise, afirmând că s-ar potrivi cu ce găsise el în dataset. Amdi observase şi el galaxiile magellanice şi dedusese mai multe decât Ravna.

– Aşa că, oricum, Domeniul Straumli era – *era! ai zis-o, puştiule!* – în Exteriorul Superior, dar aproape de discul galactic. Vedeţi pătratul acela mare de stele?

Nasurile împunseră.

– Noi îl numim Marele Pătrat. Dacă mergeţi către stânga din colţul lui superior stâng şi mergeţi şase mii de ani-lumină, veţi ajunge la Domeniul Straumli.

Jefri se sculă în genunchi şi privi în tăcere. După aceea întrebă:

– Dar dacă-i atât de departe, putem vedea ceva?

– Stelele Straumli nu pot fi văzute, însă la numai patruzeci de ani-lumină de Straum există o gigantă alb-albastră…

– Da, murmură Johanna. Storlys. Era atât de strălucitoare, încât proiecta umbre noaptea.

– Aceea este a patra stea strălucitoare, pornind din colţ; aproape că sunt dispuse pe aceeaşi linie. Eu o pot vedea, aşa că ştiu c-o puteţi vedea şi voi.

Johanna şi Jefri tăcură mult timp, mulţumindu-se să privească regiunea aceea a bolţii. Buzele Ravnei se strânseră de furie. Aceştia erau copii buni, care trecuseră prin iad. Iar părinţii lor luptaseră să prevină iadul acela; scăpaseră de Molimă, luând cu ei mijlocul cu care putea fi distrusă. Dar… câte milioane de rase trăiseră în Exterior, testaseră Transcendentul şi făcuseră târguri cu demonii? Câte altele se autodistruseseră acolo? Însă asta nu fusese îndeajuns pentru Domeniul Straumli. Ei trecuseră în Transcendent şi deşteptaseră Ceva ce putea cuceri o galaxie.

– Crezi c-a mai rămas cineva acolo? spuse Jefri. Crezi că noi suntem tot ce-a mai rămas?

Sora lui îl cuprinse cu braţul.

– Poate… poate nu Domeniul Straumli. Totuşi restul universului – priveşte, este încă acolo. Râse slab: Tata şi mama, Ravna şi Pham. Ei au oprit Molima.

Flutură un braţ către cer şi adăugă:

– Ei l-au salvat în cea mai mare parte.

– Da, zise Ravna. Suntem salvaţi şi în siguranţă, Jefri. Pentru a reîncepe.

Şi, în limitele sale, confortul acela era probabil adevărat. Sondele zonale ale navei continuau să funcţioneze. Bineînţeles, un singur punct de măsură este inutil pentru zonografia precisă, dar femeia putea spune că se aflau adânc în noul volum de Lentoare, acela care fusese creat de Răzbunarea lui Pham. Şi – lucru mult mai important – *E II* nu detecta variaţii în intensitatea zonală. Vibraţia continuă din lunile anterioare dispăruse. Acest statut nou dădea impresia de soliditate masivă ce putea fi afectată numai de trecerea erelor.

La cincizeci de grade în lungul fluviului galactic se găsea altă regiune remarcabilă de cer. Ravna n-o arătă copiilor, totuşi ceea ce era interesant acolo se găsea mult mai aproape, la mai puţin de treizeci de ani-lumină depărtare: flota Molimei. Insecte captive în chihlimbar. La ratele normale de salturi pentru Exteriorul Inferior, ea se aflase la numai câteva ore când Pham crease Marele Talaz. Şi acum?… Dacă ar fi fost lughere-de-fund, nave cu statoreactoare, ar fi putut străbate distanţa în mai puţin de cincizeci de ani. Însă flota Aniara se sacrificase şi urmase sfatul teostricţiunii lui Pham. Şi deşi n-o ştiuse, distrusese flota Molimei. Printre navele care se apropiau nu exista niciuna potrivită pentru Zona Lentă. Poate că aveau unele capacităţi intrasistem – mii de kilometri pe secundă. Dar nu şi aici, nu Aici Jos, unde noile construcţii nu se realizau prin fluturarea unei baghete magice. Forţa de exterminare a Molimei avea să ajungă la planeta Stiletelor peste… mii de ani. Timp suficient.

Ravna se rezemă cu spatele de unul dintre umerii lui Amdi şi acesta se cuibări confortabil în jurul gâtului ei. Puii crescuseră în ultimele două zile; se părea că Oţel le dăduse o medicaţie care le împiedica dezvoltarea. Privirea ei se pierdu în beznă şi luminiţe; departe, şi mai departe, aşa se înălţau Zonele deasupra ei. Şi unde erau graniţele acum? Cât de incredibilă fusese Răzbunarea lui Pham! Poate c-ar fi trebuit să-i spună Răzbunarea Bătrânului. Dar nu, era mai mult chiar decât aceea. Bătrânul era doar o victimă recentă a Molimei. Bătrânul nu fusese decât un fel de moaşă pentru această răzbunare. Cauza primară trebuia să fi fost la fel de veche ca şi Molima originală, şi mai puternică decât Puterile.

Indiferent însă ce anume îl stârnise, Talazul cauzase mai mult decât o răzbunare. Ravna studiase măsurătoarea intensităţii zonale realizată de navă. Putea fi doar o estimare, totuşi ea ştia că erau captivi la o adâncime situată între o mie şi treizeci de mii de ani-lumină în noua Lentoare. Doar Puterile ştiau cât de departe împinsese Talazul Lentoarea… Şi poate că până şi unele Puteri fuseseră distruse de el. Era ca o imagine de Armaghedon planetar – genul de

evenimente care dădeau coşmaruri civilizaţiilor primitive –, însă amplificat la scară galactică. O halcă uriaşă din Calea Lactee fusese înghiţită de Lentoare într-o singură după-amiază. Nu numai flota Molimei era precum insectele prinse în chihlimbar. Practic întreaga boltă cerească – cu excepţia Norilor lui Magellan, abia vizibili şi foarte îndepărtaţi – putea să fie un mormânt al Lentorii. Mulţi trebuiau să fie încă vii acolo, dar câte milioane de nave rămăseseră captive între stele? Câte sisteme automate încetaseră să mai funcţioneze, ucigând civilizaţiile care depindeau de ele? Firmamentul era cu adevărat tăcut. Din unele puncte de vedere, Răzbunarea era ceva mai teribil decât Molima însăşi.

Şi ce putea spune despre Molimă – nu flota care urmărise *E II,* ci Molima în sine? Ea era o creatură a Vârfului şi Transcendentului. La o distanţă uriaşă, acoperea mare parte din cerul pe care-l puteau vedea în noaptea asta. Era posibil ca Răzbunarea lui Pham s-o fi colapsat realmente? Aşa ar fi trebuit să fie, pentru ca toate sacrificiile să fi avut vreun rost. Un talaz atât de gigantic, încât împinsese Lentoarea în sus mii de ani-lumină, prin Exteriorul Inferior şi Exteriorul Median, pe lângă civilizaţiile măreţe de la Vârf… şi în Transcendent. *Nu-i de mirare că era atât de doritoare să ne oprească.* O Putere imersată în Lentoare n-ar mai fi o Putere, ar fi mai degrabă o entitate vie şi nimic mai mult. *Dacă, dacă, dacă…* Dacă Talazul lui Pham putea sui atât de mult.

Iar asta este ceva ce nu voi şti niciodată.

Criptare: 0

Receptat de:

Cale limbaj: Optima

De la: Societatea pentru Investigaţii Raţionale

Subiect: Ping

Termeni cheie: Ajutor!

Rezumat: A avut loc o partiţionare a reţelei, sau ce?

Distribuţie:
Ameninţarea Molimei
Societatea pentru Managementul Raţional al Reţelei
Grupul de interese Urmăritori Războaie

Data: 0,412 Msec de la pierderea contactelor

Text mesaj:

Tot nu am restabilit contactul cu niciun sit de reţea aflat în sensul de rotaţie al galaxiei faţă de mine. Se pare că sunt pe muchia unei catastrofe.

Dacă receptaţi acest ping, vă rog, răspundeţi! Sunt în pericol?

Pentru informarea voastră. Nu am dificultăţi în a contacta situri aflate spre sensul invers de rotaţie. Înţeleg că se desfăşoară un efort susţinut pentru a reexpedia mesajele pe calea mai lungă, în jurul galaxiei. Cel puţin asta ne-ar oferi o idee despre dimensiunile pierderii.

Deocamdată nu s-a receptat nimic – deloc surprinzător, bănuiesc, ţinând seama de numărul mare de hopuri şi de cheltuieli. Între timp, expediez ping-uri ca acesta. Trebuie să vă spun că în acest scop cheltuiesc resurse enorme, dar este foarte important. Am emis direct spre toate siturile din butuc care sunt în raza mea în sensul de rotaţie al galaxiei. Niciun răspuns.

Mai îngrijorător: am încercat să expediez peste pol, adică utilizând situri cunoscute din Transcendent care sunt mai presus de catastrofă. În mod normal, cele mai multe dintre ele nu ar răspunde, deoarece Puterile sunt ceea ce sunt. Nu am primit însă niciun răspuns. Acolo este o tăcere ca în Adâncuri. Se pare că a fost înghiţită chiar o porţiune din Transcendent.

Repet: dacă receptaţi acest mesaj, vă rog, răspundeţi!

SFÂRŞIT

„O carte fenomenală, care vă va prinde din primul moment şi nu vă va mai elibera. Doar un scriitor excepţional poate să creeze o lume atât de reală; dar pentru a reuşi acelaşi lucru cu trei realităţi, guvernându-le simultan este nevoie de un geniu, este nevoie de Vinge."

The Magazine of Fantasy & Science Fiction

„Incredibil de original. Ideile fascinante includ problemele şi avantajele minţii de grup, un univers spectaculos şi ameţitor şi şansa civilizaţiilor de a aspira la divinitate."

STEWART BRAND

„Energia descătuşată a celor mai bune romane space opera din epoca de aur a science-fictionului. [...] Vinge a creat o incredibilă galaxie: imensă, străveche, împânzită de reţele de date şi presărată de minuni."

JOHN CLUTE, *Interzone*

„O vastă şi captivantă saga a viitorului îndepărtat. Conceptul general uluieşte, extratereştrii sunt creionaţi cu abilitate memorabilă, acţiunea se complică şi se schimbă în pură tensiune. Naşterea unui univers, într-o capodoperă."

Kirkus Reviews

colecţia nautilus
science fiction

ISBN 978-973-143-149-9

www.nemira.ro